

Giới thiệu Lưu Mạnh Lão Sư Convert

Nhân vật chính là Trần Thiên Minh, 24 tuổi tốt nghiệp đại học hạng trung và đang làm giáo viên bình thường tại một trường Trung Học cơ sở ở một thị trấn nhỏ. Một ngày nọ vô tình trong lúc ... đi vệ sinh, hắn bị 1 con "Kiến Thần" - Huyết Hoàng Nghi trong truyền thuyết cắn ngay vào tờ-rým. Thế là từ đó trong người hắn có dị năng đặc biệt, vạn độc bất xâm, vết thương lành nhanh như x-men, tờ-rým không, cứng như sắt thép - có thể lấy 1 địch 10, bách chiến bách thắng!

P/s: Truyện không yy không não tàn tuy maid có vài hồng nhan nhưng không ngựa giống không vừa gặp đã yêu mà là cả một quá trình cưa cẩm. Nội tâm của mỗi nhân vật cũng được tác giả miêu tả rất kĩ.

Vì đây là lần đầu tiên mình đăng truyện nên có gì sai sót mong mọi người góp ý để mình sửa chữa. Đừng troll vote tội mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Mạnh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Dã ngoại thâm tình

Chiếc xe buýt rống lên một hơi, rồi như con trâu già chậm rãi lết đi trên đường.

Do khi nãy vừa mới đi uống rượu với đám bạn về, nên Trần Thiên Minh vẫn còn đang khá xín, nhưng khi lên xe hắn lại phải đứng vì đã hết chỗ ngồi.

Vừa rồi hắn tại bàn tiệc có uống hơi quá, nên cũng đã khá say khi tiệc rượu kết thúc, giờ phải chạy về trường học, vì xế chiều còn có một cuộc họp cái gì đó giáo viên.

Chóp mắt một cái, đã ba năm trôi qua, từ lúc tốt nghiệp đại học cho đến khi trở thành lão sư trong trấn, cũng đã ba năm. Bản thân hắn nhận thấy không hợp với nghề thầy giáo, đây là cái nghề rất vinh quang nhưng lại nghèo khó, tính tình hắn như vậy, đối với những việc cao cả thế này, thì không thể đảm nhiệm được.

Nếu bây giờ mà không về họp, chắc chắn sẽ bị lão hiệu trưởng phê bình, thậm chí còn cắt tiền thưởng. Mà với tình cảnh của hắn bây giờ, còn cần cái gì đó tiền thưởng nữa.

"Tài xế, dừng xe!" Trần Thiên Minh ôm bụng, hét lên một cách điên cuồng.

Có thể khi nãy do ăn hơi nhiều, nên bây giờ cảm thấy đau bụng. Cái loại đau này, chẳng phải bệnh tật gì, mà là muốn đi thăm W.C ấy mà. Trần Thiên Minh kẹp chặt hai chân lại, hắn sợ trong lúc vô tình, không nín nổi thì ở trong lại phọt ra những thứ không nên ra lúc này.

Nếu mấy món trưa nay mà đi ra theo đường kia, thì chắc những người trên xe, kể cả tài xế cũng phải nhảy từ cửa kính xe ra để thoát thân.

Cho nên, vì sự an toàn của bản thân lẫn những người trên xe, Trần Thiên Minh cảm thấy phải xuống xe đi trút bầu tâm sự gấp, nếu không thì, cái hình tượng huy hoàng của hắn sẽ sụp đổ chẳng còn gì.

"Tài xế, nếu ông không dừng lại, tôi sẽ nhảy xuống!" Trần Thiên Minh lại hét lên.

Tài xế nghe bên trong có người nói vậy, vội vàng giảm tốc độ, cho xe dừng lại bên đường, mở cửa xe, rồi quay đầu lại nhìn xem thằng điên nào muốn xuống xe giữ cái nơi khi ho cò gáy này.

Trần Thiên Minh thấy xe dừng lại, một tay ôm bụng, tay kia che miệng, bắn ra với tốc độ nhanh nhất xuống xe, vừa chạy vừa hét: "Tài xế, tôi muốn đi giải quyết, chờ tôi năm phút, năm phút thôi!"

Trần Thiên Minh còn chưa kịp chạy đến năm giây thì chiếc xe buýt đã lăn bánh bỏ chạy.

"Mẹ kiếp, thằng khốn nạn, coi chừng sanh con không có lỗ đít" Trần Thiên Minh mắng.

Nhưng hiện tại hắn cũng không có thời gian để chửi mắng mười tám đời tổ tông của thằng cha tài xế không có lương tâm kia, mà vấn đề mấu chốt bây giờ là phải tìm ra một chỗ để đại tiện.

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên, cách đường lộ khoảng mười thước là một khoảng rừng cây lớn, thoạt nhìn có vẻ hoang vu, chắc là không có ai.

Không nói hai lời, Trần Thiên Minh cầm đầu chạy, chui vào trong một cái bụi cỏ, cởi bỏ cái quần dài, giang chân ra và ...

"A... Cường ca, nhanh lên, mạnh lên... a..." Từng đợt âm thanh kêu gọi hướng đến chỗ Trần Thiên Minh, mà hắn vốn cũng không xa lạ gì với những tiếng động này, bởi vì khi còn học đại học, hắn sẽ xem rất nhiều phim sex, nên cũng rõ nhưng lòng bàn tay. Động tác bên trong cùng âm thanh như sấm

bên tai.

Hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhướn cổ về phía trước, nhìn thấy một đôi nam nữ khoảng ba mươi tuổi đang tiến hành vận động thân thể trong trạng thái da và thịt, người phụ nữ kia cặp ngực tuy đã xệ xuống nhưng vẫn khá trắng, lúc này cũng còn đang tung ta tung tã, làm Trần Thiên Minh lúc này chưa có gì bây giờ đã bắt đầu đã có thứ bắt đầu cứng lên.

"Tam muội, ta so với cái ông chồng của em như thế nào?" Người đàn ông kia vừa nói vừa chuyển động phần dưới ra vào càng lúc càng nhanh.

"Đừng nhắc đến lão già đó, anh nhìn hán bê ngoài rất dũng mãnh, nhưng trên giường lại là một kẻ bất lực, cái của hán vừa cứng được một chút, dứt vào bên trong em chưa đến ba phút đã mềm nhũn ra. Làm hại người ta tâm lý bất ổn, trong lòng khó chịu vô cùng. Nếu không, người ta cũng không tìm đến Cường ca đâu" Người đàn bà được gọi là Tam muội nở một nụ cười dâm đãng, vuốt ve cơ ngực rắn chắc của Cường ca, nâng giang rộng bắp đùi ra, cặp hai chân vào eo của hán.

"Ha ha, em tìm đúng người rồi" Người đàn ông kia cười một cách cao hứng, rồi tiếp tục đẩy mạnh mông vào.

Thì ra là một cặp đang thâm tình, Trần Thiên Minh trong lòng thầm nghĩ, tại cái địa phương người không có mà quý cũng không thấy này nên bọn họ mới lớn gan tại đây thâm tình. Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ có kẻ vì đau bụng giữa chừng nên đang xuống xe vào đây giải quyết rồi rình trộm.

"Mạnh lên, đứng rồi, phải như thế, mạnh mẽ lên, động tác phải dứt khoát một chút" Trần Thiên Minh được truyền hình trực tiếp, trong lòng phấn chấn, hán hận mình sao không phải là cái tên Cường ca kia, nếu đã không được như thế, hán cũng âm thầm ủng hộ cho tên Cường ca kia.

"Thằng ngu, động tác như vậy sao vào hết được? Nên dùng chiêu "lão hán đẩy xe" cho đã, mày hiểu không?" Trần Thiên Minh lại thầm chửi, bây giờ hán đã toàn tâm toàn ý vào việc này, cứ như một người có thâm niên trong nghề, đứng ở hiện trường chỉ đạo người khác biểu diễn, hình như hán quên mất còn cái bụng chưa giải quyết.

Mặc dù Trần Thiên Minh đã đem thân trai tân ủ ấp mười tám năm cho một mỹ nữ hai mươi hai tuổi, nhưng theo kinh nghiệm coi phim sex từ rất lâu của hán, biết được cái động tác của tên Cường ca này còn kém rất nhiều, xem ra, nông dân thì vẫn mãi là nông dân, lúc hành sự cũng không có gì đặc sắc. Có thể nói bản thân làm trong ngành giáo dục cũng không phải là thứ vớt đi.

Lúc này, một con vật, thoát nhìn thì giống con kiến, nhưng nhìn kỹ thì chả giống tí nào, thân màu vàng, các đốt chân to nhìn như một con tiểu trùng đang chậm rãi bò lại hướng chỗ Trần Thiên Minh.

Bởi vì Trần Thiên Minh đang tập trung coi phim trực tiếp, nên không thể để ý tới phía dưới của hán. Vì thế con trùng kia từ từ bò cũng đã đến được cái chỗ "Nhất trụ kinh thiên" của hán.

Đột nhiên, con trùng nhảy lên, cắn một phát vào thằng em nhỏ đang thả lỏng lẻo của Trần Thiên Minh.

"Áy daaaaa!" Trần Thiên Minh thất thanh kêu to, hán cúi đầu xuống vẫn thấy con trùng kia đang cắn vào bảo bối của hán, dường như muốn cắn nát nó. Cái phía dưới của hán bây giờ đau như là bị người khác đá trúng, bây giờ thì lại sưng lên. Nếu như bình thường mình mà được lớn như vậy, thế nào cũng được xem là "may mắn".

"Có người!" Cường ca đột nhiên nhảy dựng lên, chụp lấy đồng quần áo, mặc loạn vào. Nhưng cây gậy thịt của hán vẫn chưa mềm nên làm cho việc mặc đồ có chút khó khăn.

Tam muội cũng chụp lấy đồng quần áo bên cạnh mặc vào, vội vàng đứng dậy.

Trần Thiên Minh đã cảm giác được con đau tê tái, cũng không để ý đến cặp nam nữ kia đang bỏ chạy. Hán chụp lấy cái khăn tay lau vài cái, sau đó cúi đầu nhìn xuống xem đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng biết vì sao, khi Trần Thiên Minh cúi đầu, cảm thấy máu chạy lên đến não, toàn thân tê đi, hai mắt chợt tối sầm, chân mềm nhũn, thoáng ngất đi trên mặt đất.

Qua một lúc lâu, Trần Thiên Minh dần tỉnh lại, hán phát hiện ra mình còn chưa kéo quần lên, mà con trùng kia cũng đã nằm chết bên cạnh, còn cái chỗ bị cắn cũng không phát sinh ra hiện trạng dị thường gì, một chút dấu vết cũng không nhìn thấy.

Chẳng có một chút máu, hoặc có thể là do miệng vết thương quá nhỏ, nếu bản thân không phải chưa kéo quần lên, thì Trần Thiên Minh còn tưởng là đang nằm mơ!

Hán vội vàng kéo quần lên, nhìn đồng hồ, đã ba giờ ba mươi. Trời ạ, bốn giờ là phải họp, Trần Thiên Minh cũng không kịp suy nghĩ đến việc phát sinh khi này, tại sao con sâu kia lại chết, còn bản thân thì vô sự?

Hán lắc lắc đầu, đứng dậy, từ từ đi ra hướng đường lộ.

"Dừng xe, dừng xe" Tại cái trạm xe buýt, Trần Thiên Minh đã đợi gần nửa giờ vẫn không có một chiếc xe nào dừng lại. Bây giờ hán không thể làm gì khác ngoài việc khoát tay gọi một chiếc xe đi đường cho quá giang một đoạn. Nhưng gọi đến mấy lần cũng chẳng có ma nào dừng lại.

Đám người này bị gì vậy, hay do mặt mình xấu quá? Khoát tay để dừng xe cũng không chịu. Xem ra phải đứng giữa đường may ra mới đón xe được, Trần Thiên Minh vừa nghĩ vừa lết ra giữa đường đứng. Nếu như không đi họp, thì toàn bộ tiền thưởng của tháng sẽ đi như bọt biển.

"Đến đây, phía trước có xe" Trần Thiên Minh bắt đầu quơ tay, muốn ra hiệu cho chiếc xe phía trước.

Nhưng chiếc xe này đến gần Trần Thiên Minh, rồi chậm chậm đi qua, lúc gần đi, tài xế còn nói: "Bây giờ nhiều thằng điên thật, khóa quần cũng không kéo lên".

"Không kéo khóa?" Trần Thiên Minh nhìn xuống quần mình, quả thật, khóa chưa kéo. Trời, hai mươi năm qua chưa từng có ai nhìn thấy bên trong, hôm nay lại lộ hàng ra thế này, mà lại để cho một thằng đàn ông nhìn thấy.

Hắn cúi đầu, vừa kéo vừa đi vào trong lề. Bây giờ hắn có chút bực mình, vốn định trở lại lề nhưng chẳng hiểu sao lại lết ra đến đường lớn.

Một chiếc xe tải phóng như điên, thật không ngờ lúc Trần Thiên Minh đang đi vào, trong tình huống cấp bách đó, tài xế không dừng xe được nên đụng vào Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh cứ như cái bao cát bay vèo lên không trung khi bị xe tải đụng, thân hình hắn lơ lửng trên không khoảng 0.1 giây, rồi mới rớt xuống đất, văng vào bên mép đường, cách xe tải khoảng hai chục mét.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người Chết Sống Lại

Lúc này, tài xế xe tải nghi Trần Thiên Minh đã chết, nhưng khi sờ mũi hắn thì vẫn còn thở, nên liền đem hắn đến bệnh viện.

"Mau, mau chuyển vào phòng cấp cứu" Một đám bác sĩ cùng y tá bắt đầu luống cuống tay chân.

"Nhanh, người bệnh mất một lượng máu rất lớn, chuẩn bị truyền máu" Bác sĩ nói với người trợ thủ bên cạnh.

"Không tìm ra nhóm máu của người này, có thể là do máy hư" Người trợ thủ lắc đầu, lúc này anh ta đã đưa máu đi xét nghiệm, nhưng lại không tra ra nhóm máu gì. Có thể lý giải là do máy hư.

"Hà ?" Gặp tình huống như vậy, bác sĩ cũng đau đầu.

"Bác sĩ, nhịp tim của người bệnh đang giảm, có dấu hiệu ngừng đập" Một y tá nhìn điện tâm đồ la lên.

"Cái gì?" Bác sĩ kêu to lên, ông cầm lấy cái máy kích điện đặt lên ngực của Trần Thiên Minh và bắt đầu giật.

"Bác sĩ, nhịp tim của người bệnh đã tăng lên" Cô y tá lại nhìn điện tâm đồ lần nữa và hét lên.

Bác sĩ vừa nghe xong, buông cái xung điện ra, nói với trợ lý bên cạnh: "Tìm được người nhà của bệnh nhân chưa? Bệnh nhân này, có thể không qua khỏi".

Cái tình huống này, thân làm bác sĩ hai mươi năm như ông cũng chưa từng gặp qua, người bệnh mất máu nghiêm trọng, nhưng lại không tìm ra nhóm máu nào, không có cách nào truyền máu cho hắn. Sợ rằng nếu truyền sai nhóm máu, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh làm nghề y của ông nhiều năm.

Mà cái làm ông choáng nhất chính là nhịp tim của hắn, lúc thì nhanh đến mức hoa mắt, lúc thì chậm oi là chậm, tưởng chừng như là ngừng đập, ngay cả hô hấp cũng không có, nhưng qua một hồi, tim hắn lại đập.

"Bác sĩ, tim đã ngừng đập" Nữ y tá lại hét to một lần nữa.

Bác sĩ vừa nghe xong, vội vàng cầm lấy cái máy xung tim kích điện. Nhưng lúc này, Trần Thiên Minh chẳng có tí khởi sắc gì, trái tim đã không còn đập nữa.

"Ài, tôi đã hết cách, chuẩn bị thông báo đến người nhà xử lý hậu sự đi!" Bác sĩ lắc đầu bước ra khỏi phòng cấp cứu.

"Bác sĩ, người bị thương như thế nào rồi?" Tài xế xe tải đứng chờ bên ngoài hỏi.

"Bỏ tay!" Bác sĩ nói.

"Cái gì ? Tôi phải bồi mạng sao?" Tài xế lái xe ngồi bịch xuống ghế than thở.

Trần Thiên Minh đã chết trong phòng cấp cứu!!!

Đột nhiên, cái điện tâm đồ kia nãy giờ chẳng có tín hiệu gì lại bắt đầu nhảy, còn Trần Thiên Minh nằm trên giường, các miệng vết thương trên người hắn vừa nãy chảy máu đã bắt đầu khép lại, còn gương mặt tái nhợt của hắn đã khôi phục khí sắc. Cứ như là có người vì hắn mà dùng phép hồi sinh. Dần dần, một kẻ mới chết như Trần Thiên Minh đã trở thành một người bình thường đang ngủ.

"Sao ta lại ở trong này, đây là đâu?" Trần Thiên Minh từ từ đứng dậy, quan sát xung quang, rồi tự lẩm bầm trong miệng.

"Đúng rồi, ta đã bị xe đụng, nhưng bây giờ sao chẳng thấy bị gì hết" Hai tay Trần Thiên Minh sờ loạn khắp người, cảm giác bản thân không vấn đề gì.

"Người đẹp, đây là đâu vậy" Trần Thiên Minh nhìn thấy một nữ y tá đang cầm cúi viết cái gì đó, cao hứng hỏi. Mà bộ ngực của nàng, quả thật rất đạt tiêu chuẩn ISO, dẫn người nhập ma mà. Ài, cái thể giới bây giờ, phụ nữ có gương mặt đẹp thì đáng người như shit, còn đáng người đẹp thì gương mặt lại thấy gớm.

"Quý !" Nữ y tá xinh đẹp đột nhiên hét to lên, nàng đang viết báo cáo tử vong của Trần Thiên Minh, nhưng nhìn thấy người chết đầu tóc bù xù ngồi dậy, còn hỏi nàng đây là đâu.

"Quý ở đâu ?" Trần Thiên Minh nghe người đẹp hét lên, cũng ngó qua ngó lại. Đang là ban ngày mà, sao lại có quý được. Coi trong phim cũng thấy quý mới ra đường vào ban đêm thôi.

"Người... người chưa chết?" Y tá vẫn là y tá, nhìn thấy người chết rất nhiều, mà nàng nhìn thấy Trần Thiên Minh lại cảm thấy sợ, giống như không tin vào cặp mắt của mình.

"Cô mới chết đó !" Trần Thiên Minh nhìn nhìn một hồi rồi từ bỏ ý định sờ mó người đẹp. Tuy nói là đẹp, nhưng trên các vấn đề tinh thần danh dự hoặc đại loại như vậy, hắn sẽ không nhượng bộ. Bởi vì nếu hắn chết, thì tiền tài mỹ nữ kia sẽ tan thành mây khói sao.

"Bác sĩ, người chết sống lại. Bác sĩ, người chết lại!" Nữ y tá xinh đẹp vừa chạy vừa kêu.

Ài, là một người đẹp bị điên, Trần Thiên Minh lắc đầu than thở. Nghe thấy tiếng kêu đầy sợ hãi của nàng, nếu như tham gia vào cái gì mà trận đấu siêu nữ gì gì đó, hét một tiếng, chắc có người xỉu.

"Người chết sống lại ở đâu? Ở đâu?" Lát sau, ông bác sĩ cao hứng chạy vào.

"Tôi còn sống nhăn răng, không phải người chết sống lại!" Trần Thiên Minh liếc mắt nhìn ông bác sĩ một cái, xem ra cái bệnh viện này cần phải huấn luyện lại các bác sĩ và y tá ở đây thôi. Cái gì mà "Người chết sống lại", người chết có thể sống lại sao? Còn sống mà cứ bảo là chết. Bây giờ còn gọi mình là "Thi thể sống" nữa chứ, mẹ nó, sống hóa thạch thì đã nghe qua, thi thể sống, chỉ coi trong phim ma mới có mà thôi.

"Mau, kiểm tra một chút, làm kiểm tra tổng quát" Bác sĩ không để ý đến thái độ của Trần Thiên Minh, ông quay sang nói chuyện với nữ y tá.

Một hồi sau, nữ y tá mới nói: "Bác sĩ, qua kiểm tra sơ bộ, người bệnh này hoàn toàn bình thường".

"Cái gì? Hoàn toàn bình thường?" Bác sĩ đơ ra trong vài giây. "Được, để tôi nghĩ lại, vừa rồi tôi đã dùng phương pháp nào để cứu hắn, sau đó đem ra cả nước, không, toàn bộ thể giới tiến hành học thuật trao đổi" Ông bác sĩ nghĩ đến cơ hội của mình, cơ hội rạng danh lập nghiệp. Vừa rồi theo khía cạnh y học khẳng định người này đã chết, rồi được mình cứu sống, cái này không phải nói mình có tài y học cao siêu hay sao?

"Đúng rồi, tôi phải nhớ lại, nhớ thật rõ" Ông bác sĩ đi qua đi lại trong phòng đầy vẻ kích động, lâu lâu thì gật đầu, lúc thì lắc đầu, nhìn như thằng điên.

Ông biết, chỉ cần đem chuyện này nói ra ngoài, bản thân đã cứu một người chết sống lại, nhất định sẽ bên Bộ Y Tế khen thưởng, là cơ hội thăng quan phát tài. Đến lúc đó, kim tiền, mỹ nữ, khẳng định sẽ tự mình lao vào tay ông.

"A, bệnh nhân đâu?" Bác sĩ đột nhiên nhìn vào cái giường, mới phát hiện ra, mẩu chốt của sự tình này, là cái người mà mình cứu sống, đã không còn nữa. Ông như người điên kêu gào lên.

Trần Thiên Minh nhìn thấy ông bác sĩ điên kia cứ đi qua đi lại hoài, hắn liền đi ra khỏi phòng cấp cứu, dù sao người đẹp cũng nói mình không việc gì.

"Anh không sao chứ?" Tài xế nhìn thấy Trần Thiên Minh đi ra, bộ dạng uể oải khi nãy biến mất, lập tức cao hứng đứng dậy.

"Không có việc gì" Trần Thiên Minh cảm giác thân thể trở nên cường tráng vô cùng, có thể đi đánh cọi được rồi. Đương nhiên nếu hai người đẹp kia chịu cho hắn 2P thì hắn càng không còn vấn đề gì.

"Không có việc gì thì tốt rồi, tôi... tôi không cố ý đụng anh, là tại anh tự đi ra".

"Được rồi, tôi cũng không có gì. Vậy còn tiền viện phí...?" Đây là vấn đề mấu chốt, Trần Thiên Minh không thể không hỏi.

"Tôi trả, chỉ cần anh không sao là được rồi" Tài xế để tay lên ngực nói, người này vậy là tốt rồi, nếu là người khác, phỏng chừng đã rạch mặt ăn vạ rồi.

"Vậy làm phiền nhé!" Trần Thiên Minh nói.

"Không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì..." Tài xế lau cái trán đầy mồ hôi.

"Trời, phải về trường họp nữa. Toàn bộ tiền thưởng của tôi!" Trần Thiên Minh đột nhiên nhớ đến một sự kiện quan trọng, không để ý gì khác nữa, lập tức cầm đầu mà chạy.

Trần Thiên Minh cũng đã đến trường, nhưng mà là buổi tối.

Bởi vì quần áo của hắn còn dính máu, cho nên hắn phải đi tắm một cái, rồi thay quần áo, sau đó chuẩn bị tìm đến hiệu trưởng để giải thích rõ ràng: Không phải hắn không đi họp mà là do bị tai nạn.

"Chào hiệu trưởng Lý" Trần Thiên Minh vừa đóng cửa phòng, nhìn thấy lão hiệu trưởng đang đi đến, vội vàng cất tiếng chào.

"Trần lão sư, tại sao anh không đi họp chiều nay" Về mặt đầy tức giận, miệng lòi ra một đồng răng "vàng xỉ", dáng người thấp bé, đây chính là hiệu trưởng Lý. Đã vậy hôm nay còn có người của Cục giáo dục xuống kiểm tra, mà cái tên mình nhìn không vừa mắt nhất lại không đến, hắn chẳng phải là muốn làm khó mình sao?

Thật ra thì... hiệu trưởng Lý nhìn không vừa mắt Trần Thiên Minh không phải vì hắn xấu xí khó coi, mà sự thật là Trần Thiên Minh nhìn rất là kute, thân cao 1m7, mày rậm mắt tuấn, cái mũi cao thẳng, nghe nói là thầy giáo được hoan nghênh nhất.

Cũng bởi vì thế, mà hiệu trưởng Lý mới tức giận, Trần Thiên Minh dựa vào cái gì mà là thầy giáo được hoan nghênh nhất, so với một hiệu trưởng đầy vinh quang như hắn, thì hơn được gì.

"Hiệu trưởng, chuyện là thế này, chiều nay trên đường về tôi bị đụng xe" Trần Thiên Minh cũng nở một nụ cười cầu tài. Thật ra thì... hắn cũng không ưa cái tên hiệu trưởng dốt nát khoai làm ra vẻ ta đây trong trường này, nhưng bây giờ bị người khác nắm thố nhược điểm, không thể làm gì khác hơn là cần thận cầu may.

"Đụng xe ? Trần Thiên Minh, anh cũng không còn là học sinh nữa, đừng lấy cái này ra làm có".

"Là thật mà, hiệu trưởng, tôi bị xe đụng thật đấy" Trần Thiên Minh thấy lão hiệu trưởng không tin, vội vàng giải thích.

"Thật không ? Đụng ở đâu, có bị thương ở đâu không?" Hiệu trưởng Lý đảo mắt nhìn Trần Thiên Minh một cái, bộ dạng hắn như rồng bay hổ chạy, chẳng giống như bị đụng xe tí nào.

"Tôi... tôi không bị thương" Trần Thiên Minh lắc đầu.

"Không bị thương, vậy sao nói là bị đụng xe?"

"Nhưng tôi đã chảy máu, quần áo dính rất nhiều máu?"

"Thật sao Trần Thiên Minh, đừng nghĩ tôi là đứa trẻ ba tuổi. Bị đụng xe, chảy nhiều máu, mà lại không bị thương, anh tưởng anh có pháp thuật trị liệu hả, đao thương bất nhập, như thần tiên không bị gì hả?" Hiệu trưởng Lý tức giận chỉ thẳng mặt Trần Thiên Minh nằng to. Lão tướng Trần Thiên Minh cho rằng lão là một thằng ngốc, là một thằng điên.

"Tôi... tôi..." Nói đến đây, Trần Thiên Minh cũng không biết phải giải thích thế nào. Đúng là quần áo đầy máu, nhưng tại sao bản thân lại vô sự?

Hôm nay gặp nhiều chuyện kì quái, đầu tiên là bị một con trùng kì lạ ngoạm lấy thẳng em làm xù hơn hai giờ, tỉnh dậy thì con trùng kia đã chết. Khi đón xe về trường thì lại bị xe đụng, nhưng bản thân thì chẳng việc gì, chỉ có quần áo dính đầy máu.

Vậy... máu này là của ai? Nếu là máu của mình, tại sao lại không có cảm giác gì trên người hết vậy? Hơn nữa khi nãy *** gương cũng không phát hiện ra vết khâu nào.

Vậy nếu là máu của người ta, vậy người đó là ai ? Trần Thiên Minh buồn bực nghĩ.

"Trần Thiên Minh, anh không tìm được cái có khác phải không?" Hiệu trưởng Lý tưởng rằng bản thân thông minh đã vạch trần âm mưu của Trần Thiên Minh nên cao hứng.

"Hiệu trưởng Lý, ông nghe tôi nói, á da" Trần Thiên Minh vội vàng ôm đùi, hắn đột nhiên cảm thấy nơi bị con trùng kia cắn buổi chiều, bây giờ vừa đau vừa nóng.

"Sao thế ?" Hiệu trưởng lý đột nhiên bị Trần Thiên Minh kêu một tiếng làm giật mình, còn nữa, Trần Thiên Minh hắn ôm đùi che mông làm gì?

"Không, không có việc gì!" Trần Thiên Minh lắc đầu, hắn nào dám nói cho hiệu trưởng Lý biết. Hơn nữa, chỉ là con đau thoáng qua, bây giờ đã đỡ nhiều.

"Trần Thiên Minh, anh không cần ở đây giả ma nhất khí, hôm nay anh không đi họp, tiền thưởng tháng này toàn bộ cắt" Hiệu trưởng Lý vừa nói vừa rời đi đầy tức giận.

"Không có cũng chẳng chết thằng nào" Trần Thiên Minh lấy tay ôm ngực nhìn bóng lưng của hiệu trưởng Lý mắng.

Ài, tháng này lại không có hai trăm tiền thưởng rồi... Trần Thiên Minh cúi đầu cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Không Nhìn Không Thấy

Cái trường này diện tích cũng không lớn lắm, từ nơi ở của giáo viên đến đây cũng không tốn nhiều thời gian, nếu đi nhanh thì ba phút đồng hồ là đủ, nếu từ từ thì khoảng năm phút. Mà thời gian giữa hai tiết là mười phút, cứ tà tà đi đến đó cũng vừa kịp 5 phút, cái này Trần Thiên Minh vốn đã tính sẵn. Mặc dù làm thầy giáo không có "tiền đồ" nhưng Trần Thiên Minh lại sợ bị phạt tiền thưởng, cho nên bình thường không bao giờ đi trễ về sớm. Đương nhiên, lần trước bỏ họp, là ngoại lệ.

"Reng reng reng..." Tiếng chuông thứ hai báo hiệu giờ học, Trần Thiên Minh cũng đã vừa bước đến trước cửa phòng học nằm ở lầu ba. Từ đại học về đây, không được làm giáo viên ngoại ngữ, vì cái ông hiệu trưởng đầu hói kia bảo rằng, giáo viên ngoại ngữ đã đủ, vừa vặn còn thiếu một người dạy chính trị. Cho nên Trần Thiên Minh cũng không làm việc tận tâm, sáng sớm dậy cầm xấp giáo án chính trị đi đến lớp đầy bất mãn. Cứ như vậy, vù một cái ba năm trôi qua, cái lớp hán dạy từ năm một đã thành năm ba hết, cho nên theo quy định hán cũng phải lết lên lầu ba để dạy.

"Lão sư, thầy đã đến" Đại biểu khoa chính trị Tiểu Hồng ra chào đón, nàng đưa lấy đồng bài tập cho Trần Thiên Minh. Dù chỉ là một tiểu cô nương mới mười sáu tuổi, nhưng đã phát dục hoàn toàn, vóc dáng đến một thước sáu, bộ ngực căng tròn, căng đến mức muốn rách áo, qua vài năm nữa nhất định sẽ là một mỹ nhân bại hoại làm chết không biết bao nhiêu chàng trai. Bất quá, mặc dù rất hấp dẫn, nhưng với Trần Thiên Minh, nàng vẫn là một người học trò, mà trong gan hán lại không đủ lớn để làm trò đó đó.

Trần Thiên Minh cầm đồng bài tập xem sơ qua, phê bình vài câu rồi giao lại tay Tiểu Hồng nói: "Em đem bài tập này phát ra cho các bạn. Vất vả nhì".

"Không vất vả" Tiểu Hồng ngọt ngào cười, xoay người cầm đồng bài tập trở lại phòng học, lưu lại trong không khí một mùi thơm ngát.

Ài... rốt cục cũng hết tiết, dạy một lúc hai lớp chẳng thoải mái tí nào, nhưng năm ba quy định là như thế, một khóa hai tiết, không chỉ có sinh viên kêu gào than khóc, mà cả giáo viên cũng lắc đầu ngao ngán. Ngó lên một cái, đã mười giờ, không biết trưa nay nên về ăn mì gói hay dùng tạm thức ăn nhanh.

Trần Thiên Minh nhà tại Huyện thành, sau khi tốt nghiệp được điều về cái trấn cách Huyện thành mười km, nghe nói lúc đó, ông già tía đã cầu thần bái phật, tế gà mổ heo mới được điều đến nơi tốt như vậy. Nhìn giáo viên nơi đây, hai phần ba đều là người của Huyện thành, bởi vì trong Huyện thành toàn giáo viên siêu cấp, không thể làm gì khác, đành ủy thân về cái trấn gần Huyện thành này.

Thật ra thì... Trần Thiên Minh cũng không nghĩ mình sẽ làm thầy giáo, nhưng lại lo, bản thân mình làm được gì?

Trần Thiên Minh bình thường giữa trưa ở lại đây, đến tối mới về nhà, nếu như trong trường có chuyện hoặc buổi tối phải trực hay sáng sớm hôm sau có khóa dạy, thì bắt buộc đi làm mới ở trong cái nhà dành cho giáo viên ở đây. Cái nhà này chỉ có một tầng, tường không ra tường, phòng không phải phòng, cái này chỉ chịu được gió mưa bình thường, nếu gặp phải mưa dầm hay giông bão, khẳng định sẽ vì sự nghiệp giáo dục vĩ đại và cao cả mà hiến thân.

Trần Thiên Minh đi vào phòng giáo viên, nhìn thấy hiệu trưởng Lý đang cùng với một nữ giáo viên xinh đẹp trẻ tuổi nói chuyện. Hiện tại thời tiết có phần nóng, nên nữ giáo viên kia mặc đồ cũng hơi mát mẻ, mà lão hiệu trưởng sợ cô giáo không nghe rõ, đưa miệng lại gần lỗ tai nàng để nói, đồng thời hai mắt dán chặt vào bộ ngực cao vút của nàng.

"Mẹ nó, thì ra cũng là dê xồm" Trần Thiên Minh âm thầm mắng.

Bình thường không làm việc đảng hoàng, nơi nào có thể kiếm tiền, hoặc nơi nào có mặt nữ giáo viên xinh đẹp, là xuất hiện bộ mặt của lão hiệu trưởng, trường học vào trong tay lão không "tốt" mới lạ.

Bất quá, chuyện này cũng tốt, lão hiệu trưởng Lý này không có thời gian trông nom trường học, nên quản lý giáo viên cũng buông thả rất nhiều, cho nên đi sớm về muộn thường xuyên xảy ra, cũng chả ai quản, chủ nhiệm này, phó hiệu trưởng này... vân vân và vân vân... trường học thối nát cũng chẳng ai trông nom, nếu có chuyện khẳng định cũng không xuất đầu đối mặt. Nếu không đến lúc đó "dân ý trắc bình" cũng vất vả mà đi.

"Cô sau này phải chú ý, đừng để học sinh nó ngủ!" Trần Thiên Minh đi qua cũng nghe được lão hiệu trưởng trò chuyện với cô giáo kia được bảy tám phần, giọng lão có vẻ vô cùng thân thiết.

"Tôi... tôi biết, hiệu trưởng, sau này tôi sẽ chú ý vấn đề này" Nữ giáo viên cúi đầu, có chút bối rối, dù sao đi dạy không tốt, bị hiệu trưởng bắt gặp, cũng không phải chuyện tốt lành gì. Huống hồ, nàng mới vừa chuyển về trường này không lâu, tình huống trong trường có nhiều việc chưa rõ, lại nghe nói lão hiệu trưởng này thích nắm bắt điểm yếu của người khác, sao mà không khẩn trương cho được!

Hiệu trưởng Lý nhìn nữ giáo viên có chút sợ hãi, thấy đã đạt được mục đích, cười một cách thoải mái, nói: "Cô cũng không cần khẩn trương, tôi chỉ nhắc nhở một chút thôi. Dù sao cô cũng là một giáo viên còn trẻ, lại xinh đẹp, chuyện này có thể sửa chữa được, tôi rất xem trọng cô. Nếu cô có thể dạy tốt khóa học, các phương diện tố chất đề cao, tôi sẽ tăng lương cho cô".

Lúc này, hai tròng mắt của hiệu trưởng Lý như muốn ăn tươi nuốt sống bộ ngực cao vút của nữ giáo viên kia, lão đã thèm muốn từ lâu, bây giờ có cơ hội như vậy, lão làm sao mà bỏ qua. Lão muốn nhìn xuyên qua quần áo của nàng, để chứng kiến bên trong cho rõ.

Đáng tiếc, lão già hơi bị lùn, nên không thể thấy được những cái mình muốn thấy. Mà cũng khó trách, cô giáo trẻ tuổi kia, mặc dù ăn mặc hơi mát mẻ, nhưng nàng cũng rất chú ý, không để lộ những nơi "nguy hiểm".

Lão hiệu trưởng nhìn trái nhìn phải, ngó lên ngó xuống, cũng chẳng thấy được cái gì hưng phấn, có chút thất vọng nói: "Ài, đáng tiếc tôi bề bộn công việc nhiều quá, nếu không sẽ tự mình chỉ đạo cho cô, phụ đạo một chút, chỉ cho cô biết một tiết học như thế nào là tốt. Bây giờ dạy theo chương trình mới, nhất định có chút khó khăn, nhưng đối với nó, chỉ là một bữa ăn sáng. Trước kia khi còn đi dạy, tôi cũng là một giáo viên ưu tú".

Nữ giáo viên chỉ nghe được một phần, bản thân không trả lời gì, người ta dù sao cũng là hiệu trưởng mà!

"Cái gì mà chỉ đạo, phụ đạo, ta thấy lão muốn cho thằng em trai nhỏ bé của mình đi chúc tết thì có, nhìn là biết lão muốn "giúp đỡ" trên giường rồi. Mẹ nó, chẳng có gì tốt đẹp!" Trần Thiên Minh trong lòng mắng.

Đột nhiên, Trần Thiên Minh nảy ra một chủ ý.

Hắn xoay người lại, mỉm cười nói: "Hiệu trưởng Lý, sao ông lại ở đây?"

Hiệu trưởng Lý thấy đột nhiên có người xuất hiện, vội làm ra vẻ đạo mạo, thần nhiên nói: "Ồ, tôi đang cùng cô Lưu nói chuyện một chút. Anh hết tiết rồi à, thầy Trần?" Hiệu trưởng Lý nhìn xấp giáo án trong tay Trần Thiên Minh.

"Vâng, tôi vừa hết tiết. À đúng rồi, hiệu trưởng, các thầy hỏi là tiền lễ năm nay được bao nhiêu?" Trần Thiên Minh cố ý đưa ra một vấn đề mà ai cũng quan tâm, đây cũng là chuyện làm lão hiệu trưởng đau đầu. Nếu đưa nhiều, thì tiền của lão chẳng còn bao nhiêu, mà đưa ít, thì giáo viên bên dưới là kêu gào.

"Chuyện này... này... thôi để đến lúc họp hội đồng tôi sẽ đem ra thảo luận. Ài, làm giáo viên thật không phải dễ, cô nói đúng không, cô Lưu" Lão hiệu trưởng bắt đầu trò "đánh trống lảng" sang cô Lưu.

"Đúng vậy, cuộc sống không có tiền quả không dễ dàng" Cô giáo Lưu gật đầu, nàng cũng ước gì được thưởng nhiều tiền.

Thật ra thì... cái vụ thưởng tiền này, chỉ có hiệu trưởng Lý quyết định, còn cái vụ thảo luận thật ra để nguy trang thôi.

Hiệu trưởng Lý xem Trần Thiên Minh như cái trụ điện cản đường chướng mắt, biết công cuộc nhìn lên của mình đã không thành, đành phải khoát tay bước đi nói: "Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi có việc đi trước".

"Thầy Trần, tôi vừa mới được đưa về đây, xin anh sau này chỉ giáo nhiều hơn" Cô giáo Lưu Mỹ Cầm nói với Trần Thiên Minh.

"Cái... này... không thành vấn đề" Trần Thiên Minh vốn không có tâm tình trò chuyện với cô giáo Lưu, mặc dù nàng còn trẻ, về sau còn phát triển, nhưng không hợp khẩu vị của hắn, nên hắn cũng tìm cớ chuồn mất.

Nhưng phong cảnh trước mặt làm hai mắt hắn sáng lên. Chiều cao 1m78 đã giúp hắn có thể ngó xuống cô giáo Lưu, cái cổ áo mà lão hiệu trưởng Lý muốn ngó cũng không thấy gì.

Áo ngực màu đen, ren hoa, quả nhiên rất cao... mặc dù nhìn không hết toàn cảnh, nhưng từ những sơ hở lộ ra của đối phương cũng có thể suy đoán được, làm phía dưới của Trần Thiên Minh có chút biến hóa.

"Thầy Trần" Lưu Mỹ Cầm ngẩng đầu nhìn Trần Thiên Minh đầy khó hiểu, người thầy giáo tuần tú này tựa hồ không thích nói chuyện.

"Ồ, đúng vậy, đúng vậy" Trần Thiên Minh giống như là tiểu hài tử bị bắt tại trận, vội vàng ngẩng đầu lên, trả lời qua loa.

Chương 4: Nữ Hàng Xóm Sinh Đẹp

Trần Thiên Minh trở về phòng, cách vách là cô giáo Hà Đào cũng mới vừa ra ngoài mua đồ ăn về.

Cô giáo Hà Đào này năm ngoái mới được đưa về đây, là giáo viên dạy nhạc, nhà cũng ở Huyện thành.

Có người nói học âm nhạc là phải có khí chất, nếu không chẳng khác nào tìm chết. Cô giáo Hà này cũng là người rất có khí chất, dáng người cao gầy, đôi mắt phượng, đôi lập với đôi mắt là hai ngọn núi cao vút trong mây, như muốn phá tan xiên xích xiêm y mà đi ra ngoài.

Chỉ có điều cô giáo Hà gọi cảm này không mấy xinh đẹp, nhưng lại có vẻ làm cho người khác cảm thấy cái gì đó cao không thể chạm được, chỉ ít là có Trần Thiên Minh cho là vậy. Hắn cảm giác được cô giáo Hà này cao cao tại thượng, cho nên nếu phải lựa chọn trong số tất cả nữ giáo viên, hắn sẽ chọn Hà Đào, Hà Đào trong mắt hắn là một nữ thần.

Nhưng Hà Đào hình như không thích giao tiếp nhiều với người khác, đặc biệt là không thích nói chuyện với nam đồng sự, làm hại Trần Thiên Minh đã nghĩ không biết bao nhiêu cơ hội để tiếp cận.

"Hà... cô giáo Hà... mua... mua đồ ăn về sao" Chẳng biết vì sao, cái miệng lạnh lợi của Trần Thiên Minh bây giờ lại cà lăm. Là khản trương, đúng vậy, chính hắn cũng cảm giác được chút khản trương.

"Đúng vậy, anh cũng mới đi dạy về" Hà Đào mỉm cười, lễ phép trả lời.

"Đúng, đúng, tôi mới đi dạy về" Trần Thiên Minh nói, hắn ngơ ngác nhìn cô giáo Hà không nói gì hết, bước về phòng mình.

Cô giáo Hà và Trần Thiên Minh ở cách vách, hắn ở phòng thứ nhất, cô ở phòng hai, phòng thứ ba là của một thầy giáo già đã về hưu. Ông cũng có nhà, nên không thường xuyên ở đây. Cho nên đây nhà này chỉ có hai người, đối với một thầy giáo độc thân như hắn, là ông trời đã cho hắn một cơ hội tốt.

Nhưng cô giáo Hà đến trường lâu như vậy, mấy tên háo sắc độc thân ở ngoài cũng nghe danh mà đến. Nghe nói trong đó cũng có ông chủ của Huyện thành, và những sinh viên đã tốt nghiệp! Người đẹp thật không đơn giản, bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, cứ như lũ chuột đang ngồi ngắm nghĩa một bao gạo vậy.

"Cốc... cốc... Thầy Trần, anh có ở trong không?" Ngoài cửa có người gọi.

"Có đây, mời vào" Trần Thiên Minh giật mình nói, nghe giọng rất giống Hà Đào.

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào đi vào, vội vàng đứng dậy nói: "Cô giáo Hà, là cô à. Mau, mau vào!"

"Tôi muốn hỏi một chút, phòng anh có điện không mà phòng tôi lại không có?" Hà Đào nói.

"Có, có điện!" Trần Thiên Minh nhìn cây quạt điện thổi vù vù trong phòng, vội vàng đáp, mà bản thân hắn cũng chẳng hiểu vì sao, mỗi lần đối mặt với Hà Đào, là thần trí lại bất ổn, ài... hiệu ứng mỹ nữ.

"Kỳ quái, bên tôi không có điện, thế anh... anh có thể..." Hà Đào đáp ứng nói.

"Sao lại không thể? Cô cần dùng điện làm sao?" Trần Thiên Minh lớn tiếng đáp, đối với những lời yêu cầu của mỹ nữ, Trần Thiên Minh nhất định đáp ứng. Hắn muốn biết Hà Đào dùng điện làm gì để còn tiện ra tay nữa.

"Không phải, ý tôi là muốn nhờ anh xem giúp một chút, xem có vấn đề gì không? Bây giờ thời tiết quá nóng, nếu không có quạt điện chắc chịu không nổi nữa, giữa trưa rồi nóng muốn chết" Hà Đào nói.

"Ồ, thì ra thế. Được rồi, tôi sẽ qua xem giúp" Trần Thiên Minh nghe Hà Đào nói, mới biết bản thân đã sai ý. Bất quá, với thời tiết này, trong phòng hắn dù có quạt máy, cũng không thể ở quá hai ngày, chỉ là lời này không dám nói ra.

Đây là một căn phòng được bố trí tinh xảo, cùng dạng với phòng của mình, sao mà nó lớn quá vậy? Trong lòng hắn tự nhủ, phòng mình giống như một cái ổ chó vậy. Cái vấn đề này phải hỏi chủ nhân của nó để biết thêm chi tiết.

Trần Thiên Minh nhìn lên, cảm thấy cầu chì có vấn đề, nói: "Cô giáo Hà, lấy giùm tôi cái ghế cao kia, để tôi xem cầu chì có vấn đề hay không" Bởi vì trời nóng, Hà Đào đổ mồ hôi nhiều, quần áo thấm nước dính vào da thịt, làm cho Trần Thiên Minh không khỏi len lén nhìn xuống phần da thịt lộ ra của Hà Đào.

"Được" Hà Đào đi vào phòng lấy cái ghế cao ra cho Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh cũng không khách khí, cầm ghế đến chỗ cái cầu chì, rồi leo lên. Bởi vì mất thăng bằng nên hơi dao động muốn té xuống.

Hà Đào thấy Trần Thiên Minh sắp té, vội chạy đến đỡ: "Đề tôi đỡ anh!"

Lúc này, một mùi thơm ngát xông vào mũi Trần Thiên Minh, làm hắn cảm giác càng khó đứng hơn.

Trần Thiên Minh mở hộp cầu chì ra xem, quả thật là bị đứt. "Cô giáo Hà, cái cầu chì của cô bị đứt rồi, hèn chi không có điện. Trong cái ngăn kéo thứ nhất trên bàn tôi có một cái dự phòng, cô lấy giùm tôi".

"Được, anh chờ một chút, đừng cử động" Hà Đào quan tâm nói.

"Cái này phải không?" Hà Đào giờ cái cầu chì lên.

"Đúng rồi, cô cầm lại đây" Sớm biết vất vả đứng trên này lâu như vậy, Trần Thiên Minh thà tự mình đi lấy.

Hà Đào mang cái cầu chì đến.

Lúc này, hai mắt hắn sáng lên, bởi vì hắn ở trên cao, nên nhìn xuống thấy hết, qua cái cổ áo của nàng, hai ngọn đồi cao vùn vút, hắn thấy hết. Trần Thiên Minh biết như vậy là không có đạo đức, nhưng cảnh vật trước mắt làm hắn không nổi, hai tròng mắt không thể tự chủ mà nhìn.

Trần Thiên Minh trong lòng thầm kêu: "Má ơi, cho con nhìn thêm chút nữa đi, không, một phần mười cũng được"

Mặc dù vậy, cái địa phương quan trọng nhất lại bị cái áo ngực che mất, bất quá cũng nhìn thấy được một mảnh da trắng nõn, cùng với cái áo ngực màu đỏ được thiết kế tinh xảo. Trần Thiên Minh cảm giác được thẳng em nhỏ bắt đầu ngoáy, cả mặt đỏ lên, cổ thì khô ran.

"Anh cầm lấy cầu chì này" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh không cầm cầu chì liền cảm thấy kì quái.

Lúc Hà Đào ngẩng đầu lên thì phát hiện ra hai mắt Trần Thiên Minh đang nhìn qua cái cổ áo của mình, lúc nào mới biết mình bị lộ "hàng", vội vàng kéo áo lại, hai má đỏ bừng nói: "Thầy Trần, của anh này!"

Trần Thiên Minh cũng chứng kiến Hà Đào phát hiện ra hành vi không nghiêm chỉnh của mình, vội vàng tiếp nhận cái cầu chì, không dám nhìn xuống nữa. Ài, khi nãy nhìn lên Lưu Mỹ Cầm đầu có bị phát hiện, sao bây giờ kỹ thuật lại bị giảm như thế này ?

"Cô giáo Hà, cô xem coi có điện chưa?" Trần Thiên Minh trên này không dám cử động, cũng tự trách mình không thể không chế bản thân, tham nhìn, bây giờ cảm thấy ngại ngùng.

"Hay quá, có điện rồi" Hà Đào trong phòng cao hứng kêu lên.

"Có điện là tốt rồi" Trần Thiên Minh đem ghế trả lại cho Hà Đào, vỗ vỗ tay nói: "Không có chuyện gì thì tôi về" Trần Thiên Minh rất... rất muốn ở lại đây, nhưng chuyện vừa rồi làm hắn cảm thấy ngượng.

"Anh ăn gì chưa ?" Hà Đào nói với hắn.

"Cũng chưa" Trần Thiên Minh lắc đầu đáp.

"Vậy anh ở đây ăn đi".

"Sao có thể được..."

"Không sao cả, anh giúp tôi sửa cái cầu chì. Bây giờ xem như tôi đáp trả. Chỉ là đồ ăn không được ngon cho lắm" Hà Đào khoát tay cười.

Trần Thiên Minh cũng cười, nói: "Không cần khách khí, cô giáo Hà. Tôi cũng chuẩn bị đi mua đồ ăn, thì cô nhờ sửa điện. Bất quá không nên phiền toái cô, tôi đi ra ngoài ăn cũng được".

Trần Thiên Minh biết tại cái thời điểm mấu chốt này cần phải dao động một chút, như vậy thì cơ hội thành công sẽ nhiều hơn.

"Cái gì ? Anh bởi vì giúp tôi sửa cầu chì nên mới không có thời gian đi mua đồ ăn, thì tôi vì anh mà mời một bữa cơm cũng là bình thường. Quyết định vậy đi, tôi sẽ đi nấu cơm, xế chiều còn có tiết dạy nữa, anh về trước đi, khi nào xong tôi sẽ qua gọi anh" Hà Đào không để cho Trần Thiên Minh nói nữa, tự đi vào phòng bếp của mình.

Trần Thiên Minh còn muốn nói nữa, nhưng thấy Hà Đào đã đi vào bếp rồi, cảm thấy bản thân đã chạm vào thành công.

Có thể cùng nữ thần trong tim dùng cơm trưa là một sự tình đặc ý nhất, không cần động thủ mà lại có thể hưởng thụ thành quả. Trần Thiên Minh vừa nghĩ nghĩ vừa trở về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5 : Nữ sinh đáng yêu

Trần Thiên Minh trở về phòng, rảnh rỗi không biết làm gì, cầm quyển sách ra xem.

"Cốc Cốc Cốc..." Tiếng gõ cửa lại vang lên. Cái gì, sao nhanh vậy, Trần Thiên Minh không khỏi bội phục tốc độ nấu ăn của Hà Đào.

"Mời vào!" Trần Thiên Minh đã rút kinh nghiệm, đứng dậy không cho Hà Đào nhìn thấy cái thể ngồi xấu hổ của mình.

"Chào thầy Trần" Người gõ cửa chính là học sinh đại biểu cho khóa chính trị, Tiểu Hồng.

Thì ra là Tiểu Hồng, Trần Thiên Minh có chút thất vọng, chẳng qua Tiểu Hồng là học sinh mà Trần Thiên Minh đặc ý nhất. Thành tích học tập đứng đầu, lại nằm trong Ủy ban điều hành học sinh, có thể không cần đảm nhiệm vị trí đại biểu, nhưng Tiểu Hồng vẫn muốn nhận cái vị trí này. Bất quá hẳn cũng rất hài lòng với công việc của Tiểu Hồng, nàng làm đại biểu khoa, đã cho hẳn thu được lòng không ít người, cho nên Trần Thiên Minh cũng rất thích nữ sinh này.

Trần Thiên Minh thấy Tiểu Hồng đến, nói: "Tiểu Hồng, tan học rồi à".

"Vâng, mới vừa tan học, đây là bài tập của các học sinh hôm nay" Tiểu Hồng vừa nói vừa để đồng bài tập lên bàn.

"Tiểu Hồng, sao học kì này em nghỉ hai ngày? Trong nhà có chuyện sao?" Trần Thiên Minh nhớ đến học kì này, Tiểu Hồng đã nghỉ học hai ngày, hỏi bạn học của nàng là Tiểu Lệ, thì Tiểu Lệ mới nói nhà nàng có việc.

"Vâng, có chút việc. Chẳng qua cũng không có gì. Cảm ơn thầy đã quan tâm" Tiểu Hồng thấy Trần Thiên Minh quan tâm đến mình, trong lòng ngọt như đường.

"Đương nhiên là phải quan tâm thật tốt, nếu tôi không quan tâm em thì ai sẽ quan tâm?" Trần Thiên Minh thấy Tiểu Hồng cao hứng, cũng bắt đầu trêu chọc nàng.

"Thật vậy sao? Thưa thầy" Tiểu Hồng thấy Trần Thiên Minh nói như vậy, gương mặt đỏ bừng lên, nhìn giống như quả táo hồng làm người khác muốn "cắn" một cái.

"Đương nhiên, ai lừa em là con chó nhỏ" Trần Thiên Minh cười nói.

"Thầy ơi, em thật sự tốt như vậy sao, tốt ở đâu vậy?" Tiểu Hồng lần này hỏi vào trọng tâm.

"Thành tích của em tốt, lại ngoan, cái này không được sao?"

"Ồ, là thế. Em còn tưởng rằng tốt cái khác" Tiểu Hồng kéo kéo cái góc áo, có chút thất vọng.

"Cô nhóc này... nghĩ cái gì vậy?" Trần Thiên Minh cảm giác có gì đó không đúng, vội hỏi.

"Người ta không phải cô nhóc nữa, qua hết năm nay, người ta mười bảy rồi" Tiểu Hồng nghe Trần Thiên Minh nói vậy, vội vàng giải thích.

Trần Thiên Minh cười to nói: "Đúng vậy, Tiểu Hồng đã sắp thành một thiếu nữ rồi. Ta già rồi không nhận ra được" Trần Thiên Minh cảm thấy nói chuyện với Tiểu Hồng thật thoải mái, dường như trở lại thời đại giáo viên.

"Thầy làm sao mà già" Tiểu Hồng nghe Trần Thiên Minh nói bản thân hẳn già, nên không đồng ý.

"Vậy em vừa gọi tôi là gì?" Trần Thiên Minh giao hoạt nói.

"Là lão sư, chẳng lẽ không đúng sao?" Tiểu Hồng mang vẻ mặt khó hiểu, kỳ quái hỏi.

"Đúng, em gọi tôi là, LÃO...sư" Trần Thiên Minh cố ý nhấn mạnh chữ "Lão", "Vậy còn chưa già sao?" Trần Thiên Minh nói xong, cười ha hả.

Lúc này, Tiểu Hồng mới phát hiện ra mình bị Trần Thiên Minh lừa, nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nói: "Thầy Trần, thầy ăn gian lắm, dám lừa em. Sau này em sẽ gọi thầy là ông thầy già".

"Không được, già được rồi, còn thêm vào nữa lại càng già, nghe xong là muốn đi gặp Cark Mark ghê. Hơn nữa, cái này không phải là ăn gian, cái này là

dùng từ nhiều nghĩa, có nghĩa bóng và nghĩa đen, giáo viên dạy văn không dạy cho các em sao?" Trần Thiên Minh nói như đúng rồi.

"Em không nói với thầy nữa, em đi rửa tay" Tiểu Hồng thấy cãi không lại hẳn, nên không tiếp tục cãi nữa.

Bình thường nếu có một tiểu nha đầu cùng nói chuyện, thì cũng có thể thư giãn tốt, Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

"Tiểu Hồng, hiện tại đã đầu tháng ba học tập có khăn trương không?" Trần Thiên Minh nhìn thấy Tiểu Hồng từ phòng bếp đi ra, quan tâm hỏi.

"Học hành có chút khăn trương, làm em cảm giác ăn không tiêu" Tiểu Hồng ngồi đối diện Trần Thiên Minh, nói.

"Vậy em cần phải chú trọng thân thể một chút, nghỉ ngơi thật tốt. Em ít ăn cơm lắm phải không? Sắc mặt kém quá" Trần Thiên Minh nhìn Tiểu Hồng, một cô gái đang trong thời kì phát triển, nhưng sắc mặt có chút ảm, có chuyện lo lắng. Cái khí sắc này không phù hợp với lứa tuổi của nàng. "Em có chuyện gì phải không? Tiểu Hồng, nói cho thầy nghe, xem coi thầy có giúp được gì không" Trần Thiên Minh nói ra sự lo lắng của bản thân.

"Không, không có việc gì" Tiểu Hồng khoát tay nói, rồi chuyển đề tài sang Trần Thiên Minh, "Thầy ơi, nhà của thầy ở trong Huyện thành phải không?"

"Đúng vậy, em có đi ngang qua không?"

Tiểu Hồng cúi đầu, buồn bã nói: "Hồi nhỏ có đi qua một lần, lúc ấy là bệnh viện khám bệnh. Bất quá Huyện thành thật sự rất phồn hoa, thật mỹ lệ!" Tiểu Hồng nói với vẻ mặt đầy ước mơ.

"Không sao đâu, trấn của chúng ta cách Huyện thành có mười km, ngồi xe chừng mười phút là đến, mà em chỉ đi qua đó một lần? " Vẻ mặt Trần Thiên Minh đầy ngạc nhiên.

"Thật mà, bởi vì ba của em không cho đi, mà em cũng không có chuyện gì để đi đến Huyện thành, cho nên cũng không có đi. Bất quá em trai của em có đi vào lần" Tiểu Hồng thấy Trần Thiên Minh không tin, vội nói.

"Vậy về sau nếu thầy có thời gian, sẽ dẫn em đi chơi" Trần Thiên Minh kiên định nói.

"Đến lúc đó thầy không được đổi ý đó" Tiểu Hồng cao hứng vỗ tay.

"Đương nhiên là không rồi" Trần Thiên Minh nói.

"Vậy chúng ta móc nghéo đi" Tiểu Hồng vươn bàn tay nhỏ trắng như ngọc ra.

Trần Thiên Minh thấy Tiểu Hồng vươn tay ra, với quan hệ là thầy trò, nên cảm thấy có gì đó không tốt, do dự không quyết.

"Thầy ơi, thầy sẽ không đổi ý chứ, sao ngay cả nghéo tay cũng không chịu" Tiểu Hồng thấy Trần Thiên Minh không chịu móc nghéo, kích động nói.

Trần Thiên Minh thấy Tiểu Hồng nói như vậy, cũng không biết nói gì hơn, đành phải đưa tay ra giữ chặt bàn tay nhỏ bé kia. Thật mềm mại, thật thoải mái. Trần Thiên Minh đang tự mắng mình trong lòng, đây là học sinh của mình, không được sinh ra ý xấu. Bình thường thì không sao, nhưng hôm nay nhìn thấy cái kia kia của Hà Đào xong, tâm lý cảm thấy hưng phấn không thôi.

"Tốt, thầy đã hứa, sẽ không đổi ý" Tiểu Hồng cao hứng cười nói, nhưng nàng vẫn nắm lấy tay của Trần Thiên Minh không buông ra.

Trần Thiên Minh thấy Tiểu Hồng nắm chặt tay mình không buông, vội vàng rút tay về.

Tiểu Hồng nói: "Thầy ơi, nắm tay của thầy thật thoải mái".

Trần Thiên Minh mắng: "Tiểu nha đầu nha, nói cái gì thế?"

"Em nói là nắm tay của thầy tựa như nắm tay của anh hai, cực kỳ thoải mái".

"Thật là... quý quyết, thật không có cách nào để trị em" Trần Thiên Minh đối với cô học trò nghịch ngợm này cũng bó tay, không cách nào trị, chỉ nói thế thôi. Thật ra nếu có một đứa em gái thông minh lanh lợi xinh đẹp đáng yêu như vậy, sao lại mắng nàng được, yêu còn chưa hết nữa là!

"Thầy Trần, ăn cơm!" Hà Đào ở bên cạnh kêu lên. Đây là một dãy phòng rất tiện lợi, nếu các giáo viên muốn trao đổi với nhau thì không cần gọi điện thoại mà cứ trực tiếp kêu lên, phải nói là hiệu quả cách âm "tốt" thật.

"Được, tôi qua liền!" Trần Thiên Minh đáp.

"Thầy ơi, thầy và cô giáo xinh đẹp kia kế bên sẽ dùng cơm chung?" Nụ cười trên gương mặt Tiểu Hồng đã biến mất, sắc mặt có chút khó coi.

"Đúng vậy, khi này thầy đã giúp cô ấy thay cầu chì trong phòng, nên không có thời gian ra ngoài mua đồ ăn, vì thế cô giáo Hà muốn mời thầy một bữa" Trần Thiên Minh cảm thấy giải thích rõ ràng thì tốt hơn, mặc dù đối với tiểu nha đầu này cũng không cần phải giải thích.

"Thì ra là như thế" Sắc mặt của Tiểu Hồng đã chuyển đổi.

"Tiểu Hồng, em không về nhà dùng cơm trưa sao?" Trần Thiên Minh thấy thời gian cũng không còn sớm nữa nên hỏi.

"Một lát nữa em về. Thầy ơi, để em xem giúp bài tập về nhà của học sinh nha. Thầy đi ăn cơm trước đi, em sẽ giúp thầy khóa cửa, được không?" Tiểu Hồng nhìn đồng bài tập để bữa bọn trên bàn nói.

"Vây cũng được, không thành vấn đề. Em giúp thầy đóng cửa nhé" Trần Thiên Minh đáp.

"Thầy không sợ em trộm gì sao?" Tiểu Hồng giả làm đạo tặc nói.

"Trong phòng thầy cũng không có gì đáng giá, nếu em thấy cái nào được thì cứ việc nói" Trần Thiên Minh cũng không bị cô nữ sinh nghịch như quỷ này hù dọa, "Cứ như vậy đi, thầy đi ăn trước, đề cô giáo Hà chờ lâu không tốt" Trần Thiên Minh nói xong liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giúp em xoa bụng.

"Thật ngại quá, đã để cô phải đợi lâu, vừa rồi mới có một sinh viên tới nhờ tôi giúp tí việc ấy mà", Trần Thiên Minh đi vào liền phát hiện một bàn thức ăn, Hà Đào đã ngồi sẵn ở đó đợi hắn.

Vừa thấy Trần Thiên Minh đến, Hà Đào liền nói: "Nếu lần sau nguoi mà còn về muộn, ta sẽ ăn cơm trước, lúc đó nguoi chuẩn bị tinh thần mà đợi rửa bát nhá. " nàng bùi môi, rồi đưa một chén canh cho hắn.

Cũng bởi vì đang đói, hắn chẳng cần khách khí với Hà Đào, cầm chén canh nàng đưa, một phát húp sạch, "Ồ, canh này thiệt ngon", Trần Thiên Minh ở trường đều là dùng đồ ăn nhanh, nào có bao giờ được ăn món canh đây mùi vị như thế này.

"Uống ngon là được, mau ăn đi, cơm canh nguoi hết rồi" Chiều nay nàng cũng có giờ lên lớp, nên không đồng dài với hắn, cũng bắt đầu ăn.

"Thật là ngon" Trần Thiên Minh vỗ vào chiếc bụng đã no cứng của mình, rồi cầm lấy chén bát, chuẩn bị đem đi rửa.

"Không cần, anh cứ để đấy, tí nữa tôi rửa cũng được, anh về nghỉ ngơi đi", thấy Trần Thiên Minh muốn đứng lên rửa bát, Hà Đào đã ngăn hắn lại.

Thấy nàng nói như vậy hắn cũng hạ chén xuống, xấu hổ nói: "Cô Hà, vừa rồi khi tôi thay cầu chì, cái đó, cái... cái đó, không phải..." Trần Thiên Minh càng nói càng hồ đồ, hắn không biết phải giải thích sự việc này sao cho tốt.

"Anh..." Hà Đào thiệt không ngờ hắn lại nhắc đến chuyện đó vào lúc này, thật sự làm cho nàng vừa xấu hổ, vừa không biết nên nói gì cho phải.

Thấy Hà Đào gương mặt nhỏ nhắn vì thẹn thùng mà ửng hồng lên, lại còn bộ ngực có phập phồng liên tục làm cho trong lòng hắn lại nổi lửa, ánh mắt trở nên ngây dại.

Hà Đào thấy Trần Thiên Minh ngây ngốc nhìn mình, tức giận nói: "Anh ăn xong rồi sao không đi đi, còn đứng đây làm gì? Tôi phải dọn dẹp nữa".

Phát hiện mình lại thất thố, hắn vội vàng đáp: "Được rồi, tôi đi ngay đây", hắn quay người bỏ đi, hôm nay thật là bị ông trời chơi khăm mà, đặc biệt là vừa rồi, lại thất thố trước mặt nàng như vậy, sau này làm sao có thể đối mặt với nàng nữa đây.

Trở về phòng, tự tát mình một cái tát, thầm mắng chính mình, Hà Đào nguoi ta tuổi trẻ xinh đẹp như thế, làm sao mà coi trọng một giáo viên trẻ như nguoi được, không nên si tâm vọng tưởng. Nhưng mà, nàng ta lại mê nguoi như thế, thân hình cứ bày trước mắt mình như vậy, thì sao mà đành lòng nhắm mắt bỏ qua được chứ.

Bước vào toilet, hắn phát hiện ngay là quần áo bẩn hôm qua đều đã giặt, đang phơi ở trong. Kỳ quái, ta chính mình cũng chưa giặt, ai đã giặt quần áo giúp mình nhỉ. Mới vừa rồi cũng chỉ có Tiểu Hồng tới, hay là cô bé này giúp mình, tiểu nha đầu này... thiệt là.

Trời ơi!! Nó còn giặt sạch cả quần lót của mình nữa chứ, tối hôm qua, mình hưng phấn quá độ, trên quần vẫn để lại dấu tích bây giờ cũng đã sạch sẽ rồi, mặt hắn bất chợt đỏ lên.

"Thầy, thầy ơi", tiết một buổi chiều, Trần Thiên Minh đang ngủ thì nghe tiếng Tiểu Hồng gọi ngoài cửa.

Hắn liền bật dậy, mặc quần áo vào, chạy ra mở cửa: "Em làm sao vậy hả Tiểu Hồng?" Thấy sắc mặt của Tiểu Hồng xám xịt, hắn liền hỏi.

"Em, em bị đau bụng, muốn xin thầy chút nước" Tiểu Hồng cau mày, ôm bụng nói.

"Đau bụng sao? Thầy có Becberine" Hấn vừa nói vừa kéo ngăn tủ ra lục tìm.

"Không, không cần" Tiểu Hồng vừa nghe liền vội vàng lắc lắc đầu.

"Bị bệnh mà không uống thuốc, làm sao mà khỏi được???"

"Em, em bị là do cái kia đến," Nhìn thấy hấn đang cần lọ Becberine trong tay, nàng đỏ mặt nói. Thật sự là nàng hôm nay đã sắp đến kỳ.

"Ồ," rốt cuộc thì hấn cũng hiểu vì cái gì mà nàng không thoải mái, rồi lại ôm bụng, nghoe ngáy không chịu nói ra.

"Ái da," Tiểu Hồng đang uống nước, chợt phun hết ra, đau đớn kêu lên một tiếng

"Sao vậy? Tiểu Hồng" Trần Thiên Minh nhìn thấy Tiểu Hồng ôm bụng, bộ dáng thống khổ như vậy cũng hấn phát hoảng, vội đưa Tiểu Hồng nằm lên trên giường mình.

"Đau, đau quá" Nằm trên giường, Tiểu Hồng khẽ rên rỉ.

"Đề thầy đưa em đi bệnh viện nha" Trần Thiên Minh sốt ruột nói.

"Thầy, không cần đi" Tiểu Hồng lắc lắc đầu, "Thầy có thể... có thể giúp được không?"

"Tất nhiên là có thể" Trần Thiên Minh không chút do dự nói

"Thầy, thầy giúp em xoa một chút, trước kia, mỗi lần bị đau, mẹ chỉ cần giúp em xoa một chút là không thấy đau nữa" Bởi vì đau quá, Tiểu Hồng cũng mặc kệ sự ngượng ngùng

"Việc này, việc này..." Trần Thiên Minh ngây người. Hấn nhìn vào chiếc bụng nhỏ xinh xắn, lại nhìn vào bàn tay của mình, việc này, chính mình có thể làm sao.

"Ái da!" Tiểu Hồng lại kêu lên đau đớn.

Trần Thiên Minh khẽ cắn môi, chậm rãi, đưa bàn tay của mình về phía chiếc bụng phẳng lì của Tiểu Hồng

Tuy cách một lớp áo, nhưng hấn vẫn cảm giác được sự mềm mại của làn da phía dưới. Đây là lần đầu tiên hấn được sờ bụng một cô gái. Chính xác, phải nói là tiểu cô nương.

Phía trên chính là đôi thỏ bạch mới nhú, phía dưới chính là địa phương thần bí, vì thế, hấn chỉ có thể hết sức cẩn thận, xoa thật nhẹ nhàng. Hấn sợ sẽ có lúc không cưỡng lại được mà nghĩ tới vùng đất đó rồi lỡ tay sờ qua.

Không bao lâu, địa phương bên dưới của hấn cũng bắt đầu phồng lên. Hấn sợ Tiểu Hồng sẽ phát hiện ra ý niệm xấu xa của mình, nên phải dùng hai chân, khăn trương kẹp chặt cái vật không nghe lời ấy lại.

Bụng của Tiểu Hồng thật là co dãn, tuy có chút hơi nhỏ, nhưng sờ vào thật là thoải mái. Đặc biệt là phần trên đã phát dục, là một ngọn núi nhỏ cũng không tệ, còn ở phía dưới, vùng giữa hai chân lại có chút nếp nhăn, càng làm cho bàn tay đang vuốt bụng Tiểu Hồng càng thêm ngứa ngáy. Nhịn xuống, nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống, hấn tự mắng bản thân.

"Thầy ơi, em đã đỡ nhiều rồi, cảm ơn thầy" Tiểu Hồng cảm kích khẽ liếc hấn một cái rồi nói.

"Vậy thì tốt quá" Trần Thiên Minh nghe vậy, tuy trong lòng rất muốn tiếp tục xoa xuống phía dưới, nhưng cũng phải từ từ rút tay về.

"Thầy ơi, thầy sao vậy, sao có vẻ không được thoải mái?" Tiểu Hồng thấy hấn ngồi, hai chân kẹp chặt, sắc mặt có chút không tự nhiên nên hỏi.

"Không, không có việc gì, có lẽ là tại vì lúc này ngủ không ngon," Trần Thiên Minh tâm cơ linh động, liền tìm ra một lý do.

Tiểu Hồng ngồi xuống, ngượng ngùng nói: "Thầy, thật là xấu hổ, đã quấy rầy thầy rồi".

"Không có gì, không có gì".

"Thầy ơi, em, em muốn thầy giúp em một việc nữa" Nói tới đây, Tiểu Hồng thẹn thùng, cúi đầu.

"Nói đi, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa, thầy cũng giúp em", Trần Thiên Minh vỗ ngực nói. Tiểu Hồng chẳng lẽ lại muốn ta xoa hộ nữa sao, ôi, nếu như thế thì, nếu một lần nữa thì, chính mình cũng sợ... Mặc dù nghĩ thế, nhưng trong lòng hấn lại vô cùng cao hứng.

"Em, em muốn nhờ thầy mua giúp một thứ" Mặt của Tiểu Hồng dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt vậy.

"Mua thứ gì? Là cái gì vậy?" Hắn nghe mà ngẩn cả người ra.

"Em, em hôm nay không biết cái kia... sẽ tới nên không chuẩn bị, cho nên, cho nên, không có mang theo" Nàng vừa nói vừa đỏ mặt, cúi đầu như muốn chui xuống đất cho đỡ ngượng.

Lúc này thì hắn đã hiểu ra, nguyên lai là muốn nhờ hắn đi mua băng vệ sinh.

Cái gì? Băng vệ sinh? Trong lòng hắn kêu to. Nếu như bắt hắn đi mua món đồ đó, thì thật là không còn chút thể diện nào. Nhưng mà chính mình vừa rồi đã đáp ứng với Tiểu Hồng.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải quay người dời đi, lấy xe chạy vào cửa hàng trong trung tâm để tìm mua

"A, cô ời" Vừa đến một cửa hàng tạp hóa nhỏ, nhìn xung quanh thấy không có mấy người mới nhỏ giọng gọi người bán hàng.

"Cái gì? Người trẻ tuổi, ta già như vậy sao?" Người bán hàng khoảng hơn ba mươi không hài lòng khi hắn gọi mình như vậy.

"Ồ, thì ra là một cô gái xinh đẹp, thật là xấu hổ, tôi gọi bà cô đứng ở bên kia, không phải gọi chị" Hắn linh cơ chột động, tay liền trở ra bên ngoài.

"Trong này không có cô gái xinh đẹp!" Cô gái bán hàng thấy hắn đang đã kích chính mình, tức giận lườm một cái.

"Tôi, tôi..." Trần Thiên Minh lắp bắp, nói không nên lời.

"Anh muốn mua cái gì?" Nàng ta trừng mắt nhìn hắn.

"Tôi, tôi muốn..." Trần Thiên Minh cảm thấy chính mình lúc này cũng không muốn nói ra.

"Muốn cái gì? Nói mau, có rắm thì phóng, có chuyện thì nói".

"Ta, ta muốn vệ..." Trần Thiên Minh vừa định hỏi nhưng lại thấy một vài người vừa bước vào nên thôi.

"Muốn giấy vệ sinh phải không?" Nàng ta liền cầm một cuộn giá hai đồng đưa cho hắn.

"Tôi, không phải..." Trần Thiên Minh liên tục lắc đầu.

"Vậy là cái gì, nói mau, không thấy tôi đang vội sao?" Nữ nhân viên bán hàng đã bắt đầu hết kiên nhẫn.

"Là, là băng vệ sinh" Trần Thiên Minh cúi đầu, lí nhí.

"Cái sao? Anh muốn mua băng vệ sinh?" Nàng ta nghe vậy liền lớn tiếng kêu lên.

Mọi người trong cửa hàng, đều tròn mắt nhìn hắn như thể là đi sờ thú nhìn một con khi vậy.

"Anh muốn hiệu gì? Hình dáng ra sao? Có loại khô thoáng, có cánh, mặt cotton, có lưới, có loại thơm mát, dùng cả ngày lẫn đêm" Nhìn vẻ mặt sung huyết của hắn, híp mắt cười nói, nàng dường như sợ mọi người không biết hắn tới là để mua băng vệ sinh.

"Lấy, lấy cho tôi loại tốt nhất" Trần Thiên Minh, mặt hóa thành viên đạn, vừa nói vừa móc túi lấy tiền. Hắn tuy không hiểu hiệu gì, loại gì, nhưng đắt nhất thì hắn hiểu.

"Tại sao cái này lại có giá hơn 20 đồng lận, nếu bán hàng dễ kiếm tiền như vậy, thì thôi ta chẳng làm thầy giáo nữa, bán thứ này kiếm sống cho xong". Trên đường về, vừa đi hắn vừa lẩm bầm. Không biết rằng chính mình vừa bị nhân viên bán hàng lừa cả cô.

"Tiểu Hồng, thầy đã về" Hiện tại Trần Thiên Minh cảm giác như mình vừa đi chống Nhật quang vinh trở về.

"Thầy, thầy đã về" Tiểu Hồng đi ra từ nhà vệ sinh, trong tay vẫn còn cầm một chiếc nội y vừa giặt.

Trần Thiên Minh cảm thấy tình chao đảo. Có chút hoa văn phía trên đích thị là của nàng, hơn nữa nhất định vừa rồi nàng tự làm bản, sau đó đi vào trong giặt. Hắn cảm thấy "thằng bé" giữa hai chân lại bắt đầu không nghe lời.

"Thầy, thầy có mua được không?" Tiểu Hồng cúi đầu, lí nhí hỏi.

"Có đây".

Tiểu Hồng vậy tiếp nhận từ tay hắn, quay mặt, chạy vào toilet.

"Ái da" Trần Thiên Minh cảm giác từ ngày tiểu trùng kỳ quái cắn vào chỗ đó, bây giờ tự nhiên lại đau một chút, sau đó toàn thân máu như nước sôi trào mẩy chực giãy sau mới trở lại bình thường.

Mấy ngày này dường như cũng bị như vậy, một buổi thì bắt chộp xuất hiện một, hai lần, sau khi phát tác thì cũng không có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng

thì tiểu trùng cắn vào chỗ ấy có sao không? Hôm bữa tại bệnh viện kiểm tra không phải đã nói là không có vấn đề gì sao. Sau khi lĩnh lương, phải tới bệnh viện kiểm tra một lần nữa mới được. Trần Thiên Minh trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Mượn đồ.

"Thầy Trần, có trong đó không?" Ngoài cửa phòng Trần Thiên Minh có người gọi.

"Ai vậy?" Trần Thiên Minh ra mở cửa, là cô Lưu Mỹ Cẩm. Hôm nay nàng mặc một chiếc áo ngắn tay trông rất bình thường, tuy vậy nhưng dáng vẻ trông cũng không tệ. Nếu ở trường không phải đã có mỹ nữ Hà Đào, nàng hẳn là đã xếp thứ nhất rồi.

"Cô có việc gì sao?" Trần Thiên Minh hỏi nàng.

"Tôi là muốn hỏi mượn anh lịch sắp xếp giảng dạy để xem qua một chút".

"Cô không được phát sao?" Không phải chứ, tuy rằng mình lớn lên có hơi đẹp trai một chút, nhưng cũng không ngờ tới lại có thể hấp dẫn được mỹ nữ đứng thứ hai của trường tới, thật hiếm có. Ài, muốn tìm mình cũng không cần phải... lấy cớ như vậy chứ? Lịch giảng dạy này giáo viên nào mà chẳng được phát, hơn nữa sao không mượn người khác mà lại đi hỏi mình? Xem ra sau này phải noi gương thật tốt mới được. Trần Thiên Minh quả là đang sung sướng trầm nghĩ.

"Tôi tìm không thấy" Lưu Mỹ Cẩm thấy Trần Thiên Minh hỏi như vậy, mặt đỏ bừng giải thích.

"Ok, để tôi tìm cho cô, lần trước hộp xong trở về, tôi cũng không biết là ném đi đâu rồi" Trần Thiên Minh mời Lưu Mỹ Cẩm vào nhà ngồi, sau đó tự mình lật tung đóng sách lên để tìm kiếm.

"Trần lão sư, không ngờ là phòng của anh lại sạch sẽ như vậy" Lưu Mỹ Cẩm ngồi đánh giá phòng của Trần Thiên Minh một lúc rồi nói.

"Đó là đương nhiên, tôi từ nhỏ đã là người thích sạch sẽ" Trần Thiên Minh tự khen mình. Nếu không phải thỉnh thoảng có Tiểu Hồng dọn dẹp giúp hắn, chỉ sợ là cũng không có ai dám vào phòng hắn nữa.

"Tìm thấy rồi, của cô đây" Trần Thiên Minh đưa "Lịch giảng dạy" qua.

"Tôi mượn xem một chút, lát trả ngay thôi" Lưu Mỹ Cẩm vừa mở "Lịch giảng dạy" ra xem, sau đó rồi lấy giấy và bút mình mang theo ra.

Trần Thiên Minh nhàm chán liếc mắt nhìn Lưu Mỹ Cẩm, ánh mắt hắn lập tức sáng ngời.

Hắn vốn đứng ngay trước mặt Lưu Mỹ Cẩm, mà Lưu Mỹ Cẩm lại đang ngồi cúi đầu xuống để chép Lịch giảng dạy của nàng. Chính vì thế mà Trần Thiên Minh cúi xuống là có thể nhìn thấy xuân quang trước ngực nàng.

Đường viền áo ngực khéo léo mê người, hoa văn gần giống như lụa tơ tằm, màu sắc cũng không khác biệt lắm với cơ thể của nàng. Cảnh này làm mất Trần Thiên Minh sáng ngời, thiếu chút nữa còn chảy cả nước miếng.

Trần Thiên Minh chỉ cảm thấy một cảm giác rất nóng đang truyền từ ngực lên đến yết hầu, chính mình cảm giác như muốn té xỉu vậy.

"Thầy Trần," Lưu Mỹ Cẩm lúc này đột nhiên lại ngừng đầu lên, nàng lập tức phát hiện Trần Thiên Minh đang nhìn mình rất kỳ quái, vì thế ngạc nhiên gọi.

"Ồ, cô Lưu, chữ viết của cô thật đẹp!" Trần Thiên Minh vội càng chuyển ánh mắt nhìn tới chữ viết của nàng.

"Đâu có đâu, thầy chỉ nói quá thôi" Lưu Mỹ Cẩm ngượng ngùng nói

"Thiên Minh, anh đang làm gì vậy?" Một nam nhân bước nhanh vào hỏi.

Trần Thiên Minh vừa nhìn lên, thì ra là chủ nhiệm Ngô Thanh của trường.

Ngô Thanh, khoảng ba mươi tuổi, độc thân, lớn lên không xấu không đẹp, người này chỉ cần liếc mắt qua là sẽ quên ngay. Không có học vấn cũng như nghề nghiệp, nghe nói hắn dựa vào quan hệ mới có thể vào làm chủ nhiệm trong trường, bình thường hay lại vắng đến phòng các lão sư xinh đẹp, đặc biệt

là phòng của Hà Đào. Không ngờ hôm nay lại đến phòng mình, quả thật là kỳ quái.

"Ồ, Mỹ Cẩm không ngờ cũng ở đây!" Ngô Thanh mặc dù vừa cũng nói chuyện với Trần Thiên Minh, nhưng hắn ngay lập tức không thèm chú ý đến Trần Thiên Minh nữa.

Ta ngất, thì ra là thấy có lão sư xinh đẹp đến phòng ta, vì thế chạy qua phá. Trần Thiên Minh thực muốn một cước đá văng tên này ra ngoài, nhưng nghĩ lại thấy hắn là lãnh đạo trong trường, làm việc đó chắc chắn là mình sẽ không có kết quả tốt, vì thế đành từ bỏ suy nghĩ này.

"Ừm," Lưu Mỹ Cẩm liếc mắt nhìn Ngô Thanh, gật gật đầu. Sau đó nàng lại tiếp tục nói với Trần Thiên Minh: "Thầy trần, cảm ơn anh, tôi về thôi" Nói xong, nàng lập tức rời phòng Trần Thiên Minh đi ra ngoài.

"Vậy, tôi cũng nên về thôi" Ngô Thanh thấy Lưu Mỹ Cẩm vừa rời đi, hắn bắt đắc dĩ thở dài một hơi. Ánh mắt đầy vẻ thương tâm, cứ như là cha mẹ chết vậy.

"Thiên Minh, Mỹ Cẩm đến tìm anh làm gì vậy?" Ngô Thanh liền quay qua hỏi Trần Thiên Minh.

"Cũng không có gì, cô ấy chỉ muốn mượn xem "Lịch giảng dạy" của tôi mà thôi" Trần Thiên Minh biết trước mặt mình chính là một tên tiểu nhân, hắn cùng với Lý hiệu trưởng đều giống nhau, vì thế tốt nhất là không nên đắc tội.

"Ta còn tưởng Mỹ Cẩm sao khi không có việc gì lại đến đây gặp anh, nàng cũng không phải là xem trọng người có bộ dáng như anh vậy, ài, thôi tôi tốt nhất là không nên đả kích lòng tự tôn của anh" Ngô Thanh giả vờ xấu hổ nói.

Ngất, người bây giờ là đã đả kích nghiêm trọng tự tôn của ta rồi. Mà còn nữa, ta lớn lên xấu chỗ nào, ta lớn lên có kém gì mình tinh đâu. Trần Thiên Minh trong lòng lúc này đang "hỏi thăm" cha mẹ Ngô Thanh vài lần rồi.

"Thiên Minh, ta nói cho anh một bí mật này" Ngô Thanh nhẹ nhàng đến gần nói thầm vào tai của Trần Thiên Minh.

"Bí mật, bí mật gì vậy?" Trần Thiên Minh trong lòng rất vui vẻ, hắn không phải định nói cho mình là hắn đi gọi "gái" bị người ta bắt chứ? Nếu mà vậy thì hay rồi, chính mình có thể không chế hắn, khiến hắn mỗi năm đều cấp cho mình bằng ưu tú, đến lúc đó tiền thưởng không phải là rất nhiều sao.

"Cô Hà Đào và Lưu Mỹ Cẩm đều đồng thời thích ta đó" Ngô Thanh vô cùng cao hứng "quăng lựu đạn".

"Cái gì?" Trần Thiên Minh rất ngạc nhiên, hôm nay cũng đâu phải là ngày nói dối, Ngô Thanh hắn đang nói chuyện cười quốc tế sao?

"Thật mà! Tôi không lừa anh đâu, nếu tôi lừa anh thì để cho ông trời phạt ta còn xấu hơn anh nữa" Ngô Thanh vô cùng tự tin vỗ ngực nói.

Ta ngất, người tất nhiên là xấu hơn ta rồi. trong lòng Trần Thiên Minh cực lực mắng.

"Anh có phát hiện không, ánh mắt các nàng nhìn tôi rất lạ, khác hẳn những người khác không?" Về mặt Ngô Thanh si mê, sau đó liên tục vỗ vai Trần Thiên Minh.

"Không có" Trần Thiên Minh liên tục lắc đầu. Ánh mắt các nàng nhìn người như là đang nhìn sắc lang vậy, làm sao mà giống người thường được.

"Tôi nói cho anh nghe, hai nàng đó đều thích tôi, tôi lại đang không biết chọn ai thì tốt đây" Ngô Thanh nói đến đây lại lắc lắc đầu.

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy Ngô Thanh nói vậy, liền liều mạng giữ chặt cổ mình. Com mới ăn cứ như là chuẩn bị trào ra vậy.

"Ài, thực là khó khăn, ta đẹp trai như vậy, đối mặt với mỹ nữ như các nàng, quả thực là rất nan giải! Vừa rồi, Mỹ Cẩm vốn muốn tìm ta để mượn "Lịch giảng dạy", nhưng mà đáng tiếc vừa rồi ta không có trong phòng" Ngô Thanh cảm thán một phen, sau đó bắt đắc dĩ nói.

"Đúng vậy, đúng vậy." Trần Thiên Minh cũng bắt đắc dĩ cười khổ. Hắn không dám nói chuyện nhiều, nếu mà nói nữa, chắc chắn com vừa mới ăn sẽ bị trào ra mất.

"Ài, vốn không muốn nói với anh, đối với người không có mỹ nữ yêu thích như anh mà nói, anh chắc chắn là không hiểu điều này" Ngô Thanh vừa nói đến đây liền đi ra khỏi phòng.

Trần Thiên Minh nâng tay lên, làm một động tác ở sau lưng Ngô Thanh.

Đột nhiên, Ngô Thanh quay người lại nói: "Thiên Minh, việc này tôi chỉ nói cho mình anh thôi, anh ngàn vạn lần không được nói cho người khác!"

Trần Thiên Minh ngồi yên trên ghế thờ gấp liên hồi, may quá, may mà lực kiểm chế của mình tốt, không có nôn hết com mới ăn ra. Xem ra chính mình bị tên sắc lang kia làm tức chết mất.

Xem ra, chính mình đã quá xem thường tên Ngô Thanh này rồi, cứ tưởng rằng hắn không có chút bản lĩnh nào, ai mà ngờ được hắn "quăng lựu đạn" lại lợi hại như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tiếng nước trong phòng tắm.

Đêm tối, Trần Thiên Minh sờ sờ bụng mình, cũng hơi đói. Nếu không phải tối nay có giờ tự học, hẳn bây giờ đã ở nhà tại Huyện thành rồi. Ài, hay là trước tiên giải quyết vấn đề phía dưới trước đã, vì thế, Trần Thiên Minh liền nhanh chóng phi đến phía toilet.

Đột nhiên, Trần Thiên Minh nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến tiếng nước chảy. Đối diện chính là phòng tắm của Hà Đào, không phải là nàng đang tắm chứ? Bởi vì bọn họ ở tầng trệt, ở giữa chỉ cách nhau một bức tường gạch mà thôi, lại còn không có cả xi măng bên ngoài nữa.

Tiếng nước chảy này lập tức hấp dẫn sự chú ý của Trần Thiên Minh, hẳn thật sự muốn biết Hà Đào ở đối diện đang làm gì? Trong lòng hắn hiện đang rất ngứa ngáy, hận không thể ngay lập tức xông qua xem một chút. Trần Thiên Minh liền vận khí đem hai mắt chuyên chú nhìn qua.

Mịa, cái này mà gọi là khe hở sao? Cho dù là dùng châm cũng không xuyên được đến một cm, trừ phi mình có công năng đặc dị hoặc là phép thuật nhìn xuyên tường, nếu không thì căn bản là không thể nhìn thấy bên kia. Trần thiên minh hiện giờ quả thật rất muốn đem búa đến để phá bức tường này.

Nghe thấy tiếng nước chảy bên kia, nghĩ tới tình cảnh Hà Đào đang tắm, "địa phương kia" của Trần Thiên Minh bắt đầu không nghe lời rồi.

"Ái da" Trần Thiên Minh sờ sờ phía dưới, nó lại đau rồi. Nhưng chỉ đau có một chút, ngay lập tức cũng đã biến mất.

Thật kỳ quái, "cái kia" của mình sao lại thường xuyên đau vậy chứ, không phải là công năng bị "hồng học" chứ? Chẳng qua là "nó" vẫn còn có thể cứng được, nhưng vô duyên vô cớ lại bị đau một chút.

Trần Thiên Minh nhìn lại thời gian một chút, chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa là phải lên lớp, muốn ra ngoài ăn cũng không còn kịp nữa rồi, đang không biết làm gì thì tốt, đúng lúc này thì Hà Đào đi tới

Hiện tại Hà Đào đang mặc một cái áo T- shirt không tay màu phấn hồng, gấu gao ôm lấy cơ thể và song phong cao ngất của nàng, bên dưới thì mặc một cái quần bò màu trắng, khiến cho vóc dáng của nàng càng trở lên mê người hơn.

Ài, thật đáng tiếc, tuy rằng hiện tại Hà Đào ăn mặc rất đẹp, rất gọi cảm, chẳng qua là Trần Thiên Minh cảm thấy nàng tốt nhất là không nên mặc gì cả giống như trong lúc nàng tắm, vậy mới tốt! Trong đầu Trần Thiên Minh bắt đầu nảy ra dâm ý.

"Thầy Trần, anh ăn cơm chưa?" Hà Đào cười cười khách khí hỏi Trần Thiên Minh.

"Tôi chưa ăn!" Trần Thiên Minh ngậy ngốc trả lời, vốn trong đầu đang có suy nghĩ YY, hẳn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Tối nay tôi cũng ăn hơi ít một chút, nếu không có gì thì chúng ta cùng đi ăn được không?" Hà Đào nhiệt tình mời Trần Thiên Minh.

"Cái này, cái này có ổn không?" Trần Thiên Minh không thể tưởng tượng được Hà Đào lại lịch sự như vậy, ít nhất là trong lòng hắn cảm thấy rất dễ nghe. Vừa rồi vốn còn không biết làm thế nào? Hiện tại quả thật là trên trời rớt xuống một cái bánh lớn rồi, được mỹ nhân mời đi ăn tối miễn phí.

"Không cần ngại, mọi người đều là đồng nghiệp, cũng chỉ ăn bữa cơm thôi mà, không có gì đâu. Anh đáng vẽ cũng giống như đang sắp có giờ tự học, nhanh lên đi. Kéo không lát nữa lại đến trễ, lúc đó thì không tốt" Hà Đào cười cười nói.

"Thật vậy sao, thế thì cảm ơn nha" Trần Thiên Minh xem lại thời gian, sau đó cũng không khách khí với Hà Đào nữa.

"Ăn đi, lần sau anh mời cũng được, không cần khách khí" Hà Đào nói.

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào nói như vậy, cũng không khách khí nữa, ngồi xuống sau đó bắt đầu gọi.

"Tin, tin, tin" bên ngoài bỗng vang lên tiếng xe ô tô. Là ai vậy nhỉ? Trần Thiên Minh trong lòng âm thầm nghĩ.

"Xin hỏi, cô giáo Hà Đào có ở đây không?" Người cửa sổ có tiếng người kêu lên. Thì ra là tìm cô Hà. Trần Thiên Minh đang ăn cơm, hẳn không lên tiếng, về mặt của Hà Đào cũng lộ vẻ không kiên nhẫn, nói: "Tôi không quan tâm, chúng ta tiếp tục ăn cơm".

"Cô Hà, tôi đến mời cô đi ăn" Người kia vừa tiến vào. Trần Thiên Minh cũng ngẩng lên nhìn một chút, hóa ra là một tên mặt trắng tướng mạo cũng không tồi. Chẳng qua là bộ dáng so với mình kém hơn một chút, hơn nữa trông bộ dáng thì nhiều nhất cũng đã bốn, năm mươi tuổi, lại có dáng phú ông vừa béo vừa xấu nữa.

"Tôi hiện tại đang ăn, không muốn ra ngoài. Vừa rồi trong điện thoại không phải tôi đã nói rồi sao?" Hà Đào lúc này đã mất kiên nhẫn, tức giận đứng dậy nói.

"Tôi ngồi tạm ở đây vậy" Tên mặt trắng này da mặt thật dày, dưới tình huống bị Hà Đào tức giận như vậy mà vẫn lộ ra "dáng vẻ có đánh chết ta cũng không sợ".

"Ồ, vị này là?" Tên mặt trắng này rút cục đã phát hiện ra Trần Thiên Minh đang ăn com bên cạnh.

"Là đồng nghiệp của tôi" Hà Đào nghiêm mặt nhìn tên mặt trắng kia nói.

Lúc này, Hà Đào lại ôn nhu nói với Trần Thiên Minh: "Thiên Minh, bình thường không phải em hay nói là ăn com thì phải đóng cửa sao, miễn cho người ngoài lại quấy rầy chúng ta lúc ăn".

Trần Thiên Minh vừa nghe đến đây, lừ đừ. cái gì mà Thiên Minh, Hà Đào gọi mình là Thiên Minh từ bao giờ, lại còn kêu bình thường khi ăn com thì phải đóng cửa nữa chứ. Đến cùng là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là Hà Đào uống rượu, nhưng mà vừa rồi ăn com bọn họ đâu có uống chút nào đâu?

Trời ơi! Trần Thiên Minh bây giờ mới hiểu, hán đến đây ăn com cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, đây khẳng định là một âm mưu. Chính mình bị biến thành lá chắn, chống đỡ với tên mặt trắng này. Trong lòng Trần Thiên Minh đang la to oan uổng.

Ánh mắt của tên mặt trắng lập tức biến đổi hẳn, hán trừng mắt nhìn Trần Thiên Minh, dáng vẻ như là muốn ăn thịt Trần Thiên Minh vậy. "Hán, một tên thầy giáo nghèo ư?"

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy, trong lòng rất bức, nhìn cái gì chứ, chưa thấy người đẹp trai sao? Tên mặt trắng này, làm lão tử tức giận, ta sẽ cho mặt người nở hoa. Hán vì thế liền nhìn tên mặt trắng sau đó cúi sát đến mặt của Hà Đào nói: "Biết rồi, lần sau anh sẽ nhớ kỹ, cẩn thận đóng cửa, không để người nào quấy rầy chúng ta ăn com".

Ánh mắt Hà Đào lộ ra vẻ cảm kích, vừa rồi nàng còn sợ Trần Thiên Minh sẽ làm lộ mất, không ngờ rằng Trần Thiên Minh lại thông minh như vậy, phối hợp với nàng diễn trò. Chẳng qua, nàng bị Trần Thiên Minh cúi sát như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng hồng, bởi vì Trần Thiên Minh tiến đến quá gần, làm cho nàng ngửi được một cỗ hương vị nam nhân nồng đậm. Thật ra Hà Đào cũng không biết, đã hơn một ngày nay, Trần Thiên Minh chưa tắm.

Trần Thiên Minh nhìn thấy Hà Đào đỏ mặt, biết gian kế của mình đã thành vì thế cười giảo hoạt.

Hà Đào cũng đã đoán được Trần Thiên Minh cố ý trêu nàng, vì thế liền đưa bàn tay đến đùi hán, sau đó hung hăng nhéo một cái, nói: "Lần sau mà còn không nhớ, xem em thu thập anh thế nào."

"A!" Trần Thiên Minh đau thiếu chút nữa phun hết cả com ra.

Tên mặt trắng thấy bộ dáng "đánh yêu, nắng yêu" của họ. Hán vô cùng oán hận liếc mắt nói: "Thầy giáo này, không biết lương tháng của anh là bao nhiêu?"

"900" Trần Thiên Minh cũng không cần suy nghĩ đáp luôn, con số này vẫn thường xuyên xuất hiện trong đầu hán, hán rất muốn biến nó "to" lên gấp vài lần nữa.

"Ít như vậy sao! Ta một tháng cũng không chỉ kiếm được 90,000. Cô Hà ở cùng người như người, chẳng lẽ là nàng nuôi người sao? Người sao lại không có tiền đồ như vậy chứ?" Tên mặt trắng dáng vẻ kinh hãi nói.

Nghe thấy câu nói "không tiền đồ" của hán lập tức làm cho Trần Thiên Minh vô cùng tức giận, hán đứng dậy, mạnh mẽ nói: "Người nói vậy là có ý gì, tên mặt trắng?"

"Nói người sau này sẽ có tiền đồ sao?" Tên mặt trắng nghe thấy Trần Thiên Minh gọi hán là mặt trắng, lửa giận cũng bốc cao tận trời rồi.

"Ta khẳng định là có tiền đồ hơn tên mặt trắng bán thịt như người" Trần Thiên Minh lớn tiếng nói.

"Ta đây cần phải nhìn thật kỹ xem, tên lão sư nghèo, người thì có tiền đồ gì" Tên mặt trắng âm hiểm cười nói.

"Diệp Đại Vĩ, người ra ngoài cho ta, nơi này không chào đón người" Hà Đào thấy tên mặt trắng này vũ nhục Trần Thiên Minh, vì thế nàng tức giận đứng dậy, chỉ thẳng vào tên mặt trắng mắng.

Diệp Đại Vĩ hình như có chút sợ hãi đối với Hà Đào, hán cũng không dám lưu lại, chỉ hung hăng liếc nhìn Trần Thiên Minh rồi đi ra ngoài.

Trần Thiên Minh cũng trừng mắt nhìn Diệp Đại Vĩ, trong lòng thầm mắng: "Tên mặt trắng, nếu lần sau người còn đến đây, ta sẽ cho học sinh ra phá xe người, lúc đó xem mặt người sẽ thế nào" Trần Thiên Minh nghĩ thấy mình tự nhiên lại bị người khác mắng, càng nghĩ lại càng thấy tức.

"Thật ngại quá, khiến thầy mất mặt rồi, đều là lỗi của tôi, tự nhiên lại gọi thầy tới đây ăn com, biến thầy thành lá chắn. Tôi vốn rất ghét hán, nhưng mà hán quả thật giống như một con ruồi vậy, cứ theo sau tôi, không có cách gì đuổi được" Hà Đào thấy mình làm liên lụy đến Trần Thiên Minh, trong lòng cảm thấy rất ngượng ngùng.

"Không sao, vừa rồi cô cũng đã giúp tôi mắng tên ruồi bọ kia. Huống hồ là tôi cũng đã kiếm được bữa tiệc này của cô, cô biết không? Cô nếu không

bảo tôi tôi ăn com, chắc hẳn là đêm nay tôi nhin đói rồi!" Trần Thiên Minh vốn cảm thấy đây là một âm mưu, nhưng mà thấy mỹ nữ Hà Đào ôn nhu giải thích với mình như vậy, hiện tại tất cả cũng không còn quan trọng nữa.

"Thảm rồi!" Đột nhiên Trần Thiên Minh kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bị tập kích.

Hà Đào bị Trần Thiên Minh kêu to "Thảm rồi" dọa nhảy dựng cả lên, hỏi: "Thảm cái gì?"

Trần Thiên Minh vội nói: "Tôi còn chưa ăn no, nhưng mà bây giờ đã đến giờ tự học rồi".

"Tôi còn tưởng chuyện gì, thầy lên lớp trước đi, hết giờ thì lại đến đây, tôi sẽ để com lại cho" Hà Đào vốn tưởng rằng có đại sự gì.

"Nếu đã nói như vậy, tôi đi trước đã" Trần Thiên Minh nhìn lại thời gian, không thể cố ăn được, nếu ăn nữa là sẽ bị muộn.

"Cô Hà, cô ở đâu vậy?" Trần Thiên Minh sau khi hết khóa, liền chạy ngay về chỗ Hà Đào, bụng đói thế này rồi, không phải là chuyện tốt nữa.

"Mau vào đi, tôi hấp lại com cho thầy rồi đó" Hà Đào ta mở cửa, dẫn Trần Thiên Minh đi vào. "Mau ăn đi, xem thầy đói đến mức sắp hồng rồi kia, tất cả đều là do tôi không tốt" Hà Đào lại quay sang tự trách mình.

Trần Thiên Minh trông thấy đáng về tự trách của Hà Đào, liền an ủi nàng: "Không sao, sau này cô muốn tôi giúp gì thì cứ nói".

"Thật chứ" Hà Đào cao hứng nói.

"Đương nhiên là thật, chẳng qua là cô phải có com đó!" Trần Thiên Minh vốn tâm địa cứng rắn, chẳng qua cũng không có biện pháp gì, người ta là mỹ nữ. Nói lại, sau này muốn theo đuổi Hà Đào, mình không phải lại cần có thêm cơ hội sao?

"Tên kia gọi là Diệp Đại Vĩ, là ông chủ một công ty trong nước, nhưng thầy cũng không cần để ý tới hắn, hắn là một tên tiểu nhân âm hiểm, thầy không cần để nhưng lời hắn nói trong lòng" Hà Đào quay sang nói.

Trần Thiên Minh cười cười, nghĩ thầm: "Ta nhất định sẽ nhớ mãi lời của tên mặt trắng kia, ta nhất định sẽ mạnh hơn hắn, làm cho hắn không thể cãi lại nữa".

"Mà đúng rồi, cô có vẻ rất quen thuộc với Diệp Đại Vĩ nhỉ?" Trần Thiên Minh hỏi.

Hà Đào khinh thường nói: "Đương nhiên, tôi đối với mỗi người theo đuổi mình đều nắm rõ một chút".

"Mỹ nữ quả thật có khác, cả ngày đều có người theo đuổi. Tôi xem ra, nếu không phải là có cô, chắc chắn là cũng không có ai đến thăm tầng trệt này của chúng ta cả" Trần Thiên Minh nói tiếp,

"Thầy cuối tuần không về nhà ư?" Hà Đào hỏi.

"Về nhà, thì sao?" Trần Thiên Minh kỳ quái nhìn Hà Đào rồi hỏi lại.

"Thầy không phải có xe sao? Tôi đang muốn nhờ thầy chở về giúp?" Hà Đào nói.

"OK, nếu cô không đề ý đến việc tôi đi xe máy" Trần Thiên Minh nói, "Chẳng qua, xe này của tôi là một chiếc BMW hai ống xả".

"Không đâu, thầy nhớ kỹ là buổi chiều thứ sáu cuối tuần này chờ tôi cùng về đó" Hà Đào sợ Trần Thiên Minh quên, vội vàng nhắc lại thêm lần nữa.

"Nhớ rồi," Trần Thiên Minh cũng không dám quay lại nhìn Hà Đào nữa, hắn sợ quay lại sẽ nghĩ tới cảnh Hà Đào tắm tối qua, lúc đó lại không kim được mình.

Chiều thứ sáu Trần Thiên Minh còn chưa tới thời gian tan học, hắn liền đem theo chiếc xe máy dời đi. Trông thấy chiếc xe bóng bóng, trong lòng hắn cảm thấy rất cao hứng. Đây chính là kiệt tác mà Trần Thiên Minh tốn cả buổi trưa không ngủ để biến nó thành như vậy, nghĩ đến cảnh Hà Đào ngồi cùng

hắn trên xe, vì thế hắn đã đem xe lau đến mức bóng loáng, giống hệt như là tặc tâm của hắn vậy.

Nếu lái xe thì mình có thể phanh gấp vài cái, chắc chắn là "đỉnh cao" của Hà Đào sẽ chạm vào người mình, nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh lại nghĩ đến cặp tuyết lên của Hà Đào, phía dưới lại bắt đầu dựng lên.

"Không có gì" Trần Thiên Minh tự mắng mình, "Huynh đệ, ta còn chưa tượng tượng đến đó, người đã phản ứng nhanh như vậy rồi, quả là dọa người đó?"

"Thầy Trần, thầy chuẩn bị tốt rồi chứ?" Hôm nay Hà Đào vì thuận tiện cho việc ngồi xe, nàng mặc một chiếc quần bó rất đẹp, phía trên cũng mặc một chiếc T-shirt ôm người, tất cả đều tạo nên dáng vẻ lung linh quyến rũ của riêng nàng.

"Dáng người này thì dù thân tiên trông thấy cũng khó lòng mà kìm nén được, huống chi là ta" Trần Thiên Minh trông thấy chỉ biết nuốt nước miếng tự an ủi mình.

"Nhìn cái gì chứ, thời gian cũng không còn sớm đâu, phải nhanh quay về thành phố thôi" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh ngây ngốc nhìn mình, đặc biệt là cặp sắc nhãn kia lại đang hướng tới những địa phương mẫn cảm của mình mà "hỏi thăm".

"Sắc quý!" Trong lòng Hà Đào mắng. Chẳng qua là nàng cũng không trách hắn, hiệu suất khi nàng mặc trang phục này đặc biệt cao, lần trước cũng vì ở Huyền thành nàng mặc bộ đồ này mà một lái xe máy nhìn nàng đã đâm cả vào xe phía trước.

Chẳng qua là Hà Đào cũng không hiểu tại sao hôm nay nàng lại mặc như thế này, chẳng lẽ là để cho Trần Thiên Minh nhìn sao? Cái này thì đến chính nàng cũng không rõ, tâm lý của nàng cũng rất mong chờ lần trở về này. Trần Thiên Minh này, trước đây nàng thấy hắn cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua là trong khoảng thời gian này, nàng càng nhìn càng thấy hắn thuận mắt hơn. Chính vì thế nàng vô tình lại mặc bộ đồ này, chẳng lẽ là... Nghĩ đến đây, mặt nàng không khỏi đỏ bừng lên.

Vừa mới ra đến đường quốc lộ được vài phút, Trần Thiên Minh liền bắt đầu giẫm chân phanh.

Hà Đào "phốc" một tiếng, cả người lập tức chúi lên phía trước, Trần Thiên Minh ngay lập tức cảm nhận được sau lưng mình có vật gì đó rất mềm mại chạm vào, cảm giác này khiến Trần Thiên Minh rất thoải mái. Hắn âm thầm cười trộm. Bất quá đoạn đường này quả thật cũng rất khó đi, hắn giẫm phanh là chuyện bình thường, vì thế chắc là Hà Đào cũng chưa phát hiện ra điều gì.

"Ái da! Sao lần này lại đụng vào thứ gì cứng vậy" Trần Thiên Minh lại muốn "đánh lén" thêm lần nữa, nhưng mà lần này lại không phải là cảm giác mềm mại nữa, mà là... Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh cảm thấy tính mạng mình vô cùng nguy hiểm vội quay đầu nhìn lại. Hóa ra đó là nắm tay của Hà Đào.

Thì ra là Hà Đào đem nắm tay của mình đặt ở sau lưng của Trần Thiên Minh.

"Nhìn cái gì vậy, không muốn sống à? Lái xe cho cẩn thận" Hà Đào biết được quý kế của Trần Thiên Minh, chẳng qua là nàng cũng cảm thấy rất cao hứng, xem hắn có còn dám giẫm phanh loạn nữa hay không.

"Ài, xem ra xe này để cho người khác ngồi không lấy tiền, mình lại còn phải đến tiền đi khám bệnh nữa, thật là khổ mà" Trần Thiên Minh tự oán chính mình.

Bỗng nhiên, một chiếc xe lập tức dừng trước mặt Trần Thiên Minh.

"Xuống xe, xuống xe" Một thanh niên đầu tóc bù xù nhảy từ trên xe xuống chặn Trần Thiên Minh lại.

"Người muốn làm gì?" Trần Thiên Minh dừng xe lại, bối rồi hỏi. Không phải là trùng hợp như vậy chứ, bình thường con đường này trị an rất tốt, chính mình vừa mới lần đầu đi với mỹ nữ, lại gặp ngay cướp, xem ra thời điểm làm anh hùng đến rồi.

"Muốn làm gì à? Hỏi rất hay. Huynh đệ bọn ta đạo này hơi thiếu tiền, vì thế đành hỏi vay lão huynh một ít" Lúc này, trên xe cũng nhảy xuống mấy tên dữ tợn khác.

Trời ơi, đối phương có đến mấy người, dáng vẻ lại cao lớn dữ tợn, xem ra hôm nay khó mà làm anh hùng được rồi. Nhưng mà chẳng lẽ tám chín người mà phải đi cướp chút tiền nhỏ sao?

"Thầy câu kéo thời gian với bọn họ một chút, năm phút là được, tôi gọi điện cho cảnh sát" Hà Đào ở sau lưng Trần Thiên Minh nhỏ giọng nói.

"Các vị huynh đệ, tôi là một thầy giáo nghèo, làm gì có tiền chứ, các vị tìm làm người rồi" Trần Thiên Minh cũng đang muốn trì hoãn chút thời gian, mặc dù chính mình bây giờ rất muốn làm anh hùng, chỉ là nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, chính mình đại nhân không chấp tiểu nhân vậy.

"Chúng ta tìm chính là người. Không ổn, cô nàng phía sau đang gọi điện thoại" Tên tóc bù xù phát hiện ra Hà Đào đang gọi điện thoại báo cảnh sát. "Mau mau, ngăn cản cô ta lại" Tên cầm đầu nhanh chóng ra lệnh.

"Mọi người có chuyện gì thì từ từ nói" Trần Thiên Minh chợt kéo lên, sau đó xuất một quyền về phía tên đi đầu, xem ra bình thường học chút quyền cước, xem phim đánh nhau của Hongkong, chính ra cũng có chút tác dụng.

"Các huynh đệ, nhanh tốc chiến tốc thắng, cảnh sát sắp tới rồi" Tên đi đầu sau khi đỡ một đòn, liền nhanh chóng kêu anh em bao vây hai người Trần Thiên Minh lại.

"Điện thoại gọi xong rồi chứ?" Trần Thiên Minh quay qua hỏi Hà Đào.

"Xong rồi" Hà Đào thật sự không nghĩ tới trong tình huống này rồi mà Trần Thiên Minh vẫn bình tĩnh như vậy, thật đúng là đã xem thường hắn rồi. Chỉ là hiện giờ phải làm sao? Cảnh sát cần vài phút mới tới nơi được, nàng biết thừa đây là do Diệp Đại Vĩ gọi đến trả thù, nhưng mà nàng không ngờ lại nhanh như vậy. Diệp Đại Vĩ, người cứ chờ đó, ta sẽ cho người đẹp mặt. Trong lòng Hà Đào âm thầm quyết định.

"Các huynh đệ, chỉ đánh thẳng kia thôi, cô gái không được động tới" tên cầm đầu đứng ở phía sau ra lệnh.

Hà Đào vừa nghe thấy, biết ngay là do Diệp Đại Vĩ phân phó cho những người này không được động đến mình. Vì thế, nàng ngay lập tức phi đến chắn trước người Trần Thiên Minh.

Một tên cầm ống sắt lao đến muốn đánh Trần Thiên Minh, thấy Hà Đào lao đến chắn phía trước, bắt đầu dĩ đành thu tay lại.

Trần Thiên Minh thấy thế liền chột tên kia một cước, đá hắn bay qua một bên. Nhưng phía sau Trần Thiên Minh lại có một tên khác đánh hắn một quyền, một trận đau nhức từ sau lưng truyền tới.

Sau đó Trần Thiên Minh lại bị mấy tên đàn em kia đánh thêm mấy quyền nữa, đặc biệt là một quyền cuối cùng, khiến cho mũi hắn chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thiếu nữ thiên tiên.

"U oa..." Một trận còi cảnh sát từ xa truyền tới.

"Nhanh chạy, cảnh sát tới" Gã cầm đầu thấy cảnh sát sắp tới, vì thế nhanh chóng gọi huynh đệ của mình lên xe. Trước khi lên xe hắn còn quay lại trừng mắt nhìn Trần Thiên Minh nói: "Tiểu tử, nhớ kỹ cho ta, chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu".

"Thầy không bị thương ở đâu chứ?" Hà Đào quan tâm hỏi Trần Thiên Minh.

"Không có việc gì đâu" Trần Thiên Minh cười cười, lau lau chỗ máu mũi đang chảy xuống.

"Thầy còn nói là không sao? Máu mũi đang chảy kia" Hà Đào vội vàng lấy khăn tay từ trong túi ra.

"Ái da!" Trần Thiên Minh lại cảm thấy "bên dưới" bắt đầu dựng lên. Nhưng mà hắn cũng không dám khép hai chân lại, nếu làm vậy chẳng phải là mất mặt trước mặt nữ thần sao?

"Làm sao vậy?" Hà Đào vội vàng hỏi.

"Không có việc gì đâu" Trần Thiên Minh quả là đang nói thật, vừa nãy thì hắn cũng có cảm thấy đau một chút, bây giờ thì lại hết rồi. Mà dường như chỗ vừa chảy máu cũng đã hết đau rồi. "Tôi hình như không chảy máu mũi nữa phải không?"

"Đúng như vậy" Hà Đào cẩn thận xem lại rồi nói.

"Tôi không sao rồi".

"Thật vậy chứ? Hay là cứ đi bệnh viện xem qua một chút đi!"

"Không cần đâu, thật đó. Chúng ta chỉ là những thầy giáo nghèo, không cần thiết đâu!" Trần Thiên Minh lắc lắc đầu.

Hà Đào thấy Trần Thiên Minh không nói gì, tưởng rằng hắn đang tức giận nói: "Bọn người này chắc là do Diệp Đại Vĩ gọi tới, hắn vốn là người lòng dạ hẹp hòi, rất có thể là làm ra loại chuyện này".

Trần Thiên Minh nghe thấy vậy, nghĩ lại thấy cũng đúng, vừa rồi tên tóc bù xù kia chẳng phải đã nói là tìm đúng mình sao?

"Thật xin lỗi, lại làm liên lụy đến thầy. Tôi vốn là sợ hắn trả thù, vì thế hôm nay mới đi cùng thầy về thành phố. Chẳng qua tôi sẽ xử lý việc này" Hà Đào nghĩ đến chuyện này là do nàng mà ra, vì thế không khỏi tự trách mình. Bất quá việc này nhất định nàng sẽ giải quyết.

"Không có việc gì." Trần Thiên Minh thấy Hà Đào lại đang tự trách mình, vì thế không khỏi cảm thấy đau lòng, thầm nghĩ: "Diệp Đại Vĩ, mẹ ngươi không phải là người mà!" Trong lòng Trần Thiên Minh đã mắng cả ngàn lần rồi.

"Thật sự là không sao chứ?" Hà Đào hỏi lại.

"Dường như là có bị thương một chỗ" Trần Thiên Minh ngẫm nghĩ rồi nói.

"Ở đâu?" Hà Đào vừa nghe thấy Trần Thiên Minh bị thương, lo lắng hỏi.

"Chính là vừa rồi trong lúc lái xe, không biết sau lưng bị cái gì đó cứng cứng đụng vào, kỳ thật thì lúc đầu rất ôn nhu mềm mại, chẳng biết tại sao rất nhanh đã biến thành cứng, vì thế khiến tôi bị thương" Trần Thiên Minh gian xảo cười nói.

"Thầy không đứng đắn" Hà Đào vừa nghe thấy Trần Thiên Minh bị thương do nắm tay của mình, nàng biết ngay là hắn đang muốn nói cái gì.

Lúc này, một chiếc xe cảnh sát đã đi tới. Tiếp theo có hai cảnh sát liền xuống xe.

"Vừa rồi là các người báo cảnh sát sao?" Một cảnh sát khoảng tầm bốn mươi tuổi hỏi.

"Đúng vậy, sở trưởng, là chúng ta báo cảnh sát" Hà Đào có vẻ quen với vị cảnh sát này, có vẻ như là sở trưởng.

"Hà tiểu thư, là cô à, có chuyện gì xảy ra vậy?" Sở trưởng cũng quan tâm hỏi thăm Hà Đào.

"Chúng tôi vừa gặp cướp, may mắn là các vị đến kịp, nếu không thì đã có chuyện không may rồi" Tuy Hà Đào đã đoán ra chuyện này là do Diệp Đại Vĩ làm, nhưng nàng thật sự không có chứng cứ, có nói cũng không có tác dụng gì.

"Cô bây giờ định về thành phố sao?"

"Đúng vậy".

"Tốt, vậy chúng tôi lái xe đưa các người về" Sở trưởng vừa nói vừa đi đến phía xe cảnh sát.

Trần Thiên Minh thấy Sở trưởng nói như vậy, biết là Sở trưởng có quen với Hà Đào, vì vậy liền nói với Hà Đào: "Cô lên xe cảnh sát đi, tôi đi xe theo sau cũng được".

Hà Đào thấy Trần Thiên Minh nói như vậy, gật gật đầu, sau đó lên xe cảnh sát.

"Khốn kiếp, mấy người mà cũng không giáo huấn được một mình hắn" Diệp Đại Vĩ đang hung hăng mắng tên tóc bù xù ở trong văn phòng.

"Tôi dẫn theo mấy huynh đệ, vừa lúc định xuống tay thì cảnh sát lại tới" Hắn thật sự không ngờ Hà Đào lại ở cùng với Trần Thiên Minh, đây là cô gái mà lão đại đặc biệt thích, vì thế hắn không dám động vào Hà Đào.

"Ngươi nếu không giáo huấn được tên tiểu tử kia lần nữa, vậy thì không cần theo ta nữa, ta không có nuôi không người" Diệp Đại Vĩ nghĩ đến dáng vẻ thân mật của Hà Đào và Trần Thiên Minh, lửa giận trong lòng hắn lại trào lên.

"Hà Đào, một ngày nào đó, ta sẽ khiến cô phải rên rỉ dưới thân ta, ta muốn "chơi" cô hai giờ liền, xem cô có còn làm cao nữa không?" Diệp Đại Vĩ bây giờ đang ước có thể "đùa giỡn" với Hà Đào.

"Ông chủ, lát nữa tôi sẽ dẫn anh em đi kiểm tên kia, cho dù hắn có là Lý Tiểu Long tái thế đi nữa cũng sẽ nếm mùi đau khổ thôi" Tên tóc bù xù này bây giờ cũng đã biết khôn rồi, hắn quyết định dẫn theo thật nhiều người.

"Còn nữa, cô gái bên người hắn gọi là Hà Đào, các người không thể động đến, biết chưa?" Diệp Đại Vĩ nói thêm.

Tên tóc bù xù thấy sắc mặt của Diệp Đại Vĩ, biết ngay là hắn đang suy nghĩ gì, vì thế liền vuốt mõng ngựa nói: "Ông chủ, hay là chúng tôi bắt cô ta đến đây cho ngài từ từ hưởng thụ" Nghĩ lại lần trước cũng có một cô gái mà Diệp Đại Vĩ thích cũng bị bọn chúng bắt đến đây.

"Ngu ngốc, Hà Đào này thì khác, ngàn vạn lần không được làm bậy. Nếu mà có thể làm được, ta sớm đã làm rồi, còn cần ngươi phải nhắc sao. Con mẹ nó, nghĩ tới con điểm này, phía dưới ta đã dựng lên rồi. Nhanh ra gọi một tiểu thư đến đây cho ta, ta phải "chơi" cho đã mới được" Diệp Đại Vĩ vuốt vuốt cái "đồ vật" của hắn, dáng vẻ như muốn đè nó xuống vậy.

"Ông chủ, chúng ta đến họp đêm chứ?" Tên tóc bù xù ngay lập tức lại vuốt mõng ngựa nói.

"Nhanh đi, còn nhiều lời cái gì!" Diệp Đại Vĩ đã gấp đến mức không chịu được rồi.

Tên tóc bù xù này lập tức cút ra ngoài.

"Tiểu tử, ngươi cứ chờ đó, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả khi đắc tội với Diệp đại gia ta đây" Diệp Đại Vĩ vô cùng căm hận nói.

"Hà Đào, ta là kẻ mặt cô mà cô còn không biết điều, vậy thì chó có trách ta. Cặp ngực của cô sớm muộn cũng sẽ bị ta nắm được, con mẹ nó, ta muốn "chơi" chết cô, đến lúc đó xem cô còn dám không nghe lời lão tử nữa hay không" Diệp Đại Vĩ lộ ra vẻ dâm dăng, hắn không nhận được nữa liền lôi "cái kia" ra bắt đầu "vuốt ve lên xuống".

Trần Thiên Minh vừa về đến thành phố liền chia tay với Hà Đào. Ban đầu Hà Đào còn muốn dẫn hắn đến bệnh viện xem xét, nhưng sau đó Trần Thiên Minh nói tự mình cũng đi được.

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào vừa mới đi, liền tự mình quay về nhà. Hắn không phải là không muốn tới bác sĩ, mà cái chính là bởi vì túi hân hiện này không có tiền. Hơn nữa, hắn còn đang vội vàng đi về nhà.

Trần Thiên Minh vừa mới lại xe đi đến góc quẹo đầu phố, hắn liền trông thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đang đi tới, dáng người mỹ miều, khuôn mặt như thiên tiên vậy, thật sự là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

"Mỹ nữ, cô đi đâu vậy, tôi giúp đưa cô về" Trần Thiên Minh nhìn thiếu nữ như thiên tiên kia nói. Căn cứ theo kinh nghiệm "hiều năm ngắm gái" của hắn, cô gái này khoảng 18-20 tuổi, không biết nàng có bạn trai hay chưa? Chẳng qua là hiện giờ trị an kém như vậy, nàng là mỹ nữ mà lại đi một mình trên đường thế là rất không tốt. Cho nên, lúc này chính là cần anh hùng phải xuất hiện.

"Tôi cũng không đi xa" Cô gái lắc đầu nói. Nàng cứ nghĩ rằng Thiên Minh là người đón khách (xe ôm).

"Tôi chờ cô miễn phí, được không?" Trần Thiên Minh nhớ tới tình cảnh trưa nay Hà Đào ngồi ở phía sau mình, không biết chiều kia có dùng được với cô gái xinh đẹp này không.

"Anh không lấy tiền?" cô gái nghi hoặc nhìn Trần Thiên Minh, dáng vẻ cũng không phải là người xấu, nhưng mà xã hội bây giờ không thể nhìn mặt mà đoán được. Xem ra, người này không phải là người đón khách mà là sắc lang.

"Tôi không đi đâu" Thiếu nữ thiên tiên này lại tiếp tục lắc đầu nói.

"Đừng sợ, tôi không phải là người xấu, tôi đích thực là không đòi tiền mà" Trần Thiên Minh nhìn qua kính chiếu hậu của xe máy, trên mặt mình cũng không có điểm gì coi là người xấu cả. Mà mình đã nói là không lấy tiền rồi, chuyện tiện nghi như vậy nàng còn kiếm được ở đâu chứ?

"Không cần" thiếu nữ thiên tiên lại tiếp tục lắc đầu, nàng rất sợ hãi nhìn Trần Thiên Minh, nàng sợ Trần Thiên Minh sẽ làm ra hành động gì quá đáng.

"Đến đi, không cần sợ, ca ca sẽ đưa cô về tận nhà, xã hội hiện giờ rất nhiều sắc lang, hôm trước, còn có một cô gái xinh đẹp bị sắc lang trên chóc, nghe nói còn không phải là trên chóc bình thường đâu, tên sắc lang kia còn "làm gì" cô gái đó nữa" Trần Thiên Minh bắt đầu dùng ngược lại với "sách giáo khoa" để giáo huấn thiếu nữ thiên tiên này, vừa nói hắn còn vừa đi xuống xe.

"Anh, anh muốn làm gì?" thiếu nữ thiên tiên thấy Trần Thiên Minh xuống xe, sau đó lại gần chính mình, vì thế nàng kinh hoàng kêu lên.

"Tôi, tôi có làm gì đâu?" Trần Thiên Minh vẻ mặt mờ mịt hỏi lại, chính mình định làm gì? Chính mình chỉ muốn khuyên nàng thôi mà.

"Anh còn tiến tới là tôi kêu lên đó" Thiếu nữ thiên tiên kinh hãi nhìn Trần Thiên Minh nói.

"Đừng, đừng, tôi đi là được chứ gì?" Trần Thiên Minh vội vàng trèo lên xe, chuẩn bị rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 11: KHÔNG THOẢI MÁI

Trần Thiên Minh vừa mới trèo được lên trên xe, còn đang định nổ máy chạy đi, trên cổ đã bị một người kẻ dao vào rồi.

"Tiểu tử, mày còn muốn chạy nữa sao?" Tên tóc xù rất cao hống nói. Hắn vừa bị ông chủ mắng cho một trận, vốn còn định cùng mấy huynh đệ đi uống một trận, không ngờ được lại may mắn gặp Trần Thiên Minh.

"Ngươi muốn làm gì?" Trần Thiên Minh liếc nhìn thiếu nữ thiên tiên kia một cái, hiện tại nàng đã đi mất rồi. May thật, sự tình như thế này tốt nhất là không nên để nàng nhìn thấy.

"Tao nói cho mày biết, sau này nên tránh xa Hà Đào một chút, nếu không biết điều thì mày không may mắn như hôm nay nữa đâu" Tên tóc xù vừa nói

vừa tặng cho Trần Thiên Minh một quyền.

"Có phải là Diệp Đại Vĩ bảo các người làm việc này không?" Trần Thiên Minh vẫn cố nhịn đau nói.

"Con mẹ nó, tên của ông chủ mà để mày gọi như thế sao? Mày tốt nhất là thức thòi một chút, nếu không lần này chỉ là cảnh báo thòi, lần sau chắc chắn là sẽ lấy mạng mày" Tên tóc xù lại cho Trần Thiên Minh một quyền nữa.

Trần Thiên Minh thấy trên tay tên này có dao, phía sau lại còn có thêm mấy tên đồng bọn nữa, chỉ có thể cảm hận nói: "Mày nói với Diệp Đại Vĩ nếu có bản lĩnh thì đến tìm tao".

"Ha ha, Trần Thiên Minh, mày bị ngu sao, ông chủ ta có nhiều tiền như vậy, còn mày chỉ là một tên thầy giáo nghèo, ông chủ tao mà muốn giết mày thì chỉ như giết một con kiến mà thòi. Mày tốt nhất là cẩn thận cho tao, nếu mà còn không thành thật, ta cũng không ngại mà "xin mày tý huyết" đâu" Tên tóc xù lại cho Trần Thiên Minh thêm một quyền nữa rồi kéo theo đám huynh đệ rời đi.

"Mẹ nó, Diệp Đại Vĩ, tao sẽ nhớ kỹ mày" Trần Thiên Minh vừa xoa xoa chỗ đau ở ngực vừa nghĩ.

Được rồi, hay là đi đến bệnh viện xem một chút, hôm nay liên tục bị người ta đánh hai lần, không biết là mình có bị sao không? Trần Thiên Minh thầm nghĩ trong lòng.

Vì thế, Trần Thiên Minh lại quay xe lại đi đến Bệnh viện nhân dân số 2. Lần trước đến Bệnh viện nhân dân số 1, tên bác sĩ ở đó coi mình như "kẻ chết rồi", lần này thòi không đến đó nữa.

"Bác sĩ, tôi muốn khám bệnh" Trần Thiên Minh lúc này đang đăng ký thủ tục, người trực hiện giờ chính là một vị bác sĩ nội khoa.

"Bệnh gì?" Một nữ bác sĩ ước chừng bốn mươi tuổi liếc nhìn Trần Thiên Minh một cái rồi hỏi.

"Tôi vừa bị người ta đánh hai lần, hiện tại muốn xem xem có vấn đề gì không".

"Bị người ta đánh hai lần?" Vị bác sĩ nghi hoặc nhìn bệnh nhân đang đứng trước mặt mình, vẻ mặt của hắn rất hùng hạo, tình trạng bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, căn bản là không có một chút hình dáng nào của việc không khỏe cả.

"Đúng vậy".

"Được rồi, anh hãy ngồi xuống, tôi giúp anh đo huyết áp một chút" Vị nữ bác sĩ này đo huyết áp cho Trần Thiên Minh, sau đó vạch mí mắt xem qua một chút, tiếp theo lại nói Trần Thiên Minh mở miệng ra.

Một lúc sau, nữ bác sĩ lại hỏi Trần Thiên Minh: "Anh cảm thấy khó chịu ở đâu?"

"Tôi?" Trần Thiên Minh xoa đầu một chút rồi nói: "Tôi không cảm thấy khó chịu ở đâu cả".

"Tiên sinh, chắc là anh đến nhầm chỗ rồi" Nữ bác sĩ nói.

"Sao lại nói tôi đến nhầm chỗ?"

"Nơi này của tôi là khoa nội, anh đáng ra phải đến khoa thần kinh chứ" Nữ bác sĩ đứng dậy chỉ chỉ về phía khoa thần kinh.

"Khoa thần kinh? Cô nói là tôi bị bệnh thần kinh?" Trần Thiên Minh rút cục đã hiểu rõ ý mà bác sĩ này nói.

"Có đúng hay không thì phải hỏi anh, anh nói anh bị người ta đánh hai lần rồi tới đây khám bệnh, nhưng cũng chính anh lại nói là không có gì khó chịu. Nếu không phải đầu anh có vấn đề thì chứng tỏ là anh đang muốn đùa giỡn rồi" Nữ bác sĩ này càng nói càng tức giận, cô ta bắt đầu vỗ bàn đứng dậy.

"Bác sĩ, thật ngại quá. Tôi cũng không biết phải nói chuyện này như thế nào thì tốt, lúc nãy thì hơi đau, bây giờ thì lại cảm thấy rất bình thường" Trần Thiên Minh nghĩ lại chính mình quả thật rất lạ, lúc thì đau, lúc lại không đau nữa.

"Bác sĩ, tôi... Ái da" Trần Thiên Minh kêu to một tiếng, điều này dọa cho nữ bác sĩ kia nhảy dựng lên. Thì ra lúc này "bảo bối" của hắn lại vừa giật lên.

"Làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái vậy?" Nữ bác sĩ trông thấy Trần Thiên Minh kêu lớn vội vàng hỏi.

"Tôi cảm thấy phía dưới không được thoải mái" Trần Thiên Minh ấp úng nói. Mặc dù đối phương là một bác sĩ, nhưng dù sao cũng là nữ, điều này khiến hắn rất mất tự nhiên.

"Phía dưới? Phía dưới rốt cuộc là chỗ nào? Anh có thể nói rõ ràng ra không?" Nữ bác sĩ liếc nhìn Trần Thiên Minh từ bắp đùi xuống tận đến ngón chân.

"Là... là nơi này" Trần Thiên Minh vừa nói vừa chỉ thẳng vào "bảo bối" của mình.

"Ồ, thì ra là mệnh căn của anh, làm sao vậy? Hôm nay bị đánh vào đó ư?" Bác sĩ hỏi.

"Không phải, tôi vô duyên vô cớ bị đau thòi" Trần Thiên Minh lắc lắc đầu. "Bảo bối" này quả thật là phiền toái, chỉ là bị con vật kia cắn một cái, bây giờ

liền bị thế này, không biết sau này còn có thể phát huy tác dụng không.

"Vô duyên vô có?" Nữ bác sĩ khinh miệt liếc mắt nhìn Trần Thiên Minh, sau đó nói: "Anh bạn trẻ, xem ra anh có bệnh về đường sinh dục rồi, nên đi khám một chút xem sao, rất có thể họ có thể chữa được cho anh cái bệnh "đau vô duyên vô có" này. Ài, hiện tại anh vẫn còn trẻ, cũng không cần phải tự ái!" Bác sĩ cảm thán nói một tràng.

"Tôi không phải bị bệnh xã hội đâu" Trần Thiên Minh nghe thấy bác sĩ này nói hần tinh thần có vấn đề, vì thế vội vàng nói.

"Có phải là bệnh xã hội hay không cũng không phải do tự mình nói, những điều đó phải do bác sĩ khám mới biết".

"Nhưng, tôi vẫn còn là xử nam, làm sao có bệnh xã hội được cơ chứ?"

"Ha ha, nhìn bộ dáng anh rất giống "trao bao", nếu người nói người vẫn là xử nam, vậy thì tôi chính là xử nữ" Nữ bác sĩ này đã có tới hai người con trai rồi cũng không sợ Trần Thiên Minh chê cười, dù sao tên thanh niên này đã dám "chém", sao mình lại không dám chứ! Hần ngay cả bệnh xã hội cũng đã nhiễm, vậy còn dám nói mình là xử nam. Ài, giới trẻ ngày nay không những không yêu trong sáng, mà đến cả nói dối cũng không thấy đỏ mặt nữa.

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy nữ nhân vốn tuổi có thể làm mẹ mình rồi mà còn nói vẫn là xử nữ, hần cảm thấy rất buồn nôn, nhưng mà hần đến giờ vẫn chưa ăn cơm tối, làm gì có cái gì mà nôn chứ.

"Bác sĩ, tôi thật sự không bị bệnh xã hội!" Trần Thiên Minh vẻ mặt vô cùng oan uổng, không biết số mình hôm nay bị làm sao... trước thì bị người ta đánh, vốn muốn đi khám bệnh xem sao thì lại bị nói là nhiễm bệnh xã hội. Hần quả thật là chưa nghe nói có ai bị đánh mà nhiễm bệnh xã hội cả.

"Tâm lý của anh bây giờ tôi có thể hiểu được, người bệnh bao giờ cũng nói chính mình không có bệnh. Chẳng qua anh cứ yên tâm, chúng tôi là bác sĩ, nhất định sẽ giữ bí mật cho người bệnh. Anh hay là cứ đến khoa sức khỏe giới tính đi! Anh bạn trẻ, sau này nên cẩn thận một chút với những địa phương kia nha. Hay là anh cứ dùng các biện pháp an toàn cũng được. Phải nhớ thật kỹ, an toàn là số 1, sung sướng đứng thứ 2" Nữ bác sĩ này nói rất nhiệt tình, mỗi câu mỗi chữ đều tự tận đáy lòng xuất ra.

"Rồi, rồi, tôi đi đây" Trần Thiên Minh thấy nữ bác sĩ này càng nói càng nhập tâm, vì thế nhanh chóng tìm cách chuồn.

"Ài, xem dáng vẻ anh bạn trẻ này cũng không tồi, quả thật là không tự ái" Nữ bác sĩ vừa nói vừa lắc đầu.

Trần Thiên Minh vừa đưa xe về đến nhà, xem ra hôm nay không thể đi khám được, bệnh viện số 1 thì có bác sĩ điên, bệnh viện số 2 thì có nữ bác sĩ này, không biết bệnh viện số 3 còn thành cái dạng gì nữa đây,... thôi thì trước tiên về nhà ăn cơm cái đã.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 12: HẦN LÀ LƯU MANH

Trần Thiên Minh mở to mắt nhìn đồng hồ, ồ, đã 10 giờ rồi. Tối hôm qua sau khi về nhà ăn lung tung một chút sau đó xem phim, đến khuya mới đi ngủ, vì thế đến giờ này mới tỉnh dậy.

Hần sờ sờ cái bụng đói của chính mình, ngẫm lại hay là ra ngoài ăn sáng quách, dù sao thì bữa sáng do mẹ làm cũng đã nguội lạnh rồi.

Trần Thiên Minh đi xuống dưới nhà, sau đó liền đi về phía một quán cơm ở đối diện tên gọi là "Hào Lai Hương". Nghe người ta nói quán cơm này cũng mới mở không lâu, bên trong đồ ăn làm cũng không tồi.

Nhớ tới nước Mĩ có một nơi tên là "Hollywood", là kinh đô điện ảnh của Mĩ, không biết vào đến "Hào Lai Hương" này có thể gặp được người ở đó đến ăn không?

"Ông chủ," Trần Thiên Minh vừa vào cửa đã gọi.

"Đến ngay, anh muốn ăn cái gì?" Một bà cô đi ra từ bên trong, nhìn Trần Thiên Minh cười cười rồi nói.

"Cho tôi một phần mì thịt heo năm đồng" Trần Thiên Minh nói.

"Anh chắc là rất ít đi ra ngoài mua đồ ăn đúng không, bây giờ thịt heo rất là đắt, làm sao còn loại mì thịt heo giá năm đồng được, chỉ còn loại sáu đồng thôi!" Bà cô kia nói.

"Sáu đồng? Đắt hơn một đồng sao!" Trần Thiên Minh vừa nghe thấy mì thịt heo lên giá thành sáu đồng, rất mất hứng, mấy tuần trước hắn ăn bên kia phố vẫn còn là năm đồng mà!

"Thật sự là không có".

"Bà không phải là đang 'chém' khách đó chứ? Không lẽ đây là đây hắc điểm?" Trần Thiên Minh thấy đối phương là phái nữ, càng nói lại càng lớn tiếng, cuối cùng thì vô mạnh xuống bàn nói.

"Mẹ, có chuyện gì vậy?" Một cô gái từ bên trong đi ra, nhìn bà cô kia hỏi, cô gái này chính là con gái của bà cô này.

Trần Thiên Minh lập tức ngây ngốc nhìn. Thì ra cô gái trước mặt này chính là thiếu nữ thiên tiên tối qua. Ha ha, không ngờ được là mình và nàng lại có duyên như vậy, tối qua mới gặp mặt, bây giờ lại có thể thấy mặt nữa. Chính mình vốn không biết làm sao để lại gặp được nàng, không ngờ duyên phận lại tới, ông trời cũng không thể ngăn cản được.

Thiếu nữ thiên tiên phát hiện tên đang ngây ngốc nhìn nàng chính là tên lưu manh tối qua, vội vàng trốn đến sau lưng mẹ mình, nhỏ giọng nói: "Mẹ, mẹ không nên gây sự với hắn, hắn là một tên lưu manh đó, tối hôm qua con còn thấy hắn đứng cùng một đám lưu manh cầm dao nữa?"

"Tiểu Trữ, thật vậy sao?" Bà cô nhỏ giọng hỏi lại con gái.

"Thật, con tối qua còn thấy tận mặt mà".

Tuy rằng thiếu nữ thiên tiên kia cùng đại thẩm nói chuyện rất nhỏ, nhưng mà Trần Thiên Minh vẫn có thể nghe thấy. Hắn thầm nghĩ: "Không phải chứ, tối qua ta bị lưu manh dọa mà, sao bây giờ lại biến thành cùng hội với đám lưu manh chứ".

"Ông chủ, năm đồng thì năm đồng đi" Bà cô vừa nghe thấy Trần Thiên Minh là một tên lưu manh, trên người có thể còn có cả dao nữa, vì thế nhanh chóng đổi giọng nói.

"Không sao cả, thím à, bây giờ thịt heo đắt như vậy, hơn nữa buôn bán cũng không dễ dàng gì, sáu đồng thì sáu đồng vậy." Trần Thiên Minh vừa nghe bà cô này nói như vậy, liền tùy tiện xua tay nói. Đến lúc này rồi, chính mình còn nhỏ nhen làm gì nữa? Bản thân phải "làm dáng" trước mặt thiếu nữ thiên tiên tên là Tiểu Trữ này chứ. Không phải chỉ là một đồng thôi sao, chính mình cũng nên hào phóng một chút.

"Năm đồng thôi".

"Không được, sao lại để cho bác giám còn giá gốc được? Sáu đồng mà thím" Trần Thiên Minh cười lấy lòng nói, chính vậy nhưng mà bà cô này lại càng cảm thấy sợ hãi.

"Năm đồng".

"Sáu đồng" Trần Thiên Minh lớn tiếng nói.

"Thôi được, tùy anh vậy" Bà cô sau khi nói xong, ngay lập tức kéo con gái đi vào trong nhà. Bởi vì bà thấy vừa rồi Trần Thiên Minh nói chuyện với bà, nhưng mà ánh mắt hắn lại không chịu rời khỏi người con gái mình, chính vì thế bà mới thấy sợ.

"Tiểu Trữ, con tuyệt đối không được đi ra" Bà cô sau khi và trong thì cẩn thận dặn con gái. "Mẹ thấy tên kia không chỉ là lưu manh, hắn còn là sắc lang nữa!"

"Mẹ, mẹ cũng thấy sao" Tiểu Trữ cao hứng nói.

"Đương nhiên, ánh mắt của mẹ rất lợi hại mà!"

"Mẹ, người không biết đâu, tối hôm qua tên lưu manh kia vẫn luôn đi theo con, may mà con nhanh trí mới trốn được hắn" Tiểu Trữ vô cùng cao hứng vì sự nhanh trí của mình.

"Cũng đúng, vì thế con tuyệt đối không được đi ra!" Bà cô vẫn không quên dặn dò con gái mình.

"Vâng, con biết mà, mẹ, mẹ cũng phải cẩn thận một chút" Tiểu Trữ cũng dặn dò mẹ.

"Ông chủ, đây là mì thịt heo của người" Bà cô nhanh chóng đem một bát mì thịt heo đến trước mặt Trần Thiên Minh.

"Thím à, cô gái vừa rồi là con gái của bác à?" Trần Thiên Minh nhìn trái nhìn phải, hắn không nhìn thấy thiếu nữ thiên tiên tên là Tiểu Trữ kia ở đâu cả.

"Ông chủ, người ăn nhanh đi, để nguội sẽ không ngon đâu" Bà cô giả bộ như không nghe thấy. Sắc lang thế này bà đã nhìn thấy nhiều rồi, tuy không có biện pháp, ai bảo con gái mình đáng về xinh đẹp như vậy chứ, người theo đuổi nàng đích xác là rất nhiều.

"Xem ra con gái của bác còn đang đi học?"

"Thím à, con gái bác giúp đỡ ở đây sao? Hôm nay là cuối tuần mà".

"Thím à, mì thịt heo bác làm rất ngon".

"Thím à, quán ăn này của bác làm ăn tốt thật!"

"Thím à, tôi là một người đứng đắn, không có gì phải sợ".

Trần Thiên Minh thấy mình nói chuyện với bà cô này, mong là có thể thay đổi không khí, hẳn biết mình bị hiểu lầm, vì thế càng cố gắng hơn. Dù sao hẳn cũng đã biết "Hào Lai Hương" này là do gia đình của thiếu nữ thiên tiên kia mở, sau này rảnh rồi mình còn quay lại, biết đâu một ngày nào đó lại thành chuyện.

"Thím à, đây là của bác, sáu đồng" Trần Thiên Minh nói chuyện mãi cũng không có kết quả gì vì thế hẳn nhanh chóng đứng dậy, thanh toán rồi rời đi.

Thiếu nữ thiên tiên kia cùng với những nữ nhân mà mình đã gặp trước đây, căn bản là không có chút thua kém nào, thậm chí ngang so với Hà Đào còn trội hơn một chút.

Ài, mỹ nữ như vậy mà lại ở nơi như thế này, thực sự là có chút...

Nhưng mà biết làm sao? Chính mình chỉ là một thầy giáo nghèo, nói dễ nghe một chút, mình còn không nuôi nổi mình, làm sao có thể lo cho thiếu nữ thiên tiên như nàng có cuộc sống tốt chứ. Trần Thiên Minh vừa đi vừa nghĩ.

Mỹ nữ như vậy, nên sánh cùng với một nam nhân anh tuấn xuất sắc và có tiền. Nghĩ lại chính mình, "anh tuấn" còn có thể, chứ còn "xuất sắc và có tiền" thì căn bản mình bao giờ mới đạt được đâu?

Cho dù là Hà Đào, nàng cũng không xem trọng mình, hơn nữa, Diệp Đại Vĩ cái tên xúc vật kia còn phải người theo dõi mình, nếu mình và Hà Đào có quan hệ gì, hẳn căn bản sẽ không bỏ qua cho mình.

Nghĩ tới Diệp Đại Vĩ còn phải người cảnh cáo mình, Trần Thiên Minh vô cùng tức giận. Nhưng mà có biện pháp gì đây? Nói về tiền, mình cũng chỉ có một ngàn mấy trăm đồng, nói về người, mình cũng chỉ có một đôi tay, điều này sợ rằng cũng chỉ đối phó được với riêng Diệp Đại Vĩ mà thôi.

Ta khinh, tại sao chính mình không phải là một ông chủ lớn có tiền chứ? Hoặc sao mình không có bố mẹ làm quan to chứ? Tại sao mình lại chỉ là một thầy giáo nghèo chứ? Trần Thiên Minh tự hỏi chính mình.

"Thầy giáo nghèo, là người!" Đột nhiên trước mặt Trần Thiên Minh vang lên một tiếng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 13: HẮM HẠI

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy có người gọi mình là thầy giáo nghèo, hẳn vội vàng ngẩng đầu lên, hóa ra người gọi mình chính là tên tình địch Diệp Đại Vĩ. Bên cạnh hẳn còn có cả mấy tên lưu manh nữa.

Trần Thiên Minh xiết chặt nắm tay, nhưng mà hẳn vẫn phải nhẫn nhịn. Dù sao đối phương cũng đông người, hơn nữa mình lại không đối phó được tên tóc xù, lại còn có cả mấy tên lưu manh kia nữa, chắc chắn trên người bọn chúng có dao.

Diệp Đại Vĩ thấy Trần Thiên Minh cúi đầu không thèm nhìn hẳn, trong lòng rất mất hứng. Đặc biệt là tối qua vốn đang rất cao hứng khi nghe tên tóc xù nói đã dọa cho Trần Thiên Minh một trận.

"Trần Thiên Minh, mẹ kiếp trông cái dáng mày như vậy mà cũng muốn cùng tao theo đuổi Hà Đào, xem ra mày cũng không biết mình biết người rồi!" Diệp Đại Vĩ đứng bên cạnh cười nhạo nói. "Mày không tự nghĩ lại xem, mày chỉ là một thầy giáo nghèo, Hà Đào làm sao có thể thích mày chứ, ngày đó nàng tức giận làm ầm mĩ lên với tao, căn bản lúc đó chỉ muốn lấy mày làm lá chắn thôi".

"Thật không? Vậy tại sao nàng lại thân thiết với tao như vậy. Lại còn cùng tao đi về nữa chứ. Ha ha" Trần Thiên Minh mặc dù đầu đã không chiếm được tiện nghi, nhưng mà về phần ăn nói hẳn làm sao thua được.

"Trần Thiên Minh, mày quả thật là không biết xấu hổ!" Diệp Đại Vĩ vô cùng tức giận nắm lấy vạt áo của Trần Thiên Minh cảnh cáo, "Tao nói cho mày biết, nếu còn để tao phát hiện mày ở cùng với Hà Đào, sau này mày sẽ chết mà không biết tại sao".

"Diệp Đại Vĩ, ngoài cái này ra, mày không còn cách nào khác sao?" Trần Thiên Minh thấy mấy tên lưu manh đang nhìn mình chằm chằm, vì thế căn bản không dám ra tay với Diệp Đại Vĩ.

"Ha ha, đây chính là sự khác nhau của những người có tiền chúng tao và thầy giáo nghèo như mày. Người xem thử xem trong ví ta có bao nhiêu" Diệp Đại Vĩ nói rồi đưa ví ra, "Trong ví ta có mấy ngàn đồng, ài, ta có tiền mà không biết làm gì, không biết là có tên nghèo hèn nào nhặt không nhỉ?" Diệp Đại Vĩ nói xong rồi ném ví của mình xuống dưới chân Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh nhìn thấy Diệp Đại Vĩ ném chiếc ví đầy cộm của hắn xuống dưới chân mình, hắn cố ý khinh thường không thèm liếc mắt đến, sau đó dùng chân đá văng đi rồi nói: "Ài, có chút tiền đó mà cũng nói, nhớ đến năm đó, ví của ta so với người còn nhiều tiền hơn nhiều".

Trần Thiên Minh đi vào trong góc, hắn muốn chờ Diệp Đại Vĩ đi chỗ khác, lúc đó sẽ chạy ra nhặt, ví đầy như vậy phỏng chừng cũng phải đến vài ngàn đồng, cái này là bằng mấy tháng tiền lương của hắn.

Chỉ là Trần Thiên Minh đã phải thất vọng. Lúc Trần Thiên Minh vừa đi, tên tóc xù đã lập tức chạy đến nhặt chiếc ví lên, sau đó đem trả cho Diệp Đại Vĩ.

Mẹ nó, Diệp Đại Vĩ, người không phải là rất "trâu" sao? Có bản lĩnh thì đừng có mà nhặt lại ví, không ngờ đem tiền ném đi sau đó lại sai người nhặt lại.

Nhưng mà mặc kệ Trần Thiên Minh có nghĩ thế nào, Diệp Đại Vĩ căn bản là đã mang ví đi rồi.

Bất đắc dĩ, Trần Thiên Minh đành phải lắc đầu đi về.

"Cộc cộc cộc" cánh cửa nhà của Trần Thiên Minh bị người ta gõ.

Hai mắt nhắm nghiền của Trần Thiên Minh bỗng nhiên mở to, không ngờ phía sau cửa lại là cảnh sát.

"Anh là Trần Thiên Minh sao?" Một cảnh sát nhỏ gầy lên tiếng hỏi.

"Đúng là tôi, các anh là..."

"Chúng tôi là cảnh sát, có người nói anh cướp tiền của hắn, mời anh đến sở cảnh sát nói chuyện" Tên cảnh sát nhỏ gầy kia tiếp tục nói.

"Tôi trộm tiền của người khác, các anh có làm người không vậy?" Trần Thiên Minh vừa nghe đến đây lập tức ngất ngốc. Chính mình vốn toàn dạy học ở trường, làm sao mà lại lấy trộm tiền của người khác.

"Có đúng hay không thì mời anh về rồi nói" Tên cảnh sát kia nói tiếp.

Trần Thiên Minh đành cùng mấy tên này lên xe cảnh sát.

Đến sở cảnh sát, Trần Thiên Minh gặp ngay tên khốn Diệp Đại Vĩ đang ngồi ở ghế trong văn phòng, bên cạnh hắn cũng không còn tên tóc xù nữa.

"Ngài cảnh sát, chính là hắn, ta hoài nghi hắn ăn trộm tiền của ta" Diệp Đại Vĩ chỉ thẳng vào Trần Thiên Minh rồi lớn tiếng nói.

Trần Thiên Minh chợt hiểu, thì ra là Diệp Đại Vĩ đã giờ trò, chính hắn đã vu oan cho mình lấy trộm tiền. Mẹ nó, tên khốn kiếp, hắn sớm muộn cũng sẽ bị sét đánh.

"Tôi không trộm tiền của anh" Trần Thiên Minh lắc đầu nói.

"Trần Thiên Minh, Diệp Đại Vĩ nói hôm trước đã đánh rơi ví ở dưới chân anh, anh đã nhặt lên đưa trả cho ông ta, sau đó tiền trong ví của ông ta đã biến mất" Tên cảnh sát nhỏ gầy nhìn Trần Thiên Minh nói.

"Chuyện không phải như vậy, ví của hắn là do chính hắn ném xuống, tôi cũng không có động vào".

"Những kẻ trộm tiền, tất cả đều nói mình không trộm" Diệp Đại Vĩ trào phúng nói, "Ngài cảnh sát, ngài phải phân xử giúp tôi" Diệp Đại Vĩ vừa nói vừa nháy mắt với tên cảnh sát. Lúc vừa rồi hắn đi báo án, lúc đó đã nhờ tên này cho Trần Thiên Minh chút "nhân sắc", cho dù hắn không nhận tội thì cũng sẽ đem tội danh này đến tận trường để tuyên truyền, làm cho hắn sau này thân bại danh liệt.

"Tôi biết, vì thiếu gia, chúng ta sẽ phân xử giúp anh" Tên cảnh sát này mang công ra bắt đầu công tay Trần Thiên Minh lại.

"Anh, các anh quen biết nhau, anh muốn làm gì?" Trần Thiên Minh thấy trong ánh mắt tên cảnh sát nhỏ gầy kia có một tia ngoan độc, vì thế vội kêu lên.

"Tôi muốn thăm vấn người một chút" Tên cảnh sát kia nói.

"Một mình thăm vấn là phạm pháp" Trần Thiên Minh dù sao cũng đã có vài năm học chính trị, hắn cũng hiểu một chút pháp luật.

"Ha ha, ở trong này, chúng ta chính là luật pháp" Tên cảnh sát kia cười âm hiểm.

"Cứu, cứu mạng!" Lúc này, Trần Thiên Minh chỉ còn biết lớn tiếng kêu cứu mà thôi, mong sao có cảnh sát thanh liêm xuất hiện.

"Dừng tay" Một thanh âm bỗng vang lên.

Một cảnh sát đi tới, sau đó kêu tên cảnh sát nhỏ gầy dừng tay.

Trần Thiên Minh vội vàng ngẩng đầu lên, đây không phải là cảnh sát ngày đó hắn cùng Hà Đào gặp sao? Hà Đào còn gọi hắn là Sở trưởng nữa, đúng rồi, là Sở trưởng.

"Sở trưởng, cứu tôi với" Trần Thiên Minh như bắt được sợi rơm cứu mạng, hắn vội vàng lớn tiếng kêu cứu với vị Sở trưởng kia.

"Là người?" sở trưởng cũng đã nhận ra Trần Thiên Minh "Rốt cuộc là có chuyện gì phát sinh vậy?"

"Trình sở trưởng, tên này trộm tiền của tôi" Tên ác nhân Diệp Đại Vĩ vội đứng dậy cáo trạng.

"Tôi không có" Trần Thiên Minh vội vàng lắc đầu.

"Trình Sở trưởng, thật sự là vậy" Diệp Đại Vĩ vội vàng nháy mắt với Sở trưởng.

"Diệp thiếu gia, việc này ta sẽ xử lý" Sở trưởng đi sang bên cạnh, sau đó lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Sau khi Sở trưởng gọi điện thoại xong, hắn liền gọi Trần Thiên Minh qua một bên rồi hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Trần Thiên Minh vội vàng đem mọi chuyện ra nói thật chi tiết với sở trưởng.

"Thì ra là vậy, thầy giáo trần, ta là Phó sở trưởng, Diệp Đại Vĩ lại nhờ cấp trên của ta, việc này xem ra ta không giúp được rồi. Mà tên cảnh sát vừa bắt người, sau lưng hắn cũng có người chống lưng" Trình sở phó vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài.

Trần Thiên Minh vừa nghe đến đây liền cảm thấy rất thất vọng.

"Trình Sở trưởng" Một cô gái từ ngoài cửa tiến vào.

"Cô giáo Hà, tôi ở đây" Trình sở phó vừa nghe thấy, hắn vội vàng cao hứng lên tiếng.

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy, thì ra là Hà Đào.

"Diệp Đại Vĩ, đây có phải là quý khách của người không?" Hà Đào vừa nhìn thấy cái còng trên tay Trần Thiên Minh, lập tức nâng tức giận chỉ thẳng vào mặt Diệp Đại Vĩ nói.

"Đây là, đây là..." Diệp Đại Vĩ vừa thấy Hà Đào tới, hắn vô cùng ấp úng nói, "Tôi chỉ hoài nghi, vì tôi không thấy tiền đâu, mà lúc đó hắn lại trùng hợp có mặt ở đó".

"Người có chứng cứ không?" Hà Đào hỏi. Nàng biết Trần Thiên Minh là thầy giáo, nhất định không thể trộm tiền của Diệp Đại Vĩ, mà chắc chắn chỉ có hạng tiểu nhân như Diệp Đại Vĩ mới có thể vu oan cho Trần Thiên Minh.

"Ài, dù sao cũng chỉ là mấy ngàn, không tìm thấy thì thôi vậy" Diệp Đại Vĩ nói xong, vội vàng quay đầu bỏ đi.

"Trình sở trưởng, ta lát nữa còn có khóa giảng, việc này liền giao cho ông đi" Hà Đào nói xong rồi cũng đi luôn.

Trần Thiên Minh vốn định nói một tiếng cảm ơn với Hà Đào, nhưng thấy nàng ra đi vội vàng như vậy, thôi đành để hôm khác cảm ơn sau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 14: KHÔNG PHẢI VẬT TRONG AO

Trần Thiên Minh cuối tuần này đã về nhà sớm. Bởi vì bố mẹ hắn cuối tuần phải về nông thôn thăm họ hàng, mấy ngày trước mẹ của hắn đã gọi điện nói cho hắn, tối thứ 5 này nhất định phải về nhà để gặp mặt toàn thể gia đình.

Cửa hàng này là nơi mà bố mẹ hắn dùng tiền kiếm được suốt mười mấy năm nay để mở, bố mẹ Trần Thiên Minh cũng đã nhờ vào cửa hàng này mà cho hắn học xong đại học. Chính vì thế cho nên, Trần Thiên Minh rất muốn sau này kiếm được thật nhiều tiền, để cho bố mẹ hắn được hưởng cuộc sống thoải mái. Ta sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ rộng mở, Trần Thiên Minh âm thầm nghĩ.

8 giờ tối, Trần Thiên Minh uể oải đi xuống lầu, sau đó đi ra cửa hàng của gia đình, hiện giờ cửa hàng kinh doanh đặc biệt nhiều, siêu thị cũng có vài cái, làm ăn đã không còn tốt như trước. Hay là lấy tiểu thuyết Kim Dung ra xem một chút, may ra có thể giết thời gian.

Chẳng qua là vận khí của Trần Thiên Minh quá tốt, hắn mở cửa hàng được khoảng một giờ, cũng bán được vài chục đồng, xem ra đến ngày mốt bố mẹ hắn về cũng sẽ không mất công là đồ chi biết ăn.

"Đồng chí, anh có mỳ ăn liền 50 xu không?" Một thanh âm đột nhiên cắt đứt việc Trần Thiên Minh đang say sưa đọc tiểu thuyết.

Thật là, ai vậy? Đang hay, sao sớm không đến, muộn không tới? Đang đến đoạn Vi Tiểu Bảo cùng Tiểu Mộc công chúa và Phurong Di tỷ tỷ liếc mắt đưa tình! Chẳng qua là Phurong Di đánh Tiểu Bảo, Tiểu công chúa gọi Tiểu Bảo, mà Tiểu Bảo thì đang tự tác đa tình. Tiểu Bảo này thật lợi hại, một người mà có đến tận bảy vợ, nếu như ta mà được vậy, đúng là may chín kiếp. Trần Thiên Minh đang mơ ước.

"Đồng chí, anh có bán mỳ ăn liền 50 xu không?" Thanh âm kia thấy Trần Thiên Minh không trả lời, vội vàng tăng thêm âm lượng.

Trần Thiên Minh không thể không ngẩng đầu lên, ài, không có biện pháp, xem ra phải chú ý một chút. Chờ chút, bây giờ là thời đại gì rồi mà còn gọi là "đồng chí"? Mà "đồng chí" cứ như là gọi đồng tính luyến ái vậy.

Trần Thiên Minh vừa nhìn lên lập tức có chút ngây ngốc, chẳng qua không phải loại ngây ngốc như khi nhìn Hà Đào, vì... ông bác này, đúng là lên gọi là ông bác, bộ dáng có vẻ là một người khoảng sáu, bảy mươi tuổi, nhưng mà dáng vẻ vẫn còn khỏe mạnh. Trên cổ mang một chuỗi Phật châu, trông rất kỳ lạ, hiện tại cũng đang cầm Phật châu trên tay, hắn tại sao lại đeo chuỗi Phật châu to như vậy trên cổ chứ. Thật sự là rất tà môn.

"Ồ, chào bác, tôi có thể gọi ông là bác chứ.

Chúng tôi ở đây không có loại mỳ ăn liền 50 xu, tất cả bây giờ đều là một đồng" Trần Thiên Minh nói. Kỳ thật thì mỳ ăn liền đều là 50 xu, chẳng qua nếu không bán giá một đồng thì gọi gì là buôn bán, Trần Thiên Minh vì muốn kiếm tiền cho gia đình, chỉ có thể bán đắt một chút.

"Thì ra là như thế, ài, trên tôi lại chỉ còn có 50 xu, xem ra đêm nay lại chịu đói rồi" Ông khách này vừa lần Phật châu vừa nói.

Trần Thiên Minh vừa nghe ông ta nói như vậy, cũng cảm thấy có chút không đành lòng, một người khi đi ra ngoài, khó tránh khỏi có lúc gặp khó khăn, thôi, voi như là giúp đỡ người nghèo, không kiếm 50 xu kia nữa vậy. Trần Thiên Minh nói: "Bác à, thôi thì như vậy, tôi bán cho bác giá 50 xu vậy" Trần Thiên Minh nói xong điều này, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

"Anh thật sự là người tốt, đồng chí, cảm ơn anh" Ông bác kia vội vàng lấy ra 50 xu trả tiền gói mỳ.

"Đồng chí, anh có nước sôi không?" Ông bác này đột nhiên lại muốn nước sôi mới ăn được.

Trần Thiên Minh thật sự là dở khóc dở cười, thôi thì làm người tốt cho xong vậy, nước sôi thì nước sôi, chẳng qua là hắn vẫn nói đùa lại một câu: "Bác có muốn tôi cho mượn một cái tô không?"

"Đúng, như vậy thì thật là quá tốt!" Ông bác kia vui vẻ nói.

"Người không nói không ai bảo người cầm đầu" Trần Thiên Minh tự nhắc chính mình, chẳng qua cũng không còn cách nào khác, chính mình tự nói ra, bây giờ chỉ có tự mình gánh lấy.

Chỉ lát sau, ông bác có chuỗi Phật châu kia liền ăn xong bát mỳ đáng thương của mình. Ông bác kia lau miệng một cái rồi nói: "Thật không ngờ, bát mỳ ăn liền này lại ngon như vậy".

"Không phải chứ, sao lại có thể nói như vậy?" Trần Thiên Minh vừa nghe xong, thiếu chút nữa ngã ra đất. Nghe lời nói của ông bác này thì hình như là chưa ăn mỳ ăn liền bao giờ, nghèo như vậy, cả mỳ ăn liền cũng không có tiền mua, chẳng lẽ bình thường đều là nhặt đồ ăn sao? Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh lại càng cảm thấy ông bác này rất đáng thương.

"Ăn ngon là được" Trần Thiên Minh cười nói. Sớm biết thì đã không lấy tiền của ông bác này, hơn nữa còn có thể cho thêm ông ta một gói nữa, chẳng qua là bây giờ Trần Thiên Minh cũng ngại không nói ra.

"Đồng chí, anh là một người tốt, không tồi" Ông bác đứng bên cạnh nhìn Trần Thiên Minh. "Tôi là thầy xem tướng, để tôi xem giúp anh" Ông bác kia nói rồi đưa tay mình ra.

"Xem tướng" Trần Thiên Minh trong lòng lại kêu một tiếng "ngắt", mình vốn tưởng ông ta là người nghèo phải đi ăn xin, hóa ra lại còn có thể xem tướng. Chẳng qua những người này bình thường đều là lừa đảo. Trần Thiên Minh cũng không muốn xem vì thế nói: "Cố cần tôi nói ngày sinh, tháng đẻ không, ông bác".

"Cái này thì không cần, anh chỉ cần đưa tay ra là được" Ông bác kia lắc đầu nói.

"Thì ra là vậy, thế có mất tiền không?" Trần Thiên Minh cũng không muốn bị lừa.

"Không cần, đây là tôi báo đáp anh về 50 xu kia" Ông bác lại lắc đầu nói.

"Không lấy tiền, vậy có thể cho ông ta xem một chút, còn hơn là nhảm chán ngồi đây" Trần Thiên Minh nghĩ thầm. Hắn nhanh chóng duỗi tay ra trước mặt ông bác kia.

Ông bác kia mở tay trần thiên minh ra, xem một hồi, lại nhìn trái nhìn phải một hồi rồi cười với Trần Thiên Minh.

Ông bác này mỉm cười, khiến Trần Thiên Minh cảm thấy rất hồ đồ, hắn vội vàng hỏi: "Ông bác, bác cười cái gì vậy?"

Ông bác cao hứng nói: "Không thể ngờ được, tôi đã sống hơn nửa cuộc đời rồi, chưa từng gặp một người nào mệnh cách tốt như anh. Anh bạn trẻ, tôi nói cho anh nghe, anh không phải là vật trong ao đâu".

Trần Thiên Minh vừa nghe xong, cảm giác ông bác này cũng rất giang hồ, cứ như là đang lừa đảo vậy. Vừa mới rồi còn kêu "đồng chí" bây giờ đã chuyển thành "anh bạn trẻ" Trần Thiên Minh cảm thấy không tin vội nói: "Ông bác, bác không gạt tôi chứ, cái gì mà không phải vật trong ao chứ, bác cũng thấy tôi hiện giờ đây, không phải là đang bán mỳ ăn liền ư!"

Ông bác lại mỉm cười nói: "Anh không tin?" Ông bác thấy Trần Thiên Minh không tin, lại vỗ vỗ vai Trần Thiên Minh nói tiếp: "Mười năm trước anh có phải bị một lần bệnh nặng, sau đó đến giờ thân thể vẫn cảm thấy không tốt lắm đúng không?"

Trần Thiên Minh vừa nghe xong, trong lòng cảm thấy bán tín bán nghi nói: "Ông bác, làm sao bác biết, có phải là đoán bừa không?" Đúng là mười năm trước Trần Thiên Minh bị bệnh nặng, lúc đấy bố mẹ hắn còn nghĩ hắn không qua khỏi, vậy mà hắn vẫn còn sống, chẳng qua là thân thể cũng không tốt lắm. Đặc biệt là sau khi bị cơn vật kia cắn phải, thân thể hắn lại càng cảm thấy lạ hơn.

"Ài, vì sao anh lại không tin lời lão chứ?" Ông bác nghe thấy lời nói của Trần Thiên Minh, biết hắn không tin mình, vì thế có chút tức giận.

"Bác có thể có gì chứng minh không?" Trần Thiên Minh hiện tại cũng đã bán tín bán nghi.

Ông bác kia trầm nghĩ, sau đó nói với Trần Thiên Minh: "Anh đưa cho tôi một gói mì, cùng với một bình nước sôi".

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 15: KỶ NGỘ

Trần Thiên Minh nghe thấy ông bác này nói vậy, dù sao thì mấy thứ đó cũng không đáng bao tiền, vì thế liền đem một gói mì cùng một bình nước sôi đến.

Chỉ thấy ông bác kia mở gói mì ra, đặt bên trong hộp cơm, sau đó đem bình nước sôi đổ vào trong đó. Sau đó ông bác này đặt tay ở bên cạnh rồi xoay người lại. Một lúc sau, ông bác này quay người lại, đưa hộp cơm qua cho Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh cũng không tức giận nói: "Bác làm trò quỷ gì vậy?" Trần Thiên Minh nhận lấy hộp cơm rồi nói.

"Mẹ của ta ơi!" Trần Thiên Minh vội vàng rút tay lại, sau đó nói với ông bác kia: "Bác muốn làm tôi bỏng chết à!" Đột nhiên, Trần Thiên Minh lại nghĩ, vừa rồi ông ta cho vào là nước sôi lạnh mà, sao giờ lại biến thành nước nóng, có thể như vậy ư. Thật là kỳ quái.

Trần Thiên Minh nói: "Bác, sao lại như thế này? Vừa rồi tôi đưa bác là một chia bình nước sôi, sao bây giờ lại biến thành nước nóng? Bác biết ma pháp sao?"

Ông bác kia cũng không tức giận nhìn thiên minh nói: "Cậu bạn trẻ, hiện tại cậu đã tin tưởng lời nói của tôi rồi chứ, vừa rồi tôi mới dùng nội lực biến nước lạnh thành nước nóng, đó không phải là ma pháp".

Nội lực? Vừa rồi mình mới đọc trong tiểu thuyết, bây giờ lại gặp trực tiếp luôn. Nếu không phải thì sao vừa rồi là nước lạnh mà bây giờ đã thành nước nóng, loại chuyện này có đánh chết Trần Thiên Minh cũng không thể tin được.

Trần Thiên Minh cắn cắn tay mình, "Ôi chao", thật sự là đau! Đây không phải là mơ.

Trần Thiên Minh bây giờ đã tin, ông bác này nhất định không phải người phàm, hắn nói với ông ta: "Ông bác, cái... nội lực của bác thật là lợi hại như vậy

sao?"

Lúc này, ông bác kia cũng mặc kệ Trần Thiên Minh, ông ta bắt đầu ăn mì. qua một lúc, sau khi ăn xong bát mì, ông ta lại lau miệng rồi nói: "Lần này ăn, đích thực là đã no rồi. Khó trách hôm nay tính toán, đoán trước rằng ta sẽ không bị đói, thì ra là gặp cậu bạn trẻ này".

Trần Thiên Minh vừa nghe xong, lại càng cảm thấy hồ đồ hơn, cái gì mà gặp phải mình, chẳng lẽ là mình ngốc sao?

Ông bác kia cầm lấy túi của mình, sau đó nói với Trần Thiên Minh: "Cậu bạn trẻ, tôi thấy cậu là người tốt, dựa vào 50 xu kia, cậu có muốn học công phu vừa rồi của ta không?"

"Vậy cần bao nhiêu tiền học?" Trần Thiên Minh nói.

"Không cần tiền".

"Có chuyện tốt như vậy sao?"

"Thật sự".

Trần Thiên Minh vừa nghe ông bác kia đồng ý dạy hắn công phu nội lực biến nước lạnh thành nước nóng kia, hơn nữa lại còn không lấy tiền, vì thế vô cùng cao hứng nói: "Muốn, tất nhiên là học. Ông bác, tôi muốn học" Nếu như chính mình học được võ công, vậy thì không sợ bọn Diệp Đại Vĩ tìm đến gây khó dễ nữa rồi.

Ông bác kia nói với Trần Thiên Minh: "Tôi trong hai ngày là có thể dạy cậu".

"Hai ngày, bác không lừa người chứ? Bấy giờ chuyện gạt người cũng không ít, trước tiên là sẽ lừa tôi đưa về nhà, sau đó sẽ dùng công phu kia để đánh ngất tôi, tiếp theo thì cướp bóc sạch sẽ" Ổi, tình tiết này Trần Thiên Minh đã thấy rất nhiều trên TV rồi.

"Vậy sao, cậu xem tôi là người như vậy sao?"

"Ông bác, bác cũng biết đấy, nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo được!" Trần Thiên Minh lắc lắc đầu nói.

Ông bác kia thấy Trần Thiên Minh nói vậy liền giơ tay lên, vẫy về phía Trần Thiên Minh rồi nói: "Cậu bây giờ còn có thể cử động sao?"

Trần Thiên Minh bị ông bác kia vung tay một cái liền có cảm giác như mình biến thành người gỗ vậy, không thể di chuyển được, có thể động cũng chỉ là cái miệng mà thôi.

"Ông bác, bác mau buông tôi ra" Trần Thiên Minh cũng không thể tưởng tượng được mình lại bị biến thành người gỗ không thể động đậy như thế này.

"Vậy cậu bây giờ đã tin vào bản lĩnh của tôi chưa? Nếu tôi mà muốn cướp của cậu, thì căn bản còn cần lừa cậu sao? Trực tiếp không chế cậu có phải nhanh hơn không?"

"Tin, tin rồi" Trần Thiên Minh vốn định gạt đầu, đáng tiếc là không thể cử động được.

Ông bác kia lại nói với Trần Thiên Minh: "Tốt rồi, cậu tìm giúp tôi một nơi mà tôi ở tạm được" Nói xong, ông ta lại vung tay lên, Trần Thiên Minh lập tức có thể hoạt động trở lại.

Trần Thiên Minh suy nghĩ một lúc, sau đó dậm chân một cái nói: "Không cần phải tìm, ông bác, hai ngày này nhà tôi không có ai, bố mẹ tôi đi về nông thôn rồi".

Ông bác kia nhìn cửa hàng của Trần Thiên Minh rồi nói: "Khi nào thì cửa hàng này của cậu đóng cửa?"

Trần Thiên Minh nhìn đồng hồ nói: "Hiện tại cũng đã không còn sớm nữa, cũng đã nên đóng cửa rồi".

Trần Thiên Minh dẫn ông bác kia về nhà của mình. "Ông bác, bác có đói không? Muốn ăn chút gì đó không?"

Ông bác kia vung tay nói: "Không cần đâu, vừa rồi mới ăn hai gói mì, còn chưa tiêu hóa hết!"

"Cậu bạn trẻ, tôi nói cho cậu biết, công phu của tôi bình thường không truyền cho người khác, chỉ truyền cho người có duyên mà thôi. Tôi bây giờ chỉ truyền cho cậu một ít công phu bản môn thích hợp với cậu, cho nên tôi cũng không đem tên môn phái nói ra, cậu cũng không tính là đệ tử của tôi. Công phu này gọi là "Hương Ba Công", hiện giờ thì cậu đọc khẩu quyết theo tôi, khí vận đan điền" Nói xong, ông bác kia nhẹ giọng đọc khẩu quyết bên tai Trần Thiên Minh.

"Đã nhớ chưa?" Ông bác đứng sau lưng Trần Thiên Minh đọc khẩu quyết.

"Đã nhớ tốt rồi" Trần Thiên Minh sau khi hồi tưởng lại một lúc, cảm thấy không còn chỗ nào bị quên nữa. Trên phương diện này hắn quả thật có chút tự tin, từ nhỏ hắn đã rất giỏi việc ghi nhớ rồi, ví dụ như tên cùng với số điện thoại của những mỹ nữ trong trường học.

"Tốt, vậy cậu đọc lại một lần nữa cho tôi nghe xem" Ông bác kia có chút không tin tưởng khả năng của Trần Thiên Minh. Sau khi ông ta nghe Trần Thiên

Mình đọc lại một lần, thật sự là không sai chút nào. Ông ta rất cao hứng nói với Trần Thiên Minh: "Thật không ngờ anh bạn trẻ này lại có trí nhớ tốt như vậy, cốt cách lại rất thích hợp luyện công phu, đáng tiếc cậu lại là người trong hồng trần, không thích hợp để luyện nhiều công phu của chúng ta".

"Hồng trần? Chẳng lẽ bác lại là hòa thượng? May mắn, chính mình không cần làm hòa thượng, nếu muốn mình làm hòa thượng, tốt nhất là mình sẽ không học, nếu không thì ngay cả phụ nữ cũng không được chạm rồi!" Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

Đột nhiên, ông bác kia nghiêm mặt nhìn Trần Thiên Minh nói: "thiên Minh, cậu phải nhớ kỹ, cậu học công phu của tôi, nhất định không được dùng nó để hại người".

Trần Thiên Minh nói: "Có phải là người tốt thì không được làm khó, kẻ xấu thì không buông tha phải không?" Diệp Đại Vĩ và bọn tên tóc xù kia là người xấu. Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

Ông bác kia nói tiếp: "Đại khái có thể lý giải như vậy. Thiên Minh, cậu phạm mệnh đào hoa, đặc biệt là sau khi học "Hương Ba Công", càng phải chú ý, không được dây dưa quá nhiều với nữ nhân, nếu không sẽ bị nữ nhân hại. Chẳng qua nếu là số mệnh thì sẽ là của cậu, nếu không phải thì đừng nên cưỡng cầu. Vận mệnh cái... này có khi không phải một người có thể ngăn cản được, tất cả phải xem số mạng của cậu, có khi sẽ hại cậu cái gì rồi lại trợ giúp cậu. Mà cũng có khi trông là giúp nhưng lại là hại cậu".

Lúc này, Trần Thiên Minh lại cảm thấy rấy hồ đồ, cái gì mà có thì có, không thì không, hại người rồi lại trợ giúp, trợ giúp lại hại người, thật sự là càng nghe lại càng thấy rắc rối.

Ông bác kia thấy đáng vẻ Trần Thiên Minh không hiểu liền nói: "Anh bạn trẻ, việc này về sau cậu sẽ rõ. Cậu hiện tại cũng không cần nghĩ nhiều, còn giờ thì tôi bắt đầu dạy cậu khẩu quyết luyện công, có gì không hiểu thì phải hỏi ngay. Tôi vốn ngày mai có việc, phải đi gặp một người, nhưng mà gặp cậu nên đành hoãn lại. Tôi đánh ở tạm đây một ngày vậy, đến ngày mốt sẽ rời đi, vì thế cậu phải nắm chắc thời gian".

Trần Thiên Minh thấy ông bác kia nói vậy, vội nhìn đồng hồ nói: "Ông bác, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đi ngủ đã, ngày mai rồi luyện tiếp".

Ông bác kia cười nói: "Lời cậu nói sai rồi, tôi mới nên đi ngủ, chứ không phải là chúng ta, hiện tại cậu phải bắt đầu luyện đi".

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy thế vội vàng kêu to: "Cái gì, tôi không được ngủ sao? Bây giờ lại muốn tôi luyện công ư?"

"Đừng, thời gian bây giờ không nhiều lắm, cậu nếu bây giờ không cố gắng luyện cho tốt, rất dễ dàng gặp phải tẩu hỏa nhập ma, đến lúc đó có thể sẽ chết" Ông bác kia nghiêm túc nói với Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy tẩu hỏa nhập ma có thể sẽ chết, cảm thấy vô cùng sợ hãi, cũng không dám nói là muốn ngủ nữa. Hay là thừa dịp ông bác này còn ở đây luyện nhiều một chút, nếu như sai còn có thể kịp thời sửa chữa. Nhưng mà hiện tại hơi buồn ngủ, sợ rằng luyện một lúc lại ngủ quên mất.

Ông bác kia tất nhiên là nhận ra tâm tư trong lòng của Trần Thiên Minh vì thế nói: "Cậu không cần sợ, luyện loại công phu này sẽ không cần ngủ, cậu luyện công phu còn tốt hơn so với ngủ, cậu cứ luyện đi là biết. Tôi đi ngủ một chút, sau khi cậu luyện được bảy chu thiên thì hãy đánh thức tôi dậy" Ông bác kia nói xong liền chuẩn bị đi ngủ.

"Ông bác, bác cứ đến phòng tôi mà ngủ, không cần phải ngủ trên đất đâu" Trần Thiên Minh thấy ông ta ngủ trên mặt đất liền nói.

"Không cần, tôi có thói quen ngủ trên mặt đất, cậu cũng không cần quan tâm, lo luyện công của cậu đi?" Ông bác kia cũng không thèm quan tâm đến Trần Thiên Minh nữa mà lăn ra ngủ luôn.

Trần Thiên Minh một bên cẩn thận nhớ khẩu quyết, một bên thì án theo phương pháp mà ông bác kia nói rồi bắt đầu luyện. Một chu thiên, bốn chu thiên, bảy chu thiên, rốt cuộc thì cũng đã luyện xong bảy chu thiên, Trần Thiên Minh thở ra một hơi. Chính mình bây giờ đúng như lời ông bác kia nói, không cảm thấy mệt mỏi chút nào, trong cơ thể có cảm giác như tràn ngập lực lượng, so với khi vừa mới tỉnh ngủ còn tốt hơn nhiều.

Trần Thiên Minh nhìn lại thời gian, hiện tại đã là bốn giờ sáng, ông bác kia kêu mình luyện hết bảy chu thiên thì gọi ông ta dậy, hiện giờ cũng nên đi gọi rồi.

"Ông bác, dậy đi thôi, tôi đã luyện xong bảy chu thiên rồi" Trần Thiên Minh thúc giục ông bác đang nằm ngủ kia tỉnh dậy.

Ông bác kia xoa xoa hai mắt còn đang ngái ngủ, nói: "Cậu đã luyện xong bảy chu thiên rồi sao?"

"Đã luyện xong" Trần Thiên Minh gật đầu đáp.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?" ông ta lại tiếp tục hỏi.

"Bốn giờ sáng" Trần Thiên Minh đáp.

"Không tồi, cậu luyện rất nhanh. Đến lúc ta làm việc rồi" Ông ta nói xong rồi đứng lên.

Ông bác kia đột nhiên giơ tay phải lên, vận khí rồi đánh lên toàn thân Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh bỗng cảm thấy toàn thân như đang ở trong một lò lửa, cảm giác rất nóng. Hắn muốn trốn khỏi tay của ông bác kia, chỉ là hai chân lại không thể động đậy, chẳng những hai chân không thể động đậy, toàn thân cũng không thể động đậy được. Cứ như vậy Trần Thiên Minh bị ông bác kia giữ chặt suốt 30 phút.

"A!" Trần Thiên Minh đột nhiên kêu to một tiếng, sau đó gục trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 16: LUYỆN CÔNG

"Cậu nên rời giường đi, thằng nhỏ" Lão già đá hấn một cái, "Thật không ngờ thằng nhóc này lại có thể ngủ nhiều như vậy, đã tám giờ rồi, mau đứng lên".

Vốn đang muốn ngủ một trận cho sướng, không ngờ lại bị một cước của ông bác này đánh thức, hấn đành phải ngồi dậy.

"Bác à, bác không biết chân bác thối cỡ nào sao?" Trần Thiên Minh vội che mũi lại.

Lão không nói một lời, lại hướng về phía hấn, xuất thêm một cước.

"Không cần, không cần làm thế, cháu đứng dậy ngay đây" Nhìn bàn chân thối của lão đang hướng về phía mình, hấn vội lặn người tránh ra rồi bật dậy ngay.

"Thằng nhóc, mau tập luyện, ngày hôm nay, nếu còn lười biếng, ta sẽ đá chết. Hôm qua, ta đã đã thông toàn bộ kinh mạch của cậu, bây giờ cậu luyện một ngày bằng với người khác luyện một tháng. Nhanh lên" Ông lão vừa nói vừa dơ bàn chân thối lên.

"Thì ra là như vậy, hôm qua mình cứ thắc mắc tại sao lão lại đánh mình nhiều đến thế. Thảo nào hôm nay mình thấy trong người hoàn toàn khác lạ, cứ như là thay đổi cả một con người. Toàn thân tràn đầy sức mạnh không lộ ra ngoài" Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

"Bác à, bác không đói bụng sao? Có muốn cháu nấu cho cái gì ăn không?" Vì muốn lười biếng nên hấn đề nghị.

"Bớt nói thừa đi, đưa ta một trăm đồng, ta ra ngoài mua đồ ăn, cậu ở đây tập luyện đi" Vừa nói, lão già vừa phẩy tay, quay đi.

Trần Thiên Minh đưa một trăm đồng cho lão, rồi ở lại tiếp tục luyện tập.

"Bác à, ăn cơm được chưa?" Không biết hấn luyện tập được bao lâu rồi thì thấy lão già đã quay lại, đang ngồi gặm một chiếc đùi gà.

"Cậu không thấy sao còn hỏi? Đồ đàn" Lão cũng không thèm để ý đến hấn, tiếp tục ăn một mình.

"Cháu cũng muốn ăn cơm rồi tập tiếp" Chính hấn cũng đang cảm thấy đói bụng, hay là rồi tập luyện tiếp.

"Ta không có bảo cậu ăn, cậu hôm nay nay không được ăn cơm, cứ luyện tập đi" Lão vừa ăn vừa nói.

"Tại sao hôm nay cháu không thể ăn cơm?" Trần Thiên Minh rống lên.

"Bởi vì hôm nay cậu vừa luyện tập, vừa bài trừ phế khí trong cơ thể ra ngoài, cho nên không thể ăn được" Vì lão đang nhồm nhoàm nên lời nói thật khó nghe.

"Vậy sao bác không nói trước, hại con đưa cho bác một trăm đồng, đủ ăn mười bữa rồi còn gì" Hấn cảm thấy vô cùng oan uổng.

"Cậu thật là keo kiệt, tối hôm qua ta đã đã thông kinh mạch toàn thân cho cậu, thật là một muốn chết, không thể bồi bổ thân thể một chút sao?" Nghe hấn nói như vậy, lão già tức giận hét lên.

"Đúng rồi, nhưng mà tại sao bác lại ăn thịt, bác không phải là người xuất gia sao?" Hấn chợt nhớ ra lão chính là một phật tử, không thể ăn thịt được.

"Ai nói người xuất gia không thể ăn thịt, nhanh tập luyện đi, nếu còn dừng lại, ta sẽ không tha đâu" Lão già lại nhấc cái chân thối của mình lên dọa hấn.

Trần Thiên Minh không có cách nào khác, đành phải tiếp tục luyện công.

"Thằng nhỏ, hôm nay cậu vận chuyển khí được bao nhiêu lần?" Lão quan sát hấn luyện tập từ sáng tới xế chiều, tuy rằng hấn lười biếng, nhưng lúc luyện tập lại vô cùng chăm chú.

"Hình như cũng được ba mươi lần" Trần Thiên Minh

"Tốt lắm, bây giờ trong người cậu cảm giác thế nào?" Lão hỏi hần.

"Toàn thân dường như có một ngọn lửa cháy hừng hực" Hần hiện tại cảm giác chính mình như một quả cầu lửa, toàn giống như đang bị đốt cháy.

Lão già liên bung từ toilet ra một chậu nước, nói với hần: "Bây giờ cậu đưa tay vào nước, thăm niệm thủ quyết, đưa nội công tới hai tay xem nào".

Trần Thiên Minh chiếu theo những lời lão nói, vận công đến hai tay, chỉ trong chốc lát, nước trong chậu bắt đầu nóng lên, tiếp theo tựa như có hơi nước bay lên. Hần thật bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hãi, thiết không ngờ mình lại lợi hại đến thế.

"Không phải sợ, đây chính là thành quả luyện công, chẳng qua ta thật không ngờ là cậu lại luyện nhanh đến thế, có thể là cơ thể có căn cơ, cùng với việc được ta đã thông kinh mạch. Ta trước kia, để đạt tới trình độ này cũng cần ít nhất một năm" Lão nhìn hần giống như kiệt tác của chính mình, vô cùng đắc ý.

"Bác à, cháu về sau làm sao để vận dụng công phu này?"

"Thật sự những trận đấu trên TV võ sỹ biểu diễn công phu đều là giả. Cậu nghĩ thử xem, cùng người khác đánh nhau mà có thể có thể dùng tư thế hờ trên, lộ dưới như thế không? Nếu cậu đánh bên trái, thì đối thủ sẽ đánh vào bên phải. Công phu chân chính mỗi một chiêu đều có bảy bảy bốn mươi chín cách biến hóa, đánh ra một chiêu, bất kể người tấn công ở đâu, từ trên xuống dưới, đều có cách đối phó. Nói trắng ra, cậu chỉ cần dùng mắt của mình, nhìn ra chiêu thức đối phương sắp tung ra. Sau đó ra một chiêu thật nhanh, thật mạnh là có thể kết thúc trận đấu ngay lập tức" lão uống ngụm nước rồi nói tiếp: "Sau khi cậu học khí công, thấy sự việc và cảm giác mọi vật hơn người khác hai mươi lần. Cho nên khi người khác ra chiêu, cậu có thể cảm nhận thời điểm nhanh hơn hai mươi lần, để biết được ý đồ của hần. Về phần sức mạnh mà cậu vừa nhìn thấy, chỉ cần đem khí vận đến đâu, thì sức mạnh sẽ tới đó. Bất quá cậu phải chú ý, bây giờ trên người đã có khí công, một chiêu cũng có thể đẩy địch nhân vào chỗ chết. Cho nên cậu phải tự điều chỉnh dụng lực ít nhiều. Trong nhà có gạch không?" Ông bác đột nhiên hỏi.

"Có," Nghe được ông bác hỏi, hần liền gật đầu.

Lão đem một cục đặt trước mặt hần rồi nói: "Bây giờ con vận lực toàn thân, đánh một quyền vào viên gạch này xem nào".

"Rắc" một tiếng vang lên, viên gạch đã nát vụn. Cái này, Trần Thiên Minh càng trở nên ngây ngốc, không thể nghĩ rằng chính hần, chỉ một thoáng, đã có bản lĩnh cao đến thế, phảng phất tựa như chính mình đang nằm mơ.

Lão già lại giải thích: "Cậu bây giờ mới luyện hai ngày, chỉ mới là bước đầu, ngấm lại, cậu sau này thường xuyên luyện tập, sẽ đạt được hiệu quả. Nếu tu luyện khí công thường xuyên, đi nhẹ như yển, mấy tòa nhà cao tầng, chỉ cần nhún chân là qua được".

"Cậu còn thứ này không?" Lão phát hiện ra trên bàn còn cái bát mà lần trước hần uống rượu đem về.

"Đây là lần trước cháu uống rượu ở quán rồi cầm về" Trần Thiên Minh thật không muốn cho lão cho rằng mình là người ham cờ bạc.

"Trời ơi, vận khí của cậu thật là tốt đó" Ông bác lấy cái chén đặt lên chiếc đĩa rồi lắc lắc. "Cậu nói thử xem ta gieo được mấy điểm?" Lão đem cái bát tới trước mặt rồi hỏi hần.

"Hình là sáu điểm" Hần không dám khẳng định, chẳng qua là có cảm giác tốt, nên có thể tưởng tượng ra xí ngẫu nhảy được sáu điểm.

"Cậu xem" Ông bác vừa nói, vừa mở cái chén ra.

"Oa! Thật đúng là sáu điểm" Trần Thiên Minh cảm thấy mình có thể nghe ra, cao hứng mà la lên.

"Cho nên nói, Hương Ba Công là một môn khí công không tệ, nhưng không phải ai cũng học được, chỉ có những người thiên tài có cốt cách mới có thể luyện" Lão già nói, gõ gõ đầu hần rồi tiếp tục nói, "Cậu phải nhớ kỹ, học môn công phu này, chỉ có thể sử dụng để cứu người, không thể dùng đến hại người. Về phần vận dụng như thế nào, cậu phải tự nghĩ ra. Nếu ta phát hiện cậu dùng để hại người, sẽ trở về phê đi".

"Cháu sẽ không hại người, bác yên tâm đi" Hần vỗ ngực đáp.

"Vậy là tốt. Đúng rồi, ta cho cậu một số điện thoại, hần họ Chung, cậu gặp việc khó, cứ nhờ hần hỗ trợ, nếu chỉ là việc nhỏ, ngàn vạn lần không nên tìm hần, biết không?" Ông lão đưa cho hần một tờ giấy nhỏ.

"Cháu không biết hần, hần cũng không biết cháu, làm sao mà hần giúp cháu được?" Trần Thiên Minh hỏi

"Có thể, cậu có thể nói hần cậu là Trần Thiên Minh luyện Hương Ba Công là hần sẽ biết. Ta sẽ nói cho hần trước. Bất quá tốt nhất cậu cũng không nên tìm hần, nam tử hần đại trượng phu, có chuyện gì thì bản thân mình cũng phải cố gắng trước đã, có đúng không?" Ông bác lúc này dường như phi thường hào tình tráng chí.

"Cái này cũng phải" Trần Thiên Minh gật đầu.

"Cậu đưa số di động cho ta, ta có việc sẽ tìm cậu".

Hắn liền đem số điện thoại của mình đưa cho ông bác.

"Cậu cũng tu luyện nhanh lên, Hương Ba Công này đối với con người có lợi ích rất lớn. Cậu sẽ từ từ nhận ra điều đó. Hãy luyện tập công phu này. Luyện công phu này, nhưng di chứng của trận bệnh nặng mười năm trước cũng sẽ biến mất. Không nói nữa, cậu hãy tiếp tục luyện công đi, tới mai có thể ăn cơm, ta đi ngủ đây, ngày mai còn phải lên đường" Ông bác khoát tay, nằm xuống nền đất.

"Ai da!" Trần Thiên Minh kêu to, địa phương phía dưới lại xuất hiện vấn đề.

"Cậu làm sao vậy? Thân thể có gì không thoải mái sao?" Nghe hắn kêu lên như vậy, ông bác liền nhảy dựng lên, tới hỏi thăm.

"Không phải, là ở dưới của cháu đau" Trần Thiên Minh ôm mệnh căn nói.

"Cái gì, luyện công phu này, sao phía dưới lại đau nhỉ? Cậu có phải hay nghĩ tới phụ nữ không? Cậu thật là háo sắc" Ông bác gõ đầu hắn một cái.

"Không có, cháu trước đây bị một con gì đó cắn, sau đó cứ như vậy..." Hắn liền đem chuyện lần trước kể chi tiết ra.

"Cậu thật là bị một con trùng giống như con kiến màu vàng cắn sao, bị một chiếc xe đụng vào mà không chết, hiện tại một vết thương cũng không có?" Ông bác cao hứng hỏi.

"Đúng vậy" Hắn tròn mắt nhìn ông bác, mình bị cắn sao ông ấy lại cao hứng đến thế chứ?

"Nó cắn ở chỗ nào, cho ta xem một chút" Ông bác nhìn chăm chăm vào hạ bộ của hắn.

"Không được" Trần Thiên Minh vội vàng kẹp chặt hai chân, bộ phận này thì sao có thể cho xem được chứ.

"Nhóc con, thật sự không cần xem ta cũng biết vật cắn ngươi là Huyết Hoàng Nghĩ (vua huyết kiến)".

"Huyết hoàng nghĩ? Có độc không? Cháu có chết không?" Trần Thiên Minh nghe thấy, kinh hãi nói.

"Huyết hoàng nghĩ là một bảo vật truyền kỳ, ta cũng chưa từng gặp qua. Ta chỉ thấy qua hình ảnh từ một cuốn sách mà sư phụ lưu lại. Nghe nói có thể khôi tử hoàn sinh, cắn người xong liền chết đi, sau đó đem máu huyết người bị cắn thay đổi. Đương nhiên chỉ vì đó là truyền thuyết nên ta cũng không biết rõ tác dụng như thế nào. Nó có thể giúp con, còn tác hại phải xem sau này cái đã. Bởi vì ra trước kia chỉ được xem sơ qua, chờ sau khi ta chờ về, sẽ tìm thêm tư liệu về vấn đề này" Ông bác vỗ vai hắn an ủi.

Trần Thiên Minh vừa nghe, vừa thất vọng.

"Bất quá, ta biết nó có một đặc điểm, người bị cắn trúng, nếu như không đem máu sơ thông thì sẽ bị máu đào lưu mà chết. Cậu thường xuyên cảm giác đau, có thể cũng vì nguyên nhân này".

"Cháu vẫn có thể cứu sao? Nó ký sinh trong máu của cháu, là chuyện may hay không may?"

"Hắn là không có việc gì, cậu may mắn gặp ta, ta sẽ giúp cậu đã thông một ít kinh mạch nữa, để sau này sẽ không bị đông lại. Hơn nữa, cậu không phải bị xe đụng cũng không có chuyện sao? Phòng chừng nó cũng có tác dụng" Ông bác vừa cười vừa nói

"Cái gì ? Lại đánh vào người cháu nữa hả? Không có biện pháp gì khác sao?" Trần Thiên Minh vẻ mặt đau khổ nói.

"Không có, vậy thôi để khi nào cậu đau rồi tính".

"Không, không, bác đã thông cho cháu đi", Trần Thiên Minh nghe vậy liền tục nói

Lão cười, thằng nhỏ này không biết số cứt chó gì đây, bảo vật như vậy mà hắn cũng gặp được. Đối với người luyện khí công quả là một kho tàng, có thể giảm đi vài chục năm thời gian. Thằng nhỏ này có lẽ không cần mấy thời gian để vượt qua mình. Lão vừa cao hứng vừa suy nghĩ vừa bắt đầu vỗ vào người Trần Thiên Minh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 17: BÀ CHỊ MÊ NGƯỜI

"Đỉnh đông, đỉnh đông!" Chuông cửa vang lên, đánh thức Trần Thiên Minh từ trong luyện công trở lại. Hắn nhìn đồng hồ mới chỉ tám giờ. Người nào mà lại tới sớm như vậy nhỉ.

Hắn đứng lên quan sát thì phát hiện ra ông bác đã đi từ khi nào.

Tìm toàn bộ căn phòng cũng không thấy, cái ông bác này, cứ như vậy mà biến mất, đến tạm biệt cũng không nói với hắn một câu. Đúng là tác phong cao nhân thế ngoại.

Trần Thiên Minh vừa lẩm nhẩm một mình vừa mở cửa thì thấy bên ngoài chính là một cô gái xinh đẹp, áo liền quần, bộ ngực trong như hai tòa núi trong tranh, phía dưới là cặp đùi trắng hoàn mỹ, làm cho người ta chỉ muốn sờ thử.

"Thiên Minh, tại sao bây giờ em mới mở cửa, ngủ gì mà như chết vậy?" Mỹ nhân bên ngoài thấy hắn liền nằng.

"Chị Yến, hàng xóm còn đang ngủ mà, hôm nay là cuối tuần, em còn có thể bò ra mở cửa là tốt lắm rồi đấy. Mà không phải chị cũng có chìa khóa sao? Sao không tự mở?" Trần Thiên Minh vừa thấy bà chị bác sỹ của mình liền trả lời.

Bà chị này là bác sỹ của bệnh viện nhân dân số 3, bởi vì cha mẹ của chị đã qua đời từ nhỏ, nên mẹ hắn đem chị về ở cùng rồi nhận làm con nuôi, chị Yến từ nhỏ đã cùng học, cùng chơi với hắn.

Nhiều khi hắn còn cảm thấy mẹ còn thích bà chị này hơn cả hắn. Mà cũng chẳng có gì ngạc nhiên, bởi vì bình thường chỉ có hai người ở nhà với nhau, hắn đa số thời gian đều ở trường lúc về nhà thì cũng cùng tụ bạn học đi chơi, thời gian ở nhà quả thực rất ít.

"Chìa khóa để ở ký túc xá bệnh viện, quên mang về rồi. Em ăn sáng chưa?" Chị Yến quan tâm hỏi, ánh mắt đầy tình cảm.

"Bữa sáng à? Còn chưa ăn nữa" Hắn trả lời. Nói chị bữa sáng, cả ngày hôm qua mình có ăn gì đâu, bắt quá, chuyện đó cũng không thể nói với bà chị được.

"Vậy em nhanh đi tắm đi rồi còn ra ăn sáng" Thấy hắn cầm lấy bịch đồ ăn, nàng liền đẩy hắn vào toilet.

Trần Thiên Minh thuận tiện tẩy rửa một trận, cả ngày hôm qua không tắm rửa, chỉ luyện công, thân thể đầy mồ hôi.

"Thật thoải mái" Vừa tắm xong, hắn đã kêu lên sáng khoái, "Chị Yến, bây giờ ăn sáng được chưa?"

"Thiên Minh, hôm nay nhìn em có vẻ lạ quá, so với trước kia hình như có gì khác khác thì phải?" Chị Yến phát hiện ra hôm nay hắn có một khí chất khác trước, nhưng rốt cuộc là cái gì nàng cũng quả thật không biết.

"Có phải so với trước kia càng đẹp trai hơn không?" Trần Thiên Minh biết đó là tác dụng của Hương Ba Công, vì muốn che dấu, hắn liền phi sát tới trước mặt nàng.

Một luồng khí nam nhân xộc thẳng tới mũi nàng, làm cho tim nàng nhảy lên, vội lấy tay ngăn trước ngực hắn, mặt ửng đỏ nói: "Không đứng gần gì cả, em xấu quá".

Trần Thiên Minh thấy mặt chị Yến đỏ bừng lên, vô cùng đáng yêu, không khỏi ngẩn ngơ. Đôi bạch thủ vì khẩn trương cứ liên tục phập phồng như muốn thoát áo mà ra, làm cho bên dưới của hắn lại một trận xúc động. Trần Thiên Minh bắt lấy bàn tay mềm mại của nàng, hắn cười nói: "Chị Yến, em xấu lắm hả?"

Chị Yến là đối tượng của hắn từ lâu, trước kia muốn xuống tay nhưng không dám, hôm nay không biết tại sao lá gan của hắn chột lớn lên nhiều.

Chị Yến vốn đang đỏ mặt, bàn tay lại bị hắn cầm, càng hồng thêm, dường như sắp chảy cả máu ra. Nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, phản đối: "Xấu, phi thường xấu".

Trần Thiên Minh ngửi được mùi thơm nữ nhân từ chị hắn, liếc nhìn lại đôi bạch thủ đang phập phồng lần nữa, trong lòng quả vô cùng muốn đưa tay sờ lên đó. Hắn đưa đầu nhích tới, có thể thấy được mập mé đôi bạch thủ lộ ra, càng làm cho hắn thêm hưng phấn.

"Thiên, Thiên Minh, em ngồi xuống" Chị Yến chợt phát hiện ra thằng em đang ngày càng tiến tới gần hơn, vội vàng đẩy hắn ra. Mặc dù hồi bé hai người vẫn hay đùa giỡn như vậy nhưng bây giờ đã lớn cả rồi.

Bị nàng đẩy ra, Trần Thiên Minh chợt nhận ra hắn có chút đi quá xa, nàng dù sao cũng là chị mình mà, có gì đi nữa cũng không thể làm trò xằng bậy được. Vì sao hôm nay lại xúc động như thế nhỉ? Hay là do luyện Hương Ba Công. Bất quá chị Yến cũng thật xinh đẹp mê người, may là hắn lực không chế đặc biệt mạnh mẽ, nếu như là thằng khác, đã sớm xảy ra chuyện.

Hắn liền vội giải khai: "Chị ơi, đồ ăn của em đâu?"

Chị Yến cũng có chút không muốn rời đi: "Ồ trên bàn, ăn nhanh lên".

Trần Thiên Minh quả thật cũng đang đói, ngày hôm qua hắn không ăn gì cả, chỉ vì luyện công nên không cảm thấy, bây giờ thấy thức ăn, liền như hổ xuống đồng bằng, lập tức giải quyết nhanh gọn trong chốc lát.

Trần Thiên Minh miệng nhồm nhoàm hỏi: "Chị, hôm nay không phải đi làm à?"

"Hôm nay không có ca, hôm qua di gọi điện cho chị bảo chị nhất định phải tới đây xem em ăn ở thế nào, sợ em chỉ có một mình, không biết sống như thế nào?" Thì ra là mẹ nhờ chị chiều cố mình. Thảo nào chị Yến sau khi làm ở Bệnh viện, cũng được cấp một phòng, nhưng thường về nhà.

"Vây hôm nay chị giúp em trông coi cửa hàng nhá, em có chút việc ở trường cần lo" Vừa nghĩ tới việc hôm nay chị Yến tới, nàng có thể hỗ trợ mình trông của hàng để mình tranh thủ luyện công, luyện thêm vài chu thiên nữa, để tăng cường thêm công lực.

"Mệt chết mắt", luyện công một ngày hần mới từ phòng bước ra, đã nghe tiếng kêu của chị Yến.

"Không biết hôm nay là ngày gì, mà sao đông khách thế, muốn ngoi tay một lúc cũng không được" Chị Yến bây giờ mồ hôi đã chảy đầm đìa.

"Chị, chị đi tắm đi, em nấu cơm cho" Để cho chị Yến hôm nay mệt mỏi như vậy, hần cũng cảm thấy ngượng.

"Tốt, bây giờ em nấu cơm trước đi, lát nữa chị xong sẽ làm thức ăn sau" Yến cũng biết trình độ nấu ăn của thằng em, nếu để cho nó tự làm, thì coi như là tự mình chịu khổ rồi.

"Thiên Minh, em đi tắm đi, một hồi ra là ăn được" Yến đã đi ra, nàng mặc một cái áo cổ xẻ, hai bên ngực lộ ra, chiếc áo con bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy được.

Trần Thiên Minh vừa thấy, trong lòng kêu to: "Chị à, không phải chị đang khảo nghiệm em đấy chứ? Ăn mặc gợi cảm như thế này, ài, chết mình rồi".

Trần Thiên Minh tiến vào phòng tắm, trong đầu vẫn con hình ảnh gợi cảm của chị vài giây trước. Đột nhiên hần phát hiện chậu quần áo của chị Yến vừa thay ra đang đặt ở dưới, bởi vì chị Yến quá mệt, cùng phải vội ra làm đồ ăn, nên chưa kịp giặt.

Trần Thiên Minh thú tính không nhịn được hướng tới xem thử, hần liền phát hiện ra nội y của nàng. Màu đỏ đúng là loại đắt tiền, hần thật không hiểu tại sao thứ mỏng manh này lại có thể che chắn hai ngọn núi của chị được chứ, hần đưa lên mũi ngửi, một cỗ nhu hương bốc lên, lại nhìn về chiếc tiểu y bằng lụa có hoa văn, che vừa vặn vùng đất bí mật, hần cảm lên, đưa lên mũi ngửi, một mùi vị lạ lùng làm cho phía dưới của hần trở nên cứng phi thường, như muốn phá quần mà ra.

Trần Thiên Minh nhịn không được, đưa chiếc tiểu y lụa đó đến bộ phận cứng rắn của mình, không tự chủ được, di động lên xuống.

A! Cao trào như thủy triều vọt tới tiểu y lụa kia.

Chính lúc này, cảm giác hai ngày luyện công nóng hừng hực hoàn toàn biến mất, mà trở nên dịu mát, toàn thân thư sướng dễ chịu vô cùng. Nhưng hiện giờ hần chẳng còn thời gian để nghĩ tới vấn đề đó nữa, vấn đề chính là ở dưới, nếu nàng phát hiện ra thì hần chết chắc.

"Thiên Minh, em làm gì mà lâu thế? Thức ăn sắp nguội rồi" Chị Yến thấy hần tắm lâu như vậy mà chưa ra, không khỏi trách hỏi.

"Thời tiết thật là nóng cho nên em tắm từ từ" Trần Thiên Minh không dám nhìn vào mắt của chị Yến, hần bây giờ như đứa bé ăn vụng bị người lớn bắt quả tang.

"Mau ăn cơm, cơm canh nguội hết bây giờ" Chị Yến bắt đầu giục hần.

"Chị à, chị có bạn trai chưa?" Trần Thiên Minh vừa ăn vừa lên nhìn nàng, hần cũng thấy thật là lạ, chị đã lớn hơn hần một tuổi mà sao vẫn chưa có bạn trai, địa vị tốt, lại là một cô gái quyến rũ, chẳng lẽ đàn ông cả nước đều mù hết sao.

"Không có, chị già rồi, lại không hấp dẫn, không ai để ý cả" Chị Yến cười nói.

"Ai nói là chị già, em sẽ đánh hần" Trần Thiên Minh vừa nói vừa dơ nắm đấm lên.

"Không sao, nếu không ai muốn chị, chị sẽ ở đây, có sợ không?" Chị Yến nói.

"Không sợ, nếu một ngày chị không có bạn trai, em sẽ chiều cố chị" Trần Thiên Minh vỗ ngực nói.

"Em nói rồi đó nha, không được đổi ý đâu đó! Nếu một ngày chị không có bạn trai, thì ngày đó em phải lo cho chị" Chị Yến cao hứng nói.

"Em nói rồi, em thề" Hần thực sự không phát hiện về mặt giả hoạt của nàng, tựa như một tên ngốc, vỗ ngực mà thề.

CHƯƠNG 18: CHIẾM TIỆN NGHỊ

Sau khi vừa hết tiết, Trần Thiên Minh liền tới phòng hiệu trưởng. Bởi vì hiệu trưởng không trả tiền điện thoại, cho nên hắn muốn gọi điện thì phải tới phòng Hiệu trưởng.

Mới vừa vào cửa, đã thấy hiệu trưởng Lý cùng cô quản thư Phạm Văn Đình đang liếc mắt đưa tình với nhau.

Cô Phạm Văn Đình này giáo viên trong trường cũng phải gọi một tiếng chị, đã hơn ba mươi, vô cùng đậm dáng (Dĩ nhiên cái này không phải do hắn nói ra, mà là theo lời số chính nhân quần từ ít ỏi trong trường). Nghe đồn rằng, chồng nàng cũng là một người đàn ông thành thật và hiền lành, hỏi 3 đáp 4, nên nàng gặp nam nhân đều rào trước đón sau. Theo logic mà nói, nữ nhân như vậy thường không có mấy tư sắc. Nhưng đối với lần này thì thật là không phải, nàng càng trưởng thành càng thêm phần thành thực, có thể tính là mỹ nữ.

"Hiệu trưởng, ngài khỏe chứ" Trần Thiên Minh lớn tiếng chào

"Có chuyện gì?" Hiệu trưởng Lý vẻ mặt vô cùng tức giận, hắn đang cùng cô thủ thư xinh đẹp nói chuyện vô cùng cao hứng, ai biết là sẽ ra kết quả gì.

"Em chỉ muốn gọi một cuộc điện thoại thôi" Trần Thiên Minh cười giả lả đáp, thời điểm này, không thể chọc giận hiệu trưởng Lý được.

"Cậu cũng có điện thoại di động, sao lúc nào cũng dùng điện thoại trong văn phòng tôi thế".

"Em? Điện thoại của em hết pin" Tuy hắn nhìn Phạm Văn Đình cũng không hợp mắt, nhưng cứ như vậy mà để cho người khác thì bản thân không không thừa nhận được.

Mặc kệ Hiệu trưởng Lý, Trần Thiên Minh liền cầm lấy điện thoại chuẩn bị bấm số.

Đang nói chuyện với Phạm Văn Đình thì bị Trần Thiên Minh gián đoạn, bây giờ càng khó nói hơn, Hiệu trưởng lý liền cầm một cuốn sách lên giả vờ đọc.

Gọi xong, Trần Thiên Minh đặt máy xuống.

"Trần Thiên Minh, cậu thật không giống một nam nhi chút nào cả, có một chút như vậy mà cũng tính toán, gọi bằng di động thì tốn có bao nhiêu đâu?" Hiệu trưởng Lý có ý đã kích hắn trước mặt mỹ nữ.

Trần Thiên Minh bị Hiệu trưởng Lý nói như vậy thì khí tức nổi lên, liền cầm điện thoại lên lại, bấm gọi số nhà lão.

"A lo," Tiếng chào từ tay nghe truyền đến chính là con cộp cái ở nhà Hiệu trưởng Lý.

Trần Thiên Minh nhẹ nhàng đặt máy sang một bên, quay lại nói với lão: "Đương nhiên em làm sao có thể so với anh được, anh là người đàn ông quyền rũ nhất trường ta mà! Em có nói phải không, chị Đình?"

Lão thấy nàng gật đầu, thì vô cùng cao hứng: "Cái đó là đương nhiên, mặc dù ta đã lớn tuổi nhưng vẫn vô cùng phong độ. Trần Thiên Minh, phong độ đó, cậu có hiểu không? Như là đàn ông bên nước Anh ấy".

"Ài, anh Lý, em làm gì có sức quyến rũ như anh chứ, nếu em có mị lực thì chị Đình đã thích em chứ không thích anh rồi" Hắn sợ sự từ cái bên kia của lão hiệu trưởng không nghe được nên càng có ý lớn tiếng.

"Tiểu Đình thích ta thật sao?" Hai mắt lão chợt sáng lên, "Trần Thiên Minh, ăn bậy chứ không thể nói bậy được đâu!" Hiệu trưởng Lý vừa nhìn hắn vừa liếc bộ ngực khổng lồ của Phạm Văn Đình.

Bộ ngực chính là thứ đặc sắc nhất của chị Đình. Mọi người có liên quan thường bàn luận rằng bộ ngực này có thể đạt tới 100 cm. Thật là một thứ tốt, trước khi ngủ có thể chơi đùa, lúc ngủ thì có thể làm gối ngủ, chất lượng chắc chắn là hạng nhất.

"Nếu không tin, anh có thể hỏi chị ấy" Trần Thiên Minh vừa nói vừa nhìn Phạm Văn Đình.

"Hiệu trưởng Lý quả là nam nhân chân chính mà cô gái nào cũng thích" Nàng thấy hiệu trưởng phản ứng như vậy cũng chẳng biết trả lời thế nào khác. Dù sao nàng cũng chỉ là nhân viên hợp đồng, nếu chọc giận Hiệu trưởng không phải là đập vỡ chén cơm của mình sao.

"Thật không? Thật không?" Li hiệu trưởng cười đậm đặn, nếu không có Trần Thiên Minh ở đây, hắn đã lao thẳng vào nữ thư viện rồi, ở nhà chỉ có một con cộp cái vừa già, vừa xấu... Làm sao có thể so sánh với mỹ nữ phong tao trước mặt được chứ.

"Reng, reng, reng" Đột nhiên chuông điện thoại di động của hiệu trưởng Lý vang lên.

"Alo" Hiệu trưởng Lý liền cầm di động lên nghe.

"Lý Xuân, tên khốn nạn kia" Từ điện thoại Hiệu trưởng Lý vang lên tiếng gầm lớn của sư tử cái.

Trần Thiên Minh thấy âm mưu của mình đã thành công, cao hứng đi ra ngoài.

Phạm Văn Đình cũng nghe ra đó là giọng của sư tử Hà Đông nhà Hiệu trưởng, vội đi ra theo Trần Thiên Minh ra ngoài.

"Thiên Minh, em qua đây, tôi có việc muốn nhờ em".

Trần Thiên Minh nghe Phạm Văn Đình có việc muốn tìm hắn, liền đi theo tới thư viện trường.

Thật ra thư viện của trường cũng nằm trong một căn lầu, không giống như trong thư viện của đại học, bên trong chỉ có sách và sách.

"Chị Đình, có chuyện gì thế?" Hắn vừa nhìn bộ ngực của nàng vừa nói. Trong thời gian này, từ khi luyện Hương Ba Công, về chuyện này càng hay nghĩ tới. Trước cùng lắm chỉ một tuần một lần, bây giờ cứ một hai ngày lại một lần. Làm cho chính bản thân càng thêm sợ hãi, nếu cứ như vậy có khi nào bị dục hóa thiêu chính mình không, bởi vì phun ra nhiều quá mà tính hết người vong.

"Thiên Minh, em giúp chị đem mấy cái này vào thư phòng, nó cao quá, chị sợ ngã" Phạm Văn Đình thấy bộ dạng say đắm của hắn, hài lòng cười.

"Ồ, được" Trần Thiên Minh gật gật đầu, nhận lấy bạch sách từ tay nàng, liền trèo lên thang chữ A, bắt đầu sắp xếp.

"Ài, thời tiết dạo này nóng quá, chị ra hết cả mồ hôi, người ướt hết rồi".

"Cả người đầu mồ hôi, đã ướt hết rồi?" Trần Thiên Minh trong lòng nhảy dựng lên, thầm nghĩ ở trên đây mồ hôi hay là ở dưới cũng đã ẩm ướt nhỉ? Hắn không khỏi cúi đầu nhìn xuống.

Phạm Văn Đình vừa thấy Trần Thiên Minh nhìn xuống, tay liền đặt lên vùng cổ áo.

"Chẳng lẽ là bên trong núi đồi đầy mồ hôi, thời tiết như thế này, nếu không lau, có thể nhiễm lạnh, tốt nhất là lau lúc này" Trần Thiên Minh hưng phấn nghĩ.

Quả nhiên, nàng liền tháo một nút cổ áo, phía trên hắn liền có thể chứng kiến một ít cảnh tượng. Áo lót xanh, cái khe thật sâu, thật làm cho cổ họng Trần Thiên Minh trở nên khô khốc, muốn nuốt một ngụm nước miếng cũng không có.

Bởi vì nhũ cầu lần này so với những cái nhìn xem lần trước hoàn toàn khác nhau, sống sánh cũng mạnh hơn, to cũng to hơn. Theo tư liệu hắn từng tham khảo, rãnh sâu thế này, thì núi đồi càng cao.

Phạm Văn Đình chậm rãi lấy ra một chiếc khăn tay, sau đó đưa nó vào cái rãnh sâu, nhẹ nhàng lau xuống, một chút đi vào, rồi lại kéo ra, rồi lại đi vào, rồi lại kéo ra thêm một lần nữa.

Nhìn thấy chiếc áo ngực màu xanh cứ di động, bị bàn tay nhỏ bé che đầy mắt phong cảnh, hắn thật là muốn nổi khùng. Tại sao cái áo ngực không rút xuống ra mà cứ động dẩy mãi chứ? Chẳng lẽ phải giúp nàng một tay sao? Sao lại không để mình lau giúp nàng? Giống như đó làm một nhiệm vụ gì khó khăn lắm vậy, không thể để chị Đình này tự ra tay, tốt nhất cứ để mình vất vả vì nàng là được.

"Thiên Minh, đã xếp xong chưa?" Phạm Văn Đình chợt hỏi.

"Chưa, em còn chưa nhìn kỹ!" Trần Thiên Minh vừa nhìn vừa nói.

"Cái gì?"

"À, là sắp xếp" Trần Thiên Minh lưu luyến không muốn rời chiếc thang.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 19: THỬA DỊP NGƯỜI KHÁC GẶP NGUY

Trần Thiên Minh vừa đi xuống dưới, Phạm Văn Đình cũng đã cài áo lại rồi. Trần Thiên Minh cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nếu biết sớm thì mình đã nhảy xuống, lúc đó hắn là có thể chứng kiến được một chút phong cảnh.

"Cám ơn cậu, Thiên Minh" Phạm Văn Đình phong tình vạm vỡ nhìn thẳng vào mắt Trần Thiên Minh.

"Không có gì, không có gì" Trần Thiên Minh trong lòng vô cùng cảm thán, một cơ hội tốt như vậy không ngờ lại bị mình lãng phí mất.

"Thiên Minh, sau này chị Đình có việc gì khó có thể nhờ cậu hỗ trợ không?" Phạm Văn Đình nhìn Trần Thiên Minh cười cười, hơn nữa lại còn cố ý sờ sờ cổ áo của mình nữa.

"Có thể, có thể" Trần Thiên Minh nhìn chằm chằm vào địa phương "hoàn tráng" kia của Phạm Văn Đình. Khó trách sắc lang như Lý hiệu trưởng lại nhìn chằm chằm vào "chúng", thì ra là "chúng" thật sự rất hấp dẫn người khác.

"Đình tỷ" Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gọi.

Trần Thiên Minh vừa ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lưu Mỹ Cẩm đang đi qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

"Hà Đào, cô làm sao vậy?" Phạm Văn Đình trông thấy sắc mặt Hà Đào rất kém, liền quan tâm hỏi.

"Cô ấy hôm nay bị cảm mạo phát sốt, hơn nữa lại cố gắng lên lớp, vì thế hiện giờ bị thế này đây" Lưu Mỹ Cẩm cẩn thận nhìn Hà Đào.

"Vậy thì nhanh đưa cô ấy về nghỉ ngơi" Phạm Văn Đình thấy vậy liền nói.

Lưu Mỹ Cẩm cũng gật gù đầu, sau đó đỡ Hà Đào đứng dậy. Đáng tiếc là nàng sức yếu, quả thật là cố hết sức mới đưa được Hà Đào đang bị ngã.

Phạm Văn Đình nhìn thấy việc này, vội xoay người lại nói với Trần Thiên Minh: "Thiên Minh, cậu lát nữa có lớp không?"

"Không có" Trần Thiên Minh nói.

"Vậy thì cậu giúp Lưu Mỹ Cẩm đưa Hà Đào về phòng đi".

"Được, được" Trần Thiên Minh vừa nghe thấy có cơ hội tốt như vậy, có thể ở cùng với Hà Đào, vì thế hắn nhanh chóng gật đầu nói. Hắn đi đến trước mặt Hà Đào, sau đó nói với Lưu Mỹ Cẩm: "Để tôi giúp cô" Nói xong, hắn liền cầm lấy cánh tay mềm mại như không xương của Hà Đào, nhẹ nhàng nâng nàng ta dậy.

Trần Thiên Minh một bên bước đi, một bên ngửi thấy mùi thơm từ cơ thể của Hà Đào, trong lòng cảm thấy rất nhộn nhạo. Hắn liền cúi đầu xuống, dùng ánh mắt đánh giá toàn bộ cơ thể của Hà Đào.

Hà Đào hôm nay mặc một cái áo T-shirt viền trắng, không biết là do cố ý hay là phối hợp quần áo không hợp lý, áo ngực của nàng hôm nay lại là màu đỏ.

Đây chính là một vấn đề vô cùng đột xuất, bởi vì trên phương diện phối hợp màu sắc mà nói, nội y bên trong nếu là màu đỏ, bên ngoài mà lại mặc màu trắng, vậy thì nội y bên trong sẽ rất nổi bật.

Hiện giờ, nội y bên trong của Hà Đào trông rất nổi bật, dây đeo màu hồng kia, chạy từ sau ra trước, chúng làm cho Trần Thiên Minh cảm thấy vô cùng bứt rứt.

"Trần lão sư, sao còn chưa đi vậy?" Lưu Mỹ Cẩm nhìn Trần Thiên Minh, sau đó khó hiểu hỏi.

Trần Thiên Minh vội ngẩng đầu lên, thì ra là mình vẫn đang đứng lại trước cửa phòng, phòng của Hà Đào vẫn còn ở bên kia! Xem ra chính mình suy nghĩ quá miên man, không tự chủ được đã muốn đưa Hà Đào về phòng mình.

Lưu Mỹ Cẩm lấy ra chìa khóa phòng của Hà Đào, rồi mở cửa, sau đó cùng với Trần Thiên Minh đưa Hà Đào đến tận giường, cởi giày cho nàng ta rồi để nàng ta nằm ra giường.

"Hà Đào, cô mua thuốc chưa?" Lưu Mỹ Cẩm hỏi Hà Đào.

"Có,... ở trên bàn làm việc của tôi" Hà Đào đang bị bệnh vẫn cố chỉ về phía bàn làm việc của mình, nàng muốn nói cũng cảm thấy rất khó khăn.

Lưu Mỹ Cẩm lấy thuốc, sau đó nhìn hướng dẫn sử dụng, rồi đi đến cạnh bình nước, "Ồ, không có nước, Hà Đào, cô bây giờ cảm thấy thế nào rồi?"

"Đầu tôi rất đau, rất muốn ngủ" Hà Đào nhíu mày, khó khăn nói.

"Vậy trước tiên cô cứ ngủ một chút, tôi đi đun nước. Thầy Trần, phiền anh trông chừng cô ấy một lúc" Lưu Mỹ Cẩm mỉm cười với Trần Thiên Minh, sau đó đi vào bếp.

Hà Đào chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ lát sau, nàng đã truyền ra tiếng hít thở đều đều.

Trần Thiên Minh nhàm chán bắt đầu ngồi nhìn phòng của Hà Đào, sau cùng lực chú ý của hắn lại hoàn toàn tập trung lên người Hà Đào.

Hiện tại Hà Đào đang nhắm mắt ngủ, hàng lông mi thật dài, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, như mặt đào vậy, nó khiến Trần Thiên Minh rất muốn hôn

một cái.

Mà song phong của nàng cũng đang nhấp nhô theo từng đợt hô hấp, càng lúc càng hấp dẫn. Trần Thiên Minh nhìn lại phòng bếp, bên trong vẫn truyền ra tiếng vang, đại khái là do Lư Mỹ Cầm đang đun nước tạo ra.

Trần Thiên Minh lại tiếp tục nhìn thân thể mê người của Hà Đào, đặc biệt lại hiện ra màu đỏ của nội y, trong lòng hắn đang rất ngứa ngáy, thật sự là muốn sờ một chút.

"Hà Đào, Hà Đào" Trần Thiên Minh nhẹ nhàng gọi tên Hà Đào.

Hà Đào vẫn đang ngủ rất say, nàng không biết Trần Thiên Minh đang gọi mình, vì thế vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Lúc này, sắc tâm của Trần Thiên Minh bùng lên, hắn lại quay đầu nhìn vào bếp, còn tay thì chậm rãi nhả vào song phong của Hà Đào. Hắn đã nghĩ rất chu đáo, nếu như Lư Mỹ Cầm mà đi ra, hắn sẽ ngay lập tức rút tay lại, như vậy thì người khác sẽ không phát hiện được.

Chạm vào, chạm vào. Trần Thiên Minh trong lòng vô cùng sung sướng. Không thể tưởng tượng được song phong của Hà Đào lại chỉ cảm nhận được một chút mềm mại mà thôi, xem ra nàng mặc nội y là để bó "chúng" lại, nếu không cũng không cứng như vậy chứ? Trần Thiên Minh trong lòng rất tiếc nuối, hắn không khỏi tiếp tục sờ thêm vài cái. Ồ, sao bên cạnh lại có tóc nhỉ? Chẳng nhẽ lại là tóc bên cạnh song phong của nàng.

Trần Thiên Minh quay đầu nhìn lại, vừa nhìn. Trời ạ, thì ra là mình sờ nhầm, hóa ra là chạm vào vai của Hà Đào, khó trách tự nhiên lại thấy cứng như vậy là sao? Trần Thiên Minh vội vàng thu tay của mình về, sau đó tự gõ vào đầu mình mấy cái.

Trần Thiên Minh lại quay đầu nhìn xuống bếp một chút, Lư Mỹ Cầm vẫn chưa đi ra. Thử lại một lần xem sao, Trần Thiên Minh lại tự cổ vũ chính mình một phen.

Bàn tay lại chậm rãi tiến về phía song phong cao ngất của Hà Đào, lúc này, Trần Thiên Minh tất nhiên không thể sai lầm như vừa rồi, ánh mắt hắn đang nhắm thẳng đến mục tiêu: song phong của Hà Đào.

Chút, còn chút nữa, nội y của Hà Đào đang ở rất gần. Song phong cao ngất như vậy, không biết sờ vào sẽ có cảm giác gì đây? Trong cứng có mềm, trong mềm lại có cứng, hay là cảm giác giống như là bông? Cái này, Trần Thiên Minh cũng chưa biết được. Vì từ trước đến nay hắn chưa bao giờ chạm qua song phong của người phụ nữ nào cả, cho nên tri thức về mặt này của hắn hoàn toàn trống rỗng. Bởi vậy, hôm nay dù thế nào đi nữa hắn cũng phải sờ một phen, khiến cho mình chính thức cảm nhận được cảm giác về song phong của phụ nữ.

"Sờ, hay là không sờ?" Trần Thiên Minh tự hỏi chính mình, chính mình đây là thừa dịp người khác gặp nguy, Hà Đào đang ngủ nên hoàn toàn không biết gì.

Mặc kệ, sờ rồi hãy nói. Trần Thiên Minh hạ quyết tâm, bàn tay tiếp tục hướng về phía song phong của Hà Đào.

"Thầy Trần, anh đang làm gì vậy?" tiếng của Lư Mỹ Cầm lúc này đã vang lên ở sau lưng.

"Tôi đang sờ xem cô Hà Đào có phải vẫn còn sốt không?" Trần Thiên Minh giật mình, vội vàng thu bàn tay mình lại.

"Tôi đã đun nước nóng xong rồi, anh có thể về rồi, nơi này mọi chuyện cứ để tôi lo là được" Lư Mỹ Cầm nhìn Trần Thiên Minh cười cười rồi nói.

"Được rồi" Trần Thiên Minh gật gù đầu, sau đó quay về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 20: BUÔNG CHỊ RA

Khi Trần Thiên Minh về đến nhà thì thấy chị Yến đang xem TV một mình.

"Chị Yến, không giúp em trông cửa hàng của bố mẹ sao?" Trần Thiên Minh nói.

"Còn không phải vì cậu sao, muộn như vậy mới trở về. Di kêu chị chờ cậu, chị còn phải hâm nóng thức ăn lại cho cậu nữa" Yến tỷ đứng dậy, cặp song phong đầy đặn kia bởi vì động tác của chủ nhân, lại càng có vẻ tăng thêm độ "hoành tráng". Trần Thiên Minh âm thầm nuốt nước miếng, hắn thầm nhớ lại nội y cùng với đồ lót có viền của nàng đêm trước, phía dưới lại bắt đầu dựng lên rồi.

"Thiên Minh, tên quỷ lười này, còn không đứng dậy ăn cơm, còn ngồi ở đó sao" Chị Yến thấy Trần Thiên Minh vẫn cứ ngồi trên ghế salon không thèm đứng dậy, nàng vô cùng tức giận mắng.

Lúc này Trần Thiên Minh làm sao mà dám đi đến đó, bởi vì vừa rồi hắn suy nghĩ miên man, phía dưới đã biến thành một cái lều rồi, hắn làm sao dám "vác" cái lều cao như vậy đi ăn cơm chứ!

"Đứng dậy, đứng dậy ngay" Yến tỷ tức giận, nàng muốn kéo Trần Thiên Minh đứng lên. Đáng tiếc là sức lực của nàng làm sao lớn bằng Trần Thiên Minh, chẳng những nàng không kéo được hắn đứng dậy, mà vô ý nàng còn bị Trần Thiên Minh kéo ngã xuống "cái lều" của hắn.

"Đây là muốn lấy cái mạng nhỏ của ta sao?" Trong lòng Trần Thiên Minh kêu lớn.

"Em buông chị ra, mau đứng dậy ăn cơm, em có nghe không, đứng dậy" Yến tỷ không biết nàng đang ngồi trên địa phương miễn cảm của Trần Thiên Minh, đã thế lại còn liên tục lắc lắc phong đồn gọi cảm của nàng nữa chứ, điều này quả thật khiến tiểu đệ của Trần Thiên Minh không thể không chế được.

Phía dưới của Trần Thiên Minh vốn đã cao như cái lều rồi, mà phong đồn của Yến tỷ thì lại liên tục ma sát vào đó, điều này khiến hắn tận hưởng được khoái cảm chưa từng thấy, hai tay không tự chủ được lại ôm lấy eo của Yến tỷ.

Lúc này, Yến tỷ mới cảm giác được phía dưới cứng rắn đã dựng lên, mà mình lại đang ngồi trên bộ phận miễn cảm của Trần Thiên Minh. Nàng vô cùng ngượng ngùng, về mặt đồ bưng... không dám loạn động.

Chị Yến không cử động, điều này khiến Trần Thiên Minh có chút mất mát. Hai tay của hắn cũng nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo của chị Yến. Chị Yến lúc này cũng đang bị phía dưới cứng rắn của Trần Thiên Minh làm cho tê người, trong lòng bỗng nổi lên khát vọng, địa phương bí ẩn mà hơn hai mươi năm rồi chưa có nam nhân nào chạm vào, một lần chạm này cũng làm ngọn lửa bùng lên. Mặc dù chị Yến bây giờ rất muốn đẩy Trần Thiên Minh ra, nhưng nàng cũng không còn chút khí lực nào, còn nếu nàng muốn chuyển động, thì chỉ cần nhẹ nhàng chuyển động cũng khiến cả người nàng run rẩy, nó gây cho nàng một loại cảm giác vừa sợ lại vừa chờ mong.

Bởi vì không bị chị Yến cản trở, mà bàn tay của Trần Thiên Minh lại rất có lực, do đó động tác lại càng thêm mạnh bạo. Cảm giác bây giờ còn mạnh mẽ hơn cả mười lần so với ban nãy. Hai mắt của Yến tỷ cũng đã khép lại thành một đường, khoái cảm bên dưới khiến nàng cắn nhẹ môi, nhưng mà khoái cảm này cũng khiến nàng không thể không phát ra âm thanh, vì thể thỉnh thoảng lại có âm thanh rên rỉ phát ra từ trong miệng nàng.

"Thiên Minh, nhanh đi ăn cơm" Chị Yến cố cắn răng, sau đó mạnh mẽ đứng lên.

Trần Thiên Minh cũng đầy thất vọng đứng dậy, đi ăn cơm.

Chị Yến trông thấy vẻ mặt đau khổ của Trần Thiên Minh liền nói: "Em trước tiên đi rửa mặt đi, chị đi hâm lại thức ăn đã".

"Chị Yến, em..." Trần Thiên Minh không nói lên lời.

Chị Yến lại nhìn cậu em nhỏ hơn mình một tuổi này, trong lòng xấu hổ muốn chết được. Cũng không biết từ lúc nào, nàng đã thích người em này rồi, nếu không thì làm sao hết ca làm nàng lại chạy đến nhà hắn chứ.

"Chị, chị mệt sao?" Trần Thiên Minh vừa nuốt thức ăn vừa nhìn chị Yến hỏi.

"Không sao. Vì cậu, chị có mệt hơn cũng được" Chị Yến nói.

Trần Thiên Minh vô cùng cảm động nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của chị nói: "Chị, chị vì sao lại tốt với em như vậy?

"Ai bảo cậu là em của chị? Ngốc! Ăn nhanh đi. Đồ ăn nguội bây giờ" Chị Yến lại thúc giục.

"Chị, chị nói bây giờ cách tốt nhất để kiếm tiền là làm gì?" Trần Thiên Minh vô tình hỏi. Bởi vì hắn bây giờ rất muốn trở nên mạnh mẽ, mà chỉ có mạnh mẽ hơn mới khiến người khác không thể coi thường mình, mới có thể khiến cho tên tiểu nhân Diệp Đại Vĩ kia không khi dễ được mình. Mà cách chủ yếu để mạnh mẽ, đó chính là tiền.

"Bài bạc!" Chị Yến đang xem phim "Thần bài", "Cậu xem Châu Nhuận Phát kia, chỉ một lúc đã kiếm được hơn chục triệu rồi".

Chị Yến không nghĩ đến, chỉ vì một câu nói của nàng, đã hoàn toàn làm thay đổi Trần Thiên Minh. Bởi vì dạo này không có việc gì làm, Trần Thiên Minh thường cùng đám học trò chơi trò chơi, hắn đã phát hiện ra mình thật sự muốn ăn là ăn được, hơn nữa còn có được khả năng nghe xúc xắc nữa.

Buổi tối, Trần Thiên Minh sau khi ăn xong cơm chiều, hắn liền đi tới song bạc "Thiên Đường" lớn nhất thành phố, "Thiên Đường" này chính là một trong những song bạc ngầm của thành phố, nghe nói một ngày có thể kiếm được vài triệu. Cho nên hôm nay Trần Thiên Minh đã chuẩn bị tốt, hắn mang theo tất cả lương tháng là khoảng một ngàn đồng cùng một cái túi tài liệu đến song bạc, chuẩn bị tối nay kiếm một khoản rồi về.

Chị Yến cũng nói đánh bạc là cách kiếm tiền dễ nhất, bằng vào bản lĩnh của mình, chắc là không có vấn đề gì. Cũng vì sợ người khác nhận ra mình, Trần Thiên Minh đã vuốt tóc cao lên, trên mặt thì đeo kính đen, cái kính này hắn mua lúc chiều nay. Nó có thể che khuất một phần ba khuôn mặt của Trần Thiên Minh, phỏng chừng là người quen cũng khó mà nhận ra được.

Bởi vì Trần Thiên Minh là khuôn mặt mới, vì thế phải tốn chút công sức mới vào được. Chẳng qua là song bạc bây giờ cũng không còn sợ như trước, bọn họ đã giao phí bảo vệ cho sở cảnh sát rồi, vì thế sẽ không có người nào tới bắt. Mà nếu như có chuyện, chính bọn họ cũng có thể giải quyết được. Chỉ sợ người không đến, chứ không sợ người tiến vào.

Trần Thiên Minh tiến vào "Thiên Đường", hắn phát hiện ra bên ngoài vô cùng yên tĩnh, bên trong thì lại vô cùng náo nhiệt, có thể vì bên trong có thiết bị cách âm quá tốt. Bên trong có mấy dãy bàn song song có thứ tự, quanh mỗi bàn đều đang chật kín người, có người chơi lớn, có người lại chọn nhỏ, có người chơi 21 điểm. Tất cả đều đang điên cuồng gào thét.

Trần Thiên Minh đã từng đến loại địa phương này một lần, khi đó hắn đến cùng bạn, chẳng qua lần đó là đi xem, còn bạn thì chơi, cho nên hắn cũng ít nhiều biết được cách chơi. Hắn cũng biết hôm nay mình mang đến khá ít tiền, một lần cũng không thể thua được, mà ở đây đánh cược thường bồi gấp ba, đây chính là điều hắn muốn, tốc chiến tốc thắng, sau đó nhanh chóng rời đi, tránh bị người của song bạc gây khó dễ.

Trần Thiên Minh cầm một ngàn đồng trong tay ném xuống

Một ngàn thành ba ngàn, ba ngàn thành chín ngàn, chín ngàn thành hai mươi bảy ngàn, Trần Thiên Minh vận Hương Ba Công lên, mỗi lần đều đặt rất chuẩn, chỉ trong chốc lát, hắn đã có gần năm mươi vạn. Trần Thiên Minh cũng không dám quá điên cuồng, có khi thua một chút nhỏ, có khi thắng lại vài lần, nếu người luôn luôn thắng, không cần đến năm phút, song bạc sẽ mời người ra ngoài ngay.

"Ba mươi vạn, đặt nhỏ" Trần Thiên Minh vừa đẩy tiền ra vừa nói.

Nhà cái cũng cảm thấy có chút sợ, tiểu tử này rất tà môn, đêm nay hắn hầu như là thắng, tuy rằng có khi thua, chỉ là thua có một hai ngàn, thắng thì toàn mười vạn tám vạn, nếu cứ như vậy mà nói, đêm nay quả thật thắng lớn. Chẳng lẽ hắn vận khí lại tốt như vậy, nhà cái cũng có điểm hoài nghi nghi.

"1, 2, 3. Nhỏ" Lại có hai đồng tiền đặt trước mặt Trần Thiên Minh. Nhìn một chút, đã là hơn một trăm vạn rồi, lần này đặt hắn sẽ thua mười vạn, sau đó sẽ chạy lấy người. Trần Thiên Minh âm thầm nghĩ.

Trần Thiên Minh sau khi vừa thua mười vạn, còn đang định chạy lấy người. Bên cạnh liền có người làm ầm lên

"Đại Ngu, anh cho tôi mượn năm vạn đi, mai mẹ tôi có cuộc phẫu thuật" Một tên thanh niên gầy gò đứng cạnh một tên trung niên đáng vẻ an nhàn nói.

"Nếu người vay tiền để đánh bạc trong này, tốt xấu gì ta cũng cho vay, chỉ là người muốn vay tiền để ra ngoài, đó là không được, chúng ta không có quy củ này" Tên trung niên vẻ mặt rất khinh thường, cái gì mà mẹ già, để cho bà ta đi sớm một chút là tốt.

"Ông cho tôi vay năm vạn, tôi bán mạng mình cho ông, được không? Mẹ ta thật sự ngày mai có cuộc phẫu thuật, nếu như không có tiền, bà có thể sẽ chết" Tên thanh niên kia rất khẩn trương, thiếu chút nữa muốn khóc thành tiếng.

"Không được, ta nói Lâm Quốc người hôm nay không đánh bạc sao? Không thắng sao?" Đại Ngu nói.

"Không có, ta hôm nay mang theo một vạn, vốn định thắng thì đem tiền cho mẹ phẫu thuật, đáng tiếc là bây giờ đã thua sạch" Lâm Quốc lắc lắc đầu, nghĩ tới tiền mượn huynh đệ lại thua sạch, hắn không biết phải làm sao nữa. Còn một ngày, vốn có một vạn. Vốn định đến song bạc xem có thể lời được bốn vạn không, đáng tiếc bây giờ lại thua trắng.

"Nói vậy thì ta lại càng không thể cho mượn, muốn thắng tiền của ta mà không thắng được, bây giờ ta lại cho người mượn tiền, vậy hóa ra đầu của ta bị móc chắc. Người đi đi" Đại Ngu lắc lắc đầu, hắn không cho Lâm Quốc mượn tiền.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 21: LẠI BỊ ĐÁNH LÊN!

"Tao đem cái mạng này bán cho mày, không được sao? Đại Ngu, Lâm Quốc tao nói được là làm được" Lâm Quốc nói.

"Không được, tao nói không được là không được. Cần mạng của mày làm gì?" Đại Ngu bình thường đã không đồng tình với Lâm Quốc, sớm muốn có hắn, nhưng Lâm Quốc là một quân nhân xuất ngũ, cũng có vài người bạn thân thiết, nhưng vẫn không có cách nào. Bây giờ là cơ hội trời ban, giúp hắn như thế nào bây giờ?

"Tôi chưa từng cầu người nào, lần này tôi xin anh" Lâm Quốc thấy Đại Ngu không đáp ứng, một chân đã khụy xuống, vẻ như muốn quỳ.

"Đừng, tôi cho anh mượn" Trần Thiên Minh thấy người đàn ông này muốn quý xuống, trong lòng xúc động, đẩy đám đông ra bước vào: "Đại ca, anh cần bao nhiêu tiền" Trần Thiên Minh hỏi Lâm Quốc.

"Tiền sinh, tôi cần năm vạn, tôi chắc chắn sẽ trả đủ cho ngài" Lâm Quốc nhìn thấy Trần Thiên Minh, cứ như là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Lúc này, cái tên nhà cái đã nói nhỏ vào lỗ tai của Đại Ngu cái gì đó.

"Được, trong này có sáu vạn, một vạn kia coi như bồi bổ thân thể" Trần Thiên Minh bây giờ là kẻ có tiền, hơn nữa đây cũng không phải là tiền của hắn mà là đồng tiền bất nghĩa có được từ trong sông bãi, cho nên cũng rất là hào phóng. Một người con hiếu thảo như vậy, hắn không giúp, thì ai giúp ?

"Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài, xin ngài cho biết tên, ngày sau tôi sẽ trả đủ" Lâm Quốc nhận tiền, cảm động nói không ra lời.

"Không cần, ngày sau nếu có duyên sẽ gặp lại" Trần Thiên Minh cũng muốn nói cho hắn biết tên tuổi và nơi ở, nhưng trong lòng chột hoảng. Trong tình huống này mà nói, bản thân vừa thắng của sông bạc hơn trăm vạn, ngày mai bọn họ không tìm đến mới là lạ. Với lại không biết tên nhà cái khi này đã nói gì với Đại Ngu, nói chung là nơi này không nên ở lâu, tẩu vi thượng sách.

Trần Thiên Minh ôm bao tiền, cũng không nghĩ ra nên tiêu xài đồng tiền này như thế nào, trừ sáu vạn đã cho Lâm Quốc, cũng còn hơn trăm vạn. Trở về phải suy nghĩ kỹ càng, xem dùng đồng tiền này vào việc gì thì mới tốt, nhất định là nhiều hơn so với Diệp Đại Vi.

Hắn vừa quẹo vào một góc tối, thì một đám người bước ra chặn đường.

Cửa hàng trước mặt đã đóng cửa, cái shop gần nhất cũng phải cách ba trăm mét, nếu có la cứu mạng, cũng chẳng có người nào đến giúp, xem ra lần này có người đã chọn nơi đây là địa điểm phục kích.

"Anh em chúng tôi giờ đang thiếu tiền xài, xin anh cho một ít" Một người, xem ra có vẻ là đại ca của nhóm, nhìn chằm chằm vào bao tiền mà Trần Thiên Minh đang ôm. Khỏi cần hỏi, chắc chắn là đám người của Đại Ngu, khẳng định hôm nay nhìn thấy mình thắng nhiều tiền, khiến cho bọn chúng chú ý, bây giờ đến kiếm chuyện với mình.

Một, hai, ba,..., mười. Tổng cộng mười thằng, trong đó có sáu thằng cầm dao, bốn thằng cầm ống tuýt. Xem ra hôm nay nhất định muốn gây sự. Không biết học Hương Ba Công có ích hay không ? Đại bá, ông ngàn vạn lần đừng gạt ta !

"Các người là người của sông bạc?" Trần Thiên Minh muốn chứng thật một chút.

Tên đầu lĩnh không để ý đến câu hỏi của Trần Thiên Minh, quay lại nói với đám phía sau: "Các anh em, không cần dài dòng, chém chết mẹ nó!" Bọn chúng đương nhiên sẽ không nhận, vì nếu thừa nhận, thì không thể cướp trên đường được. Người khác thắng tiền, sông bạc phải người cướp lại, vậy người đó cũng như là không thắng được gì.

Một thằng lưu manh dẫn đầu, quơ cây ống tuýt lên, đập mạnh xuống, Trần Thiên Minh liếc mắt một cái, nghiêng người tránh né, lên gối thẳng ngay bụng nó, thằng này "ực" một cái, rồi nằm một đồng dưới đất. Cái thằng lưu manh này, làm sao chịu nổi Hương Ba Công của Trần Thiên Minh, bây giờ hắn cứ như một cao thủ, đám hắc đạo này động thủ, chỉ có thể hù dọa người bình thường.

"Đến đây, bọn mày không sợ chết chứ gì, tiền của đại gia mà cũng muốn" Trần Thiên Minh một chiêu đã đánh gục một tên, trong lòng đã tràn đầy tự tin.

"Cùng tiến lên, không phải sợ nó, lão Đại đã nói, thằng nào chém được nó, trở về có thưởng" Chín tên lưu manh cùng xông lên.

Đúng lúc này, một chiếc mô tô phóng đến, lái xe đội nón bảo hiểm che kín mặt, tay cầm một ống tuýt sắt, "Bóp !" Một thằng lưu manh bị đập trúng đầu, ngã xuống đất.

Trần Thiên Minh thừa dịp bọn họ sững sờ, đột nhiên tung ra hai chưởng, hai tên lưu manh học máu, buông dao té xỉu. Tiếp theo Trần Thiên Minh nhảy lên song phi, lại thêm hai thằng khác ngã xuống. Một thằng khác cầm dao định chém lên Trần Thiên Minh thì đã bị người lái xe lạ mặt cầm tuýt đập xuống "Rắc..." một tiếng, nghe có vẻ giống tiếng của khớp xương, có thể là đã gãy xương tay.

Người này là ai? Tại sao lại giúp mình? Trần Thiên Minh thầm nghĩ, liếc nhìn người lái xe mô tô kia, hắn đội cái mũ che kín mặt chỉ chừa cặp mắt ra, căn bản là không nhận ra ai.

Còn lại hai tên, trong đó có thằng đại ca, cả hai hoảng loạn, muốn chạy, nhưng chạy không thoát, nếu như vậy mà chạy về, hậu quả càng thảm hơn. Tốt nhất là ôm đầu máu về, thằng đại ca nghĩ vậy, lấy tay lau mồ hôi trên trán, hung ác nói: "Lên, chém chết mẹ nó đi "

Thằng đại ca này cũng có chút công phu, người lái xe chém hắn một cái, hắn đỡ được rồi còn phản lại một đạo, đâm thẳng vào bụng đối phương. Trần Thiên Minh sau khi giải quyết nhanh chóng thằng lưu manh cuối cùng, thuận người quay sang đập vào mông tên đại ca một cái, làm hắn mất đà, lao về phía trước. Người lái xe mô tô cũng né sang một bên, rồi cũng thuận tay đập xuống một tuýt, thằng đại ca cuối cùng cũng té xỉu.

"Lên xe!" Người này sốt ruột nói, nếu đối phương phát hiện ra mười tên này không đắc thủ, tiền không lấy được, nhất định sẽ phái thêm người để tăng viện, lúc đó muốn đi cũng không được.

Trần Thiên Minh chần chờ một chút, nhưng rồi cũng nhảy lên xe.

"Người là ai?" Khi chiếc xe đã chạy qua vài con phố, gió trên đường đập vào mặt, làm Trần Thiên Minh tỉnh táo rất nhiều.

"Tiên sinh, là tôi" Lâm Quốc cời cái nón bảo hiểm ra.

"Là anh! Sao anh biết bọn chúng sẽ đánh lên tôi?" Trần Thiên Minh khó hiểu nói, không nghĩ người cứu mình lại là Lâm Quốc, người mà hắn mới cho sáu vạn tại sông bạc.

"Lúc tôi đi ra, liền nghe được tin đồn, Đại Ngu sẽ đối phó ngài, cho nên tôi liền đến đây giúp ngài. Muốn đối phó với ân nhân của tôi sao, không có cửa đâu, tôi sớm muộn cũng sẽ thu thập bọn chúng. Tiên sinh tối nay đã thắng tiền của chúng, bọn chúng nhất định sẽ tìm đến ngài. Bất quá chúng không dám làm lộ liễu, người ta thắng tiền của chúng, chúng liền phái người cướp lại, thì như vậy về sau làm gì còn ai dám đến sông bạc của chúng để chơi. Cho nên, chuyện đêm nay, bọn Đại Ngu cũng không dám nói ra, mà chỉ âm thầm xử lý".

"Tiên sinh, ngài muốn xuống xe ở đâu?" Lâm Quốc hỏi.

"Đến đường Nhân Dân thả tôi xuống" Trần Thiên Minh thấy bây giờ cũng đã khuya, nên cũng phải trở về.

Đến đường Nhân Dân, Lâm Quốc thành khẩn nói: "Tiên sinh, xế chiều ngày mai ngài có rảnh không? Tôi muốn bàn việc với ngài".

"Mẹ của anh không phải ngày mai làm phẫu thuật sao?" Trần Thiên Minh nhớ kỹ là mẹ của Lâm Quốc ngày mai phải phẫu thuật.

"Sáng mai sẽ làm phẫu thuật, cũng không phải một ca đại phẫu thuật gì, chỉ đòi tiền thôi. Xế chiều ngày mai được không?" Lâm Quốc cảm giác được vì tiên sinh trước mặt không phải người bình thường, đã bỏ tiền cứu giúp mình, bản thân cũng nên báo ân.

"Được, xế chiều mai bốn giờ gặp tại công viên" Trần Thiên Minh cũng thấy được Lâm Quốc là một hán tử, vì mẹ mà không tiếc cả mạng sống, lại còn có nghĩa khí như thế, người như vậy có thể kết giao làm bằng hữu tốt. Hơn nữa bản thân cũng cần người hỗ trợ.

"Được, quyết định vậy đi. Ngày mai gặp" Lâm Quốc nói xong liền quay đầu xe bỏ đi.

Trần Thiên Minh về đến nhà, ba mẹ đã nghỉ ngơi, hắn liền lấy tiền ra đếm, một trăm hai chục vạn, nhiều vậy, thật không ngờ chỉ một buổi tối đã trở thành phú ông trăm vạn. Vậy phải sử dụng số tiền này vào việc gì đây? Nên suy nghĩ một chút, Trần Thiên Minh lâm vào trầm tư, tính ra, hôm nay cũng có chút mệt mỏi. Hắn đem tiền nhét dưới giường, ngày mai đem tiền gửi ngân hàng, muốn dùng thì đến rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 22: TA MUỐN MẠNH MẼ

Trần Thiên Minh thấy đã gần đến bốn giờ, thì bắt đầu đi bộ ra công viên.

Cái công viên bây giờ không thể so với trước kia, lúc trước, muốn vào cổng thì phải mua vé, còn bây giờ ra vào miễn phí. Bình thường, mọi người có thời gian rảnh liền vào công viên chơi, ngắm nhìn cây cỏ, thưởng thức phong cảnh, hít thở không khí trong lành, tinh thần sẽ trở nên thư thái rất nhiều. Nếu như có thể mở một cái cửa hàng giải trí ở đây, chắc hẳn sẽ rất có lời.

"Tiên sinh, chào ngài" Lâm Quốc nhìn Trần Thiên Minh có chút đặc biệt, nhưng lại không dám nói ra, chỉ có thể lại chào hỏi bình thường.

"Lâm Quốc, chào anh" Trần Thiên Minh ân cần hỏi thăm.

"Tiên sinh, không ngờ ngài còn trẻ như vậy. Tối hôm qua ngài đã hóa trang rất tốt, làm tôi thiếu chút nữa không nhận ra" Lâm Quốc xác định người trước mặt là vị tiên sinh tối qua.

"Tôi tên là Trần Thiên Minh, anh cứ gọi tên tôi là được" Trần Thiên Minh cảm thấy cứ kêu bằng tiên sinh nghe nó kỳ kỳ.

"Minh ca, xin cảm ơn chuyện ngày hôm qua. Nếu không có anh giúp đỡ, tôi thật sự hết cách" Lâm Quốc nghĩ đến việc Trần Thiên Minh đưa cho người không quen biết như hắn sáu vạn, tâm lý trừ cảm kích ra còn có sự kính nể. Đây là bản sắc nam nhi, không coi trọng tiền, xem tiền như cỏ rác, dùng để giúp đỡ một người lạ mặt.

"Chỉ là một cử chỉ nhỏ, anh không cần để ý" Trần Thiên Minh nhìn Lâm Quốc cười nói.

"Tôi sẽ kiếm tiền trả lại cho anh sáu vạn".

"Lâm Quốc, trước kia anh làm gì?" Trần Thiên Minh hỏi.

"Tôi trước kia đi lính, sau khi xuất ngũ không tìm được việc làm, xin một chân làm bảo vệ cho các ông chủ. Cùng làm việc với tôi cũng có một số ít anh em, có thể xem là có chút danh tiếng" Lâm Quốc ngồi trên cỏ nói.

"Hèn chi thân thù của anh rất tốt, thì ra là lính xuất ngũ" Trần Thiên Minh cũng ngồi xuống bãi cỏ.

"Thân thù của anh mới tốt! Đêm qua anh tay không đánh ngã bọn chúng" Nhớ đến tối qua Trần Thiên Minh đã đánh gục mấy người kia, dường như đã không dùng toàn lực, lợi hại! "Minh ca, anh đã học qua công phu?" Lâm Quốc hiếu kỳ hỏi.

"Tôi đâu có học qua công phu, tại tôi qua sợ quá nên đánh loạn lên" Trần Thiên Minh khiêm nhường nói, hắn cũng không muốn cho Lâm Quốc biết hắn đã học Hương Ba công.

"Anh không nói, tôi biết vì anh có khó xử, không muốn cho người khác biết" Lâm Quốc cũng không làm khó Trần Thiên Minh.

"Số tiền kia không cần trả lại, do thắng bạc mới có mà" Trần Thiên Minh nói.

"Không, tôi mặc kệ là do anh thắng bạc hay tiền cá nhân, tôi đã mượn thì nhất định phải trả" Lâm Quốc kiên quyết nói. Hắn mang trong người dòng máu của một nam tử hán đại trượng phu, tiền đã mượn nhất định phải trả.

Trần Thiên Minh nhìn Lâm Quốc, thật là một người có nghĩa khí. Người bình thường mà nghe nói tiền cho mượn khỏi cần trả lại, thì chắc là cao hứng muốn chết. Nhưng Lâm Quốc hẳn lại không như thế, người này rất được, có thể kết giao, Trần Thiên Minh âm thầm nghĩ.

Đột nhiên, trong lòng Trần Thiên Minh nảy ra một ý nghĩ.

"Lâm Quốc, anh và các anh em làm bảo vệ một năm kiếm được bao nhiêu?" Trần Thiên Minh đột nhiên hỏi.

"Chúng tôi không phải mỗi ngày đều làm, nếu ông chủ cần chúng tôi đi theo xe, hoặc bảo vệ cái gì, thì lúc đó mới làm, còn bình thường thì ngồi nhà chơi hay đi dạo khắp nơi. Đôi lúc một tuần một chuyến, có khi thì cả tháng mới có việc làm. Cũng không kiếm được bao nhiêu, chỉ là đủ sống" Lâm Quốc ngẫm lại, tính toán nguyên năm, hẳn cùng các anh em ăn uống hằng ngày, cũng không có dư dả bao nhiêu.

"Như vậy đi, các anh đi làm cho tôi, tôi trả anh một tháng hai ngàn rưỡi, còn các anh em khác thì mỗi tháng một ngàn, bình thường còn có tiền thưởng" Trần Thiên Minh nói.

"Chúng tôi theo anh làm gì?" Lâm Quốc hỏi, hắn muốn biết đi theo Trần Thiên Minh để làm cái gì?

"Là thế này, hồi nãy tôi có đi ngang qua khách sạn Không Thiên, thì mới phát hiện ra chỗ này đang cho thuê, tôi tính mượn nó về, ngoại trừ dùng làm nhà hàng, phòng mát xa, tôi còn muốn kinh doanh sòng bài" Trần Thiên Minh nói ra kế hoạch trên đường đi của hắn, đây là kế hoạch đầu tiên.

"Nếu như thế, thì ok. Minh ca, chúng tôi đi theo anh, bất quá chúng tôi chỉ quen làm những việc đầm đá mà thôi" Lâm Quốc tin tưởng Trần Thiên Minh là một vĩ nhân, chỉ bằng việc Trần Thiên Minh không quen hắn đã móc túi ra sáu vạn cho hắn mượn, đã làm hắn rất tin tưởng. Hắn hôm nay cũng muốn gặp Trần Thiên Minh vì một nguyên nhân, một người trong một đêm có thể thắng hơn trăm vạn, năng lực này người thường không thể có được.

"Các anh cứ phụ trách công tác bảo an của khách sạn, đặc biệt là khu vực sòng bài. Đây là kế hoạch đầu tiên, tiếp theo vẫn còn kế hoạch khác, từng bước từng bước một. Lâm Quốc, tôi tin anh là một hán tử, cho nên, tôi cho anh theo tôi. Sau này anh giúp tôi quản lý nhiều việc, nói cách khác anh là trợ thủ đắc lực của tôi, sau này sẽ rất bận rộn" Trần Thiên Minh vỗ vai Lâm Quốc nói.

"Minh ca, mặc dù tôi lớn tuổi hơn anh, nhưng tôi vẫn cảm giác anh là lão Đại của tôi, sau này tôi sẽ gọi anh là lão Đại, đi theo anh" Lâm Quốc nghe Trần Thiên Minh nói vậy, cảm động vỗ ngực nói.

"Tốt, cho tôi số di động của anh đi. Đúng rồi, anh có bao nhiêu anh em, ý tôi là những người nghĩa khí như anh, chứ không phải những kẻ chỉ biết ăn không biết làm" Trần Thiên Minh cảm giác được chuyện này rất trọng yếu, hắn không nghĩ sẽ nuôi những kẻ như vậy.

"Lão đại, anh yên tâm đi, những anh em của tôi đều là người nghĩa khí, cũng không đông lắm, chỉ có hai mươi người" Lâm Quốc nghĩ đến những anh em đã cùng hắn vào sinh ra tử mà nhiệt huyết sôi trào.

"Vậy thì tốt, ngày mai anh triệu tập các anh em lại đây. Tiền lương thì cố định, tiền thưởng thì tùy thuộc vào doanh thu. Nói cách khác, sòng bài thu được bao nhiêu thì cuối tháng tôi sẽ xuất ra 10% để làm tiền thưởng. Bình thường nếu có đi ra ngoài làm gì, cũng sẽ có thêm tiền thưởng. Cho nên, số tiền các anh em kiếm được là bao nhiêu, tôi cũng không biết, tùy vào khả năng của mỗi người mà được ít hay nhiều" Trần Thiên Minh lưu lại số di động của Lâm Quốc.

"Đúng rồi, lát nữa anh theo tôi vào ngân hàng rút một trăm vạn, rồi đi thuê khách sạn Không Thiên cho tôi. Trong thời gian ngắn nhất tôi sẽ tìm người quản lý khách sạn đến bàn giao lại công việc quản lý cho anh. Anh sẽ phụ trách quản lý việc này" Việc trước mắt, Trần Thiên Minh chuẩn bị liên hệ với mấy tên bạn học cũ, xem coi có tài cán gì không.

"Lão đại, tôi có một người em họ đang học quản lý khách sạn, năm nay vừa tốt nghiệp. Nghe nói trong thành phố có một khách sạn muốn mời làm giám đốc nhưng tôi thấy em nó thân con gái, không muốn cho nó đi làm ở nơi xa xôi như vậy" Lâm Quốc đề cử em họ của mình.

"Vậy anh nói em nó ngày mai đến đây gặp tôi. Nếu có thể, tiền lương của cô ta cũng là hai ngàn rưỡi một tháng, tiền thưởng riêng" Mặc dù là em họ, nhưng cái mà Trần Thiên Minh cần là người có tài, chứ không phải người quen.

"Được, tôi về sẽ báo cho em nó một tiếng, em nó cũng không muốn xa mẹ, nên cũng muốn kiếm việc nào gần nhà. Nghe nói lúc còn đi học em nó nhận được học bổng gì gì đó" Lâm Quốc nói về cô em họ mình trông từ nhỏ đến lớn, có chút tự hào.

"Đi thôi, theo tôi đến ngân hàng" Trần Thiên Minh đưa Lâm Quốc đi. Việc quan trọng bây giờ là đi thuê khách sạn. Thật ra thì... địa hình của khách sạn Không Thiên rất tốt, địa điểm rộng rãi, là một khách sạn có thể kiếm ra tiền. Nghe nói ông chủ trước là một kẻ bất tài, nên mới ra có sự như vậy. Cho nên Trần Thiên Minh không muốn phạm phải những lỗi của ông chủ ngày trước, đừng nghĩ hắn là ông chủ thì cũng là người quản lý, hắn sẽ mời một người quản lý giỏi đến giúp hắn việc này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 23: NGƯỜI ĐẸP LẠNH LÙNG

"Lão đại, đây là hợp đồng của khách sạn Không Thiên" Lâm Quốc làm việc vô cùng nhanh gọn. Bất quá vào cái thời đại này, tiền có thể kêu mà gọi quý, Lâm Quốc cầm tiền đi làm việc, thì gặp không ít loại người này, đương nhiên là có thể hoàn tất một cách nhanh chóng.

"Rất tốt, làm rất nhanh. Sau này tôi cũng muốn hiệu suất làm việc như vậy" Trần Thiên Minh rất hài lòng với tốc độ làm việc của Lâm Quốc, Trần Thiên Minh buổi sáng cũng vừa hết tiết liên chạy vào trong thành phố.

"Các anh em của tôi cũng đều đã đến. Bọn họ muốn nhìn xem ân nhân cứu mạng của tôi" Lâm Quốc chỉ vào đám người phía sau.

"Em họ của anh có đến không?" Trần Thiên Minh hỏi, vấn đề mấu chốt bây giờ chính là người quản lý khách sạn, bởi vì Trần Thiên Minh thuê bọn họ làm theo thời vụ, đến sửa sang lại cái khách sạn này. Bất quá cũng có chọn lựa trong đó, người có thể sử dụng thì giữ lại, ai không thể thì đuổi đi.

"Tôi vừa gọi cho nó, nó nói một chút sẽ đến" Lâm Quốc vẫy vẫy cánh tay, hôm nay hắn chạy đôn chạy đáo, chưa được nghỉ ngơi, cũng có chút mệt.

"Được, chúng ta vào khách sạn thảo luận" Trần Thiên Minh kéo Lâm Quốc và đám anh em của hắn vào khách sạn.

"Đến rồi, em họ của tôi đến rồi" Lâm Quốc ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô em họ xinh đẹp của hắn.

Trần Thiên Minh nghe thấy, ngẩng đầu lên nhìn, một mỹ nữ xinh đẹp chết người đang đứng trước mặt. Nếu nói Hà Đạo thuộc dạng ôn nhu gọi cảm, thì người con gái mang vẻ đẹp "tội phạm", đặc biệt là ánh mắt, chỉ muốn làm cho đàn ông lâm vào cảnh tù tội, nhưng nó cũng tạo ra cảm giác lạnh lùng.

"Vị này là ông chủ của anh, Trần Thiên Minh, còn đây là em họ của tôi, Trương Lệ Linh" Nhìn thấy hai người đang ở cái thế "bốn mắt nhìn nhau trào máu hòng", Lâm Quốc liền phá vỡ bầu không khí căng thẳng, chen giữa hai người.

Trần Thiên Minh cảm giác được cô em họ Trương Lệ Linh này sở hữu một mị lực chết người rất lớn, đặc biệt là ánh mắt, lúc hắn nhìn vào nó, không phát hiện ra một tia bối rối nào. Ngược lại còn làm cho Trần Thiên Minh cảm thấy nàng có một loại dũng khí, có tinh thần can đảm. Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh nở một nụ cười, đưa tay ra, nói: "Chào cô, tôi là Trần Thiên Minh".

Trương Lệ Linh thấy ánh mắt của Trần Thiên Minh cứ nhìn chăm chăm vào mình, nhưng lại không giống như những thằng đàn ông trước kia chết mê chết mệt vì ánh mắt của nàng, đặc biệt là hắn còn cười, dường như có vẻ xem thường nàng. Nghĩ vậy, nàng tức giận thầm nói: "Người xem thường ta, ta cũng khinh thường người. Ta phải để cho người mở rộng tầm mắt!" Trương Lệ Linh làm như không thấy tay của Trần Thiên Minh, nói: "Tôi tên là gì, khi nãy anh họ của tôi đã nói, tôi không cần phải nhắc lại".

"Mọi người ngồi xuống nói chuyện đi nào" Lâm Quốc nhìn tay của Trần Thiên Minh để này giờ có phần xấu hổ, vội vàng giảng hòa. Mà nhỏ em họ này cũng thiệt là, dù sao người ta cũng là ông chủ, phải tôn trọng một chút chứ, đều là do di nương chiều nó mà ra.

"Được, Trương tiểu thư, cô có muốn nghe sơ bộ toàn cảnh về khách sạn Không Thiên không? Nếu tôi giao nó cho cô, cô sẽ quản lý như thế nào?" Trần Thiên Minh muốn kiểm tra Trương Lệ Linh một chút, xem nàng có phải là cái bình hoa hay không? Mà hắn lại không muốn dùng một cái bình hoa.

"Muốn thử ta, vậy ta sẽ cho người mở rộng tầm mắt về bản lĩnh của bản tiểu thư" Trương Lệ Linh bỗng nhiên mở miệng nói: "Trước mắt chúng ta hãy nói về tình hình kinh doanh, dựa trên thời điểm kinh tế thị trường bây giờ, theo lý mà nói, mức thu chi ở đây dường như chênh lệch rất cao, tại sao cái khách sạn này hoạt động hai năm rồi phải đóng cửa? Cái này rất đơn giản, nguyên nhân là do con người, chứ không phải thuộc về địa lý. Tôi muốn hỏi

ông chủ Trần, ông muốn khách sạn này phát triển theo đường lối nào?"

"Từ lâu một đến lâu bốn làm nhà hàng, lâu năm và sáu làm thẩm mỹ viện, còn từ bảy đến mười là địa điểm du lịch. Hình thức du lịch của nó cũng sẽ khác so với bình thường. Chúng ta dùng nó làm nơi dừng chân của khách hàng, để mọi người có thể chơi vài trò tiêu khiển, có thể là bài bạc vãn vãn... Về phần này, tôi để cho Lâm Quốc phụ trách, cô chỉ cần phụ trách những thao tác bình thường khác. Mặt khác, nhà hàng và thẩm mỹ viện cũng có thể trở thành một nơi tham quan" Trần Thiên Minh nói.

"Tốt lắm, tôi cảm thấy lâu một không cần đưa vào hạng mục quảng cáo, như thế không cần thiết, dùng đại sảnh cũng được. Như vậy, một người bình thường cũng có thể vào dùng bữa. Còn lâu hai ba bốn dùng hình thức phòng ăn bữa cơm gia đình, giá tiền cũng sẽ tăng lên. Còn về phần quản lý, tôi sẽ thử việc trong một tuần đầu. Mà điểm này cũng dễ dàng, vì hôm qua anh Quốc đã nói với tôi, khi tôi đến đây, cũng cảm thấy nơi này có tố chất đặc biệt. Địa lý của nơi này quả thật rất tốt, nếu nhân viên bên dưới không có vấn đề gì, tôi tin tưởng rằng có thể làm tốt" Trương Lệ Linh nói về khách sạn Không Thiên này một cách đầy tự tin.

Trần Thiên Minh thấy cô gái xinh đẹp này rất tự tin, mà cách nhìn của nàng cũng giống với hắn, nên cao hứng nói: "Được, quyết định vậy đi. Ngày mai cô bắt đầu đến đây làm việc, tận lực sửa sang lại khách sạn cộng với việc tuyển nhân viên, như vậy sẽ tốn rất nhiều tiền, nhưng nếu có việc này, cô có thể thương lượng với Lâm Quốc. Trường hợp nếu không giải quyết được, các người cứ tìm đến tôi. Tôi là một người rất rộng rãi, các người cần gì, cứ nói, tôi sẽ đáp ứng. Còn nữa, mỗi tuần cứ báo cáo cho tôi tình hình hoạt động là được".

"Tôi muốn hỏi thêm một vấn đề, khách sạn của ông có tìm bảo vệ không? Nhất là dính dáng đến sòng bạc, nhất định phải có người của cục cảnh sát chiếu cố mới được" Trương Lệ Linh nhắc nhở Trần Thiên Minh, đây chính là vấn đề mấu chốt, không ai muốn bị cảnh sát làm phiền mỗi ngày, nếu cứ như vậy, thì làm gì còn sinh ý làm ăn.

"Chuyện tôi nhờ anh hỏi như thế nào rồi?" Trần Thiên Minh quay sang hỏi Lâm Quốc.

"Một người bạn làm trong cục cảnh sát của tôi nói rằng, dựa trên quy mô hoạt động của chúng ta, mỗi tháng phải đóng năm ngàn phí trị an" Lâm Quốc đáp.

"Anh Quốc, Phó cục trưởng của Cục cảnh sát không phải ngày trước từng đi lính chung với anh sao? Có thể tạo mối quan hệ được không?" Trương Lệ Linh chuyển mình, có thể là do ngồi lâu nên mỏi và muốn đổi thế ngồi. Vì thế những đường cong chết người cũng chuyển chỗ theo nàng.

"Hắn chuyển nghề sớm hơn anh, tuy gặp nhau vẫn có thể nói một hai câu, nhưng hắn là một kẻ ham tiền, nếu anh không có tiền, thì không thể tạo dựng quan hệ được" Lâm Quốc nghĩ đến tên Phó cục trưởng đó, nói ra con người của hắn.

"Vậy cũng được, thật ra chúng ta cũng không cần phải trả cái phí trị an này, có thể dùng phương thức đưa hoa hồng cũng được. Nói cách khác, chúng ta phải tìm một số đơn vị hoặc phó thủ, những người này không có nhiều tiền, nhưng rất ham tiền, trong tay nắm thực quyền nhất định, đưa cho hắn một đồng tiền, hằng năm chuyển cho hắn 5% số hoa hồng là được" Trương Lệ Linh lại chuyển thân, cặp mắt câu hồn chết người lại toát ra, đánh vào mặt của Trần Thiên Minh, làm hắn cũng cảm thấy khát nước.

"Cái gì? 5%?" Lâm Quốc vừa nghe đưa nhiều tiền như vậy, liền hét lên. Thà chọn phương án mỗi tháng đưa năm ngàn phí trị an kia.

"Anh không biết tính sao?" Đối với người anh họ đã chăm sóc mình từ nhỏ, Trương Lệ Minh không khách khí nói: "Chúng ta một năm buôn bán bao nhiêu, lời ít nhiều, chỉ mình chúng ta biết. Cứ nói là một năm chúng ta kinh doanh kiếm được một trăm vạn, vậy sẽ đưa cho hắn năm vạn, anh nói một năm đưa cho hắn sáu vạn phí trị an là tốt, vậy năm vạn kia là không tốt sao? Chẳng phải chúng ta sẽ giảm bớt được một vạn sao? Nếu hắn gia nhập vào đây, hưởng trên số hoa hồng, anh nói hắn có thể làm cho khách sạn chúng ta gặp chuyện không may sao? Có thể hắn còn ủng hộ giúp chúng ta nữa là! Nếu cái đơn vị của hắn muốn làm cái tiệc chiêu đãi nào, hắn nhất định sẽ lôi kéo đến khách sạn của chúng ta, đến lúc đó, hắn đưa khách hàng đến cho chúng ta, chúng ta sẽ thưởng thêm cho hắn trên đầu người, căn cứ vào lượng khách của hắn, bao nhiêu chi thu cũng có quan hệ trực tiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 24: THƯƠNG NGHỊ

"Tốt, đây là một phương pháp tốt, một mũi tên bắn hai con chim" Trần Thiên Minh không ngờ cái bình hoa xinh đẹp này lại hữu dụng như thế, có thể đồng thời giải quyết nhiều vấn đề "Lâm Quốc, vậy phải phiền anh đi tìm chiến hữu phó cục trưởng kia rồi. Ah, nếu có thể thì anh tạo luôn mối quan hệ với cục vệ sinh, cục công thương, rồi bên thuế vụ luôn, kéo mấy tên lãnh đạo gia nhập để nhận tiền hoa hồng luôn" Trần Thiên Minh không khỏi đánh giá người con gái này, trong tương lai có thể nàng sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của mình.

Trương Lệ Linh cũng phát hiện ra Trần Thiên Minh đang nhìn nàng, đặc biệt là ánh mắt mê đắm của hắn đang dán chặt trên bộ ngực đầy đặn của nàng

rất lâu.

"Đê xôm, đồ ghê tởm. Nếu không phải anh họ nhờ ta chiếu cố, thì có đánh chết ta cũng không đến. Sau này xem ta thu thập người thế nào!" Trương Lệ Linh hung hăng liếc mắt nhìn Trần Thiên Minh một cái, cặp mắt đó, nàng hận không thể móc cặp mắt đó ra, đem vứt cho chó gặm.

"Để sửa lại chỗ này cần có một số tiền lớn, nhưng khách sạn lại không có khả năng chi trả cho việc này. Với quy mô như vậy, anh tôi thiếu phải chuyển cho tôi ba trăm vạn" Trương Lệ Linh đối với Trần Thiên Minh không có một chút hảo cảm, đặc biệt còn cảm thấy chán ghét hẳn.

"Ok, không thành vấn đề, trong ba ngày tôi sẽ chuyển ba trăm vạn cho cô" Trần Thiên Minh nhún vai đáp.

"Anh thật là một ông chủ rộng rãi, vậy việc này cứ giao cho tôi quản lý, muốn dùng người nào, tôi sẽ báo cáo cho anh" Trương Lệ Linh không tin trên đời lại có một ông chủ hào phóng đến như vậy.

"Được, cô chỉ cần kiếm ra tiền là ok, còn việc khác tôi mặc kệ" Trần Thiên Minh hứa hẹn với nàng. Đối với một nhân tài, cứ việc mà tận dụng, không nên cái gì cũng phải bám vào khuôn mẫu. Nếu có thể kiếm ra nhiều tiền, thì còn quản mấy chuyện khác làm gì? Với lại, chuyện của khách sạn hẳn cũng không rõ lắm, chỉ có thể tin tưởng vào cô em họ của Lâm Quốc mà thôi.

"Được rồi, ông chủ, tôi sẽ bắt đầu làm việc" Trương Lệ Linh nói là làm liền, nàng đi ra ngoài tiền sảnh.

Trần Thiên Minh bị bóng hình xinh đẹp của Trương Lệ Linh lúc đi ra làm cho mê mẩn. Đây là một cô gái có tính khí quật cường, bất quá dạng người như thế, làm gì thì cũng làm đến cùng, đều dùng mệnh xông về phía trước. Trần Thiên Minh biết hẳn không chọn làm người, Lâm Quốc và Trương Lệ Linh, hẳn là sau này sẽ là trợ thủ tốt của hắn.

"Lão đại" Lâm Quốc thấy Trần Thiên Minh nhìn em họ mình một cách mê mẩn, biết là sắp có hi sự.

"Hả? Chuyện gì?" Trần Thiên Minh quay đầu lại hỏi.

"Các người cũng đi giúp một tay đi, nhớ rõ những gì tôi nói tối qua" Lâm Quốc nói với những người đứng gần đấy, sau đó mới lại gần bên cạnh Trần Thiên Minh hỏi: "Lão đại, anh giàu lắm hả? Lại xuất ra thêm ba trăm vạn".

"Đào đâu ra? Tôi chỉ có gần trăm vạn thôi, không đủ ba trăm vạn đâu" Trần Thiên Minh thành thật trả lời, xem ra, lại phải tăng ca tối rồi.

"Không thể nào! Anh chắc đang nói đùa" Lâm Quốc vừa nghe Trần Thiên Minh nói không có tiền, lập tức kêu lên, dùng giọng chứ! Không có tiền sao mở cửa khách sạn.

"Bất quá ngày mai sẽ có" Trần Thiên Minh cười.

"Ngày mai?!" Lâm Quốc nghe xong, cảm thấy có chút kì quái.

"Đúng, ngày mai. Anh không nhớ lúc tối qua tôi làm gì sao?" Trần Thiên Minh nhớ lại chuyện tối qua.

"Đêm qua, anh đi đánh bạc" Lâm Quốc giật mình, mặc dù tối qua không chứng kiến Trần Thiên Minh chơi bài, nhưng nghe người khác nói, tối qua khi hắn tiến vào sòng bài, không lâu sau đã thắng hơn trăm vạn.

"Chẳng lẽ... chẳng lẽ anh muốn đi đánh bạc để kiếm ba trăm vạn?" Lâm Quốc nhỏ giọng hỏi, loại chuyện này không thể bô lô bô loa ra ngoài được.

"Đúng vậy, tối mai tôi sẽ đi" Trần Thiên Minh dường như đã thấy dòng chảy đồng tiền của hắn.

"Vậy anh chuẩn bị đi sòng nào? Là cái sòng của Đại Ngưu hả? Hắn có thấy anh, có nhận ra anh không?" Bình thường nếu đi trên đường gặp qua chưa chắc đã nhớ, nhưng nếu là Trần Thiên Minh đến sòng của Đại Ngưu chơi, đánh vài ván, người của sòng bài chắc chắn sẽ chú ý. Lâm Quốc cũng là đang lo lắng về việc này.

Trần Thiên Minh nhìn thấy hình dạng lo lắng của Lâm Quốc, cười nói: "Tôi không ngu đến vậy đâu. Tôi chuẩn bị đi đến sòng bạc trong thành phố. Lâm Quốc, anh biết sòng lớn nhất nằm ở đâu không?" Trần Thiên Minh vỗ vai Lâm Quốc hỏi.

"Lão đại, chúng ta vào phòng quản lý nói chuyện, nơi này không tiện thảo luận chuyện này" Lâm Quốc nhìn bốn phía một lát, rồi dẫn Trần Thiên Minh lên lầu.

"Lão đại, sau này đây sẽ là chỗ của anh" Lâm Quốc dẫn Trần Thiên Minh vào phòng giám đốc, cái phòng giám đốc này quá lớn, nếu có thể làm cho nó nhỏ lại, có thể tận dụng không gian vào việc khác. Trần Thiên Minh ngồi dựa vào ghế, cảm giác như đang nằm mơ vậy, nếu là thời điểm một tuần trước, đánh chết hắn cũng không tin. Nhưng sau khi Từ đại bá xuất hiện, cuộc sống của hắn đã thay đổi.

"Ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ lên, để không bị người khác khi dễ" Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

"Lão đại, sòng bạc lớn nhất trong thành phố, là Thường Nhạc, nghe nói là một trong những sòng bài lớn lớn nhất tỉnh ta, có một ông chủ rất giàu có. Hình thức bài bạc bên trong bất chúc theo Macao, cho nên có tên gọi khác là "Tiểu Macao"" Lâm Quốc trước kia cũng đã từng làm bảo vệ cho ông chủ cái sòng này, nơi hắn cũng biết rõ vài chuyện.

"Anh nói nếu tôi thắng của nó khoảng mười triệu, có gây sự chú ý không?" Trần Thiên Minh cẩn thận hỏi. Đám người kia cũng không lường thiện gì, cả bọn đều bán mạng cho đồng tiền, vì tiền làm cái gì cũng được.

"Nếu là vài trăm vạn, hẳn là không có chú ý lớn. Nhiều quá thì bọn họ sẽ chú ý" Lâm Quốc suy nghĩ vuốt cằm nói.

"Được, vậy tám trăm vạn đi!" Trần Thiên Minh sáng khoái nói. Những nơi đã thắng bạc một lần, thì không thể có lần hai, nên kiếm chỗ khác tránh sự chú ý một chút, điểm này Trần Thiên Minh cũng rõ. Cho nên hẳn muốn kiếm lời từ chỗ xa lạ.

"Lão đại, anh có nắm chắc phần thắng không?" Lâm Quốc hoài nghi, bởi vì bọn họ xưa nay đánh bài, đều dựa vào vận khí. Chẳng lẽ ngày mai tên này có thể thắng được tám trăm vạn, giống như tiền này vốn là của hắn, bây giờ cần bao nhiêu thì đến lấy. Tà môn!

"Tôi nắm chắc phần thắng" Trên phương diện này, Trần Thiên Minh rất có tự tin "Lâm Quốc, ngày mai anh chọn vài người khôn lanh một chút rồi đi với tôi".

"Không thành vấn đề, tôi sẽ chọn lựa cẩn thận" Lâm Quốc nhìn Trần Thiên Minh tràn đầy tự tin, cũng cảm thấy tin tưởng. Dù sao Trần Thiên Minh cũng rất khác người, bởi vì thế hắn mới bá người này làm lão đại, hy vọng không nhìn lầm người. Trên giang hồ, đi nhầm theo 1 lão đại, có khi cả đời không quay đầu lại được.

"Anh biết lái xe chứ?" Trần Thiên Minh thấy Lâm Quốc gật đầu, tiếp tục nói: "Ngày mai anh đi mượn một chiếc Toyota đi, nếu không mượn được, thì thuê. Đi xe của mình cho tiện. Ngày mai tôi còn dùng trăm vạn kia để đi lấy tám trăm vạn của nó" Trần Thiên Minh đứng dậy, nhìn phong cảnh hữu tình bên ngoài nói.

"Đúng, thắng nó tám trăm vạn" Lâm Quốc cũng bị phong thái của Trần Thiên Minh cuốn hút, không tự chủ mà đứng dậy, nắm chặt tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 25: SÒNG BÀI THƯỜNG NHẠC

"Cầm lấy, đây là năm vạn, anh cứ dùng thoải mái. Tôi chỉ dùng hai, ba vạn là được" Ngồi trên xe, Trần Thiên Minh đưa năm vạn cho Lâm Quốc.

"Lão đại, anh cho tôi? Tôi sẽ không bài bạc đâu, tiền anh cho, chưa đến nửa giờ sẽ thua toàn bộ" Lâm Quốc nghĩ không ra tại sao Trần Thiên Minh lại cho một người chưa từng đánh thắng tiền để cờ bạc, vậy chẳng phải là ném tiền đi sao?

"Anh sợ thua cái gì? Không phải chỉ năm vạn sao? Tôi thắng lại là được. Bây giờ hai anh em đi đánh bài, đương nhiên là phải có thắng có thua, anh thua năm vạn, tôi thắng lại tám trăm vạn. Cái này gọi là có qua có lại" Trần Thiên Minh cười cười, Lâm Quốc là một người thành thật, rất tốt.

"Tiểu Tô và Tiểu Ba đi theo anh, còn các anh em khác theo tôi, Phùng Hào, mấy cái túi chuẩn bị xong chưa?" Trần Thiên Minh quay đầu lại hỏi, sẵn tiện kiểm tra mấy cái túi đựng tiền như thế nào rồi.

"Minh ca, không vấn đề gì, không một cái lỗ nhỏ, tiền nếu nó có chạy vào, tôi sẽ không để nó chạy ra mất" Phùng Hào trong thời khắc khẩn trương này cũng nói ra được một câu hài hước.

"Ha ha..." Mọi người cười rộ lên.

"Đi, đến lúc rồi!" Trần Thiên Minh nhìn mọi người đã ổn định tinh thần, liền lập tức xuất phát.

Sòng bạc Thường Nhạc kỳ thật là một khu biệt viên ở thôn quen, muốn đi vào phải tiến hành kiểm tra toàn thân, có một người cầm cái máy dò kim loại quét tới quét lui trên người, bất quá đám Trần Thiên Minh bọn họ đã để "đồ chơi" lại trên xe. Nghe Lâm Quốc nói, con đường vừa này là lối vào duy nhất, có rất nhiều tên giám sát. Trong vài dặm gần đều có người tuần tra, nếu phát hiện có gì không đúng, sòng bạc lập tức giải tán.

Bất quá, nhân viên sòng bạc và khách chơi có mối giao hảo rất tốt, chỉ cần có gì đó không ổn, bọn họ đều sớm biết. Đây cũng là chỗ hấp dẫn của cái sòng Thường Nhạc này, không ai muốn khi đang bài bạc bị quấy rầy, đặc biệt là cảnh sát quấy rầy. Khi tiến vào đại đình viện, có thể nhìn thấy một tòa kiến trúc đồ sộ, rất tráng lệ. Mới vừa rồi, Trần Thiên Minh vận công xem xét một chút, phát hiện ra bốn phía đầy người, trên tay mỗi người đều cầm một vật, có thể là súng.

Vào trong nhà, Trần Thiên Minh phát hiện ra nơi này không giống như sòng của Đại Ngưu. Sòng của Đại Ngưu hết sức náo nhiệt, mà nơi này lại chẳng ồn ào, nhưng yên tĩnh không có nghĩa là không có người, ngược lại còn đông gấp đôi sòng của Đại Ngưu. Chỉ là mọi người đều không lớn tiếng ồn ào,

có khi chỉ nói một hai câu, bình thường đều vui đầu vào bài bạc. Mỗi bàn cũng không nhiều người chơi, nhưng lại có rất nhiều người cung kính nhìn, không nói lời nào, chỉ là đưa mắt nhìn bốn phía, phỏng chừng là đảm bảo vệ của người chơi.

Đối với Trần Thiên Minh đã cờ bạc quen tay, chỉ trong chốc lát, hán đã thắng hơn trăm vạn, chỉ là hán không có tiền, không chơi trò ăn non thắng lớn đặt nhỏ bảo toàn vốn. Còn nhà cái cũng không phải là kẻ bất tài, cũng chỉ chốc lát, một trăm vạn kia đã lấy lại một nửa.

Phùng Hào đứng bên cạnh, gấp gáp nói: "Minh ca, vừa thắng hơn trăm vạn, chỉ mới thua một ván, đã mất năm mươi vạn, tôi thấy vận khí anh không được tốt, tốt nhất là trở lại đánh nhỏ thôi!"

"Không vội, từ từ mà chơi" Trần Thiên Minh nhìn vài người theo hán có vẻ sốt ruột, cười nói.

"Còn chơi sao?" Phùng Hào nhỏ thăm nói, một lần thua năm mươi vạn, cả đời hán cũng không thể kiếm được.

Trần Thiên Minh quay đầu lại nhỏ giọng nói với Phùng Hào: "Chỉ thắng không thua, vậy còn gọi là bài bạc sao? Phải gọi là thắng tiền. Nếu như người của sông bài phát hiện, chúng ta không thể quay về được, bọn chúng đều có súng. Thắng nhiều thua ít, là mục đích của tôi lần này đến sông Thường Nhạc này. Lần chuyển gì, đều phải chừa đường lui, hiểu không?"

Phùng Hào gật đầu miễn cưỡng, cái giải thích cao siêu như vậy, người như hán làm sao mà hiểu nổi. Nếu như kêu hán đi tới đánh một người, đánh ngã như thế nào, cái này ít nhiều hán cũng hiểu được.

Trần Thiên Minh một tay buông bài, đi đến chỗ Lâm Quốc đánh tại bàn số chín, hỏi: "Thế nào? Vận may có mỉm cười không?"

"Tôi thắng hai vạn" Lâm Quốc cao hứng nói. Không tưởng được hôm nay hán lại tốt số như vậy, đụng đến đâu là bài tốt đến đó, toàn là tám với chín, vừa đánh bài vừa uống, con mẹ nó sáng khoái quá "Tay của anh có thơm không? Lão đại"

"Anh ấy bắt đầu thắng hơn trăm vạn, nhưng vừa rồi lại thua năm mươi vạn" Phùng Hào nói, tựa như năm mươi vạn này, đủ đốt chết hán.

"Mày biết cái gì? Lão đại làm việc mày hiểu được sao? Mày chỉ cần ở bên cạnh nhìn, không được nói lời nào, làm người cầm đũa, nghe chưa?" Lâm Quốc gõ đầu Phùng Hào một cái, nói. Nhìn Trần Thiên Minh có vẻ không quan tâm, trong lòng hán biết thân biết phận, cho nên cũng không lo lắng.

"Anh cứ chơi tiếp đi, tôi cũng phải tập trung chuyên môn rồi" Trần Thiên Minh vỗ vai Lâm Quốc một cái, quay đầu lại chỗ cũ. Thua nhiều như vậy, phải thắng lại vài trăm vạn mới được, Trần Thiên Minh thăm nghĩ.

"Năm mươi vạn, mua lớn" Trần Thiên Minh nói với Tiểu Tô, lúc này hán muốn mua gấp ba, như vậy có thể thắng được một trăm năm mươi vạn.

"Minh ca, là lớn!" Phùng Hào nhìn thấy mấy con số, bốn, năm, sáu, mở ra là lớn, cao hứng nói. Vừa rồi hán khẩn trương đến nỗi tim muốn rớt ra ngoài. Ôi, quần áo ướt hết rồi.

"Tốt, cắt một trăm năm mươi vạn này vào túi. Sau đó dùng năm mươi vạn mua lớn tiếp" Trần Thiên Minh muốn dùng năm mươi vạn này để thắng, không cần phải dùng quá nhiều tiền, sự tình quá lớn, có thể khiến người khác chú ý.

Lúc này, cao hứng nhất chính là Phùng Hào. Tiền trong túi hán cầm đã hơn tám trăm vạn. Mặc dù Minh ca của hán không phải lần nào cũng thắng, thắng hai ba ván thì mới thua lại một, nếu không, tiền trong túi sẽ càng nhiều hơn. Tám trăm vạn, trời ơi, nhiều tiền quá. Quốc ca sáng nay có nói với đám anh em rằng muốn đưa Minh ca đến sông Thường Nhạc này đánh bài, vốn tưởng cầm tám, mười vạn vào chơi, được thì thắng, không thì thôi. Nhưng bây giờ, trong túi đã hơn tám trăm vạn, làm cho hán có cảm giác, giống như đang nằm mơ vậy, muốn đưa tay tát một cái lên mặt xem đang tỉnh hay mơ. Minh ca thật lợi hại, khó trách tại sao Quốc ca sống chết gì cũng bắt mọi người đi theo Minh ca.

"Anh chàng đẹp trai, vận khí của anh rất tốt" Một mùi thơm xông vào mũi. Một thân hình gọi cảm đứng trước mặt Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh bắt đầu đánh giá, một cái áo mỏng bằng tơ tằm màu đen bó sát người, có thể thoáng thấy được áo lót bên trong, cái váy ngắn màu trắng ôm sát cặp đùi làm lộ ra cặp chân dài trắng như ngọc. Quả là một cô gái hấp dẫn, bất quá, đây là một bông hồng có gai, vì sau nàng là ba tên bảo vệ to con tráng kiện.

Nhìn ba tên bảo vệ sau lưng nàng, chắc chắn không phải là loại bình thường, hán dùng ánh mắt nhìn thẳng vào đánh giá, chắc chắn đã luyện qua võ công gì rồi.

"Không đâu, chỉ là đêm nay hơi may một chút" Trần Thiên Minh cũng không muốn đụng chạm đến bông hồng đầy gai này, cho dù cặp ngực khổng lồ cùng cặp mông căng tròn của nàng làm hán hận không thể nhào lại cắn và sờ một cái, giải quyết vấn đề sinh lý. Nhưng dù sao mạng cũng quan trọng hơn so với nhu cầu sinh lý.

CHƯƠNG 26: HOA HỒNG CÓ GAI

"Anh không cần gạt tôi, anh chàng đẹp trai." Mỹ phụ như đem song nhũ gọi cảm của mình phô bày ra trước mặt Trần Thiên Minh, mùi thơm lại càng thêm nồng.

"Là thật, không lừa cô chút nào." Trần Thiên Minh rất nhanh đã lùi về phía sau vài bước, mặc dù đẹp nhưng không thể ăn được, hắn còn phát hiện ra ba người bảo tiêu phía sau nắm tay đều đang nắm chặt, ánh mắt trở lên rất lợi hại, thậm chí còn có chút sát khí.

Ánh mắt vũ mị của mỹ phụ này lập tức biến thành hân thưởng, chẳng qua là biến mất rất nhanh, điều này Trần Thiên Minh hoàn toàn không phát hiện ra. Hắn chỉ nhận ra ánh mắt cả ba người bảo tiêu đã không còn lợi hại như trước, xem ra đã không còn nguy hiểm rồi.

"Vậy anh nói, bây giờ mua đại hay tiểu." mỹ phụ cười cười với Trần Thiên Minh. Nàng vừa cười lớn, lập tức hai con thỏ ngọc liên tục rung động, dường như đang câu dẫn tất cả nam nhân bên cạnh, khiến họ phải trợn tròn hai mắt, hận không thể lưu giữ chúng vào tận sâu trong tim, cẩn thận nhìn ngắm cả đời.

"Tôi cũng không biết mua cái gì thì tốt." Trần Thiên Minh vừa nghe được, lúc này nên mua Tiểu. Nên thắng hay thua đây? Tâm lý Trần Thiên Minh lúc này rất mâu thuẫn.

"Vậy anh mua cái gì tôi sẽ mua cái đó nha? Người đánh bài bạc như chúng ta đến đây, ai mà không muốn thắng chứ!" Đôi thỏ ngọc của mỹ phụ này lại liên tục rung động, đám nam nhân bên cạnh ánh mắt cũng liên tục rung động theo.

"Tôi, tôi định không mua, cũng không biết mua cái gì nữa?" Trần Thiên Minh không ngờ mỹ phụ này lại định mua cùng hắn, thắng thì sẽ gia tăng thêm gánh nặng, mà nếu thua thì lại có lỗi với mỹ phụ này.

Người bên cạnh thấy biểu hiện của Trần Thiên Minh như vậy, mọi người lập tức rời bàn, đến xem náo nhiệt.

"Đặt đi, để cho mỹ nhân này đặt cùng với người đi." Mọi người đứng bên cạnh đang nghị luận, bây giờ nhìn lại, người thua tiền ở đây cũng không ít nha.

Lâm Quốc cũng đã phát hiện tình huống của Trần Thiên Minh, hắn vội vàng chạy tới hỏi: "Lão đại, phát sinh chuyện gì vậy?"

Trần Thiên Minh lắc lắc đầu, nói: "Không có việc gì, chỉ là mỹ nữ này muốn đặt cược theo ta, mà ta lại không muốn đặt. Hôm nay quả thật quá mệt mỏi rồi." Hiện tại đám người xung quanh càng lúc càng đông, trong lòng Trần Thiên Minh cũng càng lúc càng gấp. Vốn hắn không muốn bị người khác chú ý, không ngờ bây giờ lại bị biến thành tiêu điểm của đám đông.

"Mỹ nhân, hay là nàng đặt theo ta đi!" một tên nam nhân to béo đi tới gần, ánh mắt hắn vô cùng dâm đãng nhìn song nhũ của mỹ phụ này, hai tay hắn không thể với tới, thử xem độ mềm mại ra sao.

"Ta không muốn đặt theo người." Mỹ nhân trừng mắt nhìn tên nam nhân kia, ánh mắt nàng nhìn thấy cặp sắc nhãn của hắn, hận không thể móc nó xuống.

"Tốt, ta đặt với người, được chứ?" nam nhân kia hào phóng giơ tay lên, thủ hạ của hắn lập tức mang tiền tới. Xem ra nam nhân này cũng không phải là nhân vật tầm thường, khó trách lại dám ra mặt.

"Anh chàng đẹp trai, anh đặt đi! Tôi đang chờ anh đó. Dù sao tiền này ta cũng đã xác định thua rồi." Mỹ nhân ôn nhu nói, giọng điệu nhỏ nhẹ, mềm mại tựa như tơ tằm, âm điệu khiến cho phía dưới của đám nam nhân dựng hết cả lên.

"Tên mặt trắng, đặt nhanh lên, ta xem xem lần này người xấu mặt đến mức nào." Hắn lập tức thay đổi ngay giọng điệu vừa nói với mỹ nhân, vẻ mặt hung ác nhìn Trần Thiên Minh nói.

Lâm Quốc vừa nghe được, hắn cảm thấy rất tức giận.

Trần Thiên Minh nhẹ nhàng kéo tay hắn, Lâm Quốc lập tức biết điều đi tới sau lưng Trần Thiên Minh, hắn cũng không muốn gây chuyện. Xem ra hôm nay đi không đúng ngày rồi. Mà vừa rồi mỹ nhân cũng nói hôm nay nàng đã thua tiền rồi, vì thế Trần Thiên Minh lập tức có chủ ý mới.

"Tôi đặt hai mươi vạn mua Đại, tiểu thư, cô đặt nhiều ít bao nhiêu?" xem dáng vẻ của mỹ nhân, phỏng chừng vẫn còn có thể thua thêm hai mươi vạn. Đây chính là do nàng bức ta đặt, mà dù sao cũng là nhà cái thắng, coi như là tiện nghi cho các người vậy, như thế thì nhà cái cũng không thua nhiều lắm.

"Ta cũng đặt hai mươi vạn mua Đại." Mỹ nhân này mỉm cười, nhẹ nhàng vung tay, một đại hán phía sau lập tức đặt xuống hai mươi vạn. Mỹ nhân sau đó lại nhìn nam nhân kia, nhưng cũng không nói gì.

"Vậy, ta cũng đặt hai trăm vạn mua đại." Nam nhân kia cũng hét lớn, căn rằng đặt hai trăm vạn ra, xem ra, lực hấp dẫn của mỹ nữ quả thật rất lớn, nam nhân kia cũng không thêm nghĩ nhiều, muốn làm dáng trước mặt mỹ nhân, vì thế đặt nhiều hơn nàng ta gấp mười lần.

"Mở, mở, hai, hai, ba, Tiểu." Nhà cái hét lớn, sau đó quay về phía Trần Thiên Minh, ánh mắt đầy cảm kích.

"Tiểu? vậy mà lại là Tiểu." nam nhân kia hét lớn, mới vừa rồi hấn lên mặt, vậy là thua hai trăm vạn.

"Đi." Trần Thiên Minh không muốn gặp phiền toái, hấn lập tức nói với bọn Lâm Quốc rời đi.

Mỹ nhân kia cũng lập tức cùng đám bảo tiêu rời khỏi sòng bạc.

Nam nhân béo kia thấy mỹ nhân cũng muốn rời đi, hấn vô cùng vội vàng chạy theo nói: "Mỹ nhân, ở lại chơi thêm lúc nữa đã."

"Không, ta còn có việc phải đi." Mỹ nhân cũng không thèm quan tâm đến gã béo kia, đối với loại sắc lang này, nàng tất nhiên có biện pháp. Cho nên, cũng sẽ không quan tâm nhiều.

"Con mẹ nó. Làm lão tử thua mất hai trăm vạn mà còn muốn đi ư." Gã béo trong lòng nảy sinh ý nghĩ độc ác, hôm nay nếu không gặp mỹ nữ này thì hấn đã không thua hai trăm vạn, nhưng mà bây giờ mỹ nữ lại nói muốn rời đi, vậy không phải là công đã trắng sao. Vì thế khi nghe thấy giọng điệu của gã béo, thủ hạ bên cạnh hấn lập tức tiến tới bao vây mỹ nhân kia.

"Mỹ nhân, nàng theo ta chơi một chút, nàng muốn đặt chỗ nào thì đặt, nàng trên ta dưới hay là nàng dưới ta trên đều được. Ta khẳng định là mạnh mẽ hơn so với tên mặt trắng vừa rồi, của hấn chỉ dùng làm cảnh thôi, không dùng được đâu. Còn ta thì cam đoan sẽ khiến nàng lên tiên, khiến nàng biết thế nào là nam nhân chân chính." Nhìn thấy mỹ nhân gọi cảm trước mắt, sắc tâm của gã béo bùng lên, mong muốn duy nhất bây giờ là muốn đem mỹ nhân này đây ngã, sau đó nắm lấy đôi thỏ ngọc cao ngất của nàng, sau đó đại chiến ba trăm hiệp, coi như là kiếm lãi của hai trăm vạn vừa bị thua khi nãy. Mà bên cạnh nàng có ba gã bảo tiêu sao? Đem bọn chúng giải quyết đi cũng không phải vấn đề. Bên hấn có đến sáu người, tất cả đều là hấn dùng rất nhiều tiền để mời đến, quả thật chỉ là tốn chút công phu thôi.

Gã béo còn đang ở trong mộng đẹp, sáu người bên gã đang giải quyết ba kẻ bảo tiêu của mỹ nhân kia, đáng tiếc là không chỉ một hồi công phu, ngay cả mộng đẹp của hấn cũng bị phá tan luôn, tất cả người bên hấn đã bị giải quyết.

"Người, người..." gã béo lập tức phát hiện ra đám thủ hạ của mình đã bị đánh ngã, đáng về hấn vô cùng bối rối, không nói lên lời nữa.

"Người vừa rồi không phải còn nói muốn "thượng" ta sao? Là nơi nào muốn "thượng" ta?" Mỹ nhân nhàn nhã nói, đôi mắt đẹp của nàng liên tục liếc qua người hấn, sau đó ánh mắt dừng lại ở phía dưới của gã béo.

"Ồi!" gã béo lập tức ôm lấy họa căn của hấn rồi kêu to.

Cái họa căn kia vừa bị mỹ nhân dùng giấy cao gót dẫm xuống, theo sau đó là một tràng âm thanh như heo rống, qua đó cũng biết được trình độ bị thương của gã béo, xem ra phải mất một thời gian tĩnh dưỡng, ít nhất cũng phải là một tháng hấn không thể gây họa được nữa.

Chẳng qua là Trần Thiên Minh cũng nghe được âm thanh thảm thiết của gã béo lúc này, hấn đang nói với Lâm Quốc ở trên ô tô: "A Quốc, cậu nhanh chóng đem ba trăm vạn này đưa cho biểu muội lạt tiêu kia, sau đó đem khối đất trống bên cạnh công viên mua lại cho anh, anh có việc cần dùng. Mặt khác chú lập tức đi mua hai cái xe, một cái xe con, một cái xe tải, như vậy sau này sẽ có phương tiện cho chúng ta làm việc. Đêm này mỗi huynh đệ đi theo, mỗi người phát cho một ngàn đồng, coi như là tiền thưởng cho công tác đêm nay."

Lâm Quốc vô cùng cao hứng gật gật đầu. Lão đại này quả thật khác người, ra tay rất hào phóng, chỉ đi theo có một đêm như vậy, mỗi người lại được thưởng một ngàn đồng, xem ra là đi theo đúng người rồi.

Trần Thiên Minh thấy bên ngoài tối đen, hấn âm thầm nói: "Xem ra từ nay Trần Thiên Minh ta không còn là thầy giáo nghèo như trước nữa rồi. Diệp Đại Vĩ, người sau này cứ chờ đó mà xem!"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 27: HOA NHỎ

"Thầy, chào buổi sáng." Tiểu Hồng mở cửa đánh thức Trần Thiên Minh. Bởi vì có khi Trần Thiên Minh không có mặt ở trường học, cho nên hấn đã đem chìa khóa phòng đưa cho Tiểu Hồng, thuận tiện cho việc nàng cầm giúp hấn bài tập và các thứ khác.

"Bây giờ là mấy giờ rồi? Tiểu Hồng" Tối qua tuy Lâm Quốc đưa hấn về trường, nhưng mà về đến nơi thì cũng đã quá muộn rồi. Cho nên hiện giờ Trần Thiên Minh cũng chưa muốn rời giường. Có khi hấn phải chăm chỉ luyện "Hương Ba Công" thôi.

"Sắp đến giờ dạy buổi sáng rồi, thầy còn không mau dậy đi!" Tiểu Hồng vừa nhìn thấy Trần Thiên Minh còn chưa muốn đứng dậy, nàng vô cùng tức giận nói. "Thầy nhìn xem, cả phòng đầy quần áo bẩn. Còn không mau thức dậy!" Tiểu Hồng yên lặng đem quần áo mà tối qua hắn cởi ra vứt vào thùng, định trưa nay sẽ đem đi giặt. Đối với Trần Thiên Minh, Tiểu Hồng cũng rất thích cái người vừa như anh lại vừa là thầy giáo này. Hắn có học thức uyên bác, ngôn ngữ thì hài hước, cho nên trên lớp đám học sinh cũng rất yêu thích lão sư rất đẹp trai này. Đặc biệt là Tiểu Hồng, nàng rất chăm chú nghe bài giảng của thầy Trần này. Bạn học Tiểu Lệ của nàng cũng háo hức nói, nếu có thể gả cho thầy Trần, cho dù giảm thọ mười năm cũng đáng.

Tiểu Hồng cảm thấy thầy Trần có một loại ma lực vô hình hấp dẫn nàng, cho nên nàng khi không có việc gì cũng thường xuyên chạy đến tìm thầy Trần, cứ như là có thể liếc mắt nhìn thấy hắn một chút là tốt rồi. Nàng cảm thấy có thể nhìn thấy, tiếp xúc với thầy Trần thêm một chút là tâm lý đã cảm thấy thoải mái rồi, cứ như là được uống mật ong vậy. Nàng còn cảm thấy thầy Trần có một loại cảm giác rất thân thuộc, cho nên trừ khi đi học, còn lại nàng vẫn không coi thầy Trần là thầy giáo, nàng luôn coi thầy Trần là một người anh đáng kính, còn cái... loại cảm giác kia nàng chỉ có thể chôn sâu trong lòng mà thôi.

"Để cho thầy ngủ một chút, dù sao đến tiết ba mới có lớp mà" Trần Thiên Minh lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp, hắn cũng không thèm để ý đến Tiểu Hồng đang kêu réo bên cạnh nữa.

"Heo lười, dậy đi!" Tiểu Hồng thấy Trần Thiên Minh lại xoay người ngủ tiếp, nàng vô cùng tức giận gọi lớn. Bình thường nàng giống như một tiểu muội quan tâm đến ca ca đối với Trần Thiên Minh, nếu ngày nào Trần Thiên Minh ngủ lười, nàng sẽ nấu cơm hôm đó, nàng cũng đã nói với hắn vài lần rồi. Có một lần, Tiểu Lệ hỏi nàng có phải đã thích thầy Trần rồi đúng không, có phải nàng muốn làm sư nương của mọi người không. Tiểu Hồng mặt đỏ bừng vội vàng mắng Tiểu Lệ nói bậy.

Tiểu Hồng làm loạn khiến cho Trần Thiên Minh không thể ngủ được, hắn vội vàng đem chăn trùm kín cả đầu luôn.

Lần này thật sự khiến Tiểu Hồng rất tức giận, nàng thấy Trần Thiên Minh lấy chăn trùm kín cả người rồi, căn bản không thèm nghe lời nói của nàng. Tiểu Hồng phát hỏa, lập tức dùng sức kéo chăn của Trần Thiên Minh xuống, sau đó liên tục nói: "Em xem anh còn có thể ngủ lại được không".

"A!" khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hồng đỏ bừng, kêu lớn.

Thì ra tối qua Trần Thiên Minh quá mệt mỏi, ngã xuống giường cái là ngủ luôn, bên dưới chỉ còn mặc mỗi "quần siêu nhân". Bởi vì buổi sáng có chút xúc động nên đã sớm biến thành một cái lều rồi, phăng phất như muốn nhảy ra vậy. Bình thường Trần Thiên Minh đều mặc quần đùi đi ngủ, vì thế hôm nay đặc biệt là rất "nổi bật".

Trần Thiên Minh vội vàng giật lại chăn, sau đó mặc vội quần đùi vào.

Tiểu Hồng vội vàng xoay người lại, lấy tay che đi gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng đang muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Ai mà ngờ được thầy Trần hôm nay lại chỉ mặc mỗi một cái quần lót chứ, bình thường hắn thường mặc quần đùi mà. Lần này quả thật là xấu hổ chết mất, mình đã nhìn thấy thầy Trần chỉ mặc "quần siêu nhân", đặc biệt là phía dưới lại còn cao như vậy chứ. Cái... kia, cái... kia. Thật sự là ngượng chết mất. Tiểu Hồng bây giờ thật sự không biết nói gì là tốt đây, loại chuyện này là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, vì thế bình thường nàng có thông minh lanh lợi bao nhiêu thì hiện giờ cũng bó tay không có biện pháp gì.

"Tiểu, Tiểu Hồng, vừa rồi em nhìn thấy cái gì không?" Trần Thiên Minh vô cùng cẩn thận hỏi. Hắn không ngờ được lại để đệ tử đắc ý của mình chứng kiến cảnh tượng xấu hổ này, hắn quả thật cũng đang rất xấu hổ.

"Thầy còn nói, còn nói..." Tiểu Hồng thấy Trần Thiên Minh hỏi như vậy, vẻ mặt rất xấu hổ dứ dứ nắm tay, nàng dùng nắm tay nhỏ nhắn của mình đánh loạn trên người Trần Thiên Minh.

Cũng không biết là Tiểu Hồng vô tình hay cố ý, bởi vì nàng đang đem cả cơ thể mình dựa vào lòng Trần Thiên Minh, cặp thỏ ngọc đang phát dục của nàng thì liên tục cọ sát vào người Trần Thiên Minh. Thành ra cả đôi nắm tay xinh xắn cùng với cặp thỏ ngọc mềm mại đều dựa vào người hắn. Đây không phải là muốn lấy cái mạng gìa của hắn sao? Trần Thiên Minh trong lòng âm thầm kêu lớn.

Càng khiến Trần Thiên Minh kêu khổ đó chính là phía dưới của Tiểu Hồng thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng va chạm với cái lều của hắn, hiện tại nơi đó đã cứng đến mức không thể cứng hơn nữa. Đã vậy lại còn có thêm hương thơm của xử nữ, khiến thú tính của Trần Thiên Minh khó mà khống chế được, ngón tay cũng đã bắt đầu không nghe lời, mà hắn cũng đã sắp không chế không nổi nữa rồi.

Hắn hiện giờ chỉ cảm thấy ý nghĩ trong đầu bốc lên, một cỗ xúc động từ bên dưới đang xông lên đại não, hắn cảm thấy mình đang bắt đầu muốn bộc phát.

Trần Thiên Minh cố cắn răng, cố gắng bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Hồng, cố gắng kéo dài khoảng cách với tiểu yêu tinh lơ đãng mà hại người này, sau đó nói: "Thầy không nói, không nói mà được sao?"

"Hừ, em quyết không tha cho thầy đâu" Tiểu Hồng khó khăn lắm mới nói được. Nàng chu miệng, ném cho hắn một cái mị nhãn, sau đó nói một câu càng chết người hơn.

Trần Thiên Minh bị biểu hiện này của Tiểu Hồng mê hoặc đến ngây ngốc. Tiểu nha đầu này học được ở đâu cái kiểu thần thái này vậy, như vậy lớn lên không phải là mê chết nam nhân mới lạ đó.

Tiểu Hồng bây giờ mới phát hiện ra Trần Thiên Minh vẫn đang nắm lấy ngọc thủ nhỏ nhắn của nàng, trên mặt lập tức xuất hiện một vầng mây hồng, nàng rất muốn rút tay lại, nhưng toàn thân lại mềm nhũn vô lực, một chút khí lực cũng không thể sử dụng được.

"Tiểu Hồng, mấy giờ rồi, có phải là sắp lên lớp hay không?" Trần Thiên Minh cố gắng bình tĩnh lại nói, tại sao lực không chế của mình lại kém như vậy chứ. Đặc biệt là sau lần bị con côn trùng kia cắn phải, chính mình tâm lý hình như biến đổi, cứ nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp gọi cảm là cái... kia lại, có khi phải phí rất nhiều công sức mới không chế được mình tránh suy nghĩ lung tung.

"Cũng sắp rồi. Thầy Trần, thầy tốt nhất là đứng dậy. Em vừa rồi đã tiện thể mua bữa sáng cho thầy, hiện đang đặt trên bàn, thầy lát nữa nhớ ăn, bữa sáng là không được bỏ đâu" Tiểu Hồng sợ rằng Trần Thiên Minh không ăn sáng, lúc đó sẽ bị đau dạ dày, vì thế cảm thấy rất đau lòng.

"Tốt rồi, cảm ơn em, em mua mất bao nhiêu tiền. Thầy trả cho" Trần Thiên Minh lại đi tìm tiền, một đệ tử thì làm gì ra tiền chứ, hơn nữa nghe Tiểu Linh nói thì nhà Tiểu Hồng cũng không giàu có gì, hơn nữa nàng lại còn là con lớn trong nhà, bên dưới còn có một tiểu muội và một tiểu đệ nữa.

"Không cần, cũng chỉ chút tiền mà thôi" Tiểu Hồng tất nhiên không muốn lấy tiền của Trần Thiên Minh.

"Cầm lấy" Trần Thiên Minh lập tức đưa ra 200 đồng.

"Không cần" Tiểu Hồng lắc lắc đầu.

"Em không cần, vậy em mang bữa sáng về đi, thầy sau này không cần em mua bữa sáng cho thầy nữa" Trần Thiên Minh lập tức đứng dậy cầm bữa sáng đưa cho Tiểu Hồng.

"Vậy, vậy cũng không cần nhiều như vậy" Tiểu Hồng chính là vẫn không chịu lấy.

"Em sau này còn có thể mua giúp thầy, mà cũng không phải là một lần dùng hết cả 200 đồng, mà coi như là thầy đưa cho tiểu muội của mình vậy." Trần Thiên Minh vẫn nhấn nại khuyên Tiểu Hồng.

"Em có thể làm tiểu muội của thầy sao?" Tiểu Hồng cao hứng nói.

"Ừm, em không lấy tiền, vậy có nghĩa là không nhận vị ca ca này rồi" Trần Thiên Minh lại trêu Tiểu Hồng, hần phát hiện nàng bây giờ rất đáng yêu.

"Vậy sau này lúc không có ai em gọi anh là đại ca nhé" Khuôn mặt của Tiểu Hồng cao hứng trông giống hệt như một đóa hoa rất xinh đẹp.

"Có thể, giờ thì em cầm tiền đi!" Trần Thiên Minh gật đầu cười cười.

"Nhớ đó, vậy thì quần áo của anh sau khi tan học em sẽ đến giặt. Đại ca!" Tiểu Hồng cầm lấy tiền, sau đó vô cùng cao hứng nhảy ra ngoài.

"Tiểu nha đầu ngốc này" Trần Thiên Minh cười nói. Bình thường nhìn Tiểu Hồng có chút buồn buồn, hiện giờ nàng đang rất cao hứng, không còn vẻ buồn như mọi khi nữa, trong lòng hần cũng cảm thấy rất cao hứng. Thật sự có một tiểu muội cũng không tồi, ai bảo trong nhà chỉ có mình hần chứ, bình thường hần đều bị bỏ mặc hoặc Yến tỷ khi dễ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

CHƯƠNG 28: CÔNG NĂNG ĐẶC DỊ THỨ HAI

Trần Thiên Minh đang rửa tay trong toilet thì bỗng nhiên nghe thấy cách vách có tiếng nước chảy, tiếng nước chảy "róc rách" này làm cho tâm lý của Trần Thiên Minh không khỏi run lên.

Trời, không phải là Hà Đào lại đang tắm chứ? Trần Thiên Minh trong lòng rất ngứa ngáy, hần hận không thể lập tức nhảy qua xem một chút. Ôi, không nhìn được, bức tường này đến lúc nào mới đổ chứ?

Hần nhí trái nhìn phải, chỉ là một cái vách ngăn, căn bản là không nhìn thấy được, trừ phi chính mình có cái loại công năng đặc dị thì mới xem được. Công năng đặc dị? Trần Thiên Minh linh cơ chợt động: Chính mình không phải còn có "Hương Ba Công" sao? Vì sao lại không thử một chút, vì thế hần vận khí xuống đan điền, sau đó tụ khí vào hai mắt.

Sau đó Trần Thiên Minh quay đầu về phía bức vách ngăn, lúc này đã hoàn toàn không còn thấy bức vách nữa, nếu là bình thường, Trần Thiên Minh dù có mười đôi mắt cũng đừng hòng nhìn qua được, nhưng mà sau khi hần học được "Hương Ba Công", bây giờ đã có thể nhìn qua rồi.

Tình cảnh trước mắt khiến Trần Thiên Minh ngây người. Đây chính là phòng tắm của Hà Đào, một cái áo ngực màu đỏ đang nằm bên cạnh bồn nước, hơn nữa còn có một cái nội khố bằng tơ tằm có viền hoa cũng đang nằm trên đây.

Tại sao lại chỉ thấy mấy thứ này, vậy còn người đâu rồi? Trần Thiên Minh tự hỏi chính mình. Không phải là Hà Đào đã tắm xong rồi chứ?

Có, thấy rồi. Rốt cuộc cũng đã nhìn thấy đầu rồi, một mái tóc thật dài, chính là Hà Đào.

Nàng lại gần thêm chút nữa, mỹ nữ, lần sau ta sẽ mời nàng ăn cơm. Trần Thiên Minh nhìn về phía Hà Đào nói.

Đáng tiếc chính là hắn chỉ có thể nhìn thấy đầu mà thôi, vì sao mỹ nữ lại không tiến đến gần đây một chút chứ? Trần Thiên Minh cố gắng cho hai mắt mình dí sát vào một chút. Nhưng đáng tiếc là có một cái vách ngăn, vì thế chỉ có thể nhìn thấy từ góc độ này mà thôi.

Qua một lúc, đến cả đầu của Hà Đào cũng không còn thấy nữa. Trần Thiên Minh cảm thấy vô cùng thất vọng. Hắn tự vỗ đầu kêu khổ, thật vất vả mới nhìn qua được, thế mà góc độ lại không đúng.

Tiểu nội khổ đang treo trên dây bị người ta vói lấy, sau đó, Trần Thiên Minh chứng kiến được một mỹ nhân lui ra, cái nội khổ có viên kia bị người ta kéo đến bên chân, sau đó chậm rãi được kéo lên, rồi sau đó, cả nội khổ cũng không nhìn thấy nữa, đến cả cặp đùi đẹp của Hà Đào cũng đã không còn thấy được.

Tiếp đó, lại là một bàn tay xuất hiện, Trần Thiên Minh nhìn rất kỹ, lại thấy một cái áo ngực màu xanh lam bỗng xuất hiện. Tại sao vừa rồi lại không nhìn thấy chứ? Trần Thiên Minh rất nghi vấn. Ô, có thể là cái áo ngực màu xanh lam kia nằm ở phía mà mình không thấy được. Hiện giờ Trần Thiên Minh đã hiểu được một chút.

Sau đó lại một bàn tay duỗi ra, rồi cái gì cũng không xuất hiện thêm nữa.

Sau một hồi, cả thân hình Hà Đào đã xuất hiện trong tầm mắt của Trần Thiên Minh, hắn trong lòng lập tức mừng đến phát điên lên, vốn định cẩn thận nhìn ngắm một phen, ai ngờ, Hà Đào xuất hiện trước mắt đã mặc nội y hoàn chỉnh rồi, nội khổ màu hồng có viên cùng với áo ngực màu xanh lam, ài, hiện giờ nhìn thấy Hà Đào, căn bản cũng như mỹ nữ mặc đồ bơi vậy.

Cũng không xem thêm nữa, Trần Thiên Minh thầm nghĩ. Hiện giờ Hà Đào tuy đã mặc nội khổ và áo ngực, nhưng mà những địa phương lộ ra vẫn khiến Trần Thiên Minh nhiệt huyết sôi trào, tiểu huynh đệ bên dưới cũng không nhịn được mà dựng đứng lên rồi.

Huynh đệ à huynh đệ, ta biết người rất khó chịu, nhưng mà ta cũng khó chịu có kém đâu! Trần Thiên Minh tự an ủi huynh đệ của mình.

Hà Đào sao có thể như vậy chứ, một chút đạo đức cũng không có, đáng ra nàng nên để lộ toàn bộ thân thể ra chứ, hiện tại chỉ cho mình xem có một chút, như vậy thật sự là chịu làm sao được?

Ngay lúc Trần Thiên Minh đang nén giận, Hà Đào đã mặc lại quần dài và áo, hiện tại thì Trần Thiên Minh có muốn xem cũng chẳng còn gì mà xem. Hắn không đành lòng quay ra khỏi phòng tắm của mình.

Phía dưới lại có cảm giác càng ngày càng khó chịu hơn, nó khiến cho Trần Thiên Minh đứng ngồi không yên. Từ khi luyện "Hương Ba Công" xong, phía dưới đã không còn đau nữa, đáng tiếc là không thể khống chế phía dưới liên tục dựng lên, hắn chỉ cần nghĩ đến nữ nhân, phía dưới liền lập tức phát tác, so với dùng Viagra còn nhanh hơn nữa.

"Thiên Minh" đang lúc Trần Thiên Minh đang mien man suy nghĩ, một nữ nhân lập tức bước vào.

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên, hóa ra là Phạm Văn Đình. "Chị Đình, hôm nay có việc gì mà lại đến tìm tôi vậy?" Trần Thiên Minh vội vàng kẹp thứ không nghe lời của mình lại, nếu để cho nó làm loạn lên, chắc chắn là mình sẽ có thêm một chuyện phiền toái nữa.

"Thiên Minh, tôi có chút chuyện, muốn dùng nhờ WC của anh một chút" Phạm Văn Đình vẻ mặt đồ bưng nói, đến nhờ phòng vệ sinh của một thầy giáo, cảm giác quả thật có chút bất nhã, nhưng mà Hà Đào thì đang khóa cửa, gọi cũng không thấy ai thưa. Thật ra thì lúc này Hà Đào cũng đang giặt lại quần áo ở trong phòng tắm, làm sao mà nghe thấy tiếng gọi chứ.

"Không vấn đề, chị cứ đi đi" Trần Thiên Minh cười cười nói.

"Tôi đi?" Phạm Văn Đình nhú mày mày nói.

"Chị Đình, tôi cũng không có ý gì, tôi chỉ nói là chỉ có thể dùng WC của tôi thôi" Trần Thiên Minh vội vàng giải thích.

"WC của anh không có vấn đề gì chứ, mà sắc lang anh cũng không xông vào đó chứ" Phạm Văn Đình nhìn Trần Thiên Minh rồi cười nói.

Trần Thiên Minh cười cười, cũng có ý nói: "Ài, Đình tỷ, tôi làm sao biết chị tới, nếu mà biết sớm thì tôi đã đem cửa phá hỏng rồi".

Phạm Văn Đình cũng cười cười một tiếng, sau đó đi vào WC của Trần Thiên Minh. "Cụp" một tiếng, Phạm Văn Đình đã khóa cửa phòng WC lại rồi.

"Ta ngắt, nàng cứ như sợ ta rình coi vậy, nàng cứ nghĩ rằng cảnh cửa cũng như là phòng tắm vừa rồi có một cái vách ngăn sao?" Trần Thiên Minh trong lòng cảm thấy đáng tiếc thờ dài nói.

Ồ, đúng rồi, cửa WC có một cái lỗ nhỏ, không biết có thể nhìn một chút không. Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh lại hưng phấn chạy đến bên cạnh cửa WC, vừa nhìn, lập tức phát hiện ra vị trí của cái lỗ nhỏ.

Hắn đem hai tròng mắt di sát vào cái lỗ nhỏ kia, nhưng mà cũng không nhìn thấy cái gì,

Ài, làm sao mà cái lỗ lại nhỏ như vậy chứ. Trong lòng Trần Thiên Minh lại thở dài. Mới vừa rồi nhìn lên Hà Đào đã khiến trong lòng hắn như có cả chục con chuột đang gặm nhấm rồi, bây giờ lại vậy nữa.

Đúng rồi, ta vừa rồi đã dùng "Hương Ba Công" để xem xét, tại sao bây giờ lại không làm nhỉ? Nghĩ tới đó, Trần Thiên Minh lại vội vàng vận khí rồi nhìn qua lỗ nhỏ.

Bởi vì vị trí WC của Trần Thiên Minh đối diện với cửa. Vì thế trước mắt hắn bây giờ xuất hiện hai đầu gối rất trắng, phía bên dưới là quần dài màu đen và nội khố màu đỏ sậm đã kéo xuống tận chân, bởi vì kéo xuống cùng một chỗ, nên giờ Trần Thiên Minh cũng không thấy rõ lắm.

Trần Thiên Minh còn muốn xem bộ vị mấu chốt phía dưới của Phạm Văn Đình, nhưng đáng tiếc, tay của nàng đã hoàn toàn che đi vị trí đó rồi, khiến cho hắn căn bản là không có biện pháp gì để xem được.

Mịa, vận khí của mình hôm nay sao kém như vậy chứ, tại sao đều không như ý gì cả, trong lòng Trần Thiên Minh âm thầm mắng.

"Roạt" một tiếng, Phạm Văn Đình đã đứng lên, chỉ thấy dưới hạ thân nàng ló lên một chút trắng, trong phần trắng lại có một điểm đen.

"Mẹ nó chứ" Trần Thiên Minh thiếu chút nữa buột miệng mắng lớn, hắn không ngờ được Phạm Văn Đình lại đứng dậy, hắn vốn có thể nhìn được. Đáng tiếc chính là cảnh đẹp như vậy lại chỉ dừng lại khoảng một giây mà thôi, Phạm Văn Đình rất nhanh đã kéo quần dài lên, khiến cho ngay lập tức cảnh đẹp hoàn toàn bị che khuất.

"Chị Đình, nhanh vậy" Trần Thiên Minh trong lòng vừa nghĩ, hắn vội càng chạy ra chỗ bàn làm việc.

"Thiên Minh, cảm ơn anh, tôi còn có việc, lần sau sẽ nói chuyện" Phạm Văn Đình nói xong liền cười với Trần Thiên Minh rồi đi.

"Không sao, hoan nghênh lại nhà" Trần Thiên Minh nhìn theo thân ảnh của Phạm Văn Đình, trong lòng thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 29: TÔI KHÔNG PHẢI CÓ Ý

"Thầy Trần, anh dạy lớp nào?" Hôm nay Hà Đào tràn trề sinh lực. Người đẹp cùng đáng đẹp là điều quan trọng nhất, cho nên dù mặc áo quần gì thì trông cũng đẹp.

Hôm nay Hà Đào đang mặc một chiếc áo T-shirt nhỏ màu trắng, một chiếc quần màu đen, chẳng qua chiếc T-shirt nhỏ này chẳng thể che đầy nổi bộ ngực cao ngất, cặp mông vênh lên làm cho yết hầu Trần Thiên Minh phát hỏa, thật muốn tiến đến vỗ lên trên đấy, sờ một cái. Đặc biệt ngày đó chính hắn đã chứng kiến Hà Đào mặc đồ lót ba mảnh, hắn biết nơi đây mê người đến như thế nào.

"À, cô Hà, ngày đó thật cảm ơn cô quá. Cô đã mua đồ ăn trở về sao?" Trần Thiên Minh không còn dám nhìn Hà Đào nữa, sợ mình nhìn không được lại muốn đem mỹ nữ lên giường, như vậy thì khác gì cầm thú chứ.

"Chuyện đó không cần nhắc làm gì. Diệp Đại Vĩ là một kẻ keo kiệt, đều là vì tôi nên mới sinh chuyện. À, thầy Trần, hôm nay tôi không để ý, mua rất nhiều đồ ăn, giữa trưa anh qua chỗ tôi cùng ăn nha!" Hà Đào cũng không biết là vì sao, mỗi khi gặp lại Trần Thiên Minh thì mình lại muốn chú ý hắn hơn một chút, đặc biệt là vì mình làm hắn phải chịu ủy khuất, hắn lại không hề nói gì. Điều này làm cho nàng lại càng thêm kính trọng hắn, dường như Trần Thiên Minh còn có điều gì đó đặc biệt.

"Cái này, chuyện này là sao chứ?" Hôm nay như thế nào, buổi sáng có tiểu mỹ nữ mua bữa sáng, hiện giờ lại có đại mỹ nữ làm cơm trưa, đây quả thật là một ngày tốt. Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh thật sự tiêu tan mọi tức giận, tự cười một cách ngu ngốc.

"Có được hay không?" Hà Đào như đang làm nũng. Phụ nữ, đặc biệt là mỹ nữ dùng chiêu làm nũng, đó chính là vũ khí trí mạng của nam nhân, bất kể người luyện công phu gì (ngoại trừ Quỷ hoa bảo điển), đều không thể thoát khỏi.

"Được, được" Bộ dạng này của Hà Đào lại càng thêm phần xinh đẹp, Trần Thiên Minh nhìn đến ngây ngốc. Còn việc đi dạy, ngắm mỹ nữ vẫn quan trọng hơn, dù sao như vậy cũng đáng mấy trăm đồng tiền lương.

"Anh, anh còn nhìn cái gì, không cần đi dạy sao?" Hà Đào thấy bộ dạng ngơ ngẩn của Trần Thiên Minh, nhin không được sáng giọng nói.

"Mẹ của ta ơi! Đứng rồi, phải đi dạy thôi!" Trần Thiên Minh mới phát hiện chính mình có bao nhiêu ngốc đều lộ ra, nếu không đi, một lát lại càng ngốc. Hắn chính là giáo viên nhân dân ưu tú, phải giữ uy phong cho mình.

Nhìn thấy bộ dạng chật vật của Trần Thiên Minh chẳng khác gì đang chạy trốn, Hà Đào cười đến toàn thân run run, nàng còn hô một tiếng: "Nhớ kỹ tan học qua đây ăn cơm!"

"Cốc, cốc, cốc, cô Hà" Không nghe ai nói gì. Trần Thiên Minh hô lên vài tiếng, thấy chưa có ai trả lời, nhìn thấy cánh cửa không đóng chặt, hắn liền tự đẩy cửa bước vào.

Một mùi hương từ phòng bếp tỏa đến, trong âm thanh truyền đến, hắn nghe được tiếng của Hà Đào.

Nghĩ đến dạy xong có thể cùng mỹ nữ ăn cơm, hay là cùng mỹ nữ nấu cơm, thật sự là một hưởng thụ cực lớn. Trần Thiên Minh vừa vào đến tiểu khuê phòng của Hà Đào, bỗng nhiên hắn phát hiện một bộ nội y viền ren bằng tơ tằm màu hồng đào trên đầu giường của Hà Đào, đặc biệt cuốn hút mê người.

"Anh dạy xong, mau rửa tay một lát nữa có thể ăn cơm" Hà Đào bụng theo một khay thức ăn từ phòng bếp đi ra. Nàng phát hiện Trần Thiên Minh đang thích thú nhìn chằm chằm vào chiếc nội y trên giường, "A" lên một tiếng, nàng vội buông thức ăn xuống, chạy đến bên giường thu lại chiếc nội y.

Hà Đào quay đầu lại nhìn thấy Trần Thiên Minh đang cười khoái chí, nàng mặt đỏ hồng lên, hừ một tiếng, nói: "Còn không rửa tay, lát nữa còn ăn cơm".

Trần Thiên Minh nghe Hà Đào nói vậy, cũng liền theo nàng đi vào trong bếp.

Phòng bếp vốn đã nhỏ, bây giờ lại có hai người, không gian lại càng thêm nhỏ.

Trần Thiên Minh nghiêng mình, muốn vòng qua Hà Đào mà đi tới bồn rửa tay. Bởi vì trong phòng bếp rất hẹp, bên dưới Trần Thiên Minh đột nhiên dài ra chạm phải phần mông cực kỳ co dãn của Hà Đào.

A, Trần Thiên Minh cố hít một hơi, cái này làm cho người ta nhin không được mà.

Hà Đào không biết đụng phải mình chính bên dưới là cái vật kỳ quái gì của Trần Thiên Minh, tưởng là địa phương khác, cho nên cái mông vẫn cạ cạ, do nơi đây quá nhỏ, tới một chút, lại trở lại nguyên vị trí cũ.

Một chút này lại làm Trần Thiên Minh nhin không được. Phần mông của Hà Đào cạ lui cạ tới như vậy, như là dùng mông ma sát qua lại phía dưới của Trần Thiên Minh vậy. Ý nghĩ kỳ quái càng làm cho cái họa căn này càng lúc càng dài hơn, ấn vào mông của Hà Đào càng mạnh. Từng đợt khoái cảm từ bên dưới truyền đến Trần Thiên Minh, làm hắn không nổi đi.

Hà Đào rốt cuộc phát hiện có cái cứng cứng ở phía sau nàng là cái gì, nhưng nó cũng khiến nàng loạn tâm một hồi, bên dưới còn có chút không thoải mái, làm sao di chuyển được.

"A!" Hà Đào kêu lên một tiếng. Trên nồi cháo mờ bắn tung tóe, bắn vào tay nàng.

Trần Thiên Minh nhìn tay của Hà Đào, hai tay ôm lấy, nắm lấy tay của Hà Đào hỏi: "Cô Hà, tay cô có sao không?"

Lúc này Hà Đào cảm thấy vật cứng rắn phía dưới Trần Thiên Minh đang chìa mạnh hơn, một mùi hương của nam nhân truyền đến nàng. Hai tay của Trần Thiên Minh, dường như có ý hay vô tình mà ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng ôm thật chặt, hai tay còn ép vào hai bên phong nhũ, chính mình muốn đẩy tay hắn ra, nhưng lại như không có khí lực, nếu như Trần Thiên Minh không ôm lấy mình, sợ rằng mình đã té xuống. Nàng chưa bao giờ để cho nam nhân nào ôm qua như vậy, có một loại cảm giác bất đồng, làm cho nàng vừa muốn lại vừa không.

Trần Thiên Minh cũng cảm giác được sự khác thường nơi Hà Đào, vừa mới bắt đầu hắn cũng chỉ nhìn cánh tay trắng nõn nhỏ bé của Hà Đào, sau khi phát hiện không có gì trở ngại, lại biết mình đã phạm phải một hành động không tề. Hắn đã ôm lấy thân thể Hà Đào, phong nhũ cao ngất kia tuy ôm chưa tới, nhưng hai tay lại ép ở hai bên phong nhũ, cảm giác phi thường mềm mại. Hai bàn tay cũng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, cũng tùy ý để Trần Thiên Minh nắm bắt.

"Hừm, dường như có mùi gì đó" Trần Thiên Minh quan sát xung quanh rồi nói.

"A! Thức ăn cháy rồi!" Hà Đào cũng ngừng được mùi khét từ nồi cháo truyền đến, nàng lập tức dùng lực, đẩy Trần Thiên Minh ra, tức giận hể môi nói.

"Đều là do anh gây họa" Bây giờ Hà Đào đã khôi phục được một chút lý trí, nàng thẹn thùng đá Trần Thiên Minh một cước, nói: "Anh đi ra ngoài cho em, không nên ở đây làm thêm loạn."

Trần Thiên Minh biết vừa rồi đã làm hơi quá, liền nhân cơ hội chạy khỏi bếp.

"Có rửa tay không?" Hà Đào nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của Trần Thiên Minh, cảm thấy một đá của mình vừa rồi có chút hơi quá.

"Rửa. Tội, tôi vừa rồi không phải cố ý" Hiện giờ Trần Thiên Minh có chút sợ Hà Đào, ai bảo vừa rồi mình không thể không chế được chính mình.

"Anh còn nói? Anh ra ngoài ngay cho em".

Trần Thiên Minh vừa nghe Hà Đào nói như vậy, không dám nói lại tiếng nào.

Hà Đào thấy bộ dạng Trần Thiên Minh dường như có chút sợ hãi, cười cười, nói: "Ăn com đi thôi".

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào làm như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng bỏ được tảng đá nặng trong lòng. "Muốn tôi đi đóng cửa không?" Trần Thiên Minh còn nhớ rõ câu của Hà Đào: "Về sau chúng ta ăn com thì phải đóng cửa, không cho người ngoài quấy rầy".

"Đóng thì đóng, không đóng thì không đóng, hỏi em làm gì!" Hà Đào cũng nhớ tới lúc trước mình đã từng nói như vậy.

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào không hề tức giận, liền đóng cửa lại, nói: "Tôi sau này đều có thể đến đây ăn com à?" Nếu như mỗi ngày có thể cùng một nữ ăn com, điều này thật sự là một hạnh phúc lớn với Trần Thiên Minh.

"Anh nghĩ tốt quá vậy!" Hà Đào hướng Trần Thiên Minh liếc mắt một cái. Nhìn ánh mắt thất vọng của Trần Thiên Minh, Hà Đào bổ sung thêm một câu: "Chân ở trên người của anh, anh chừng nào muốn đến đây ăn com thì người nào cản anh được".

Trần Thiên Minh nghe câu này, thiếu chút nữa phun thức ăn ở trong miệng ra. "Không ngăn cản ta, chính là nói ta có thể đến ăn com!" Trần Thiên Minh muốn kêu lớn một tiếng thật to, hôm nay mình làm sao vậy, chuyện tốt gì cũng có.

"Ăn com thì có thể, nhưng ăn một bữa com phải trả năm mươi đồng, anh lo được không!" Hà Đào thấy bộ dạng cao hứng của Trần Thiên Minh, nàng cũng phì cười liếc mắt nhìn Trần Thiên Minh một cái, lại hung hăng đá Trần Thiên Minh một cước rồi tiếp tục ăn com.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 30: EM CÓ PHẢI LÀ RẤT MUỐN

Trần Thiên Minh về đến nhà, thấy chị Yến đang ngồi một mình trong phòng khách xem TV.

"Chị, ba mẹ em đâu?" Trần thiên Minh tùy ý hỏi một câu.

"Di dưỡng hiện ở cửa hàng tạp hóa! Thiên Minh, em ăn com chưa?" Chị Yến thấy Trần Thiên Minh trở về, quan tâm hỏi.

"Chưa, một lát nữa để sẽ ăn" Trần Thiên Minh vừa nói vừa liếc nhìn chị Yến một cái, chị Yến trước mắt làm cho hai tròng mắt hấn sáng lên. Hôm nay chị Yến mặc bộ quần áo rộng thùng thình, ngồi ở phía trên hấn có thể chứng kiến tình cảnh bên trong của Chị Yến. Cái khe ngực thật sâu, còn có chiếc nịt ngực màu tím, làm cho phía dưới hấn lại hưng phấn đứng lên.

Lúc này Trần Thiên Minh không thể nào bước đi được, đành phải ngồi trên sofa bên cạnh Chị Yến.

"Thiên Minh, em đi ăn com trước đi, không nên xem TV" Chị Yến đẩy đẩy Trần Thiên Minh, nói.

"Ừm, chờ chút em đi" Trần Thiên Minh ừm một tiếng, gật gật đầu.

"Nhanh đi".

"Từ từ" Hiện tại Trần Thiên Minh có khổ cũng không dám nói, không phải hấn không muốn đi, mà tình hình bên dưới của hấn như vậy sao đi được.

Hiện giờ bên dưới càng ngày càng trầm trọng thêm, nếu Trần Thiên Minh chỉ xúc động một chút, phía dưới sẽ lập tức hưởng ứng, sau đó liền cứng lên không xuống, phải mất thời gian dài mới có thể khôi phục như bình thường.

"Cái đồ lười nhà nguoi, nhanh đi" Đang xem Tv nên Chị Yến không hề quay đầu lại, nàng vừa nói vừa vỗ tay ra đằng sau. Vốn định vỗ vào đùi của Trần Thiên Minh, nhưng bởi vì nàng chỉ mãi xem TV, thế nên một chương lại chụp phải chỗ phía dưới phi thường không nghe lời của Trần Thiên Minh

"Ôi chào!" Trần Thiên Minh kêu to một tiếng. Nơi phía dưới không nghe lời bị chị Yến vỗ như vậy, chỉ cảm thấy đau nhói, không kim được kêu lên.

"Thiên Minh, em sao rồi?" Chị Yến nghe tiếng kêu thảm thiết của Trần Thiên Minh, còn vừa rồi lại chụp phải địa phương mà nàng cảm giác không phải là bắp đùi, nàng quay đầu lại thì vừa thấy.

"Không, không có gì" Trần Thiên Minh vội vàng thu tay lại, muốn ngăn lại chỗ phía dưới đang cứng lên. Vốn tưởng rằng bị chị Yến vỗ như vậy, nó sẽ nghe lời, nhưng không ngờ nó lại không nghe lời như vậy.

"Em sao vậy, có sao không?" Chị Yến nhìn nơi ấy của Trần Thiên Minh, sợ hãi kêu lên.

"Không, không có việc gì" Bây giờ Trần Thiên Minh cảm thấy chính hắn thực sự dọa người, trước mặt Chị Yến lại xảy ra sự tình như vậy.

"Còn nói không có việc gì, là chị đánh sưng lên, còn nữa, hay là nó là như vậy?" Tuy chị Yến là bác sĩ, nhưng về phương diện này chính nàng cũng chưa từng trải qua, cho nên đành phải hỏi Trần Thiên Minh.

"Nó, nó không nghe lời" Trần Thiên Minh cúi đầu.

Chị Yến nghe Trần Thiên Minh nói như vậy, khuôn mặt đỏ lên, mắt cứ cúi đầu.

Trần Thiên Minh nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng xinh đẹp của Chị Yến, hắn giật mình, não nóng lên, hắn xúc động vội ôm chị Yến vào lòng.

Chị Yến lúc đầu còn giãy nhẹ tượng trưng hai cái, sau đó cũng không cử động gì.

Trần Thiên Minh đã bị sắc huyết công tâm nhìn thấy phong nhũ cao vút của chị Yến, liền vươn tay tới, nhẹ nhàng vuốt lên trên đấy.

"Đừng." Chị Yến nhỏ giọng kêu lên một tiếng, lại không có cử động gì.

Bởi vì Chị Yến không phản kháng, tay của Trần Thiên Minh càng gia tăng lực khí, từ chỗ vuốt nhẹ chuyển thành động tác bóp mạnh, khoái cảm hiện giờ so với chỉ sờ thôi lớn hơn gấp mười lần.

Hai mắt chị Yến cũng khoan khoái mà khép dần một đường, khoái cảm làm cho nàng cắn nhẹ bờ môi, nhưng cảm giác cực kỳ sáng khoái làm cho nàng không thể không phát ra tiếng, từ trong miệng nàng, thỉnh thoảng lại phát ra vài tiếng rên rỉ khe khẽ.

"Thiên Minh, em có phải rất muốn không?" Lời này của Chị Yến mềm như tơ làm cho Trần Thiên Minh rất mừng rỡ, đầu tóc bẽ bộn, hưng phấn quá nên thờ phỉ phò.

"Tốt, đi đến phòng của em, đừng để lâu mà tổn hại đến sức khỏe" Chị Yến đỏ mặt nói. Nàng vừa mới nói xong, liền bỏ chạy vào trong phòng của Trần Thiên Minh.

"Không phải chứ, hôm nay sao vận khí lại tốt đến như thế" Trần Thiên Minh hưng phấn khoái hoạt không thể đứng lên, nhưng nghĩ đến thân hình gọi cảm mê người của chị Yến, hắn từ ba bước biến thành một bước chạy tới.

"Chị Yến, em đến đây" Trần Thiên Minh cơ hồ là bay thẳng vào trong phòng.

"Em nằm xuống, chị đến giúp đệ xuất ra" Chị Yến nghiêm mặt nói, bàn tay run rẩy hướng đến phía dưới của Trần Thiên Minh.

"A?" Trần Thiên Minh kêu lên một tiếng, vốn nghĩ rằng chị Yến theo mình, làm cho mình cái gì cái gì và vân vân... Trần Thiên Minh thất vọng một trận.

"Em không muốn sao? Chị Yến thấy thái độ thất vọng của Trần Thiên Minh, tay lập tức dừng lại, sắc mặt có chút biến đổi. Vừa rồi nàng đã rất lo lắng nên mới quyết định việc này, hiện giờ khuôn mặt nhỏ của nàng đang ửng đỏ.

"Không, không, không phải" Trần Thiên Minh vội vàng giữ chặt lấy chị Yến. Tuy không phải đao thật thương thật, nhưng nghĩ đến bàn tay nhỏ bé của Chị Yến nắm lấy vật cứng rắn của mình, chỗ bên dưới lại độn lên sau lớp vải quần.

Chị Yến then thùng cúi đầu xoa tay chậm rãi, nhẹ nhàng xoa lấy vật cương ngạnh bên dưới của Trần Thiên Minh, tuy nhiên cách quần, nhưng Trần Thiên Minh vẫn có thể cảm giác được từ bàn tay mềm mại nhỏ bé của biểu chị truyền lại cho mình sự hưng phấn.

Chị Yến một mặt dùng sức nắn bóp vật phía dưới của Trần Thiên Minh, một mặt kẹp chặt lấy hai đùi mình, phồng chùng phía dưới cũng phi thường khó chịu, nước chảy thành sông.

"A! A..." Chị Yến thủ pháp cứng nhắc, làm trưởng bông của Trần Thiên Minh hưng phấn đến cực điểm, "Thật sáng khoái!" Trần Thiên Minh không khỏi kêu lên. Hắn hiện giờ cũng không cần biết thiệt hơn, tay hắn với lên trên cặp nhũ của Chị Yến, phong nhũ kia thật động lòng người, vì thế mà hắn hưng phấn biến chúng thành những hình dạng bất đồng.

Chị Yến cho tới tận bây giờ chưa từng cho ai xoa bóp thế bao giờ, còn Trần Thiên Minh lại dùng sức bóp mạnh, làm nàng cũng hưng phấn hẳn lên. Nàng cũng dùng tay ra sức tiến hành đã kích trưởng bông, qua lại dùng sức, nắn bóp...

"Quá... đã, Yến, Chị Yến, em... muốn ra" Trần Thiên Minh kêu lên một tiếng.

Chị Yến nói: "Em đi tắm rửa rồi ăn cơm, chị sẽ đi hâm lại đồ ăn".

"Chị Yến, em..." Trần Thiên Minh nói không nên lời.

"Em không cần nói, cứ để như vậy sẽ ảnh hưởng tới thận, cảm giác có phải tốt hơn nhiều không?" Chị Yến nói.

Trần Thiên Minh gật gù đầu, nói: "Nhưng, chị Yến, như vậy đối với chị thật không công bằng, rất ủy khuất cho chị" Nghĩ tới chị Yến lớn hơn mình một tuổi từ nhỏ đã thân cận bên mình, nhưng hiện giờ lại như vậy, hẳn cảm thấy thực có lỗi với chị Yến.

"Đây là ta tự nguyện. Chờ em về sau tìm được bạn gái sẽ không cần chị giúp em nữa. Bất quá chuyện này không được nói cho ai biết, biết chưa?" Chị Yến nhớ lại chuyện vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên.

"Biết, chị, em cả đời sẽ tốt với chị" Trần Thiên Minh thấy Chị Yến đỏ mặt thẹn thùng vì mình, phát hiện nàng lúc này còn đẹp hơn lúc trước nữa.

"Nhìn cái gì vậy, mau đi tắm rửa" Chị Yến kéo Trần Thiên Minh đi.

Chị Yến nhìn đứa em nhỏ hơn mình một tuổi này, trong lòng xấu hổ muốn chết được. Cũng không biết từ khi nào, nàng đã thích đứa em này. Nếu không nàng cũng không vội vã rời chỗ làm việc về nhà, nàng nguyện ý vì hắn làm mọi chuyện, kể cả vừa rồi một màn làm cho trái tim người ta nóng bỏng cả lên. Chẳng qua, nếu sau này hắn có bạn gái, nàng sẽ rời khỏi hắn. Chị Yến thầm cắn răng đau lòng.

"Chị, chị mệt sao?" Trần Thiên Minh vừa nuốt thức ăn vừa hỏi chị Yến.

"Không mệt. Vì em, mệt cũng không sao" Chị Yến nói.

Trần Thiên Minh cảm động nắm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé của Chị Yến, nói: "Chị, vì cái gì chị đối với em tốt như vậy?"

"Em là em của chị mà? Đồ ngốc! Mau ăn đi. Đồ ăn nguội cả rồi" Chị Yến thúc giục Trần Thiên Minh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 31: HỘI HỌP

"Lâm Quốc, cậu mang sổ sách tháng qua cho tôi xem. Nhân tiện bảo Quản lý Trương cùng tới đây gặp tôi" Trần Thiên Minh nói với Lâm Quốc ở trong phòng Tổng giám đốc

"Lão đại, Lệ Linh quản lý khách sạn Không Thiên rất tốt. Doanh thu tăng mạnh, lãi ròng hai tháng qua ước đạt gần trăm vạn. Các đầu bếp khách sạn và các chuyên gia sắc đẹp của Thẩm mỹ viện đều do đích thân Lệ Linh mời từ thành phố về. Trong địa bàn tỉnh ta, đầu bếp của khách sạn chúng ta thuộc đẳng cấp cao nhất, khách sạn có những món ăn mang bản sắc riêng, rất đặc sắc, đáp ứng thị hiếu của khách hàng, phù hợp với khẩu vị của họ do đó thu hút được nhiều khách hàng. Thẩm mỹ viện cũng phát triển tốt, các nhân viên ở đây làm việc rất hiệu quả. Kiểu tóc mới của họ đã tạo ra một trào lưu mới. Nhờ kiểu tóc này, những phụ nữ kém nhan sắc cũng có thể trở nên xinh đẹp, quyến rũ. Hiện nay, những người bình thường cũng thích đến khách sạn chúng ta làm tóc. Danh tiếng của khách sạn Không Thiên chúng ta đã bay xa, nếu không có cô ta tôi thật sự không dám xuống tay" Lâm Quốc đem sổ sách tháng này cho Trần Thiên Minh. Hắn cảm thấy tự hào khi nói về em họ của mình

Trần Thiên Minh xem qua sổ sách. Hắn phát hiện ra rằng Lâm Quốc cũng không có nói điều gì sai. Lệ Linh thực sự làm việc rất tốt. Khách sạn giờ đây đã mang một diện mạo mới.

"Lão đại, Lệ Linh tới rồi" Lâm Quốc dẫn Lệ Linh tiến vào phòng

"Tốt, tôi muốn mở một cuộc họp với hai người tại đây" Trần Thiên Minh nhấp một ngụm nước "Khách sạn Không Thiên dưới sự quản lý của hai người phát triển tốt, đã đạt được một số thành tựu nhất định. Vì vậy để ghi nhận công lao của hai người trong hai tháng qua, ta quyết định thưởng cho mỗi người năm nghìn. Các nhân viên khác trong khách sạn sẽ nhận được tiền thưởng dựa vào sức đóng góp của mình".

"Xem ra anh vẫn còn chút lương tâm, không giống lưu manh, bi ổi" Trương Lệ Linh liếc nhìn Trần Thiên Minh nói. Hai tháng vừa qua, căn bản mà nói nàng ăn, ngủ tại khách sạn, lao tâm khổ tứ, dành tâm huyết cho khách sạn. Ông trời quả cũng không phụ lòng người. lúc này đây công việc kinh doanh của khách sạn đã ổn định, cũng gọi là có chút máu mặt với thiên hạ. Mồ hôi công sức bỏ ra cũng không có bỏ phí.

"Tôi vốn không phải là loại người đó mà" Trần Thiên Minh ngắm nhìn thân hình đầy đặn của Lệ Linh, phảng phất nét gầy mòn, xanh xao. Xem ra nàng đã đem hết tâm lực vì khách sạn

"Hừ", Trương Lệ Linh phát hiện Trần Thiên Minh đang nhìn mình, nhưng nàng cũng không làm gì để ngăn cản hắn bởi vì ngắm nhìn người khác đâu có phạm pháp.

"Hôm nay, chúng ta mở cuộc họp tại đây" Trần Thiên Minh bỗng nhiên nói tiếp "Là vì tôi muốn tiếp tục mở rộng hoạt động kinh doanh. Lâm Quốc, có còn nhớ lần trước tôi đưa cho anh hai trăm vạn mua khu đất bên cạnh công viên đó không?"

Lâm Quốc gật đầu, hẳn nhớ lúc đó đã thấy rất kỳ quái sao lại bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua khu đất đó

"Hiện nay, có một người buôn bán bất động sản gặp tôi, hẳn muốn tôi chuyển nhượng lại khu đất đó cho hắn với giá ba trăm vạn. Tuy nhiên giá cả cuối cùng vẫn có thể tăng lên. Tôi muốn tham khảo ý kiến của hai người về vấn đề này. Hai người nghĩ sao?" Trần Thiên Minh bỗng phát hiện ánh mắt sáng ngời của Lê Linh. Nàng cũng thật là, lúc trước vẻ xanh xao, tiêu tụy của nàng làm người ta phải đau lòng, thế mà giờ đây lộ phát ra mị lực kinh người, tràn ngập quyền rũ

"Ôi, mẹ ta ơi! Lão đại vẫn là lão đại. Chỉ có hai tháng trời mà kiếm được một trăm vạn, mà có khi còn có thể tăng giá lên bốn trăm vạn, phát tài rồi" Nghĩ tới việc chỉ kinh doanh con con mà kiếm nhiều tiền như vậy Lâm Quốc không khỏi cảm thấy cao hứng

"Ông chủ, có đúng là anh muốn nghe ý kiến của tôi không?" Trương Lê Linh thật không thể nghĩ một gã giống như hoa hoa công tử, đại sắc lang lại có con mắt tinh đời thế, sao hắn có thể biết cái khu đất gần công viên đó là một mỏ vàng, ra tay mua trước vậy?

"Đúng vậy, tôi muốn nghe ý kiến của cô" Trần Thiên Minh gật đầu. Hắn muốn nhìn xem mỹ nữ thông minh này lại nghĩ ra biện pháp nào hay đây.

"Cái khu đất đó nếu anh ra giá năm trăm vạn, người buôn bán địa ốc đó cũng đồng ý trả cho anh" Trương Lê Linh nói

Lúc này Lâm Quốc đã muốn té xỉu, lại tăng thêm một trăm vạn nữa.

"Ý cô muốn ta ra giá năm trăm vạn bán khu đất đó cho họ" Trần Thiên Minh cũng cảm thấy ánh mắt Trương Lê Linh độc đáo, có thể nhìn ra giá trị của khu đất này.

"Ý tôi không phải là thế. Anh nghĩ xem nếu chúng ta bỏ hoang khu đất đó thì nó cũng chỉ bình thường, giá trị không cao lắm. nhưng hiện nay giá thuê nhà ở chỗ chúng ta khá cao, khoảng hai ngàn một mét vuông. Khu đất của chúng lại nằm cạnh khu công viên, mà khu công viên lại là trung tâm của Huyện Thành. Nếu chúng ta xây khu cao ốc ở cạnh khu công viên giải trí đó, bên phải giáp trường học, phía sau là chợ, đằng trước là siêu thị. Cao ốc của chúng ta sẽ là trung tâm của thành phố, gần công viên, trường học, chợ và siêu thị như vậy, anh thử tính xem không chỉ là ba trăm vạn mà là ba trăm nghìn vạn, thậm chí có thể hơn nữa" Trương Lê Linh nói liền một hơi những gì nàng muốn nói.

Trần Thiên Minh mới nhận ra mỹ nữ trước mắt mình thật không đơn giản, cái nhìn sắc sảo, suy nghĩ nhạy cảm, đặc biệt có tài năng kinh doanh. Nàng chính là nhân tài cho hắn sử dụng. Nàng đã nói ra suy nghĩ của hắn, "Có phải ý cô muốn bảo tôi phát triển kinh doanh cao ốc không?"

"Nếu nói về mặt tài chính, thì cách này kiếm tiền cũng không tệ. Tất nhiên đây chỉ là ý kiến của tôi, rốt cuộc thực hiện một vụ giao dịch kiếm ba trăm vạn hay mạo hiểm để kiếm về ba trăm nghìn vạn cái này đều dựa vào bản lĩnh của ông chủ là anh" Trương Lê Linh muốn xem ông chủ này thực sự có tham vọng hay không

Nếu một thương nhân không có tham vọng chỉ muốn có một cuộc sống tĩnh lặng, yên ổn chắc chắn đó không phải là thương nhân xuất chúng. Lúc đó nàng sẽ phải suy nghĩ về việc thay đổi chỗ làm. Một cuộc sống thanh bình, tĩnh lặng không phải là điều nàng muốn, cái nàng muốn đó một ông chủ biết cách để nàng có thể phát huy hết năng lực của mình. Đối với nàng thách thức càng lớn thì nàng càng đặt nhiều tham vọng

"Vậy dự án của cô cần bao nhiêu tiền vậy?" Đây là cái Trần Thiên Minh muốn biết, mặc dù đồng tiền không quyết định mọi việc nhưng không có tiền thì không thể làm gì

"Bắt đầu khởi công dự án cần khoảng hai, ba trăm vạn. Hiện nay, nguyên vật liệu để thi công cũng chưa phải trả tiền ngay, có thể trả chậm từ một tháng đến vài tháng. Chúng ta cũng có thể thế chấp lô đất để vay tiền ngân hàng, hoặc chúng ta có thể phát hành cổ phiếu để thu hút thêm vốn. Sau đó khi dự án phát triển tốt, chúng ta lại thế chấp nó để huy động vốn. Sau cùng kế hoạch lâu dài của dự án như sau: nếu người nào muốn mua căn hộ của chúng ta thì phải có tiền đặt cọc khoảng hai vạn. Cái này cũng là nguồn vốn bổ sung quan trọng cho chúng ta. Hơn nữa chúng ta cũng còn nguồn vốn từ khách sạn. Căn cứ vào tình hình hiện nay của khách sạn mà nói, chỉ trong vòng vài tháng chúng ta cũng có thể thu lợi nhuận vài trăm vạn bổ sung cho dự án" Trương Lê Linh nói liền một mạch về cái kế hoạch mà nàng đã suy nghĩ, hiện tại chỉ cần trình bày mà thôi.

Trần Thiên Minh mở to hai mắt nghĩ: "Tại sao một nhân tài kinh doanh như cô giờ tôi mới phát hiện ra! Nhưng dù sao muộn vẫn còn hơn không" Trần Thiên Minh mỉm cười gian xảo.

"Hiện tại toàn bộ số vốn của chúng ta chỉ là ba trăm vạn, thêm lợi nhuận hai tháng của khách sạn là một trăm vạn tổng có bốn trăm vạn, tôi cho cô hai ngày, cô đi đăng ký mở một công ty kinh doanh bất động sản. Về sau, cô phải vất vả rồi" Trần Thiên Minh nói là làm, một thương nhân giỏi là một thương nhân phải biết kiếm tiền.

"Tốt" Trương Lê Linh cảm thấy gã sắc lang trước mặt mình cũng không ngốc nghếch lắm, nếu không thì nàng sẽ từ chức ngay ngày mai

Trần Thiên Minh cũng không biết rằng nếu hắn từ chối kế hoạch của nàng, hắn sẽ mất đi Trương Lê Linh.

"Hiện tại công việc qua nhiều. Tôi nghĩ mình tôi không thể nào vừa quản lý khách sạn vừa thực hiện dự án đó. Tôi đề xuất tìm thêm người trợ giúp. Cô ấy là bạn cùng trường đại học với tôi, cũng học chuyên ngành quản lý khách sạn, năng lực của cô ấy cũng rất tốt. Tôi đề xuất tiền lương của cô ấy là hai ngàn rưỡi không kể tiền thưởng, ông chủ nghĩ thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 32: NGƯỜI LÀ TÊN BẠI HOẠI

"Cái này không thành vấn đề. Nếu cô ấy có thể làm giỏi như cô ấy nói" Trần Thiên Minh biết, người mới là quan trọng, nhưng mà năng lực của người thì có hạn, không thể việc gì cũng ôm vào được.

"Reng reng reng" Di động của Lâm Quốc bỗng vang lên.

"Lão đại, phía dưới có khách quen đến tìm em, em phải đi xuống một chút. Anh cứ nói chuyện ở trên này, mà em vốn cũng không hiểu lắm, dù sao anh cũng đã biết em rồi đấy. Một bên là lão đại, một bên lại là biểu muội, em tin lão đại sẽ không hại mình đâu" Lâm Quốc nói xong câu này liền đi xuống dưới.

Trần Thiên Minh cũng không ngờ được người bình thường vốn thành thật như Lâm Quốc lại có thể hiểu được tâm kế của mình, thật đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn mặt được.

"Cô ấy làm việc cũng không có vấn đề gì, cũng không cần phải lo chuyện ở dưới sảnh, tôi lúc trước học đại học cũng là học quản trị kinh doanh, đều là A. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình. Nhất định sẽ không để cho anh hết tiền lấy vợ đâu" Trương Lệ Linh nghĩ lại cảnh vừa rồi của Trần Thiên Minh có chút buồn cười, vì thế cũng không nhìn được mà trêu chọc hần một chút.

"Cô nếu mà hại ta hết tiền lấy vợ, tôi lúc đó sẽ đem cô đi bán, kiếm lại tiền lấy vợ" Trần Thiên Minh trong lòng nghĩ rồi nói, "Mỹ nữ như thế này, nếu đem nàng đi bán, không chỉ lấy lại được tiền cưới vợ, có khi lại còn lời ra không ít cũng nên!" Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh cười rất kỳ quái, nghề bán mỹ nữ, hần đến giờ cũng chưa có làm thử, có khi đây lại là một ngành nghề có tiềm năng, khẳng định là rất nhiều nam nhân ưa chuộng.

"Anh vừa nói cái gì?" Trương Lệ Linh nhú nhú mày, nàng không thể tưởng tượng được sắc lang này lại định đem nàng đi bán, nàng vốn là mỹ nữ như thế, vậy mà hần không có một chút thương hương tiếc ngọc gì cả.

"Không, không nói gì cả!" ta thật sự không ngờ được mình nói nhỏ như vậy, thế mà Trương Lệ Linh lại có thể nghe được, trong lòng Trần Thiên Minh có chút hoảng hốt. Minh chỉ tùy tiện nói mà thôi.

"Không có? Anh vừa rồi không phải đòi đem bán tôi để lấy lại tiền cưới vợ sao?" Bại hoại, nói rõ như vậy còn không dám nhận, thực hoài nghi không biết hần có phải là nam nhân không. Trương Lệ Linh lúc này đã bắt đầu tức giận.

"Cái này, cái này chỉ là tôi nói giỡn thôi mà" Trần Thiên Minh cũng có biện pháp để ứng phó, ai nghe thấy hần nói rõ ràng như vậy!

"Nói giỡn, anh... vậy là đang nói giỡn sao? Thích nói giỡn như vậy ư?" Trương Lệ Linh lại càng thêm tức giận, đặc biệt là khi thấy dáng vẻ vô lại như vậy của Trần Thiên Minh, hần lại còn cười nữa chứ! Trương Lệ Linh càng nghĩ càng thấy tức.

"Cô không phải nói tôi không có tiền cưới vợ sao? Vì thế tôi cũng chỉ nói theo cô mà thôi. Cũng không có ý gì khác đâu" Trần Thiên Minh hiện giờ cũng không dám đắc tội với cô nàng này, nếu đắc tội với nàng, nàng ta lại bỏ mặc tất cả, vậy không phải là tự tay hần đuổi một người quản lý tốt như vậy đi sao. Một nhân tài tốt như vậy, cũng không phải là dễ dàng mà tìm được.

"Tôi nói một chút, vậy mà anh có thể đùa như vậy sao?" Trương Lệ Linh tức giận vỗ mạnh một cái xuống bàn.

"Không thể, không thể" Trần Thiên Minh trông thấy Trương Lệ Linh đã tức giận mặt đỏ bừng, thầm nghĩ, đây không phải là quan cho châm lửa, lại nói không chính xác thành cho dân đốt đèn sao? Chẳng qua là hần không thể nói ra câu này được. Trương Lệ Linh bây giờ đang như một quả bóng tròn căng, chỉ khẽ chạm một chút là sẽ bùng nổ ngay.

Trần Thiên Minh bây giờ bộ dáng cười giống như đang nịnh nọt, nhưng trong mắt của Trương Lệ Linh, dáng vẻ này lại biến thành cười trên nỗi đau khổ của người khác. Con người nhiều lúc kỳ quái như vậy đấy, nếu nàng đang cố ý ghét người, người cười chắc chắn bị coi là cười thâm độc, nàng chắc chắn sẽ không nghĩ là người đang cười thiện ý đâu.

"Anh còn cười!" Trương Lệ Linh lại lớn tiếng mắng Trần Thiên Minh. Sau đó đột nhiên Trương Lệ Linh lại dùng giày cao gót hung hăng đá vào chân Trần Thiên Minh.

"Trước kia là do ta có ý để Hà Đào đá, cô ấy mới có thể đá được. Cô cho rằng mình muốn đá là có thể đá được sao?" Trần Thiên Minh vừa nghĩ vừa rời chân ra chỗ khác.

Trương Lệ Linh hiệ giờ đang rất giận giữ, nằng dòn sức quá lớn vào cú đá này, vậy mà bây giờ lại đã vào khoảng không, vì thế bị mất trọng tâm, cả người ngã về phía trước. Vô tình, cả cơ thể nằng đều nhào lên người Trần Thiên Minh.

"Mẹ của ta ời?" Trần Thiên Minh kêu lên. Hắn bởi vì không kịp giữ Trương Lệ Linh, mà nằng lại đang ngã lên trên người hắn. Cặp môi anh đào nhỏ nhắn của nằng vô tình lại hôn lên mặt hắn một cái, trong khi đó thì cả thân hình thom mát đầy sức sống của nằng cũng đã nằm gọn trong lòng hắn.

Trần Thiên Minh hiện giờ chỉ có duy nhất một cảm giác, đó chính là "mềm", toàn thân Trương Lệ Linh lúc này mềm nhũn cứ như không xương vậy. Đặc biệt là địa phương phía trên của nằng, khiến Trần Thiên Minh lại càng cảm thấy mềm mại không tả được.

"Anh, anh, cái tên sắc lang này" Trương Lệ Linh vội vàng đẩy Trần Thiên Minh ra rồi đứng dậy, trên mặt đã xuất hiện hai đám mây hồng tuyệt đẹp rồi.

"Này, tiểu thư, cô không chịu nói lý sao? Chính là cô nhào vào tôi, không phải là tôi nhào vào người cô mà. Cậu vừa rồi phải để tôi nói mới đúng, tôi mới là người bị hại mà!" Trần Thiên Minh đến giờ mới hiểu cái cảm giác thế nào là oan uổng, làm sao mà lại gọi hắn là sắc lang chứ? Nếu mà do hắn làm, hắn để người khác nói cũng không sao. Đằng này lại không phải do hắn làm, mà là do nằng ta lao tới, thật đúng là vừa ăn cắp vừa la làng mà.

"Anh còn dám cường từ đoạt lý. Tôi... tôi..." Trương Lệ Linh nhớ lại một chút, quả thật sự là chính mình ngã tới, cũng không phải sắc lang kia nhào vào người mình.

"Tôi không có!" Trần Thiên Minh về mặt vô tội nói.

"Dù sao cũng là anh không đúng. Anh tại sao lại dòi chân đi chứ? Nếu anh để tôi đá trúng, thì làm sao mà tôi ngã sấp được" Trương Lệ Linh rút cục vẫn tìm được chỗ để nói. Nằng cũng cảm thấy cao hứng vì sự thông minh của mình, nằng sửa ngay việc mình nhào tới thành ngã sấp. Chẳng qua là bây giờ nằng cũng không sao tức giận được. Vừa rồi nằng tức giận đánh hắn, mắng hắn! Nhưng mà vừa rồi lại tiện nghi cho hắn, đặc biệt là nụ hôn đầu cũng cấp cho tên... sắc lang hắn, mà giờ chính nằng lại không thể tức giận được. Ngược lại, nằng lại có chút hoài niệm cảm giác kia.

"Tôi không ngốc. Không nhúc nhích để cô đá trúng sao" Trần Thiên Minh bây giờ mới cảm nhận được thế nào là nói lý với nữ nhân còn khó hơn lên trời nữa.

"Đứng, đứng im cho tôi đá" Trương Lệ Linh nhớ lại, nếu bây giờ hắn để cho nằng đá lại, nằng sẽ dùng sức sao?

"Tôi không phải đùa ngốc, cô có thể tìm được người sẽ đứng im cho cô đá sao?" Trần Thiên Minh liếc mắt nhìn Trương Lệ Linh một cái, quyết định mình nhất định sẽ không làm tên... ngốc kia, dù sao mình cũng không phải là người mê gái. Chẳng qua nhìn lại cặp ngực cao ngất phập phồng lên xuống của nằng, đó chẳng lẽ chính là địa phương mềm mại vừa nãy sao? Còn nữa, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn kia, chẳng phải nó vừa hôn mình ư.

"Sắc lang, anh nhìn cái gì?" Trương Lệ Linh quay lại thấy Trần Thiên Minh đang nhìn địa phương kiều ngạo kia của mình, mà vừa rồi song nhũ ngạo nhân của nằng cũng đề lên người hắn, khiến cho chính mình bị thiệt thòi.

"Cô không nhìn tôi, làm sao lại biết tôi nhìn cô?" Trần Thiên Minh đắc ý không buông tha nói.

"Tôi không tha cho anh đâu" Trương Lệ Linh tức giận giơ nắm tay nhỏ nhắn của nằng ra uy hiếp, đáng vẻ như là sắp đánh tới người Trần Thiên Minh vậy. Vừa rồi nằng đá không trúng hắn, hiện tại dùng tay chắc sẽ không có vấn đề gì.

Chỉ là nắm tay nhỏ bé của nằng còn chưa uy hiếp được Trần Thiên Minh, chúng đã bị Trần Thiên Minh bắt được rồi.

"Buông... buông ra" Trương Lệ Linh có chút hoảng hốt. Nằng đến giờ cũng chưa bao giờ tiếp xúc gần với nam nhân nào như vậy, đặc biệt là tên... gia hỏa khiến nằng chán ghét này.

"Cô không đánh tôi, tôi sẽ thả" Trần Thiên Minh nhìn nằng nói.

"Buông tôi ra, sắc lang" Trương Lệ Linh muốn mắng cho đến khi Trần Thiên Minh thả nằng ra mới thôi.

Nắm lấy bàn tay nhu nộn nhỏ bé của Trương Lệ Linh đang muốn đánh mình, Trần Thiên Minh trong lòng bỗng xuất hiện một loại cảm xúc khó nói. "Tốt, vậy để tôi "sắc" cho cô xem" Trần Thiên Minh cũng có chút tức giận. Ta liền sắc cho ngươi xem. Hắn cúi xuống, hung hăng hôn Trương Lệ Linh một cái.

Trương Lệ Linh quả thật ngây ngốc tại chỗ, nằng không ngờ được Trần Thiên Minh lại dám hôn mình.

"Bốp" Trương Lệ Linh bỗng nhiên cho Trần Thiên Minh một cái tát, sau đó quay đầu chạy ra ngoài.

"Ta hình như có chút quá phận" Trần Thiên Minh sau khi bị Trương Lệ Linh tát đã tỉnh lại. Vừa rồi là do mình tức giận hay là không chịu nổi sự hấp dẫn của Trương Lệ Linh, mà mình vừa hôn cô ấy sao? Chính Trần Thiên Minh cũng không thể nói rõ điều này.

"Lão đại, làm sao vậy? Em vừa thấy Lệ Linh chạy ra, có chuyện gì phát sinh vậy?" Lâm Quốc có chút khó hiểu chạy vào hỏi. Không phải là lão đại vừa rồi khi dễ biểu muội của mình chứ? Minh tốt nhất là nên giúp bên nào đây? Chỉ là hắn thấy trên mặt Trần Thiên Minh có một vết son, bên kia thì lại có dấu bàn tay, điều này lại càng làm cho hắn khó hiểu hơn.

"Nếu dấu bàn tay kia là do lão đại phi lễ với Lệ Linh, vậy thì dấu môi son kia thì phải giải thích thế nào đây? Là đánh xong rồi hôn, hay là hôn xong rồi mới đánh?" Lâm Quốc nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được, càng nghĩ lại càng đau đầu hơn. "Ngu ngốc, chuyện này thì liên quan gì đến ta sao? Không

bằng cứ coi như cái gì cũng không biết đi" Nghĩ vậy, Lâm Quốc cũng không đợi Trần Thiên Minh trả lời nữa mà đi luôn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 33: ÔN LẠI GIẤC MƠ XƯA

Trần Thiên Minh về đến nhà, len lén đóng cửa lại, vì bây giờ đã là 11 giờ đêm, mà xem ra bố mẹ hắn cũng đã ngủ rồi, không nên đánh thức họ dậy, nếu không chắc chắn là hắn sẽ không được yên thân tối nay.

"Thiên Minh, đã về rồi sao?" Một bóng người từ phía sofa lên tiếng, khiến Trần Thiên Minh tý nữa thì rụng tim.

Trần Thiên Minh nhìn kỹ lại, hóa ra là chị nuôi của hắn Lý Yến. "Chị Yến, chị đêm nay không phải trực đêm sao?"

"Đêm nay chị không phải trực, vì thế đang chờ cậu ở đây!" Chị Yến lại gần Trần Thiên Minh rồi quan tâm nói: "Thiên Minh, khoảng thời gian này cậu đang làm gì, tại sao luôn về trễ như vậy, công việc ở trường như thế nào? Không nên đi chơi với người khác đến đêm. Cậu đã lớn như vậy rồi, phải chú ý phép tắc." Nhìn thấy thằng em thanh mai trúc mã này của mình, nàng thật sự không nhẫn tâm mà mắng hắn, hằng chính là người mà trong lòng Lý Yến thương yêu nhất.

"Em đi chơi cùng đồng nghiệp, cũng không làm gì xấu đâu, chị không tin em sao?" Trần Thiên Minh thấy đáng vẻ lo lắng của chị Yến, hắn rất đau lòng liền nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai nàng.

"Chị không phải không tin cậu, chỉ là trong lòng chị vẫn rất lo!" Nói đến đây, hai mắt của chị Yến đã hơi đỏ lên, đáng vẻ sâu kín nói không lên lời.

Trần Thiên Minh thấy Chị Yến như vậy, hắn nhẹ nhàng ôm lấy chị Yến rồi nói: "Chị, em biết chị rất quan tâm cho em, chỉ là em đã lớn rồi, cũng đã hiểu được cách tự chăm sóc cho chính mình rồi"

"Đúng, cậu lớn rồi, cũng không cần có chị ở bên cạnh nữa" Chị Yến vừa nói lại vừa khóc. Nàng nghĩ đến việc Thiên Minh sẽ rời xa mình, trong lòng nàng cực kỳ không nỡ. Nhưng không còn cách nào khác, Thiên Minh không phải thuộc về nàng.

"Ai nói vậy, em đánh hắn bây giờ. Em cả đời này đều muốn có chị ở bên cạnh" Trần Thiên Minh gấp gáp nói, trên tay lại tăng thêm lực, hắn nhất định không để Chị Yến mà hắn yêu thương rời xa hắn.

"Ừm" Chị Yến bị Trần Thiên Minh ôm chặt có chút khó thở, nhưng trong lòng nàng lúc này lại rất hỗn loạn, mỗi khi thân mật tiếp xúc với Trần Thiên Minh như thế này, nàng đều có một loại cảm xúc rất lạ lùng.

Trần Thiên Minh chậm rãi đem tay trượt dần xuống, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve cặp mông thập phần co dãn của Chị Yến. Mà môi hắn cũng đã tìm đến cặp môi anh đào của nàng. Chị Yến vội quay đầu đi, không cho hắn thực hiện ý đồ. Chỉ là cặp song câu kia của Chị Yến lại chỉ cách ngực của Trần Thiên Minh có một tầng áo ngủ mỏng manh, vì thế khiến cho dục hỏa của Trần Thiên Minh bỗng nhiên bốc lên mạnh mẽ.

"Chị..." Trần Thiên Minh nhẹ giọng gọi nhỏ bên tai Chị Yến, còn tay hắn thì đã chậm rãi tìm đến cặp song câu kia của nàng.

"Không, không muốn. Di út sắp ra có thể nhìn thấy đó" Chị Yến nói ra lo lắng trong lòng mình. Nàng cố gắng đẩy hai bàn tay của Trần Thiên Minh ra, sau đó sửa sang lại áo ngủ có chút loạn lên do Trần Thiên Minh vừa sờ.

"Vậy thì đi vào phòng của em đi" Trần Thiên Minh cũng không phải thẳng ngốc, hắn biết mẹ hắn rất thương chị Yến, nhất định sẽ không cho hắn khi dễ chị Yến, nhưng mà hắn làm sao lại có thể buông tha cơ hội tốt như thế này chứ. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy chị Yến, sau đó đưa nàng đến phòng của mình.

"Không... muốn" Chị Yến lại nhẹ nhàng nói, thanh âm có chút như không muốn, nhưng dường như lại có ý. Điều này lại càng khiến cho dục hỏa của Trần Thiên Minh bốc cao hơn, phía dưới đã nhanh chóng cứng lên làm cho hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

"Bang" Bởi vì quá vội, Trần Thiên Minh lúc đi qua cửa đã bị đập đầu vào.

"Có sao không?" Chị Yến dường như nghe được tiếng động lạ.

"Không sao đâu, chỉ là không cần thận bị va đầu thôi" Trần Thiên Minh lúc này rất cấp bách vì vấn đề phía dưới, những vấn đề khác đối với hắn hiện giờ đều không còn quan trọng nữa.

Trần Thiên Minh ôn nhu đặt chị Yến lên giường, sau đó nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm nhẹ bên tai của chị Yến, sau đó lại dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn vào hai vai đang lộ ra của nàng.

Chị Yến trong lúc bị Trần Thiên Minh xúc động hôn vào môi, thân thể cũng có chút run rẩy, tất cả những điều này đều quá nhanh. Khiến nàng còn chưa kịp tiếp nhận, nhưng mà hần lại không muốn bỏ qua cho nàng. Không được, không thể cùng Thiên Minh làm như vậy, hần sau này sẽ còn có bạn gái, điều này sẽ làm hần trầm mê trong nữ sắc. Chỉ là lúc này thân thể của chị Yến đã phản bội nàng, hạ thân cũng đã ướt át, điều này khiến nàng không còn để ý tới mà đón nhận thân thể Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh đưa bàn tay chậm rãi tiến vào nội y của chị Yến, hần thấy chị Yến không có ngăn cản, vì thế hần vẫn cố hướng về song nhũ, nơi mà hần đã muốn vuốt ve từ lâu.

"..." Cặp song cầu kia của chị Yến vốn bao nhiêu năm nay không để cho nam nhân nào sờ bây giờ đang nằm trong tay Trần Thiên Minh, tuy vẫn còn cách một lớp áo ngực, mà hần lại còn đang dùng sức vuốt ve hai song cầu của nàng, khiến nàng càng cảm nhận được dục hỏa cuồng nhiệt của Trần Thiên Minh. Hần lần này vuốt ve lại đem đến khoái cảm rất lớn cho chị Yến, làm cho nàng tứ chi vô lực, để tùy ý cho hần đùa giỡn.

Bàn tay của Trần Thiên Minh lại lần mò xuống dưới quần ngủ của chị Yến, nội khố đã vô cùng ẩm ướt rồi.

"Không muốn" Chị Yến cũng đã tỉnh lại một chút rồi, hần đùa giỡn nàng như vậy khiến nàng không thể rời đi được.

"Em, em... muốn" Trần Thiên Minh bây giờ đang bị dục hỏa thiêu đốt, phía dưới đang vô cùng cứng rắn khiến hần có đòi hỏi rất mạnh. Hần hiện tại chỉ muốn tìm đến u cốc thần bí thơm ngát kia, ý nghĩ này lại làm cho phía dưới càng thêm cứng rắn, nhu cầu giải quyết phía dưới lại càng thêm bức thiết.

"Vậy, vậy thì để chị giúp em" Chị Yến có chút thẹn thùng, sau đó nàng chậm rãi dùng tay sờ vào phía dưới cứng rắn của Trần Thiên Minh.

"Oa!" Chị Yến chạm đến nơi cứng rắn đó của Trần Thiên Minh cũng khiến nàng rất xúc động, vội vã thu tay lại. Nàng không thể tưởng tượng được phía dưới của hần lại cứng như vậy, nếu như cái thứ gia hỏa cứng rắn này tiến vào cái nơi ẩm ướt đó của mình, nàng không biết có thể tiếp nhận được không.

"Yến, em muốn" Trần Thiên Minh biết chị Yến đã đến lúc mấu chốt, hần cũng không muốn làm khó người biểu tỵ mà hần rất yêu thương này.

"Không được, nhớ là không được cởi quần áo ta, cũng không cho pháp cậu sờ loạn phía dưới của chị nữa" Chị Yến mặt đã đỏ bừng, giọng nói cũng có chút mơ hồ.

"Biết, biết, chị, nhanh đi" Trần Thiên Minh vội vàng gật đầu, nếu trước mặt không phải là chị Yến, hần đã sớm "mang thương chiến đấu" rồi. Nhưng mà hần lại không thể làm thế với chị Yến, vì vậy chỉ có thể cố kiềm chế, nhưng dục hỏa phía dưới đã khiến hần rất khó chịu rồi.

Chị Yến lại đem bàn tay mình qua nắm lấy phía dưới cứng rắn của Trần Thiên Minh.

"Chị, có thể dùng tay vuốt ở bên trong không?" Trần Thiên Minh lại được đà lấn tới, nam nhân mà, ai mà không như vậy chứ?

"Cậu còn nói nữa là chị ra ngoài luôn đó" Chị Yến thật muốn đánh vào đầu hần một cái, hần không biết mình có thể làm thế này đã là rất khó rồi, lại còn đòi nàng vuốt tận bên trong nữa, thiệt là.

"Vậy em... em không nói nữa, nhanh" Trần Thiên Minh thấy chị Yến cảnh cáo, hần biết mình không thể lần thêm được nữa. Cho dù chị Yến giúp mình tuy còn cách một lớp quần, nhưng mà so với chính mình "tự sướng" thì tốt hơn nhiều, như thế thì không nên yêu cầu nhiều, hần liền nghĩ ra một biện pháp, lần sau hần sẽ mặc một cái quần mỏng đến không thể mỏng hơn, lúc đó cảm giác sẽ thay đổi lớn cho xem, không biết ngoài... cửa hàng quần áo có loại này không.

Trần Thiên Minh một bên thì dùng sức trêu đùa song cầu cao ngất của chị Yến, một bên thì hưởng thụ khoái cảm phía dưới mang lại. Mỗi lần lại mang đến hai loại khoái cảm khác nhau, mà lúc này thân thể chị Yến cũng không còn cứng nhắc như trước nữa, xem đáng về thì nàng cũng có chút kỹ xảo.

Nhìn thấy đáng về ửng hồng của chị Yến đang vội vàng, Trần Thiên Minh trong lòng cũng cảm thấy mình có chút tà ác, chính mình chỉ vì nhất thời khoái ý, mà lại hại Chị Yến. Nhưng mà chính hần cũng không ngờ, nghĩ đến sau này nàng sẽ có bạn trai, lúc đó nàng sẽ làm song cầu với bạn trai, trong lòng Trần Thiên Minh bỗng xuất hiện cảm giác rất không thoải mái.

"Không... không thể như vậy được, không thể để nam nhân khác có được chị Yến, nàng chỉ có thể cả đời thuộc về ta mà thôi" Trần Thiên Minh bá đạo nghĩ. Dù sao việc làm ăn của mình cũng đang vào quỹ đạo, lúc đó nhất định có thể khiến người phụ nữ mình thích có được cuộc sống tốt nhất. Cứ như vậy, Trần Thiên Minh âm thầm hạ quyết tâm, hần muốn thành lập "vương quốc" của chính mình.

"A..." Động tác tăng tốc ở phía dưới của chị Yến khiến cho Trần Thiên Minh nhận được một trận khoái cảm rất lớn, bang tay hần vốn đang vuốt ve song cầu của chị Yến cũng không kìm được mà tăng thêm lực.

Chị Yến cũng đã cảm nhận được Trần Thiên Minh sắp ra, vì thế nàng càng cố gắng tăng tốc hơn nữa.

"A..." Trần Thiên Minh bỗng nhiên rên lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 34: MUA CHUỘC LÝ HIỆU TRƯỞNG

"Em nhanh đi tắm một cái đi, lát nữa chị sẽ giúp em giặt quần áo bẩn" Nhìn thấy phía dưới cứng rắn của Trần Thiên Minh đã mềm trở lại, chị Yến cũng thờ nhẹ ra một hơi.

Cái thứ hư hỏng kia không ngờ lại trụ được lâu như vậy, nó khiến cho hai tay nàng cũng có chút tê dại. Chẳng qua là phần quần phía dưới của Trần Thiên Minh đã ướt hết rồi.

"Chị đối với em thật tốt" Trần Thiên Minh xấu hổ nhìn Chị Yến, kích động ôm nàng vào lòng. Vừa rồi hắn mới vuốt ve song cầu của nàng, cảm giác vô cùng sáng khoái, nếu như mà có thể tiến thêm một bước nữa, vậy không biết còn sướng đến mức nào nữa đây, nhưng mà Trần Thiên Minh cũng biết bây giờ thì chưa được, vừa rồi đã làm khó chị Yến quá rồi.

"Chị không tốt với em, vậy thì tốt với ai?" Chị Yến quát yêu Trần Thiên Minh, nàng thấy đáng vẻ đáng yêu này của Trần Thiên Minh, mẩu tính trong nàng cũng đã bộc phát ra.

"Chị... em muốn cả đời này đều chiều cổ chị, được chứ? Chị không được rời xa em đó" Trần Thiên Minh ôn nhu nhìn chị Yến, hắn nhất định không bao giờ rời xa nàng.

"Được, chị cũng sẽ chiều cổ em cả đời" Chị Yến trong lòng lại thương tâm nghĩ: "Sau này hắn có bạn gái sẽ không còn nói như vậy nữa, hắn lúc đó sẽ quên mình ngay thôi!" chẳng qua là chị Yến sẽ không nói ra những lời này, rốt cục rồi cũng sẽ đến ngày đó, vậy thì cứ coi như đây là một giấc mộng đẹp để sau này nhớ lại đi.

"Chị thật tốt" Trần Thiên Minh thật sự muốn lao đến ôm chị Yến, thân thể mềm mại của nàng lại khiến hắn có cảm giác muốn cứng lên rồi.

"Em thật đáng chết" Chị Yến lại phát hiện ra Trần Thiên Minh lại muốn cứng lên "Nhanh đi tắm đi, bẩn quá" Chị Yến thật sự cũng không nghĩ đến, "bẩn" này cũng liên quan rất lớn đến nàng.

"Được, em đi liền" Trần Thiên Minh thấy phía dưới của mình lại muốn dựng lên, trong lòng thầm mắng: "Tiểu đệ à tiểu đệ, nguoi cũng đừng như vậy, không nên làm ta mất mặt chứ".

"Em đã ăn cơm chưa?" Chị Yến quan tâm hỏi. nàng bây giờ mới lo đến việc Trần Thiên Minh đã ăn cơm chưa, nàng đang sợ hắn bị đói.

"Em ăn bên ngoài rồi" Trần Thiên Minh đứng dậy, cảm giác ướt phía dưới khiến hắn rất khó chịu.

"Chị lát nữa sẽ đi giặt quần áo cho em, em tắm nhanh rồi đi ngủ đi, ngày mai em còn phải về trường đó sao?" Chị Yến lại dặn dò Trần Thiên Minh lần nữa.

"Muộn rồi, chị thôi để ngày mai rồi tắm đi!" Trần Thiên Minh cũng đau lòng nhìn Chị Yến.

"Không được, nếu ngày mai để đi út nhìn thấy quần của em như vậy, chắc chắn là không ổn. Mà chị chiều mai lại có ca trực, vì thế cũng rồi mà. Em mau đi đi" Chị Yến cố gắng đẩy Trần Thiên Minh ra khỏi phòng.

"Được, em đi luôn đây mà, không được sao?" Trần Thiên Minh vừa nói vừa nhìn trộm khuôn mặt của chị Yến một chút.

Chị Yến vuốt ve khuôn mặt ửng hồng của mình, trong lòng có chút si mê....

"Lý hiệu trưởng, chào ông" Diệp Đại Vi đưa tay ra bắt tay với Lý hiệu trưởng của trường Trần Thiên Minh.

"Ài da! Ông chủ Diệp, thật khách khí quá!" Khuôn mặt béo mập của Lý hiệu trưởng cũng nở nụ cười. Nghĩ tới việc một ông chủ lớn lại mời mình ăn cơm, khẳng định là có việc gì đó muốn nhờ. Những cũng mặc kệ, có cơm thì ăn, có nữ nhân thì song cầu, đây chính là nguyên tắc làm người của hắn.

"Không sao, Lý hiệu trưởng dù bận rộn như vậy mà cũng có thể dành chút thời gian cho tôi, đây chính là vinh hạnh của tôi" Diệp Đại Vi cũng cười theo. Con mẹ nó, cái... tên hiệu trưởng này uống cũng uống, bài bạc cũng đánh, cái gì cũng biết. Ông chủ như ta mà thiếu chút nữa cũng không bằng hắn.

"Ha ha, đúng, đời người thì nên vui chơi hưởng lạc" Lý hiệu trưởng vỗ đùi, sau đó cầm micro lên hát.

"Lý hiệu trưởng, tôi nghe nói trong trường ông có một lão sư gọi là Trần Thiên Minh đúng không?" Diệp Đại Vi cũng không muốn nói nhiều với người như thế này, vì thế liền đi thẳng vào vấn đề.

"Đúng vậy, ông chủ Diệp biết hán sao?" Lý hiệu trưởng dù sao cũng là người giáo hoạt, biết ngay là đã nói đến chủ đề chính của hôm nay rồi.

"Không biết, không biết. Chẳng qua nghe nói lão sư này tác phong bình thường không nghiêm túc, lại thường đi trễ, về sớm, đi dạy mà luôn để học sinh tự học, cũng không thường đi dạy. Người như vậy cũng có thể làm lão sư sao?" Dù sao cái gì gọi là hư hỏng, tất cả Diệp Đại Vĩ đều đổ lên đầu Trần Thiên Minh, mà bây giờ cũng là thời cơ tốt nhất để "bỏ đá xuống giếng".

"Cái này... Tôi trở về sẽ điều tra rõ ràng" Lão hồ ly như Lý hiệu trưởng thì làm sao mà không hiểu điều này, hán bây giờ đã biết Diệp Đại Vĩ này và Trần Thiên Minh chắc chắn là có mâu thuẫn, cho nên bây giờ mới muốn đối phó Trần Thiên Minh kia.

"Đúng, ông phải cẩn thận điều tra hán" Diệp Đại Vĩ vừa nói vừa đem một phong bì lớn nhét vào tay Lý hiệu trưởng.

Lý hiệu trưởng nhẹ nhẹ miết thử, phong bì cứng bên trong cũng không ít hơn 2000 "Nếu đúng như lời ông chủ Diệp nói, vậy thì đúng là người này không thích hợp để làm giáo viên ở trường chúng tôi. Ngày mai tôi sẽ triệu tập cuộc họp để bàn về vấn đề này ở trường, cẩn thận để bàn bạc vấn đề này. Nếu như hán lúc đó không có mặt, vậy thì sau này cũng không thể nói gì được. Tôi sẽ cho phó hiệu trưởng và một số giáo viên khác đề ý hán, nếu hán mà còn đến trễ dù chỉ một giây, tôi sẽ ngay lập tức phê bình hán trước cuộc họp, mà nếu kỳ thi của năm này hán mà thất bại... Nếu thất bại, vậy thì hán ngay lập tức sẽ bị đuổi khỏi hội đồng giáo viên" Nói đến đây, Lý hiệu trưởng cũng cười gian trá, dường như hán đang nhìn thấy Trần Thiên Minh xong đời luôn vậy.

"Ha ha ha!" Diệp Đại Vĩ cao hứng vỗ vỗ vai Lý hiệu trưởng nói: "Lý hiệu trưởng, đúng là bằng hữu tốt. Đối với loại người này, ông tuyệt đối đừng nhẹ tay"

"Đúng, không thể nhẹ tay được" Lý hiệu trưởng cũng phụ họa nói.

"Lý hiệu trưởng, ông bao giờ thì rảnh, tôi muốn mời ban lãnh đạo trường ông đi ăn cơm, tôi mời" Diệp Đại Vĩ đã nghĩ rất chu đáo rồi, đám làm việc là thủ hạ dưới tay của Lý hiệu trưởng, nhất định phải cẩn thận chiêu cố.

"Vậy, không thành vấn đề, vậy thì đề thứ 7 đi, hôm đó bọn họ rảnh, tôi sẽ dẫn bọn họ đến gặp ông" Vừa nghe thấy Diệp Đại Vĩ nói mời cơm, Lý hiệu trưởng rất cao hứng khua tay múa chân.

"Lý hiệu trưởng, quán karaoke này là do bằng hữu của tôi mở, ông bao giờ rảnh có thể đến đây hát miễn phí, dù sao tóc xù cũng thường xuyên ở đây. Biết chưa, tóc xù? Diệp Đại Vĩ quay lại ra hiệu cho tên tóc xù.

"Tôi hiểu, ông chủ" Gã tóc xù gật gật đầu.

"Tốt, tốt. Tôi trở về nhất định sẽ giúp ông xử lý tên Trần Thiên Minh kia, tiểu tử này bình thường tôi cũng thấy không vừa mắt chút nào. Tôi lần này không bức tử được hán, chắc chắn sẽ để mặc cho ông xử lý" Lý hiệu trưởng tự tin vỗ ngực, cái loại việc chính đồn người khác này, hán phải nói là "xe nhẹ đường êm", đó cũng chính là thủ đoạn mà bình thường hán hay dùng mà.

"Lý hiệu trưởng, ông sau này có nữ nhân nào, có thể đưa đến đây. Phòng của chúng tôi ở đây giữ an toàn bí mật rất tốt, ông một bên có thể ca hát, một bên có thể làm..." Diệp Đại Vĩ lần trước cũng một bên hát "Trung Quốc Công Phu", một bên thì này nọ với một em. Cái tư vị này thật sự rất mới lạ, khiến cho hán nhớ mãi không quên.

"Thật vậy, tôi còn chưa thử qua làm như vậy, khẳng định là rất kích thích" Nói đến chơi nữ nhân, tinh thần Lý hiệu trưởng lại tăng cao, trong hai tròng mắt hán cũng lấp lánh dâm quang. Hán hiện đang hận không thể kiếm ngay một vị tiểu thư, hung hăng làm luôn một hồi.

"Kích thích, thật sự là chơi rất đã! Có cần tôi gọi một vị tiểu thư đến luôn cho ông thử chơi một chút?" Diệp Đại Vĩ gợi ý cho Lý hiệu trưởng, cái tên dâm côn này, khẳng định là không chịu nổi loại hấp dẫn này rồi.

"Đây, chuyện này liệu có tốt không?" Lý hiệu trưởng giả vờ đứng đắn nói.

"Tóc xù, gọi một vị tiểu thư xinh đẹp đến đây" Diệp Đại Vĩ nhanh chóng phân phó cho tóc xù.

"Vâng, ông chủ" Tóc xù nhận lệnh rồi đi ra ngoài.

"Ông chủ Diệp" một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp như hoa bước vào.

"03, đây là ông chủ Lý, cô đêm nay phục vụ cho tốt. Tóc xù, người đi theo ta ra đây có việc" Diệp Đại Vĩ gọi tên tóc xù đi ra ngoài.

"Ông chủ Diệp, ông đây là..." Lý hiệu trưởng ra về khó xử nói.

CHƯƠNG 35: CA HÁT

"Ông chủ Diệp, cô này là..." Hiệu trưởng Lý còn muốn làm ra bộ dáng đạo mạo một chút, nhưng khi lão thấy bộ ngực vĩ đại cùng cặp mông phi nhiêu của ả tiếp viên số 03, liền hưng phấn đến nói không nên lời, lập tức kéo 03 vào mà vô vấp.

"Ông chủ, tiếp viên đáng giá năm trăm đồng của chúng ta cũng đem ra phục vụ Hiệu trưởng sắc lang kia sao?" Ra khỏi cửa phòng Tóc xù có chút không phục hỏi Diệp Đại Vĩ.

"Ai nói chúng ta cho không, tao miễn phí ca hát, chứ không miễn phí gái. Mày lên gọi điện thoại nói cho 03, bảo nó sau khi tên kia xong chuyện, lập tức đòi tiền, nói đây là quy định ở đây, làm xong việc thì phải tính tiền tại trận, không nằm trong phạm vi tính tiền của nhà hàng Karaoke" Diệp Đại Vĩ âm hiểm cười cười, "Tao thấy hần cũng sẽ không chịu trả, để khi hần muốn tin chúng ta, chúng ta lại không có ở đó, 03 lại không cho hần đi ra ngoài, chúng ta có muốn giúp hần cũng không có biện pháp. Lão Hiệu trưởng này nhất định sợ chuyện, sợ 03 làm to chuyện nhất định phải đòi tiền ra".

"Vậy không sợ hần về sau không chịu giúp chúng ta chơi tên thầy giáo kia sao?" Tóc xù lo lắng hỏi.

"Không sợ, nếu lão không làm cho tao, tao sẽ bảo con nhỏ kia lên tố cáo tại Cục Giáo dục, cái chức Hiệu trưởng này của hần cũng khó mà giữ. Hần hiện tại đã lên chung một thuyền, không có biện pháp xuống nữa, ha ha ha" Diệp Đại Vĩ đại cười. Đối phó với người như vậy, hần rất có biện pháp, huống chi là lão Hiệu trưởng Lý này cũng không có bối cảnh gì.

"Hôm nay cho hần hai ngàn, trừ năm trăm chơi gái, hần còn kiếm được một ngàn rưỡi, cũng không tệ rồi" Nghĩ tới Trần Thiên Minh rất nhanh sẽ bị hần chơi cho chết, Diệp Đại Vĩ đích trong lòng như nở hoa.

"Ông chủ, trong khoảng thời gian này tên thầy giáo kia không hiểu vì sao cứ ở tại trường học, không có đi xe máy về lại thành phố. Nếu nhìn thấy, tôi nhất định sẽ đánh cho hần tàn phế" Tóc xù hung hăng nói. Hần làm sao biết, trong khoảng thời gian này Trần Thiên Minh vì tiết kiệm thời gian, đã bảo Lâm Quốc lái xe đưa đón hần về trường học.

"Mày canh kỹ cho tao, nếu phát hiện tiểu tử này ở một mình, lập tức đánh tàn phế nó cho tao. Mẹ nó, thứ gì mà tao không chiếm được, người khác cũng đừng mong chiếm được" Nghĩ tới con tiểu tiện nhân Hà Đào kia đang rên rỉ dưới thân của Trần Thiên Minh, Diệp Đại Vĩ lại tức muốn học máu, nhất định phải hủy Trần Thiên Minh kia đi.

"Tôi nhất định sẽ phế hần" Tóc xù nghiêm rắng nói.

"Ông chủ Lý, anh muốn ca bài nào nè?" 03 một bên thở thề, một bên đưa remote cho Hiệu trưởng Lý.

"Ca cái gì cũng được? Tay của em thật mềm!" Hiệu trưởng Lý thừa dịp cơ hội nhận remote mà vuốt ve tay của 03.

"Anh xấu quá à! Sờ tay người ta" 03 nửa rụt nửa không, thỉnh thoảng lại dùng hai quả núi lửa kia cạ sát vào cánh tay Hiệu trưởng Lý, làm cho yết hầu của Hiệu trưởng Lý phát khô, ở dưới cứ như muốn đục quần mà chui ra.

"Em nói anh xấu, anh sẽ xấu cho em xem" Hiệu trưởng Lý lời còn chưa nói xong, liền đem bant ay thô kệch chop lấy hai quả núi lửa kia. "Mẹ ta ơi! Lớn như vậy, tay của ta còn không bao hết được, size bao nhiêu đây?" Hiệu trưởng Lý vừa vuốt ve nắn bóp vừa nghĩ tới cái túi da của con sư tử cái ở nhà, thật sự là khác nhau một trời một vực.

"Đừng, đừng mà, đừng mà..." Tuy 03 đối với tên già dê mập ú này rất xem không vừa mắt, nhưng vì tiền, chỉ có thể làm ra bộ dáng thực là hứng thú.

"Em tên gì nè?" Hiệu trưởng Lý một tay dùng sức vằn cái núi thịt căng tròn, một tay bắt đầu luôn xuống dưới váy 03.

"Anh cứ gọi em là 03 là được rồi, đây là quy củ ở đây, chỉ gọi số chứ không gọi tên, anh đừng mà..." 03 tại thời điểm này đã chụp lấy tay của Hiệu trưởng Lý. Kinh nghiệm cho 03 biết khi nào thì không nên cho mấy tên già dê này dễ dàng lần tới, vậy sẽ rất khó mà moi tiền.

"Người đẹp, anh muốn mà, đến đây cho anh sờ tý" Hiệu trưởng Lý gạt tay 03 mà ngựa quen đường cũ luôn vào dưới váy, lão đã không thể không chế bản thân, có cảm giác như toàn thân bốc lửa, như sắp bùng nổ vậy.

"Đừng..." 03 bộ dáng rất say mê, nằm ở trên sô pha, tay chân xoải ra, mặc Hiệu trưởng Lý tung hoành.

"Bảo bối, em thật sự là ngon lành! Cái nào lên thì lên, cái nào xuống thì xuống. Anh cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp em nào gọi cảm như vậy. 03, anh sẽ nhớ số của em. Anh sau này sẽ thường xuyên tới" Hiệu trưởng Lý trong mắt lúc này chỉ có da thịt trắng bóc của 03.

"Ông chủ, 03 cũng rất thích anh, anh thật cường tráng. Anh phải nhớ thường xuyên tới tìm 03 đó! 03 sẽ luôn nhớ đến anh" 03 một mặt chăm sóc phía dưới của Hiệu trưởng Lý, một mặt nũng nịu nói.

"Vậy đêm nay em phải hầu hạ anh cho tốt, làm cho anh sướng, sẽ không quên em đâu" Hiệu trưởng Lý cảm thấy đêm nay thật không uổng, có được một

em út ngon như vậy, thật sự là cực phẩm ở trên giường.

Hiệu trưởng Lý cấp bách cởi sạch đồ trên người 03, 03 vận vẹo thân thể đầy đặn của nàng ta để cho Hiệu trưởng Lý thuận lợi hơn. 03 hôm nay mặc một bộ nội y nửa trong suốt gợi cảm, trước mắt Hiệu trưởng Lý bây giờ chỉ có nội y cùng thân thể trắng như tuyết, làm cho mắt lão phát ra âm quang sáng rực, nuốt nước miếng ừng ực.

"Thật là lớn" Hiệu trưởng Lý cầm lấy cái áo ngực to gần bằng cái đầu của hắn, chắc phải tới số 44!

03 nhìn thấy Hiệu trưởng Lý nước miếng chảy ròng ròng, trong lòng ghê tởm không nói nên lời, nhưng vẫn phải tươi cười nghênh đón.

"Bốp... mông thật là co dãn" Hiệu trưởng Lý dậm dật cười lớn.

"Ông chủ à, anh thật xấu" 03 rên rỉ nói.

"Sẽ còn xấu nữa! Đến đây, anh muốn vừa hát vừa tiếp em" Hiệu trưởng Lý nói xong, lập tức thoát y, sau đó liền đè lên người 03, tách hai đùi của nàng ta ra mà tấn công, cứ như là chiến sĩ vùng thương mà xông pha chiến trận vậy, muốn dùng lực lượng mạnh nhất mà cướp phá trận địa của đối phương.

"A..." 03 khoa trương kêu lên "Sướng quá... Mạnh lên... Đúng rồi, mạnh nữa lên... Em muốn... Nhanh nữa lên ông chủ... Ông chủ... Anh thật mạnh mẽ... Em muốn..." 03 liều mạng hô lớn, dù sao phòng Karaoke cũng cách âm rất tốt, cửa lại khóa chặt, người bên ngoài căn bản là nghe không được, cũng vào không được.

Hiệu trưởng Lý nghe tiếng rên tràn đầy xuân tình của 03, tiểu huynh đệ lại càng thêm dùng lực mà tiến lên.

Hiệu trưởng Lý một bên dựa vào sofa, một bên cầm micro, dùng thanh âm hỗn hển mà vừa làm vừa ca bản dân ca "Chinh Phục":

"Cứ như vậy mà đem 03 chinh phục cởi sạch đồ ra tâm tình của ta thật là cao hứng, ta quyết định phải chơi nàng..."

"Cứ như vậy mà bắt 03 cởi quần áo ta ra, cùng tiểu huynh đệ hai bên cùng ái ân..."

03 dường như cũng bị tiếng ca của Hiệu trưởng Lý làm cho kích động, nàng ta căn cứ theo âm điệu của lời ca, ôm lấy cổ của Hiệu trưởng Lý mà liều mạng lay động.

Hiệu trưởng Lý làm sao chịu nổi sự lay động của 03, chỉ trong chớp lát đã gào to lên một tiếng "A...", cao trào đã tới mà đồ gục lên trên người 03.

"Không thể tưởng được là thứ vô dụng, chỉ mới vài phút đã không nổi rồi. Tiền của lão này thật dễ kiếm, khách hàng như vậy nhiều mấy cũng không sợ" 03 cố đẩy Hiệu trưởng Lý ra, đứng lên mặc lại quần áo, chuẩn bị đòi tiền Hiệu trưởng Lý.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 36: XUNG HỒ

"Trần Thiên Minh" Hà Đào từ phòng của mình kêu tên hắn lên. Từ khi hai người thường xuyên ăn com chung, lúc gọi nhau cũng không dùng đến từ Thầy, Cô nữa

"Có chuyện gì?" Trần Thiên Minh từ phòng mình cũng lớn tiếng hỏi lại.

"Anh tới đây một chút".

Vừa nghe nàng gọi, hắn liền chạy nhanh tới. "Mỹ nhân, có chuyện gì mà lại gọi anh đẹp trai ta thế?" Hắn cố ý lắc lắc đầu, ra vẻ tiêu sái.

"Hắc, hắc, đừng có đùa, coi chừng em lại phun hết com tối ra lúc đó anh đợi em tính sổ nhá" Nàng yêu kiều liếc hắn một cái. Mấy ngày gần đây, tình trạng hai người vô cùng tốt, tình cảm cũng tăng lên từng ngày.

"Vậy em tìm anh có chuyện gì?" Hắn vừa nói vừa tìm một cái ghế ngồi xuống, trong thời gian cùng nàng ăn com, hắn cũng quen thuộc nơi này nhiều hơn. Trước mặt nàng, cũng không còn bộ dạng sùng bái tôn thờ như lúc trước nữa.

"Nước trong phòng tắm của em tự nhiên lại không nóng, anh kiểm tra hộ em với. Tí nữa em còn dùng nữa" nàng vừa nói vừa chuẩn bị quần áo để đi tắm.

Vừa rồi, nàng chính là đang muốn đi tắm, nhưng cái máy nước nóng chính tới chính lui lại chẳng ấm lên được tí nào. Vừa ăn cơm xong, người ra mồ hôi, nếu không tắm rửa thì thật là không thoải mái, không còn biện pháp nào cả, đành phải gọi Trần Thiên Minh đến, xem hắn có giúp được hay không.

"Đề anh vào xem thử, sao lại như thế nhỉ?" Vừa nghe nàng nói như vậy, lòng hắn liền động, đi vào phòng tắm.

Mặc dù Trần Thiên Minh chưa từng vào căn phòng này lần nào, nhưng hắn cũng không hề lạ lẫm. Đặc biệt là trong khu vực hắn đã từng quan sát kỹ lưỡng. Hắn nhìn qua bên cạnh liền thấy một số đồ dùng của thiếu nữ cùng một đám chai lọ khiến hắn thấy hoa cả mắt.

Ngày trước, Hà Đào cũng ở đây thay quần áo, đầu tiên là vươn đùi đẹp mặc tiểu y vào rồi tới bận chiếc nịt ngực. Hắn một bên vừa dò xét, một bên vừa tưởng tượng. Bây giờ, lại có thể nhìn... kia, chính cái cái vết nứt nhỏ này, cũng bởi vì nhiều năm không tu sửa nên bị nứt một chút, nhưng cũng chỉ có tí xú, người thường không có khả năng nhìn tới được.

Nói như vậy, hóa ra chính mình không phải người bình thường sao. Trần Thiên Minh tiếp tục đánh giá tình hình bên trong, bật công tắc của máy nước nóng lên, chiếc máy vừa được khởi động liền xịt nước lên đầu hắn.

"Ai da" hắn vội vàng đóng công tắc lại, đưa tay vuốt mặt. F*ck, thật không ngờ một việc vinh quang như thế lại bị mình phá hỏng.

"Có chuyện gì thế?" Nghe tiếng kêu của Trần Thiên Minh nàng liền tới, nhưng vừa nhìn thấy hắn bộ dạng chật vật, tóc đã ướt hết liền che miệng cười hi hi.

"Sao mà tóc anh ướt hết vậy?"

"Ha ha, anh định thử xem tại sao máy lại không hoạt động, chắc là có vấn đề" Hắn liền ra vẻ tiêu sái, vuốt tóc, mang những hạt nước rơi xuống.

"Cuối cùng là bị làm sao?" Nàng cười, bộ dạng của hắn lúc này quả thật vô cùng buồn cười.

"Tốt, hình như là không có điện, cô thay bình điện khi nào? "Tuy hắn không hiểu lắm về đồ điện, nhưng kiến thức chung thì vẫn đủ. Cái máy nước nóng này không hoạt động chỉ có ba lý do: Một là nước không đủ, thủy lực quá ít. Nhưng vừa rồi nước phun lợi hại như vậy, làm mình ướt hết người thì suy ra thủy lực không có vấn đề. Thứ hai, chính là hết bình điện, thứ ba là máy bị hư.

Trong lúc này, hắn chỉ có thể xử lý vấn đề thứ hai thôi, nếu là thứ ba thì hắn bó tay. Nên bây giờ chỉ có thể dùng phương pháp sửa chữa thứ hai.

"Bình điện à, em không biết, trước kia cũng là có người khác làm hộ" Nàng lắc đầu nói.

"Thế bây giờ em có không?"

"Hình như là có" Hà Đào suy nghĩ rồi đi ra ngoài.

Mịa, thật là giống với tình tiết trong một số tiểu thuyết mà, chỉ có điều trong đó là nhân vật nữ bị ướt, thân thể bên trong bộ phận quan trọng ả ả lộ lộ, sau đó nam nhân vật lại sắc tâm đại phát, và thế là...

Nhưng bây giờ lại là chính mình bị ướt, dường như có chút thay đổi. Hắn vừa nghĩ, vừa đem bình điện phía dưới cầm lên. Mịa, hạn sản xuất cách đây đã hai năm, thảo nào, không hư mới lạ.

"Anh nhìn xem, cái này có đúng là bình điện không?" Hà Đào cầm một cặp bình điện đưa cho hắn.

"Đề anh thử xem" Trần Thiên Minh nhận bình điện liền thay vào, sau đó mở nước ra, tới bên cạnh nàng.

"Tốt quá" Hà Đào nhìn máy đã hoạt động cao hứng kêu lên.

"Đề anh điều chỉnh một chút, liền có thể sử dụng được" Hắn thấy vòi nước đang chiếu thẳng vào chỗ hay nhìn lên của hắn, vội nói với nàng.

"Tốt quá, cảm ơn anh" Hà Đào gật gật đầu.

"Đừng khách khí, chúng ta còn xa lạ nữa hay sao?" Trần Thiên Minh mê đắm liếc nhìn bộ ngực cao vút của nàng, không biết tí nữa có được nhìn thấy toàn bộ không đây.

Hắn cố tình chỉnh vòi nước về bốn phía rồi dừng lại ở chỗ nhìn khá dĩ nhất, "Hà Đào, chỗ này là tốt rồi, nước phun cũng tốt, chỗ này vừa tiện lợi vừa tốt cho tuổi thọ máy".

"Trần Thiên Minh, anh thật là hiểu rộng" Nàng hâm mộ nhìn hắn nói.

"Cái này là đương nhiên, là một nam nhân nếu không biết nhiều thì làm sao có đủ tài cán để phục vụ một mỹ nữ như em chứ ???" Hắn lại liếc nhìn bộ ngực của nàng hắc hắc, lát nữa là có thể nhìn được rồi.

"Tôi đi trước đây. "hắn hiện tại đang nghĩ tới việc nhanh chóng về phòng, bắc ghế ngồi trước phòng tắm, hoàn hảo chờ đợi rồi chậm rãi thưởng thức.

"Cảm ơn".

Trần Thiên Minh liền trở về, vội vàng đóng cửa.

"Thiên Minh" Ngô Thanh bên ngoài gọi hần lại.

"Có chuyện gì? "Trần Thiên Minh không kiên nhẫn hỏi lại. Hiện tại hần đang đem ông tổ tông tám đời của Ngô Thanh ra hỏi thăm. Mịa, sớm không tìm, muộn không tìm, sao lại tìm ngay lúc này chứ.

"Tôi tìm anh có chút việc, không lâu quá đâu, chỉ 20 , 30 phút thôi" Ngô Thanh nói.

"Cái gì?" Trần Thiên Minh ngây ngốc, những 20 - 30 phút cơ à, chừng ấy thời gian, hần tắm được mấy lần rồi ấy chứ. Điều này có được không?

"Có gấp lắm không? Để sau rồi nói được không?" Trong lòng hần đang nóng như lửa, thật là muốn một cước đá bay tên vô duyên này ra ngoài.

"Có chút khẩn cấp, ngày mai là sinh nhật tôi, tôi muốn mời cậu tham dự" Ngô Thanh nói.

"Tối mai? Sinh nhật anh?" Trần Thiên Minh ngẩn người ra, chính mình cùng hần chỉ là giao du bình thường, hần không có lý do gì để mời mình cả. Hần như vậy, không lẽ muốn cho mình đồ máu sao.

"À, tôi cũng không mời nhiều, chỉ mời ba người Hà Đào, Lưu Mỹ Cẩm, Phạm Văn Đình và cậu thôi" Ngô Thanh nói.

"Cái đó nói sau nha, bây giờ tôi đang bận" Trần Thiên Minh vừa nói vừa đóng cửa, mệ, vừa rồi chuẩn bị kỹ như vậy, tựa hồ có thể thương thức tới nơi, thì lại bị tên này làm trò quỷ.

"Không được, cậu phải đồng ý trước đã" Ngô Thanh liền đem chân chắn trước cửa, thật sự hần cũng chẳng muốn mời Trần Thiên Minh làm gì, nhưng mà Phạm Văn Đình đã nói nếu Trần Thiên Minh không đi thì sẽ không đi. Mà Lưu Mỹ Cẩm các nàng đều nói nếu như chị Đình không đi, các nàng cũng không đi. Cho nên, hần hôm nay muốn tìm Trần Thiên Minh, chính là muốn Trần Thiên Minh đồng ý, hần muốn đi cũng tốt, không muốn đi cũng phải đi.

"Nhưng tháng này tiền lương của ta đã dùng hết, không còn đồng nào cả" Hần lúc này phải rõ ràng, không muốn đi tới đó rồi trở thành một tên ngốc, để giảm chút phiền phức.

"Sinh nhật tôi sao lại bắt cậu trả tiền chứ, cứ đi đi nha".

"Được rồi" Trần Thiên Minh gật đầu.

"Tốt, cậu cứ đợi, ngày mai tôi sẽ gọi. Gặp lại" Ngô Thanh vừa nghe hần đáp ứng, cao hứng gật đầu, vỗ vỗ vai, rồi đi.

Trần Thiên Minh thấy Ngô Thanh vừa đi, liền chạy vào nhà, vội vàng hướng phòng tắm đi tới.

Chờ mong vận may từ khe nứt nhỏ.

Trời ơi, nàng đã thay một bộ quần một bộ quần áo mới, hình như nàng vừa tắm xong, bây giờ đang giặt cái tiều y to tắm.

Trời ơi, sao mà ta chịu nổi chứ. Trong lòng hần kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 37: KHÔNG CẦN ĐÙI EM

Giữa trưa, Ngô Thanh tới nói cho Trần Thiên Minh biết, ăn cơm tối xong, mọi người cùng đi Huyện Thành hát karaoke. Hần và Trần Thiên Minh đi xe máy, quãng đường cũng chỉ khoảng mười phút, không xa lắm.

Buổi chiều, Trần Thiên Minh cố ý đi qua cửa phòng của Hà Đào. Dù sao, đêm nay cũng đi hát Karaoke, nàng nhất định phải tắm rửa, thay quần áo, chọn lựa bộ nào hấp dẫn để đi. Cho nên, mình chỉ cần đợi nàng tắm rửa, và thế là...

"Trần Thiên Minh, Ngô chủ nhiệm nói mấy giờ đi?" Hà Đào từ cửa phòng đi ra hỏi hần.

"Anh, anh ấy nói..." Nhìn thấy thân thể gợi cảm của nàng, hấn liếm môi nói: "Ngô chủ nhiệm nói là sau bữa tối, đại khái chừng bây giờ, anh ấy đặt phòng rồi".

"Thế anh nấu cơm chưa?" Nàng đang thu đông đồ phơi trên hành lang, cái tiểu y lụa cùng với cái nịt ngực đó... mất hấn không thể rời đi được.

"Không, nấu làm gì?" Trần Thiên Minh cười cười, thật sự hấn chẳng muốn nấu tí nào, đi Karaoke, ở đó chắc chắn sẽ có đồ ăn, tới đó ăn thật nhiều là được. Nếu một hồi về mà còn đói thì ăn mấy cái bánh, luyện Hương Ba Công cũng được.

Trong thời gian này, mình luyện Hương Ba Công, dù luyện như thế nào đi nữa thì thân thể luôn có cảm giác nóng bỏng, chẳng lẽ là mình luyện tập không đúng hay sao. Muốn hỏi ông bác cho rõ nhưng lại không thể nào tìm được. Số điện thoại lão lưu lại cũng không phải là của lão, nhưng là ở trong thành phố này.

"Còn tính sao nữa, anh lười như quý, em đến đây lâu như vậy rồi mà chưa bao giờ thấy anh vào bếp nấu cơm nữa. Sao? Hay là anh đến chỗ em ăn" Hà Đào liếc nhìn hấn

"Cái, cái này, có vẻ không được tiện lắm..." Trần Thiên Minh nghe nàng nói sẽ nấu cơm cho mình ăn thì cao hứng muốn nhảy lên. Nhưng hấn vẫn giả bộ ngại ngùng vừa nói vừa đi theo nàng vào phòng.

"Ngại à? Vậy thì anh về đi" Cùng với hấn tiếp xúc đã nhiều, nàng cũng biết được tên này da dày như tường thành, nên cũng cùng hấn đùa giỡn.

"Em đã nấu cơm rồi, nếu bây giờ không ăn, chẳng phải là vô cùng phí phạm sao?" Hấn cười thô lỗ. Mỹ nữ đúng là mỹ nữ, dù có nóng giận cũng không giống người thường.

"Nhưng em chưa nấu cơm phần anh nữa" Hà Đào đem quần áo của nàng đặt trên giường, cố tình nói.

"Không sao, không sao, anh chỉ ăn một chén thôi cũng được, dù sao sức ăn của tôi cũng rất ít, ăn một chén cũng không vấn đề lắm" Trần Thiên Minh thầm nghĩ, ăn một chén cũng không sao, dù sao thì tí nữa mình cũng bổ sung thêm một bịch bánh.

"Anh không ăn nhiều sao? Trần Thiên Minh, không phải lần trước ở đây anh ăn tới bốn bát cơ mà?" Nàng liền đem quần áo để qua một bên rồi bắt đầu dọn cơm.

"Cái đó, cái đó không phải tại em nấu ăn ngon quá sao? Anh bình thường chỉ ăn một, hai chén cơm thôi" Trần Thiên Minh xoa xoa đầu, nói lấy lòng nàng.

"Em thực sự nấu ăn ngon vậy sao?"

"Tất nhiên rồi, phải là đặc biệt ngon ấy chứ, nhà hàng trong thành phố cùng lắm cũng chỉ được như vậy" Trần Thiên Minh tiếp tục "nịnh đầm" nàng, hấn biết dù là ai đi nữa thì cũng thích được khen.

"Trần Thiên Minh, cái tên này thật không hợp với anh tí nào, mà lẽ ra anh phải gọi là..." Hà Đào đang nói thì tự nhiên dừng lại.

"Trần đẹp trai? Trần nam tính?" Trần Thiên Minh cao hứng hỏi

"Trần nịnh bợ, anh việc gì cũng thổi phồng lên, quả là không thẹn với cái tên này" Nàng cười nói.

Trần Thiên Minh thấy mình nói dối bị vạch trần, không biết nói gì nữa.

"Ăn cơm thôi" Hà Đào phát hiện mình cũng nói hơi quá, liền lảng qua việc khác.

"Em ăn trước đi, anh sợ nếu cùng ăn, em sẽ không còn gì nữa" Nhìn chiếc đùi gà trên bàn, hấn khẽ nuốt một ngụm nước miếng.

"Cứ ăn đi, lúc này em trên anh thôi, em đã nấu cơm cho anh rồi, dù anh có ăn bốn bát, vẫn còn cơm để ăn" Nàng đưa bát cho hấn.

"Tốt quá" Trần Thiên Minh vừa nhận chiếc bát liền không khách khí, gắp chiếc đùi gà lên cắn một miếng. "Hà Đào, em tốt quá, biết cả anh thích ăn đùi gà".

"Cái gì? Đùi gà đó của em, Trần Thiên Minh, anh dám ăn của em?" Nàng thấy hấn đang ăn chiếc đùi gà của mình thì tức nghẹn họng, dùng đũa chỉ về phía hấn mà nói.

"Anh, anh, thật ngại quá, không biết đó là đùi gà của em" Hấn vừa nói vừa đưa chiếc đùi gà ra.

Hà Đào nhìn thấy chiếc đùi gà đáng yêu đã bị hấn cắn một miếng nham nhở như vậy, không đành lòng nói: "Anh đã ăn rồi, còn trả lại cho em làm gì, cứ ăn đi".

"Lần sau, lần sau nhất định không cắn đùi em nữa" Hấn vừa gặm vừa nói.

"Cái gì? Không cắn đùi em? "

"Không, sao lại như vậy? Ý anh là không ăn đùi gà của em".

"...."

"Là không ăn đùi gà của em nữa. Ôi, vừa ăn vừa nói chuyện thật bất tiện" Hiện tại miệng hắn đã đầy thịt.

Nàng cũng không thèm để ý tới hắn nữa, chỉ chú tâm ăn com. Trần Thiên Minh vừa mới ăn đùi gà của người ta cũng vô cùng ngượng, không dám gấp nhiều, chỉ ăn com trắng, sau đó lại gấp một ít rau, cảm giác vô cùng khó nuốt.

"Trần Thiên Minh, sao anh không ăn thịt?" Hà Đào ngẩng đầu lên thấy vậy kỳ quái hỏi hắn.

"Anh, anh thích ăn rau" Hắn cười khổ đáp.

"Ăn đi, ăn cả thịt đi chứ".

"Anh, anh sợ ăn vào phần của em" Hắn đáp thật cẩn thận.

"Cái gì?" Hà Đào kêu lên.

"Không, không, anh sợ ăn trúng phần của em, vừa rồi nhìn em giận như vậy, anh sợ lắm".

"Em đáng sợ như vậy sao?" Nghe hắn nói như vậy, nàng buồn cười phun hết các thứ trong miệng ra.

"Đáng sợ, chỉ có chút thôi, nhưng mà về sau em sẽ nấu com cho anh ăn, nếu em giận rồi không nấu nữa thì anh biết làm sao?"

"Thì ra là anh muốn được ăn com miễn phí nên mới lấy lòng em" Trong lòng nàng quả thật có chút thất vọng, còn về tại sao, nàng cũng không hiểu rõ.

"Không, làm sao lại như thế? Trời đất chứng giám, Trần Thiên Minh anh không phải loại người như vậy".

"Thế anh là người như thế nào?"

"Anh?" Trần Thiên Minh suy nghĩ một hồi lâu cũng không có kết quả, chính mình quả thật chưa từng kết xem mình là loại người gì. Người tốt sao? - Không phải. Người xấu cũng không phải, mình chưa từng làm việc gì thương thiên hại lý cơ mà.

"Thôi được rồi, không nói nữa, thời gian cũng không còn nhiều, anh ăn đi, em no rồi, đi tắm đây" Hà Đào nói xong liền dọn bát, rồi quay lại giường chọn quần áo.

"Tắm rửa?" Trong lòng hắn nhảy lên vui sướng, vội và hết com vào miệng, lúng búng nói "Được rồi, anh cũng về đây".

"Anh không ăn à? Mới được hai bát thôi mà" Nàng kỳ quái nhìn hắn.

"Hôm nay anh có chút khó chịu, ăn không được" Trần Thiên Minh vừa nói vừa đứng lên "Hà Đào, em đi tắm à, anh giúp em đóng cửa nha".

Vừa đóng cửa hộ nàng, hắn liền hộc tốc chạy về phòng. Trong lòng đã quyết định, nếu kẻ nào dám phá rối hắn lúc này, hắn sẽ sử dụng con dao bỏ quên trong bếp bao nhiêu năm nay, đem kẻ đó làm thành nhân bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 38: CUỐI CÙNG CŨNG GẶP LẠI

Trần Thiên Minh đảo mắt nhìn bốn phía, không có ai, cái tên Ngô Thanh đáng ghét kia cũng không xuất hiện. Hắn vội vàng đóng cửa sau đó gài khóa thật chặt.

Tiếp theo là phóng ừ vào phòng tắm, ngay lập tức lặp lại những động tác trước đây: vận khí vào đôi mắt, phóng tầm nhìn về phía vết nứt trên tường.

Tại sao lại không có ai nhỉ? Chẳng lẽ nàng ta đã tắm xong? Không thể như thế được, từ nãy tới giờ mới được có tí xíu, cho dù nàng ta tắm khô (dùng khăn lau) cũng không thể nào nhanh đến thế được.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện trong tầm nhìn của hắn, chính là nàng. Nhìn thấy nàng trên người vẫn mặc bộ quần áo lúc nãy, hắn liền thở phào một hơi. Thì ra nàng vẫn chưa đi tắm, ai dà, làm hại ta lo lắng muốn chết.

Cởi ra, nhanh cởi ra, nàng mà không tắm nhanh, một tí nữa là tới giờ đi rồi, chúng ta phải đi hát Karaoke nữa chứ. Sao nàng còn không nhanh lên ??? Trong lòng hắn bắt đầu giục giã.

Mười giây đằng đằng trôi qua, cuối cùng Hà Đào cũng từ từ cởi áo ra, nịt ngực màu đỏ, ở rìa còn điểm chút hoa, thật là hấp dẫn mê người.

Tiếp theo là tới chiếc quần dài được cởi ra, cái tiểu y nhỏ nhỏ kia hoàn toàn mang địa phương bí mật của nàng ngăn trở. Mịe, tên thiết kế này cũng thực là cao thủ, một chiếc tiểu y nhỏ như thế tưởng rằng chẳng thể che nổi vật gì nhưng mặc trên người nàng lại có thể đem toàn bộ vùng phía dưới ngăn trở. F*ck, tên thiết kế. Trong lòng hắn lại thăm mắng lần nữa.

Ôi, nàng ta đi đâu rồi ? Đột nhiên, bóng dáng nàng biến mất. Trần Thiên Minh trở nên nóng nảy. Mịe, hắn tự chửi chính mình, mắt thấy mỹ nữ đã trước mặt thế mà bây giờ lại không thấy đâu nữa.

Hay nàng ta đã điều chỉnh vị trí vòi sen rồi, tại sao nàng ta có thể không nghe lời mình chứ, như thế nào lại tự tiện điều chỉnh vị trí mà không có sự đồng ý của mình nhỉ ? Thật là một chút nhân đạo cũng không có. Hắn càng nghĩ càng oán hận, tự đánh vào đùi mình một cái.

Xem ra hôm nay lại kết thúc trong thất vọng rồi. Hắn thật không cam lòng, luyện tiếu liếc nhìn vết nứt một lần nữa, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, một mỹ nữ thanh lịch xuất hiện trong tầm mắt hắn, nàng...nàng hoàn toàn khóa thân, không mặc một chút y phục nào. Nhịp đập tim hắn liền tăng tốc một cách nghiêm trọng.

" Trời ơi, cuối cùng, cuối cùng ta cũng thấy được rồi ! " bây giờ hắn thực sự cảm giác muốn khóc. Tình cảnh trước mặt làm cho hắn ngây ngốc: nàng nhẹ nhàng chạm vào làn nước rồi bắt đầu chậm rãi xoa những bộ phận phía trên của mình.

Thân hình trắng bóc làm cho hắn suýt nữa không mở mắt ra được, hai ngọn núi cao ngất, mỹ nhân đang dùng đôi bàn tay nhỏ của mình xoa nhẹ nhàng, qua lại lại. Phía dưới chính là một mảnh cỏ đen mê người, càng làm cho người ta phải tưởng tượng, hắn lúc này hận vô cùng không được vào trong khám phá ngay lập tức.

Trời ơi!Đó là cô Hà Đào... Hắn rốt cuộc cũng thấy rõ người đó là ai. Cảnh này trước đây chỉ có diễn viên AV (Adult Video) mới thấy được, thật không ngờ là hôm nay cuối cùng cũng gặp lại, mà còn là trực tiếp.

Thân thể của Hà Đào thật là quá tuyệt, có thể so với diễn viên AV hạng nhất hắn từng xem trước đây, chắc phải là 35, 25, 25 (một loại số đo ba vòng). Lúc này nàng khẽ xoay người. Từ một bên của nàng, đôi ngọc thoá động lòng người càng có vẻ cao hơn, hai đùi đẹp không một chút thịt dư nào, bụng tròn nhẵn thật làm cho người ta muốn sờ thử. Chừng ấy liền làm phía dưới của hắn dựng lên như một chiếc lều, miệng thở phì phò, đầu óc trống rỗng.

Tuy biết như vậy thật là mất đạo đức, nhưng thân thể trần truồng của nàng tác động thật mạnh mẽ làm cho hắn quên đi tất cả.

Không thể nhìn, không thể nhìn nữa, nếu tiếp tục thì phía dưới sẽ nổ tung mất. Hắn tự nói với mình.

Hắn khẽ liếm môi, ý nghĩ trở nên rõ ràng hơn một chút, lập tức trở về giường, luyện tập Hương Ba Công mà ông bác đã truyền thụ.

Thật lạ quá, thừa dịp lúc này mình bộc phát dục tính luyện Hương Ba Công lại không tới một hồi liền có thể hoàn thành một vòng khí. Chẳng lẽ Hương Ba Công cũng dục tính có liên quá ? Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Nếu mình cùng nữ nhân làm chuyện đó không biết có thể gia tăng công lực không nhỉ ? Nếu thật vậy, không biết mình làm chuyện này cùng mười tám mỹ nữ thì có thể trở thành thần tiên không nhỉ, có khi nào là nam nữ song tu, trường sanh bất lão không ? Hắn nằm trên giường mơ mộng hão huyền.

Mà nói ra cũng thật kỳ quái, tại sao dạo này mình nghĩ tới vấn đề đó phi thường nhiều... Đặc biệt, địa phương Huyết Hoàng Ngã (vua huyết kiến) cần trước đây chỉ hơi đau, hơi ngứa. Nhưng từ khi luyện Hương Ba Công cảm giác càng mạnh hơn.

Chẳng lẽ tại vì vua huyết kiến có độc sau đó luyện Hương Ba Công có thể kháng độc không ? Nhưng không phải ông bác đã nói vua huyết kiến là bảo vật truyền kì sao, như thế nào lại có độc được chứ ?

Nhưng nếu không có tại sao mình cứ vô duyên vô cớ lại nghĩ tới việc đó nhỉ. Tuy rằng trước đây cũng có, nhưng ít thôi chứ, sao có hiện tượng như bây giờ được, vừa thấy phụ nữ đẹp, nhìn vào ngực của người ta liền muốn sờ. Thế này thì khác gì lưu manh chứ ?

Tuy nhiên nói qua cũng phải nói lại, luyện tập Hương Ba Công cũng không có gì có gì sai cả, thật sự đạt được hiệu quả tốt. Có thể làm cho mình bài bạc bách chiến bách thắng, chỉ cần đem nội cộng truyền tới bộ phận trên cơ thể liền có thể đạt được hiệu quả không ngờ.

Tựa như hôm nay, nếu không thể nhìn thông qua vết nứt, thì bây giờ chẳng phải vẫn hằng đêm mơ mộng về thân thể của nàng sao ? Nếu như mình chỉ liếc mắt liền thấy phía trong quần áo thì thì thật là sáng khoái, sau này sẽ không phải xem lên mỗi ngày nữa, chỉ cần nhìn ngực là liền thấy được cảnh đẹp mê người. Nếu được như vậy thì cực kỳ thống khoái.

Ha ha, mệnh số của mình cũng thật là tốt quá đi chứ, dù bị thứ kia cần một chút, nhưng lại gặp được ông bác, nói rằng mình là trăm năm, vạn năm kỳ tài, còn truyền thụ cho mình Hương Ba Công mà chưa ai được học qua. Một lần đi sông bạc liền có thể kiếm được mấy trăm vạn, còn có thể gặp Lâm

Quốc và Trương Lệ Linh nữa chứ, dưới sự giúp đỡ của chúng, mình sao còn là một giáo viên nghèo nữa chứ. Cuối cùng cũng không phải e ngại tên súc vật Diệp Đại Vĩ nữa rồi.

Không nghĩ nữa, vận chuyển thêm một vòng khí nữa nào. Không phải ông bác đã nói là càng luyện tập thì công lực càng thâm sâu sao? Đến lúc đó cho dù độc của vua huyết kiến phát tác mình cũng không dễ dàng chết như vậy! Nói là làm, hắn liền tiếp tục khởi luyện Hương Ba Công.

"Trần Thiên Minh, Trần Thiên Minh." Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa đầy tức giận của Hà Đào.

"Hà Đào, có chuyện gì thế?" Hắn vừa luyện xong một vòng khí thì chợt nghe tiếng gọi lớn của nàng. Không cách nào khác chợt dạ nhỏ giọng đáp một tiếng.

Ồi! Chính mình sẽ không kém thế chứ! Chẳng lẽ lần đầu tiên nhìn nàng tắm đã bị phát hiện rồi sao?

Ài dà, phải làm sao bây giờ? Đúng rồi, đem chứng cứ toàn bộ tiêu hủy, chết vô đối chứng. Nghĩ tới đây hắn liền nhảy khỏi giường hướng phòng tắm phóng tới.

Hắn phải trám đầy vết nứt đó ngay lập tức, không phải hôm bữa vừa mua một thanh chewing gum sao? Bây giờ phải dùng lấp đầy vết nứt ngay mới được.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 39: TAM ĐẠI MỸ NHÂN CỦA TRƯỜNG HỌC

Rốt cuộc, Trần Thiên Minh cũng nhanh chóng làm xong việc mình muốn làm. Sau đó hắn vội chạy ra mở cửa.

"Trần Thiên Minh, anh làm cái gì vậy? Sao em gọi lâu như vậy mới ra mở cửa?" Hà Đào rất tức giận mắng Trần Thiên Minh.

"Anh, anh vừa rồi đang trong WC!" Trần Thiên Minh đang cấp bách bồng nhanh trí nói, sao đó vội vàng lạy có.

"Em vừa rồi đứng ngoài cửa gọi anh lâu như vậy, sao anh không lên tiếng?" Hà Đào lại tiếp tục truy hỏi.

"Em gọi anh rất lâu sao?" Trần Thiên Minh bây giờ mới hiểu ra, chính mình vừa rồi luyện "Hương Ba Công", yêu cầu của nó là không nghe không thấy. "Anh vừa rồi nằm trên giường một chút, có thể là ngủ quên".

"Thì ra là thế! Anh đúng thật là heo, đến giờ này rồi mà vẫn còn ngủ." Hà Đào trừng mắt nhìn Trần Thiên Minh, cố nén giận nói.

"Em tìm anh có việc gì vậy?" Trần Thiên Minh có chút chợt dạ, chẳng qua là hắn cũng không sợ, nàng mà hỏi thật thì mình cũng không thừa nhận, Hà Đào có thể làm gì được mình sao?

Hiện giờ cái gì cũng phải yêu cầu chứng cứ, nếu người không có chứng cứ, vậy làm sao có thể nói loạn được? Ta cũng có thể nói là Hà Đào nàng xem trộm ta tắm! Trần Thiên Minh cao hứng nghĩ, hắn bây giờ cũng không còn sợ hãi như vừa rồi nữa.

"Anh còn nói nữa, đã nói là 7 giờ sẽ đi, vậy mà anh còn ngủ, khiến cho tất cả mọi người đều đang chờ ở kia rồi!" Hà Đào nói.

"Em, em vừa rồi gõ cửa, chính là vì... việc này sao?" Trần Thiên Minh có chút nghi hoặc, sự việc chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Hà Đào không phải là đầu tiên khiến mình yên tâm, sau đó sẽ đi vào vấn đề chính chứ?

"Đúng? Chẳng lẽ anh còn nghĩ đến chuyện gì khác sao?" Về mặt Hà Đào có chút khó hiểu hỏi.

"Không phải, anh thấy em gõ cửa mạnh như vậy, chắc không phải là muốn phá cửa mà vào chứ. Hơn nữa lại còn kêu lớn tiếng như vậy!" Trần Thiên Minh nói.

"Em gọi anh lâu như vậy, nhưng anh cũng không trả lời, vậy tôi không thể tức giận sao? Em có thể không gõ mạnh như vậy sao? Nếu em mà không gọi lớn tiếng như vậy, chắc là giờ anh vẫn còn ngủ đó?"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Hiện giờ Trần Thiên Minh đang rất hối hận, hắn bây giờ mới nhớ, cái vách ngăn kia, bình thường hắn còn không thấy được, nếu không phải vì mình luyện "Hương Ba Công", căn bản là đừng nghĩ đến nhìn thấy được.

Trời ơi, cái vách ngăn đáng yêu của ta, không biết thế nào lại bị cái lỗ lại. Ta sau này còn có thể nhìn trộm nữa không, ông anh, tôi hiện giờ chỉ muốn xem ông anh có sao không, ông anh tuyệt đối đừng khiến ta không xem được nhé! Trần Thiên Minh bây giờ thật muốn tìm một miếng đậu phụ để đập đầu tự tử. Nếu không phải bây giờ phải vào thành phố, hẳn thật sự muốn ngay lập tức kiếm cái gì đó để đục lại cái lỗ kia.

"Đi thôi, nếu không chúng ta sẽ muộn đó. Nhanh đem xe của anh ra đi" Hà Đào kêu mị liếc Trần Thiên Minh một cái, sau đó liền đi ra ngoài.

Trần Thiên Minh nghe thấy Hà Đào nói vậy, liền đi vào lấy xe máy của mình ra, sau đó đóng cửa lại.

Đến cửa trường học, Ngô Thanh và chị Đình các nàng đã ở đó rồi.

"Thiên Minh, anh làm sao vậy, sao giờ mới ra đây, không phải là anh ở trong phòng trang điểm chứ?" Hôm nay Ngô Thanh mặc somi màu trắng, thắt cà vạt, đầu vuốt keo bóng loáng, nếu mà nói hẳn dùng một lọ, tối thiểu cũng phải hết nửa bình.

"Tôi vừa rồi hơi mệt một chút, ngủ quên trên giường. Thật ngại quá, đều là mỹ nữ xinh đẹp ở đây vậy mà..." hôm nay là sinh nhật Ngô Thanh, Trần Thiên Minh dù trong lòng không thích, nhưng dù sao cũng phải khen hân một câu.

"Thiên Minh, anh cũng cảm thấy tôi hôm nay rất đẹp trai sao!" Ngô Thanh vừa nghe thấy Trần Thiên Minh nói vậy, sau đó cổ ra vẻ tiêu sái vuốt vuốt tóc.

"Tốt, mọi người không phải nói nữa, nhanh đi thôi, thời gian cũng không còn sớm rồi" Phạm Văn Đình thấy hai người này vẫn không ngừng nói chuyện, vì thế vội vàng dục một câu.

"Đi, hai cô ngồi xe tôi, xe tôi rất tốt" Ngô Thanh đáng vẻ hào sảng nhìn ba vị mỹ nữ.

Hôm nay Phạm Văn Đình ăn mặc rất xinh đẹp, nàng mặc một chiếc áo ôm sát người hơi thấp ngực, bên dưới thì mặc một chiếc quần bó bó người, khiến cho dáng vóc ma quỷ của nàng lại càng thêm hấp dẫn.

Còn Hà Đào thì ăn mặc lại càng xuất chúng, trên cổ nàng đeo một chuỗi dây chuyền nhỏ, còn người thì mặc một cái váy liền rất tinh xảo, khiến cho những đường cong của nàng trở lên nổi bật hơn, đáng vẻ lại càng thêm phiêu dật.

Mà Lưu Mỹ Cẩm thì ăn mặc như bình thường, nhưng lại khiến cho nàng có được một vẻ đẹp an tĩnh, vẻ đẹp này khiến nàng dù đang mặc bộ đồ rất bình thường, nhưng mà lại có cảm nhận rất bất phàm. Hơn nữa dáng người của nàng lại không tồi, cho dù nàng không mặc quần áo bó, nhưng bộ ngực của nàng vẫn hiện lộ ra cao ngất.

Mịa, người ta chủ nhiệm đúng là chủ nhiệm, chỉ là một cái sinh nhật nhỏ, vậy mà cũng có thể mời được tam đại mỹ nhân của trường học. Trong lòng Trần Thiên Minh có chút hâm mộ, ngày nào đó mình tổ chức sinh nhật, hẳn nhất định cũng sẽ mời được ba cô nàng này, để cho mình uy phong hơn một chút.

Hơn nữa, Ngô Thanh này cũng thật chu đáo, để cho hai vị mỹ nữ ngồi xe của hắn. Nếu hai vị mỹ nữ này mà ngồi đó, cơ hội lợi dụng của hắn là rất lớn. Mịa, sắc lang đúng là sắc lang, tính toán đúng là cao thủ. Chẳng qua nếu như theo lời Ngô Thanh nói, Trần Thiên Minh hẳn cũng không có bóc mẽ ra.

"Tôi ngồi xe của Trần Thiên Minh" Hà Đào hình như cũng cảm thấy ý đồ của Ngô Thanh, vì thế nàng đến gần xe của Trần Thiên Minh rồi nói.

"Tôi cũng đến ngồi cùng Hà Đào" Lưu Mỹ Cẩm thấy Hà Đào đến gần xe của Trần Thiên Minh, nàng cũng nhanh chóng đi đến. Đáng vẻ như là muốn ngồi cùng hai người này, mà vốn chính nàng cũng không ngờ tới, sẽ cùng Hà Đào ngồi cùng xe của Trần Thiên Minh.

"Vậy tôi ngồi xe của Ngô Thanh vậy" Phạm Văn Đình thấy hai nàng kia đã ngồi cùng xe với Trần Thiên Minh, vì thế đành cố chấp nhận. Vốn nàng cũng định ngồi cùng xe với Trần Thiên Minh, nhưng mà hai nàng kia đã ngồi rồi, chính mình làm sao mà ngồi được nữa.

Ngô Thanh vừa thấy hai vị mỹ nữ ngồi trên xe của Trần Thiên Minh, trong lòng cũng rất tức giận. nhưng mà hắn cũng không thể nói ra được, đành phải cùng Phạm Văn Đình lên xe, sau đó lái xe đi.

Trần Thiên Minh thấy Ngô Thanh đã lái xe đi, hắn cũng cùng với Hà Đào và Lưu Mỹ Cẩm lên xe, sau đó lái đi.

Vốn Trần Thiên Minh còn định lợi dụng một chút, đáng tiếc chính là lúc Lưu Mỹ Cẩm lên xe, nàng đã đặt tay mình ở giữa mình và lưng Trần Thiên Minh, nói cách khác, mặc kệ Trần Thiên Minh có phản gập thế nào, thứ đụng vào người hắn chính là cánh tay của nàng, tuyệt đối không phải là bộ ngực mềm mại.

Khi đến một phòng Karaoke trong thành phố, bọn họ liền đi vào. Ngô Thanh cùng phục vụ nói mấy câu, sau đó liền dẫn bọn họ lên trên lầu hai.

Đi vào một phòng hát karaoke, Ngô Thanh sau đó gọi một cú điện thoại, liền nói: "Bánh ngọt cùng một số thứ nữa tôi đã mua từ lúc trưa, vừa rồi mới gọi cho người ta mang đến".

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát liền có người gõ cửa đem một cái bánh ngọt hai tầng cùng một ít hoa quả vào, sau đó bày lên bàn.

Trần Thiên Minh vừa trông thấy mấy thứ kia, trong lòng có chút cao hứng. Lúc trưa vì hắn vội nhìn lên Hà Đào tắm, vì thế không có ăn no. Vì thế vừa đặt đám hoa quả này xuống, Trần Thiên Minh đã cầm một quả táo đưa lên miệng ăn.

"Trần Thiên Minh, hoa quả còn chưa rửa, anh muốn ăn ngay sao?" Hà Đào vừa thấy Trần Thiên Minh đáng vẻ như quỷ đói dầu thai, cổ nén giận nói.

Hắn không phải đã ăn com ở phòng nàng sao? Làm sao lại đói như vậy chứ? Nhưng mà ở đây có người, Hà Đào làm sao mà có thể nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 40: HÁT NHƯ NGƯỢC ĐÃI NGƯỜI KHÁC

Trần Thiên Minh nhanh chóng ăn hai quả táo mà Hà Đào vừa rửa, cảm giác bụng cũng không còn quá đói nữa.

"Đi, chúng ta cùng hát" Phạm Văn Đình bắt đầu dùng điều khiển để tìm ca khúc.

"Chủ nhiệm Ngô, anh hôm nay là nhân vật chính, anh muốn hát bài gì?" Phạm Văn Đình cười cười nói với Ngô Thanh. Tuy rằng nàng hôm nay không thật sự muốn đến, nhưng mà lại thấy hắn nói rằng cả Trần Thiên Minh cũng đến, vì thế nàng mới tính đến đây chơi cùng mọi người.

"Tôi sẽ mở màn bằng một bài ca của Trương Học Hữu 'Anh Muốn Cùng Em Lướt Gió', đây cũng chính là bài 'tù' của tôi năm đó khi còn học đại học, lúc đó tôi hát bài hát này, rất nhiều cô gái đã quỳ gối dưới chân tôi" Ngô Thanh càng nói lại càng hưng phấn, hôm nay có thể thể hiện trước mặt ba người đẹp ngồi đây, không cần biết là người nào thích hắn, hắn hôm nay cũng lời rồi.

"Tốt, người tiếp theo sẽ là..." Phạm Văn Đình để điều khiển sang một bên, vừa rồi nàng nghe thấy Ngô Thanh khoa trương như vậy, trong lòng cũng muốn thử nghe hắn hát một chút xem sao.

Trần Thiên Minh đang uống trà ở bên cạnh thì lại không vui vẻ chút nào. Hắn ngồi một lúc, sau đó lại mang bia mở ra, còn chính mình thì uống rượu và ăn một chút đồ ăn vặt.

"Hồi ba vị mỹ nữ dưới kia, tiếp theo đây tôi xin gửi tới bài hát 'Anh Muốn Cùng Em Lướt Gió' của Trương Học Hữu, hy vọng các cô có thể thích" Ngô Thanh cầm microphone rồi tự biên tự diễn.

Hắn bước nhẹ lên phía trước, tay trái hơi kéo kéo dây micro, dáng vẻ giống như một ngôi sao lớn vậy.

"Trông đáng vẻ của chủ nhiệm Ngô, quả thật là trông cũng có chút hình tượng của một ngôi sao" Trần Thiên Minh nhỏ giọng nói với Hà Đào ở bên cạnh.

"Có phải hay không, cứ nghe thì biết thôi" Hà Đào liếc mắt về phía Ngô Thanh, vẻ mặt có chút gì đó không đúng. Mà Lưu Mỹ Cẩm ở bên cạnh nàng lại không nói một lời nào, dáng vẻ như là không thích chuyện này vậy.

"Cô giáo Lưu, cô muốn hát bài gì, để tôi tìm giúp cô" Trần Thiên Minh thấy dáng vẻ của Lưu Mỹ Cẩm có chút lạc lõng, trong lòng có chút nóng lên, vì thế liền lấy lòng nàng.

"Cám ơn thầy giáo Trần, tôi không biết hát, mọi người cứ hát đi, tôi chỉ ngồi nghe thôi" Lưu Mỹ Cẩm lắc lắc đầu nói.

"Nhà của cô giáo Lưu ở thành phố phải không?" Trần Thiên Minh chuyển đề tài nói chuyện với Lưu Mỹ Cẩm, hiện tại ở đây, chỉ có hắn và Ngô Thanh là nam nhân, mà Ngô Thanh lại đang chuẩn bị hát một bài, vì thế trách nhiệm này thuộc về hắn rồi.

"Đúng vậy, nhà tôi ở Lưu gia thôn cạnh thành phố này" Lưu Mỹ Cẩm gật gật đầu, rồi uống một hớp trà. Dàng vẻ rất ưu nhã, khiến cho ánh mắt sắc lang của Trần Thiên Minh sáng ngời, xem ra tối nay có mặt ở đây toàn là những mỹ nữ có tài có sắc rồi.

"Anh muốn cùng với em lướt gió..." Ngô Thanh vừa bắt đầu hát.

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy Ngô Thanh mở miệng hát, "Phụt" một tiếng, nước trong miệng toàn bộ đều bị phun ra hết.

Ta ngắt, cái này gọi là 'ca khúc thành danh' sao, xem ra thì đó cũng không phải danh tiếng tốt gì, mà chắc chắn là tiếng xấu. Bởi vì Ngô Thanh vừa mới bắt đầu hát, không, nghiêm khắc mà nói thì không phải là hắn đang hát, mà là Ngô Thanh này đang gào lên thì có.

Người ta bình thường ca hát tuy không phải là rất dễ nghe, nhưng mà ít nhất thì ngữ âm cũng đầy đủ. Nhưng mà Ngô Thanh thì chẳng những ngữ âm không đầy đủ, hơn nữa lại còn không biết cách phối âm nữa chứ.

Người ta ca hát thì có nhịp điệu, bình thường thì hát nhẹ nhàng, hoặc không thì lúc cao, lúc thấp. Còn Ngô Thanh chủ nhiệm của chúng ta thì cứ hát đều đều, một lúc thì hát cao đều, một lúc sau thì lại hát thấp đều. Khiến cho khúc hát "Anh Muốn Cùng Em Lướt Gió" biến thành "Muốn Điên Cuồng Vì Gió".

May mắn là hấn hiện đang ở trong phòng riêng, nếu mà ở trên sân khấu trước mặt người khác, khẳng định là sẽ nhận được rất nhiều chai lọ và cà chua.

Vậy mà còn nói có rất nhiều thiếu nữ đã quỳ dưới chân hấn, chắc chắn là những thiếu nữ này nghe hấn hát xong, bị những âm thanh này dọa cho sợ hãi, vì thế mới quỳ xuống trước mặt hấn.

Lúc này, Hà Đào cũng đã bật lại đi vào trong toilet. Mà Phạm Văn Đình thì cũng lấy điện thoại của mình ra, dáng vẻ như muốn giả vờ có điện thoại rồi ra ngoài.

Hiện tại, trong phòng chỉ còn lại Trần Thiên Minh và Luru Mỹ Cẩm. Vì bất đắc dĩ, Trần Thiên Minh chỉ có thể bật tai mình lại, mà Luru Mỹ Cẩm ở bên cạnh thấy Trần Thiên Minh làm như vậy, nàng cũng học theo dáng vẻ của hấn, chỉ là nàng thì nhẹ nhàng ôm tai lại mà thôi.

Trần Thiên Minh rút cuộc đã thấy được trên màn hình TV không còn chữ nữa, vì thế hấn mới buông tai ra. Ài, quả thật là đi hát karaoke cũng không dễ dàng gì! Trần Thiên Minh thề, sau này nhất định sẽ không bao giờ đi cùng tên Ngô Thanh này đi hát karaoke nữa.

"Mỹ Cẩm, tôi hát như thế nào? Có phải là rất dễ nghe không?" Ngô Thanh buông microphone trong tay ra, sau đó cười cười hỏi Luru Mỹ Cẩm.

"Cái... này..." Luru Mỹ Cẩm thật sự không biết phải nói thế nào, nàng sợ mình sẽ đả kích Ngô Thanh, vì thế chỉ có thể xin lỗi lương tâm của chính mình lần này mà thôi.

"Chủ nhiệm Ngô, đương nhiên là dễ nghe, giọng ca này chắc chỉ trên trời mới có được, nhân gian quả là khó kiếm!" Trần Thiên Minh tự ôm ngực nói. Tính xem, đáng về Luru Mỹ Cẩm ngượng ngùng như vậy, thôi thì để chính mình nói đi.

"Thật vậy ư?" Ngô Thanh vừa thấy Trần Thiên Minh nói như vậy, vì thế hai mắt đột nhiên tỏa sáng, vẻ mặt cao hứng vô cùng.

"Ngọc cũng không chân thật bằng, anh không tin thì có thể đi hỏi chị Đình xem" Trần Thiên Minh rất thông minh, hấn vội vàng đẩy quả bóng này về phía Phạm Văn Đình.

"Chị Đình, tôi hát thế nào?" Ngô Thanh tự mình cảm thấy rất tốt.

"Đây, đây... tôi vừa rồi đang định chậm rãi thưởng thức, không ngờ lại có một cuộc điện thoại, tôi phải ra ngoài nghe, vừa mới vào thế nên không nghe được anh hát" Phạm Văn Đình giờ điện thoại trong tay về phía Ngô Thanh, dáng vẻ ngượng ngùng nói.

"Hà Đào, cô nghe thấy tôi hát được không?" Ngô Thanh thấy Hà Đào vừa từ toilet đi ra, dáng vẻ rất vội vã hỏi.

"Tôi, tôi cũng vừa mới từ trong toilet ra, cũng không nghe được" Hà Đào lắc lắc đầu nói.

"Thật là đáng tiếc, ca khúc hay như vậy mà mọi người lại không nghe được" Vẻ mặt Ngô Thanh rất thất vọng. Hấn nói xong, sau đó vội lấy điều khiển, tiếp tục tìm bài hát.

"Ok, chủ nhiệm Ngô, hát tốt không nhất định cần nhiều người nghe, mà hát lại thì cũng không tốt, đến đây, chúng ta cùng uống rượu" Trần Thiên Minh vừa thấy Ngô Thanh định tiếp tục ngược đãi mọi người, vì thế nhanh chóng ngăn cản Ngô Thanh ngay.

"Đúng, đến đây, chúng ta cùng uống rượu, không hát nữa" Phạm Văn Đình cũng sợ phải nghe tên Ngô Thanh này hát, dù sao thì ở đây có nhiều ca khúc như vậy, nghe xong đêm không gặp ác mộng thì chắc cũng không ngủ được mất.

"Được, vậy chúng ta cùng uống" Ngô Thanh cao hứng nói.

Ngô Thanh lấy bia từ dưới bàn lên, sau đó rót đầy vào cốc cho mọi người: "Đến đây, đêm nay tôi cảm ơn mọi người đến chúc mừng sinh nhật của tôi. Đến đây, tôi trước tiên uống ly đầu".

"Chúc chủ nhiệm Ngô sinh nhật vui vẻ" Trần Thiên Minh cũng uống hết rượu trong chén của mình, không tòi, hương vị của loại này cũng không tòi.

"Mỹ Cẩm, cô sao lại không uống thế?" Ngô Thanh thấy chén của Luru Mỹ Cẩm vẫn còn nguyên, có chút mất hứng nói.

"Chủ nhiệm Ngô, tôi không biết uống rượu, tôi dùng trà thay vậy" Luru Mỹ Cẩm ngại ngùng nói với Ngô Thanh. Sau đó nàng cầm cốc trà của mình lên, "Tôi lấy trà thay rượu, chúc chủ nhiệm Ngô sinh nhật vui vẻ".

"Không được, như vậy là không có thành ý. Cô phải uống hết chén này" Ngô Thanh chỉ vào chén rượu đặt ở bên cạnh rồi nói với Luru Mỹ Cẩm.

"Tôi thực sự là không uống được" Luru Mỹ Cẩm lại lắc đầu nói.

"Vậy là không để mặt mũi cho Ngô Thanh tôi rồi." Ngô Thanh càng nói càng tức giận, hấn đã bắt đầu đứng dậy.

CHƯƠNG 41: SAY RƯỢU

"Chủ nhiệm Ngô, tôi thực sự không biết uống rượu mà" Lưu Mỹ Cầm xấu hổ nói, gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp ửng đỏ, thoáng hiện nét thẹn thùng đáng yêu. Đáng điệu này làm cho nam nhân phải động lòng vì cô, cho dù xuống địa ngục cũng không từ

"Chủ nhiệm Ngô, để tôi uống thay Mỹ Cầm" Trần Thiên Minh hỏi Ngô Thanh. Hắn thấy Ngô Thanh ép buộc Mỹ Cầm không khỏi thấy nóng mặt

"Thầy Trần, cái này không được. Đây là thành ý của tôi với cô Cầm. Thầy sao có thể đại diện cho cô ấy được. Mỹ Cầm, cô không nể mặt tôi sao?" Ngô Thanh lắc lắc đầu. Hắn rõ ràng không muốn Trần Thiên Minh làm anh hùng cứu mỹ nhân

"Được, Chủ nhiệm Ngô, tôi uống" Lưu Mỹ Cầm thấy Trần Thiên Minh ra mặt ủng hộ Ngô Thanh cho mình, cảm kích liếc nhìn hắn. Cô cầm ly rượu, từ từ uống cạn

"Ha, Ha, từ lượng khá, từ lượng khá. Cô Cầm từ lượng của cô không tệ mà. Vừa rồi cô không thật lòng đó nha" Ngô Thanh đắc ý nói.

"Nào, các vị, chúng ta cạn ly" Trần Thiên Minh thấy Ngô Thanh lại ép Mỹ Cầm uống rượu. Hắn luôn mồm chúc tụng, thúc giục mọi người cạn ly.

Sau đó, mọi người lần lượt cạn ly. Trong số này: Ngô Thanh, Phạm Văn Đình và Trần Thiên Minh là có từ lượng khá nhất. Thực tế là lúc trước cả ba đã uống khá nhiều. Hà Đào nửa muốn khuyên can mấy người, nửa ngập ngừng, cuối cùng cũng uống khá nhiều. Về phía Mỹ Cầm, trước đó cô không có uống bao nhiêu, chỉ từng chút một, cũng không quá một ly.

Trần Thiên Minh nhìn quanh bàn, lúc này đã gần mười một giờ. Bánh ngọt vẫn chưa cắt. Nếu cắt bánh lúc này, mọi người cũng phải mất thêm nửa giờ để ăn bánh nữa.

Vì thế hắn nói: "Chủ nhiệm Ngô, giờ cũng khá muộn, hay là chúng ta cắt bánh đi nha. Ta nghĩ bây giờ chúng ta cảm nén vào, chúng ta cùng chúc phúc Chủ nhiệm Ngô. Sau đó chúng ta cùng ăn bánh đi thôi. Ngày mai chúng ta còn phải lên lớp mà".

Ngô Thanh nhìn quanh, gật đầu nói: "Nào các vị, chúng ta ăn bánh thôi".

Bàn tiệc, mọi người đang ăn bánh ngọt. Lúc này cuộc chiến ném bánh cũng bắt đầu. Người thâm nhất lại là Ngô Thanh, mọi người luôn chúc hắn phúc lớn, mạng lớn. Ai cũng ném bánh ngọt vào hắn, vì vậy cả người hắn dính đầy bánh ngọt từ mặt tới quần áo của hắn

"Các vị, chúng ta cạn ly này. Sau đó chúng ta giải tán" Ngô Thanh cầm ly rượu, giờ lên nói

"Chủ nhiệm, tôi thật không uống được nữa. Tôi thấy hơi choáng váng" Lúc này sắc mặt của Mỹ Cầm có chút khó coi. Từ trước đến giờ cô không uống rượu, tối nay cô uống hai ly, có thể coi đó là kỷ tích. Hiện tại cô thấy đầu mình càng nặng, choáng váng, xây xẩm mặt mày, mọi thứ xung quanh như quay cuồng ngả nghiêng

"Thôi được, Mỹ Cầm. Để ta giúp cô cạn ly này" Trần Thiên Minh cầm ly rượu của Mỹ Cầm, nâng lên uống cạn

"Thầy Trần, cảm ơn anh" Lưu Mỹ Cầm cảm thấy rất khó chịu, ngay nói chuyện cũng rất khó khăn

"Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ. Thôi chúng ta về đi" Trần Thiên Minh nhún vai nói

"Thầy Trần, tôi không ổn rồi. Tôi thấy chóng mặt" Lưu Mỹ Cầm nhỏ giọng nói với Thiên Minh đang đứng cạnh xe của mình

"Mỹ Cầm, có sao không?" Hà Đào đứng bên cạnh, thấy bộ dạng của Mỹ Cầm như vậy liền hỏi cô, đáng điệu quan tâm săn sóc

"Chỉ choáng váng chút thôi. Chắc do tôi uống nhiều thôi. Về nhà ngủ chút là không sao đâu" Mỹ Cầm thẹn thùng nói

"Cô ngồi xe máy được không? Hay là để tôi gọi xe nhé?" Trần Thiên Minh vừa nói vừa móc di động. Bây giờ Lâm Quốc chưa ngủ, gọi hắn lái xe đến là được

Mỹ Cầm nghe Thiên Minh muốn gọi xe, vội khoát tay nói: "Không cần đâu. Tôi ngồi xe máy được, không sao đâu".

"Thôi được, Mỹ Cầm, cô ngồi sau tôi. Nhớ bám chặt lấy tôi nhé. Hà Đào, em ngồi sau, ôm chặt Mỹ Cầm nhé" Trần Thiên Minh thấy lúc này Mỹ Cầm có vẻ tỉnh táo hơn, chắc cũng ổn. Hắn nghĩ quãng đường đi xe máy chỉ mất mười phút nên sẽ không có gì xảy ra với cô. Hơn nữa còn có Hà Đào ngồi sau đỡ Mỹ Cầm

Ban đầu Mỹ Cầm không bám vào Thiên Minh, sau cùng cô phải bám vào góc áo của hắn. Cô cảm thấy càng lúc càng khó chịu, sợ rằng không chịu được ngã xuống

Lúc này đây, Trần Thiên Minh nhận ra hai vật to, tròn, mềm mại gì đó đang ép sát vào lưng hắn. Đã thế hai vật đó lúc thì ép chặt vào hắn, lúc thì lại nhích ra xa chỉ còn hai đầu nhọn nhọn cọ cọ vào lưng hắn. Từ điểm cọ sát lan tỏa ra một luồng hơi nóng nóng, lại có chút sáng khoái, dễ chịu. Ài, thật đúng là người tỉnh không bằng trời tỉnh. Mới lúc trước Mỹ Cầm còn để tay lên lưng hắn phòng ngự, thế mà giờ nàng muốn phòng ngự cũng không được.

Nếu như không phải hắn sợ Lưu Mỹ Cầm ngồi lâu không chịu được, Trần Thiên Minh thật muốn cùng nàng chạy xe đến mai mới quay về trường học!

Đến trường học, Thiên Minh chạy xe thẳng đến trước cửa phòng ký túc xá của Mỹ Cầm

Hắn vừa dừng xe, Hà Đào vội đỡ Mỹ Cầm, cô lo lắng bảo Thiên Minh: "Thiên Minh, nhanh giúp em một tay đưa Mỹ Cầm vào phòng, cô ấy say quá rồi".

Trần Thiên Minh nghe Hà Đào nói vội chống xe xuống, hắn xuống xe, quay người giúp Hà Đào dìu Mỹ Cầm đi vào phòng. Bởi vì trời rất tối, hắn cố ý luồn tay xuống dưới nách cô, mục đích của hắn chính là luồn tay vào tới nơi bí ẩn nhất, gọi cảm nhất của người con gái. Hơn nữa lúc này Mỹ Cầm đã say mềm, cái nơi đó của cô bị Thiên Minh sờ soạng, sờ sờ nhưng cô vẫn không có phản ứng gì

"Anh Trần, anh dìu Mỹ Cầm. Em tìm chìa khóa mở cửa" Vừa nói Hà Đào vừa mở xách tay Mỹ Cầm tìm chìa khóa. lát sau, cô lấy ra một chuỗi chìa khóa. Cô đến trước cửa, tra chìa khóa mở cửa

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào quay lưng về phía mình, mở cửa. Hắn khẽ liếc Mỹ Cầm. Diện mạo lúc này của cô thật khó tả, có lẽ rượu làm cho hai má cô ửng hồng, đẹp không thể tả, bộ ngực đầy đặn, hấp dẫn của nàng cứ phập phồng lên xuống theo hơi thở càng làm hắn bị kích động.

Hắn đã nổi sắc tâm, cánh tay vốn đỡ dưới nách Lưu Mỹ Cầm đã nhẹ nhàng nhích tới, áp lên bộ ngực của Lưu Mỹ Cầm.

Oa, thật tuyệt vời. Trần Thiên Minh than thầm trong lòng mãi không thôi. Thời gian có hạn, hắn vội vàng sờ tới, sờ lui vài lần rồi mới rút tay ra.

Nhưng ông trời quả thật cũng biết trêu người. Lúc này, cái vật thường xuyên không biết nghe lời của hắn lại bắt đầu không biết nghe lời. Chết tiệt chính là, lại ngóc lên ngay giữa mông của Lưu Mỹ Cầm.

Lúc này Hà Đào đã mở cửa phòng của Mỹ Cầm. Nàng tiến vào trong bật đèn rồi nói với Trần Thiên Minh: "Anh đỡ Mỹ Cầm vào đây đi".

Không còn cách nào khác Trần Thiên Minh phải dìu Mỹ Cầm vào phòng. Thế nhưng cái vật dưới quần hắn cứ cọ sát vào mông cô của cô làm cho cả hai di chuyển rất khó khăn.

"Anh Trần, anh không say rượu đấy chứ. Sao dìu một cô gái lại khó khăn vậy" Hà Đào thấy Thiên Minh dìu Mỹ Cầm rất vất vả, cực khổ. Cô căn bản không thể nghĩ được Trần Thiên Minh lại nổi tính sắc lang vào lúc này, vì vậy cô quan tâm hỏi Trần Thiên Minh.

"Ài, thật hết biết, tại Chủ nhiệm Ngô lúc trước cứ ép anh uống hoài mà. Hà Đào, em nói xem, anh làm sao mà không choáng váng đầu óc chứ?" Trần Thiên Minh thấy Hà Đào để ý đến bộ dạng của mình, vội tìm cách thanh minh

"Anh Trần, nhìn anh này. Không biết uống rượu thì thôi, ai bảo học đòi người khác uống rượu làm chi" Hà Đào đi tới, giúp Thiên Minh dìu Mỹ Cầm vào phòng, đặt cô nằm xuống giường

Trần Thiên Minh nhìn Mỹ Cầm say rượu nằm mê man trên giường trầm nghĩ: "Ài, tại sao mình lại lâm vào tình cảnh này cơ chứ. Hà Đào, em thật đáng ghét, tại sao em không về trước đi? Để anh chăm sóc Mỹ Cầm cũng được mà, em đúng là kỳ đà cản mũi".

"Em phải lấy cho cô ấy cái khăn mặt ướt" Hà Đào vừa nói vừa đi vào phòng tắm

Trần Thiên Minh thấy đây là cơ hội không thể tốt hơn, liếc nhìn phòng tắm, hắn đi nhanh tới bên Mỹ Cầm, hắn đưa tay vuốt ve đôi núm phong đầy đặn, tròn chịa, rắn chắc của cô. Một cảm giác khoan khoái từ tay hắn truyền dần lên

Oa, cảm giác này thật hưng phấn. Trần Thiên Minh vừa nhìn phòng tắm vừa vuốt ve.

Trần Thiên Minh cắn răng suy nghĩ, quyết định sờ vào bên trong áo Lưu Mỹ Cầm, chỉ sờ ở bên ngoài đã không thể thỏa mãn dục vọng của hắn.

"Xẹt" âm thanh từ phòng tắm truyền ra

Lúc này, tay Trần Thiên Minh đã luồn chạm vào áo nịt ngực của Mỹ Cầm. Nghe tiếng động, hắn vội rút tay lại, đứng lùi ra sau ba bước.

"Trần Thiên Minh, anh đã uống hơi nhiều đấy, anh về ngủ đi. Sao còn ngây người ra đó làm gì?" Ra khỏi phòng tắm, thấy dáng điệu Trần Thiên Minh như vậy, Hà Đào có chút giận dữ.

"Ừ, anh về ngủ luôn đây" Trần Thiên Minh mang theo niềm nuối tiếc, bước ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 42: THẦY GIÁO LƯU MANH

Sáng thứ bảy hàng tuần, Trần Thiên Minh đều đến ăn sáng ở quán cơm nhỏ "Hảo Lai Hương". Thiết nghĩ con người ta khi làm gì đều ẩn giấu động cơ bên trong, động cơ của Trần Thiên Minh là mỹ nữ ở đây.

Đáng tiếc thay, mỗi lần hắn đến đây để ngắm mỹ nữ Tiểu Trữ kia thì toàn gặp mẹ của cô ấy. Mà bà mẹ của Tiểu Trữ cũng thật là, xem ra bà có ác cảm với hắn, mỗi khi hắn đến quán, bà đều mang bộ mặt lạnh, ánh mắt nhìn hắn vừa ác cảm vừa có vẻ sợ hãi.

Nhưng Trần Thiên Minh vẫn không nản chí, ý niệm về mỹ nữ này lúc nào cũng lớn vồn trong đầu hắn. Vì vậy vào thứ bảy và chủ nhật khi rảnh rỗi, hắn liền đến "Hảo Lai Hương" để ăn. Thật ngẫu nhiên mỗi khi hắn đến đó, Tiểu Trữ đều không có mặt, cứ như cô có giác quan thứ sáu vậy. Đã lâu rồi hắn không có gặp lại Tiểu Trữ.

Hôm nay, như thường lệ, Trần Thiên Minh lại đến "Hảo Lai Hương". Kỳ lạ thay hôm nay quán rất đông khách. Mẹ của mỹ nữ thiên tiên một mình tất tả, bận rộn chạy đi chạy lại. Một số thực khách chờ đợi lâu, sốt ruột, kêu, gọi ầm ĩ.

Lúc này, từ ngoài cửa đi vào một cô gái xinh đẹp như thiên tiên. Toàn bộ khách khi thấy mỹ nữ đi vào, tất cả đều tĩnh lặng lại.

Trần Thiên Minh vừa thấy, trong lòng mừng thầm, cô gái xinh đẹp kia chính là cô gái thiên tiên tên là Tiểu Trữ.

"Mẹ, con đến giúp mẹ" Tiểu Trữ đi đến bên mẹ.

"Tiểu Trữ, chẳng phải mẹ đã bảo con, nếu không có việc thì đừng đến đây mà? Cái tên lưu manh kia đang ở đây" Mẹ cô mắt liếc nhìn Trần Thiên Minh, đến bên cô thì thầm.

"Mẹ, mẹ không thấy sao, nhiều khách đến vậy. Bỏ lại không rảnh để giúp mẹ. Minh mẹ sao có thể làm hết việc được. Mẹ vất vả rồi, để con giúp mẹ. Con không sợ hắn đâu. Nhiều người vậy, xem hắn có thể giở trò gì với con?" Tiểu Trữ trừng mắt liếc nhìn Thiên Minh, oán hận nói.

Mặc dù hai mẹ con đã cố gắng nhỏ giọng, Trần Thiên Minh vẫn nghe được, đó là do hắn luyện "Hương Ba Công" thính lực của hắn bây giờ thính nhạy hơn người thường rất nhiều.

"Sao lại thế vậy. Hừ,, ta đường đường là một giáo viên nhân dân, mẹ con cô lại coi ta giống như một tên lưu manh vô sĩ" Trần Thiên Minh nghe thấy hai mẹ con Tiểu Trữ coi thường hắn như thế, trong lòng không khỏi thấy phẫn nộ.

"Tiểu Trữ, cô hãy làm cho ta một bát mỳ thịt heo" Trần Thiên Minh ánh mắt say mê nhìn Tiểu Trữ nói. Mỹ nữ này là người xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp. Nếu có thể theo đuổi, thì thực sự là may mắn.

"Quý khách, làm ơn cho xin tiền trước" Tiểu Trữ nhìn bộ dạng sắc lang của hắn. Hắn lúc này chỉ còn thiếu điều nhỏ dãi ra thôi. Cô hận không thể cho hắn mấy cái bạt tai. Cô vừa nói, vừa chìa bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo của mình ra.

"Không thành vấn đề" Trần Thiên Minh vừa nói vừa móc ví, lấy ra năm tệ. Hắn đưa năm tệ cho Tiểu Trữ, nhân cơ hội khẽ chạm vào bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn nà, xinh xắn của cô.

"Anh, anh..." Tiểu Trữ thấy Trần Thiên Minh ở nơi đông người mà dám động tay động chân, nên tức giận nói: "Sao lại chỉ có năm đồng!"

"Vậy bao nhiêu?" Trần Thiên Minh cảm thấy khó hiểu, rõ ràng những lần trước hắn ăn mỳ ở đây chỉ hết có năm đồng thôi, sao hôm nay lại không đủ?

"Mười đồng".

"Cái gì? Sao đắt quá vậy?"

"Anh không biết sao? Thịt heo mỗi ngày lên một giá. Hơn nữa bát mỳ của anh là do tôi đặc chế. Nếu anh không có đủ tiền thì cũng đừng tới đây ăn mỳ, Đã nghèo lại còn học đòi làm sang, đồ lưu manh" Tiểu Trữ thấy sắc mặt Trần Thiên Minh có chút không đúng, nghĩ có thể làm cho Trần Thiên Minh thấy khó chịu mà rút lui.

"Cái gì? Tôi không có tiền? Mười đồng, thì mười đồng" Trần Thiên Minh móc ví, lấy ra mười đồng, "Còn nữa, Tiểu Trữ, tôi không phải là người xấu, tôi không phải là lưu manh".

"Anh, sao anh lại biết tên tôi?" Tiểu Trữ ngạc nhiên pha chút hoảng sợ khi thấy Trần Thiên Minh gọi tên mình.

"Ha, ha. Cái này có gì khó đâu" Trần Thiên Minh mỉm cười với Tiểu Trữ. Khi nhìn hắn cười như vậy, Tiểu Trữ chỉ thấy hắn đúng là một tên sắc lang đang cười dâm.

"Anh không được gọi tên tôi".

"Tiểu Trữ, tôi nói cho cô biết tôi không phải là lưu manh. Tôi là một giáo viên".

"Cái gì? Anh... anh mà là giáo viên?" Tiểu Trữ chăm chú nhìn hắn. Cô thấy hắn không có điểm nào giống một giáo viên, mười phần là giống sắc lang, lưu manh.

"Thật mà, cô không tin tôi sẽ chứng minh cho cô xem" Trần Thiên Minh vừa giải thích, vừa lấy thẻ giáo viên ở trong túi ra. Mấy tuần nay, hắn đều mang thẻ giáo viên trong người. Hắn muốn nói rõ với Tiểu Trữ hắn không phải là lưu manh, hắn là một giáo viên, một giáo viên anh hùng tiêu sái.

"Thì ra anh đúng là giáo viên".

"Đúng vậy" Trần Thiên Minh cười sáng khoái, hắn đem nụ cười sáng lạn này gây ấn tượng với Tiểu Trữ.

"Là thầy giáo lưu manh".

"Cái gì? Cô bảo tôi là giáo viên lưu manh?" Trần Thiên Minh ngẩn ra, Tiểu Trữ sao lại có thành kiến với mình lớn đến như vậy?

"Hừ, đúng hay không thì anh tự khắc biết" Tiểu Trữ liếc nhìn hắn, sau đó đến bên cạnh mẹ mình, vừa chỉ tay về phía Trần Thiên Minh vừa thì thầm gì đó với mẹ.

"Sao nghĩ bậy bạ về mình như thế chứ?" Thiên Minh thầm nghĩ. Lần này hắn không nghe được mẹ con nàng trò chuyện bởi vì khoảng cách quá xa, hơn nữa bên cạnh lại có người nói chuyện.

Sau một hồi trò chuyện cùng con gái, mẹ Tiểu Trữ bê một bát mỳ thịt heo đến đặt mạnh trước mặt Thiên Minh làm cho nước mỳ bắn tung tóe.

"Bà, bà làm cái gì vậy?" Trần Thiên Minh phản nản.

"Quý khách nếu không quen với điều này thì đừng đến đây ăn nữa, thầy giáo lưu manh" Chắc chắn Tiểu Trữ vừa nói với mẹ về Trần Thiên Minh. Bà đã biết Trần Thiên Minh là giáo viên nên giọng nói cũng thay đổi.

"Bà..." Trần Thiên Minh tức giận đến độ không nói được.

Trần Thiên Minh vừa ăn, vừa ngắm nhìn Tiểu Trữ bán bịu đi lại bán hàng.

"Reng, reng, reng" đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động của Tiểu Trữ vang lên. Trả lời điện thoại xong, cô nói với mẹ: "Mẹ, con có việc ở trường. Con đến trường đây" Nói xong cô liền đi ra khỏi quán.

Trần Thiên Minh thấy thế liền bỏ đũa, đứng lên theo sau Tiểu Trữ. Hắn muốn biết cô học trường nào. Nếu hắn biết được, lần sau hắn sẽ đến trường tìm gặp Tiểu Trữ. Như vậy sẽ không phải đối mặt với bà mẹ vợ tương lai khó tính này nữa. Lúc này nếu không nghĩ bà là mẹ vợ tương lai, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hành động của bà.

Trần Thiên Minh lén lút đi theo Tiểu Trữ. Lát sau, Tiểu Trữ gọi một xe thô. Trần Thiên Minh cũng gọi một xe thô gần đó.

"Ngày người anh em, theo sát chiếc xe máy phía trước" Trần Thiên Minh nói với người lái xe thô.

"Được, không thành vấn đề" Người lái xe vui vẻ đáp.

Tiểu Trữ đi đến trước cổng trường Đại học Sư phạm thì xuống xe.

Ồ thì ra Tiểu Trữ là sinh viên. Trần Thiên Minh vừa nghĩ vừa bước xuống xe: "Anh bạn, hết bao tiền?"

"Mười đồng".

"Cái gì, đất thế?" Trần Thiên Minh sững sốt. Đây rõ ràng là ăn cướp giữa ban ngày mà.

"Này anh bạn, cậu bảo tôi theo dõi người khác mà. Theo dõi và chở khách bình thường rất khác nhau. Ở đây chính là kỹ thuật ẩn mình để đối phương không phát hiện ra" Người lái xe gian xảo ra vẻ tức giận lớn tiếng.

"Được, được, tôi trả, không cần lớn tiếng" Trần Thiên Minh vội rút mười tệ đưa cho người lái xe thô để bịt miệng hắn.

Đã quá trễ, Tiểu Trữ nghe tiếng huyên náo, cô quay đầu lại nhận ra Trần Thiên Minh thì hốt hoảng trả tiền xe rồi chạy vào trong sân trường đại học. Khi chạy ngang qua cổng, Tiểu Trữ nói gì đó với nhân viên bảo vệ.

Trần Thiên Minh cũng vội chạy theo nàng. Nhưng vừa tới cổng hán bị nhân viên bảo vệ ngăn lại: "Tiên sinh, mời xuất chứng minh, đăng ký rồi mới được đi vào" Nhân viên bảo vệ chỉ vào tấm biển "Ra vào xuất trình giấy tờ" bên cạnh.

"Tôi, tôi đi cùng với cô gái vừa rồi" Trần Thiên Minh sốt ruột nói. Tiểu Trữ không biết đã chạy đi lối nào rồi. Hán lo rồi không biết rồi có tìm được cô ấy không đây.

"Anh bạn đi cùng cô ấy sao? Cô ấy nói lại nói bị tên lưu manh ở phía sau giở trò. Anh bạn, nếu anh không đi, tôi sẽ gọi điện cho cảnh sát" Nói là làm, nhân viên bảo vệ một tay cầm dùi cui, một tay móc điện thoại

"Mẹ kiếp, đi thi đi" Nhìn bộ dạng tay bảo vệ, Trần Thiên Minh biết hôm nay hán không thể vào được. Hôm nay đã biết được trường học của Tiểu Trữ, ngày khác đến tìm nàng cũng được. Hán nghĩ xong liền bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 43: TÔI BỊ SAY RƯỢU

"..." Trần Thiên Minh vừa xuống xe ở cửa trường học, hán liền phi vào ngay phòng WC nôn hết ra...

Trần Thiên Minh cũng không biết đã uống bao nhiêu rượu. Hôm nay là sinh nhật của huynh đệ hán Phùng Hào, vì thế bọn Lâm Quốc mới chúc mừng một bữa, cho nên bọn họ đã cùng đi lên K uống rượu.

Ở trong phòng K, Trương Lệ Linh từ đầu đến cuối đều không có vẻ tốt lành gì nhìn hán. Xem ra sau lần "hôn thân mật" đó, Trương Lệ Linh trừ gặp Trần Thiên Minh nói chuyện công việc, lần nào gặp hán sắc mặt cũng xấu như vậy, đáng vẻ cũng không thêm quan tâm, cứ như là Trần Thiên Minh đã làm gì "thương thiên hại lý" với nàng vậy.

Trần Thiên Minh và Tiểu Hào chính là đối tượng được các huynh đệ kính rượu, một người là nhân vật chính, còn một người là lão đại. Cho nên dù Trần Thiên Minh từ lượng khá tốt, nhưng mà bị đám người hơn hai mươi vị này kính rượu, vì thế nên bây giờ Trần Thiên Minh mới phát hiện ra trong bụng mình toàn là nước.

Lúc vừa rồi Trần Thiên Minh đi ra từ WC, hán đã tỏ thái độ kiên quyết sẽ không uống, có đánh chết cũng sẽ không uống nữa, nhưng Trương Lệ Linh lại nói: "Làm sao vậy? Ông chủ, đã không chịu nổi rồi sao?" Hiện tại đúng là thời điểm trả thù của Trương Lệ Linh, nàng làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như thế chứ.

"Ai, ai nói vậy, tôi làm sao như vậy chứ, xem xem ai không chịu nổi!" Trần Thiên Minh cũng đã có vài phần say, hán biết, nếu uống thêm nữa, hán nhất định là sẽ để người khác đưa về nhà. "Tôi, tôi ngày mai còn có việc, vì thế còn phải quay về trường học!" Đây chính là một lý do rất tốt, cũng là một cái cớ rất tốt để rồi đi.

"Anh không phải nói là ngày mai sao, việc ngày mai thì kệ ngày mai, dù sao cũng không phải là bây giờ, hay là anh đang sợ?" Trương Lệ Linh lộ ra vẻ mặt coi như Trần Thiên Minh đã không chịu nổi rồi.

"Tôi, tôi mà sợ sao?" Trần Thiên Minh vỗ ngực lớn tiếng nói, hán bây giờ đã bắt đầu thấy sung lên rồi.

"Vậy thì anh uống đi!" Trương Lệ Linh thấy kế khích tướng đã thành công, vì thế cáo hứng kêu lên.

"Uống, uống thì uống! Ai sợ ai!" Trần Thiên Minh hiện giờ nói cũng có chút không rõ nữa rồi.

Cứ như vậy, Trần Thiên Minh đã uống với mấy người Trương Lệ Linh rất nhiều rượu. Đến lúc trở về, mặc dù không phải Lâm Quốc nâng hán, nhưng mà cũng phải có hai người dìu hán lên xe. Rồi đến lúc đến cửa trường học, Trần Thiên Minh lại kêu bọn họ trở về, kiên quyết không cần bọn họ giúp thêm nữa, hán không thể để đám đàn em xem thường mình được.

"Rốt cuộc thì cái nào là chìa khóa nhỉ?" Một chiếc chìa khóa trong chuỗi đã bị cắm nhầm, hán cứ thế loay hoay ở cửa phòng mình cả nửa ngày, cũng chưa mở cửa ra được.

"Thầy Trần, anh đang làm gì vậy?" Hà Đào ở phòng bên cạnh thấy Trần Thiên Minh làm gì ở cửa cả nửa ngày, vẫn chưa chịu tiến vào phòng.

"Không, không có việc gì." Trần Thiên Minh vội vàng nói, chuyện như thế này hán làm sao có thể nói cho Hà Đào được chứ.

"Anh uống rượu?" Hà Đào đến gần Trần Thiên Minh, nàng ngửi thấy được mùi rượu rất mạnh trên người hắn. Khó trách là sao hắn còn chưa vào trong phòng, thì ra là đã uống rượu.

"Chỉ một chút thôi mà." Trần Thiên Minh dường như cảm thấy cánh cửa trước mắt hắn đang nhảy nhót, dường như là không muốn cho hắn vào vậy.

"Đi, vậy để em giúp anh mở!" Hà Đào lấy chùm chìa khóa trong tay Trần Thiên Minh, vậy mà còn nói chỉ uống một chút, đến ngay cả chìa khóa mở cửa còn không tìm được, cũng không biết là hắn làm sao mà về được đây nữa.

Trần Thiên Minh đi vào phòng, sau đó liền chạy vội vào trong toilet. "... " Trần Thiên Minh nôn ngay ở cửa toilet, mà lúc này trong bụng hắn cũng làm gì có cái gì mà nôn, thứ nôn ra đều là nước mà thôi.

Trần Thiên Minh vừa nôn xong, sau đó liền ngồi lún ra đất, không đứng dậy được.

Hà Đào trông thấy Trần Thiên Minh đi vào toilet nôn, nhưng mà lâu như vậy rồi vẫn không thấy ra nữa.

"Anh đứng dậy" Lúc Hà Đào đi vào, nàng phát hiện Trần Thiên Minh đang ngồi trên mặt đất, hơi thở rất nặng nề. Nàng cố gắng dùng sức nâng Trần Thiên Minh dậy, chỉ là nàng như vậy làm sao có thể nâng được Trần Thiên Minh to lớn như con trâu thể này, "!" Hà Đào cố gắng dùng sức kéo Trần Thiên Minh, nhưng mà nàng lại bị Trần Thiên Minh kéo lại vào trong lòng hắn, cũng ngồi ngay trên đùi hắn. Trần Thiên Minh lại thổi một hơi vào mặt Hà Đào, điều này khiến cho trong lòng Hà Đào vô cùng hỗn loạn.

"Mau đứng dậy, mau đứng dậy đi" Hà Đào cố hết sức để kéo Trần Thiên Minh. Nàng không muốn cứ ngồi như vậy trong lòng Trần Thiên Minh, mà nhất là lại ngồi trên đùi hắn.

"Ô!" Trần Thiên Minh vẫn còn chút ý thức, hắn thấy rõ được trước mắt mình là Hà Đào. Vì thế hắn chậm rãi đứng dậy, ngã xiêu ngã vẹo, cứ như lại sắp ngã xuống vậy.

Hà Đào thấy dáng vẻ Trần Thiên Minh như sắp ngã, nàng vội vàng chạy đến kéo cánh tay của hắn. Mà cánh tay của nam nhân này thật lớn, mình dùng hai tay cũng không giữ được, cánh tay hắn cũng giống như cơ thể hắn vậy, vừa cứng cáp vừa có lực.

"Hà, Hà Đào, thật xin lỗi" Trần Thiên Minh nói với Hà Đào, một nam nhân mà lại khiến cho nữ nhân phải giúp đỡ, chính mình lại còn không rõ phương hướng, nếu không có nàng giúp, vậy chắc là mình phải ngủ trong toilet quá.

"Không sao đâu, anh quay về giường nghỉ ngơi cho tốt đi!" Hà Đào cẩn thận giúp đỡ Trần Thiên Minh, tuy rằng đó là nàng phải rất cố sức.

"Hà, Hà Đào, em thật là tốt, hơn nữa lại còn thật xinh đẹp" Trần Thiên Minh đang say nên có chút nói linh tinh.

"Anh cứ nói quá" Hà Đào muốn nhanh nhanh đưa Trần Thiên Minh đến bên giường, sau đó mình nhanh chóng đi về, Trần Thiên Minh đã say nên nói bắt đầu không suy nghĩ rồi.

"Là thật, thật mà, tôi cũng chưa gặp qua một nữ giáo viên nào tốt như em, mà mọi người cũng thật sự rất thích em! Đặc biệt là những thầy giáo nam như chúng tôi" Trần Thiên Minh bắt đầu nói ra những lời trong lòng mình, nữ giáo viên xinh đẹp như vậy ai mà không thích chứ.

Hà Đào cũng không nói thêm gì nữa, nàng biết hiện giờ nàng nói cái gì cũng có thể trở thành đề tài để hắn nói nhảm, vì thế không nói thì tốt hơn.

"Em, em xinh đẹp như vậy, cái tên họ Diệp kia... tên mặt trắng kia hoàn toàn không xứng với em, nếu hắn còn dám đến tìm em, em cứ nói cho anh, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Xem hắn còn dám khi dễ nữ giáo viên xinh đẹp của anh không, anh nhất định sẽ không để hắn yên đâu" Trần Thiên Minh nói vô cùng hùng dũng. Chẳng qua là không biết Hà Đào đã biến thành "nữ giáo viên xinh đẹp của hắn" từ bao giờ.

"Cám ơn anh" Hà Đào cũng không nghĩ được rằng Trần Thiên Minh lại quan tâm nàng đến thế, lần trước nàng còn mang hắn ra làm lá chắn, hắn cũng đã tức giận. Mà ai nói hắn phải bảo vệ mình, không cho Diệp Đại Vi khi dễ mình chứ. Hà Đào trong lòng rất cảm động, nàng nhìn Trần Thiên Minh, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác khó nói lên lời.

"Không, không cần cảm ơn đâu. Đây là do anh tự nguyện làm mà" Trần Thiên Minh lòi mà mình muốn nói, nói hết ra, trong lòng đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. "Hà... Hà Đào, giường... giường ở chỗ nào? Anh, anh muốn nằm ngủ, nghỉ ngơi một chút cho tốt" Trần Thiên Minh không hiểu sao khoảng cách từ toilet đến giường chỉ có một đoạn, sao này giờ lại đi xa vậy. Nhưng hắn cũng không biết, hắn cứ vừa đi vừa lung lay như sắp ngã, vậy mà Hà Đào có thể giữ được một nam nhân to lớn như hắn đã là không tồi rồi.

"Đến rồi, đây là giường rồi, anh nằm một chút đi" Hà Đào cuối cùng thì cũng đưa được Trần Thiên Minh đến cạnh giường, nàng lúc này mới thở nhẹ được.

"Vậy... vậy em cũng về đi, vừa rồi phiền em quá" Trần Thiên Minh vẫy vẫy tay, sau đó ngã xuống giường.

"Anh..." Hà Đào vội vàng kêu lên.

Thì ra là Trần Thiên Minh lại khua tay, hắn ngã ra giường, nhưng mà tay kia cũng theo quán tính mà thu về, kéo luôn cả Hà Đào ngã xuống giường. Mà nửa người của Trần Thiên Minh lại đè lên người Hà Đào.

"Anh, anh mau để em đứng dậy đi" Hà Đào thẹn thùng kêu lên. Nàng muốn đẩy Trần Thiên Minh ra, nhưng mà thân thể hần nặng như vậy, nàng không phải cứ muốn đẩy là đẩy ra được.

Một cổ hương vị nam nhân khiến cho tim Hà Đào đập rất nhanh. Đáng ra thì chính nàng phải rất tức giận mới đúng, chỉ là trong lòng lại không có một chút tức giận nào cả, mà dường như chính mình lại rất thích cái mùi hương nam nhân này. "Mình làm sao vậy?" Hà Đào ngượng ngùng nghĩ.

Chẳng qua khiến Hà Đào càng thêm xấu hổ, Trần Thiên Minh vừa rồi chuyển thân, bàn tay phải đáng ghét kia của hắn, vừa lúc lại đặt lên trên song phong bên trái của Hà Đào. song phong mềm mại cho đến bây giờ cũng chưa để cho nam nhân nào sờ nắn qua, vậy mà bây giờ lại để cho Trần Thiên Minh nắm lấy, trên mặt Hà Đào lập tức đỏ bừng.

"Buông, buông ra" Hà Đào cố dùng sức để gạt tay của Trần Thiên Minh ra. Vốn tay Trần Thiên Minh chỉ đặt trên song phong của Hà Đào mà thôi, nhưng vì Hà Đào dùng sức để đẩy nó ra, thế nên không những tay hắn không rời đi, mà nó dường như lại còn soa nắn không ngừng nữa.

"Um" Hà Đào bỗng phát ra một tiếng rên rỉ từ trong yết hầu. Chính nàng vốn chỉ muốn đẩy tay của Trần Thiên Minh ra, nhưng chẳng những nó không rời ra, hơn nữa lại còn liên tục vuốt ve song phong kiều ngạo của nàng nữa. Làm hại nàng dục hỏa trong lòng bốc lên, dường như là muốn cả cơ thể nàng bốc cháy vậy. Vì thế Hà Đào không khỏi kẹp chặt hai chân lại.

Qua một lúc, Hà Đào mới cắn răng, cố sử dụng hết toàn bộ sức lực mới đem được cái tay đáng ghét kia của Trần Thiên Minh đẩy ra. Khi nàng đứng lên, nàng mới phát hiện là toàn thân đã ướt đầm. Cái tên xấu xa này, làm hại mình lát nữa lại phải tắm lại.

Hà Đào tức giận gườm gườm, đánh mạnh một cái lên bàn tay đáng ghét kia của Trần Thiên Minh, họa đều là do nó, làm cho chính mình đêm nay...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 44: LÝ YẾN GẶP CHUYỆN KHÔNG MAY

Trần Thiên Minh rất vất vả mới qua được hai tiết chính trị, tối hôm qua hắn uống quá nhiều rượu, hiện giờ vẫn có cảm giác choáng choáng.

Buổi sáng hôm nay Trần Thiên Minh vừa tỉnh lại, hắn phát hiện quần áo của chính mình vẫn mặc nguyên, ngủ ngay ở trên giường. Tối hôm qua mình dường như không mở được cửa, Hà Đào phải đến giúp mình, sau đó mình nôn ở cửa phòng WC, nàng lại đến nâng mình. Sau đó thì mình hoàn toàn không nhớ gì nữa.

"Cô Hà, em có trong đó không?" Trần Thiên Minh đi đến cửa phòng Hà Đào. Dường như trưa này nàng không có khóa.

"Là anh!" Hà Đào ra mở cửa, nàng thấy đó là Trần Thiên Minh, cũng không biết nói gì.

"Cô Hà, tối qua thật là cảm ơn em, nếu không có em giúp anh mở cửa, chắc anh đã phải ngủ ngoài rồi!" Trần Thiên Minh nhớ lại cảnh xấu tối qua, thật là vô ý quá.

"Anh không còn nhớ việc tối qua sao?" Hà Đào cẩn thận hỏi.

"Ồ, còn phải cảm ơn em đã đỡ anh, thật sự là vô cùng cảm ơn!" Trần Thiên Minh mới nhớ ra là Hà Đào đã nâng mình từ trong WC ra, mình đúng là đầu to mà.

"Mấy cái này thôi sao?" Hà Đào vẫn lo lắng hỏi.

"Đúng, là mấy cái này, chẳng lẽ lại còn chuyện gì nữa sao?" Trần Thiên Minh có chút nghi hoặc, Hà Đào hôm nay làm sao vậy, nói chuyện câu được câu chăng, so với trước kia cứ như hai người khác nhau vậy.

"Không có, chỉ mấy cái này thôi" Lúc này Hà Đào đã yên tâm rồi, nàng không muốn Trần Thiên Minh nhớ được việc tối qua. Sự việc đó khiến nàng tối qua ngủ cũng không ngon, cái... tên hại người này, có cơ hội nàng nhất định phải giáo huấn hắn mới được.

"Ồ!" Trần Thiên Minh hiện tại đầu đang rất đau, cũng không nghĩ ra là lời nói của Hà Đào có vấn đề gì.

"Anh hôm nay đã tốt hơn chưa?" Tuy là nàng nói sẽ tìm cơ hội để giáo huấn hắn, nhưng mà khi trông thấy hình dáng thảm hại của Trần Thiên Minh như thế này, hơn nữa tối qua nghe thấy những lời nói của hắn, trong lòng nàng lại cảm thấy không nhẫn tâm được.

"Tốt hơn rồi, chỉ là đầu vẫn còn hơi đau chút" Trần Thiên Minh trông thấy Hà Đào quan tâm hẳn như vậy, trong lòng quả thật rất cao hứng.

"Vậy anh trước tiên nên đi nghỉ một chút, lát nữa đến lúc ăn cơm, em sẽ qua gọi anh" Hà Đào quan tâm nói. Nàng đã quên mất vừa rồi nàng còn định giáo huấn hẳn rồi.

"Ừm" Trần Thiên Minh dạo này cũng thường xuyên qua phòng Hà Đào ăn cơm, mà hiện giờ đầu hẳn đang rất đau, cũng cần phải nghỉ ngơi một chút, cho nên hẳn cũng không khách khí với Hà Đào nữa.

Trần Thiên Minh trở về phòng mình, vốn đang định nằm xuống nghỉ ngơi một chút. Đột nhiên, hắn tự vỗ đầu mình một cái, nói "Hương Ba Công" của ta chẳng phải có rất nhiều công hiệu độc đáo sao? Vì sao không vận thử mấy chu thiên xem sao. Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh lập tức vận khởi "Hương Ba Công".

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trần Thiên Minh, sau khi hắn vận mấy chu thiên, cảm giác choáng váng khó chịu trên người đã biến mất. Ài! Sớm biết thế này, sáng hôm nay mình đã luyện rồi, vậy cũng không cần vất vả như vậy ở trường.

Trần Thiên Minh bỗng thấy cạnh giường có một con muỗi đang bay, hắn liền rời giường đi lấy một cây tăm, sau đó vận công vào cây tăm ném con muỗi kia, "phập" một tiếng, con muỗi đã bị ghim dưới cây tăm.

Cái này, Trần Thiên Minh cảm thấy rất tò mò. Hắn tiến đến cầm lấy cây tăm, sau đó lại nhắm vào cánh cửa mà ném, quả nhiên là tám chính phần mười là trúng cánh cửa, tuy không phải là lần nào cũng rất chuẩn, nhưng mà cây tăm đúng là đã bắn trúng vào cánh cửa.

Sau này phải cố gắng luyện tập thêm trò này mới được, đây không phải là chiêu phóng ám khí trong tiểu thuyết võ hiệp sao? Trần Thiên Minh bây giờ lại phát hiện "Hương Ba Công" hóa ra còn có ưu đãi như vậy, quả thật là vô cùng cao hứng.

"Reng reng reng" Di động của Trần Thiên Minh bỗng vang lên. "Alo, chào!" Trần Thiên Minh cũng chưa nhìn xem trên màn hình là ai gọi tới, hắn trực tiếp nghe luôn.

"Con, là mẹ đây!" Bên kia truyền đến tiếng của mẹ Trần Thiên Minh.

"Con đây. Mẹ à, có chuyện gì vậy?" Trần Thiên Minh không ngờ mẹ mình lại gọi điện đến trường, bình thường thì mẹ hắn cũng không bao giờ gọi điện đến trường cho hắn. Chẳng lẽ có chuyện gì sao?

"Con à, không ổn, có chuyện rồi!" Mẹ Trần Thiên Minh ở bên kia kêu to.

"Rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Trần Thiên Minh vừa nghe thấy mẹ mình báo có chuyện, hắn cũng thấy rất cấp bách, hắn vội vàng hỏi xem có chuyện gì phát sinh?

"Chị Yến của con, nó có chuyện rồi. Nghe nói đồng nghiệp của nó có một người muốn nó giúp một cái báo giá thuốc, nhưng mà nó lại không đồng ý, không ngờ người kia lại vu cáo là chị con đòi thuốc giả, hơn nữa còn thông báo lên cho trường bệnh viện nữa" Mà mẹ của Trần Thiên Minh cũng không biết nhiều lắm, tất cả đều là do Yến vừa khóc vừa nói.

"Vậy chị ấy hiện đang ở đâu vậy?" Trần Thiên Minh hiện tại rất quan tâm xem Yến đang ở đâu, tốt nhất là đừng xảy ra chuyện gì quá xấu.

"Nó đang khóc ở nhà chúng ta, mà mẹ khuyên mãi nó cũng không nghe, nó đã khóc cả một buổi sáng nay rồi. Mà giờ con có giờ dạy không? Nếu không có thì nhanh chóng về nhà đi, sau đó cũng nghĩ xem biện pháp thế nào đây?" Mẹ Trần Thiên Minh nói. Bà hiện giờ cũng rất hoang mang, không biết làm thế nào cho tốt cả.

"Được, con sẽ về ngay đây. Mẹ tuyệt đối đừng để chị Yến ra ngoài, con về rồi nói sau." Trần Thiên Minh biết Lý Yến là một người yếu đuối, nếu xảy ra chuyện gì, nàng sẽ rất lo lắng. Cho nên hẳn là nàng sẽ không nghĩ ra được biện pháp gì giải quyết, chỉ sợ lại đi làm chuyện ngốc ngếch.

"Được, để mẹ đi trông chị con, mà con cũng nhanh chóng về đây đi!" Mẹ Trần Thiên Minh biết con mình bình thường rất thông minh, chắc chắn là hắn về sẽ có biện pháp.

"Con biết rồi, con sẽ về nhanh thôi, mẹ trông coi chị ấy cho tốt, đừng để chị ra ngoài" Trần Thiên Minh lại dặn mẹ hắn, sợ bà lại để biểu tỵ chuyện ngốc.

Trần Thiên Minh vội vàng cúp máy, sau đó hắn trực tiếp gọi điện cho Lâm Quốc: "Lâm Quốc, chú hiện tại lái xe đến đón anh, nhà anh có chuyện rồi. Nhanh lên một chút được không?"

Ài, nếu chính mình lái xe đến trường học thì tốt rồi, nhưng mà như thế thì lại sợ ảnh hưởng không tốt, vì thế nên hắn không dám mang xe đến trường.

Trần Thiên Minh vừa mới gọi điện cho Lâm Quốc xong, Hà Đào ở bên cạnh lại gọi: "Thầy Trần, mau qua đây ăn cơm".

"Dù sao thì Lâm Quốc còn phải đánh xe đến đây, vẫn còn một chút thời gian nữa, trước ăn cơm đã rồi nói" Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

"Anh sao lại ăn nhanh như vậy chứ? Không cần vội đi đâu thay thế chứ" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh ăn nhanh như vậy, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái. Vì bình thường Trần Thiên Minh cũng có bao giờ ăn nhanh như vậy đâu.

"Nhà anh có chuyện, lát nữa phải nhanh chóng chạy về" Trần Thiên Minh vừa nhai vừa nói với Hà Đào.

"Em còn muốn hỏi tại sao? Trong nhà có chuyện quan trọng sao?" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh nói trong nhà có chuyện, vì thế quan tâm hỏi.

"Cũng không phải là chuyện gì lớn, anh về là có thể giải quyết rồi!" Trần Thiên Minh cảm thấy có một số chuyện cũng không nhất thiết phải nói cho Hà Đào biết. "Đúng rồi, anh ngày mai có giờ lên lớp, nếu anh còn không quay lại, đến lúc đó mong em giúp cho một chút, anh đến lúc đó sẽ gọi điện thoại cho em!" Trần Thiên Minh bây giờ mới nhớ mình ngày mai còn phải lên lớp.

"Vấn đề này, em có thể giúp được anh?" Hà Đào nói. "Chuyện trong nhà anh quan trọng hơn."

Trần Thiên Minh ăn cơm xong, sau đó lau lau miệng đứng dậy. Hắn vừa mới ra tới cửa, Lý hiệu trưởng cũng đi tới trước mặt hắn.

"Anh muốn đi đâu, thầy Trần?" Lý hiệu trưởng hỏi. Tuy trong khoảng thời gian này hắn không tìm được điểm yếu của Trần Thiên Minh, nhưng mà hắn cũng không chịu buông tha.

"Nhà tôi có chút việc, hiện tại phải về gấp!" Trần Thiên Minh thăm thấy không ổn, tại sao mình lại gặp cái tên hiệu trưởng cả ngày không có việc gì làm này chứ. Chẳng qua là cũng không sợ, hiện tại cũng đã là giờ tan học rồi.

"Vậy là anh không lên lớp sao? Bây giờ vội về như vậy sao?" Lý hiệu trưởng vừa nghe Trần Thiên Minh muốn về nhà, dường như đã tóm được điểm yếu của hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 45: CHỊ KHÔNG PHẢI SỢ

"Tôi hôm nay đã dạy rồi, ngày mai có thể tôi sẽ trở lại, nếu không, tôi đã nhờ cô Hà Đào lên lớp giúp rồi!" Trần Thiên Minh thật sự muốn một cước đá văng con lợn béo này ra khỏi cửa, việc mình thì không quan, cứ đi quan chuyện không đâu.

"Vậy không phải là tùy tiện rời khỏi trường học sao, nếu lúc đó tôi cần tìm anh không được, vậy thì làm sao?" nhìn thấy mình có thể làm khó được Trần Thiên Minh, trong lòng Lý hiệu trưởng rất vui vẻ. Người muốn về nhà, ta không cho người về, xem người làm thế nào?

"Hiệu trưởng, nhà tôi thật sự có việc cấp bách, tôi không thể không về được." Trần Thiên Minh cũng mặc kệ tên hiệu trưởng béo này, hắn nhất định phải về nhà, cùng lắm là không làm thầy giáo nữa, mà nếu không phải là do Hà Đào ở bên cạnh, có thể hắn đã sớm không thèm làm nữa rồi.

"Chuyện này không được, trường học là một nơi có quy định rõ ràng, anh tưởng muốn thế nào thì làm sao?" Lý hiệu trưởng lại tiếp tục gây khó dễ, hắn muốn để Trần Thiên Minh tức giận, tốt nhất là đi luôn, sau đó mình có thể dùng cơ này để đối phó hắn rồi.

"Lý hiệu trưởng, ông không phải là đang làm khó tôi chứ?" Hà Đào ở trong phòng nghe thấy Lý hiệu trưởng làm khó Trần Thiên Minh, vì thế nàng chạy ra cầu tình.

"Đây, đây, cô Hà, cô không biết đâu. Tôi làm hiệu trưởng cũng có cái khó của hiệu trưởng!" Lý hiệu trưởng hình như cũng sợ Hà Đào, vì thế nên cũng không dám làm cứng.

"Chuyện này có gì là khó, thầy giáo Trần hôm nay đã xong buổi dạy, ngày mai anh ấy có thể quay lại, anh ấy có thể sắp xếp giờ dạy cho hợp lý. Mà hiện giờ trong nhà anh ấy có việc gấp, chuyện này có thể thông cảm chứ? Dường như tình huống như vậy, trường học cũng không quy định là thầy cô giáo phải xin phép chứ? Mà thầy giáo Trần vừa rồi đã dạy xong, cũng không phải là nghỉ sớm, ông còn muốn thế nào nữa?" Hà Đào khiến cho Lý hiệu trưởng không thể nói thêm được gì nữa, có muốn phản bác cũng không phản bác được.

"Đây. Vậy thầy giáo Trần, anh cũng không nên làm trường học bị nhờ tiết dạy, nếu để lỡ thì hiệu trưởng như tôi cũng không giúp được anh đâu." Lý hiệu trưởng nói xong liền nhanh chóng rời đi. Lý hiệu trưởng cũng biết mình không thể làm căng, nếu là bình thường, cho dù người khác biết là hắn làm khó cũng không sợ. Chỉ là bây giờ người ngăn cản lại là Hà Đào, vì thế hắn cũng không dám làm loạn.

"Hôm nay thật là nhờ có cô, nếu không tôi cũng không biết phải làm thế nào." Trần Thiên Minh khách khí nói. "Nếu không phải có lời của cô, tôi chắc là đã mắng cho tên mập này một trận rồi, con mẹ nó, dám chơi lão tử!" Trần Thiên Minh mặc dù tức giận, nhưng hắn biết bây giờ không phải lúc để giận. Nếu không phải là hắn đang sốt ruột, hẳn chắc là đã phát hiện ra hôm nay có chuyện gì đó kỳ quái rồi: Lý hiệu trưởng tại sao lại làm khó hắn, mà dường như Lý hiệu trưởng cũng có chút sợ Hà Đào nữa.

"Không nói nữa, anh mau đi đi, trong nhà còn có việc mà!" Hà Đào thúc giục Trần Thiên Minh, nếu hiện giờ hắn còn không đi, vậy lát nữa Lý hiệu trưởng

lại chạy đến gây chuyện, lúc đó thật là phiền toái.

Trần Thiên Minh nhìn lại di động, thấy Lâm Quốc cũng đã đến cửa trường học, vì thế liền nhanh chóng từ biệt Hà Đào rồi rời đi.

"Chị." Trần Thiên Minh còn chưa tiến vào trong nhà, hần đã lớn tiếng gọi vào.

"Đang khóc ở trong phòng!" mẹ Trần Thiên Minh bĩu môi, bà nói cho Trần Thiên Minh biết Lý Yến đang ở trong phòng mà nàng thường ở.

"Chị, chị trong đó sao?" Trần Thiên Minh đứng ngoài cửa cẩn thận hỏi.

Lý Yến ở bên trong nghe thấy giọng của Trần Thiên Minh, nàng cũng đã ngừng khóc.

"Chị, em vào đây." Trần Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, hần chỉ thấy Lý Yến vừa khóc như mưa ở bên giường, hai vai vẫn không ngừng rung lên, khiến cho lòng Trần Thiên Minh rất đau.

"Đừng khóc, có chuyện gì em sẽ chịu giúp chị, chị không cần phải sợ." Trần Thiên Minh nhẹ nhàng lau nước mắt cho Lý Yến, sau đó quay người nàng lại, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng. "Nói cho em biết, rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Bệnh viện của chị có một đồng nghiệp tên là Phụng Ngọc, cô ta đến tìm chị ngày hôm qua, sau đó nhờ chị kê một đơn thuốc nhập khẩu, chẳng qua là lúc lấy thuốc, cô ta lại đổi thuốc nhập khẩu của bệnh viện thành thuốc trong nước, cô ta còn nói sẽ đem tiền kiểm được chia nửa cho chị. Đây chính là một chuyện 'hại công lợi tư', vì thế chị nhất quyết không chịu nhận. Ai mà biết hôm nay cô ta lại tố cáo chị, nói chị đổi thuốc nhập khẩu thành thuốc nội, còn nói là sẽ đem chuyện này ra nói cho viện trưởng biết nữa. Mà cô ta lại đem cho chị xem đơn thuốc đã được sửa lại" nói đến đây, hai mắt Lý Yến lại bắt đầu hồng lên.

"Không phải là đã có ký tên sao? Cái đơn thuốc kia dù đã sửa, nhưng mà chữ ký của chị cô ta cũng sửa sao?" Trần Thiên Minh nghĩ ngay đến vấn đề mấu chốt liền hỏi.

"Trước kia là ký tên, chỉ là bây giờ bệnh viện đã quản lý bằng máy tính, xem bệnh hay kê khai đơn thuốc, tất cả đều là do máy tính làm việc, bác sĩ ký tên cũng là máy tính in. Mà Phụng Ngọc kia chính là người phụ trách xuất thuốc ra và thanh toán, cô ta đem thuốc nội mà chị khai chuyển thành thuốc nhập khẩu, vậy có thể nói là 'chết không đối chứng'. Tâm tình Lý Yến bây giờ đã bắt đầu bình ổn lại rất nhiều, trong lòng nàng thì Trần Thiên Minh luôn luôn quan trọng nhất, cho nên hiện giờ Trần Thiên Minh đã trở về, nàng cũng không còn thấy sợ nữa.

"Không thể ngờ được bệnh viện của chị lại quản lý không có quy củ như vậy, mỗi người sử dụng máy tính, đáng ra đều phải sử dụng mật khẩu và tên riêng để vào, như vậy thì đã không loạn lên như bây giờ" Hiện giờ cũng không có cách gì để sửa được nữa, thôi thì tốt nhất nên nghĩ cách giải quyết. Trần Thiên Minh ôm thân thể thơm ngát của Lý Yến, nhẹ nhàng nhắm mắt lại nghĩ biện pháp.

"Xem ra chỉ có thể nói rõ lý do với viện trưởng mà thôi, sau đó để cho hần giải quyết, bởi vì cả hai đều là người của bệnh viện, vì thế sẽ do bệnh viện quản lý" Trần Thiên Minh nghĩ lại, hiện giờ chỉ có cách này để giải quyết thôi. Nếu mà viện trưởng kia ra mặt, lúc đó cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra, dù sao cũng là do hần quản mà.

"Yến, viện trưởng của chị có biết việc này không?" Trần Thiên Minh nhỏ giọng hỏi Lý Yến sắp ngủ trong lòng mình.

"Dường như là chưa, chị sáng nay đến tìm viện trưởng, nhưng mà hần không có ở bệnh viện, hơn nữa là sáng nay mới phát sinh chuyện này" Lý Yến lắc lắc đầu, nàng bình thường rất ít khi đến tìm viện trưởng, nếu không có chuyện gì, nàng chắc chắn là không tìm hần. Bởi vì mỗi lần nàng đến nói chuyện cùng viện trưởng, hai mắt của hần đều dán chặt vào cặp ngực cao ngất của nàng. Cho nên, nếu không có chuyện gì, Lý Yến cũng không đi tìm hần.

"Vậy đến chiều chị đi tìm hần xem, em cũng đi cùng luôn" Trần Thiên Minh thấy Lý Yến tỏa ra hương thơm quyến rũ, hần rất si mê, nếu có thể mỗi ngày đều ôm Lý Yến thế này, thật sự là tốt biết bao.

"Được! Thiên Minh, chị mệt quá, bây giờ muốn ngủ một chút" Lý Yến đã khóc cả sáng nay rồi, bây giờ may có Trần Thiên Minh đưa ra chủ ý giúp nàng, vì thế nàng đã thấy nhẹ nhàng hơn nhiều rồi, nên hiện giờ nàng cảm thấy rất mệt, muốn đi ngủ chút.

"Vậy chị ngủ đi, em đi ra ngoài, lát nữa đến giờ ăn cơm em sẽ vào gọi chị" Trần Thiên Minh thấy Lý Yến muốn đi ngủ, vì thế cũng đứng dậy.

"Thiên Minh, em ôm chị cảm thấy rất thoải mái, vì thế em không cần đi ra ngoài đâu, cứ ôm cho chị ngủ đi, được không?" vòng tay mạnh mẽ của Trần Thiên Minh ôm ấp, khiến cho lòng Lý Yến cảm thấy rất thoải mái, chỉ khi được Trần Thiên Minh ôm, nàng mới có cảm giác an toàn, nàng rất yên tâm, cho dù trời có sụp xuống cũng có hần chống đỡ cho nàng.

"Được, em ôm cho chị ngủ" Trần Thiên Minh đổi lại tư thế ngồi, hần tựa đầu vào thành giường, sau đó lại ôm Lý Yến vào lòng, để đầu nàng dựa vào ngực hần, sau đó lại lấy tay ôm lấy thân thể Lý Yến, hai tay lại trùng hợp đặt trên song nhũ đầy đặn của Lý Yến, cảm giác mềm mại ở đó khiến cho phía dưới của Trần Thiên Minh lập tức có phản ứng.

"Thật thoải mái! Nếu cả đời em đều có thể ôm chị như thế này thì thật tốt, nếu thế thì chị có giàm thọ mười năm cũng được" Lý Yến nỉ non nói. Được Trần Thiên Minh ôm, làm cho cơ thể nàng được thả lỏng, muốn ngủ một giấc thật dài.

"Chị, có cần em mát xa giúp một chút không?" Trần Thiên Minh hừ hống nghĩ.

"Ừm!" Lý Yến tựa hồ như đáp ứng, nàng trả lời luôn không thèm đáp ứng.

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy Lý Yến đồng ý, nhẹ nhàng vuốt ve bụng của nàng. Chậm rãi, tay Trần Thiên Minh nhẹ nhàng lên trên, sau đó dừng lại trên vòng ngực căng tròn của Lý Yến, ôn nhu xoa nắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Em, xấu xa quá đi, sao lại sờ vào nơi này của người ta" Tuy là còn cách một lớp quần áo, nhưng mà Lý Yến vẫn còn cảm thấy được nhiệt độ nóng bỏng tỏa ra từ bàn tay của Trần Thiên Minh, đầu tiên là nó nhẹ nhàng di chuyển từ bụng nàng, sau đó lại nhằm lên, thiếu tới tận cặp ngực ngạo nhân của nàng, hơn nữa lại càng lúc càng nóng, càng lúc càng thoải mái.

"Ồ, em không phải là "sờ vuốt", chị ngủ đi!" Trần Thiên Minh cũng muốn chị Yến có thể an tĩnh mà ngủ. Buổi chiều nàng còn phải đến bệnh viện.

"Không, không cần. Chị... chị thích như vậy." Lý Yến cũng cảm thấy không muốn, bàn tay nóng bỏng vừa rồi đi khiến cho nàng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

"Vậy chị cứ ngủ đi! Một lát nữa ăn cơm em sẽ gọi cho" Trần Thiên Minh nhẹ nhàng vuốt ve cặp ngực của Lý Yến, hẳn muốn cho nàng cảm thấy thoải mái, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, chuẩn bị thật tốt tinh thần cho sự việc sắp tới.

"Ừm!" Lý Yến cũng từ từ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 46: VIỆN TRƯỞNG

"Viện trưởng, tôi có thể vào được chứ?" Từ Phụng Ngọc đứng gõ cửa phòng viện trưởng. Bây giờ đang là thời gian buổi trưa, nàng nghĩ rằng lão viện trưởng đang ở trong văn phòng, chuẩn bị nghỉ trưa.

"Ồ, là bác sĩ Từ à! Có việc gì vậy?" Viện trưởng Lâm nhìn người đàn bà ba mươi đã ly hôn này.

Nghe nói vợ chồng Từ Phụng Ngọc này ly hôn trong trường hợp đặc biệt. Buổi sáng hôm đó, Từ Phụng Ngọc cùng tình nhân của nàng đang từ trong phòng khách sạn đi ra sau một đêm ân ái, thì khi bước ra khỏi cửa, nàng phát hiện ra ở phòng đối diện có một đôi nam nữ, mà người nam kia lại chính là chồng nàng. Lúc ấy chồng của nàng cũng nhận ra, nhưng bọn họ giả vờ như không quen biết nhau. Mỗi người mang tình nhân của mình xuống ăn sáng dưới khách sạn, coi như chẳng có việc gì xảy ra.

Chẳng qua khi trở về, chồng nàng muốn ly hôn, và bọn họ cứ như vậy mà ly hôn. Lúc ấy trong bệnh viện cũng có đồn đãi, mọi người đều nói Từ Phụng Ngọc rất lợi hại, nhưng không ngờ nàng lợi hại đến nỗi cùng ông chồng của mình mang tình nhân vào trong khách sạn mà có thể làm bộ không nhận ra nhau.

Viện trưởng Lâm ngăn nhìn Từ Phụng Ngọc đang đứng trước mặt, dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng thoát nhìn nàng chỉ có hơn hai mươi. Bởi vì trang phục của nàng toàn bộ đều màu trắng, ngoại trừ cái áo khoác màu đen mỏng ở ngoài, nhưng cái áo cũng không thể che hết được da thịt trắng nõn của nàng. Từ hai bên vai để trần của nàng có thể nhìn thấy được cái áo ngực hiệu Versace, vải vóc rất ít trước ngực, mơ hồ có thể nhìn rõ hạt đào của nàng. Viện trưởng Lâm quả thật muốn nhào đến mà lục lọi xem bên trong một chút.

"Viện trưởng, tôi muốn nói với ông một việc" Từ Phụng Ngọc nhìn thấy ánh mắt đăm đăm đuổi của viện trưởng Lâm, nàng biết sự tình hôm nay khẳng định có thể thành công.

"Có việc gì cô cứ nói đi!" Viện trưởng hôm nay ở bệnh viện có nghe cấp dưới bàn tán về việc giữa nàng và Lý Yến có phát sinh một số chuyện.

"Chuyện là thế này, Lý Yến thường xuyên kê khai thuốc nhập khẩu của bệnh viện thành thuốc nội, từ đó kê giá để kiếm lợi nhuận, lấy việc công làm việc tư, chuyện này ông nhất định phải làm rõ" Từ Phụng Ngọc tố cáo một cách độc ác. Dù sao trước kia nàng cũng đã làm việc này, bây giờ chỉ thêm tên của Lý Yến vào, chỉ cần viện trưởng đồng ý giúp, nhất định lần này nàng có thể đánh bại Lý Yến. Trong bệnh viện ai cũng nói Lý Yến thuần khiết xinh đẹp, lần này Từ Phụng Ngọc sẽ cho nàng ta biết như thế nào là trời cao đất dày.

"Trong bệnh viện sao lại có việc như vậy, đây quả thật là một sự kiện vô cùng nghiêm trọng" Viện trưởng Lâm tức giận đứng dậy nói. Ông muốn dùng cơ hội này đứng cao một chút để dòm xuống thấy rõ cái ấy ấy của Từ Phụng Ngọc" Bất quá, bác sĩ Từ, nghe nói bác sĩ Lý bình thường là người rất chính trực, nói không chừng là do người khác cố ý hãm hại nàng" Lúc này, viện trưởng Lâm đang còn cân nhắc nặng nhẹ, vì ông biết bình thường tay chân của Từ Phụng Ngọc cũng không sạch sẽ lắm, đã có vài người đến đây phản ánh với ông.

"Viện trưởng, cái này do ông không biết. Tri nhân tri diện bất tri tâm, muốn biết được sự việc như thế nào, nhất định phải xem bên trong nó!" Bây giờ cũng giống như lúc đưa tiền đặt cọc, nên Từ Phụng Ngọc cố ý nghiêng người góc bốn mươi lăm độ, như vậy, cái rãnh giữa hai ngực nàng sẽ sâu thêm, đồng thời có thể làm cho người khác nhìn thấy rõ một chút. Từ Phụng Ngọc cũng hiểu rõ con người của vị viện trưởng bốn mươi tuổi này, bình thường rất là háo sắc, thường xuyên quấy nhiễu nữ bác sĩ và y tá trong viện, nổi danh khắp nơi. Cái hành động của nàng đã làm cho hai tròng mắt của viện trưởng Lâm thêm sáng lên.

"Oh my God! Ngực của Từ Phụng Ngọc quả thật rất bự, rất trắng" Trong lòng viện trưởng Lâm thầm than, ông biết cơ hội của ông đã đến: "Đúng, tri nhân tri diện bất tri tâm, việc này tôi nhất định phải điều tra rõ ràng, nếu quả thật là Lý Yến làm, tôi sẽ không bỏ qua" Viện trưởng Lâm bây giờ đã rất "muốn" Từ Phụng Ngọc. Dâm phụ quả đúng là dâm phụ, câu dẫn đàn ông cũng rất khác biệt.

"Viện trưởng, ông thật tốt, phải điều tra rõ một tí, cô ta còn nói tôi hãm hại cô ta. Ông nên làm chủ cho tôi!" Từ Phụng Ngọc nắm lấy tay của viện trưởng Lâm, dùng bộ ngực khổng lồ của mình chạm vào tay của ông.

"Tốt, tốt, tốt. Cô muốn tôi giúp cô thế nào, cô cứ việc nói" Viện trưởng Lâm bây giờ đã rõ ràng, Từ Phụng Ngọc muốn đối phó với Lý Yến, đây là phương pháp nàng muốn dùng để giao dịch.

"Tôi muốn ông điều tra tất cả sự tình mà tác giả là Lý Yến, sau đó báo với cục vệ sinh, bắt cô ta xuống làm lao công, dùng tiền lương lao công để đền bù cho thiệt hại mà cô ta đã gây ra" Từ Phụng Ngọc hung hăng nói. Lòng nàng quả thật rất tàn nhẫn, tiền lương lao công chỉ được có ba trăm đồng, mà công việc lại rất nhiều, vừa khổ vừa bận lại vừa mệt, cho nên người bình thường không ai muốn làm. Các bệnh viện thường hay thiếu lao công là do không thể tìm được người.

"Chuyện này... rất khó a!" Viện trưởng Lâm làm bộ khó xử, ông vuốt cằm nói: "Để xem cô báo đáp tôi thế nào!"

"Viện trưởng, nếu ông giúp tôi, ông muốn gì cũng được" Từ Phụng Ngọc làm ra vẻ thẹn thùng. Rồi nghiêng người đặt toàn bộ khối thịt to dùng áp lên người viện trưởng.

"Thật vậy sao? Như thế nào cũng được?" Viện trưởng Lâm rốt cục cũng đã đợi được những lời này của Từ Phụng Ngọc. Ông đi đến cạnh cửa, kéo tấm màn che cửa xuống. Xem ra, trưa nay ông muốn hưởng thụ phụ nữ.

"Là thật, viện trưởng. Tôi nghĩ là không có gì để báo đáp..." Từ Phụng Ngọc chỉ nói một câu, còn phần tiếp theo "lấy thân báo đáp" thì để cho viện trưởng Lâm tự hiểu.

"Đúng vậy, đúng vậy..." Viện trưởng Lâm vừa nói vừa lấy tay xoa xoa cái ấy ấy to to của Từ Phụng Ngọc, dục hòa của ông sắp trào ra rồi.

"A..." Từ Phụng Ngọc hưng phấn rên lên.

"Tiểu Ngọc, cái này của em quả thật rất mềm!" Viện trưởng Lâm dùng sức nắm và bóp, muốn được hỗ trợ, thì phải biết nỗ lực. Mà đối với loại dâm phụ như nàng, thì không nên khách khí. Không biết lúc lên giường thì âm thanh của nàng như thế nào?

Viện Trưởng Lâm ôm lấy Từ Phụng Ngọc, để nàng lên bàn công tác.

Từ Phụng Ngọc dường như sợ viện trưởng Lâm chạy mất, nên ôm chặt lấy đầu ông, ép cứng vào bộ ngực của mình. Điều này làm dục hòa của ông càng thêm bành trướng, phía dưới càng lúc càng cứng. Ông ngậm lấy bộ vị mẫn cảm của nàng, mút lấy mút để, dùng tay vuốt ve thân thể nàng.

"A..." Từ Phụng Ngọc ôm chặt viện trưởng Lâm, vốn nghĩ chỉ cần đối phó với lão dê xồm này một chút, ai dè bị lão khiêu khích một hồi, sắc dục trong lòng cũng tăng lên.

"Anh đến đây..." Viện trưởng Lâm hưng hăng hét to, văn phòng của ông đã được cách âm rất tốt, nhất là bây giờ, cho dù có hô to cách mấy, cũng chẳng có ai nghe được.

"Ồ... a..." Từ Phụng Ngọc đã bị che mờ lý trí "Anh vào đi, sâu nữa đi anh, mạnh lên anh..." Từ sau khi ly hôn, Từ Phụng Ngọc chưa từng được hưởng lại cái cảm giác mê mẩn như hôm nay, nếu biết viện trưởng lại một cao thủ như vậy, nàng đã sớm tìm đến. Như vậy, tại bệnh viện nàng dễ dàng kiếm được nhiều tiền hơn.

"(hãy nghĩ đến cái bạn đang nghĩ)... " Thật đáng thương cho cái bàn làm việc, bút viết giấy tờ gì đó đều bị đôi nam nữ trộm tình này hất xuống đất hết.

CHƯƠNG 47: CHỊ YẾN BỊ KHI DỄ

"Thiên Minh, chiếc xe này em mượn ở đâu vậy?" Lý Yến hỏi Trần Thiên Minh một cách kỳ quái. Xế chiều nàng cùng Trần Thiên Minh đi xuống lầu, phát hiện ra Trần Thiên Minh lại mở cửa một chiếc xe màu đen và mời nàng ngồi vào, tất cả làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên.

"Chị Yến, đây là xe của em" Trần Thiên Minh cảm thấy bây giờ nên nói cho chị Yến biết, như vậy mới có thể làm cho tâm tình nàng càng thêm ổn định.

"Em không phải đang nói giỡn chứ, Thiên Minh" Lý Yến nghe Trần Thiên Minh nói, cảm giác rằng hắn đang nói giỡn, một thầy giáo thì đào đâu ra nhiều tiền để mà mua xe hơi. Lý Yến cứ nghĩ rằng Trần Thiên Minh thấy tâm tình mình không vui nên muốn đùa cho vui về một chút.

"Em không nói giỡn với chị. Chị Yến, hôm nay em muốn nói cho chị biết, em bây giờ đã là một đại nhân, em có sự nghiệp của chính mình, em có thể cho chị một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn" Trần Thiên Minh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Yến, nhìn nàng bằng cặp mắt tràn ngập nhu tình.

"Thiên Minh, chị biết em rất tốt với chị, nhưng mà, việc này chị khó tin quá" Lý Yến vẫn không thể tin Trần Thiên Minh hiện tại đã có nhiều tiền như vậy.

"Chị, một chút nữa thì chị sẽ tin thôi. Bây giờ chúng ta vào bệnh viện tìm Viện trưởng của chị đi" Trần Thiên Minh biết bây giờ có nói gì thì Lý Yến cũng không tin, chờ khi hết chuyện, sẽ đưa nàng đến khách sạn Không Thiên, chắc chắn nàng sẽ tin tưởng. Trần Thiên Minh khởi động xe, đưa Lý Yến đến bệnh viện.

"Chị, em đi vào với chị, được không?" Trần Thiên Minh nghe Lý Yến bảo mình đợi trong xe, trong lòng khẩn trương, muốn cùng nàng đi vào tìm viện trưởng.

"Không cần, em cứ ở trên xe chờ chị. Đây là chuyện của bệnh viện, em đi vào thì không tốt" Lý Yến khoát tay, nghĩ rằng muốn tự mình giải quyết chuyện này.

"Được rồi, nếu có việc gì thì cứ gọi điện hoặc đi xuống đây gặp em, em sẽ đợi chị ở chỗ này" Trần Thiên Minh ngẫm lại cũng đúng. Đầu tiên cứ để cho nàng vào nói chuyện với lão viện trưởng, nếu không được, hắn sẽ nghĩ cách khác.

"Ngoan. Em ở đây đợi chị đi" Lý Yến cười một cách quyến rũ, làm Trần Thiên Minh ngây ngốc.

"Chị, em sẽ không để cho chị chịu nửa điểm ủy khuất" Trần Thiên Minh nhìn thân hình mê người của Lý Yến rời đi, âm thầm tự nói với mình.

"Viện trưởng Lâm, chào ông" Lý Yến rất cao hứng, bình thường rất ít thấy viện trưởng ở trong phòng làm việc, tự nhiên trưa nay lại ngồi tại đây.

Viện trưởng Lâm nhìn thấy nụ cười duyên của Lý Yến, sắc tâm không khỏi nổi dậy, giữa trưa mới chiến đấu vất vả xong nhưng bây giờ đã có dấu hiệu hồi phục.

"Viện trưởng?" Lý Yến nhìn viện trưởng Lâm ngồi yên, có chút kỳ quái. Nàng làm sao biết lão viện trưởng này đang có ý nghĩ dơ bẩn trong đầu.

"Ồ, chào cô, có việc gì sao?" Viện trưởng Lâm định thần, phát hiện ra mình vừa thất thố, vội vàng trả lời Lý Yến.

"Viện trưởng, sáng nay bác sĩ Từ Phụng Ngọc có nói tôi đã đem thuốc ngoại của bệnh viện đổi thành thuốc nội. Nhưng tôi không có làm việc này" Lý Yến thẳng thắn nói, nhưng không biết giải vây cho bản thân thế nào.

"Thật sao? Nhưng trưa hôm nay bác sĩ Từ đã đem đơn thuốc của cô cho tôi xem, quả thật là tên cô" Viện trưởng Lâm bụng chén nước lên, chậm rãi uống. Ông bây giờ giống như một con sói, đang từ từ ra tay với con mồi.

"Nhưng đây là tên được viết bằng máy tính, người khác cũng có thể dùng tên của tôi" Lý Yến nghe vậy, trong lòng liền khẩn trương. Không ngờ Từ Phụng Ngọc còn đến sớm hơn nàng.

"Ý của cô là có người muốn hãm hại cô?" Viện trưởng Lâm tức giận nói: "Bệnh viện chúng tôi không phải ai cũng giống như cô, chỉ biết lo cho lợi ích cá nhân mà không nghĩ đến lợi ích của bệnh viện".

"Viện trưởng, ông..." Lý Yến không ngờ viện trưởng Lâm nghĩ mình là người đã làm ra cái đơn thuốc giả kia. Nếu như ngay cả viện trưởng cũng không thể giúp mình, vậy thì bản thân đành phải chấp nhận sự việc.

"Tôi thấy cô hình như rất khẩn trương!" Viện trưởng Lâm hí mắt nhìn bộ dáng sốt ruột của Lý Yến.

"Viện trưởng, ngày hôm qua Từ Phụng Ngọc nhờ tôi giúp cô ấy khi số thuốc nhập khẩu này thành thuốc nội, nhưng tôi không đáp ứng, cô ta liền chửi tôi" Lý Yến vì bản thân mà biện hộ, nàng sốt ruột đến ngực phập phồng, đỏ mề hôi đầm đìa.

"Thật kỳ lạ, bác sĩ Từ trưa nay cũng nói những lời này, bây giờ cô lại lập lại?" Viện trưởng Lâm nhìn bộ ngực phập phồng của Lý Yến mà hận không thể nhào đến cắn bóp cho thoải sức.

"Viện trưởng... ông cũng không tin tôi sao?" Lý Yến gấp đến độ muốn khóc rồi, không ngờ một người tận tâm tận lực cho công việc mà cuối cùng đối lại là một cái tội danh.

"Việc này rất khó nói, mặc dù là do đánh máy, nhưng người khác lại nói là cô. Bây giờ cô nói đi, làm sao tôi có thể tin tưởng được?" Lão viện trưởng nói xong, đưa mắt lên đánh giá cơ thể của Lý Yến, muốn đưa nàng vào "khuôn khổ". Mỹ nữ như vậy, đừng nói là ở bệnh viện, có khi ngay cả nước cũng khó có được người xinh đẹp như nàng. Quả thật lão đã thêm muốn nàng đến chảy nước miếng rồi, hôm nay có cơ hội như vậy, vô luận thế nào lão cũng không từ bỏ.

Chỉ cần có thể "hấp diễm" Lý Yến, thì cũng không cần phải lo về Từ Phụng Ngọc nữa, nàng ta không phải chỉ đòi tiền sao? Vậy chỉ cho nàng bán vài thứ thuốc cao cấp, để nàng bán được nhiều tiền là ổn. Đây là biện pháp vừa hòa bình vừa có thể có được hai người đẹp. Nghĩ như vậy, lão viện trưởng không khỏi cười gian.

"Viện trưởng, biểu hiện bình thường của tôi trong bệnh viện không phải là ông không biết" Lý Yến nghe thấy có chút cơ hội, vội vàng biểu lộ với lão.

"Phải không? Cô biểu hiện gì?" Viện trưởng Lâm vừa nói vừa đi đến gần Lý Yến. Nhìn thấy cơ hội sắp có được mỹ nữ này đã đến, sự cao hứng trong lòng lão đã không còn từ ngữ nào có thể biểu đạt.

"Công tác hằng năm của tôi đều xếp loại A, có khi bệnh viện tăng ca, tôi không bao giờ cảm thù lao" Lý Yến vừa nói vừa lau nước mắt.

"Biểu hiện này chưa đủ, còn cái khác không?" Viện trưởng Lâm một tay bắt lấy tay của Lý Yến, tay kia dùng khăn giúp nàng lau nước mắt.

"Còn muốn biểu hiện gì khác sao?" Lý Yến không rõ viện trưởng Lâm đang nói cái gì. Mà tay của nàng đã bị viện trưởng nắm lấy, nàng tránh khỏi tay lão, lui từng bước về sau.

"Cái này còn hỏi sao? Đối với tôi có biểu hiện gì" Viện trưởng Lâm vừa dứt lời đã ôm lấy Lý Yến, thầm nghĩ: "Mỹ nữ, cái này là tự nàng tìm đến cửa, đừng có trách ta"

"Ông... ông buông tôi ra..." Lý Yến không ngờ viện trưởng Lâm lại lớn mật ôm nàng, vội vàng dùng sức tránh né.

"Đây là cô tìm đến tôi, cô không muốn tôi giúp cô sao?" Viện trưởng Lâm gắt gao ôm lấy Lý Yến, thân hình mềm mại này so với Từ Phụng Ngọc lúc trưa còn tuyệt vời hơn.

"Buông ra, ông buông tôi ra... không buông tôi sẽ gọi người" Lý Yến khẩn trương hét lớn lên.

"Gọi à, gọi đi, cho dù cô la hét cỡ nào cũng không ai nghe thấy đâu" Viện trưởng lâm cười dâm. Gọi à, bây giờ còn mạnh miệng lắm, đợi lão từ "đẩy" vào, xem lúc đó còn mạnh miệng được không?

Lý Yến thấy dùng sức cũng không tránh được hai tay của lão, vội vàng dùng đầu gối hung hăng đánh vào chỗ trí mạng của lão.

"Áy dà...!" Chỗ quan trọng bị đánh trúng, viện trưởng Lâm kêu to lên, lão buông tay ra, ôm lấy cái ấy ấy khụy xuống.

Lý Yến thấy lão viện trưởng đã buông tay, vội vàng mở cửa chạy trốn chết.

"Lý Yến, mày chờ đó, tao sẽ bắt mày trả giá cho hành động hôm nay" Nhìn thấy miếng thịt đã dâng đến miệng lại chạy thoát, viện trưởng Lâm tức giận muốn chết "Ngày mai... ngày mai tao sẽ báo cho Cục vệ sinh, sau đó mời lãnh đạo có liên quan dùng cơm, đến lúc đó nhìn mày sẽ đến cầu tao như thế nào. Con mẹ nó đau quá".

Viện trưởng Lâm sờ sờ nó, cảm thấy đau muốn chết. Đều là do Từ Phụng Ngọc cả, không biết có còn "làm việc bình thường" được không" Đêm nay phải thương lượng với Từ Phụng Ngọc một chút về chuyện hãm hại Lý Yến, đồng thời nghiệm chứng xem "nó" còn có thể "hoạt động bình thường" hay không.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 48 : TAO PHẢI TRẢ THÙ

"Chị, xảy ra chuyện gì vậy?" Trần Thiên Minh thấy Lý Yến vừa khóc vừa chạy ra khỏi cổng bệnh viện, vội vàng mở cửa xe ra đón.

"Thiên Minh, hu hu hu... hu hu hu..." Lý Yến nhìn thấy Trần Thiên Minh, lập tức nhào vào lòng ngực hắn khóc lớn.

"Chị, sao thế? Chị có nói với viện trưởng không?" Trần Thiên Minh vẫn chưa hiểu, không biết ai đã khi dễ Lý Yến, hay bản thân nàng phát sinh chuyện.

"Chị... chị có tìm đến viện trưởng, hẳn chẳng những không nghe chị giải thích, còn... muốn động tay động chân" Nói đến đây, Lý Yến càng khóc thương tâm hơn. Mặc dù là không có bị sứt mẻ gì, nhưng bị người đàn ông khác lao vào ôm chầm lấy, trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

"Cái gì... lão viện trưởng, hẳn... hẳn dám động tay động chân với chị???" Trần Thiên Minh vừa nghe Lý Yến nói thế, lửa giận bùng lên. Hắn đẩy cửa xe ra, tính vào trong tìm lão viện trưởng tính sổ "Mẹ nó, chị Yến của tao mà mày cũng dám đụng, không đập mày tao không tên là Trần Thiên Minh" Trần Thiên Minh càng nghĩ càng giận, nếu không đập cho lão viện trưởng này một trận xem ra khó dập tắt lửa giận của hắn.

Đặc biệt hơn là nhìn bộ ngực đầy đặn của Lý Yến bị lão dè già khinh bạc, lửa giận trong lòng hắn càng bùng phát cao hơn "Con mẹ mày, tao phải giết mày".

"Thiên Minh, không nên. Hắn... hắn chưa làm được, chị đã liều mạng pháng kháng" Lý Yến thấy Trần Thiên Minh tức giận muốn đi tìm lão viện trưởng tính sổ, vội vàng ôm lấy hắn, khóc nói: "Thiên Minh, em đừng xúc động. Nếu em đánh hắn, hắn sẽ báo cảnh sát bắt em. Mà vừa rồi chị cũng không bị gì, và lại cũng không có chứng cứ, nên không làm gì được hắn đâu".

Lời nói của Lý Yến đã làm cho Trần Thiên Minh tỉnh táo một chút: "Đúng, không phải vội. Chuyện này, có thù tất báo, bất quá phải có kế hoạch. Bây giờ chuyện quan trọng là giải quyết sự tình của chị Yến" Nghĩ như vậy, Trần Thiên Minh vỗ vỗ vào cái eo thon của Lý Yến, nói: "Chị, em sẽ nghe lời chị. Chúng ta phải giải quyết vấn đề của chị trước. Con chó này, em sẽ không bỏ qua cho nó" Nói xong, Trần Thiên Minh ôm Lý Yến ngồi xuống.

"Thiên Minh, em không cần phải tức giận, không nên vì loại người như vậy mà tức giận" Lý Yến nhìn thấy lửa giận của Trần Thiên Minh vẫn còn đang âm ỉ, nên an ủi hắn. Đường như người vừa mới bị "sâm sỡ" chính là Trần Thiên Minh chứ không phải nàng.

"Sao em lại không tức giận cho được. Em tuyệt đối không để cho người khác khi dễ chị của em" Trần Thiên Minh nói, Lý Yến từ nhỏ đã ở chung với hắn, cùng học cùng chơi với hắn. Tình cảm của hắn với Lý Yến, không người nào có thể thay thế được.

"Chị biết Thiên Minh rất tốt với chị, nhưng em cũng đừng để cảm xúc chi phối lý trí" Nghĩ đến việc Trần Thiên Minh muốn tìm lão viện trưởng tính sổ, Lý Yến lo lắng muốn chết.

"Không cần phải sợ, chị à. Em sẽ xử lý chuyện này. Thiên Minh đã lớn rồi, phải không?" Trần Thiên Minh nhớ lại trước kia đều do Lý Yến chăm sóc cho hắn, bây giờ là lúc hắn nên hồi đáp lại.

"Thiên Minh, chúng ta đi đâu?" Lý Yến phát hiện ra bọn họ không phải đang trên đường về nhà.

"Chúng ta đến khách sạn Không Thiên" Trần Thiên Minh tự hào nói. Đến khách sạn Không Thiên rồi, Lý Yến sẽ biết hắn có năng lực để chiều cổ và bảo vệ nàng.

"Đi đến đó làm gì? Chúng ta về nhà ăn cơm đi. Đồ ăn ở đó mắc lắm" Lý Yến ngàn lần cũng không tình nguyện đi đến chỗ đó dùng cơm.

"Chúng ta không cần trả tiền, chị đi đi rồi biết" Trần Thiên Minh cười, nói, dẹp cái sự mất hứng khi nãy sang một bên.

"Thần thần bí bí" Lý Yến nhìn bộ dạng cười nói của Trần Thiên Minh, sự hoảng sợ khi nãy cũng quên bồng.

"Lão đại, anh đưa người đẹp đến dùng cơm à?" Lâm Quốc mở to mắt khi nhìn thấy Trần Thiên Minh dẫn Lý Yến vào.

"Đừng nói vậy, đây là chị họ của tôi, anh giúp chúng tôi tìm một phòng bình thường, rồi cùng giám đốc Trương lại đây, tôi có việc tìm hai người" Trần Thiên Minh ngăn không cho Lâm Quốc nói nhảm nữa. Người này... miệng chó không thể mọc ngà voi được.

"Anh lên lầu hai, phòng hai lẻ tám đi. Vừa đúng lúc không có khách. Lệ Linh một lát sẽ đến" Lâm Quốc nhìn thấy vẻ mặt bất ổn của Trần Thiên Minh, biết hắn có chuyện.

"Chị Yến, hiện giờ chị đã tin chưa? Đây là khách sạn của em" Trần Thiên Minh nhìn vẻ mặt đầy kinh ngạc của Lý Yến, cũng khó trách nàng, thoáng cái đã cho nàng biết Trần Thiên Minh là một kẻ có tiền, không giặt mình mới lạ! Quả thật nàng khó chấp nhận chuyện này.

"Trời! Cái khách sạn này bao nhiêu tiền vậy?" Lý Yến biết cái khách sạn Không Thiên này, trong thành phố hiện giờ là một khách sạn cao cấp, huy hoàng tráng lệ, các đồng nghiệp trong bệnh viện cũng đều nói rằng đồ ăn ở đây rất ngon, nếu ăn ở đại sảnh thì cũng không mắc lắm, cho nên cũng thường ghé đây dùng cơm. Bất quá Lý Yến chưa từng đến, vì nàng không nghĩ sẽ lãng phí tiền ở đây.

"Cỡ vài trăm vạn" Trần Thiên Minh đẩy cửa phòng hai lẻ tám ra, kéo tay Lý Yến đi vào.

"Cái gì... vài trăm vạn? Sao em có nhiều tiền vậy?" Lý Yến kêu to, bây giờ nàng mới nhận ra hôm nay quả thật là một ngày đặc biệt. Buổi sáng thì bị người khác hăm dọa, xế chiều thì được phi lễ, bây giờ lại có người làm nàng giặt mình.

"Em may mắn trúng xổ số và thuận lợi trong viện buôn bán mà kiếm được" Trần Thiên Minh nói, có những việc Lý Yến biết càng ít càng tốt "Chị, bây giờ chị thấy em có đủ bản lĩnh chiều cổ cho chị chưa?"

"Chị tin Thiên Minh có bản lĩnh mà, kinh doanh vài trăm vạn" Lý Yến thấy Trần Thiên Minh có tiền đồ như vậy, bản thân cũng thấy cao hứng. Nếu như để nàng biết Trần Thiên Minh còn có thêm một công ty địa ốc nữa, chắc càng kinh hãi hơn.

"Chị, hiện giờ không cần phải sợ. Chuyện của chị em sẽ xử lý. Một lát ăn com xong, em sẽ nhờ người chở chị về. Bọn chúng sẽ bị báo ứng!" Trần Thiên Minh lại nhớ đến người hâm hận và phi lễ với Lý Yên, hẳn tức muốn học máu. Bất quá việc kia đối phương không để lại chứng cứ, còn bên phần lão viện trưởng, xem ra phải dùng một chút thủ đoạn.

"Cô cho tôi phần ăn mà trước kia tôi hay dùng, bây giờ lấy hai phần" Trần Thiên Minh nói với cô phục vụ. Bình thường những món hân thích thì Lý Yên cũng thích. Cho nên cũng không sợ nàng ăn không quen.

"Dạ, vừa rồi quản lý Lâm có nói, một chút nữa sẽ đến. Trần tổng, ông còn gì dặn dò không?" Cô phục vụ này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ dẫn phụ nữ đến đây dùng com.

"Không, cô đi xuống đi!" Trần Thiên Minh phát tay, ý bảo lui ra.

"Thiên Minh, em thật là uy phong!" Lý Yên nhìn thấy phong cách nói chuyện của Trần Thiên Minh, rất có phong phạm của một cường giả, điều này làm cho nàng càng thích Trần Thiên Minh hơn, không một người đàn bà nào lại không thích người đàn ông của mình cường hân.

"Thật không? Chị Yên, về sau chị có thể đến đây dùng com, em sẽ đưa cho chị một cái card, đến đây ăn không cần phải trả tiền, chỉ cần ký tên vào thôi" Trần Thiên Minh trước kia không dám nói việc này cho Lý Yên, còn bây giờ thì không sợ, lại còn mời nàng đến đây dùng com nữa.

"Không cần, Thiên Minh, chị ở nhà ăn com cũng được, đừng lãng phí như thế, bây giờ kiếm tiền cũng không dễ dàng. Em đừng có tiêu xài hoang phí, sau này còn phải để dành tiền cưới vợ nữa đó" Lý Yên nói với Trần Thiên Minh một cách quan tâm.

"Chị sợ em không đủ tiền cưới chị sao?" Trần Thiên Minh trêu chọc, hẳn xem Lý Yên như người trong nhà rồi.

"Đi chết đi, người ta nói đang hoàng mà..." Lý Yên xấu hổ đỏ mặt. Nếu lời Trần Thiên Minh nói là sự thật, vậy thì quá tốt.

"Chị, nếu chị không ở bên cạnh em, em có bao nhiêu tiền cũng không cần nữa, chị biết không?" Trần Thiên Minh chăm chú nói.

"Thiên Minh, chị tốt đến như vậy sao?" Lý Yên vừa nghe Trần Thiên Minh biểu lộ, trong lòng xúc động muốn rơi nước mắt. Có được câu nói đó của Trần Thiên Minh, cho dù bất nàng cùng hắn đi xin com, nàng cũng vạn lần nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 49 : MẬT MUÙ

"Chị của em là người con gái tốt nhất" Trần Thiên Minh vừa nói vừa nắm lấy tay của Lý Yên, thuận tiện hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nếu có thể thường xuyên "khinh bạc" Lý Yên như vậy, Trần Thiên Minh hẳn thật sự rất hạnh phúc.

"Hư quá đi, lỡ có ai vào thấy được thì xấu hổ chết" Lý Yên then thùng nói, nàng lắc lắc góc áo, lộ ra vài giọt mồ hôi trên da, làm cho Trần Thiên Minh lại được "khinh bạc" thêm một phen.

"Chị, ăn đi, trưa nay chị vẫn chưa ăn gì hết" Trần Thiên Minh vừa gấp thức ăn cho nàng, vừa nói với nàng một cách yêu thương.

"Đồ ăn ở đây mắc lắm" Lý Yên cũng vừa ăn vừa nói. Bình thường nàng cũng rất ít đi ra ngoài ăn com, càng không bao giờ đến cái nơi đắt tiền xa hoa này để dùng com cả.

"Vây ăn nhiều chút đi, về sau rảnh thì cứ đến đây ăn, có thể dẫn đồng nghiệp đến ăn cũng được. Đây là cái card, dùng com ở đây không cần trả tiền, chỉ cần kí tên là được" Trần Thiên Minh đem cái thẻ VIP nhất của khách sạn ra đưa cho Lý Yên, mỗi cái thẻ đều chỉ có một người phụ trách một đơn vị dùng, và trong thẻ cũng ghi rõ là ai có thể dùng được. Đến cuối tháng thì kết toán một lần, như vậy sẽ giảm bớt được rất nhiều rắc rối nhỏ, mà những người đó cũng thích như vậy "Lão đại, chúng tôi đã đến!" Lâm Quốc và Trương Lệ Linh gõ cửa tiến vào. Trương Lệ Linh khi vừa nhìn thấy Lý Yên, hai mắt phần nộ, tràn ngập địch ý.

"Tôi giới thiệu một chút, đây là chị họ của tôi, Lý Yên, đây là giám đốc Lâm Quốc, đây là giám đốc Trương Lệ Linh" Trần Thiên Minh đồng loạt giới thiệu cả hai bên.

Trương Lệ Linh nghe Lý Yên là chị họ của Trần Thiên Minh, ánh mắt hoãn xuống, nghĩ: Vốn tưởng rằng sắc lang này lại đi dụ dỗ con gái nhà lành, thì ra là chị họ của hắn. Hừ!

"Chị Yến, chị thật hấp dẫn!" Trương Lệ Linh khen từ tận đáy lòng, đi đến bên cạnh Lý Yến, nắm lấy tay nàng nói chuyện một cách thân thiết.

"Giám đốc Trương, cô mới xinh đẹp! Da tay vừa trắng lại vừa mịn, cô mua sữa dưỡng da ở đâu vậy?" Lý Yến cũng có hảo cảm với cô gái xinh đẹp này, hơn nữa nàng cũng giúp Trần Thiên Minh làm việc, càng muốn có mối quan hệ tốt.

"Chị Yến, người ta đã gọi chị bằng chị rồi, chị cũng kêu em là Lệ Linh được rồi!" Trương Lệ Linh nũng nịu nói, dường như giữa nàng và Lý Yến đã quen biết từ lâu với nhau.

"Được, vậy chị sẽ gọi em là Lệ Linh" Lý Yến gật đầu nói.

"Bây giờ chúng ta bàn chính sự đi" Trần Thiên Minh thấy hai người cứ nói những chuyện trên trời dưới đất, vội vàng nhắc nhở "Hôm nay tôi nói cho hai người biết vài việc, đó là về chuyện của chị Yến" Trần Thiên Minh đem đầu đuôi sự việc của Lý Yến ra kể lại một cách rõ ràng. Đặc biệt, khi nói đến đoạn Lý Yến bị lão viện trưởng xâm xữ, Trương Lệ Linh tức giận đứng dậy nói: "Cái tên cặn bã xã hội này, nên đem đi xử bắn cho rồi!"

"Anh tính thế nào, lão đại? Anh nói là để cho chúng tôi xử lý sao?" Lâm Quốc dường như rất tỉnh táo, hẳn biết, Trần Thiên Minh có đối sách, nên mới gọi hai người vào.

"Việc này cũng không cần gấp, tôi phải suy nghĩ một chút, mọi người cứ từ từ bàn bạc" Trần Thiên Minh nháy mắt với Lâm Quốc một cái, làm cho hắn ngừng nói lại, rồi quay sang Lý Yến nói: "Chị, cũng không còn sớm nữa, chẳng phải tối nay chị phải trực đêm sao?" Hắn đã muốn đưa Lý Yến về, vì một hồi nữa hắn cùng Lâm Quốc bàn bạc một số việc, không nên để cho Lý Yến biết.

"Đúng rồi, tối nay còn phải đi trực nữa" Lý Yến gật đầu.

"Vậy em để nhân viên khách sạn chờ chị về nhà" Trần Thiên Minh quay đầu lại nói với Lâm Quốc: "Anh gọi Tiểu Tam lấy xe chờ chị Yến về bệnh viện đi".

"Chị về bệnh viện em có chút không yên tâm" Nhớ đến lão viện trưởng dè xỏm kia, Trần Thiên Minh liền sợ Lý Yến bị hại nữa.

"Cũng phải đến bệnh viện đi làm mà" Lý Yến cười.

"Chị có thể không cần đi làm mà, em có thể nuôi chị được" Trần Thiên Minh nhìn Lý Yến, kiên định nói.

"Không được, mỗi người đều phải có sự nghiệp của mình, sao lại có thể để em nuôi chị chứ" Lý Yến lắc đầu, nàng cũng không muốn Trần Thiên Minh lo lắng nên nói: "Hơn nữa chị đi làm sẽ không ở cùng một chỗ với viện trưởng, hẳn không dám làm bậy ở chốn đông người đâu".

Trần Thiên Minh ngắt lại cũng có lý, rồi gọi Tiểu Tam chờ chị Yến về bệnh viện.

Trương Lệ Linh trò chuyện với Lý Yến một hồi lâu sau mới chịu từ biệt.

"Lão đại, anh nói sao, nên làm thế nào?" Lâm Quốc thấy Lý Yến đã đi ra, sốt ruột hỏi.

"Giám đốc Trương, giúp tôi liên hệ với người nhận phần hoa hồng của chúng ta bên Cục vệ sinh, nói là ngày mai tôi muốn mời hắn đi ăn cơm. Cô cũng xuống làm việc trước đi" Trần Thiên Minh ý bảo Trương Lệ Linh ra ngoài.

Trương Lệ Linh gật đầu, đi ra ngoài.

"Lâm Quốc, anh tìm vài người theo dõi lão viện trưởng cùng đồng nghiệp của chị Yến, Từ Phụng Ngọc, theo dõi hành tung của bọn họ, nắm chắc thời gian và địa điểm" Trần Thiên Minh cúi xuống bên tai Lâm Quốc nói nhỏ.

"Tôi biết" Lâm Quốc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

"Chuẩn bị cho tôi trong ba ngày, đến lúc đó ra tay. Bọn chúng dám làm vậy với chị Yến, tôi cũng không khách khí với chúng nữa" Trần Thiên Minh hung ác nói. Người không phạm ta, ta cũng không phạm người, người một khi đã phạm ta, ta nhất định không buông tha cho người" Trần Thiên Minh lại tiếp tục nói với Lâm Quốc: "Khi nào động thủ báo tôi một tiếng, tôi muốn đích thân ra tay!"

"Được, đến lúc đó tôi sẽ báo cho anh, lão đại" Lâm Quốc cũng có thể hiểu được cảm giác của Trần Thiên Minh bây giờ.

"Mẹ của anh từ sau khi phẫu thuật xong, thân thể như thế nào rồi?" Trần Thiên Minh cũng chỉ gặp qua mẹ của Lâm Quốc đứng một lần.

"Sức khỏe của bà rất tốt, cảm ơn lão đại đã quan tâm" Quả thật nếu không có Trần Thiên Minh trợ giúp, mẹ của hắn không cách nào sống đến ngày hôm nay. Cho nên mỗi lần Lâm Quốc nghĩ đến chuyện này, trong lòng hắn cảm kích Trần Thiên Minh không thôi.

"Không sao thì tốt rồi, có thời gian thì đi thăm nhiều lên, hiện giờ có cần tiền không?"

"Không cần đâu, lão đại. Tiền lương mỗi tháng của tôi, tôi dùng nửa năm cũng không hết" Nói đến tiền là Lâm Quốc lại cảm kích, Trần Thiên Minh đối xử với hắn rất tốt. Việc bây giờ hắn có thể làm là, đi theo Trần Thiên Minh, cố gắng làm việc, báo đáp cho hắn hết thảy.

"Đưa cho mẹ của anh nhiều tiền vào, dù sao bà cũng đã vất vả cả đời, không được thanh thoi" Trần Thiên Minh nói.

"Đúng vậy, tiền lương mỗi tháng của tôi đều đem cho bà một nửa. Lão đại, tôi thấy hình như người nhà của anh cũng không biết anh làm ăn bên ngoài, vậy người trong nhà..." Lâm Quốc cũng có thiện ý nhắc nhở Trần Thiên Minh. Hắn nhìn thấy cha mẹ của Trần Thiên Minh có mở một cái cửa hàng nhỏ, buôn bán từ sáng đến tối, cũng rất vất vả.

"Ừm, tôi thấy cũng nên tìm thời gian nói thật với họ. Họ đã quá cực khổ rồi!" Trần Thiên Minh nghĩ cũng đã đến lúc nói cho cha mẹ hắn chuyện bên ngoài, không để họ phải vất vả tiếp nữa. Cha, mẹ hắn đã cực khổ cả đời, cũng nên để cho bọn họ hưởng phúc.

"Lão đại, tôi đi ra ngoài, se dặn Tiểu Tô dẫn theo hai người, giám sát bọn họ 24/7" Lâm Quốc nói xong, cũng đi ra làm việc. Chuyện của lão đại, so với chuyện của hắn quan trọng hơn nhiều, cho nên hắn cũng cố gắng hết sức.

"Bây giờ, là thời điểm ta phải mạnh mẽ lên. Ta muốn để cho những kẻ khi dễ ta, xem thường ta biết kết quả của những kẻ đã đắc tội với Trần Thiên Minh".

Dưới sự cố gắng của Trương Lệ Linh, công ti địa ốc bên kia cũng phát triển vô cùng thuận lợi, hiện giờ cũng đã có ngân sách khá khá. Công trình mà Trần Thiên Minh đã khai công, được rao giá quảng cáo rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 50 : EM MUỐN ANH BỒI THƯỜNG THẾ NÀO?

"Phó cục trưởng Tăng của Cục vệ sinh đến chưa?" Trần Thiên Minh hỏi Trương Lệ Linh đang đứng cạnh, nàng ta một câu cũng không nói, chỉ đứng im lặng bên cạnh hắn gần nửa giờ rồi "Người con gái này vô cùng nhẫn nại, có thể bất động thanh sắc mà chờ mình lên tiếng, tính nhẫn nại này không phải ai cũng làm được" Trần Thiên Minh âm thầm khen.

"Đã đến, đang chờ anh trong phòng 318, tôi đã để hắn ở đó uống trà, rồi nói anh một lát sẽ đến" Trương Lệ Linh lạnh nhạt nói, bây giờ đối với Trần Thiên Minh, nàng vẫn chưa có tình cảm nói chuyện.

"Cùng tôi đi gặp hắn" Trần Thiên Minh nói xong, kéo Trương Lệ Linh theo.

"Anh đừng đụng vào tôi" Trương Lệ Linh lạnh lùng nói một câu, thân thể chợt tránh ra một chút, né bàn tay của Trần Thiên Minh.

"Trương... Lệ Linh, tôi biết hôm bữa là do tôi không đúng, nhưng tôi cũng không phải là cố ý, cô đâu cần phải ghi nhớ trong lòng!" Trần Thiên Minh xấu hổ thu tay lại, vội vàng giải thích với nàng.

"Ông chủ Trần, mời anh gọi tôi là giám đốc Trương, Lệ Linh không phải để ông gọi" Trương Lệ Linh mở miệng chỉnh sửa cách xưng hô của Trần Thiên Minh, nàng không muốn cùng người con trai này có quan hệ gì "Anh nói là ngã nhẹ, không cần phải nhớ trong lòng. Vậy chị họ của anh xảy ra chuyện, sao anh lại để trong bụng? Chẳng lẽ những người làm công như chúng tôi, nhân cách rẻ như vậy sao? Đáng giá chỉ vậy sao?" Trương Lệ Linh càng nói, hai mắt càng đỏ lên, nước mắt như muốn rơi ra ngoài.

"Tôi... tôi không có ý đó" Trần Thiên Minh nghe Lệ Linh nói xong, biết nàng đã hiểu lầm ý của hắn "Lệ... giám đốc Trương, cô đã hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi thấy trong khoảng thời gian này cô lo nhiều việc của phòng địa ốc, lại còn chuyện của khách sạn, cho nên không muốn cô có gánh nặng trong lòng, cô xem, cô đã gầy đi nhiều rồi" Đối với Trương Lệ Linh, hắn vẫn còn cảm giác áy náy, nhưng không biết giải thích với nàng thế nào.

"Anh... bây giờ anh nói mới giống người" Trương Lệ Linh thấy Trần Thiên Minh quan tâm đến mình, nghĩ đến việc làm hai tháng nay của mình cũng không uổng phí. Hai má nàng hồng lên, nghẹn ngào nói: "Mấy ngày nay, vì chuyện công trình, tôi đã chạy đôn chạy đáo lên, thử hỏi vì sao?"

"Lệ Linh, anh đã làm em chịu khổ" Trần Thiên Minh ôm lấy Trương Lệ Linh, kéo nàng vào lòng, thân thể mềm mại của nàng làm hắn say lòng, ôn nhu nói: "Em cũng phải chú ý thân thể một chút, em nói đi, muốn anh bồi thường thế nào?"

"Anh... anh buông tôi ra" Trương Lệ Linh bị Trần Thiên Minh ôm vào lòng, vội vàng vùng vẫy.

"Không buông, nhìn em gầy như vậy, anh đau lòng lắm! Nhưng em vẫn không để ý đến anh, anh muốn giải thích với em, em cũng không để ý đến. Trừ phi em không giận anh nữa" Trần Thiên Minh ôm Lệ Linh, lại còn muốn người ta không giận hắn, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, trừ phi...

"Anh... cái tên đại xấu xa này" Lệ Linh dùng nắm tay mềm yếu đánh vào phần ngực rắn chắc của Trần Thiên Minh "Ngày đó anh làm tôi tổn thương, anh biết không, là anh làm thương tổn tôi!" Mặc dù nói là bị thương tổn, nhưng bây giờ chẳng ai cảm thấy được điều đó.

" Anh biết là anh không đúng, sau đó trở về anh cũng tự trách rất nhiều. Em hãy tha lỗi cho anh đi, ngày đó, không phải là anh cố ý" Ôm vào lòng một thân thể mềm nhũn như vậy, Trần Thiên Minh cảm thấy vô cùng thoải mái, đặc biệt là thằng em cũng bắt đầu có phản ứng.

" Vậy anh nói đi, bây giờ là anh cố ý ?" Trương Lệ Linh nghiêm mặt, nhỏ giọng nói.

" Anh ... anh" Trần Thiên Minh phát hiện ra không biết từ lúc nào đã ôm Lệ Linh vào sát người " Lần này là anh cố ý" Trần Thiên Minh bây giờ cũng không muốn làm cho người đẹp tức giận.

" Vậy... vậy sao anh còn chưa buông ra " Trương Lệ Linh ngượng ngùng nói. Tên đại xấu xa này, mặc dù nói đây là phòng làm việc của tổng giám đốc, nhưng cũng sẽ có người khác tiến vào.

" Không buông, ai kêu em xinh đẹp như vậy ! Hại anh không thể khống chế bản thân, muốn trách thì trách vì em quá xinh đẹp, dụ dỗ anh phạm tội" Trần Thiên Minh nói đùa với nàng, nhưng, với một người đẹp như vậy, có thể ôm được cứ ôm, không ôm được cũng ôm luôn, mà ôm được rồi thì không buông.

" Nói chuyện không đúng đắn " Người con gái nào mà lại không thích được khen đẹp, Trương Lệ Linh vừa nghe Trần Thiên Minh nói thế, vẻ mặt rất cao hứng.

" Là thật mà, anh không lừa em đâu. Nếu anh lừa em, trời sẽ ... "Trần Thiên Minh vừa nghe Trương Lệ Linh không tin mình, vội vàng phát thề.

" Ai cho anh thề " Trương Lệ Linh vừa thấy Trần Thiên Minh muốn thề, vội vàng dùng tay che miệng hấn lại.

" Lệ Linh, tay của em thật thơm !" Trần Thiên Minh cảm thấy bàn tay nhỏ bé trước mặt có một mùi thơm độc đáo, làm hấn hấn không thể hôn lên nó một cái.

" Anh còn nói nữa em sẽ đánh anh !" Trương Lệ Linh vừa nói vừa đánh Trần Thiên Minh.

" Không biết nói thì mới đánh sao ? Sao chưa nói đã đánh ?" Trần Thiên Minh trầm nghĩ, con gái đúng là một loài động vật không nói lý.

" Lệ Linh, từ nay về sau em phải chú ý thân thể, nếu không anh sẽ rất đau lòng đó "Trần Thiên Minh dùng miệng hôn nhẹ lên cổ Trương Lệ Linh, một mùi thơm thiếu nữ đặc trưng làm phía dưới của hấn đâm lên một cách găt gao.

" Anh sẽ đau lòng vì em sao ?" Trương Lệ Linh vui mừng hỏi, và nàng vẫn chưa cảm thấy phía dưới có gì khác thường.

" Em xem, không phải là bây giờ anh rất thương tâm sao !" Trần Thiên Minh lộ ra ánh mắt thống khổ.

" Anh ... ! Cả ngày chỉ biết diễn trò" Nước mắt khi nãy của nàng đã khô, bây giờ lại xuất hiện một nụ cười như một đóa hoa nở rộ, chờ Trần Thiên Minh đến hái.

" Em xem, đến khóc mà cũng hấp dẫn nữa, làm anh yêu muốn chết !" Trần Thiên Minh nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Lệ Linh.

" Đáng ghét !" Trương Lệ Linh nghe được những lời Trần Thiên Minh, lại còn giúp mình lau nước mắt, vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến nỗi làm cho nàng đắm chìm trong vòng xoáy tình yêu " Anh buông em ra, lỡ có ai tiến vào thì không hay " Trương Lệ Linh lo lắng nói.

" Chưa có sự đồng ý của anh, ai mà dám tiến vào, anh đuổi hết "Trần Thiên Minh không nghĩ rằng sẽ buông người đẹp ra. Cơ hội tốt như vậy, nếu không nắm chắc thì hấn không còn là đàn ông.

" Lão đại, tên phó cục trưởng kia muốn hỏi quy cách thức ăn " Lâm Quốc kích động đẩy cửa phòng Trần Thiên Minh vào " A ... " Hấn không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình. Mặc dù biết lão đại và em họ có quan hệ không rõ ràng, nhưng hai người trong khoảng thời gian này không ai để ý ai, vậy mà bây giờ, hai người ... sao nhanh quá vậy !"

Trương Lệ Linh nhìn thấy Lâm Quốc đi vào, vội vàng giấu đầu trong lòng ngực của Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh tức giận mắng Lâm Quốc : " Sao anh không có chút lễ phép vậy, tiến vào cũng không gõ cửa, phải được người ta đồng ý mới có thể tiến vào "

" Tôi ... tôi ..." Lâm Quốc cứng họng "Bình thường cũng thế mà, ai biết hôm nay có tình huống đặc biệt !" Bất quá đây chỉ là suy nghĩ của hấn, Lâm Quốc thấy không ổn, vội vàng đi ra ngoài.

" Lâm Quốc đã đi "Trần Thiên Minh nói với Lệ Linh còn đang thẹn thùng nằm trong lòng mình.

" Tại anh hết đó, còn nói không ai đủ dũng khí tiến vào. Anh thấy chưa, để anh Quốc nhìn thấy, sau này sao em dám nhìn mặt nữa ?" Trương Lệ Linh thấy Trần Thiên Minh giễu cợt mình, lại giơ đôi tay trắng như phấn lên, đánh vào ngực hấn.

" Được rồi, đừng làm ồn nữa, chúng ta đi gặp mặt vị Tổng phó cục trưởng đi !" Trần Thiên Minh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trương Lệ Linh, quả thật hấn không nỡ xa rời bàn tay xinh xắn này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 51: GỌI TÔI LÀ ĐẠI CA

"Tăng cục trưởng, chào ông, đã để ông đợi lâu" Trần Thiên Minh vừa thấy ông ta, liền nhiệt tình bắt chuyện. Ở trong quan trường, có một cái quy tắc như thế này, một cán bộ chức là "phó", thì lúc ghi công văn phải ghi rõ vào trong đó là phó, nhưng xưng hô thì không thể kêu là phó được, như vậy là phạm kỵ.

"Ông chủ Trần, ông mời tôi đến dùng cơm, tôi sao dám không đến chứ?" Tăng phó cục trưởng cũng khách khí nói. Trước mặt thần tài gia này... bây giờ lại đang ở Không Thiên, nơi mà hắn thường hay giới thiệu với mọi người, mỗi tháng luôn đưa cho hắn từ ba đến sáu ngàn tiền hoa hồng. Trần Thiên Minh bởi vì có quan hệ với hắn, nên Cục vệ sinh cũng chưa từng đến làm khó Không Thiên, hơn nữa còn giúp nó phát triển. Bên dưới sự quản lý của hắn, cũng có vài vị viện trưởng của các bệnh viện nhỏ cũng giới thiệu người đến đây dùng cơm.

"Khách khí, khách khí, anh Tăng thật sự rất khách khí" Trần Thiên Minh xưng lớn nhỏ với Tăng phó cục trưởng "Tăng ca bình thường là một người rất bận rộn, em đã muốn mời dùng cơm từ rất lâu"

"Ông quá nể mặt rồi, dù tôi có bề bộn cũng sẽ đến" Tăng phó cục trưởng nhìn phía sau Trần Thiên Minh là Trương Lệ Linh, hai mắt sáng ngời. Ai ai cũng biết ở khách sạn Không Thiên có một nữ giám đốc xinh đẹp, ai nàng cũng cười dịu dàng, bình dị dễ gần. Nhưng những kẻ muốn tiếp cận thì nàng đều tránh rất xa, làm người ta chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

"Nào, ngồi đi, anh Tăng, ăn gì không? Anh gọi đồ ăn đi" Trần Thiên Minh đưa menu cho Tăng phó cục trưởng.

"Sao cũng được mà! Không bằng giám đốc Trương gọi đồ ăn giúp chúng ta đi" Tăng phó cục trưởng đem ánh mắt nóng bỏng ngó lên người Trương Lệ Linh.

"Cũng được, giám đốc Trương, cô gọi đồ ăn giúp chúng tôi đi" Trần Thiên Minh gật đầu, đưa thực đơn cho Lệ "Tôi chỉ sợ không hợp khẩu vị của Tăng cục trưởng thôi" Lệ Linh khiêm tốn nói.

"Không sao đâu, không sao đâu. Chỉ cần là do giám đốc Trương gọi, dù là đất tôi cũng ăn mà" Tăng phó cục trưởng tươi cười nói, hắn đưa đầu lại gần chỗ Lệ Linh, muốn ngửi mùi thơm trên người nàng.

Trần Thiên Minh nhìn thấy thế, lửa giận bùng nổ, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài "Được, giám đốc Trương, vậy cô gọi đồ ăn đi"

"Đừng, đừng, chúng ta uống gì đi" Trần Thiên Minh bắt chuyện với Tăng phó cục trưởng "Anh Tăng, anh muốn uống gì?"

"Thôi được, nhưng buổi trưa không được uống. Vì chiều còn phải làm việc nữa" Bình thường giữa trưa hắn không uống rượu, bất quá đây cũng là hy vọng của Trần Thiên Minh, vậy tay gọi bừa một loại rượu trong menu như thanh tửu, ngũ thanh dịch, hồng tửu, dương tửu, OX, ... một chai thôi cũng đã mất hơn tiền cơm rất nhiều rồi.

"Được, vậy lần này không uống, lần sau chúng ta nhất định phải uống" Trần Thiên Minh vừa cười vừa nói. Hắn gấp một con tôm hùm vào chén của Tăng phó cục trưởng, một con cho Trương Lệ Linh.

"Anh Tăng, anh nói xem, người anh em này bình thường đối với anh như thế nào?" Trần Thiên Minh thấy thời cơ đã đến, cũng không cần phải vòng vo nữa, đánh thẳng vào vấn đề.

"Người anh em đối với tôi không thể chê được" Nghĩ đến số tiền hàng tháng, Tăng phó cục trưởng thật sự không dám nói Trần Thiên Minh không được chỗ nào.

"Em có một vấn đề, khẩn cầu anh Tăng hỗ trợ" Trần Thiên Minh chấp tay nói.

"Cậu có việc gì, cứ việc nói thẳng, nếu tôi có khả năng nhất định sẽ giúp cậu" Tăng phó cục bây giờ cũng đang nghĩ đến vấn đề của Trần Thiên Minh, không biết là việc gì, nếu có thể giúp được, hắn sẽ không tiếc sức. Dù sao hắn vẫn còn muốn kiếm thêm mà.

"Việc này liên quan đến chị họ của tôi" Trần Thiên Minh đem chuyện của Lý Yến ra kể lại một lần.

"Người anh em, không phải là tôi không muốn giúp, nhưng việc này hơi khó một chút. Tên viện trưởng Lâm kia, sáng nay đã báo cho chúng tôi biết chuyện, còn tìm đến cục trưởng Quan, quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết. Hơn nữa, cục trưởng Quan là lãnh đạo trực tiếp, tôi cũng rất khó xử"

Tăng phó cục xấu hổ nói, một phó cục thì làm sao so sánh được với cục trưởng chân chính.

"Thì ra viện trưởng Lâm đã tìm đến cục trưởng của anh trước, anh Tăng, nếu như có chứng cứ chứng minh chị họ của em trong sạch, là do bọn họ hãm hại, vậy thì như thế nào?" Trần Thiên Minh cũng không muốn làm khó hắn, liền nảy ra một chủ ý, để hai bên cùng dễ ăn nói.

"Nếu có chứng cứ thì quá tốt, mặc dù trong cục nói gì, các người cứ việc bẩm báo lên công đoàn, thư ký công đoàn Hà thư ký là một người đại công vô tư, ông ta hẳn sẽ giúp các người." Tăng phó cục vừa nhắc đến Hà thư ký, bỗng cảm thấy sợ con người vô tình này, bởi vì nếu ai đã lọt vào tay của hắn, đều không thể trốn thoát được,

"Được, hai ngày nữa em sẽ đem chứng cứ đến chỗ các anh. Nếu bọn họ mặc kệ, anh cứ nói với em, em sẽ đi tìm Hà thư ký." Hà thư ký, ủy viên công đoàn, Trần Thiên Minh cũng đã từng nghe qua, cũng là một nhân vật có địa vị trong xã hội.

"Chuyện của em đã làm phiền anh rồi, nào, chúng ta tạm thôi." Trần Thiên Minh thấy Tăng phó cục đã dừng đùa, vội vàng bắt chuyện tiếp.

"Việc này rất khó, chỉ sợ tôi bắt lực." Tăng phó cục cảm thấy ngượng ngùng, dù sao đã ăn tiền người ta, cũng nên giúp cho người ta vài việc. Nhưng việc này lãnh đạo đã tiếp nhận, mình không thể nhúng tay vào, chỉ có thể đứng nhìn thôi.

"Không có việc gì đâu, cho dù không làm được cũng không ảnh hưởng đến tình anh em của chúng ta." Trần Thiên Minh an ủi, hắn lại gấp một cái đùi gà đặt vào chén Tăng phó cục.

"Đứng, đứng, chúng ta lấy trà thay rượu, uống một chén." Tăng phó cục nâng chén trà lên.

"Tốt, nào, giám đốc Trương, chúng ta cùng cạn, cô sau này phải đi theo anh Tăng học thêm một chút." Trần Thiên Minh nói với Trương Lệ Linh.

Tăng phó cục sau khi uống trà xong, nhìn thấy nét diễm lệ của Trương Lệ Linh, trong lòng cảm thấy khó chịu, nói: "Ông chủ Trần, giám đốc Trương quả thật là một bông hoa xinh đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp."

Trương Lệ Linh cười duyên nói: "Tăng cục trưởng cứ hay nói đùa, Lệ Linh nào dám nhận."

"Thật mà, giám đốc Trương xinh đẹp tựa thiên tiên, người phạm như chúng tôi nào dám đến gần." Tăng phó cục càng hướng đầu lại gần người Lệ Linh hơn.

Trần Thiên Minh thấy vậy, nhũn mảy, thầm nghĩ: "Con mẹ nó, muốn ăn đậu hủ của Lệ Linh à?"

Trần Thiên Minh liền nảy ra một ý, hắn đi đến chỗ Lệ Linh, nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, nói một cách thân mật: "Lệ Linh, chúng ta cùng kính anh Tăng một chén đi, cảm ơn anh ấy đã chiếu cố cho khách sạn của chúng ta. Em sau này phải giống như anh, gọi là anh Tăng nhé." Trần Thiên Minh ngắt đầu nói với Tăng phó cục: "Được không? Anh Tăng."

Hành động này của Trần Thiên Minh, ý nói rất rõ là giữa hắn và Trương Lệ Linh có quan hệ thân mật, làm nàng cùng với hắn gọi Tăng phó cục trưởng một tiếng anh Tăng, nói rõ đây là người đàn bà của người anh em, đại ca người Tăng phó cục nhìn thấy Lệ Linh không chút phản ứng, mà lại còn rất cao hứng, hắn cũng thất vọng đưa chén trà lên, cùng hai người Trần Thiên Minh kính trà.

Trương Lệ Linh sau khi uống xong, nhìn về phía Trần Thiên Minh đầy cảm kích. Trong trường hợp này, nếu Trần Thiên Minh đã ngăn cản, không ai dám khi dễ nàng, trừ khi tên đó muốn đắc tội với hắn.

Tăng phó cục ăn cơm xong, lấy cớ có việc rồi cáo từ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 52: NGƯỜI CON GÁI PHỨC TẠP

"Vừa rồi anh và Tăng phó cục trưởng nói như vậy là có ý gì?" Trương Lệ Linh hỏi.

"Có ý gì là có ý gì?" Trần Thiên Minh giả ngu nói. Đàn ông, có đôi khi, nếu cái gì cũng hiểu cả, thì sẽ rất có hại.

"Cái gì? Anh không biết?" Trương Lệ Linh mở to hai mắt, nàng không ngờ Trần Thiên Minh lại không biết vừa rồi hắn có ý gì.

"Ha ha, anh chỉ nói đùa với em thôi "Trần Thiên Minh thấy vẻ mặt căng thẳng của Lệ Linh, phá lên cười ha ha.

"Anh ..." Lệ Linh tức muốn học máu, nằng đá Trần Thiên Minh một cước, nói : "Anh còn khi dễ em nữa, sau này em sẽ không để ý đến anh "

"Được, được, là anh sai, được chưa?"Trần Thiên Minh thấy Trương Lệ Linh tức giận, vội vàng ôm nàng lại gần, an ủi nàng.

"Sai mà biết sửa thì mới là một đứa trẻ ngoan" Lệ Linh vuốt đầu Trần Thiên Minh, cứ như đang sờ đầu thằng nhóc vậy.

"Anh thấy em cũng đâu có lớn bao nhiêu "Trần Thiên Minh vừa nói vừa chọc Lệ Linh, nắm lấy bàn chân của nàng, cố ý trêu ghẹo.

"Hi hi hi ... nhột ... nhột mà "Trương Lệ Linh bị Trần Thiên Minh chọc cười đến nỗi run rẩy cả người, trên mặt ửng đỏ, cặp ngực thò nhảy loạn không ngừng"

"Để xem em còn dám chọc anh không?"Trần Thiên Minh nói.

"Không dám nữa, ông chủ, anh bỏ qua cho một nữ công nhân đi" Lệ Linh một bên cầu xin tha thứ, một bên cười.

"Biết lợi hại của ông chủ chưa?"

"Dạ biết rồi, ông chủ, tha cho em đi!"

"Sao anh có thể dễ dàng tha cho em được?" Trần Thiên Minh ôm mạnh Trương Lệ Linh vào lòng, hai chân kẹp lấy chân nàng, sau đó đưa miệng tiếp cận đến cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Nhịp tim của Trương Lệ Linh gia tăng đáng kể, nàng không biết bây giờ nên làm cái gì, là đẩy hắn ra, hay để cho hắn tùy tiện? Nhưng sức mạnh của Trần Thiên Minh làm cho nàng không cách nào cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là đành nhắm mắt lại.

Trần Thiên Minh vừa hôn Trương Lệ Linh, tay cũng bắt đầu động đậy trên thân thể nàng. Thân thể mềm mại của nàng, như một tấm vải lụa mịn màng, làm cho thằng nhỏ ở dưới nóng lên, đâm lầy phần dưới của Trương Lệ Linh.

Trương Lệ Linh bị Trần Thiên Minh dùng sức vuốt ve, mặt đỏ đến mang tai, trái tim xử nữ bị Trần Thiên Minh khai Trần Thiên Minh sờ tằm lưng của Lệ Linh một lúc xong, rồi bắt đầu duỗi tay hướng đến cặp mông mê người của nàng mà vuốt.

Từng đợt khoái cảm từ mông truyền đến, làm cho Trương Lệ Linh hưng phấn mất tự chủ, hai tay nàng cũng mất điều khiển mà ôm lấy cổ Trần Thiên Minh, rồi vô lực thả lỏng trên mặt đất.

Trần Thiên Minh cũng cảm giác được sự mềm yếu của Trương Lệ Linh, hắn ôm lấy nàng, ngồi dựa vào ghế.

Trương Lệ Linh nhắm mắt lại, để mặc cho tay của Trần Thiên Minh trên đùi. Nàng thẹn thùng giấu mặt trên ngực của hắn, hai tay vừa rồi ôm lấy cổ, giờ đã vòng ra sau lưng hắn.

"Lệ Linh, em đẹp quá "Trần Thiên Minh nói từ tận đáy lòng.

"Ừm ... "Trương Lệ Linh cũng không nói được nhiều, vì bây giờ nàng đang xấu hổ, nên đầu cũng không dám ngẩng lên.

Trần Thiên Minh đã bị những đường cong lá lướt trên người Trương Lệ Linh hấp dẫn, đặc biệt là hai núm sâu riêng chắc thịt đầy com trước ngực, hấp dẫn sắc dục của hắn. Trần Thiên Minh nhẹ nhàng đưa tay lên sờ ...

"Ồ ... "Trương Lệ Linh không tự chủ mà phát ra một tiếng rên, nhưng mắt thì vẫn nhắm lại.

Trần Thiên Minh thấy nàng không kháng cự, lá gan cũng lớn hơn, nắm lấy một bên ngực mà bóp.

"Ồ ... "Trương Lệ Linh không nhịn được mà hưng phấn rên lên một tiếng. Âm thanh này làm càng nàng thêm thẹn thùng, tâm lý này đã bày tám phần mơ hồ, lại thêm việc Trần Thiên Minh sờ loạn, không thể khống chế chính mình mà phát ra một tiếng rên vui sướng. Điều này làm cho nàng xấu hổ quá chừng.

Nghe được tiếng rên đầy hưng phấn của Trương Lệ Linh, Trần Thiên Minh càng thích thú. Thằng em nhỏ của hắn không thỏa mãn với va chạm khi nãy. Hắn ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng dùng chóp mũi đụng chạm vào phần da thịt phía sau vành tai, rồi nhẹ nhàng hôn lên cái cổ bóng loáng ấy.

Qua một hồi, môi hắn lại tìm đến môi nàng, đầu lưỡi hắn hắn dễ dàng đi vào trong miệng nàng, khám phá những thứ mới lạ, làm cho thân thể nàng không khỏi run lên. Hai tay hắn cũng lên lút thăm dò bên trong quần áo của nàng, không chịu an phận mà hướng về bộ ngực của nàng.

"A!" Trần Thiên Minh kêu to một tiếng, hắn ngẩng đầu lên, môi đã chảy máu. Nhìn Lệ Linh một cách khó hiểu, không rõ tại sao miệng mình bị cắn.

"Muốn chiếm tiện nghi của em, thì phải trả giá đắt lắm!"Trương Lệ Linh từ trên đùi Trần Thiên Minh nhảy xuống. Nàng cột lại mái tóc rối của mình, đều là do Trần Thiên Minh cả, làm cho một người luôn có lực khống chế mạnh mẽ như nàng lại không thể khống chế bản thân, tùy ý để cho hắn khinh bạc, thậm chí còn để hắn luồn tay vào trong áo, để hắn mò vào cái chỗ mà mình chưa từng cho người khác sờ qua ... A, thật là xấu hổ quá đi.

"Như thế nào? Sợ chưa? Sợ thì sao này còn dám ăn đậu hủ của em nữa không?" Trương Lệ Linh nhìn Trần Thiên Minh đang đứng đơ ra đó, ai kêu hắn dám giờ trò với mình, đáng đời.

"Anh sợ?" Trần Thiên Minh cười khỏ. Hắn sợ bởi vì sợ nằng tức giận, chứ chẳng sợ cái cắn môi đó đâu!

"Ha ha, không sợ?" Trương Lệ Linh nhìn thấy cánh môi đang chảy máu của hắn, nghĩ thầm, có phải vừa rồi mình cắn quá mạnh hay không, làm hắn chảy máu rồi.

"Cho dù em dùng cả miệng dưới để cắn, anh cũng sẽ chiếm tiện nghi của em!" Trần Thiên Minh vẫn giữ vững cái thái độ kiên cường của hắn.

"Vậy anh cứ thử đi, cẩn thận tiểu Thiên Minh của anh đó! Ha ha ha!" Trương Lệ Linh lại đá Trần Thiên Minh thêm một cước, rồi vừa cười đi mở cửa đi ra.

"Dữ như cọp!" Trần Thiên Minh liếm liếm môi, vừa rồi Lệ Linh cắn cũng đủ tàn nhẫn, bây giờ hắn đã cảm thấy đau "Bắt quá cứ nhét cây cỏ vào miệng, cho thêm tiêu vào nữa. Xem ta thuần phục con cọp này như thế nào" Trần Thiên Minh âm thầm nói.

Trần Thiên Minh nhìn thời gian, xế chiều là phải quay về trường học dạy hai tiết. Chỉ cần mình có chứng cứ, sẽ không sợ không lật đổ chúng.

Hắn móc điện thoại ra, gọi vào di động của Lý Yến: "Chị, đang ở đâu vậy?"

"Ở nhà!" Lý Yến từ sau việc bị viện trưởng Lâm phi lễ, đã trở về nhà của Trần Thiên Minh, ngay cả khu nhà ở của bệnh viện cũng không dám quay về.

"Chị, em hỏi một việc, bệnh viện của chị có mấy người viện phó?"

"Ba người"

"Vậy tên nào là phó viện trưởng đứng thứ hai, nói cách khác là uy tín của hắn cao nhất?"

"Mạch phó viện trưởng, trong bệnh viện thì trừ viện trưởng ra, chính là ông ta" Lý Yến suy nghĩ một hồi rồi nói.

"Tốt, tối nay em muốn mời Mạch phó viện trưởng của chị đến khách sạn Không Thiên dùng cơm, tại phòng chúng ta ăn lần trước, 208. Chị có thể mời hắn ăn cơm được không?" Trần Thiên Minh sợ Lý Yến không quen, vì thế đặt cái phòng trước đó.

"Thiên Minh, mời Mạch phó viện trưởng ăn cơm có tác dụng sao?" Lý Yến lo lắng hỏi, vì nàng không muốn lãng phí tiền.

"Có tác dụng, chị, có một số việc chị không hiểu đâu. Chị cứ làm theo lời em là được" Có một số việc quả thật không thể nói với Lý Yến thuần khiết, mặc dù nàng biết thì cũng chẳng gây tác hại gì, nhưng tốt nhất là vẫn bảo trì tâm tính thuần khiết của nàng.

"Được rồi, Thiên Minh, là chị ngốc, chị không hỏi nữa. Em muốn chị làm gì thì chị làm!" Lý Yến tự nhiên hận mình ngốc, chuyện gì cũng không thể hỗ trợ.

"Không phải vậy đâu chị ơi, bởi vì không có thời gian, nên em không thể nói rõ với chị. Chờ khi nào có thời gian em sẽ kể rõ cho chị nghe. Mà việc của chị, có một số chuyện không hay, nên để em giải quyết được rồi!" Trần Thiên Minh cũng biết Lý Yến mất hứng, nhưng không cách nào khác, có một số việc, không biết thì tốt hơn. Shared by kid 1412 - "Được rồi, Thiên Minh, chị sẽ gọi điện cho Mạch phó viện trưởng, xem ông ấy có thời gian rồi hay không?" Lý Yến nghe Trần Thiên Minh giải thích, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

"Vậy em chờ điện thoại của chị!" Trần Thiên Minh nói.

"Được!" Lý Yến cúp điện thoại.

"Reng ... reng ... reng ..." Là tiếng chuông điện thoại của Lý Yến, Trần Thiên Minh bắt máy: "Chị, sao rồi?"

"Ông ta lúc đầu không muốn đến, chị phải cầu xin một hồi ông ấy mới đáp ứng"

"Tốt lắm, vậy tối nay chúng ta gặp tại khách sạn" Trần Thiên Minh nói một hồi rồi cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 53: ÔNG CÓ MUỐN LÀM VIỆN TRƯỞNG KHÔNG?

Sáu giờ, Trần Thiên Minh đang ngồi trong phòng 208 chờ Lý Yến và Mạch phó viện trưởng đến. Vừa rồi Lý Yến gọi điện báo, nàng và Mạch phó viện trưởng đã đến dưới lầu, một hồi sẽ đến ngay.

Chuyện của Lý Yến, nói khó thì không khó, mà dễ cũng không dễ. Mấu chốt là tìm được kẻ nào đã vu oan cho nàng, vậy thì chân tướng mọi việc sẽ rõ ràng.

"Thiên Minh, đây là Mạch viện trưởng của bệnh viện "Lý Yến dẫn theo một người đàn ông chừng bốn mươi tiến vào" Mạch viện trưởng, đây là em họ của tôi, Trần Thiên Minh, cũng là ông chủ ở đây "

Mạch phó viện trưởng vừa nghe Trần Thiên Minh là ông chủ của khách sạn Không Thiên, hai mắt sáng lên, hẳn biết cơ hội đã đến. Người như vậy mà có chuyện muốn gặp hắn, chắc chắn là chuyện tốt, nếu như bỏ qua, sẽ không có cơ hội thứ hai.

"Chào ông, Mạch viện trưởng, tôi có nghe chị họ của tôi nói về ông, trong bệnh viện cảm ơn ông đã thường xuyên giúp đỡ chị của tôi. Tôi muốn mời ông dùng bữa để thay mặt chị của tôi cảm tạ ông. Nhưng trong thời gian gần đây quá bận rộn, thật có lỗi " Trần Thiên Minh nắm lấy tay của Mạch phó viện trưởng, cao hứng nói. Shared by kid 1412 - "Đầu, đầu, là tôi giúp đỡ cô Lý chưa tốt, thật xấu hổ, xấu hổ" Mạch phó viện trưởng cũng khách khí nói. Trước mặt là một người con trai trẻ, nhưng lại có thể làm ông chủ của khách sạn Không Thiên, ông ta thật không nghĩ đến. Nếu không phải là do Lý Yến thành thật nói, ông thật sự không thể tin được.

"Hôm nay chúng ta dùng cơm với nhau, cứ tự nhiên như ở nhà. Thuận tiện kết giao bằng hữu " Trần Thiên Minh nhường lại chỗ ngồi, rồi ra lệnh cho người phục vụ trà "Mạch viện trưởng, đây là trà Phổ Nhị trên núi cao, đã có hơn hai mươi năm, rất tốt đối với người điều trị dạ dày. Ông nếm thử đi"

Mạch phó viện trưởng vừa nghe đến trà Phổ Nhị hai mươi năm tuổi, hai mắt sáng lên, vội vàng uống vào một ngụm, thật mát đến tận tim gan "Trà ngon lắm, nhất định là rất quý"

"Mạch viện trưởng, tại ông không biết thói quen của tôi, đối với bằng hữu, tôi chỉ nói tình, không nghĩ đến tiền. Ăn cơm xong, tôi sẽ dặn phục vụ mang cho ông một cân trà Phổ Nhị " Trần Thiên Minh cười nói : "Chị, chị cũng uống đi, xem có phải rất tốt cho dạ dày không?"

Lý Yến uống một ngụm xong, ngượng ngùng nói : "Chị bình thường rất ít uống trà, nên không uống được nhiều, chỉ cảm giác có một mùi thơm ngát thôi"

"Ông chủ Trần, ông rất khách khí. Cô Lý, trong trà này vốn dĩ đã có mùi thơm. Loại trà Phổ Nhị bình thường sẽ không có được mùi này" Mạch phó viện trưởng vừa uống vừa giải thích.

"Mạch Đại Quân, nam, 41 tuổi ... tám năm trước được đưa lên làm viện phó, vợ cũng là bác sĩ của bệnh viện, sinh một con. Là một người rất bình thường, không có thói xấu, có thói quen hay uống trà ... "Đây là tư liệu của Lâm Quốc điều tra cho Trần Thiên Minh về Mạch phó viện trưởng. Tên này sẽ là nhân vật mấu chốt cho lần phản kích của Trần Thiên Minh.

"Mạch viện trưởng, đồ ăn đã dọn xong, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi. Có thể uống rượu không?" Trần Thiên Minh dựa vào tư liệu của Mạch phó viện trưởng, biết hẳn không uống rượu.

"Ông chủ Trần, tại ông không biết, tôi không uống rượu" Mạch phó viện trưởng khoát tay, cầm chén trà lên.

"Không sao đâu, chúng ta uống chứ?" Trần Thiên Minh làm bộ như không tin.

"Bác sĩ chúng tôi đi làm không thể uống rượu. Cho nên tôi cũng không có thói quen uống rượu" Mạch phó viện trưởng ngượng ngùng nói.

"Vậy cũng được. Thôi, chúng ta dùng bữa đi, đồ ăn nguội hết rồi " Trần Thiên Minh bắt chuyện với mọi người.

"Mạch phó viện trưởng, thức ăn bữa nay hơi tầm thường, sợ rằng không hợp với khẩu vị của ông " Trần Thiên Minh âm thầm tính toán giá cả, bữa ăn này cũng tốn mất một ngàn đồng.

"Ông chủ Trần, như vậy là quá đủ rồi. Bình thường tôi cũng không ăn ngon như vậy. Hôm nay thật cảm ơn ông!" Mạch phó viện trưởng cười nói. Khách sạn lớn quả là khách sạn lớn, mùi vị đồ ăn cũng không giống bình thường. Bởi vì chỉ là một chức phó viện trưởng nhỏ nhoi, bình thường cao lắm cũng chỉ ăn cơm tiệm, không như khách sạn này. Nếu không phải viện trưởng Lâm mời, hẳn sẽ không bao giờ đến đây. Người nào dám dùng tiền của mình tiêu phí ở nơi đây chứ.

"Chị, giúp em xuống lầu tìm Lâm Quốc nha " Trần Thiên Minh nháy mắt với Lý Yến, để nàng ra ngoài chờ hắn.

"Được, để chị đi tìm Lâm Quốc " Lý Yến gật đầu, bây giờ, ngoại trừ ái mộ Trần Thiên Minh ra, còn có sự cảm kích.

"Mạch viện trưởng, ông là người thông minh, chắc hẳn cũng biết mục đích hôm nay của tôi " Trần Thiên Minh đưa mắt đánh giá Mạch phó viện trưởng, như muốn nhìn ra cái gì đó từ mắt ông ta.

"Ông chủ Trần, tôi đoán có lẽ là do việc của chị họ ông, đúng không?" Mạch phó viện trưởng cũng có một loại hảo cảm với người trai trẻ trước mặt này, có thể ngay thẳng đi vào vấn đề mà không cần vòng vo.

"Là nó, tôi muốn nghe từ ông một chút, xem có biện pháp nào chứng minh chị họ của tôi trong sạch không?" Trần Thiên Minh gật đầu.

"Việc này rất khó, mấu chốt chủ yếu là chính viện trưởng Lâm đã nói, đây là do chị họ của ông làm, những người ở bệnh viện không ai dám lên tiếng bên vực. Ông cũng biết, trong cơ quan, hần ta là người có quyền lực tuyệt đối, chúng tôi chỉ là phó viện, nào dám đi ngược lại lời hần nói. Bác sĩ, y tá bên dưới thì khỏi cần nói." Mạch phó viện trưởng nói Cũng giống như trong trường học, lão hiệu trưởng một tay che trời. Lần trước lão hiệu trưởng Lý bắt được cô giáo Lưu trong lúc dạy học đã để học sinh ngủ gục trong lớp, ông ta mượn cơ hội này, nói cô giáo Lưu đi dạy thường có rất nhiều học sinh ngủ trong lớp, rồi cũng không quản lý, sau đó đánh rớt kỳ khảo hạch năm đó, yêu cầu phải tham gia huấn luyện một tháng, khi huấn luyện đủ tư cách mới được trở về công việc. Mà tiền phí thì tự bỏ tiền túi ra. Cho dù đã huấn luyện đủ tư cách, thì tiền thưởng năm đó cũng bị cắt. Cho nên, lãnh đạo bây giờ, đặc biệt là những lãnh đạo độc đoán, rất hay dùng quyền lực của mình để đàn áp nhân viên cấp dưới, bắt bọn họ phục tùng mệnh lệnh của mình.

"Mạch viện trưởng, tôi tìm đến ông, không phải để gây khó dễ cho ông, mà muốn chỉ cho ông một con đường" Trần Thiên Minh cũng muốn chừa đường lui cho Mạch phó viện trưởng.

"Ồ?" Mạch phó viện trưởng vênh tai lên, lắng nghe Trần Thiên Minh.

"Ông có muốn làm viện trưởng không? Ý của tôi là cái chức phó viện trưởng của ông, bỏ đi chữ phó." Trần Thiên Minh chậm rãi nói từng câu từng chữ.

Hai mắt Mạch phó viện trưởng lóe lên, sốt ruột hỏi: "Bằng cách nào?"

"Nếu viện trưởng Lâm của ông bởi vì vi phạm chuyện gì đó, để cho cấp trên sa thải. Vậy ông nói cái ghế viện trưởng này sẽ do ai ngồi?" Trần Thiên Minh chậm rãi nói: "Dựa theo vị trí, nên ứng với ông?"

"Ông chủ Trần, chắc ông nói đùa?" Mạch phó viện trưởng cười ha hả, mặc dù đã ngồi cái ghế này tám năm, nhưng ông vẫn rất ham muốn cái ghế cao hơn, nhưng dựa vào cái gì mà tin tưởng Trần Thiên Minh?

"Mạch viện trưởng, tôi biết ông sẽ không tin tôi, nhưng ông cứ suy nghĩ đi. Bây giờ chướng ngại lớn nhất của chị họ tôi là viện trưởng Lâm, ông nghĩ tôi sẽ loại trừ hần không?"

"Nhưng viện trưởng Lâm và cục trưởng Quan của cục vệ sinh có quan hệ rất tốt, tôi sợ ông không thể làm gì được hần." Mạch phó viện trưởng vẫn chưa tìm được nguyên nhân để ngồi vào ghế đó.

"Nếu viện trưởng Lâm làm sai, cục trưởng Quan sao có thể bao che cho hần chứ?" Trần Thiên Minh chậm rãi nhip tay xuống bàn.

"Nếu không phải là vấn đề nghiêm trọng, cục trưởng Quan sẽ bỏ qua." Mạch phó viện trưởng khẳng định.

"Vậy nếu là đại sự, ví dụ như tham ô hay đại loại như thế, tôi sợ cục trưởng Quan muốn cắt đứt quan hệ với hần còn không kịp." Trần Thiên Minh tiếp tục nhip tay, mỗi lần gõ xuống bàn như là đang đánh vào trong tâm lý của Mạch phó viện trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 54: TÔI NGHE LỜI ÔNG

"Ông có nắm được chứng cứ phạm tội của viện trưởng Lâm hay không?" Mạch phó viện trưởng nói. Ông cũng muốn nghe cho biết, nếu quả thật có thể lật đổ viện trưởng Lâm, ông có thể sẽ hợp tác với Trần Thiên Minh. Dù sao ông cũng ngồi cái ghế phó này hết tám năm rồi, mỗi ngày nằm mộng đều muốn đạp cái ghế phó này đi. Làm viện trưởng, nắm toàn bộ đơn vị, có thể trực tiếp sử dụng, đây là quyền lực mà cái ghế phó viện trưởng không thể nào có được.

"Đương nhiên là có, nếu tôi không có vài tuyệt chiêu sống, làm sao dám lên núi đánh hổ?" Trần Thiên Minh cười to, nói: "Mạch viện trưởng, ông nghĩ lại đi, nếu tôi không nắm rõ sự tình của viện trưởng Lâm, tôi sẽ không dám động đến hần. Đánh rắn không chết, sẽ bị rắn cắn ngược lại. Đạo lý này chắc ông hiểu rõ."

Mạch phó viện trưởng bây giờ không tỏ thái độ gì, vẫn đang giữ sự bình tĩnh mà uống trà. Shared by kid 1412 - Trần Thiên Minh biết lão già này đang lo lắng, nếu hần có thể leo lên cái ghế phó viện trưởng, hần cũng phải có chỗ khôn khéo, bây giờ làm lãnh đạo luôn cần có một chút bản tính hồ ly trong người. "Mạch viện trưởng, người tốt không làm việc mờ ám, bây giờ trong tay tôi cũng chỉ có một ít chứng cứ, hiện giờ chỉ có 50% cơ hội lật đổ viện trưởng của ông."

Mạch phó viện trưởng vừa nghe Trần Thiên Minh nói chỉ nắm 50% cơ hội giành phần thắng thì càng thêm do dự.

"Mạch viện trưởng, chỉ cần ông giúp tôi, cung cấp cho tôi một ít chứng cứ phạm tội của viện trưởng Lâm, thì phần thắng của tôi sẽ lớn hơn. Hơn nữa, ông cũng không cần ra mặt, chỉ cần đứng đằng sau cung cấp thông tin, tôi sẽ ra mặt tố cáo hắn. Tôi thắng thì ông có cơ hội làm viện trưởng. Tôi sẽ toàn lực giúp đỡ, đưa ông ngồi vào cái ghế viện trưởng đó" Trần Thiên Minh cầm lấy một con tôm, tưởng tượng nó là lão viện trưởng kia, và bắt đầu "mần thịt" nó.

"Cho dù ông có chứng cứ, thì Cục vệ sinh cũng có thể biến chuyện này từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không" Thật ra thì ... những việc xấu của lão viện trưởng, không chỉ mình ông biết, mà những người hiểu cũng không ít. Nhưng do lão viện trưởng ấy có quan hệ thân thiết với cục trưởng Quan của Cục vệ sinh, cho nên dù ai có oán hận cỡ nào cũng không dám mở lời.

"Chuyện của Cục vệ sinh ông không cần phải lo lắng, tôi đã nói chuyện với lãnh đạo Huyện, chỉ cần tôi có chứng cứ xác thật, cho dù là ông trời cũng không cứu nổi hắn" Thư ký Hà cũng là một nhân vật mấu chốt, Trần Thiên Minh thầm nghĩ. Nhưng bây giờ là phải lôi kéo Mạch phó viện trưởng về phe hắn, nếu không có hắn thì rất khó "mần thịt" tên viện trưởng Lâm đó.

"Ông được lãnh đạo Huyện ủng hộ?" Mạch phó viện trưởng vừa nghe có lãnh đạo Huyện làm chỗ dựa, lá gan cũng bắt đầu to lên: "Vị ấy lãnh đạo cái gì?" Ông hỏi thăm một cách quan tâm, vì nếu thật sự có lãnh đạo làm chỗ dựa, thì "Cái này ... Mạch viện trưởng, ông cũng biết, có một số việc không thể nói được. Ông chỉ cần biết có lãnh đạo Huyện ủng hộ chúng ta là được"

"Vây cũng được" Mạch phó viện trưởng gật đầu. Lãnh đạo bây giờ ai mà không tham tiền, có một ông chủ giàu có nhờ vả làm chỗ dựa, sao mà từ chối được. Hơn nữa, lãnh đạo làm viện gì, sao có thể nói được, chỉ có thể gọi ý thôi.

"Mạch viện trưởng, ông còn lo lắng cái gì? Ông chỉ cần đứng sau lưng, mọi việc phía trước để tôi giải quyết. Hiện tại, để lo cho việc ngồi vào ghế viện trưởng cũng tốn mất hai trăm vạn, nếu tôi thành công, thì ông có thể tiết kiệm được hai trăm vạn đó rồi" Trần Thiên Minh nhìn thấy Mạch phó viện trưởng đã động tâm, thừa dịp này tác động thêm một số yếu tố bên ngoài vào, để dằn hạ gục tâm lý của lão.

"Vây nếu có thể lật đổ được viện trưởng Lâm thì ông sẽ ủng hộ tôi làm viện trưởng?" Mạch phó viện trưởng vẫn còn có chút do dự.

"Đúng vậy, tôi sẽ dốc toàn lực hỗ trợ" Trần Thiên Minh cũng không muốn lừa Mạch phó viện trưởng. Nếu ông ta quả thật không thể ngồi vào cái ghế viện trưởng này, thì hắn sẽ tiến đến Tầng phó cục trưởng Cục vệ sinh, nhờ hắn can thiệp vào. Khi thư tiến cử đến tay Mạch phó viện trưởng, cho dù là cục trưởng Quan cho muốn phá đám, cũng phải để cho cấp dưới hành sự, đến lúc đó chắc hẳn Tầng phó cục trưởng đã biết chuyện, có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết.

"Dốc toàn lực?" Mạch phó viện trưởng vẫn chưa tin vào câu trả lời này, mà hỏi ngược lại.

"Đây là câu trả lời thành thật nhất của tôi. Thứ nhất, tôi không phải là cục trưởng Cục vệ sinh, nên chưa có quyền hành. Thứ hai, chuyện đời không ai có thể nói trước được. Thắng thần mà nói, để đưa ông lên làm viện trưởng, tôi chỉ nắm được 90%" Trần Thiên Minh thấy rằng không cần phải lừa gạt Mạch phó viện trưởng, vì nếu mình nói việc này rất hoàn hảo, có thể hắn sẽ không tin, không bằng cứ nói thật.

Mạch phó viện trưởng im lặng, ông vẫn còn đang tự hỏi.

"Mạch viện trưởng, ông phải biết rằng, nếu lão viện trưởng Lâm còn ở đây, thì ông vĩnh viễn sẽ không được ngồi vào cái ghế viện trưởng đó. 90% cơ hội mà ông cũng không dám thử một chút? Việc này ông không cần ra mặt, chỉ cần đứng phía sau cung cấp thông tin" Trần Thiên Minh lại tiếp tục chơi trò tâm lý.

Mạch phó viện trưởng vẫn không nói gì.

"Đúng là con cáo già, thấy không có lợi nhất định không làm" Trần Thiên Minh thấy tên Mạch phó viện này vẫn còn do dự, lộ ra vẻ không quyết đoán. Trần Thiên Minh khẽ cắn môi, nói: "Nếu việc này không thành công, hoặc không thể lật đổ viện trưởng Lâm, hoặc không thể đưa ông lên làm viện trưởng, tôi sẽ cho ông năm mươi vạn"

"Ông chủ Trần, tôi cũng muốn đòi lại công bằng cho tiểu Lý, còn về phần tiền, không có cũng không sao, quan trọng là phải thành công" Mạch phó viện trưởng rốt cục cũng tỏ thái độ. Ông đã tính toán rất kỹ, nếu việc này thành công, ông sẽ kiếm được hai trăm vạn, còn nếu không được, thì cũng có thể cầm năm mươi vạn. Không bỏ một đồng vốn nào mà lại có tiền lời ít nhất năm mươi vạn.

"Mẹ kiếp, mở miệng thì nói không có tiền cũng chẳng sao, chỉ cần thành công. Thèm hai trăm vạn bỏ mẹ còn già bộ ... con cáo già!" Dù trong lòng nể chửi Mạch phó viện trưởng thậm tệ, nhưng nếu không có hắn thì không được.

"Ông chủ Trần, ông nói ông có nắm giữ một ít chứng cứ" Mạch phó viện trưởng cũng muốn nghe một ít lợi thế của Trần Thiên Minh.

"Tôi đã nắm giữ được vấn đề tác phong của hắn. Không phải hắn đang thuê một phòng tại đường Bạch Viên để nuôi dưỡng tình nhân sao?" Trần Thiên Minh đem tin tức mà Tiểu Tam theo dõi viện trưởng Lâm nói ra. Shared by kid 1412 "Ông thật cao minh" Mạch phó viện trưởng giờ ngón cái lên, tin tức này hắn cũng biết, bất quá phải trải qua trăm phương ngàn kế mới biết được, mà ông chủ Trần này cũng biết, thì ra hắn cũng đã có ý đồ từ trước, xem ra vở kịch này có thể tiếp tục diễn, mà còn có thể diễn rất thành công.

"Vây Mạch viện trưởng còn biết chuyện gì của lão viện trưởng Lâm nữa sao? Ví dụ như chuyện kê đơn thuốc lậu, lão viện trưởng Lâm có tham gia hay không?" Trần Thiên Minh chủ yếu là muốn giúp Lý Yến, hắn không tin rằng một viện trưởng như lão Lâm mà những chuyện kê đơn thuốc lậu hay bán thuốc giả lại không biết, khẳng định rất kỳ quái.

"Nói thật, chuyện bệnh viện bán thuốc giả, tôi là người đầu tiên phát hiện ra. Bởi vì mức thu chi của bệnh viện không cân bằng, mà trong đơn thuốc lại không ghi rõ là thuốc nhập khẩu, mà thuốc nhập khẩu trong kho lại không cánh mà bay. Khi tôi đem chuyện khả nghi này báo cáo với viện trưởng Lâm thì ... " Mạch phó viện trưởng dừng lại, cầm chén trà lên, uống một cái.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 55: SỰ TÌNH KHẢ NGHI

"Khi tôi đem chuyện khả nghi này báo cáo với viện trưởng Lâm thì ... " Mạch phó viện trưởng dừng lại, cầm chén trà lên, uống một cái.

"Hắn sao?" Trần Thiên Minh thấy Mạch phó viện trưởng đang nói đến chỗ gây cản thì dừng lại, vội vàng hỏi.

Mạch phó viện trưởng rất từ tốn thưởng thức một ngụm trà, rồi mới nói : "Hắn nói chuyện này sao có thể được, và còn dặn tôi không cần phải quản, để hắn giải quyết. Lúc ấy, ánh mắt hắn vô cùng nghiêm túc, hơn nữa còn dặn đi dặn lại việc này đừng tiết lộ. Cho nên, tôi vẫn cảm thấy chuyện này rất khả nghi, nhất định có liên quan đến viện trưởng Lâm. Nhưng nghe hắn nói như vậy, tôi cũng không dám tra"

"Ý của ông là viện trưởng Lâm cũng bán thuốc giả?" Trần Thiên Minh cao hứng nói, nếu có thể tìm được bằng chứng chứng minh viện trưởng Lâm bán thuốc giả, vậy thì mọi chuyện sẽ rất dễ dàng.

"Tôi cũng chỉ hoài nghi, không có chứng cứ. Bởi vì Từ Phụng Ngọc là người phụ trách phương diện này, nàng và viện trưởng Lâm có quan hệ với nhau, nên mới to gan làm việc này" Mạch phó viện trưởng chậm rãi nói. Ông thân là phó viện trưởng, về phần trách nhiệm thì không thể quản được, mà ông cũng không dám quản.

"Tốt lắm, ông kiểm tra bệnh viện một chút, tìm xem có chứng cứ chứng minh lão viện trưởng ấy bán thuốc giả không, còn tôi sẽ nghĩ biện pháp" Trần Thiên Minh muốn Mạch phó viện trưởng điều tra viện trưởng Lâm, hẳn là sẽ không quá khó.

Quả nhiên, Mạch phó viện trưởng nói : "Muốn tôi tìm chứng cứ thì không khó. Vấn đề là ông phải thông báo ngay với cấp trên, như vậy mới có thể lật đổ hắn" Đây là vấn đề mà Mạch phó viện trưởng quan tâm nhất. Shared by kid 1412 "Tốt, không vấn đề. Tôi sẽ thông báo" Trần Thiên Minh mỉm cười, ông chỉ cần cho ta chứng cứ, ta không tin không thể đánh gục lão già kia.

"Được rồi, tôi trở về sẽ lập tức tìm chứng cứ của hắn" Mạch phó viện trưởng nói "Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi về trước, nếu có việc gì, tôi sẽ lập tức liên lạc"

"Cũng được, Mạch viện trưởng, gói trà này ông cầm về nhấm nháp một chút đi" Trần Thiên Minh cầm lấy gói trà Phổ Nhĩ trên bàn đưa cho Mạch phó viện trưởng.

"Như vậy hình như không tốt!" Mặc dù lão nói vậy, nhưng hai mắt lão vẫn nhìn chăm chăm vào gói trà.

"Không sao đâu, không sao đâu, chúng ta là bằng hữu mà" Trần Thiên Minh vừa cười vừa đem gói trà nhét vào tay Mạch phó viện trưởng.

Mạch phó viện trưởng từ chối một chút rồi cũng nhận lấy.

"Thiên Minh, đã khiến em phải vất vả" Lý Yến ở dưới lầu nhìn thấy Mạch phó viện trưởng đi ra, liền bước lên.

"Ai kêu chị là chị của em, sau này mà chị còn nói thế nữa thì em sẽ giận chị đấy " Trần Thiên Minh nắm lấy tay Lý Yến kéo lại gần, làm bộ tức giận nói.

"Thiên Minh, em đối với chị thật tốt, chị thật vô dụng, chuyện gì cũng khiến em lo lắng" Lý Yến nằm trong lòng ngực Trần Thiên Minh bắt đầu khóc. Lúc trước khi còn đi học, mỗi lần có thắng nào bắt nạt nàng, đều là Trần Thiên Minh đi tìm đối phương, rồi sau đó đập nó. Bởi vì Trần Thiên Minh rất hay vì nàng mà đánh nhau với người khác nên cũng rất hay bị thương.

"Chị đừng khóc nữa, chúng ta vào phòng làm việc đi, để nơi này cho phục vụ dọn" Trần Thiên Minh vừa nói vừa lau nước mắt cho nàng, sau đó nắm tay nàng dẫn đi.

"Thiên Minh, đây là văn phòng của em sao?" Lý Yến cao hứng nói.

"Đúng vậy, chị, đến đây nè, ngồi vào chỗ này đi" Trần Thiên Minh vỗ vỗ vào bắp đùi mình, ý bảo Lý Yến đến đây ngồi.

"Có cái ghế dựa kia" Lý Yến nhìn thấy Trần Thiên Minh muốn nâng ngồi trên đùi hắn, hai má đỏ hồng lên, sống chết cũng không chịu.

Trần Thiên Minh thấy Lý Yến không muốn đi đến, liền kéo nàng ngồi xuống đùi mình "Chị, chị thơm quá" Trần "Thiên Minh, giám đốc Trương của em cũng rất tốt" Lý Yến nghỉ ngơi một hồi rồi nói tiếp : "Nếu nàng ta là bạn gái của em, thì quả là một lựa chọn rất tốt, nàng ta vừa xinh đẹp, vừa thông minh, sẽ làm một người vợ ngoan hiền"

"Chị, chị nói cái gì vậy, trừ chị ra, em sẽ không yêu ai hết" Trần Thiên Minh chợt dạ nói. Nếu để cho Lý Yến biết việc hắn khinh bạc Trương Lệ Linh, rồi còn có quan hệ mờ ám với Hà Đào, chắc chắn nàng sẽ đem hắn ra băm thịt.

"Dù chị rất vô dụng, nhưng chị vẫn muốn ở bên cạnh em, thế cũng đủ thỏa mãn mong ước lớn nhất của chị" Lý Yến từ từ nhắm mắt lại, ôm lấy cổ Trần Thiên Minh, thì thầm

"Ai nói chị của em vô dụng, em sẽ oánh hắn" Trần Thiên Minh vừa nói vừa dùng sức vuốt ve thân thể của Lý Yến, hình như cơ thể nàng có vẻ đầy đặn hơn trước kia rồi, có thể là do hắn thường xuyên giúp nó rèn luyện chẳng.

"Thiên Minh ..." Lý Yến bị hai bàn tay của Trần Thiên Minh sờ loạn nói không nên lời.

"Chị ..." Trần Thiên Minh đáp lại, nhưng tay của hắn vẫn hoạt động, hắn nhẹ nhàng lướt tay trên hai tay đang ôm quanh cổ hắn của nàng, rồi từ từ sờ xuống bộ ngực cao vút bên dưới, dùng sức mà bóp.

"A ..." Lý Yến nhỏ giọng rên lên một tiếng đầy hưng phấn, làm Trần Thiên Minh như muốn phát điên, càng xoa bóp bộ phận mẫn cảm của nàng, làm cho nàng có một loại sung sướng không nói nên lời, và nàng cũng cảm giác được phía dưới của mình đã trở nên ẩm ướt.

Trần Thiên Minh nhẹ nhàng luồn tay vào lớp áo của nàng, bắt đầu vuốt tay, nhẹ nhàng xoa bóp vùng bụng tròn nhẵn, sau đó, bàn tay của Trần Thiên Minh lại tiếp tục sờ xuống, thoáng cái đã mò vào trong quần của Lý Yến.

"Đừng ..." Lý Yến dùng sức đè mạnh bàn tay của Trần Thiên Minh đang muốn tiến vào "khu vực cấm" kia, nói : "Thiên Minh, đây là phòng làm việc, không nên ... không được đâu" Lý Yến vừa nói vừa thở gấp, vì khi này hưng phấn đến nỗi làm nàng nhẹn thờ.

"Ý của chị là đợi đến lúc về nhà sẽ tiếp tục ..." Trần Thiên Minh cao hứng nói. Không ngờ Lý Yến lại có thể cho hắn tiến thêm một bước "dàiiiiiii" như vậy, sao mà không cao hứng được.

"Về ... nhà trước nói sau!" Lý Yến cúi đầu, thẹn thùng nói.

"Cốc cốc cốc ..." Bên ngoài có người đang gõ cửa.

Lần này Trần Thiên Minh đã thông minh hơn rồi, bên trong nếu muốn làm "một việc gì đó đặc thù" thì sẽ khóa cửa lại, nếu không lại có kẻ không thức thời tiến vào, giống như Lâm Quốc.

"Lâm Quốc!" Trần Thiên Minh mở cửa, nhìn thấy người đợi là Lâm Quốc "Đúng lúc tôi có việc cần tìm anh"

Hắn quay đầu lại nói với Lý Yến : "Chị, chị xuống lầu chờ em một chút, em muốn nói chuyện với Lâm Quốc"

Lý Yến cúi đầu đi ra ngoài.

"Lâm Quốc, anh dẫn Tiểu Tam đi rình chụp cảnh lão viện trưởng đang "du hí" với tình nhân, đặc biệt là chụp lúc bọn họ đang "hoạt động"" Trần Thiên Minh dặn dò Lâm Quốc.

"Việc này không thành vấn đề. Lão đại, lúc trước tôi cũng thuộc bộ phận trinh sát của quân đội, đối phó với hai người này dễ như đùa với trẻ con. Không ngờ viện trưởng Lâm và Từ Phụng Ngọc đều là loại phong lưu như vậy, phát sinh ra quan hệ nam nữ, đêm nào cũng tăng ca!" Lâm Quốc cảm thấy chính mình nên chỉ đạo cho bọn Tiểu Tam, như vậy có thể đạt kết quả tốt hơn, dù sao bọn họ cũng đã là những thiên tài trinh sát "Lão đại, nếu trong tay tôi mà có dụng cụ trinh sát chuyên nghiệp, tôi có thể nắm rõ mọi hành động của bọn họ, kể cả lúc hắn đi wc, tôi cũng có thể thu được rõ ràng"

"Cái này thì không cần ... À đúng rồi, anh Quốc, vừa rồi Mạch phó viện trưởng có nói, lão viện trưởng và việc bán thuốc giả có liên quan với nhau, xem ra chúng ta phải chuẩn bị cho hắn thêm một tội, chuyện bị oan của chị Yến sẽ được sáng tỏ. Mà nghe hắn nói Từ Phụng Ngọc cũng có dính dáng, chúng ta cũng nên thay đổi kế hoạch một chút" Trần Thiên Minh cúi đầu, nói nhỏ vào tai của Lâm Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 56: ĐỂ CHỊ GIÚP EM NHÉ!

"Chị ơi, chị mệt à ?" Dừng xe lại, Trần Thiên Minh nhìn thấy chị Yến có chút tiêu tụy liên quan tâm hỏi, hẳn biết mấy ngày nay nàng chạy lên chạy xuống vất vả vô cùng không cần phải nói, chẳng qua mệt mỏi không phải thân thể mà chính là tinh thần. Đang yên đang lành tự nhiên lại bị oan uổng như vậy thì ai mà chịu được chứ.

"Chị không sao, em mới là người mệt chứ, mấy ngày nay vì chuyện của chị mà phải chạy tới chạy lui, thật là vất vả!" thấy hẳn mấy ngày nay vì mình mà vô cùng bận rộn, trong lòng nàng vô cùng chua xót. Shared by kid 1412 - "Hai người định đẩy qua đẩy lại tới bao giờ nữa ? Cứ như thế thì lúc nào mới vào nhà" Trần Thiên Minh cùng Lý Yến hai người vừa tới trước cửa thì mẹ hẳn đã phát hiện. Mẹ hẳn từ xưa đến nay vẫn luôn muốn nàng làm con dâu của mình nên ra sức tác hợp hai người.

"Dì, không phải mà" Nàng thẹn thùng cúi đầu, nàng biết dì vẫn muốn nàng cùng với hẳn, lại còn nói rất nhiều về hẳn, để nàng chủ động đem Trần Thiên Minh "bắt" đi, nhưng mà nàng lại xấu hổ.

"Mẹ, mẹ định đi đâu đó ? Con ở tầng dưới gặp chị Yến, hai chị em cùng đi lên đây" Hẳn cũng biết ý tứ của mẹ, chẳng qua là không muốn hấp tấp như thế. "Mẹ, mấy ngày nay con cùng bạn làm ăn, cũng kiếm được ít tiền. Mẹ cầm một vạn này mà xài" Nhớ tới những lời Lâm Quốc từng nói, hẳn hẳn là cũng nên hiếu kính với cha mẹ mình.

"Con làm ăn ? Làm cái gì ? Đừng có làm chuyện xấu nhé con" Mẹ hẳn lo lắng nói, bây giờ kiếm tiền thật quá khó khăn.

"Mẹ, không có chuyện đó đâu, bạn của con tin tưởng được mà, mẹ xem, con không phải kiếm ra tiền đó thôi ?" hẳn lắc lắc cọc tiền trong tay. "Mẹ ơi, mẹ với cha đừng trông cửa hàng nữa, bây giờ con có tiền rồi, có thể nuôi mẹ, bố mẹ cũng không cần vất vả nữa"

"Có tiền cũng không được tiêu xài lung tung, phải để dành, hay là để chị Yến giữ hộ cho nhé, dù sao thì sau này kết hôn nàng cũng làm quản gia. Con lãng phí như thế, không thể trông coi việc nhà được" mẹ hẳn cầm lấy tiền rồi đặt vào tay nàng.

"Dì..." nàng không thuận theo mà sảng giọng nói. Thật sự đây là những lời mà nàng muốn nghe từ lâu, nhưng lúc này lại có hẳn ở đây...Yếu điểm của nàng chính là ngại ngùng.

"Không cần nói nhiều, con cầm đi, dì không có sẽ hỏi con, cứ như vậy đi. Dì bây giờ lớn tuổi rồi, trí nhớ nhiều khi không tốt, nhờ làm mất tiền thì sao ? Con cầm nhé, Tiểu Yến" Mẹ hẳn dúi tiền vào tay nàng. "Minh à, cha mẹ mở ra cửa hàng này đâu phải chỉ để kiếm tiền, cũng còn để tiêu khiển chút thời gian nữa con ạ, nếu con về sau có thêm một đứa nhỏ thì cha mẹ sẽ không duy trì cửa hàng nữa, dành thời gian trông cháu" Mẹ hẳn cười giả tạo, ôm được đứa cháu nội Thiên Minh cùng Lý Yến mặt đỏ bừng bừng, không dám nói một tiếng.

"Ha ha, cũng tới rồi, mẹ đi ngủ đây" mẹ hẳn vừa cười vừa quay về phòng.

"Em, em nhìn cái gì, đều là tại em hết" nàng vừa thấy dì về phòng, lá gan liền lớn lên một chút, liền trách hẳn làm cho nàng ngượng muốn chết.

"Mẹ em chỉ hay đùa thế thôi, chị cũng biết mà, đừng để trong lòng" Trần Thiên Minh thấy vẻ mặt của nàng, lại sợ nàng giận, vội giải thích.

"Chị giận em chứ không phải giận dì. Lẽ ra em phải ngăn lại chứ sao còn kiếm cớ cho dì chọc người ta" Nàng liếc hẳn lườm một cái, chỉ là từ nhỏ tới giờ chưa lúc nào nàng có thể hiểu hết được hẳn, nên nhiều nhất cũng chỉ có thể lườm nguýt.

"Chị, chị tới phòng em một chút nhé, em có chuyện muốn nói" Trần Thiên Minh vừa nói vừa kéo nàng về phòng mình, vừa rồi trong văn phòng nàng cũng đã hứa hẹn, hình ảnh này trong trí nhớ của hẳn vẫn còn như mới xảy ra.

"Không được, hôm nay chị mệt lắm, để ngày mai nói sau" Nhìn ánh mắt nóng rực của hẳn, cũng biết hẳn định làm gì, nàng vội chạy về phòng mình.

"Chị mệt sao ? Đừng lo, tí nữa em sẽ xoa bóp cho" Hẳn liền kéo nàng mạnh hơn.

"Buông tay chị ra, dì ở ngay bên cạnh đây !" nàng cố giãy dụa khỏi bàn tay đang lôi kéo của hẳn nhưng không thể nào thoát ra được.

"Sợ cái gì, không phải mẹ vừa nói là muốn có cháu bé sao ? Em nghĩ chúng ta nên động phòng trước rồi kết hôn sau cũng được" Hẳn lộ ra vẻ cấp bách. Bộ dạng mềm mại, ướt át lúc này của nàng vô cùng hấp dẫn hẳn. Vừa bước vào phòng, hẳn liền đem nàng ôm lấy.

"Buông ra, buông ra đi mà" Nàng nhỏ giọng chống cự, nhưng với sức mạnh cường đại của hẳn, chỉ một chốc liền bị đặt lên giường.

"Chị à, chị đẹp quá !" Trần Thiên Minh nhẹ nhàng vuốt ve từ trên xuống dưới, cái pháp phòng này thật mềm mại, tràn đầy mị lực của phụ nữ phát triển thành thực, làm cho hẳn bị một cỗ hỏa khí thúc đẩy, làm cho phía dưới nhanh chóng dựng đứng lên, hẳn muốn, hẳn thực sự muốn lắm rồi...

"Đừng mà" Toàn thân nàng ngứa ngáy khó chịu vô cùng, hơi thở trở nên hỗn hển. Mặc dù chưa bao giờ trải qua mây mưa, nhưng hẳn vuốt ve, làm cho toàn thân vô cùng hưng phấn, còn muốn hẳn tiến xa hơn.

Trần Thiên Minh đã bắt đầu cởi áo nàng ra, mà nàng cũng không có gì ngăn cản. Hẳn tiếp tục từ từ cởi áo ngực nàng xuống, một cặp bạch thỏ trắng nõn, vô cùng co dãn, đầy đặn thoát khỏi trói buộc liền bật ra, thật là một đường cong hoàn mỹ ! Hẳn liền ấn nàng xuống giường rồi hai bắt lấy hạt đỏ hồng của nàng. Mỗi khe lưới qua hai quả dâu, tận tình mút vào.

"Không, không muốn" Một trận hưng phấn kéo tới, cùng với sự rụt rè làm cho nàng vô cùng mâu thuẫn.

Hắn tiếp tục chuyển tới vùng giữa đùi nàng, bên trong chiếc quần lót lụa tơ tằm nhỏ, nhẹ nhàng thăm dò.

"Đừng mà Thiên Minh" Nàng vội đẩy tay hắn ra, nếu cứ để hắn tiếp tục, sợ rằng nàng sẽ hoàn toàn chìm trong dục vọng, không cách nào kiềm chế. Mặt nàng vẫn còn đỏ hồng, hô hấp hưng phấn vẫn chưa dừng lại, ở giữa hai đùi, chiếc quần lót tơ tằm đã hoàn toàn ướt đầm, tóc tai toát loạn cũng mồ hôi tỏa ra một mùi thơm mê người.

"Chị, em muốn ..." hắn bậm môi, địa phương phía dưới đã phi thường cương ngạnh, không phải nam nhân bình thường có thể chịu đựng được, hơn nữa bên cạnh hắn còn có một mỹ nữ gần như khỏa thân.

"Không được, chị còn chưa, còn chưa chuẩn bị tâm lý, dù gì thì chị cũng là người của em, sớm muộn gì cũng trao cho em" Bộ dáng thẹn thùng của nàng thật là phong tình vạn chủng, càng làm cho hắn trở nên ngây ngốc.

"Vậy, em ..." Trần Thiên Minh nhìn về vật cứng rắn phía dưới của mình, khó sở nói.

"Chị, chị giúp em" Nàng thẹn thùng cúi đầu, tay chậm rãi hướng tới phía dưới của hắn, nhẹ nhàng lật quần lót hắn ra.

Hắn liền trở nên ngây ngốc, nàng sẽ thực sự vô trong không cần cách một lớp sao.

Quả nhiên, chị Yến từ từ đưa tay vào trong, cầm lấy vật cứng rắn của hắn.

"A..." Vùng cấm địa của hắn nghe gọi liền dựng đứng lên. Loại tiếp xúc này là cho hắn cảm nhận được bàn tay nhỏ của nàng đang lên xuống nhẹ nhàng, so với trước kia cách một lớp quần áo thật là một trời một vực "Chị, em, em sướng quá !" sáng khoái phía dưới làm cho hắn rên lên.

Nàng càng cúi đầu xuống, mặt đỏ không thể đỏ hơn được nữa, từ từ nhắm mắt lại, cánh tay nhỏ bắt đầu nhanh dần lên.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 57: TIỂU HỒNG LẠI TỚI

Lại có hai tiết, Trần Thiên Minh vừa hết lớp liền trở về phòng, ngã vật lên giường không nhúc nhích. Xem ra cần phải tìm một mối quan hệ để giúp công việc này dễ thở hơn mới được, nếu cứ chạy qua chạy lại hai bên liên tục như thế này, thân thể chắc sẽ không chịu nổi đâu.

"Thầy Trần, thầy có nhà không?" bên ngoài có tiếng một học sinh sốt ruột gọi.

Hắn liền hỏi: "Ai đấy? Vào đi".

"Thầy Trần, Tiểu Hồng bị đau bụng, mới bị xiêu trong phòng học" Tiểu Linh dìu Tiểu Hồng tiến vào phòng hắn.

"Cái gì? Tiểu Hồng ngất xỉu?" nghe như thế hắn vội chạy tới.

"Bạn ấy tỉnh lại rồi, bạn nhờ em đưa tới chỗ thầy uống nước" Tiểu Linh chậm rãi đỡ Tiểu Hồng xuống ghế, hôm nay nhìn cô bé vô cùng tiều tụy.

"Tiểu Hồng, bình thường thân thể em tốt lắm cơ mà, sao hôm nay lại có thể đau bụng tới ngất xỉu?" Trần Thiên Minh cảm thấy có chút kỳ lạ, bình Tiểu Hồng rất khỏe mạnh, làm sao có thể đau bụng đến xỉu, yếu đuối, mong manh như thế chứ.

"Thầy Trần, tại thầy không biết, mấy ngày nay Tiểu Hồng đều không được ăn thịt, cứ mãi như thế, thân thể làm sao chịu được?" Tiểu Linh nói ra lo lắng của mình, cô bé chính là bạn tốt của Tiểu Hồng, biết về bạn mình rất nhiều. Shared "Tiểu Linh" Tiểu Hồng cất lời nàng: "Mình không việc gì đâu, bạn cứ về lớp trước đi. Mình uống nước xong liền trở về, xin phép hộ mình nhé"

"Ừ, thế cũng được, mình đi trước nhé." Tiểu Linh thấy thầy giáo cũng ở đây, Tiểu Hồng cho dù có vấn đề gì cũng không đáng lo, cho nên yên tâm về lớp.

"Tiểu Hồng, em sao rồi, tối hôm qua ăn bữa gì sao?" Trần Thiên Minh lấy đường cho vào nước ấm, nước đường có thể bổ sung chút năng lượng, đối với bị xiêu cũng có chút công dụng đặc thù. Hắn còn lấy trong ngăn tủ cả một lọ thuốc, đưa tới trước mặt nàng.

Tiểu Hồng nhận ly nước mặt có chút hồng đem thuốc trả lại cho hắn "Anh, em uống nước là được, thuốc này không uống đâu".

"Bị bệnh mà không uống thuốc thì sao mà khỏi được?" hấn lại đẩy lọ thuốc về phía nàng, cô bé này vẫn không nghe lời, bệnh rồi mà vẫn còn ương bướng.

"Em, em không bị bệnh, không uống thuốc đâu" nàng khấn cấp đến độ nắm chặt tay, khuôn mặt cũng đỏ lên.

"Không nói nữa, mau uống đi, không thì anh giận đó" thấy nàng không chịu uống, hấn cũng trở nên gấp gáp, ấn một viên thuốc vào miệng nàng.

"Anh, anh à, em, em đau bụng là bởi vì, vì cái kia, cái kia... tới mà" Nàng nói xong liền xấu hổ cúi đầu, dường như còn muốn dúi cả đầu vào ngực.

"Trời đất" Trần Thiên Minh ôm đầu trầm nghĩ "Chính mình cũng thật là ngốc, con gái không phải mỗi tháng đều có mấy ngày không thoải mái sao? Thảo nào vừa rồi Tiểu Hồng lại có sắc mặt là lạ, chính mình vừa rồi cũng quá sốt ruột, không nhìn ra, thật sự là ngốc mà.

"Uống nước nữa không? Anh rót cho em ly nữa nhé" Hấn cầm cái ly nàng đã uống hết hời. Hấn hơi ngượng khi nghe đến chuyện ngày đó của con gái. Đó chính là việc xấu hổ của phụ nữ, hơn nữa lại do học trò của mình nói ra thì càng xấu hổ hơn.

Nàng gật gật đầu, mặt đỏ như cà chua, vô cùng đáng yêu.

Hấn liền làm thêm một ly nước đường cho nàng.

"Tiểu Hồng, vừa rồi Tiểu Linh nói gần đây em không có ăn thịt, sao lại như thế?" nhớ tới những lời lúc nãy của Tiểu Linh, hấn có chút nghi hoặc.

"Anh đừng nghe nó nói bậy, em không thích ăn thịt mà" nàng thật hận là không thể nằng con bé đó được, như thế nào lại nói với thầy chứ, thật là....

"Tiểu Hồng, em xem mặt đỏ chưa kia, trẻ em là không được nói dối, mau nói ra cho anh" hấn liền vạch trần sự thật.

"Không, em không nói dối mà" Tiểu Hồng lại lắc lắc đầu, tay nắm chặt vạt áo.

"Tiểu Hồng, em không còn coi anh là đại ca nữa à, sao lại giấu anh, lại còn nói dối nữa... Chà, xem ra cái chức đại ca này anh không làm được nữa rồi" hấn thấy nàng không chịu thừa nhận liền phát cáu. Shared by kid 1412 - "Anh, anh đừng giận mà" thấy bộ dạng phát cáu của hấn, nàng liền kêu lên "Em, em gần đây rất ít ăn thịt".

"Tại sao vậy? Nói cho anh biết đi." Hấn thấy Tiểu Hồng xuống nước, liền tiếp tục thúc đẩy, để nàng nói ra chân tướng.

"Em, nhà của em không có tiền" Nàng vừa nói xong hai mắt liền đỏ lên.

Thấy nàng khóc hấn vội an ủi : "Cha em ở trên trần có một cửa hàng phải không? Kinh tế sao lại khó khăn được ? " Mặc dù gia đình nàng không phải loại có tiền, nhưng cũng không thể đến nỗi thất nghiệp cũng không có mà ăn.

"Cha em năm trước mê cờ bạc, mọi thứ có giá trị trong nhà đều đã bán đi. Mẹ vì giận quá nên đã về nhà bà ngoại ở, em có cơm ăn cũng là tốt lắm rồi" Ngay cả học phí kỳ sau cũng nàng cũng không có tiền đóng, cứ nghĩ tới việc hết học kỳ này là phải nghỉ, liền khóc lên.

"Hóa ra cha em lại mê cờ bạc" Bây giờ hấn mới biết rõ nguyên nhân tại sao nàng không có ăn. Lấy từ trong bóp 200 đồng, hấn nói: "Tiểu Hồng, em cầm lấy đi, dùng hết thì lại hỏi anh nhé. Em bây giờ đang tuổi lớn, ăn uống không đủ thì làm sao mà khỏe được, chất dinh dưỡng còn không đủ nuôi cơ thể nữa. Vội lại sắp tới đợt kiểm tra học kỳ rồi"

"Không, em không lấy đâu" nàng lắc đầu. Nhà mình có vấn đề nói ra thật xấu hổ, bây giờ sao dám cầm tiền chứ.

"Cầm đi, nghe lời anh, đại ca là phải giúp đỡ tiểu muội chứ, em thấy có đúng không?" Hấn liền cương quyết nhét tiền vào tay nàng.

"Anh, sao em có thể cầm tiền của anh được chứ?" Mặt nàng vốn đã hồng, nay càng hồng thêm.

"Ngoan, cầm đi. Nếu không thì coi như anh cho em mượn, em về sau đi làm có tiền rồi trả lại cho anh, được không? Nhớ là sau này nhất định phải trả đó!" Sự tình về sau thì ai mà biết được, chờ tới lúc nàng đi làm thì không biết tới năm nào nữa, chẳng qua, nếu không nói như vậy thì nàng sẽ không lấy.

"Em, em sẽ sớm trả lại cho anh" nàng gật gật đầu nói. "Anh, khi nào em đi làm có tiền sẽ trả lại anh gấp đôi" đôi mắt ánh lên nét kiên định.

"Tốt lắm, em cầm lấy tiền đi, dùng hết rồi lại nói với anh. Nhớ phải chú ý đến thân thể, đừng cho cha biết về số tiền này" thấy nàng chịu nhận hấn vô cùng cao hứng.

"Tiểu Hồng, bụng em còn đau không?" Hấn quan tâm hỏi, đây cũng là vấn đề mẫn cảm, ngay cả mặt hấn cũng đỏ lên.

"Không có, bây giờ tốt rồi, không thấy đau nữa" Tiểu Hồng áp a ập ứng mà, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. "Anh, anh thật là tốt với em, sau này e sẽ báo đáp anh thật tốt" mặt nàng càng hồng hơn.

Trần Thiên liền bị bộ dạng đỏ ửng mê người của nàng hấp dẫn. Nhìn thấy ngực nhỏ của nàng đã muốn sờ một cái "Ồ ngốc, anh không tốt với em thì tốt với ai ?".

"Anh, anh thật tốt." Tiểu Hồng kích động mà nhào vào lòng hấn, hai tay chặt cổ.

"Em" Trần Thiên Minh không biết phải như thế nào, hai tay đặt ở đâu cho tốt. Ở trên lưng, hai ở hông? Hay là...

"Tiểu... Tiểu Hồng à" hấn nhẹ nhàng gọi, cửa phòng của mình đâu có đóng, nếu như có giáo viên khác chứng kiến sợ nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội được. Hấn rút tay lại, nhẹ nhàng mà thúc Tiểu Hồng, muốn đẩy nàng ra.

"Đừng... Anh." Thân thể nàng chợt run rên, bàn tay ôm cổ hấn trở nên vô lực, như muốn ngã xuống.

"Ôi trời ơi!" trong lòng hấn kêu to. Mới vừa rồi nàng lao vào hấn, căn bản không thể thấy rõ. Bây giờ mới phát hiện, hấn vừa rồi đẩy Tiểu Hồng, Tiểu Hồng tuy còn nhỏ, nhưng bộ ngực đã tròn trịa. Trách không được cảm giác mềm mại, chính mình còn tưởng thân thể nàng mềm mại chứ! Bây giờ càng giải thích càng hiểu nhầm, như thế nào cho phải đây?

Chẳng qua, phải nói, cái loại này tuy...nhỏ nhỏ mà cảm giác thật là thoải mái,so với nữ nhân khác cũng khác biệt. Tóm lại một câu, "sướng!"

Hấn bây giờ thật muốn có cái lỗ, để cho hấn chui xuống đất. Bởi vì, trước mặt mình chính là cô học trò mới chỉ mười sáu tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 58: CÁC NGƯỜI MUỐN LÀM GÌ?

"Reng, reng, reng" Trần Thiên Minh cầm điện thoại lên, thấy số liền trả lời "Alo".

"Lão Đại, mọi việc đã được an bài, đêm nay có thể hành động" Lâm Quốc ở bên kia cao hứng nói.

"Tốt, đêm nay liền hành động. Tầng Phó cục trưởng đã nói Cục đã tiến hành điều tra với chị Yến, sẽ nhanh đi đến kết luận, phi thường bất lợi, chúng ta nên ra tay thôi" hấn gật đầu, xem ra tới lúc hành động rồi.

"Tốt lắm, lão Đại, tám giờ tối nay gặp" Lâm Quốc nói xong liền cúp máy.

"Số Hai, Số Hai, đây là Số Một, đây là Số Một, nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời" Lâm Quốc đang ngồi cạnh xe bánh mì, cầm điện đàm gọi.

"Số Một, Số Hai đã nghe, Số Hai đã nghe" Tiểu Tam ở bên kia đáp lại

"Có... phát hiện mục tiêu không, có... phát hiện mục tiêu không?" Lâm Quốc tiếp tục gọi. Bọn họ hành động, làm cho Trần Thiên Minh cảm giác như chính mình là cảnh sát đang tham gia hoạt động lũng bắt. Shared by kid 1412 - "Phát hiện mục tiêu, phát hiện mục tiêu, mục tiêu vừa rời bệnh viện, mục tiêu vừa rời bệnh viện, xin chỉ thị, xin chỉ thị" Bộ đàm lại vang đứng lên.

"Tiếp tục quan sát, tiếp tục quan sát, khi tới gần yêu cầu báo cáo, khi tới gần yêu cầu báo cáo" nói xong hấn liền quăng bộ đàm lên đầu xe.

Xe dừng lại ngay góc đường đối diện, Trần Thiên Minh liền cùng Lâm Quốc nhảy xuống.

Đã tám giờ, màn đêm như một túi đen bao phủ bầu trời. Lúc này trời chợt đổ mưa, cũng vì cơn mưa, trên phố không một bóng người. Vài cột đèn cũ nát, phát ra ánh sáng làm cho con đường thêm vẻ mờ mịt lung.

"Lão Đại, hôm nay thật là cơ hội tốt để xuống tay" Lâm Quốc đem giấy kết hôn "Trăm năm hạnh phúc" áp vào biển số xe. "Em xem khí trời dự đoán, hôm nay sẽ mưa, quả nhiên bây giờ đường phố không một bóng người".

"Tại sao lại dán băng "Trăm năm hạnh phúc"? Có nhiều thứ khác để che mà" Trần Thiên Minh biết Lâm Quốc sợ người khác nhìn thấy biển số, nhưng cũng đâu phải dùng đến cái đó chứ.

"Lão Đại, dùng cái khác che sợ người ta nghi ngờ, chỉ cần dùng cái này người ta sẽ nghĩ mình chuẩn bị đón cô dâu" Lâm Quốc nói rõ ý nghĩa của mình, xem ra hấn tại việc này rất có kinh nghiệm. "Lão Đại, lên xe chờ thôi".

Lâm Quốc quay ra đằng sau nói với Tiểu Tô "Thứ anh dặn chuẩn bị em đã làm xong chưa?"

"Anh Quốc, mọi thứ đều tốt, anh xem" Tiểu Tô đưa ra một chiếc túi, cái túi này rất lớn, một, hai người chui vào cũng không vấn đề gì.

"Tốt" Lâm Quốc gật đầu, quay lại nói "Lão Đại, chúng ta ở đây, một lúc sau Tiểu Tam sẽ lên lạc".

Trần Thiên Minh chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

"Số Một, đây là Số Hai, Số Một, đây là Số Hai, mục tiêu đã tới, mục tiêu đã tới, ngay hướng mọi người đi tới, ngay hướng mọi người đi tới." Tiếng Tiểu Tam chọt vang lên từ bộ đàm.

"Lão Đại, bọn em đi xuống, anh ở đây đợi bọn em một chút. Tiểu Tô, Tiểu Hoàng theo anh" Lâm Quốc mỗi người liền lấy một chiếc mặt nạ đội lên, nói vào bộ đàm: "Số Hai, động thủ, Số Hai, động thủ" Vừa nói xong, cả ba liền kéo mở cửa xe, nhảy xuống.

Trần Thiên Minh liền ngồi vào vị trí lái xe, khởi động máy.

Chỉ một chốc sau, cửa xe bật mở, chỉ thấy bọn Lâm Quốc đang ôm mấy cái túi phóng lên. "Mau lên xe" Lâm Quốc kêu lên.

Tiểu Tô mấy người liền nhảy vào, đóng cửa. Trần Thiên Minh liền nhấn ga, chạy thẳng hướng ngoại ô.

"Mày tốt nhất nên ngoan ngoãn, nếu không tao một đao đâm chết" Tiểu Tô hung hăng đánh hai đấm vào chiếc túi.

Người ở trong đang liều mạng giãy dụa liền bất động. Lâm Quốc liền xếp vào sau xe, chỉ vào chiếc túi của Tiểu Tam nói: "Đặt ngồi ở đây đi".

Xe dừng lại tại một khu đất hoang, Lâm Quốc đưa một cái mặt nạ cho Trần Thiên Minh: "Lão Đại, cái mặt nạ này Trần Thiên Minh liền tiếp lấy.

"Số Hai, Số Ba, đem hàng vào trong" Lâm Quốc từ trên xe lấy ra đèn thám hiểm, camera và một con dao đi rừng.

Tiểu Tam liền mở túi, bên trong chính là Từ Phụng Ngọc đang vô cùng sợ hãi.

"Các người định làm gì?" Từ Phụng Ngọc thét lên chói tai. Nhìn thấy mấy tên hung tợn che mặt, nàng sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, co quắp ngồi tê liệt dưới đất.

"Mày mà kêu lên một tiếng, tao liền chém chết" Lâm Quốc kề dao vào cổ nàng "Tao cũng nói luôn đây chính là nơi bỏ hoang, cho dù có kêu khản cổ cũng không ai tới giúp đâu".

"Tiền của tôi tất cả ở trong túi" Từ Phụng Ngọc nhỏ giọng đáp, nàng tưởng rằng mình gặp phải bọn bắt cóc tống tiền.

"Mày nghĩ tao cần tiền sao?" Lâm Quốc hung ác nói, dao lại dí sát hơn.

"Anh, các anh muốn cái gì?" Từ Phụng Ngọc giữ chặt áo, run rẩy, nàng tưởng đám người Trần Thiên Minh muốn thân thể của mình.

"Số Hai, Số Ba, lột quần áo của nó ra." Lâm Quốc ra lệnh cho Tiểu Tam và Tiểu Tô.

"Không, đừng mà" nàng liều mạng giãy dụa, mình đoán quả không sai, kẻ bắt cóc muốn lột quần áo nàng.

"Nếu mày còn cử động nữa, dao của tao sẽ không có mắt đâu" Lâm Quốc liền tăng thêm lực, trên cổ nàng đã hiện lên dấu dao.

"Đừng mà. Các anh thả tôi ra, tôi sẽ đưa các anh tiền." Từ Phụng Ngọc lớn tiếng khóc. Nghĩ không được mình hôm nay lại nhục nhã đến thế, nhưng con dao trên cổ làm nàng không dám lộn xộn.

"Không thể tưởng tượng được thân thể mày...con mẹ nó lại ngon như thế?" Lâm Quốc nhìn thấy Tiểu Tam cuối cùng đã đem chiếc tiểu y màu đỏ lột ra. Từ Phụng Ngọc toàn thân thể hiện ra trước mặt mọi người: giữa cặp đùi thon dài là vùng lông mao tươi tốt, vừa nhìn đã biết chính là người tham sắc dục, không kể đến chiếc eo thon cùng cái mông trắng, làm cho máu trong người muốn sôi lên. Ở trên chính là bộ ngực lớn, có lẽ vì làm tình đã nhiều nên có vẻ hơi xệ. Chẳng qua với một phụ nữ hơn ba mươi, thân thể như vậy đã được coi là bảo quản tốt. Lâm Quốc nuốt nước bọt, mạnh mẽ kiềm chế chính mình. Bởi vì hắn đứng cách nàng chỉ khoảng bốn mươi phân, ngay cả lông mao ở dưới cũng thấy rất rõ ràng.

Lúc này, Trần Thiên Minh cầm lấy camera, chụp lại thân thể của nàng từ nhiều phía.

Từ Phụng Ngọc bị lột hết quần áo, vốn tưởng sẽ bị cưỡng bạo, nhưng không kẻ nào xông lên, bọn họ chỉ là lạnh lùng mà nhìn. Nàng phát hiện Trần Thiên Minh đang chụp ảnh mình khỏa thân, sợ hãi ôm chặt thân thể, run giọng nói: "Buông tay ra...Nếu không bọn tao sẽ làm ra một số việc đáng sợ như hiếp rồi giết hoặc là giết rồi hiếp đấy." Lâm Quốc cười gian, hành động của hắn vô cùng hợp lý, xem ra đi theo Trần Thiên Minh một thời gian cũng học hỏi được ít nhiều.

Từ Phụng Ngọc một nghe được "Hiếp rồi giết", sợ hãi mở hai tay ra, cho người ta muốn làm gì thì làm.

Trần Thiên Minh chụp hơn trăm tấm rồi hài lòng gật đầu với Lâm Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 59: CHÚNG TA MUỐN CÔ PHẢI NGHE LỜI

"Mặc áo quần vào đi." Lâm Quốc quơ dao vào Từ Phụng Ngọc, sau đó lui ra đứng một bên. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, chuyện còn lại là của lão Đại.

"Rốt cuộc các anh muốn làm gì?" Từ Phụng Ngọc thấy mình bị người khác chụp lóa thể, trong lòng thực sự sợ hãi, không biết đám người này muốn làm gì?

"Bác sỹ Từ, tôi nói cho cô rõ. Chúng tôi muốn nhờ cô hợp tác" Trần Thiên Minh nhấn giọng nói.

"Hợp tác gì?" Từ Phụng Ngọc nghi hoặc hỏi.

"Chúng tôi là kẻ thù của Viện trưởng Lâm các cô, chúng tôi chỉ muốn cô cung cấp một ít bằng chứng tham ô của Lâm viện trưởng. Ví dụ như làm thuốc giả" Trần Thiên Minh đi thẳng vào vấn đề, càng giải quyết việc này càng sớm càng tốt, nếu ở lại đây lâu ngược lại sẽ sinh chuyện.

"Tôi không biết" Từ Phụng Ngọc lắc đầu.

"Tôi nói cho cô rõ, ngày mai sẽ có hơn một trăm tấm ảnh của cô được dán khắp các cửa bệnh viện, tất cả các ngã tư trong thành phố, tôi còn muốn phát tán lên mạng, để mọi người thương thức cô một chút - ba mươi tuổi mà còn vóc người như vậy, không tệ" Trần Thiên Minh không nhanh không chậm nói. Nắm được nhược điểm này, loại người ham sống sợ chết như Từ Phụng Ngọc chắc chắn sẽ vâng lời.

"Anh, anh..." Từ Phụng Ngọc không thể tưởng được bọn người Trần Thiên Minh lại tàn nhẫn như vậy.

"Nếu cô dám báo cảnh sát, những hình ảnh của cô cũng sẽ như vậy được dán lên, truyền lưu trên mạng, tôi tin tưởng cô lên mạng chắc chắn còn nổi danh hơn cả Mộc Tử Lý. Còn nữa, trên tay mỗi huynh đệ chúng tôi đều có vài kẻ bị bỏ mạng, nếu cô cả gan giờ trò, đám huynh đệ tôi không ngại gì tăng thêm một nhân mạng nữa. Hơn nữa cũng cho cô biết, không có bằng cứ bắt bọn tôi, có ai nhìn thấy chúng ta bắt cô? Cô lại không biết chúng tôi là ai, cô biết báo cảnh sát bắt ai?" Trần Thiên Minh đe dọa Từ Phụng Ngọc, nhìn ánh mắt sợ hãi của ả, Trần Thiên Minh cảm thấy rất vui, ai kêu ả "Tôi nghe lời anh, anh muốn tôi làm như thế nào?" Lương Phụng Ngọc vừa nghe vừa nghe đến mấy cái bỏ mạng gì gì, càng thêm sợ hãi.

"Tôi biết trong tay cô bằng chứng làm giả thuốc của Lâm viện trưởng, ngày mai đưa cho tôi" Trần Thiên Minh thấy Từ Phụng Ngọc đã mặc quần áo vào, tự hỏi lòng mình có phải hơi quá đáng hay không. Nhưng nghĩ đến ả ta đã tàn độc hại chị Yến, ý niệm này lập tức bị xóa bỏ.

"Sao anh biết trong tay tôi có bằng chứng Lâm viện trưởng làm thuốc giả?" Từ Phụng Ngọc trong lòng nhảy dựng, chuyện này cả Lâm viện trưởng cũng không biết, đối phương sao lại biết?

"Ha ha, tôi biết chuyện của cô còn nhiều lắm! Cho nên tôi khuyên cô không nên giờ trò!" Có ai ngờ Từ Phụng Ngọc thật sự có chứng cứ của Lâm viện trưởng, Trần Thiên Minh đang lừa Từ Phụng Ngọc.

"Chừng nào anh trả ảnh lại cho tôi?" Điều Từ Phụng Ngọc quan tâm nhất chính là mấy tấm ảnh nằm lỏa thể.

"Chờ cô làm xong việc này cho tôi, tôi sẽ giữ nó, tuyệt không tung ra".

"Cái gì, tôi sao lại có thể tin tưởng anh được?" Từ Phụng Ngọc nói.

"Cô không có lựa chọn. Chúng tôi đã nói ra thì nhất định sẽ giữ lời, tôi sẽ không lừa cô. Nếu như tôi muốn lừa cô, cho dù tôi có đưa cô ảnh, tôi vẫn có thể lưu lại".

"Anh không gạt tôi chứ?" Từ Phụng Ngọc lo lắng nói.

"Không đâu, cô chỉ cần giúp tôi làm việc, tôi đã nói thì sẽ giữ lời. Ngay mai tôi sẽ gọi điện cho cô" Trần Thiên Minh quay đầu lại bảo Lâm Quốc: "Bật mắt cô ta lại đưa lên xe".

"Bác sỹ Từ, sau khi cô xuống xe, nơi đó chỉ cách thành phố chỉ có năm trăm mét, di động của cô tôi trả lại cho cô, nhưng tôi mượn điện thoại của cô một chút, một lát nữa tôi đặt dưới gốc cây lớn ở cửa thành, hôm nay thật ngại quá" Trần Thiên Minh nói xong liền bảo Lâm Quốc đưa Từ Phụng Ngọc lên xe. Hôm nay dẫn các huynh đệ làm chuyện phạm pháp, cho nên cần phải đặc biệt cẩn thận. Vì sợ Từ Phụng Ngọc báo cảnh sát, hắn vẫn giữ di động của Từ Phụng Ngọc. Chờ nàng đi bộ năm trăm mét đến chỗ lấy điện thoại, bọn người Trần Thiên Minh đã ở trong khách sạn "A Quốc, hôm nay các cậu đã vất vả rồi, lát nữa phát cho mỗi người hai ngàn phí vất vả." Lúc Trần Thiên Minh đi vào cửa khách sạn, thả lại một câu.

"A Quốc, ngày mai cậu đi mua card điện thoại Thần Châu, dùng số đó liên lạc với Từ Phụng Ngọc, bảo cô ta chuẩn bị chứng cứ cho đủ. Sau đó cậu đi lấy, phải cẩn thận, cậu không nên nói trước cho cô ta, đợi buổi tối cô ta sau khi về nhà, người bắt ngờ gọi điện thoại gặp cô ta, bảo cô ta ném từ cửa sổ xuống, dù sao cô ta chỉ ở lầu hai, không cao. Vất vả các cậu rồi".

Lâm Quốc lắc đầu, nói: "Lão Đại, không vất vả. Dù sao đã ra nơi hiểm nguy, trước kia còn làm việc nguy hiểm hơn so với bây giờ".

"Tốt, cậu cũng nghỉ ngơi đi." Trần Thiên Minh đi vào phòng nghỉ ngơi. Vì thuận tiện cho công việc của hắn, Lâm Quốc đã bố trí một phòng khách ở lầu hai để hắn dùng làm nơi nghỉ ngơi, bình thường thời điểm này không có nhiều khách cho lắm, phòng khách vẫn hoạt động, khách vẫn nhiều, Trần Thiên Minh liền về nhà. Dù sao kiếm tiền vẫn quan trọng.

"Lão Đại, đây là chứng cứ lấy về đi chỗ Phụng Ngọc nọ" Lâm Quốc đem theo một bao tư liệu đưa cho Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh xem một hồi, cao hứng nói: "Cái Từ Phụng Ngọc là bản ghi chép rõ ràng chuyện Viện trưởng bọn họ làm thuốc giả, thời gian chuẩn xác đến từng giây, ha ha, ta xem lần này tên viện trưởng khôn kiếp kia chết chắc".

"A Quốc, cậu có biết thư ký Hà không?" Trần Thiên Minh hỏi Lâm Quốc.

"Không biết, nghe nói người này không hay gặp ai, thiết diện vô tư. Hắn là quận ủy viên cấp phó phòng, lại là quản lý cán bộ tỉnh, chỉ cần hắn không phạm sai lầm, ở đây không có ai có thể làm gì hắn" Mấy cái này Lâm Quốc cũng chỉ nghe tên chơi cổ phiếu Hồng Tiểu Tổ nói.

"Như vậy có chút khó tiếp xúc đây. Như vậy sao! A Quốc, mai chúng ta cầm hai phần tài liệu này đến văn phòng của thư ký Hà tìm hắn, cậu chuẩn bị hồng bao năm ngàn đồng, đến lúc đó tùy cơ mà làm, bây giờ mọi cơ quan mặt ngoài đều giống nhau, bên trong lại chỉ một dạng" Đối với loại người như vậy, Trần Thiên Minh không tin lắm, hắn còn chưa gặp qua loại quan không thích tiền? Có thể chỉ là do người ta đồn! "A Quốc, đến lúc đó người nhìn ánh mắt ta, dù hắn là một quan tốt không nhận tiền, chuyện này vẫn rất tốt. Dù sao chúng ta có chứng cứ, có thể đòi công lý là tốt nhất".

"Là các cậu nói có việc khẩn nhất định muốn đích thân gặp tôi?" Một người đàn ông khuôn mặt chữ Quốc, mày rậm mắt to, gần năm mươi tuổi ngồi dựa trên ghế lạnh lùng đánh giá bọn người Trần Thiên Minh, ánh mắt họ thật lợi hại, làm cho bọn Trần Thiên Minh cảm giác như tia X quang đang quét lên cơ thể bọn họ.

"Thư ký Hà, chào ngài!" Bọn Trần Thiên Minh liền nói xin chào Thư ký Hà. Thư ký Hà đã ăn cơm ở tù điểm vài lần, cái này thì Lâm Quốc có ấn tượng.

"Đúng vậy, chúng tôi muốn phản ánh về Lâm Hoa viện trưởng ở quận 3 phạm pháp, hắn là kẻ khả nghi đã cùng tình nhân tham ô, đây là chứng cứ" Trần Thiên Minh đem tài liệu trên tay đưa đến bàn công tác của Hà thư ký. Xem bộ dạng này, Hà thư ký này là một người thực sự khó đối phó, không thể đối đãi giống như trước. Trần Thiên Minh liền nhảy mắt với Lâm Quốc.

Lâm Quốc hiểu lầm ý của Trần Thiên Minh, hắn tưởng Trần Thiên Minh ra hiệu cho hắn, hắn vội móc hồng bao trong túi ra, đồng thời đặt ở bên dưới tài liệu.

Hà thư ký vừa thấy, nổi giận nói: "Nếu như việc này là thật, ta cũng muốn điều tra, nhưng hiện giờ các ngươi lại làm Trần Thiên Minh nhìn thấy chuyện hồng huyệt, vội giải thích: "Hà thư ký..."

"Anh không cần nói, dựa theo quy định, đầu tiên các anh phải đến Cục Y Tế phản ánh tình huống, thượng báo từng tầng một, các ngươi đây là kiện vượt cấp, hiểu không? Ngươi là quản lý khách sạn Không Thiên sao? Các ngươi tới Cục Y Tế đi!" Hà thư ký liếc nhìn Lâm Quốc, khoát tay, hạ lệnh đuổi khách.

"Thư ký Hà, chuyện này là có thật, ngài có thể hãy xem tài liệu trước" Trần Thiên Minh sốt ruột, nếu đem tài liệu đến Cục Y Tế, mọi chuyện sẽ không dễ làm. Vệ sinh cục ở đây sẽ rất rề rà, bệnh viện bên kia sẽ tìm biện pháp khắc phục hậu quả, đến lúc đó rất khó lật đổ Lâm Hoa.

"Anh nói nữa, ta sẽ lấy hành vi hối lộ ta để tố cáo các anh" Hà thư ký lần này rất tức giận, hắn dùng tay vỗ mạnh vào mặt bàn.

Trần Thiên Minh cùng Lâm Quốc hai người đành thất vọng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 60: NGÀY CỦA PHỤ NỮ

Trần Thiên Minh tiến đến cửa phòng của Hà Đào, kêu lên một tiếng: "Cô Hà, có nhà không?" Hắn nghe thấy có tiếng Hà Đào vang lên trong phòng, biết nàng hiện ở bên trong.

"Vào đi, thầy Trần" Hà Đào ở trong phòng nói.

"Anh về sau cứ gọi tên của em được không? Cứ gọi cô Hà cô Hà, xa lạ quá, chúng ta ngoài tình đồng nghiệp còn là hàng xóm nữa" Hà Đào mỉm cười duyên, làm Trần Thiên Minh ngấm mải.

Bất cứ khi nào Hà Đào cũng luôn tỏa sáng trước mắt Trần Thiên Minh. Điều này là bởi vóc dáng ngạo người của Hà Đào, chỗ lồi chỗ lõm, nơi đáng lớn thì lớn, nơi đáng nhỏ thì nhỏ, Trần Thiên Minh thật muốn xông tới, hào hào mà bóp lên phong nhũ phong mẫn của Hà Đào một cái.

"Bộ áo quần này của em đẹp không?" Hà Đào nghĩ Trần Thiên Minh đang thưởng thức áo quần nàng đang mặc, hôm qua nàng mới mua áo quần mới.

"Đẹp, đẹp lắm" Trần Thiên Minh nhìn bộ ngực đầy đặn của Hà Đào mà nuốt nước miếng.

"Em cũng thích bộ áo quần này" Hà Đào cao hứng nói. Có thể được người khác khen người mình ăn mặc đẹp, cũng là một chuyện rất cao hứng.

Trần Thiên Minh vẫn còn nhìn không hề chớp mắt.

"Anh, anh..." Hà Đào rút cuộc phát hiện câu nói của Trần Thiên Minh không phải ám chỉ áo quần của nàng, mà là về cái khác.

Trần Thiên Minh cứ như đứa trẻ ăn trộm bị người ta bắt được, liền quay đầu lại.

Hà Đào tức giận véo lỗ tai của Trần Thiên Minh, nói: "Anh nói đi, vừa rồi cái gì đẹp?"

"Cái, cái gì cũng đẹp cả?" Trần Thiên Minh không biết trả lời sao cho tốt, đành nói đối phó.

"Nói hay không?" Hà Đào tức giận, gia tăng sức mạnh của bàn tay.

"Quần áo đẹp" Cho dù đánh chết Trần Thiên Minh, hắn cũng không dám nói nhũ phong Hà Đào đẹp.

"Thiên Minh, chuyện của nhà anh thế nào rồi?" Hà Đào sắc mặt dịu lại, buông tay ra. Nàng nhớ tới chuyện nhà của Trần Thiên Minh, nên hỏi.

"Thật ra là chuyện của chị anh, Viện trưởng bệnh viện của chị ta vu cáo chị ấy, nói chị ấy dùng thuốc giả, thật ra là do tên Viện trưởng dùng thuốc giả" Trần Thiên Minh đem hết nguyên do sự tình nói với Hà Đào.

"Có chứng cứ không?" Hà Đào đưa ghế cho Trần Thiên Minh, đôi má hồng đã nhạt không ít.

"Có" Trần Thiên Minh gật đầu.

"Thế sao không đi tố cáo hắn? Hà Đào thấy lạ.

"Cục Y Tế với hắn có quan hệ tốt, bao che hắn. Anh đi tìm quận ký ủy thư ký Hà, ông ấy không để ý tới anh" Trần Thiên Minh cười khổ. "Đúng, ông ấy và em cùng họ đó?"

"Trên đời này người cùng họ có rất nhiều! Cùng họ có gì lạ chứ?" Hà Đào không cho là đúng, nàng suy nghĩ, rồi an ủi Trần Thiên Minh: "Hay là, anh có thể lại tìm thư ký Hà, có thể lần này ông ta sẽ để ý anh, anh chưa nghe qua, chỉ cần có ý chí, thì đá vàng cũng mò được sao?"

Trần Thiên Minh lắc đầu: "Nói sau đi".

Hà Đào đưa cho Trần Thiên Minh một ly nước, Trần Thiên Minh cảm ơn rồi tiếp lấy, tay hắn cùng tay Hà Đào chạm nhau. Hà Đào cùng Trần Thiên Minh như bị điện giật, vội rút tay lại.

Trần Thiên Minh cúi đầu, uống nước.

"Này, ngày mai anh lại đi tìm thư ký Hà, biết không?" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh đang ngồi uống nước, liền nói một câu. Hà Đào cũng không biết sao mình lại đối tốt với Trần Thiên Minh như vậy, bảo hắn tới ăn cơm, hết lần này đến lần khác cứ quan tâm đến hắn.

"Ồ!" Trần Thiên Minh như ứng phó đáp một tiếng. Hắn biết thư ký Hà đã nói rất rõ, cho dù tìm mười lần cũng chỉ vô dụng. Chẳng qua vì Hà Đào có hảo tâm, nên Trần Thiên Minh đành phải hồi đáp.

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên nhìn Hà Đào một chút, hôm nay nàng mặc chiếc váy màu đỏ sẫm sáng cộc tay rất đẹp, để lộ cánh tay trắng như ngọc, như đóa sen trắng chói mắt. Bộ váy bó sát người không hề che đậy cặp nhũ đầy đặn kia, lại còn làm cho ngọn núi kia cao vùn cao đến tận trời. Chiếc eo nhỏ mảnh khảnh, yếu đuối, cặp mông vênh lên, không hề bị váy quần ngăn cản phong thái khi nó lắc lư, cặp đùi ngọc trắng như ngọc, làm cho Trần Thiên Minh không nhịn được muốn đi sờ một cái, sau đó lại sờ lên trên.

"Anh còn nhìn nữa?" Hà Đào phát hiện Trần Thiên Minh đang nhìn lên nàng, thẹn thùng kêu lên. Bất quá trong lòng nàng hiện giờ không có chút gì tức giận, lại còn có chút tự hào.

"Em, em không nhìn anh, sao biết anh nhìn em?" Cùng Hà Đào tiếp xúc đã lâu, Trần Thiên Minh cũng không sợ Hà Đào nữa, hần liền khôi phục sự lạnh lợi bình thường của mình.

"Anh, anh lại khi dễ em" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh không chịu nói lý, rõ ràng đang ngấm mình, lại còn không nói lý lẽ, tức giận đến mức lộ ra hai tròng mắt.

"Hà Đào, em giận sao?" Trần Thiên Minh thấy Hà Đào cúi thấp đầu, dường như đang giận, liền bối rối hỏi.

"Anh nói ta không giận sao? Hừ, không để ý đến anh nữa!" Hà Đào tức giận quay đầu lại, không để ý đến Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh vội đi tới bên cạnh Hà Đào, vội dịu giọng nói: "Xin lỗi mà, anh thực không cố ý, em đừng giận".

Hà Đào không để ý tới Trần Thiên Minh, lại "hừ" một tiếng.

"Là, là anh không đúng, anh không nên nhìn trộm em, đều là lỗi của anh. Tại anh không khống chế của mình, bị sắc đẹp của em hấp dẫn, lên nhìn trộm em. Sau này anh không dám nữa" Trần Thiên Minh nói lắp đi lắp lại. Hần vừa nói vừa ở một bên lên nhìn thần sắc Hà Đào.

"Anh đi đi, cái gì bị sắc đẹp của em hấp dẫn, không khống chế được mình" Hà Đào bị Trần Thiên Minh trêu đùa, liền cười "khì khì" ra tiếng.

"Ừ, ai kêu em lại xinh đẹp như vậy, anh là một phạm phu tục tử, làm sao có thể khống chế được mình? Anh nghĩ cho dù là hòa thượng, hần cũng sẽ thích em" Trần Thiên Minh thấy Hà Đào cười, liền dùng hồ ngôn loạn ngữ nói với Hà Đào.

"Hòa thượng mới thích anh" Hà Đào lại bị trêu đùa. Nghĩ không ra bình thường mình không nói nhiều trước mặt Trần Thiên Minh, hôm nay cứ như uống nhầm thuốc, nói chuyện cũng rất to gan không ngại gì. "Anh có phải bị bệnh không?" Hà Đào quan tâm hỏi.

"Anh, anh nào có bệnh?" Trần Thiên Minh cũng giận Hà Đào, tự dưng nói hần có bệnh, thiệt là.

Hà Đào thấy Trần Thiên Minh xụ mặt lại, tức giận nói: "Anh hôm nay sao khác thế, em nghĩ anh không thoải mái. Sao chứ? Người ta quan tâm một chút, anh liền giận như vậy? Hừ, đã vậy em không cần hỏi gì anh nữa" Lần này Hà Đào thực sự tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn giận Trần Thiên Minh đến mức đỏ hồng cả lên.

"Không phải, anh không phải ý đó. Anh thực sự bị oan mà" Lần này Trần Thiên Minh nói liên hồi rất tiếc. Cho dù Hà Đào làm cho mình có cảm giác toàn thân nóng rần lên, cũng không đáng gì, khó có được người đẹp vui vẻ. Sao mình lại không thông suốt cơ chứ?

Hà Đào không thêm nói một lời.

"Anh là bất tri bất giác gây ra, bị em hấp dẫn, có khi chính anh nói gì cũng không biết" Trần Thiên Minh vì để cho người đẹp hết giận, bèn dút khoát nói: "Anh có thể là có bệnh, không biết có phải là bệnh tương tư hay không, ngày mai anh đến miếu hòa thượng xem mới được".

"Không đi bệnh viện lại đi miếu hòa thượng?" Hà Đào thấy lạ.

"Bệnh tương tư bác sỹ có thể chữa được sao? Anh nghĩ hay là anh đi miếu hòa thượng xem sao. Hoặc là đọc ít câu sớ tức thị không, không tức là sớ" Trần Thiên Minh nghiêm trang nói.

"Anh đi đi, không nói được một câu đứng đắn. Người ta không phải muốn người bị bệnh, người ta chỉ nói cái khác mà" Hà Đào lại cười "khì khì".

"Ôi, rốt cuộc cũng cười." Trần Thiên Minh thở ra một hơi, thảm nói: "Ai nói tháng sáu là ngày của trẻ em, ta nên nói là tháng sáu là ngày của phụ nữ mới đúng, thật là dễ bị dụ!"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 61: SỰ VIỆC BIẾN CHUYỂN

Trần Thiên Minh quan tâm hỏi Hà Đào: "Người đẹp còn tức giận sao? Em ngàn vạn đừng nên như thế. Người đẹp giống như em mà tức giận thì rất khó coi đó".

"Làm sao mà không giận được chứ?" Hà Đào nghe Trần Thiên Minh nhìn cô như vậy nín cười hỏi.

"Em có muốn đánh anh một trận không?" Trần Thiên Minh hào phóng nói, dù sao thì Hà Đào cũng không đánh hấn, nên Trần Thiên Minh rất mạnh miệng.

"Anh cho rằng em không dám?" Hà Đào vùng nắm tay nhỏ nhắn trước mặt Thiên Minh.

"Có dũng khí. Em đánh anh đi, chỉ cần em có thể làm tiêu tan nổi tức giận thì đánh chết anh cũng đáng mà" Trần Thiên Minh lộ vẻ anh dũng.

"Xem em đánh chết anh cho coi" Hà Đào vùng nắm tay đấm thành thịch vào ngực hấn.

Trần Thiên Minh thừa dịp Hà Đào không chú ý, nhẹ nhàng ôm lấy bờ eo nhỏ của cô. Dù sao chiếm tiện nghi lúc này cũng hợp lý.

Trong lúc Hà Đào đánh Trần Thiên Minh. Trần Thiên Minh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, cô không đánh hấn được nữa, hai tay cô không thể cử động bởi vì Trần Thiên Minh căn bản đã ôm cô vào lòng.

Mặc dù tay Hà Đào ngăn cách hai người, Trần Thiên Minh vẫn cảm nhận được sự mềm mại của Hà Đào, vòng eo mềm mại giống như chộp vào bông, thật thoải mái.

Lát sau, Hà Đào nhẹ nhàng lách mình tránh khỏi vòng tay âu yếm của Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh cảm thấy thất vọng, hấn không nỡ buông rơi cảm giác thống khoái đó sớm. Hấn lưu luyến hỏi Hà Đào: "Sao em không đánh nữa?"

"Hừ," Hà Đào đỏ mặt liếc Trần Thiên Minh. Cô nhỏ giọng hỏi hấn: "Thiên Minh, anh ăn cơm chưa?"

"Chưa, nhưng trong cảnh sắc này ăn một bữa cơm cũng không thành vấn đề" Thiên Minh cười nói.

"Anh đi đi" Hà Đào then thùng chạy vào bếp.

Lâm Quốc kích động chạy vào phòng giám đốc của Trần Thiên Minh "Đại ca, đại ca, tin tốt".

"Lâm Quốc, tin tốt gì?" Trần Thiên Minh ngờ vực nhìn Lâm Quốc đang thở hắt hển.

"Đại ca, vừa rồi có người của ủy ban kiểm tra đến tìm em. Người đó nói cuối buổi chiều nay chúng ta mang theo tài liệu đến ủy ban kiểm tra gấp thư ký Hà. Đại ca, việc này thật kỳ lạ" Lâm Quốc cảm thấy kỳ quái, "Đại ca, rõ ràng ngày đó họ không thèm gặp chúng ta cơ mà, sao hôm nay lại gọi chúng ta đến, không biết thư ký Hà này định giờ trò gì?"

"Xem ra việc này đã có chuyển biến đây. Đem tài liệu tới ủy ban kiểm tra cho thư ký Hà chắc chắn tốt hơn chuyển đến Cục vệ sinh. Tăng Thông và Mạch Đại Quân từng nói: Nếu chuyển tài liệu tới Cục vệ sinh, chắc chắn chúng sẽ đổi trắng thay đen ngay" Trần Thiên Minh chỉ còn cách lại đi gấp thư ký Hà lần nữa. Hấn muốn thử xem vận may của mình như thế nào.

"Anh tên là gì? Đơn vị công tác?" sau khi Trần Thiên Minh tiến vào văn phòng làm việc của thư ký Hà, hấn đưa tài liệu cho ông. Thư ký Hà xem qua tập tài liệu, ông hỏi hấn.

"Thư ký Hà, tôi là Trần Thiên Minh. Tôi là giáo viên ở trấn Phụ Thành" Trần Thiên Minh thấy không tự nhiên lắm khi Hà Thư chăm chú quan sát hấn.

"Anh là giáo viên ở trấn Phụ Thành, tại sao muốn tố cáo Lâm Hoa ở bệnh viện nhân dân số ba?"

"Thư ký Hà, chị gái tôi là bác sỹ làm việc ở bệnh viện nhân dân số ba, chị ấy đã bị Lâm Hoa vu khống làm hóa đơn thuốc giả. Khi tôi đi điều tra vụ việc để chứng minh sự trong sạch của chị ấy, tôi phát hiện hai vấn đề của Lâm Hoa. Tôi nghe người ta nói Lâm Hoa có mối quan hệ mật thiết với Cục trưởng Cục vệ sinh. Tôi không thể đưa vụ việc này đến Cục vệ sinh được, tôi chỉ có thể đến Ủy ban kiểm tra báo cáo với ngài" Trần Thiên Minh đem chuyện Yến tỷ bị phi lễ cùng quá trình điều tra của hấn nhất nhất kể lại cho Hà thư ký.

Hà Thư trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu mọi chuyện đúng như cậu nói thì tôi sẽ xử lý việc này. Cậu phải nhớ một điều, nếu các tài liệu của cậu là giả mạo, cậu phải gánh chịu hậu quả rất nghiêm trọng đấy. Tôi hy vọng cậu hiểu rõ điểm này".

"Thư ký Hà, tất cả tài liệu của tôi là thật. Nếu giả mạo, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm trước pháp luật" Trần Thiên Minh khẳng định như đinh đóng cột. Các tài liệu này đã phải dùng chút thủ đoạn mới có được. Nếu chúng là giả, chắc chắn hấn sẽ không dám nói gì.

"Tốt, có những lời này của cậu thì tôi yên tâm rồi. Tôi sẽ nhanh chóng cử người đi điều tra sự việc. Ngay khi có kết quả trắng đen rõ ràng, tôi sẽ trả lại công đạo cho chị em cậu" Thư ký Hà kêu người mang nước đến cho hai người, ông hỏi Thiên Minh "Thiên Minh, hai người các cậu: một là giám đốc khách sạn, một là giáo viên ở trấn Phụ Thành, các cậu làm thế nào lại quen biết nhau?"

Trần Thiên Minh sợ Lâm Quốc không biết cách giải thích, vội vàng trả lời: "Nhà tôi cũng ở Huyện Thành. Tôi và giám đốc Lâm vốn là bằng hữu, mọi người cũng đều quen nhau cả".

Hà thư ký gật đầu nói: "Không có gì. Đây chỉ là do thói quen nghề nghiệp của tôi thôi. Tôi phải đi họp bây giờ. Nếu không còn gì nữa, các cậu có thể về được rồi".

Hai người Trần Thiên Minh nghe thế, vội đứng lên cáo từ ra về.

"Đại ca, anh nói xem, thái độ hôm nay và hôm qua của thư ký Hà sao lại thay đổi như vậy? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Ra đến cửa thành ủy, Lâm quốc vội quay hỏi Trần Thiên Minh với ánh mắt rất tò mò.

"Tôi cũng thấy rất lạ, mọi chuyện đột nhiên thay đổi 180 độ, theo lý mà nói thì ông ta sẽ không quan đến việc của chúng ta, nhưng rõ ràng là ông ta đã cho người tìm chúng ta đến. Chẳng lẽ có người trợ giúp tôi?" Trần Thiên Minh suy tư hồi lâu cuối cùng hắn cũng không thể biết ai có thể tác động lên Hà thư ký để trợ giúp hắn. Trong số những người hưởng tiền hoa hồng từ khách sạn cũng chỉ có Tăng Thông biết vụ việc này. Anh ta lúc đó đã nói không có cách giải quyết. Không phải anh ta thì là ai nhỉ? Trần Thiên Minh nghĩ mãi không ra.

"Đại ca, dù sao em thấy đại ca là người cực kỳ phi thường. Đại ca, có phải đại ca được quý nhân hay thần tiên phù trợ không?" Lâm Quốc dĩ nhiên nghĩ phải có thần tiên trợ giúp Trần Thiên Minh.

"Cậu chỉ nói vậy, làm gì có thần tiên" Trần Thiên Minh gõ gõ lên đầu Lâm Quốc.

Lâm Quốc gãi đầu cười khúc khích. Hắn đương nhiên cũng hiểu được không có thần tiên.

"A Quốc này, hai ngày vừa qua các anh em đã vất vả rồi. Cậu bảo anh em cố gắng theo dõi chặt chẽ Lâm Hoa cùng Từ Phụng Ngọc, đặc biệt chú ý Lâm Hoa. Nếu ủy ban điều tra sờ tới hắn, hắn ta chắc chắn sẽ giở trò gì đó. Ta nghĩ hắn sẽ tìm cho mình chỗ chống lưng mạnh mẽ hơn. Nếu hắn chỉ dựa vào Cục trưởng cục vệ sinh thì sẽ không ai cứu được hắn" Trần Thiên Minh cười nói.

"Một Viện trưởng người có thể đấu lại không? Thư ký Hà đã có chứng cứ. Ta nghĩ lần này Lâm Hoa người sẽ chết trong tay ta" Trần Thiên Minh trầm nói.

"Đại ca, các huynh đệ không vất vả đâu. Đại ca không biết chứ bọn họ đều nhận tiền của đại ca. Khi không phải làm gì, bọn họ cảm thấy rất áy náy. Lúc này là cơ hội cho bọn họ báo đáp đại ca, đây là việc phải làm mà. Đại ca cũng hào phóng thật, mỗi khi anh em ra ngoài làm việc còn có tiền thưởng nữa" Nói đến đây Lâm Quốc cũng cười với chính mình, "Đại ca, em nói thật với đại ca câu này: các anh em ai cũng mong muốn được ra ngoài làm việc cho anh mỗi ngày. Làm việc, được nhiều tiền ai chả muốn làm".

"Đám ranh con này, muốn tôi ngày nào cũng gặp chuyện sao?" Trần Thiên Minh nghĩ lại thấy nấy tháng nay các anh em quả thật rất tận tâm làm việc. Hắn lộ vẻ tươi cười.

"Đại ca, đừng hiểu lầm Ý em là nói các anh em đi theo anh không khổ cực gì đâu. Các anh em nghĩ anh là đại ca tốt, luôn quan tâm đến anh em. Các anh em đều nguyện ý bán mạng cho đại ca" Lâm quốc nghe Trần Thiên Minh nói, hắn sợ Trần Thiên Minh hiểu lầm, vội vàng giải thích.

"Ha, ha, Lâm Quốc, tôi giỡn chơi cậu thôi. Tôi biết mọi người là hảo huynh đệ của tôi. Trần Thiên Minh tôi được hưởng phúc một ngày thì các anh em cũng hưởng phúc một ngày" Trần Thiên Minh vỗ vai Lâm Quốc cười nói, "Đi nào, chúng ta đi xem dự án của chúng ta tiến triển ra sao, không cô em họ của cậu lại mắng tôi".

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 62: ANH HÙNG CỨU MỸ NHÂN

Trần Thiên Minh khoanh chân ngồi trên giường. Hắn đang luyện tập "Hương Ba Công"

Từ lúc hắn luyện "Hương Ba Công" đến nay, hắn luôn dành thời gian luyện tập vào mỗi tối. Trước kia mỗi tối hắn chỉ luyện được ba mươi sáu chu thiên, hiện nay hắn có thể luyện ít nhất bốn trăm chu thiên. Lúc đó, ông bác đó nói rằng "Hương Ba Công" có tất cả chín tầng, tầng một làm cho thân thể trắng kiện, tầng thứ hai uy lực vô song, tầng thứ ba thị lực tăng tiến, tầng thứ tư thân thể nhẹ nhàng tựa én bay, tầng thứ năm có cây, hoa lá đều có thể làm khí giới, tầng thứ sáu căn bản không thể tưởng tượng.

Khi Trần Thiên Minh muốn hỏi về uy lực của ba tầng còn lại. Ông bác gõ đầu suy nghĩ, lát sau ông nói năm đó sư phụ của ông cũng không có nói về điều này bởi vì đã hơn trăm năm qua chưa có ai luyện qua "Hương Ba Công". Luyện tập "Hương Ba công" có thể nói là dựa vào nhân phẩm, cốt cách của người luyện. Người bình thường luyện "Hương Ba Công" thường mất ba, bốn mươi năm thành tựu lắm cũng chỉ tới tầng bốn. Thế nên uy lực của các tầng

tiếp theo căn bản là không ai biết được

Loại công phu này lại kén người luyện, chỉ những người có nhân phẩm, cốt cách phù hợp khi luyện tập mới đạt kết quả cao. Vì vậy trong sư môn của ông, nếu không có đồ đệ phù hợp để luyện "Hương Ba Công" thì cũng sẽ không miễn cưỡng truyền thụ, họ sẽ được truyền thụ loại công phu khác.

Ông còn nói thêm cách để kiểm tra xem "Hương Ba Công" đã luyện đến tầng mấy là dựa vào số chu thiên luyện tập mỗi tối, chín chu thiên là một tầng. Trần Thiên Minh có thể luyện mỗi tối bốn lần chu thiên, vậy hẳn đã luyện thành tầng thứ năm.

Sau khi ông bác đi khỏi, Trần Thiên Minh luyện thêm một ngày nữa thì đạt tới tầng thứ ba. Sở dĩ hắn thăng tiến chóng mặt như thế là do cốt cách, nhân phẩm của hắn rất phù hợp để luyện "Hương Ba Công", thứ hai là ông bác đã giúp hắn打通 kinh mạch toàn thân. Hắn đạt được thành tựu nhanh chóng gấp nhiều lần người bình thường thì cũng không có gì lạ.

Ông bác nói thị lực tăng tiến có thể phát hiện ra mục tiêu ở khoảng cách gấp mười lần so với người thường, tốc độ ra tay cũng tăng tiến tương đương như thế. Trần Thiên Minh đã trải nghiệm qua điều này, lần đánh nhau cùng Đại Ngưu đó, hắn đã hạ gục các đối thủ của mình chỉ trong chớp lát.

Thân thể nhẹ tựa én bay. Đây chính là cảnh giới thứ tư của "Hương Ba Công" Trần Thiên Minh cũng chưa thử qua cái này.

Khí lực bá đạo, có thể dùng cỏ cây hoa lá làm binh khí.

Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh nhớ rõ đêm đó hắn dùng một cây tăm để bắn muỗi. Hắn vội vàng đi ra phòng khách, lấy một cây tăm và quay lại phòng.

Trần Thiên Minh vận khí, ngón tay cái và ngón tay giữa cầm cây tăm. Hắn phóng cây tăm về phía tường.

"Bụp" một tiếng, cây tăm cắm vào tường. Nửa trước của cây tăm ghim trong tường, nửa sau (do hắn dùng lực quá mạnh) gãy ra và rơi xuống. Một cây tăm dài khoảng sáu, bảy phân, một nửa cắm lút sâu vào trong tường. Trần Thiên Minh lẽ lười, lắc đầu lợi hại, thật lợi hại.

"Thiết nghĩ năm đó, võ công của nhân vật chính trong tiểu thuyết Kim Dung cũng chỉ thế này mà thôi, cái này đúng là bách bộ xuyên dương. Ta cũng có thể coi là chuyên gia ám khí, ha, ha" Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh không khỏi cao hứng bật cười.

"Thiên Minh, con làm gì ở trong đó thế?" Mẹ của hắn ở bên ngoài nghe tiếng hắn cười trong phòng, sợ hắn xảy ra chuyện gì.

"Mẹ, không có gì đâu. Con đang đọc tiểu thuyết con cao hứng cười thôi" Trần Thiên Minh chợt nhận ra hắn đang cao hứng khác thường.

Mẹ ta ơi! Sau này ta không những phải chăm chỉ luyện "Hương Ba Công" mà còn tìm ra cách sử dụng "Hương Ba Công" cho hiệu quả mới được, Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

Kỳ thật Trần Thiên Minh không biết Ông bác đã không cho hắn biết một số việc. Ông chính là muốn Trần Thiên Minh tự mình cân nhắc, "Hương Ba Công" có đặc điểm là môn công phu sáng tạo. Nếu một người luyện "Hương Ba Công" theo quy củ của nó, cả đời cố gắng lắm cũng chỉ đạt tới tầng bốn hoặc tầng năm. Người khác biết bổ khuyết, sáng tạo thêm thì thu được hiệu quả rất lớn.

Đây là cũng là điều ông bác đặt hy vọng ở hắn. "Hương Ba Công" có một thuận lợi là khi luyện nó thì sẽ không bao giờ tẩu hỏa nhập ma, tệ lắm cũng chỉ là võ công không thăng tiến mà thôi.

Cái đó cũng làm cho ông rất yên tâm khi truyền thụ "Hương Ba Công" cho Trần Thiên Minh.

"Mình phải ra ngoài tìm chỗ luyện tập xem thân thể mình có nhẹ như chim én không?" Hắn thầm nghĩ.

"Mẹ, con ra ngoài làm chút chuyện, đồng nghiệp ở trường gọi điện mời con đi ăn khuya" Trần Thiên Minh đi ra phòng khách nói với mẹ đang xem ti vi.

"Muộn thế này còn đi ra ngoài, con?" Mẹ hắn nhìn đồng hồ, lúc này đã mười một giờ đêm.

"Mẹ, con đi lát rồi quay về ngay mà. Mẹ ngủ trước đi nha" Hắn nghĩ thầm: "Lúc này bất kỳ tên vô lại nào cũng không phải là đối thủ của mình".

Trần Thiên Minh lái xe tới khu công trường bỏ hoang hắn đã tới lần trước. Khu công trường bỏ hoang này chỉ là cái khung nhà cao bảy tầng, hoàn toàn trống rỗng.

Trần Thiên Minh dừng xe ở trước khu nhà, hắn xuống xe. Quan sát khung nhà, hắn thấy nó cao khoảng hai mươi mét. Trần Thiên Minh có chút sợ hãi, hắn không biết có thể bò lên trên đó không?

Trần Thiên Minh vận "Hương Ba Công", chân khí thoáng chốc đã lưu chuyển toàn thân. Hắn cảm thấy thân thể mình rất nhẹ nhàng. Hắn muốn thử dùng sức bật nhảy lên cao.

Ông trời ơi, hắn có thể nhảy cao trên hai mét.

"Ha, ha. Sớm biết như vậy, mình phải đăng ký tham gia cuộc thi nhảy cao quốc gia, xem ra mình có giành được giải quán quân" Trần Thiên Minh hào hứng nghĩ.

Trần Thiên Minh lại nhún chân nhảy lên, hai tay bám vào ban công của tầng hai, hắn co tay đẩy mình đứng trên tầng hai. Hắn lại tiếp tục nhảy, thực hiện

lại các động tác cũ.

Trong vòng vài phút, Trần Thiên Minh đã nhảy lên tới tầng thượng của tòa nhà. Hắn bám vào cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy xuống tầng sáu, cứ thế từng tầng một xuống đất

Quay xuống đất, Trần Thiên Minh vỗ tay hào hứng. Thật sự những điều này làm cho hắn rất kinh ngạc. Phi thiên đạo tặc gây án cũng chỉ thế này mà thôi. Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh lại bật nhảy hướng tới tầng thượng, hắn muốn thỏa mãn cơn nghiện của mình.

"Lần sau đi bắn chim sẽ không cần phải mang theo súng, đạn bắn chim nữa, chỉ tổ một người, lãng phí tiền bạc, chỉ cần mang theo ít tâm là được. Minh chỉ cần vận khí, phóng tâm, mười lần thì ít nhất cũng hạ được tám con chim. Ha, ha" Trần Thiên Minh vừa nghĩ, vừa cười đắc ý.

Thật ra cũng không thể trách hắn có suy nghĩ như thế được. Tự nhiên phát hiện ra mình có nhiều năng lực siêu nhiên vậy bảo sao hắn lại không không chế được chứ.

"Không biết mình có giống các khí công đại sư vận khí, phát chưởng, đánh ngã cây to đối diện, vận chưởng. Nếu không đánh đổ được, ít nhất cũng làm cho nó lay động nghiêng ngả" nghĩ vậy Trần Thiên Minh phát ra một chưởng về phía cái cây nọ.

Cái cây đại thụ đáng thương đó không có đổ, không có nghiêng ngả, có chăng là lá cây cũng lao xao, lay động một chút.

Trần Thiên Minh vui mừng tập trung tinh lực lần nữa, phát ra một chưởng. Lần này lá cây không có xao động.

Trần Thiên Minh thất vọng phát ra một chưởng nữa. Lần này lá cây trên ngọn cây khẽ xào xạc, lay động.

"Kỳ lạ thật, chuyện gì xảy ra vậy?" Trần Thiên Minh vừa xem xét bàn tay, vừa quan sát cái cây.

Lần này lá cây cũng lại xào xạc, lay động một chút. Trần Thiên Minh chăm chú nhìn vào tán cây, hắn bật cười "thì ra là thế, gió làm lá cây lay động, làm hại ta lại tưởng mình có thể vận khí đã vậy. Bất quá trở về phải chăm chỉ luyện công, chắc chắn nó sẽ không phụ lòng người." Hắn tự an ủi mình.

Trần Thiên Minh vừa lái xe quay lại con đường dẫn tới trung tâm thành phố, hắn nhìn thấy đằng trước có hai nam thanh niên đang lôi kéo một cô gái trẻ mặc quần áo trắng. Cô gái nọ dường như đang kêu la, vẫy gọi. Trần Thiên Minh dừng xe lại, mở cửa xe. Hắn móc túi lấy ra hai cây tăm. Hắn vận khí, búng nhẹ. "Ái, da" hai tên đó la lên đau đớn.

Có tiếng ngã nhào xuống đất.

Cô gái tóc tai bù xù, mặt mũi thất sắc thấy hai tên lưu manh buông mình ra, vội chạy đến bên cạnh Trần Thiên Minh, đáng vẻ hoảng hốt, cô khóc cầu khẩn hắn:

"Anh ơi, anh cứu em với. Em vừa từ nhà bạn học ra, gặp phải hai tên lưu manh này".

Trần Thiên Minh vừa kéo cô gái lên xe, vừa nói "Nhanh lên xe" Chiếc xe phóng đi bỏ lại hai tên lưu manh đang lẫn lộn đau đớn

"Anh à, nhà em ở ngay đây thôi. Anh cho em xuống xe ở chỗ này" Cô gái bảo Thiên Minh để cô xuống xe ở trung tâm thành phố.

"Anh ơi, đêm nay nhờ có anh, anh cho em số điện thoại và tên anh. Em muốn gặp lại anh để hậu tạ anh".

"Không cần đâu" Trần Thiên Minh nói xong lái xe đi. Hắn thầm nghĩ hôm nay về muộn thế này thế nào lại bị mẹ rầy la.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 63: CHỖ DỰA CỦA LÂM VIỆN TRƯỞNG

"Thiên Minh, hôm nay người của ủy ban đến gọi Lâm viện trưởng của bọn chị đi nói chuyện." Lý Yến vừa về đến nhà, ngay lập tức đã cao hứng nói với Trần Thiên Minh.

"Thật sao? Quá tốt! Cái đám rối việc của ủy ban đáng ra nên sớm đến tra, phải đưa hắn ra công lý." Trần Thiên Minh vỗ vỗ tay kêu hay.

"Thiên Minh, có phải là em tìm người của ủy ban không?" Lý Yến cảm thấy lần này người của ủy ban đến kiểm tra Lâm Hoa, chắc chắn là có quan hệ

đến Trần Thiên Minh.

"Chị, mặc kệ là ai, làm chuyện xấu, chắc chắn là sẽ gặp phải báo ứng, đúng không? Lần này Lâm Hoa bị tra, kết quả ra sao thì sau mới biết được?" Trần Thiên Minh vội chuyển đề tài, hẳn không muốn Lý Yến biết quá nhiều chuyện. Có nhiều chuyện biết nhiều cũng không tốt.

Lý Yến đi tới, hôn lên mặt Trần Thiên Minh một cái, nói: "Thiên Minh, em đối với chị thật là tốt."

Trần Thiên Minh quay mạnh đầu về phía sau, rồi lớn tiếng nói: "Mẹ ở phía sau kia."

Lý Yến vừa nghe thấy đi út ở phía sau, nàng vội nhảy dựng lên. Sau đó nàng quay lại nhìn, hóa ra là Trần Thiên Minh lừa nàng.

"Hừ hông, làm hại tim người ta nhảy mạnh như thế này." Lý Yến dùng phản quyền đánh Trần Thiên Minh. Nếu vừa rồi đi út thật sự đứng đằng sau, vậy quả thật là nguỵệt chết mất.

Trần Thiên Minh vuốt ve ngực của Yến, sau đó thừa cơ bắt lấy đôi song phong đầy đặn của nàng, nói: "Chị, chị nói là ở đây nhảy lên sao?"

Lý Yến nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm!"

Trần Thiên Minh lại dùng đôi tay xấu xa của hắn nắm lấy nửa vòng tròn trước ngực Lý Yến, mà song phong của Lý Yến quả thật rất co dãn, sờ lên cảm giác rất thoải mái. Trần Thiên Minh tất nhiên là rất xúc động. Hắn biết, nếu hắn thật sự muốn "bá vương ngành thượng cung", Lý Yến khẳng định là cũng không ngăn hắn. Nhưng mà hắn lại muốn Lý Yến tình nguyện, thôi thì cứ để cho tự nhiên đi.

Bỗng nhiên, Trần Thiên Minh lại quay lại nói: "Mẹ."

Lý Yến lần này lại không tin lời Trần Thiên Minh, hai tay cũng ôm lấy cổ Trần Thiên Minh, sau đó cười duyên nói: "Hừ hông, lại muốn lừa người ta."

Trần Thiên Minh vội vàng đẩy Lý Yến ra, sau đó ngồi rất nghiêm chỉnh.

Lý Yến lúc này mới ngẩng đầu, mẹ Trần Thiên Minh quả thật đang ở sau lưng, bà cũng vừa mới mua đồ ăn về.

Mẹ Trần Thiên Minh cao hứng nói: "Không sao, ta cái gì cũng không thấy, các con cứ tiếp tục đi." Mẹ Trần Thiên Minh cười cười rồi đi vào bếp, bà nghĩ rằng giấc mơ bà muốn ôm cháu rất nhanh sẽ thành hiện thực.

Lý Yến lúc này rất xấu hổ, nàng ôm mặt chạy vào trong phòng.

"Anh rể, hôm nay người của ủy ban có đến tra em" Lâm Hoa đóng cửa văn phòng của cục trưởng Cục Vệ Sinh Quan Thiên Sơn lại, sau đó nhanh chóng nói.

"Tìm cậu? Có chuyện gì vậy?" Quan Thiên Sơn vừa nghe người của ủy ban đến tra xét Lâm Hoa, trong lòng cũng rất chú ý hỏi.

"Tra xét việc em bao gái cùng với làm giả thuốc. Mẹ ơi, việc này đã bí mật như vậy, thế mà cũng bị bọn họ tra ra được. Đặc biệt là em đi bao gái, ủy ban còn đưa ra cả ảnh mà em và cô ta ở cùng nhau nữa." Lâm Hoa hiện giờ chỉ có thể dùng một từ để chỉ hắn đó là: không kịp thở.

"Cậu cũng lớn mật thật, họ thậm chí còn có cả ảnh cậu ở cùng cô gái kia ư?" Quan Thiên Sơn hiện giờ trong lòng rất hối hận, đã nói với hắn bao lần là cứ dính tới nữ nhân là rất mệt, nhưng mà tên này vẫn cứ háo sắc, hoàn toàn không nghe.

"Không, đó là ảnh chụp trộm. Mẹ nó, ủy ban chuyển thành An Toàn Cục rồi, loại chuyện này mà cũng có thể chụp được." Lâm Hoa nhớ lại vẫn còn tức giận.

"Cậu nhận sao?" Quan Thiên Sơn lúc này hỏi ngay vấn đề mấu chốt.

"Em, em nhận." Lâm Hoa cúi đầu, ừ ừ nói.

"Cậu là thằng ngốc, cậu cứ nói là không có việc này, ảnh kia chỉ là ảnh ghép, là người khác vu oan cho cậu." Nghĩ lại tên này thừa nhận, Quan Thiên Sơn cảm thấy có gì đó không tốt.

"Em lúc đầu cũng nói như vậy, chỉ là ủy ban đã tìm nữ nhân kia từ trước rồi, cô ta vừa nhìn thấy em, cái gì cũng khai hết luôn." Lâm Hoa vẻ mặt méo mó, phong quang của hắn từ trước, đến giờ đã hoàn toàn mất hết.

"Bây giờ thì khó đây." Quan Thiên Sơn nâng cằm, tự nói.

"Anh rể, anh nhất định phải cứu em. Anh mà không cứu em, em sẽ xong đời đó." Lâm Hoa thở dài nói.

"Tôi bây giờ còn có thể làm gì, ủy ban có thể sẽ còn tra cả đến tôi, đặc biệt là cái tên Hà "mặt đen" kia, tôi gặp hắn thì còn có thể trốn sao?" Quan Thiên Sơn đột nhiên nói: "Xem ra đành phải đi gặp lãnh đạo cũ của tôi, xem xem hắn có thể làm gì không."

"Là ai? Nhân vật đó là ai?" Lâm Hoa hai mắt lập tức sáng lên, có lẽ đây sẽ là cây cỏ cứu mạng của hắn.

"Ông ta là Chánh án Ngũ của thành phố, nếu ông ta còn không thể cứu cậu, vậy thì cậu chỉ có thể đi tù thôi!" Quan Thiên Sơn dùng bút gõ gõ vào bàn, "Cậu bình thường đã đắc tội với ai, tôi đã nói là cậu phải thu liễm một chút, nhưng cậu không nghe. Như vậy đi, tôi gọi điện cho ông ta một chút, mời ông ta tối nay ăn cơm. Cậu trở về chuẩn bị cho tốt, mấu chốt chính là ở lần chuẩn bị này đây." Tay Quan Thiên Sơn tạo thành thủ thế "S".

"Em biết rồi." Lâm Hoa cười gian trả lời. Con mẹ nó, tài khoản của bệnh viện hôm nay đã bị ủy ban phong tỏa, may mắn là mình vẫn còn quỹ đen, nếu không thì thật sự là không còn tiền rồi.

"Lão đại, vừa rồi cái tên viện trưởng Lâm Hoa khốn kiếp kia cùng với cục trưởng Cục Vệ Sinh Quan Thiên Sơn đến khách sạn của chúng ta, vào phòng 318, hiện giờ bọn họ còn chưa gọi đồ ăn, hình như là đang chờ người nào đó?" Lâm Quốc gọi điện thoại cho Trần Thiên Minh, thông báo tình hình cho Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh trong lòng chợt động: "A Quốc, chú giữ phòng 317 lại cho anh, anh lập tức tới ngay. Phải người chú ý ở bên ngoài, xem bọn họ mời ai tới ăn cơm. Còn nữa, cử phục vụ nào thông minh đi vào, xem bọn chúng có lộ ra tin tức gì không." Xem ra, Lâm Hoa đã đến bước "chó cùng dứt đuôi" rồi. Có thể làm quan được, hẳn chắc chắn là có mạng lưới quan hệ, nếu không hẳn rất khó mà sống trong giới quan trường được.

"Sao rồi? A Quốc." Trần Thiên Minh đi vào phòng 317, sau đó liền hỏi ngay Lâm Quốc.

"Người bọn họ đợi vẫn còn chưa tới, phục vụ vừa rồi cũng đã vào, nhưng bị bọn họ đuổi ra, nói là không được gọi thì không được vào, xem ra bọn họ cũng rất thận trọng." Lâm Quốc bình thường thăm dò tin tức rất nhanh, nhưng mà bây giờ cũng vẫn bó tay không có biện pháp.

"Không vội, chú cứ chờ xem, đợi xem chúng nói gì." Trần Thiên Minh bình tĩnh nói.

"Lão đại, người đến là Chánh án Ngũ." Lần này Lâm Quốc rất sốt ruột. Người đến chính là người có quyền lớn thứ hai của thành phố, nếu hắn nhúng tay vào, vụ này chắc chắn là rất phiền toái.

"Anh biết, chú cứ ra ngoài trước đi." Trần Thiên Minh vừa nghe thấy người đến là quan tòa của thành phố, cũng rất sốt ruột.

Trần Thiên Minh đợi Lâm Quốc rời đi, sau đó hắn lập tức ra khóa cửa, sau đó vận khởi "Hương Ba Công", sau đó đem chân khí vận chuyển đến tai. Rồi chậm rãi, Trần Thiên Minh loáng thoáng nghe được thanh âm bên trong phòng 318.

"Lão Quan, chú có chuyện gì thì nói đi, ta lát nữa còn có tiệc." Một thanh âm uy nghiêm cất lên, phòng chừng là vị Quan tòa kia.

"Chánh án Ngũ, đây chính là Tiểu Lâm, thân thích của em, hắn làm việc ở bệnh viện thành phố số 3, hắn bây giờ đang gặp chuyện, bị ủy ban tóm. Anh xem có thể nói giúp với người của ủy ban, đem chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có." Đây là thanh âm của Quan Thiên Sơn, trước kia Trần Thiên Minh cũng đã nghe qua một lần rồi.

"Đây, việc này thì có chút khó khăn, tên Hà 'mặt đen' kia rất khó chịu, tuy ta lớn hơn hắn một cấp, nhưng mà hắn ra sao thì người cũng không phải là không biết." Thanh âm kia có chút khó xử nói.

"Chánh án Ngũ, nếu anh không giúp đỡ, thằng thân thích của em chắc chắn là xong đời đó. Tiểu Lâm, người nhanh đem tài liệu ra cho Chánh Án Ngũ xem." Quan Thiên Sơn thấy có cửa vội nói.

Qua một lúc, thanh âm kia lại tiếp tục: "Được, để ta đi nói chuyện với tên Hà 'mặt đen' kia, xem hắn có để cho ta chút mặt mũi không."

"Vậy thì tốt rồi, thật là cảm ơn trời đất, Chánh án Ngũ, chúng ta ăn cơm xong thì đi thôi." Quan Thiên Sơn lúc này cao hứng như thấy vợ chết vậy.

"Không cần, ta phải đi rồi, lát nữa còn phải gặp một thương nhân nước ngoài, còn các người cứ chờ điện thoại của ta. Đặc biệt là Tiểu Lâm, người cũng không cần đến văn phòng tìm ta." Sau đó thì Trần Thiên Minh nghe được tiếng cánh cửa đóng lại.

"Lão đại, Chánh Án đã đi rồi." Lâm Quốc đẩy cửa vào nói.

"Anh biết, A Quốc, có khó khăn rồi, Chánh Án Ngũ muốn nhúng tay vào việc này, anh phải đến tìm Hà thư ký để nói chuyện rồi." Trần Thiên Minh đứng dậy nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

CHƯƠNG 64: QUAY VỀ

Trần Thiên Minh lại một lần nữa tiến vào văn phòng của thư ký Hà .

Sau lưng thư ký Hà có một cái giá sách, bên trên đặt rất nhiều quyển sách rất dày, bên trái bàn làm việc có một bình Vạn Niên Thanh, làm cho vẻ nghiêm túc của căn phòng tăng thêm rất nhiều sức sống.

"Cậu tìm tôi có việc gì?" thư ký Hà vừa thấy Trần Thiên Minh đi vào, vẻ mặt cũng cười tiếp đón.

"Vâng" Trần Thiên Minh gật đầu đáp. "Thư ký Hà, tôi có câu này không biết có nên nói hay không?" Trần Thiên Minh sợ Hà Thư Ký vì giúp hắn mà đắc tội với Chánh án Ngũ, cho nên hắn mới ướm lời trước.

"Nói đi." Hà Thư Ký cười to đáp. "Tôi muốn nói cho cậu, chuyện mà cậu đã báo, hiện tại đã được điều tra, kết quả ra sao, còn phải chờ nhóm điều tra báo lại đã. Chẳng qua tôi có thể tiết lộ một chút, Lâm Hoa này quả thật là có vấn đề."

"Hà, thư ký Hà, Lâm Hoa đã tìm Chánh án Ngũ hỗ trợ rồi." Đột nhiên Trần Thiên Minh đem chuyện mà hôm nay mình nghe được ở trong nhà hàng nói ra toàn bộ.

"Ồ, hắn tìm Chánh Án Ngũ?" Hà Thư Ký khẽ ngẩng đầu lên hỏi.

Qua một lúc, thư ký Hà mới hỏi Trần Thiên Minh: "Cậu làm sao mà biết được tin tức này?" thư ký Hà lúc này đột nhiên phát hiện thanh niên trước mặt này rất không đơn giản.

"Là một bằng hữu của tôi nói ra, cho nên tôi mới chạy đến nói cho ông, để ông còn kịp thời mà chuẩn bị." Rốt cuộc là thư ký Hà có dám làm không? Trong lòng Trần Thiên Minh cũng không đoán được.

"Ồ." thư ký Hà cũng hơi ngạc nhiên, ông ta cũng không tin cái tin tức này là do bằng hữu của Trần Thiên Minh nói cho. Trần Thiên Minh này, chỉ bằng vào tài liệu mà lần trước hắn giao nộp, lại còn có thể chụp được cả ảnh của Lâm Hoa và tình nhân của hắn đang thân mật rõ ràng như vậy, đây chắc chắn là việc mà người bình thường không thể làm được, cho dù là để đội cảnh sát xử lý, chắc chắn cũng không làm được như vậy.

Thư ký Hà rất tò mò về Trần Thiên Minh. Một tên tiểu tử trông nhàn nhã như vậy, rốt cuộc còn ẩn dấu những gì nữa? Hắn chỉ là một thầy giáo thôi sao? Trong lòng thư ký Hà cũng tự hỏi mình.

"Tôi biết, cảm ơn cậu đã nói cho tôi tin này." thư ký Hà tự mình đứng dậy đưa cho Trần Thiên Minh một cốc nước.

"Cái này..." Trần Thiên Minh vừa muốn nói lại thôi.

"Cậu là sợ án phạt sẽ bị sửa đổi, tôi sẽ không xử lý nữa đúng không?" thư ký Hà nhìn Trần Thiên Minh hỏi.

Trần Thiên Minh cũng gật gật đầu.

"Tôi nói cho cậu biết, bản án này tôi mặc kệ là ra mặt, tôi cũng sẽ tra ra rõ ràng mới được. Tôi là thư ký của ủy ban, nếu đến cả tôi cũng không thể quản, vậy thì còn ai quản." thư ký Hà càng nói càng kích động, hai tai cũng đỏ bừng lên.

"Nhưng, chỉ là đó chính là Chánh án Ngũ, hắn so với ông..." Trần Thiên Minh vừa nói được một nửa vội ngừng lại, bởi vì không cần hắn nói, thư ký Hà cũng hiểu điều này.

"Chức vị của hắn cao hơn tôi, tôi biết." thư ký Hà cũng gật gật đầu.

"Vậy, không cần 'cứng đối cứng', có thể dùng phương pháp khác không?" Trần Thiên Minh cũng chỉ nói được một nửa, dù sao đối diện cũng là lãnh đạo, lãnh đạo thì tất nhiên có cách nghĩ của lãnh đạo.

"Cậu nói là dùng phương pháp khác sao? Phương pháp gì?" thư ký Hà càng lúc càng cảm thấy tên tiểu tử này rất thông minh.

"Nếu chúng ta trước tiên tìm thư ký thành phố, nói cho hắn biết việc này, vậy thì tên Chánh án Ngũ kia cũng không dám làm quá. Ông cũng không phải trực tiếp đấu với Chánh án Ngũ." Trần Thiên Minh đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

Thư ký Hà nghe thấy lời Trần Thiên Minh nói, trong lòng cũng tự hỏi, sau đó có chút khẽ cười, gật gật đầu.

"Được, việc này cứ để tôi xử lý." thư ký Hà lại theo thói quen gõ gõ vào bàn.

"Vậy thì tôi xin phép. Thư ký Hà, ông quan tâm đến chuyện của tôi, tôi không thể không để ý được. Nếu sau này ông có gì cần, tôi sẽ làm hết sức mình. Đây là số điện thoại của tôi." Trần Thiên Minh đem danh thiếp để lên bàn của thư ký Hà, sau đó bổ sung thêm một câu. "Tuy tôi chỉ là một thầy giáo, nhưng mà tôi cũng có khá nhiều bằng hữu, có khi lại giúp được việc gì đó."

[/COLOR] *****

[COLOR=DarkRed]

Đi làm, Hà Thư Ký liền đem tài liệu có quan hệ đến Lâm Hoa cho thư ký Hoàng của thành phố.

"Thư ký Hoàng, tôi có phần tài liệu này, ông xem xem" thư ký Hà đem tài liệu để lên bàn của Hoàng Thư Ký.

Thư ký Hoàng xem một lúc, cười mắng: "Tên Hà "mặt đen" này, công việc bề bộn nên hồ đồ rồi sao, việc nhỏ như vậy mà cũng phiền đến tôi sao?"

"Thư ký Hoàng, tôi biết đây là việc nhỏ, nhưng mà bên trong còn có sự tình khác, đây đã không còn là chuyện nhỏ nữa rồi." thư ký Hà cố ý gọi ý một chút.

"Ủm? Là ai vậy?" thư ký Hoàng vừa nghe thấy thư ký Hà nói trong có vấn đề, vì thế cảnh giác hỏi.

"Tôi đại khái cũng không rõ lắm, nghe nói là một lãnh đạo của thành phố chúng ta. Cho nên tôi mới cân nhắc xem có nên tra hay không?" thư ký Hà nói.

"Hà "mặt đen", chuyện này đâu giống tác phong của ông? Bình thường ông không sợ trời sợ đất gì mà, sao hiện giờ lại chậm chạp như vậy chứ?" thư ký Hoàng nhìn lại thư ký Hà, cảm thấy có chuyện kỳ quái. Bình thường Hà "mặt đen" chắc đã hạn không được mà lao đến làm rõ tất cả rồi, làm sao có thể đưa đến cho mình giải quyết chứ.

"Tôi bình thường đã đắc tội với rất nhiều người, vì vậy không phải làm cho rất nhiều người sợ sao? Ông nói xem tôi phải làm gì, thư ký Hoàng?" thư ký Hà cũng biết thư ký Hoàng là người chính trực, vì thế ông ta mới tìm đến.

"Chuyện này còn cần hỏi sao? Người này phạm vào hai tội, bao gái, tham ô, hai điều này theo luật đều khó thoát tội, ông ngày mai chỉ cần như lơ đăng nói ra ở ủy ban thường ủy, hoặc là cho người làm một cái báo cáo, trung cầu ý kiến của ủy ban thường ủy, tôi xem xem ai dám tha cho hắn. Còn nữa, ông cũng không cần đem tôi làm lá chắn. Ủy ban của ông làm gì? CHÍNH là chuyên đắc tội người khác mà. Không cần phải lừa tôi." thư ký Hoàng cùng thư ký Hà đều cười cười.

"Lão lãnh đạo, tôi làm việc với ông cũng lâu rồi, ông luôn để tôi chống đỡ phía trước, vì thế cũng nên để ông ngăn cản lần này chứ." thư ký Hà vui đùa nói.

"Được, không có việc gì nữa thì đừng làm phiền tôi, tôi vẫn còn một đồng văn kiện trên bàn kia." thư ký Hoàng cũng bắt đầu trực khách.

"Được, tôi ngày mai sẽ đem việc này ra thảo luận với ủy ban thường ủy." thư ký Hà nói xong rồi cũng đi ra ngoài.

"Thư ký Hà, Chánh án Ngũ mời ông qua gặp một chút." Bí thư của Chánh án Ngũ gọi điện cho thư ký Hà nói.

"Ồ, Bí thư Vương, tôi hiện giờ đang cùng mấy nhân viên có một vụ án, có chuyện gì quan trọng hơn sao? Có thể nói luôn trong điện thoại không?" thư ký Hà cố ý không đi, lại còn cố cường điệu là bên cạnh mình đang có mấy nhân viên, phòng chừng là bí thư kia cũng không dám nói ra.

"Không, cũng không có gì quan trọng đâu, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Ông có rảnh thì đi tới một chút, Chánh án Ngũ đang muốn gặp ông." bí thư Vương cũng không dám nói, dù sao thì Lâm Hoa cũng đang phạm tội, cầu tình lúc này cũng không phải là tốt lắm.

"Được, tôi làm xong việc bên này sẽ qua ngay." thư ký Hà nói xong rồi cúp máy.

"Xem ra việc này đúng là thật, Chánh án Ngũ cũng đã cho người gọi điện tới." thư ký Hà uống cốc nước. Cái chiêu tìm thư ký Hoàng này quả là có tác dụng, chính mình cùng Chánh án Ngũ cũng làm quan đã lâu, nếu chẳng may Chánh án Ngũ có tìm đến mình, vậy thì cứ nói là đã nói chuyện này với thư ký Hoàng, thư ký Hoàng cũng muốn nghiêm khắc tra xét. Tuy nói là thư ký Hoàng với Chánh án Ngũ cùng cấp bậc, nhưng mà ở thành phố này, thư ký Hoàng vẫn lớn hơn. Như vậy chính mình cũng sẽ không đắc tội với lãnh đạo, mà có thể tránh được phiền phức. Mà nghĩ lại phong cách làm việc bình thường của mình, có thể nên suy nghĩ lại một chút. Nếu không phải là có thư ký Hoàng giúp đỡ, công việc của mình chắc là vẫn "dậm chân tại chỗ" từ lâu rồi.

"Trần Thiên Minh, tên tiểu tử này rất có ý tứ." thư ký Hà đem cốc nước hạ xuống, âm thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 65: CÓ TỘI PHẢI CHỊU

"Thầy giáo Trần Thiên Minh đó có phải không? Tôi là Hà Liên." Ở đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của thư ký Hà. "Hôm nay chúng tôi đã đưa vụ việc ra hội nghị thường ủy, cũng đã đồng ý tiến hành phúc thẩm Lâm Hoa, hắn hiện giờ đang bị chúng tôi giám sát. Lần này hắn chắc chắn chạy không thoát, ai cũng không thể giúp hắn nữa rồi." thư ký Hà vừa cười to vừa nói.

"Cám ơn ông, thư ký Hà. Ông vất vả rồi. Vậy hôm nào tôi mời ông đi ăn." Nghĩ lại nếu không phải có thư ký Hà ra mặt, bây giờ chắc chắn là không có biện pháp gì rồi.

"Ha ha, chờ sau này có thời gian tôi sẽ gọi điện lại cho cậu!" thư ký Hà nói xong rồi cúp điện thoại.

"Ông chủ Trần, lần này thật là phải cảm ơn ông rồi." Mạch Đại Quân giờ chén rượu lên nói. Tuy nói hiện giờ mình là phó cục trưởng, nhưng mà mình phụ trách, quyền trong tay cũng có thể xử lý, như vậy cũng xem như có nhiều cơ hội tiếp xúc với cấp trên. Mạch Đại Quân nghĩ đến đây, trong lòng rất thỏa mãn.

"Mạch viện trưởng, thư bổ nhiệm của ông cuối tuần sau sẽ tới. Bây giờ tôi chúc mừng ông trước vậy." Tăng Quan Thông cũng giờ chén lên nói với Mạch Đại Quân.

"Ha ha, Tăng cục trưởng, ông sau này nhớ chú ý nâng đỡ cho tiểu đệ chút nha!" Mạch Đại Quân cao hứng cười. Lần này làm đúng việc, Trần Thiên Minh giúp hắn tìm Tăng Quan Thông, không tốn nhiều công phú cũng có thể lên được thành viện trưởng, vì Lâm viện trưởng cũ có liên quan tới mấy vụ việc, Quan cục trưởng cũng không dám can thiệp nhiều, theo lẽ thường, Mạch Đại Quân lúc này liền chiếm được chút tiện nghi.

"Mạch viện trưởng, sau này chị của tôi còn nhờ ông chiếu cố nhiều, ông biết không, nếu có người khi dễ chị của tôi, tôi sẽ cho hắn nhiều bất ngờ rất thú vị." Nói tới đây, ánh mắt của Trần Thiên Minh cũng xuất hiện chút sát khí.

"Ông chủ Trần, điều này là tất nhiên, còn người tên Phụng Ngọc kia, tôi nhất định sẽ điều cô ta đến chức vụ khác, như là hộ lý hay gì gì đó." Mạch Đại Quân thấy ánh mắt của Trần Thiên Minh, trong lòng cũng thấy sợ.

"Đến đi, cùng uống nào!" Tăng Quan Thông lại nói tiếp.

"Thầy Trần." Hiệu trưởng Lý đứng ở cửa kêu lên.

Trần Thiên Minh vừa mới về trường, ngay lập tức đã chạm trán với Hiệu trưởng Lý. Hắn vốn muốn quay về phòng ngủ một chút, nhưng mà đột nhiên lại gặp cái tên vô công rồi việc này.

"Anh đi đâu? Vì sao lại không ở trường?" Về mặt Hiệu trưởng Lý rất cao hứng, hắn vừa rồi đến phòng tìm Trần Thiên Minh, nhưng tìm hoài cũng không thấy, hiện tại gặp hắn, thật là dịp tốt để giáo huấn hắn, đúng là dịp may khó bỏ.

"Trong nhà tôi có việc" Trần Thiên Minh tuy không thích tên này, nhưng hiện cũng chưa muốn làm hắn mất mặt quá. Dù sao hắn cũng là hiệu trưởng, là cấp trên của mình.

"Có việc cũng không thể tùy tiện như vậy, anh là thầy giáo nhân dân quang vinh, là chức nghiệp sáng ngời như ánh mặt trời, anh nói xem, anh bây giờ trông như thế nào? Một chút tính kỷ luật cũng không có, anh phải hiểu rằng, đây là trường học, không phải là cái chợ, anh lại không coi đây là trường học, không coi tôi là Hiệu trưởng, không coi mình là thầy giáo, anh quả thật là so với công nhân ngoài đường còn không bằng" Hiệu trưởng Lý mắng liền một hơi, trong lòng cảm thấy rất là cao hứng.

Cho tới tận giờ, Hiệu trưởng Lý trong các cuộc họp ăn nói đều là từng câu rồi lại tiếp từng câu, cảm giác như đang táo bón vậy, cả nửa ngày cũng cũng ra được, đầu có lưu loát như bây giờ.

Hắn vừa rồi mắng Trần Thiên Minh, nói như là vấn, mà chính hắn cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Từ trước đến giờ đâu có chuyện như vậy, nếu không phải có hai ngàn đồng của Diệp Đại Vĩ kia, hắn thật sự là sẽ cao hứng ôm Trần Thiên Minh kêu lớn rồi.

Trần Thiên Minh vừa nghe thấy Hiệu trưởng Lý mắng như vậy, cũng rất bức mình, nhưng mà cũng không muốn cứng đối cứng với hắn, vì thế cũng không nói gì.

"Còn có việc gì nữa không? Hiệu trưởng Lý?" Về mặt Trần Thiên Minh đã không còn kiên nhẫn được nữa, hắn thật muốn cho tên đầu heo này một cước.

"Anh nghe cho tôi, anh sau này muốn rời trường học đi đâu, phải xin phép của tôi, mặc kệ là anh có lớp hay không. Biết chưa?" Hiệu trưởng Lý lớn tiếng nói.

"Cái gì? Muốn rời trường phải xin phép anh?" Trần Thiên Minh nói lớn, hiện tại ở trường đều là giáo viên đi dạy, họp, có lớp thì mới ở trường, bình thường nếu không có việc gì thì sẽ không ở lại trường, thế mà bây giờ Lý hiệu trưởng lại muốn hắn phải xin phép trước mới được đi.

"Vốn trường học không có quy định này, nhưng anh khoảng thời gian dài cũng không có mặt ở trường, luôn chạy ra ngoài, Thiên Minh! Anh là một thầy giáo trẻ, lãnh đạo trường học chúng tôi nếu không quản anh một chút, vậy thì không được." Lời nói của Hiệu trưởng Lý rất chân tình, nhưng chưa đầy về âm hiểm. "Cho nên ban lãnh đạo trường học quyết định, anh không được rời trường học, nếu muốn đi, phải xin phép tôi trước."

"Cuối tuần cũng phải làm vậy?"

"Cái đó, cái đó thì không cần, tôi nói là từ thứ hai đến thứ sáu." Hiệu trưởng Lý cũng không có hồ đồ, cuối tuần được nghỉ là do luật định, trường học cũng không quản được.

"Còn nữa, anh nếu mà không xin phép tôi, ban lãnh đạo trường học sẽ có biện pháp xử phạt anh." Hiệu trưởng Lý nhũn mày trông giống như đầu gối, vừa ngốc vừa buồn cười.

"Lý..." Trần Thiên Minh còn muốn lý luận với Hiệu trưởng Lý.

"Anh không cần nói, cứ như vậy đi, đây là quyết định của trường học. Ai bảo anh bình thường không chịu chấp hành tốt kỷ luật." Hiệu trưởng Lý xua xua tay không cho Trần Thiên Minh nói thêm, sau đó bước đi.

Hắn vừa đi liền ngay lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Trần Thiên Minh cũng cảm thấy rất kỳ quái, bình thường Hiệu trưởng Lý tuy là không quản chuyện gì cả, nhưng mà cũng không cần phải quản chuyện của hắn chứ, còn muốn hắn rời khỏi trường phải xin phép nữa.

Chẳng lẽ là có chuyện gì sao? Trần Thiên Minh liền vận "Hương Ba Công" nghe xem Hiệu trưởng Lý đang gọi cho ai.

"Ông chủ Diệp đó ư? Ha ha, là tôi, Hiệu trưởng Lý đây, vừa rồi tôi đã gặp Trần Thiên Minh."

"Tiểu tử này vừa bị tôi mắng một trận, ha ha, ông hết giận chứ!"

"Có, có, tôi còn chinh hấn rất nhiều! Khiến hấn sau này muốn rời trường thì phải xin phép nữa, nếu không xin phép, cứ chờ xem tôi xử lý hấn thế nào."

"Ha ha, ông chủ Diệp, ông đừng khách khí, chuyện của ông cũng là của tôi mà! Ông sau này cứ phân phó một tiếng, tôi nhất định sẽ làm."

"Ông chủ Diệp, cùng ông chơi quã là rất thú vị, ha ha. Ông đối với tôi có ý gì, tôi sẽ đáp lễ mà."

Tên đầu heo Hiệu trưởng Lý liền cúp máy.

"Ông chủ Diệp?" Trần Thiên Minh liền cố nghĩ xem ai là ông chủ Diệp, hơn nữa còn có oán thù với mình nữa.

"Diệp Đại Vĩ!" trong lòng Trần Thiên Minh rất tức giận, thì ra là tên khốn kiếp Diệp Đại Vĩ kia, hóa ra hấn lại tìm Hiệu trưởng Lý đầu heo này để chinh mình.

"Hay cho một tên Diệp Đại Vĩ, Trần Thiên Minh tao không phát uy, mày lại cho tao là mèo bệnh, vậy thì tao cho mày xem!" Trần Thiên Minh tức giận nắm chặt tay, thật sự là muốn đem Diệp Đại Vĩ đi đánh một trận.

"Hiệu trưởng Lý à Hiệu trưởng Lý! Người làm khó Trần Thiên Minh ta, do đó đừng trách ta. Các người chuẩn bị đi!" Trần Thiên Minh cắn hận cắn răng nghĩ.

Thế giới này chính là như vậy, người càng hiền lành, người khác càng coi thường. Người càng vô lại, người khác sẽ sợ người.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 66: LẠI GIÚP MỸ NỮ SỬA ĐIỆN

"Thầy Trần Thiên Minh!" Từ ngoài cửa vang lên tiếng gọi Trần Thiên Minh.

"Không thể nào? Đến tìm mình nhanh vậy sao, mình còn chưa ngủ nữa mà?" Trần Thiên Minh nghĩ thầm. Hắn vừa mới trở về phòng định ngủ, ai ngờ giờ ngoài cửa lại vang lên tiếng gọi hắn.

"Sẽ không phải là Lý hiệu trưởng lại tìm đến chứ? Dường như không phải, tiếng nói ở ngoài cửa giống của phụ nữ hơn, trong thời gian ngắn như vậy, cho dù Lý hiệu trưởng có làm giải phẫu chuyển đổi giới tính cũng không nhanh như vậy." Trần Thiên Minh ngấm lại, ra mở cửa.

"Cô Lưu?" Trần Thiên Minh mở cửa thì thấy, thì ra là cô giáo Lưu Mỹ Cầm. Hoàn hảo, không phải tên đầu heo Lý hiệu trưởng kia. Trần Thiên Minh vững tâm.

"Trần, thầy Trần, anh có rảnh không?" Lưu Mỹ Cầm rất rục rờ, có chút ấp a ấp úng.

Lưu Mỹ Cẩm có thân hình rất đẹp, tuy không đẹp bằng Hà Đào, nhưng cũng chẳng kém là bao. Bất quá cô ấy bình thường làm người có chút mềm yếu, làm chuyện gì cũng lén lút. Đặc biệt là bộ ngực của cô ấy, làm cho người ta thật sự muốn vuốt ve lên đấy một cái.

"Tôi, có rảnh?" Trần Thiên Minh còn chưa kịp lấy lại tinh thần, hắn đang muốn ngủ, rốt cuộc là rảnh hay là không rảnh đây.

"Anh rảnh à! Tốt quá!" Lưu Mỹ Cẩm cao hứng cười.

"Tôi, tôi..." Trần Thiên Minh vốn muốn tự hỏi một chút, nhưng Lưu Mỹ Cẩm lại nghe thành "hắn có rảnh".

Bất đắc dĩ hắn đành phải hỏi: "Cô có chuyện gì à?"

"Là thế này, phòng tôi không có điện, không hiểu xảy ra chuyện gì, anh có thể giúp tôi không?" Thì ra là phòng Lưu Mỹ Cẩm không có điện.

Không có điện? Không phải chứ? Lần trước trong phòng Lưu Mỹ Cẩm không có điện, mình khi nào trở thành thợ điện đây? Chẳng lẽ trong trường không có thợ điện sao?

Chẳng lẽ lý hiệu trường không để mình làm thầy giáo nữa, bắt làm thợ điện? 100% là không có khả năng, hắn không thể từ bỏ quyền lợi của mình như vậy.

Chẳng lẽ Hà Đào đã nói cho Lưu Mỹ Cẩm lần trước mình sửa điện giúp cô ấy? Chỉ có 39% như thế, bởi vì lần trước mình giúp Hà Đào sửa điện, nhưng đã làm cho mình nhìn trộm được một ít xuân quang.

Chẳng lẽ? Chẳng lẽ Lưu Mỹ Cẩm xem trọng mình, muốn mình sửa điện giúp cô ấy, để mình có thể nhìn xuân quang của cô ấy? Dù sao mình và cô ấy ở hai phòng cách xa nhau, tại sao không tìm thầy khác, lại tìm mình chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Thiên Minh cao hứng thật muốn bay lên trời. Mình đẹp trai có khác, tuy không thể cuốn hút hàng nghìn hàng vạn cô gái, nhưng có thể cuốn hút giáo viên, cũng không tệ. Hắn lại ngược nhìn bộ ngực của Lưu Mỹ Cẩm, không kìm được nuốt nước miếng cái ực.

Trần Thiên Minh vẻ mặt hưng phấn, cao hứng nói: "Tốt tốt tốt, lúc này tôi rảnh." Hắn cao hứng cứ như là Lưu Mỹ Cẩm đến giúp hắn sửa điện, chứ không phải hắn đến giúp Lưu Mỹ Cẩm sửa điện.

Trần Thiên Minh vừa đi vừa suy nghĩ cân nhắc: "Đi đến nơi, đầu tiên là sửa cầu chì bị hư, sau đó lại để cho Lưu Mỹ Cẩm giữ ghế cao cho mình, trong phòng nằng tấ cả loại này, ở góc độ như vậy sẽ tốt hơn, tiếp theo mình sẽ để cho nàng giúp đỡ, mình vừa giả bộ nhìn xuống để sửa cầu chì bị hư, vừa nhìn cảnh tượng xinh đẹp bên dưới."

"Thầy Trần, đến rồi," Ở phía sau Lưu Mỹ Cẩm kêu lên.

Trần Thiên Minh vừa nghe, mới hồi phục lại tinh thần. Bởi vì hắn nghĩ đến say mê, đã đi qua phòng Lưu Mỹ Cẩm. Đến trước cửa phòng một thầy. Thầy họ Trương Trần Thiên Minh tìm hắn có việc, liền chào đón, lại còn bắt chuyện với Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh đành phải cũng ông thầy kia nói chuyện một chút, sau đó chạy trở lại. Hắn đi vào phòng của Lưu Mỹ Cẩm, liền nói: "Cầu chì bị hư!"

"Cầu chì bị hư?" Lưu Mỹ Cẩm hỏi.

"Ồ!" Trần Thiên Minh lúc này mới nhớ là mình chưa hề xem thiết bị điện của phòng Lưu Mỹ Cẩm, ngay cả cầu chì cũng chưa hề xem, mình cứ võ đoán như vậy, dường như có phần vội vàng.

"Đây là phỏng đoán của tôi, hiện giờ trạng thái trong này đều hư cả." Trần Thiên Minh che giấu sự thất thố của mình, tự biện mình.

"Cô có loại ghế cao không?" Trần Thiên Minh nói. Hiện giờ Trần Thiên Minh muốn đứng ở trên ghế cao, để có thể nhìn ngắm cặp nhũ bên trong quần áo của Lưu Mỹ Cẩm.

"Có, tôi đi lấy cho anh." Lưu Mỹ Cẩm trả lời.

Hết thầy dự định của kế hoạch đã tiến hành. Trần Thiên Minh thầm cao hứng.

Lưu Mỹ Cẩm đưa ghế cho Trần Thiên Minh xong, liền trở về phòng không biết làm gì.

"Không phải chứ? Cô không lo ta sẽ ngã xuống sao, ngã sẽ trọng thương, tàn phế." Trần Thiên Minh vừa trách Lưu Mỹ Cẩm, vừa thăm thẳm. Bất quá hắn không dám nói ra, không thể làm gì khác ra đứng ở trên cái ghế cao. (bất quá ghế này cũng không cao, căn bản là không có người đỡ)

Trần Thiên Minh mở cầu chì là xem, cầu chì không bị cháy, vẫn bình yên vô sự.

Cái này làm cho Trần Thiên Minh buồn bực, hắn chỉ biết sửa điện có chừng đó. Giờ phải làm sao?

"Có phải là cầu chì bị hư không?" Lưu Mỹ Cẩm nhảy xuống ghế đưa cho Trần Thiên Minh một ly nước.

Thì ra là rót nước cho mình uống, sớm biết nàng đem nước cho mình, hắn đã ngồi ở trên ghế một lúc rồi.

"Không, không phải." Trần Thiên Minh đỏ mặt, vì vừa rồi hắn đã vô đoán mà xấu hổ. "Tôi mới xem lại." Trần Thiên Minh không muốn lãng phí cơ hội này, lập tức sải bước trên chiếc ghế cao, sau đó không hề nhìn vào cầu chì, mà lại trực tiếp nhìn xuống bộ ngực của Lưu Mỹ Cẩm.

"Thầy nhìn gì vậy?" Lưu Mỹ Cẩm kỳ quái nhìn Trần Thiên Minh, bởi vì nàng thấy Trần Thiên Minh không nhìn cầu chì, mà là nhìn nàng. Sau một lúc, Lưu Mỹ Cẩm dường như hiểu ra, nàng vội chỉnh lại cổ áo.

Trần Thiên Minh thất vọng, vừa mới nhìn một chút, nhưng Lưu Mỹ Cẩm dường như đã phát hiện, đã kéo chặt cổ áo, làm mình cái gì cũng chẳng thấy.

"Tôi nhìn xem dây điện phòng cô có vấn gì không." Dây điện thì Trần Thiên Minh còn có thể xem, nếu là thiết bị điện hoặc ổ cắm bị hư, thế thì hắn chỉ có nước đeo giày da vào rồi chạy trời chết thôi.

"Tốt, anh nhìn xem sao, thật ngại quá, vất vả anh rồi." Lưu Mỹ Cẩm ngượng ngùng nói.

"Không có gì, cô không cần khách sáo! Mọi người là đồng nghiệp, nên giúp đỡ lẫn nhau!" Những lời này Trần Thiên Minh cảm thấy dường như mình đã từng nói ở đâu rồi.

Trần Thiên Minh đem chén nước đặt trên bàn, xem lại chỗ cầu chì nối với dây điện.

"Ừm, có thể hay không do ở đây?" Trần Thiên Minh chú ý đến một đoạn dây điện trong phòng Lưu Mỹ Cẩm, dây điện này hình như có chút đứt.

Trần Thiên Minh đi chuyển trên ghế, đứng không vững. Do bức tường không đều, nên hắn vừa đi tới, thân thể hơi nghiêng xuống."

"Cẩn thận." Lưu Mỹ Cẩm bước lên phía trước đỡ lấy ghế cho Trần Thiên Minh.

"Ai!" Trần Thiên Minh thảm máng mình, sớm biết như vậy, ngay từ đầu mình nên đứng không vững. Nên dùng chiêu này, để Lưu Mỹ Cẩm tới đỡ ghế giúp mình.

Trần Thiên Minh lém nhìn xuống dưới, hắn lại thảm thờ dài một tiếng.

Bởi vì Lưu Mỹ Cẩm một tay đỡ ghế, một tay cố tình ấn chặt cổ áo sơ mi của mình, ấn chặt cổ áo của nàng, giờ đừng nói muốn nhìn phong cảnh bên trong, dù là cổ của Lưu Mỹ Cẩm, muốn nhìn một chút cũng khó.

Trần Thiên Minh đành bất đắc dĩ nhìn lên trên, đúng là dây điện bị đứt. Trần Thiên Minh trong lòng vui vẻ, hôm nay không phải mất mặt mà về rồi.

"Cô Lưu, dây điện của cô có thể bị chuột cắn đứt, cô có băng dính không?"

"Có." Lưu Mỹ Cẩm một hồi liền đem băng dính đến cho Trần Thiên Minh.

"Có phải do đứt dây điện làm mất điện không?" Trần Thiên Minh trong lòng tự hỏi.

Bảng trình độ vật lý về điện của hắn, chỉ có đứt dây điện mới có thể sửa. Bất quá muốn nối dây điện, dường như có chút khó khăn.

Trần Thiên Minh cầm băng dính, nhìn lão hồ điện phía trên, hắn run sợ do dự, sau lưng hắn chảy đầy mồ hôi.

"Là mặt mũi quan trọng, hay là tánh mạng quan trọng?" Trần Thiên Minh đang cân nhắc thiệt hơn.

Dựa theo góc độ y học mà nói, tánh mạng quan trọng nhất.

Nhưng dựa theo góc độ một người đàn ông mà nói, mặt mũi cũng phi thường quan trọng.

"Thầy Trần, có muốn tôi tắt cầu dao bên ngoài không?" Lưu Mỹ Cẩm ở phía dưới quan tâm nói.

"Ha ha ha, không thể ngờ Lưu Mỹ Cẩm chẳng những có khuôn mặt xinh đẹp, lại còn đáng yêu như vậy." Trần Thiên Minh ngây ngất sung sướng, hắn cảm giác như mình đang bay lên trời.

"Thật sự với trình độ sửa điện của tôi mà nói, cũng không cần thiết tắt cầu dao đâu." Trần Thiên Minh lộ ra bộ dáng tự tin, còn lắc đầu vài cái.

"Chẳng qua, mỹ nữ như cô Lưu đã nói như vậy, tôi dám không tuân sao? Cô cứ đi tắt cầu dao đi?" Trên mặt Trần Thiên Minh rất nghiêm túc, một chút cười cũng không có, dường như rất lắng nghe lời nói của Lưu Mỹ Cẩm.

CHƯƠNG 67: ÔNG CHO TÔI XIN NGHỈ PHÉP

Trần Thiên Minh vừa hết giờ dạy, liền chạy tới tìm Hiệu trưởng Lý.

Hắn ở ngoài cửa gõ nhẹ hai tiếng, vậy mà một tiếng động nhẹ cũng không hề nghe thấy, hắn liền trực tiếp đẩy cửa phòng hiệu trưởng đi vào.

Hiệu trưởng Lý nhắm mắt lại, đang mở hai bàn chân thô của mình, đặt ở trên bàn công tác của hắn, hai bàn chân không có mang tất, thoải mái gác trên đồng hồ sách.

Điểm chết người chính là, Hiệu trưởng Lý đang đặt bàn tay đen thui của hắn ở giữa hai chân hướng lên trên chừng vài centimet, không biết là gãi ngứa, hay là đang xoa xoa cái đó?

Trần Thiên Minh vận khí đan điền, mở rộng yết hầu, hét lớn một tiếng: "Lý... hiệu... trưởng..."

Lúc này Hiệu trưởng Lý bị Trần Thiên Minh dọa cho nhảy dựng, hai chân vội vang thu lại, hai tay vội che lại địa phương hắn vừa mới xoa bóp. Dương như hai tay đang giải quyết việc xấu hổ ở đó.

Hiệu trưởng Lý sau khi thấy Trần Thiên Minh, liền bỏ tay ra, bỏ chân ra, lửa giận bộc phát, dùng giọng điệu y như Trần Thiên Minh mới vừa dùng: "Trần... Thiên... Minh. Anh vào sao lại không gõ cửa hả, anh có... tính tổ chức hay không, có tính kỷ luật hay không?"

"Hiệu trưởng Lý, ông đừng nói oan tôi! Tôi vừa mới gõ cửa, là ông quá mải mê ở đây làm cái gì chẳng rõ mà không nghe được thôi." Trần Thiên Minh vẻ mặt rất vô tội.

"Anh còn dám nói sao, anh không có gõ cửa." Hiệu trưởng Lý một mực khẳng định Trần Thiên Minh không hề gõ cửa.

"Tôi có, nếu tôi không gõ cửa, ra đường xe cán chết, ăn cơm bị no cơm mà chết, ngủ trên giường đến chết, tán gái bị chọc đến chết, truy cập vào mạng bị điện giật chết." Trần Thiên Minh liền tiếp phát ra mấy lời thề độc.

Chẳng qua hắn cũng không sợ, bởi vì vừa rồi hắn thật sự có gõ cửa, là do Hiệu trưởng Lý không nghe thấy mà thôi.

"Tốt, không cần nói nữa. Anh tìm tôi có chuyện gì." Hiệu trưởng Lý muốn cắt đứt câu nói của Trần Thiên Minh, không nhận được phát tay.

"Hiệu trưởng Lý, là thế này, tôi có việc muốn xin nghỉ phép." Trần Thiên Minh nói.

"Anh muốn nghỉ phép?" Hiệu trưởng Lý vẻ mặt tươi cười: "Có chuyện gì?"

"Tôi có chút việc riêng."

"Việc riêng phải không?" Khuôn mặt Hiệu trưởng Lý vẫn nở nụ cười: "Bất quá giờ không được, hiện giờ công tác trong trường nhiều như vậy, đặc biệt lần trước hình như có một phụ huynh đến tìm anh, anh hãy ở lại trường đi."

Hiệu trưởng Lý vừa nghe Trần Thiên Minh nói muốn nghỉ phép, cao hứng quên đi chuyện xấu hổ vừa rồi của hắn.

"Là phụ huynh của ai, tôi sẽ đích thân đến tìm họ là được." Trần Thiên Minh cho thấy mình quan tâm và hăng say với công việc như thế nào.

"Phụ huynh của ai nhất thời tôi cũng nghĩ không ra, anh cứ ở lại trường mà chờ đi, họ đến tìm anh anh sẽ biết ngay thôi mà? Tôi nói cho anh rõ, rồi trường học không được quá 30 phút, anh có đi mua thức ăn cũng có thể quay về. Nếu như phụ huynh đến tìm anh mà không gặp, tất cả hậu quả anh phải gánh hết." Hiệu trưởng Lý nghiêm túc nói.

Trần Thiên Minh còn muốn nói nữa, nhưng nghĩ đến lão ta không để ý, dù hắn có nói gì cũng vô ích.

"Trần Thiên Minh, biểu hiện hôm nay của anh cũng có chút kỷ luật, về sau nên như vậy, thời gian từ thứ hai đến thứ sáu anh nhất định phải ở lại trường cho ta, không được trở về nhà, nếu muốn xin nghỉ phép, nếu trong nhà anh có người mắc bệnh nặng, có bằng chứng, tôi sẽ cho anh nghỉ phép." Hiệu trưởng Lý nhìn Trần Thiên Minh, tâm lý hắn hết sức cao hứng.

"Tôi ra ngoài đây." Trần Thiên Minh bắt đầu đi nói.

"Tốt, anh đi đi, nhớ đóng cửa cho ta." Hiệu trưởng Lý nói.

Trần Thiên Minh làm như không nghe thấy, cửa không đóng, cứ đi ra ngoài.

"Tiểu tứ thú!" Hiệu trưởng Lý đứng lên mắng.

Hắn vừa mới đi tới cửa, Trần Thiên Minh đột nhiên như từ bên cạnh hiện ra.

Hiệu trưởng Lý bị dọa giật nảy mình: "Trần Thiên Minh, anh muốn làm gì?"

"Hiệu trưởng Lý, không phải ông bảo tôi đóng cửa sao? Tôi giúp ông đóng cửa!" Trần Thiên Minh cười nói.

"Không cần, tôi tự đóng." Hiệu trưởng Lý trầm mắng: "Mới vừa rồi bảo mày đóng, mày không đóng, giờ tao tới đóng cửa, mày còn muốn đóng cái gì nữa?"

Trần Thiên Minh sợ hãi nói: "Ai lại để cho Hiệu trưởng Lý đóng cửa, vậy sao được." Hắn nắm lấy cánh cửa, muốn đóng cửa.

"Không cần, để tôi đóng."

"Không được, không được, để tôi đóng cho, Hiệu trưởng Lý."

"Ta đóng!"

"Ta đóng!"

Trần Thiên Minh cùng Hiệu trưởng Lý cứ lôi lôi kéo kéo.

Không biết Trần Thiên Minh cố ý hay vô tình, hắn đột nhiên buông tay ta, Hiệu trưởng Lý đang dùng sức kéo cánh cửa, vì bị Trần Thiên Minh buông tay ra, quán tính làm hắn ngã văng về phía sau.

Cũng may Hiệu trưởng Lý thân thủ nhanh nhẹn, hai tay hắn vội nắm chặt lấy cánh cửa.

Mặc dù Hiệu trưởng Lý nắm cứng cánh cửa, nhưng quán tay đẩy thẳng hắn ra sau, hai chân hắn căn bản không thể đứng vững, hắn khụy hai đầu gối xuống, cứ quỳ như vậy trên mặt đất.

Trần Thiên Minh "ô" lên một tiếng, dường như cảnh tượng này với hắn rất là bình thường.

"Trần... Thiên... Minh..." Hiệu trưởng Lý oán hận nói, lại trở về giọng điệu lúc này.

13:30 giờ, Trần Thiên Minh gọi điện thoại tới nhà Hiệu trưởng Lý.

"Hiệu trưởng Lý có nhà không?"

"Anh, anh là ai?" Bên kia truyền đến một giọng nữ ngái ngủ, chắc là mẹ Mẫu Dạ Xoa trong nhà Hiệu trưởng Lý.

"Tôi có việc gấp cần tìm Hiệu trưởng Lý."

"Tôi đây Lý Hoa Quang đây. Rốt cục giọng nói của Hiệu trưởng Lý cũng vang lên, cũng giống như giọng nữ vừa rồi, rất ngái ngủ."

"Hiệu trưởng, tôi là Trần Thiên Minh, hiện tôi có việc gấp, tôi muốn xin nghỉ phép." Trần Thiên Minh sốt ruột nói.

"Không được!" Nói xong liền cúp máy, Hiệu trưởng Lý là người cao tuổi, mà người cao tuổi có thói quen y như nhau, ngủ sau khi tỉnh lại, liền khó có thể ngủ lại.

Ngày hôm sau lúc 0 giờ 02 phút 2 giây, Trần Thiên Minh lại gọi đến nhà Hiệu trưởng Lý.

Trải qua ba phút liền không có người nhắc máy, điện thoại vẫn cứ reo.

"Ai?" Thanh âm Mẫu Dạ Xoa mang theo sự phẫn nộ.

Điểm ấy Trần Thiên Minh có thể giải thích, một phụ nữ rất xấu đang lúc mộng đẹp, mơ đến cùng mấy mỹ nam tử cùng nhau múa hát, đang lúc tiến thêm một bước nữa và vãn vãn, bị người khác đánh thức, người phụ nữ không nổi giận mới kỳ lạ đó.

"Lý phu nhân sao? Tôi có việc gấp muốn xin nghỉ phép." Trần Thiên Minh vẫn sốt ruột nói như vậy.

"Anh muốn gì?" Giọng nói Hiệu trưởng Lý vô cùng tức giận truyền tới.

Sẽ không chứ, chẳng lẽ hắn cũng như Mẫu Dạ Xoa vừa mơ thấy mộng đẹp?

"Tôi, tôi, muốn xin nghỉ phép." Trần Thiên Minh lần này không quá khẩn cấp, mà là phi thường khiếp đảm.

"Không!" Điện thoại đồng thời dập xuống!

Trần Thiên Minh đồng thời cũng đã tính ra, chữ "Không" phát ra khoảng cỡ 3 giây.

2 giờ 3 phút 3 giây, Trần Thiên Minh lại gọi điện đến nhà Hiệu trưởng Lý.

Thời gian lần này dài hơn so với lần trước, sau khi trải qua năm phút không ngừng kiên trì, mới có người nghe điện thoại.

Chẳng qua Trần Thiên Minh không nói gì.

"Anh nói đi!" Lần này Hiệu trưởng Lý lớn tiếng trong điện thoại, đại khái là hần mới bị Mẫu Dạ Xoa đá một cước tới nghe điện thoại.

"Hiệu trưởng, tôi thực sự có việc gấp muốn xin nghỉ phép, bạn của tôi gặp chuyện không may. Ngày mai tôi muốn xin nghỉ phép." Trần Thiên Minh sợ Hiệu trưởng Lý lại dập điện thoại,

"Rầm!" Cái điện thoại đã thực sự bị treo!

4 giờ 04 phút 4 giây, Trần Thiên Minh lại gọi điện tới nhà Hiệu trưởng Lý.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 68: NẾU ANH KHÔNG CHÊ THÌ...

Trần Thiên Minh mở to mắt luyện Thập bát chu thiên, mỗi lần hần gọi điện thoại là luyện được 9 chu thiên, sau đó lại gọi điện thoại, cho nên hần không mệt một chút nào.

Muốn chơi ta, không có cửa đâu. Trần Thiên Minh cười lạnh.

Dù sao buổi chiều hần cũng không có giờ dạy, buổi sáng nếm qua bữa sáng Tiểu Hồng mua đến, tiếp theo lại luyện công.

"Trần... Thiên... Minh..." Ngoài cửa truyền đến thanh âm như lợn kêu.

Trần Thiên Minh không cần đoán, cũng biết giọng tên đầu heo đó là ai, ngày hôm qua đến rạng sáng nay hần đã lĩnh giáo quá nhiều.

"Ô! Là Lý hiệu trưởng! Xin mời vào, có phải tôi nằm mơ không? Về mặt Trần Thiên Minh rất nhiệt tình, cứ như muốn đến hôn lên mông của Lý hiệu trưởng.

Hiện giờ Lý hiệu trưởng mười phần là đầu heo. Hai tròng mắt vì mất ngủ trầm trọng, hai bờ mi khép thành một đường, đỏ như quả đào, trên mặt cũng tăng thêm vài nếp nhăn, tóc tai rối tung lại không rửa mặt, y như một tổ chim.

Hiện giờ không thể dùng ngôn từ để hình dung sự tức giận của Lý hiệu trưởng.

Hần vì tư lợi của mình, biến điện thoại của trường học thành điện thoại của nhà hần. Dựa theo văn kiện của Cục giáo dục quy định, điện thoại của trường luôn phải liên lạc trong suốt 24 giờ, nếu như có chuyện không may gọi điện mà không ai trả lời, người phụ trách trường đó sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.

Vốn muốn rút dây cảm máy điện thoại, nhưng nghĩ kỹ Lý hiệu trưởng lại có không đủ dũng khí.

Sau lại hần thông minh ra, thông qua biểu hiện của điện thoại thì thấy rằng Trần Thiên Minh cứ khoảng 0 giờ, 2 giờ, 4 giờ lại điện cho hần, thời gian cách nhau khoảng hai giờ.

Hần đợi bên cạnh điện thoại suốt hai giờ, nghĩ rằng một lát nữa sau khi nhắc điện thoại lên nghe sẽ mắng chửi Trần Thiên Minh, nhưng đến tận 6 giờ Trần Thiên Minh vẫn không gọi điện đến, làm hần phải đặt điện thoại xuống. Đợi mãi đến 7 giờ thì Lý hiệu trưởng đành phải lên giường ngủ.

Từ nãy đến giờ hắn cũng chưa có được giấc ngủ ngon như thế này, bỗng điện thoại lại reo vang.

Hắn nắm lấy điện thoại liền hét: "Con mẹ nhà mày không cho người ta ngủ hả!"

Ai biết ở đầu dây bên kia chính phó Cục trưởng Cục Giáo Dục, hắn lại không thể làm gì khác hơn là cố cả nửa ngày trời để giải thích cho vị phó cục trưởng hạ bớt con giận, bất quá vị kia đòi hắn phải bồi thường một tiệc rượu xin lỗi.

Phó cục trưởng còn nói, có một thầy giáo ở trường gọi điện thoại đến khiếu nại, nói Lý hiệu trưởng không cho thầy giáo ấy xin nghỉ phép, ngay cả khi đã hoàn thành buổi lên lớp và làm xong nhiệm vụ được giao cũng không được đi ra ngoài, đây là hành vi rất phong kiến.

Phó cục trưởng phê bình Lý hiệu trưởng một hồi lâu, cuối cùng kết luận: đây là xã hội xã hội chủ nghĩa, luôn đề cao nhân quyền của con người, nước Mỹ không hiểu chúng ta, chẳng lẽ người Trung Quốc chúng ta lại không hiểu chính mình hay sao? Hy vọng những gì vị thầy giáo kia nói chỉ là một điều giả tưởng, Lý hiệu trưởng khẳng định, tuyệt đối không xảy ra chuyện như vậy.

Thầy giáo kia là ai, phó cục trưởng không nói thẳng ra. Bất quá Lý hiệu trưởng có nhắm mắt lại cũng đoán được, kẻ đó chắc chắn là Trần Thiên Minh.

"Trần Thiên Minh, tôi hỏi anh, có ai xin nghỉ phép như anh không?" Lý hiệu trưởng tức giận hét thẳng vào mặt Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh làm hắn mất mặt ở văn phòng, lại làm cho cả đêm hôm qua không được ngủ ngon.

Nếu giờ hắn có một con dao, nhất định hắn sẽ đâm thẳng vào Trần Thiên Minh.

"Hiệu trưởng, tôi bận dạy học làm gì có thời gian gặp ông, chỉ có thời gian nghỉ mới có thể gọi cho ông. Hơn nữa tôi thật sự có việc gấp. Nếu như không phải việc gấp, tôi cần gì canh ba nửa đêm gọi cho ông chứ, xin ông cho nghỉ phép chứ?" Trần Thiên Minh nói rất hợp tình hợp lý.

"Ai bảo ông không cho ta nghỉ phép, nếu ông chấp thuận thì tôi còn gọi điện cho ông làm gì? Ông không phải nói sao? Muốn rời trường thì phải gặp ông xin phép?" Trần Thiên Minh nói thâm.

"Anh? Anh?" Lý hiệu trưởng giận đến không nói nên lời.

"Lý hiệu trưởng, giờ tôi còn có việc, tôi chuẩn bị giữa trưa cùng buổi tối hôm nay lại xin ông cho nghỉ phép, nếu ông vẫn không chấp thuận cho tôi, vĩnh viễn tôi không buông tha cho ông" Trần Thiên Minh không chút sợ hãi, ngẩng đầu lên đón nhận khó khăn.

"Cái gì?" Lý hiệu trưởng há hốc mồm.

Nếu Trần Thiên Minh còn gọi điện tới nhà hắn, chỉ sợ cái mũ Mầu Dạ Xoa ở nhà không lột da hắn ra mới là lạ.

"Anh, sau này khi không có việc gì anh có thể rời trường, không cần xin phép tôi" Lý hiệu trưởng nói, muốn chính tên Trần Thiên Minh, dùng biện pháp này xem ra không được rồi.

"Được rồi, tôi phải có tính tổ chức phải có tính kỷ luật, tôi chuẩn bị tối nay cứ cách một giờ lại gọi điện xin ông cho nghỉ phép".

"Không cần, miễn là anh không có giờ dạy, không có việc làm gì cần làm, anh có thể rời trường, không cần xin phép tôi" Tốt nhất nói rõ ràng như vậy, nếu Trần Thiên Minh còn xin phép hắn như thế này, chắc hắn sống không nổi. Lý hiệu trưởng nghĩ thâm.

Trần Thiên Minh đang ở trong phòng đặc ý thì Lưu Mỹ Cầm đến.

"Thầy Trần, hôm qua thật sự cảm ơn anh." Lưu Mỹ Cầm thẹn thùng nhìn Trần Thiên Minh nói.

"Không sao, chuyện nhỏ mà." Trần Thiên Minh thâm kê nguy hiểm thật. Nếu như không phải dây điện phòng cô ấy bị hư, hắn cũng đành bó tay bất lực.

"Anh thường xuyên về nhà sao? Tôi rất ít khi gặp anh ở trường."

Trần Thiên Minh ngần ngại, không gặp mình ở trường, chẳng lẽ cô ấy thường xuyên đến phòng tìm mình?

"Ồ, nếu như không có công việc, tôi cũng thường về nhà." Trần Thiên Minh đưa tay ra: "Mời cô ngồi." Trần Thiên Minh phát hiện ra này giờ mình vẫn chưa mời Lưu Mỹ Cầm ngồi.

"Uống nước không?" Khi rót nước Trần Thiên Minh mới phát hiện bình nước của hắn không có nước. "A, ngại quá, không có nước." Mặt Trần Thiên Minh hơi hồng lên.

"Tôi không uống đâu." Lưu Mỹ Cầm cười nói.

Hôm nay Lưu Mỹ Cầm mặc một chiếc áo hơi trễ cổ, đáng tiếc là hắn không có cơ hội đứng ở chỗ cao. Trần Thiên Minh vô cùng đáng tiếc cho chính mình.

"Phòng của anh rất sạch sẽ." Luru Mỹ Cầm khen: "Tôi rất ít thấy phòng đàn ông nào lại dọn dẹp gọn gàng như thế này."

Trần Thiên Minh khiêm tốn nói: "Không đâu, tôi rất ít khi dọn phòng."

Trần Thiên Minh nói thật lòng, phòng không phải do hắn dọn dẹp, là do Tiểu Hồng dọn dẹp. Căn bản hai ngày hắn mới dọn dẹp một lần, nghĩ đến Tiểu Hồng, trong lòng Trần Thiên Minh có một thứ cảm giác rất ấm áp.

"Tôi ở đây có làm phiền gì anh không?" Trong lời nói của Luru Mỹ Cầm có chút chờ mong.

"Không có, tôi cũng không làm gì cả." Trần Thiên Minh cảm giác ở cùng Luru Mỹ Cầm hắn chẳng biết phải nói gì, dường như chỉ là nàng hỏi hắn đáp, có gì đó hơi giống thăm vấn.

"Anh ăn cơm chưa?" Luru Mỹ Cầm nhỏ giọng hỏi hắn, nàng không dám nhìn Trần Thiên Minh, đầu cúi thấp xuống cỡ 10 độ, trên mặt và hai tai có chút ửng hồng.

"Tôi? Vẫn chưa." Cái này thì Trần Thiên Minh không cần lo lắng, cách vách bên kia có một bữa cơm miễn phí, một lát nữa là có cơm ăn.

"Vây, nếu như, anh, anh, anh không chê thì" Luru Mỹ Cầm có chút xấu hổ, ấp a ấp úng, không dám nhìn thẳng Trần Thiên Minh.

"Thiên Minh, ăn cơm!" Bên kia bức tường truyền đến giọng nữ cao của Hà Đào.

Luru Mỹ Cầm vừa nghe, toàn thân chấn động, thất vọng nói: "Thầy Trần, cô Hà gọi anh ăn cơm kia?"

Trần Thiên Minh gật gật đầu: "À, Hà Đào gọi tôi đi ăn cơm. Cô mới nói với tôi cái gì vậy?"

"Không, không có gì, tôi không quấy rầy anh nữa, tôi về đây." Trong thanh âm bình thản của Luru Mỹ Cầm lộ ra chút mất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Luru Mạnh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 69: GHEN

Trần Thiên Minh đã đói đến bụng dạ cũng lên tiếng, hắn vội cầm lấy đĩa bắp rau, rất vội vã.

"Trần Thiên Minh, em hỏi anh, có phải vừa rồi cô Luru Mỹ Cầm ở phòng của anh không." Hiện giờ Hà Đào y như người phụ nữ bị bạn trai cho ăn dấm chua.

"Ừ." Trần Thiên Minh vừa đáp vừa kẹp thức ăn, thức ăn của Hà Đào mặc dù không ngon bằng nhà hàng, nhưng với hắn tuyệt đối luôn là số một.

"Khoan, anh không được ăn, hôm nay không có cơm của anh." Hà Đào đoạt lấy chén cơm của Trần Thiên Minh. Nghĩ không ra phụ nữ ăn dấm chua lại đáng sợ như vậy.

Trần Thiên Minh nhớ mình đã từng xem qua ở một quyển sách nào đó, trong sách có nói phụ nữ khi ghen là đáng sợ nhất, nhưng nó còn nói một câu, phụ nữ khi ghen là xinh đẹp nhất.

Hà Đào vì giận mà môi cong lên, hai má cũng giận đến ửng đỏ. Chẳng những không ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của nàng, ngược lại khi tiểu gia nữ nàng giận, lại càng làm nàng thêm phần xinh đẹp yếu đuối.

"Em đẹp quá!" Trần Thiên Minh nhìn chằm chằm Hà Đào không hề chớp mắt, đặc biệt nàng ta lại có bộ ngực cao đầy đặn. Đáng tiếc, hôm nay Hà Đào mặc áo quần mà nếu hắn đứng lên, có thể nhìn thấy một chút phong cảnh ở bên trong, ít nhất cũng thấy được chút đường cong da thịt. Nhưng hắn không dám vô duyên vô cớ đứng lên nhìn bên trong ngực của Hà Đào.

"Hừ!"

"Trời đất chứng giám, em đẹp quá! Nếu anh nói dối, sau này anh sẽ không thể tìm thấy bạn gái được nữa."

"Hừ!" Chẳng qua thanh âm lần này không còn giận dữ như hồi nãy nữa.

"Vừa rồi cô Lưu đến để cảm ơn ta." Trần Thiên Minh bắt đầu giải thích.

"Nói cảm ơn?"

"Là cô ấy nhờ tanh vào phòng cô ấy sửa điện giúp.

"Sửa điện." Hà Đào cau mày.

Trần Thiên Minh vừa hấy, thâm kêu không ổn. Hắn với Hà Đào cũng từ chuyện sửa điện mà bắt đầu.

"Anh đi ra ngoài cho em." Hà Đào giận đến hai má đỏ bừng. Hiện tại tuy Hà Đào rất đẹp, nhưng lại càng đáng sợ.

"Chỉ sửa điện thôi mà, không xảy ra chuyện gì cả." Trần Thiên Minh vội giải thích.

Hắn không biết Hà Đào có thể hiểu cho mình hay không. Chẳng qua trong sách nói khi phụ nữ đang giận đều như nhau không chịu nghe điều gì.

"Cái gì? Anh còn muốn xảy ra chuyện gì?" Hà Đào giận tới mức đi ra cửa, mở rộng cửa phòng nằng.

"Không phải, không phải." Trần Thiên Minh vội đi tới cửa, tiếp tục chữa cháy.

"Đi ra ngoài." Hà Đào chỉ tay ra cửa.

Theo lời trong sách nói, nữ nhân đều như nhau là sinh vật thích nói ngược, nằng bảo anh đi ra ngoài, thật ra là bảo anh không được đi ra ngoài.

Trần Thiên Minh nắm chặt tay của Hà Đào, đóng cửa lại: "Em nghe anh giải thích đi, mọi người là đồng nghiệp, cô ấy nhờ anh sửa điện, chẳng lẽ anh không đi?"

Hà Đào vừa nghe, cơn giận cũng tan đi một ít: "Anh buông tay."

"Em không giận nữa anh sẽ buông tay." Khó có cơ hội nắm tay Hà Đào, hắn đâu ngu gì buông tay. Bất quá tay của Hà Đào cũng rất nhanh nhẹn, mấy lần thiếu chút nữa nằng đã gãy ra được.

"Nhìn bộ dạng nhà anh, có phải là tự tới sửa điện cho người ta không, ở đó mà người ta tới nhờ anh." Hà Đào liếc mắt nhìn Trần Thiên Minh một cái.

"Ngại quá, làm cho em thất vọng, anh đã sửa điện cho cô ấy xong rồi." Trần Thiên Minh cúi đầu, hình như muốn để cho Hà Đào phê bình mình.

"Anh!" Hà Đào dường như lại nổi giận.

"Từ nay anh sẽ luôn làm cho em vui, làm cô ta thất vọng, phá hư điện của cô ta." Trần Thiên Minh cố lấy lòng Hà Đào.

Trong sách nói, phụ nữ khi giận, nhất định phải nghe theo lời người phụ nữ, dù cho là giết người phóng hỏa, làm chuyện phạm pháp cũng hãy đáp ứng đi đã, bởi vì lúc phụ nữ giận thì không có lý trí. Chờ nằng nguôi giận, cũng là lúc đã khôi phục lý trí, khẳng định nằng sẽ không cho anh đi, vì nằng sao nỡ để anh đi giết người phóng hỏa?

"Cái gì? Anh còn muốn giúp cô ta sửa điện?" Thanh âm Hà Đào vừa mới thấp xuống tám độ giờ lại cao lại tám độ.

"Không, không không, từ nay về sau anh không giúp cô ấy sửa điện nữa, dù Hiệu trưởng hay Cục trưởng Cục giáo dục có đến anh cũng không giúp cô ấy, đánh chết anh cũng không sửa." Trần Thiên Minh vỗ ngực nói lên lời thề son sắt.

Thì ra anh hùng không phải dễ làm như vậy. Trần Thiên Minh bắt đầu đổ mồ hôi hột.

"Như vậy không hay lắm!" Hà Đào không ngờ Trần Thiên Minh chỉ thổi phồng, nằng chăm chú nghĩ một lúc rồi nói.

"Vậy, vậy sau này anh báo cáo cho em trước, sau khi em ngầm đồng ý anh mới đi sửa, không đồng ý anh sẽ không đi sửa, như vậy có được không?" Trần Thiên Minh cũng thâm tự bồi phục mình, không thể tưởng được hắn lại nghĩ ra trò này, hôm nay một chiêu một thức trên cuốn sách toàn bộ đều được hắn sử dụng rất hữu ích.

"Anh đi hay không liên quan gì đến em?" Hà Đào lại vừa thấp giọng xuống tám độ.

"Đương nhiên liên quan đến em, em là lãnh đạo của anh, anh không nghe lời em thì nghe ai." Trần Thiên Minh về mặt âm hiểm.

"Em khi nào trở thành lãnh đạo chứ, anh đừng có nói bậy." Hà Đào nhất thời không kịp phản ứng, sao nằng lại trở thành lãnh đạo của trường chứ.

"Ở nhà của anh, mẹ anh chính là lãnh đạo của ba anh, mẹ anh chỉ hướng đông, ba anh quyết không dám đi hướng tây, mẹ anh không cho ba ăn cơm, ba anh quyết không dám dùng bữa." Trần Thiên Minh nói chân thật.

"Phi!" Hà Đào rốt cuộc đã hiểu là chuyện gì. (bất quá các vị cũng đừng quá lo cho Trần Thiên Minh, cái phi này của Hà Đào chỉ là tiếng động thôi, thực ra không có chảy nước miếng.)

"Anh, anh bỏ tay em ra." Hà Đào rút cuộc phát hiện cánh tay nhỏ bé của mình vẫn đang bị người ta nắm chặt chẳng chịu buông. Tuy nàng có chút không muốn, nhưng cũng không vùng tay ra.

"Anh không phải vừa nói sao? Em không giận nữa anh mới thả ra." Nam tử hán đại đại hủ đã nói ra lời, làm sao Trần Thiên Minh có thể quên được chứ?

"Em... em không giận nữa, anh, anh bỏ tay ra." Hà Đào kéo nhẹ tay ra, vẫn không thể thoát.

"Không giận cũng không thể thả." Trần Thiên Minh hiện tại không phải là đại đại hủ, mà là vô lại.

"Vì sao?" Hà Đào không hiểu.

"Cánh tay mềm mại nhỏ bé như thế này sao anh có thể buông ra được? Đây là chuyện mà nằm mơ anh cũng muốn." Trần Thiên Minh cảm thấy Hà Đào không hề giận, lại cảm lớn gan hơn. Hiện giờ hắn không chỉ muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hà Đào, mà còn muốn trào lấy bộ ngực đầy đặn kia. Đặc biệt hiện giờ dường như Hà Đào có hơi hơi hộp, bộ ngực cũng đang lên xuống phập phồng, làm cho bên dưới của Trần Thiên Minh có chút phản ứng.

"Em phải ăn cơm."

"Anh lại càng không buông tay."

"Vì cái gì?"

"Em có cơm ăn, anh không có cơm ăn."

"Anh... anh cũng ăn đi." Bây giờ Hà Đào mới nhớ là vừa rồi nàng không cho Trần Thiên Minh ăn cơm, nàng liền cười "hì hì".

"Anh ăn đây." Trần Thiên Minh rút cuộc đã vượt qua khó khăn, đặc biệt thấy Hà Đào nở nụ cười, làm hắn nhìn đến ngây ngốc.

Sớm biết quyền sách kia tốt như vậy, nên chuyên tâm đọc một chút. Trở về nhất định phải tìm hiểu một chút, xem còn tuyệt chiêu gì để đánh đầu thắng đó nữa không.

"Anh nghĩ sau này lại muốn nắm tay em nữa." Trần Thiên Minh còn nhớ rõ điều kiện trước khi buông tay.

Hà Đào ấp úng không nói gì.

Bất qua Trần Thiên Minh đại nhân đại lượng vẫn buông tay ra. Kỳ thật nhờ khổ luyện Hương Ba Công nên hắn dường như cũng nghe được Hà Đào đáp ứng.

"Hà Đào, anh đến ăn cơm miễn phí của em thật là ngại quá. Em tính giúp anh phải trả bao nhiêu tiền? Anh sẽ trả cho em." Trần Thiên Minh vừa nói ra suy nghĩ của mình. Dù sao Hà Đào cũng là cô giáo, làm cho nàng tốn tiền cũng không tốt. Hắn nên bồi dưỡng cho nàng mới đúng, nếu không sẽ làm nàng xem thường mình.

"Không sao. Nếu anh thực sự muốn cảm ơn em, thì mời em ăn một bữa cơm là được!" Hà Đào suy nghĩ rồi nói.

"Được, em muốn ở đâu? Tùy em lựa chọn." Cái này thì Trần Thiên Minh phi thường sáng khoái.

"Tại Không Thiên khách sạn đi, thức ăn ở đó cũng không tệ, giá tiền cũng không đắt, em rất thích đi chỗ đó ăn." Hà Đào cũng là vì nghĩ cho túi tiền của Trần Thiên Minh, dù sao đến lúc đó nàng ăn nhiều một chút là được.

"Tốt, cứ vậy đi, ngày mai là thứ bảy rồi, anh đợi em ở dưới lầu." Trần Thiên Minh ước hẹn thời gian với Hà Đào.

Trần Thiên Minh cũng không nghĩ tới, ngày mai mời khách ăn cơm, nhưng lại là chính thức bắt đầu cuộc chiến của hắn với Diệp Đại Vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

CHƯƠNG 70: LƯU MANH

Trần Thiên Minh đứng ở dưới lầu nhà Hà Đào đợi Hà Đào.

Trần Thiên Minh không cho Hà Đào biết tình huống của hắn, hay là nói hắn dùng xe máy để chờ Hà Đào.

Thật ra Trần Thiên Minh còn có một nguyên nhân chính muốn dùng xe máy là để lợi dụng chút ít. Nam ngồi ở phía trước, nữ ngồi ở phía sau, nhất định sẽ có thời điểm da thịt tiếp xúc, đặc biệt nếu như người nữ có hảo cảm với người nam, không ở phía sau dùng tay chặn lại hoặc lấy vật gì làm chướng ngại, vậy thì có thể tha hồ mà hưởng thụ sự cọ xát da thịt.

Nếu đi xe hơi, thì tuyệt đối không có được sự hưởng thụ này, giữa ghế này với ghế khác cách nhau một khoảng đủ để một người ngồi vào, lại càng không thể có tiếp xúc gì thân mật.

Cái này cũng có thể là một trong những nguyên nhân động cơ vẫn tồn tại trong thời đại phát triển này.

Tối hôm qua khi trở về phòng Trần Thiên Minh đã đặc biệt nghiên cứu kỹ quyển sách kia, kỳ thật thái độ học tập này tuyệt đối hơn gấp ba lần năm đó hắn ôn thi đại học.

Trong sách nói, phanh xe gấp có thể hưởng lợi.

(PS: Phải thấy cho rõ, là phanh gấp xe, chứ không phải phanh từ từ. Chỉ phanh từ từ mà nói, trừ khi không muốn lão bà phía sau phi lê người, cô nàng phía sau phải cúi thẳng vào người, như vậy mới có thể thừa cơ hưởng lợi. Cho nên mình phải đạp phanh gấp, như vậy mới có thể sinh ra một đà quán tính vật lý chưa từng có, sẽ để các cô xinh đẹp, dễ chịu, quyến rũ mê người, thứ mà bạn ước mơ sẽ ngã lên lưng bạn, để bạn tha hồ hưởng thụ no nê.

Hàng đêm trên những chiếc xe bus công cộng hắn đã từng một lần chứng kiến khi tài xế phanh rất gấp, xe phanh gấp khi đang đi với tốc độ 70km/h, lúc ấy một thanh niên 20 tuổi đẹp trai bỏ nhào về hướng một cô cỡ 40 tuổi nặng khoảng 159 pound rất béo tốt.

Lúc ấy chàng thanh niên đẹp trai kia đã va vào thân thể của bà cô kia, bất quá anh chàng đẹp trai này không phải va vào phía sau lưng của bà cô kia, mà khuôn mặt đẹp trai anh tuấn đã ấn chặt vào cái mông to béo của bà cô kia.

Các bạn ngắm lại xem, anh chàng đẹp trai cách bà cô đến 5 mét, mà bạn cách người đẹp chỉ có vài centimet, hiệu quả cũng kết quả sẽ như thế nào, vậy xin mời sắc ca cùng lang đệ (những kẻ háo sắc) hãy cân nhắc một chút).

Trần Thiên Minh vừa mới bóp phanh một chút, bộ ngực đầy đặn của Hà Đào liền ép lên sau lưng hắn, cái loại cảm giác mềm mại này làm cho thú tính của Trần Thiên Minh đại phát, thiếu chút nữa không thể giữ vững xe, còn muốn tăng tốc vượt mặt chiếc xe tải lớn ở phía trước.

Cái này chính là nguyên do mà cô nhân đã nói nữ nhân họa thủy.

Trong sách còn nói, mỗi lần phanh gấp cũng phải cách nhau khoảng thời gian tối thiểu là năm phút, nếu không sẽ làm cho đối phương biết bạn có ý phanh gấp. Trần Thiên Minh ngắm lại thấy cũng đúng, cứ liên tục phanh xe không phải là dễ bại lộ mưu đồ đen tối sao? Nhất định phải có một khoảng thời gian vừa phải.

Bất quá Trần Thiên Minh có chút tính toán, thời gian từ nhà Hà Đào tới Không Thiên khách sạn mất mất chừng 10 phút, lái xe đến nơi thì phòng chừng hắn cũng chỉ có thể phanh gấp ba lần, nếu như lái xe chậm quá, cho dù có va chạm cũng không thể tạo ra sự cọ xát lớn được.

Không biết là Trần Thiên Minh có tính toán sai lầm hay là không? Thế nhưng Trần Thiên Minh đã bóp phanh đến năm lần, năm lần này làm cho Trần Thiên Minh đắc ý như được bay lên tầng chín tầng trời cao.

Cặp nhũ của Hà Đào hết lần này đến lần khác lại ép sát lên lưng hắn, làm cái vật cứng rắn ở giữa hai chân hắn trên xe có chút gì đó cảm giác rất rất không thoải mái.

Nếu Hà Đào không có ý kiến gì, Trần Thiên Minh thật sự muốn đem xe quay trở lại nơi bắt đầu, lại lái thêm một lần nữa.

Ôi, thật sự là tiếc quá, đã đến Không Thiên khách sạn. Trong lòng Trần Thiên Minh thầm thở dài.

Thêm một lần nữa vậy! Nghĩ thế, Trần Thiên Minh rú ga mạnh, sau đó phanh cái "két" rất gấp, chiếc xe máy liền dừng ngay trước cửa Không Thiên khách sạn.

Bởi vì xe máy dừng lại quá nhanh, thân thể Hà Đào bị quán tính đẩy tới, toàn thân va vào người Trần Thiên Minh. Đặc biệt là bộ ngực đầy đặn của nàng ép rất mạnh vào lưng của Trần Thiên Minh, làm cho phía dưới của Trần Thiên Minh lại cứng nữa.

Trần Thiên Minh không quên thừa cơ xoay xoay vai mình lại, để làm cho lưng mình lại có thêm nhiều cơ hội cọ quẹt lên ngực của Hà Đào.

Qua một lúc sau, Hà Đào rút cục xuống xe, nàng nắc cở đến đỏ mặt, liền đánh lên cái lưng vừa đem lại khoái cảm cho Trần Thiên Minh, quát to: "Anh là một tên lưu manh."

"A!" Trần Thiên Minh thiếu chút nữa té lăn trên đất, chẳng lẽ? Chẳng lẽ vừa rồi Hà Đào đã biết mưu đồ lang sói của hắn?

Vậy... vậy tại sao cô ấy lại không ngăn cản? Ít nhất cũng có thể dùng nắm tay hay là chướng ngại vật gì đó?

Vậy là sao?

Trần Thiên Minh buồn bực!

"Lão..." Lâm Quốc thấy Trần Thiên Minh, muốn chào hỏi.

Trần Thiên Minh vội vàng nháy mắt với Lâm Quốc, nói: "Quản lý Lâm, xin chào."

Lâm Quốc ngẩn ngơ, trong lòng buồn bực, tự nhủ: "Quản lý Lâm?"

Hà Đào liếc mắt nhìn hắn: "Thiên Minh, anh quen quản lý ở đây sao?"

Trần Thiên Minh cười ha ha, hắn nói: "Đúng vậy, hồi còn nhỏ anh ta là bạn của anh từ thời niên thiếu đến giờ, phải không quản lý Lâm?"

"Đúng vậy, chào thầy, thầy muốn ăn cái gì?" Lâm Quốc thấy Trần Thiên Minh muốn giấu diếm thân phận, hắn cũng liền thay đổi thái độ, vội cười cười nói.

"Hà Đào, em muốn ăn cái gì? Trần Thiên Minh cầm qua thực đơn, rồi đặt nó ở trước mặt Hà Đào, dù sao đây là khách sạn của hắn, ăn cái gì cũng chả sợ.

Hà Đào lễ phép cười chào Lâm Quốc, nàng cẩn thận nhìn thực đơn. Nàng chỉ chú ý đến những món thức ăn đặc biệt có giá rẻ, sau đó nàng chỉ vào một món thức ăn, nói với Lâm Quốc: "Quản lý, mấy món này."

Lâm Quốc nhìn qua một chút, một món súp, một món rau, hai món thịt, tổng cộng cũng không đến 100 đồng. Hắn nghi hoặc nhìn Trần Thiên Minh, muốn xem ý tứ của hắn.

Trần Thiên Minh nhìn thực đơn, nói với Hà Đào: "Sao thế, nhanh như vậy đã muốn giúp ta tiết kiệm tiền sao, em gọi hai món đắt tiền vào, hôm nay anh có chuẩn bị, ăn cũng không nghèo đâu."

Hà Đào liếc mắt nhìn Trần Thiên Minh, sảng giọng: "Không đứng đắn, ăn được là tốt rồi, đâu cần thức ăn đắt tiền."

Trần Thiên Minh vừa nghe, trong lòng rất cảm động, nàng đúng là một người phụ nữ tốt, nàng là vì tiết kiệm tiền cho mình, cùng nàng đi ăn, nàng lại tính toán để tiết kiệm tiền cho mình; nhưng nếu là người khác, thì nàng sẽ giết i như giết heo, xử lý ngay không cần thương lượng.

Trần Thiên Minh ngoắc Lâm Quốc tới, nói nhỏ vào tai hắn: "Đem mấy món ăn này lên, dù sao bây giờ thời đời cũng không tốt, muốn tán đổ một cô bé cũng không dễ dàng gì! Lệ Linh hôm nay có đi làm không?"

Lâm Quốc mỉm cười, hắn nghĩ thầm: "Tán một cô gái cũng có nhiều biện pháp như vậy." Chẳng qua hắn không dám nói ra: "Hôm nay Lệ Linh đã đi từ sáng."

Lâm Quốc vừa đi vừa ca thán: "Người ta lão Đại thật khác thường, bên cạnh luôn có nhiều phụ nữ vây quanh, còn mình chẳng có ai."

"Anh vừa nói gì vậy?" Hà Đào thấy Lâm Quốc rời đi, liền bắt đầu thăm vấn Trần Thiên Minh.

"Không có gì, anh vừa nói ai đó giúp ta tiết kiệm tiền." Trần Thiên Minh nhìn thấy mặt Hà Đào hơi ửng đỏ.

Hà Đào giận nói: "Ai giúp anh tiết kiệm tiền, hôm nay khẩu vị em không tốt, không muốn ăn nhiều, lần sau em nhất định ăn cho anh nghèo luôn."

Lần sau? Trần Thiên Minh thấy rất vui, nói như vậy là còn có lần sau nữa.

"Từ nay về sau tuần nào anh cũng mời em đến đây ăn cơm, được không?" Trần Thiên Minh nhìn Hà Đào. Hắn tin tưởng, trong mắt hắn nhất định tràn ngập ân tình.

"Cái này, cái này..." Hà Đào trong lòng mẩu thuẫn. Nàng muốn tuần nào cũng đến ăn cùng Trần Thiên Minh, nhưng phải tốn bao nhiêu tiền? Nàng lại không dám nghĩ đến.

"Em không muốn ăn với anh, vậy thì thôi." Trần Thiên Minh thấy Hà Đào không lên tiếng, nghĩ nàng ta không muốn.

"Không, không phải." Hà Đào vội giải thích, nàng cũng không biết nói sao cho rõ.

"Là sao?" Trần Thiên Minh nghi hoặc.

Hà Đào mắc cỡ đến mức chẳng biết nói thế nào.

Trong lúc này, một tiếng nói từ phía sau Trần Thiên Minh vang lên: "Ai ui! Thầy giáo nghèo cũng đến đây ăn cơm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 71: OAN GIA ĐỐI ĐẦU

Trần Thiên Minh nghe tiếng chầm chọc, quay đầu lại thì thấy chính là tên khốn Diệp Đại Vĩ.

Diệp Đại Vĩ hôm nay mặc đồ tây, đeo caravat, dẫn theo một cô gái bộ dáng không tệ, xem ra hôm nay hắn cùng mỹ nữ đi ăn cơm.

Mịch, sao tên cặn bã này lại có thể dẫn mỹ nữ đi ăn cơm nhỉ. Trong lòng hắn bất mãn. Tên khốn này đã có mỹ nữ lại còn khiêu khích mình. Diệp Đại Vĩ, mày tốt nhất đừng cho tao cơ hội, nếu không tao sẽ cho mày biết cảm giác nữ nhân của mình bị người khác cưỡng bạo. Nhìn cô gái đi theo có thân hình đầy đặn, hắn liền nghĩ bậy.

"Có gì sao, khách sạn này là của anh à? Tôi không thể ở được sao?" Nhìn bộ dạng của tên khốn này hắn đã không vừa mắt, hiện tại hắn cũng không dễ bị chà đạp như xưa.

"Thằng nhóc nghèo xác xơ như mày mà cũng có tiền ăn ở đây sao?" Diệp Đại Vĩ nhìn hắn cũng vô cùng chướng mắt, hôm nay gặp ở đây, phải tiện thể làm xấu mặt hắn mới được.

"Tôi tuy nghèo, nhưng vẫn có thể ăn ở đây được" nhìn thấy phong cách của Diệp Đại Vĩ, hắn cũng vô cùng tức giận.

"Để ta nhìn xem mày ăn cái gì?" Diệp Đại Vĩ vừa nói vừa lại gần bàn của hắn, vừa cầm menu trên tay "Haha, thì ra cũng chỉ là rau cỏ thế này, chưa tới một trăm đồng, thảo nào có thể trả được".

Ném Menu xuống bàn, hắn khinh miệt cười với Hà Đào : "Cô Đào, nhìn thấy cô đi theo tên nghèo này, chỉ có thể trả bữa ăn một trăm đồng. Ôi, thật là đáng thương!" hắn nói to rồi cười ha hả.

Cảm thấy phi thường cao hứng, có thể làm cho tình địch mất mặt, thực sự là một chuyện vô cùng sáng khoái.

"Hừ!" Hà Đào tức giận lạnh lẽo liếc nhìn hắn một cái.

"Ông chủ Diệp, mấy ngày nay chúng tôi ăn nhiều đạm, nên hôm nay mới ăn chút đồ nhẹ này, có vấn đề gì cần ý kiến không?" Mặc dù vô cùng tức giận nhưng Trần Thiên Minh vẫn giữ phong độ của mình.

"Ha ha, thầy giáo nghèo, không có tiền cũng không cần phải nói phét như thế" Diệp Đại Vĩ vô cùng cao hứng, hắn đang định đi về phòng ăn cũng không đi nữa, gọi một bàn ngay bên cạnh Trần Thiên Minh, một hồi còn muốn tiếp tục chế giễu.

Trần Thiên Minh nhìn thấy dáng bộ đắc ý của hắn, tâm cơ chột động, khóe miệng nở nụ cười.

"Ông chủ Diệp, nếu ông đã muốn chúng tôi ăn đồ đắt tiền thì tôi cũng có một yêu cầu, nếu tôi chọn món nào, ông liền chọn món đó, có được không?" hắn nhìn Diệp Đại Vĩ cười cười giống như là nhìn con mồi.

Hà Đào nghe Trần Thiên Minh muốn đấu cùng Diệp Đại Vĩ, lo lắng giữ tay hắn lại, như muốn khuyên ngăn.

Hắn liền cười với nàng, nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ ấy, có ý bảo hãy yên tâm, hết thầy mình đều có thể xử lý. Nắm tay nàng càng làm cho hắn thêm kiên định, quyết tâm cùng Hà Đào ăn một bữa thật tốt.

Thẹn thùng, nàng thật muốn rút tay ra nhưng rồi lại không nỡ.

"Tốt! Chẳng qua tao cũng có yêu cầu, mày bỏ qua mấy món rau đi, rẻ quá, tao ăn không quen" Diệp Đại Vĩ nghĩ hắn quá lắm cũng chỉ chọn món hai trăm đồng là cùng, cho nên không một chút lo lắng.

Thực ra lợi nhuận của việc mở khách sạn rất cao, càng sang trọng thì lợi nhuận càng nhiều. Tại khách sạn Không Thiên, phần cơm một ngàn đồng thì vốn cũng chỉ bốn, năm trăm. Vì thế hắn một chút cũng không lo, nếu Diệp Đại Vĩ gọi theo hắn, coi như giúp hắn kiếm tiền rồi, cho nên kêu hắn gọi những món đắt tiền đồng nghĩa với việc Diệp Đại Vĩ tự tay tiếp đãi hắn cùng Hà Đào.

Ôi! Trên thế giới này sao lại có việc tốt như vậy được, hắn thật muốn hát vang lên.

"Quý khách, tôi có thể giúp gì không?" Lâm Quốc xuất hiện với nụ cười. Vừa rồi tiếp viên đã báo cho hắn sự việc này nên hắn liền chạy xuống.

"Quản lý, tôi đang định tìm anh, đồ ăn lúc này tôi gọi hãy hủy bỏ, tôi muốn gọi lại lần nữa" Trần Thiên Minh liền nhảy mắt với Lâm Quốc, hấn sợ Lâm Quốc làm mất con cá lớn này.

Hắn liền chọn nhanh một lượt đồ ăn trên menu, sau đó đưa cho Lâm Quốc:"Quản lý, đây là những thứ tôi chọn lại, phiền anh đem cho người ngồi ở bàn đối diện xem, để coi ông ta có dám yêu cầu giống tôi không".

Lâm Quốc nhìn qua menu thăm kêu lên:"Má ơi, cua gái cũng không cần đến nhiều tiền như thế này chứ!" lần này Trần Thiên Minh đã sửa lại thành: tôm hùm, vây cá , bào ngư, huyết yến, canh nhĩ, rượu tình nhân.

Lâm Quốc nhẩm tính cũng có thể thấy lần này hơn trước ít nhất một trăm lần.

"Rượu tình nhân?" Diệp Đại Vĩ nhìn danh sách mà ngây ngốc, hấn biết những loại này đều là thức ăn đắt nhất ở đây, giá chắc chắn không vừa, đặc biệt là rượu tình nhân, hấn cũng không hề biết là gì.

"Ông chủ Diệp, rượu tình nhân ngài chưa nghe qua sao? Đây là do khách sạn tự điều chế, nghe nói là pha vài loại danh dương, hồng tửu mới chế thành. Nam nhân dùng rồi lợi hại vô cùng, cái này không cần phải nói, nữ nhân dùng rồi cũng rất tốt, dùng nhiều không những cải thiện da dẻ mà còn giữ lại thanh xuân. Tôi thấy vị nữ nhân đi cùng hình như cũng là bạn gái cũng ngài? Chẳng lẽ ngài lại keo kiệt với người ta. Ngài xem, một tên giáo viên nghèo như tôi cũng có thể mua những thứ này cho bạn gái của mình, ông chủ lớn như ngài chẳng lẽ lại không thể sao" Trần Thiên Minh liền khiêu khích hấn.

Diệp Đại Vĩ vừa nghe thế thì chẳng cần suy nghĩ nữa, cảm hận nói:"Quản lý, anh cũng cho ta một phần , tên giáo viên nghèo kia còn dám, chẳng lẽ ta lại không?".

Hấn lúc này vô cùng tức giận, thật không ngờ tên giáo viên này lại có thể thách đồ bữa cơm gần vạn đồng. Bất quá, cơn giận này hấn nuốt không trôi, bị thua một tên thầy giáo nghèo, sao có khả năng này chứ.

"Đào, em ở cùng anh đã lâu như thế, vất vả đã nhiều, hôm nay chúng mình cùng thử rượu tình nhân nhé!" Hắn liền rót cho nàng một ly, tình ý nồng đậm. Hấn còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Diệp Đại Vĩ, chính nàng đã mượn mình diễn trò, hôm nay tới lượt mình rồi.

Hấn cố tình nói tiếp:"Rượu tình nhân này thật sự chỉ là cocktail, nhưng là loại vô cùng đắt, hợp thành bởi vài loại rượu nổi tiếng gần năm ngàn năm, hơn nữa bình này cũng không phải loại thường, do các nhà pha chế chuyên nghiệp làm ra, bình rượu này giá có thể đến tám ngàn đấy".

"Cái gì, tám ngàn?" Hà Đào nhỏ giọng kêu lên.

"Cách " Từ bàn Diệp Đại Vĩ chợt phát ra tiếng động.

"Đúng vậy, độ rượu cũng không cao, chỉ khoảng mười độ, có thể dành cho cả nữ nhân. Uống vào dưỡng thân, nhiều cũng không tổn hại sức khỏe, chỉ là trong lòng hình như có một loại men say không thể kể ra, phi thường thoải mái, cảm giác hình như tình nhân. Cho nên mới được gọi như thế" Trần Thiên Minh nói ra lai lịch rượu.

"Anh uống qua rồi sao?" Hà Đào hỏi.

"Không có, chỉ là nghe người bạn nói qua mà thôi."

"Bữa cơm này tốn hết bao nhiêu?"

"Hình như cũng hơi nhiều một chút, hơn một vạn, gần hai vạn" Trần Thiên Minh cười cười.

"Cách " Hình như bàn của Diệp Đại Vĩ lại phát ra âm thanh.

"Anh đâu có nhiều tiền như vậy?" nàng có chút sợ hãi.

"Anh có, hôm nay dẫn theo bà xã, cũng mang tiền phòng hồ, không ngờ lại phải dùng sớm như vậy" Trần Thiên Minh cười nói. Rượu này có chút khác biệt, đặc biệt thêm một số chất để kích thích nữ nhân, không ngờ nổi hôm nay mình cũng dùng đến.

"Không nghiêm chỉnh tí nào" Nàng gắt lên, đôi bạch thủ theo chủ nhân mà dậy sóng mãnh liệt, làm cho Trần Thiên Minh trong lòng trở nên rạo rực.

"Ha ha ha!" Trần Thiên Minh cười dâm.

Hôm nay thức ăn chọn lựa đủ cho bốn, năm người ăn, đúng là tên Diệp Đại Vĩ mời khách. Một hồi ăn không hết có thể gói về cho mẹ ăn. Tên tình địch này thật tốt, chẳng những mời mình, cả người nhà cũng mời một thể.

"Ha ha ha!" hấn lại cười to lần nữa.

CHƯƠNG 72: CÔ ẤY KHÔNG PHẢI LÀ CHỊ ANH

"Tóc xù, mày tra cho tao xem Trần Thiên Minh ngoài làm giáo viên ra còn làm gì nữa không?" Diệp Đại Vĩ tức giận tức giận đi tới đi lui trong phòng, bữa sáng với mấy nữ tón gần hai vạn cũng do Trần Thiên Minh hại.

Chẳng qua hắn cũng nghi ngờ tại sao một giáo viên nghèo như Trần Thiên Minh lại có nhiều tiền như vậy, phải tra xét thật kỹ mới được.

"Ông chủ, chúng ta có nên..." Tóc xù đặt tay lên cổ kéo ngang.

Diệp Đại Vĩ lắc đầu "Trước tiên thăm dò tin tức về hắn đã, không được lỗ mắng".

Sáng sớm, Trần Thiên Minh đã bị chị Yến kéo đi dạo phố.

Cùng phụ nữ đi dạo phố, luôn luôn là điều hắn sợ nhất. Có một lần nàng cùng hắn mua quần áo, cùng một loại, nàng đi tới tận ba cửa hàng. Vốn đã nói giá, nhưng nàng vẫn thấy đắt, liền không mua, tới một cửa hàng khác cẩn thận xem xét kỹ một hồi, rồi cuối cùng mới quay lại trả giá.

Ông chủ cũng không còn cách nào khác, đành giảm giá lần nữa.

Nhưng lúc này nàng lại không muốn, lại đi tới cửa hàng đối diện một hồi rồi mới quay lại tiếp tục trả giá. Hai chân hắn đi lại đã mỏi nhừ.

Lúc đó ông chủ đã tức giận tới bốc hỏa, thẳng thừng cự tuyệt bán hàng cho nàng, đến cả hắn cũng bị cấm cửa. Lần này cùng nàng đi quả thật hắn cũng có chút sợ nếu như không phải đêm qua đã hứa, hắn thực sự không muốn đi chút nào.

Nhớ tới đêm qua, hắn cũng không thể nào từ chối.

Nàng lại dùng bàn tay nhỏ của mình giúp hắn bay bổng, ngoại trừ quần nhỏ, tất cả đều coi hết, vuốt ve nàng khiến hắn trong lòng vô cùng sáng khoái.

Cho nên trong lúc phun suất, cũng hào hứng đáp ứng nàng. Cũng chính là nhân quả, được cái này phải mất cái khác.

Hai tay hai túi, trên cổ còn một túi nhỏ, hiện giờ hắn đã đau khổ muốn chết. Không phải đau lòng mà là đau lưng, đau cổ, đau chân. Đã đi được hai tiếng rồi, sao mà không đau cho được chứ?

Đúng như một nhà triết gia từng nói nữ nhân sinh ra là để mua sắm.

Đã hai giờ rồi mà nàng vẫn hăng hái bùng bùng, bây giờ hắn chỉ mong có một cái ghế, một cái nhỏ thôi cũng tốt lắm rồi, để ngồi xuống.

"Thiên Minh!" thanh âm sau lưng hắn vang lên.

Vừa quay lại liền nhận ra chính là Hà Đào, hôm nay nàng bận một bộ áo liền quần trắng, ôm sát bộ ngực cao và vòng eo nhỏ, vô cùng chói sáng. Kết quả khiến hắn không thể mở hai mắt ra được, như một tên mù, dò dẫm.

"Hà Đào, hôm nay em cũng đi shopping à!" Một thân túi to túi nhỏ, hắn cười, nàng có thể chính là một trong số bạn gái của hắn cùng chị Yến và Lê Linh.

Ba nàng đều có địa vị khác biệt nhau, đôi khi hắn vô cùng hi vọng đồng thời có được cả ba, nhưng thật sự không thể có khả năng đó. Ba nàng như ba món sơn hào hải vị, bỏ thì tiếc mà cho người khác lại càng tiếc hơn.

"Vâng! Cùng ba em đi dạo chơi!"

"Thầy Trần, anh khỏe chứ" một giọng nam vang lên sau lưng hắn.

"Sao giọng nói này lại quen thế nhỉ?" Hắn vừa quay lại vừa nghĩ.

"Thư ký Hà!" bất ngờ đó chính là Thư ký Ủy ban Hà Liên: "Hôm nay ông cũng đi mua sắm à?".

Khoan đã, Hà Đào nói nàng cùng ba mình đi dạo phố, Thư ký Hà, Hà Đào? Càng lúc hắn càng trở nên rõ ràng.

"Nghĩ cái gì thế?" Hà Đào cười khanh khách, nàng vừa kéo cánh tay Thư ký Hà "Ba, đây chính là thầy Trần Thiên Minh của trường con".

"Thư ký Hà là ba của em!" Hắn vỗ đầu, trách nào Hiệu trưởng Lý có chút sợ nàng, Diệp Đại Vĩ cũng không dám đắc tội... Kể cả, phó cục cũng vô cùng nghe lời nàng, chính nàng cũng cứu mình ở sở cảnh sát. Còn nữa, cái án kia ban đầu thư ký Hà cũng không ngó tới, Hà Đào bảo mình đi tìm ông ấy, ông

ấy đã tới gặp mình trước.

Thì ra, bởi vì Hà Đào chính là con gái người ta.

Nếu không có sự trợ giúp sau lưng của nàng, sợ rằng sự việc của chị Yến cũng không thuận lợi như vậy.

"Thư ký Hà, Hà Đào, thay mặt chị của tôi cảm ơn hai người!" Trần Thiên Minh chân thành cảm ơn hai cha con.

"Ha ha, không cần khách khí!" Thư ký Hà cười nói, "Cái đó cũng là việc của chúng tôi".

Hà Đào cười "Có phải anh muốn mời ba con em đi ăn cơm không?" nàng đột nhiên nghĩ đến ngày đó hắn mời mình uống rượu tình nhân tám ngàn mà đỏ mặt.

"Ba già rồi, ăn cơm, đi dạo chỉ là việc của hai đứa thôi!" Hà Thư ký nhìn ra con gái mình cùng Trần Thiên Minh có chút khác thường, cười nói.

"Thiên Minh" Chị Yến từ một cửa hàng đi ra, thấy hắn đang cùng nói chuyện với người khác nên tới tiếp chuyện.

"Chị, đây chính là thư ký Hà người đã giải oan cho chị, còn đây là Hà Đào, con của ông, cũng là đồng nghiệp của em" hắn liền giới thiệu.

"Chào ông" nàng hướng tới Hà Thư ký cảm ơn, theo thói quen ôm lấy tay hắn.

"Chị ơi, chị đẹp quá!" Hà Đào nói nàng là chị của hắn, liền lấy lòng.

"Cô Hà, em mới thật sự là đẹp đó, mọi người trên đường ai cũng nhìn, thật làm cho chị phải ghen đó" Chị Yến cũng bị nàng hấp dẫn, liền nghĩ nếu nàng làm bạn gái Trần Thiên Minh thì tốt biết bao.

"Ồ, tôi quên giới thiệu. Đây chị tôi, Lý Yến!" Trần Thiên Minh vừa nhớ ra là chưa giới thiệu nàng.

"Lý Yến? Chị họ Lý, anh họ Trần?" Hà Thư nghe ra sự khác lạ trong lời nói của hắn.

"Chị Yến là chị họ của tôi" hắn giải thích.

Nàng cũng cảm giác được gì đó, vội rút tay ra khỏi hắn, nhưng tất cả đã lọt vào mắt Hà Đào.

"Trần Thiên Minh, tôi còn tưởng đây là chị ruột của anh, thì ra là chị họ" Nàng thật sự giận hắn, giận hắn đã lừa dối mình, một người con trai đi đường sao có thể cung chị họ nắm tay thân thiết như thế chứ. Chẳng lẽ chỉ là chị họ bình thường thôi sao, chắc chắn là bị hắn lừa gạt tình cảm!

Nàng vừa rồi đã thấy ánh mắt nhìn nhau của hai người, nếu là chị em ruột thì còn bình thường, chứ là chị em họ, thì thật là vượt qua giới hạn.

"Anh, anh" Hắn ấp úng nói không nên lời.

"Ba, chúng ta đi." Hà Đào lôi kéo ba mình nổi giận đùng đùng rời đi.

"Thiên Minh, nhanh chạy theo giải thích cho cô ấy" Chị Yến vội thúc giục hắn.

"Chị, em có thể nói cái gì chứ?" nếu nói quan hệ của hắn và nàng trong sáng chỉ là chị em họ thì sau này chỉ có thể là chị em. Có thể làm như vậy được sau? Hắn tự hỏi chính mình.

"Mau đuổi theo cô ấy, chị, chị không sao đâu, không phải chị đã nói rồi sao? Chỉ cần em có bạn gái, chị sẽ rời khỏi" nàng thương tâm nói.

"Em thích Hà Đào, nhưng em cũng không muốn mất chị. Chị, em sẽ không cho chị rời em đâu" hắn kiên định nói.

"Thiên Minh" nàng kích động ôm hắn.

"Cái gì tới cũng phải tới thôi" hắn âu yếm ôm nàng, nhìn hình bóng đã đi xa của Hà Đào, trong lòng tiếc nuối.

Mà Hà Đào, cũng vì sự tình hôm nay, mà sau này ném quả đắng ...

CHƯƠNG 73: ANH RA NGOÀI CHO TÔI!

"A Quốc, cậu cho vài người giám sát tên Diệp Đại Vĩ một chút nhá, chính là tên lần trước thách đấu với tôi trong bữa cơm ấy" Trần Thiên Minh vỗ vai Lâm Quốc nói : " Xem hắn đang suy tính những gì? Sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối đầu với hắn thôi".

Lâm Quốc gật đầu, tỏ vẻ thông hiểu.

"A Quốc, cô Hà Đào, đồng nghiệp của tôi, chính là con gái của thư ký Hà" hắn liền đem sự tình ngày hôm trước nói ra, chỉ dấu lại việc nàng nổi giận.

"Thảo nào, em luôn thấy có gì đó lạ lạ, tại sao thư ký Hà lại tìm chúng ta chứ, Đại ca, hay là ông ấy xem anh như con rể" Lâm Quốc liền chọc hắn.

"Cậu đi đi" hắn liền mắng Lâm Quốc "Tôi bây giờ đã đau đầu muốn chết rồi, không cần cậu nói nữa".

Trần Thiên Minh gõ cửa phòng của Hà Đào:" Hà Đào, có nhà không?"

"Không có" giọng nói tức giận của nàng từ trong vọng ra.

"Mở cửa cho anh đi, anh có việc muốn nói với em" Hắn lau mồ hôi trán, nữ nhân tức giận cũng không phải là một việc tốt.

"Anh muốn nói gì thì cứ đứng ngoài mà nói! Tôi đang nghe đây" nàng không chịu mở cửa. Điều này cũng không thể trách nàng, thấy bạn trai của mình cùng nữ nhân khách đạo phở, ai mà chẳng tức giận cho được.

"Hà Đào, bên ngoài này mọi người nhìn đó, em mở cửa ra đi" nhìn các giáo viên đứng ngoài, hắn nhận ra thì thoảng họ lại liếc nhìn không khỏi đỏ mặt lên.

Cửa chợt mở ra, nàng giận dữ đi thẳng vào trong, không nói một lời.

"Hà Đào, em nghe anh nói" lúc tới hắn tưởng nàng đã hết tức giận, ai dè bây giờ vẫn như thế thì thật không biết nói gì cho phải.

"Anh nói đi, tôi nghe" nàng nghiêm mặt nhìn hắn "Anh nói xem, anh và chị họ rốt cuộc là có quan hệ gì?"

"Anh, anh..." Hắn ngập ngừng, không nói nên lời.

"Trần Thiên Minh, tôi hi vọng anh không lừa gạt tôi" nàng xiết đôi bàn tay đến trắng bệch ra, tức giận đến nỗi bộ ngực cứ phập phồng liên tục.

Hắn khẽ nuốt nước bọt "Anh thích chị họ" vừa nói xong, trong lòng liền có chút hối hận, chẳng qua hắn cũng không muốn lừa gạt nàng, như thế thật vô đạo đức.

"Anh..." nàng tức giận đến nói không nên lời.

"Nhưng mà, anh cũng thích em nữa" hắn ngập ngừng nói ra.

"Trần tưởng bở, anh là đồ tồi".

Tên mình là Trần Thiên Minh, chứ có phải Trần tưởng bở đâu chứ, hắn thảm nghĩ.

"Anh biết như vậy là không tốt, nhưng không còn cách nào khác, anh thích cả hai người, nếu phải bỏ một thì không biết phải làm sao" hắn lộ ra vẻ mặt thống khổ. Bàn tay là thịt, lòng bàn tay cũng là thịt, bỏ đi một thứ cũng không được, vô cùng tiếc nuối.

"Nếu cho anh chọn một, thì anh chọn ai?" nàng giống như sắp bật khóc, đau lòng đến độ tim như muốn ngừng đập.

"Anh, anh, cả hai, anh không muốn bỏ ai cả" Hắn bậm môi lại.

"Không như thế được" nàng lắc đầu "Anh chỉ được chọn một mà thôi".

Trần Thiên Minh cười khổ, đây là đề tài hắn không thể giải quyết. Chị Yến cùng hắn thanh mai trúc mã, luôn luôn quan tâm, vì hắn mà nỗ lực không cần hoàn lại, như thế càng làm cho hắn càng thêm khó giải quyết

Hà Đào xinh đẹp gọi cảm, cùng mình có tình cảm, nếu lấy được nàng thì quả là phúc ba đời.

Làm sao mà hắn chọn được chứ?

Hắn lắc đầu nói : "Hà Đào, anh biết như thế là vô trách nhiệm, nhưng mà quả thật, hai người, anh không muốn bỏ ai cả".

Thấy không thể quyết định, nàng chợt nói: "Trần Thiên Minh, Hà Đào tôi không thể cùng người khác chia sẻ bạn trai được, không còn cách nào khác, tôi sẽ từ bỏ".

"Không, anh không cho em đi đâu cả" vừa nghe nàng nói vậy, hấn vội níu tay nàng lại, không đồng ý nói.

"Trần Thiên Minh, anh có thấy là mình quá tham lam không? Anh muốn cả hai người, trên đời này làm gì có việc đó chứ? Cho dù có, thì cũng là người khác, không phải là tôi" Nàng tức giận, chỉ tay vào mặt hấn mà mắng.

"Anh, anh" Trần Thiên Minh bị mắng, nói không nên lời.

"Anh, anh buông tay ra" Hà Đào kéo tay lại, đẩy hấn ra "Trần Thiên Minh, anh ra ngoài cho tôi, tôi không muốn thấy anh nữa" Vừa nói vừa đẩy hấn về phía cửa.

"Anh, anh..."

"Anh ra ngoài cho tôi" Nàng kéo cửa ra.

Cánh cửa mở ra, một người té vào phòng.

Trần Thiên Minh liền nhận ra đó là tên đầu heo Hiệu trưởng.

Hấn chắc chắn đang đứng ở ngoài nghe lén, nên khi nàng mở cửa liền ngã ra.

"Ông nhìn cái gì hả đầu heo" Hấn tức giận bốc khói, đang muốn phát tiết thì liền phát tiền liền hiện ra "một con chó".

"Anh, anh dám chửi tôi" Lão chỉ về hấn rồi lại hướng về mình.

"Mắng ông thì sao? Ông có hiểu thế nào là tôn trọng người khác không? Người ta đang nói chuyện, ông nghe lén chẳng lẽ không được chửi ông sao?" Trần Thiên Minh vô cùng thống khoái.

"Các người ra ngoài hết đi" Hà Đào thấy Hiệu trưởng Lý ở ngoài nghe lén, càng tức giận, "Rầm" nàng ra sức đóng chặt cửa.

"Đầu heo, đều là tại ông" Trần Thiên Minh thấy Hà Đào đóng cửa, lại đem tức giận đổ lên đầu Hiệu trưởng Lý.

"Anh, anh mắng ta đầu heo?" Lão cũng tức giận đến bốc khói, lão chưa từng bị cấp dưới chửi.

"Mắng ông thì sao? Đầu heo đáng chết, đầu heo thối. Mặt như một con heo" Trần Thiên Minh chỉ mặt lão chửi lớn, y như bộ dáng của Hà Đào lúc nãy.

"Ông tưởng tôi không biết ông thông đồng với tên mặt trắng Diệp Đại Vĩ hại tôi sao".

"Tôi, Diệp Đại Vĩ?" Lão trầm ngâm, việc này làm sao hấn lại biết chứ : "Tôi, tôi, không có chuyện như vậy."

"Không có? Đầu heo, ông không nên vô lương tâm như thế chứ. Đầu heo chết dẫm" Hấn trái mắng đầu heo, phải lại mắng đầu heo, vô cùng thích chí.

"Anh, anh..." lão bị mắng không thốt nên lời".

"Anh anh cái gì? Ông bình thường không biết làm việc gì có ích mà chỉ đi nghe lén chuyện riêng người khác thôi hả, đầu heo" Hấn vừa nói vừa tiến về phòng đóng cửa cái "rầm".

"Trần Thiên Minh, tôi, tôi sẽ cho cậu đẹp mặt" Hiệu trưởng Lý chỉ vào cánh cửa kêu to.

"Rầm", Trần Thiên Minh lại mở cửa ra, thờ hồn hấn đi tới.

"Đầu heo, tôi cũng nói cho ông biết, nếu ông dám hại tôi, tôi sẽ cho ông đẹp mặt. Ông đừng tưởng rằng Trần Thiên Minh tôi dễ bị khi dễ, cứ chờ đấy, lúc đó đừng trách tôi lòng dạ độc ác, ông sẽ thực sự trở thành đầu heo" Hấn lớn tiếng đe dọa lão.

"Anh, anh..." Lão không ngờ tên này bình thường ít nói lại có thể mắng nhiều như vậy.

"Ông đúng là đầu heo" Trần Thiên Minh lại đóng cửa một cái "rầm".

CHƯƠNG 74: NHÌN HAY KHÔNG NHÌN?

Mấy ngày nay, Hà Đào luôn giữ thái độ lạnh lùng với Trần Thiên Minh, hần hỏi nàng cái gì, nàng đều không trả lời.

"Thầy ơi "Tiểu Hồng nhẹ nhàng đẩy cửa vào, nhìn thấy Trần Thiên Minh đang ngủ trên giường, nên không gây thêm tiếng động khác, đẩy cửa bước vào.

"Tiểu Hồng, em đến đây có việc gì?"Trần Thiên Minh nhìn thấy Tiểu Hồng tiến vào, chậm rãi ngồi dậy.

Tiểu Hồng nhìn thấy sắc mặt của Trần Thiên Minh có chút tiêu tụy, trong lòng cảm thấy đau nhói, vì Trần Thiên Minh trong lòng nàng chiếm một vị trí rất quan trọng, còn về việc vì sao, bây giờ nàng đã rõ. Không biết từ lúc nào, nàng đã bắt đầu thích người thầy này, nhưng bởi vì nàng là học sinh, nên không dám biểu lộ tình cảm.

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy một cái ly đi rót nước, sau đó nói : "Thầy ơi, có phải thầy có chuyện không vui không?"

"Không có!"Trần Thiên Minh lắc đầu, chuyện của mình với Hà Đào, sao có thể nói cho Tiểu Hồng nghe.

"Thầy không cần giấu em, mấy hôm nay, thầy đi dạy, biểu hiện rất bất thường. Thầy ơi, không phải ở trên lớp thầy thường nói là trên đời này không có việc gì khó khăn cả, chỉ cần chúng ta kiên trì cố gắng, chắc chắn sẽ vượt qua" Tiểu Hồng đưa ly nước cho hắn.

Trần Thiên Minh nhìn Tiểu Hồng, không thể tưởng được một đứa con gái mới mười sáu tuổi đã đem những lý lẽ của mình để vận mình rằng : Sao còn đau khổ? Đúng vậy, trên đời này không có chuyện gì khó cả, chỉ cần cố gắng kiên trì, nhất định sẽ tìm được phương pháp giải quyết được.

"Tiểu Hồng, em thật sự là một đứa trẻ tốt, là em gái tốt của anh" Nhờ Tiểu Hồng khai sáng, tâm tình của hắn đột nhiên tốt trở lại, đối với Tiểu Hồng tràn ngập cảm kích.

"Đại ca, nhìn thấy anh vui là em cũng vui!"Tiểu Hồng vừa cười vừa nói.

Tiểu Hồng nói xong liền đi về hướng toilet. Bởi vì phòng của giáo viên không lớn lắm, cho nên trường học thu xếp chỗ tắm và wc ngay cùng một chỗ.

"Đại ca, anh ở bẩn quá, quần áo không giặt để chất đống thế này!" Bên trong truyền ra tiếng nước, có lẽ Tiểu Hồng lại định đem quần áo của Trần Thiên Minh ra giặt.

"Tiểu Hồng, em toàn làm hư anh, sau này lỡ em lập gia đình rồi, anh biết tìm ai giặt đồ cho anh?" Trần Thiên Minh đi đến cửa phòng tắm, vừa cười vừa nói.

"Anh là một con quỷ lười, được rồi, em sẽ không lập gia đình nữa, sau này giặt quần áo cho anh" Tiểu Hồng càng nói càng nhỏ giọng, khuôn mặt ngày càng hồng, hiện tại bây giờ nàng cần có một cái lỗ để chui xuống.

"Em ... em không lập gia đình chỉ để giúp anh giặt đồ?" Trần Thiên Minh hoài nghi lỗ tai của mình, lời này có ý tứ gì, hắn đương nhiên biết, nhưng nàng là học sinh của hắn, lại còn nhỏ nữa, sao lại có thể ... Tiểu Hồng sao lại nói như vậy ...

"Đúng vậy, em sẽ làm thuê cho anh, anh sợ không nuôi nổi em sao?" Tiểu Hồng nghe Trần Thiên Minh nói vậy, tưởng hắn không vui, vội vã trả lời.

"Ai nói, anh nuôi hai người như em cũng được" Trần Thiên Minh nghe Tiểu Hồng trả lời thế, vội vã đáp lại, để Tiểu Hồng biết tâm ý của hắn. Có một mỹ nữ chịu làm người giúp việc cho hắn, sau đó nàng lớn lên, lúc mình rảnh rỗi hay buồn chán cũng có thể ...

"Đây là lời anh nói đó nha!" Tiểu Hồng nở một nụ cười ngọt ngào với Trần Thiên Minh, sau đó nghiêng người vào, nhẹ nhàng kéo cửa phòng tắm lại.

Tiểu nha đầu này thẹn thùng, lại còn đóng cửa lại nữa, thật là ...

Trần Thiên Minh nhìn cửa đóng, trong lòng thở dài.

Đột nhiên, Trần Thiên Minh nghe được bên trong truyền ra một tiếng nước chảy đặc biệt, rất khác so với tiếng nước chảy chảy ra từ vòi, bởi vì âm thanh không lớn lắm, nên có thể biết là nước chảy không mạnh, giống như là có người trong wc đang ...

Có người đang ... chẳng lẽ là Tiểu Hồng? Dâm ý trỗi dậy, Trần Thiên Minh lùi lại vài bước ... nhìn hay không nhìn? Nếu bên trong là chị Đinh, hắn sẽ không do dự mà bước tới ngồi xổm xuống để nhìn cho no mắt.

Nhưng mà ... nhưng mà bên trong là Tiểu Hồng, là học sinh của hắn ... nhìn hay không nhìn? Trần Thiên Minh đang tự hỏi lòng.

Được rồi, chỉ nhìn một chút thôi, xem có phải là Tiểu Hồng đang ... xem trước tính sau! Nghĩ như vậy, Trần Thiên Minh bước lại gần cửa, ngồi xổm xuống, nhìn vào cái lỗ nhỏ trên cánh cửa.

Quả nhiên là không lầm, Tiểu Hồng quả thật đang ... quần của nàng đã kéo xuống đùi, đáng tiếc là, cái chỗ mê người nhất lại bị bàn tay nàng che lại.

OMG!!! Không thể tưởng được chân của Tiểu Hồng lại trắng như vậy, không biết bên trong có trắng không? Dám ý hiện giờ đã đầy đầu Trần Thiên Minh rồi. Bây giờ hắn đang chờ, chờ cái cơ hội giống như của Phạm Văn Đình lần trước vậy, cái cảnh đứng dậy kéo quần lên.

Nhìn một hồi lâu rồi mà Tiểu Hồng hình như vẫn còn chưa giải quyết xong nên chưa đứng dậy.

"Cái gì? Sao lâu vậy?" Trong lòng Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

Một lát sau, Tiểu Hồng mới từ từ đứng dậy, rồi kéo quần lên rất nhanh. Nhưng mặc kệ là nhanh thế nào, hắn vẫn còn kịp thấy đằng sau bắp đùi trắng bóng kìa là một khoảng không gian màu đen, tim của hắn đã bắt đầu nhảy điệu tango rồi.

Dù Tiểu Hồng không thể so sánh với những người trưởng thành như Hà Đào hay Phạm Văn Đình, nhưng lại có nét đặc thù riêng của con gái, làm cho Trần Thiên Minh không khỏi mở rộng tầm nhìn.

Nhìn thấy Tiểu Hồng kéo khóa quần, Trần Thiên Minh lập tức đứng dậy, sau đó trở về vị trí của mình, làm bộ như này giờ không biết gì.

"Cạch!" Một tiếng, cánh cửa mở ra, Tiểu Hồng đỏ mặt nhìn Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh đột nhiên nhớ lại cảnh khi này của Tiểu Hồng, bây giờ nhìn mặt nhau, thằng em bên dưới lại giờ sùng lên.

"Nhìn cái gì mà nhìn, người ta giặt đồ mà cũng nhìn sao? Anh ... anh đi làm việc của anh đi!"

Tiểu Hồng liếc nhìn Trần Thiên Minh một cái, rồi mới đóng cửa lại, bên trong lại tiếp tục truyền ra tiếng nước chảy.

Lúc này, Trần Thiên Minh biết chắc là Tiểu Hồng đang giặt quần áo, bởi vì tiếng nước này là tiếng chảy từ vòi ra.

"Hà Đào, Phạm Văn Đình, Tiểu Hồng" Trần Thiên Minh giờ ngón tay lên đếm, nói như vậy đã có ba người bị mình nhìn thấy phía dưới. Ôi, tiếc quá, chỉ được nhìn mà không được đụng vào. Còn có chị Yến nữa, lúc nào mới có thể sờ sờ đụng đụng được, sau đó giữ chặt luôn.

Khi chị Yến dùng tay trợ giúp, hắn đều cảm thấy không yên tâm. Còn nữa, sau khi đã được thoải mái, đột nhiên có cảm giác như Hương Ba Công lại tăng lên một bậc. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Đại bá, ông chết ở đâu vậy? Tại sao không gọi điện cho tôi, nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 75: PHẢI CỎI QUẦN ÁO RA?

Sáng hôm nay, Trần Thiên Minh bị mẹ nắm đầu lôi từ giường dậy, sau đó bảo hắn dẫn chị Yến trở về ăn cơm. Bởi vì hôm nay mẹ đột nhiên cao hứng, nên mua rất nhiều đồ ăn, mẹ còn nói, phải đưa chị Yến về nhà ăn cơm bằng bất cứ mọi giá, nếu chị Yến không tới, Trần Thiên Minh hắn cũng không được ăn cơm.

Trần Thiên Minh nhìn thấy mẹ mua rất nhiều đồ ăn về, nuốt nước miếng, thầm nghĩ: "Ôi, thằng khốn nào nói thời này trọng nam khinh nữ vậy, mẹ kiếp, không đứng với thực tế một tí nào!"

Trần Thiên Minh lái xe đến bệnh viện nhân dân số ba, vừa rồi hắn gọi điện cho chị Yến, chị Yến nói vẫn còn đang trong ca trực, một hồi nữa sẽ tự về. Trần Thiên Minh nghe xong, vội vàng nói sẽ đưa nàng về. Nếu như để mẹ biết hắn không đi đón chị Yến, chắc chắn cái lỗ tai sẽ chịu tội.

"Chị!" Trần Thiên Minh vào phòng trực của bác sĩ, nhìn thấy nàng đang xem sổ bệnh, vì thế hắn nhẹ nhàng đi đến bên cạnh.

"Thiên Minh? Em đến rồi!" Lý Yến ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trần Thiên Minh đứng trước mặt, cao hứng cười nói. Nhưng đột nhiên nàng nhớ lại chuyện đêm đó, khuôn mặt xinh xắn chợt đỏ lên.

"Ừ, em đến để gặp chị!" Trần Thiên Minh bị nụ cười diễm lệ của Lý Yến làm cho giật mình, làm cho mê đắm.

"Đồ quý, toàn dùng lời ngon tiếng ngọt, trong miệng như có dính đường vậy, chắc chắn mấy em gái nhỏ khác sẽ bị em lừa mất!" Lý Yến liếc nhìn Trần Thiên Minh một cái, mặc dù nói là nói vậy, nhưng nàng cũng rất vui.

"Chị Yến, sao chị lại nói em như vậy, em là thật tâm đến gặp chị mà ... em ... em " Trần Thiên Minh xoay người nhìn bốn phía, không thấy bóng người, cúi thấp xuống lỗ tai của Lý Yến nói nhỏ : "Em còn muốn tới nay chị giúp em" Nói xong liếc nhìn bộ ngực đầy đặn của nàng.

"Hừ quá, em càng ngày càng hừ, em còn như vậy, chị sẽ không để ý đến em nữa" Lý Yến cũng vội vàng nhìn quanh, không thấy người nào nên mới yên lòng.

Nàng càng nghĩ càng thẹn thùng, ngẩng đầu lên nhìn Trần Thiên Minh, nhưng lại thấy ánh mắt hằm hằm của hắn, thẹn quá hóa giận, nàng véo cho hắn một cái.

"Ây da, đau quá mẹ ơi!" Trần Thiên Minh thấy Lý Yến hình như có vẻ tức giận, vội vàng kêu lớn.

"Hừ, có gọi thì đi cũng không giúp em đâu!" Lý Yến thấy Trần Thiên Minh làm bộ đau đớn, vội vàng buông tay ra, trong lòng cũng thấy đau, muốn hỏi Trần Thiên Minh có sao không? Nhưng nàng lại nhớ đến những lời giễu cợt khi nãy của hắn, sao hắn dám đem những chuyện buổi tối hôm đó ra mà nói ở chỗ này ... thật là ...

"Đừng rồi, chị ơi ... " Trần Thiên Minh nghe Lý Yến nhắc đến mẹ, chợt nhớ ra nhiệm vụ được giao " Mẹ của em nói là khi nào chị hết ca trực thì mời chị về dùng cơm, hôm nay mẹ mua rất nhiều đồ ăn, còn dặn nhất định phải mời chị trở về dùng cơm chung"

"Chuyện này ... " Lý Yến vừa nói vừa nhìn đồng hồ : "Được, nhưng chị còn nửa giờ mới hết ca trực, em cứ về nhà trước đi, chị sẽ về sau"

"Em về trước? Trời, khi nãy mẹ nói, nếu em không mang chị về, mẹ sẽ không cho em vào nhà. Dù sao thì cũng chỉ có nửa giờ, em sẽ chờ chị ở đây" Trần Thiên Minh nói xong cầm lấy một cuốn tạp chí rồi ngồi xuống bên cạnh Lý Yến.

"Thiên Minh, chị ... chị muốn đi WC " Lý Yến đứng dậy, ngượng ngùng nói.

"Chị muốn đi wc? Được, để em dẫn chị đi" Trần Thiên Minh cao hứng nói, không biết trong wc có cánh cửa nào giống cái cửa toilet nhà mình không, có một cái lỗ nhỏ?

"Ai ... ai cho em đi theo ... " Lý Yến nghiêm mặt nói.

"Vậy chị nói với em làm gì?"

"Chị muốn nhờ em ở đây coi giùm một chút, vốn còn có hai bác sĩ khác, nhưng một người thì đang nghỉ phép, người kia thì không đến" Lý Yến nói.

"Ồ, em biết rồi" Trần Thiên Minh gật đầu.

"Em giúp chị một chút, nếu có người bệnh đến, kêu người ta chờ một chút, biết không?"

Lý Yến nói với Trần Thiên Minh.

"Biết rồi, em đâu phải kẻ ngu, nếu như không phải trường hợp khẩn cấp, em sẽ kêu đợi chị trở lại" Trần Thiên Minh cười nói.

"Chị đi đây" Lý Yến vừa nói vừa kéo ngăn tủ nhỏ lấy một bọc khăn giấy, rồi đi ra ngoài.

Trần Thiên Minh thấy Lý Yến đã đi nên cầm quyển tạp chí lên xem.

"Bác sĩ " Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu.

"Chuyện gì?" Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên, chỉ thấy đứng ngoài cửa là một cô gái xinh đẹp, vóc dáng cao gầy, hai vú trước ngực cứ rung rinh lên.

"Tôi ... tôi " Cô gái xinh đẹp xoay xoay tay, bước vào, ấp a ấp úng không nói được lời nào.

"Có chuyện gì cứ nói, sợ cái gì?" Trần Thiên Minh ôn nhu mỉm cười, đối với một cô gái xinh đẹp thì mới được ưu đãi như vậy, còn là nam hả, kệ mẹ mày.

"Là thế này, bác sĩ, hai ngày nay ngực của tôi hơi đau, có khi cảm thấy nhức" Cô gái xinh đẹp nghe Trần Thiên Minh nói vậy, cũng không phải sợ hay ngượng ngùng nữa.

"Ngực cảm thấy đau?" Trần Thiên Minh nghe cô gái nói vậy, nuốt một ngụm nước miếng, hỏi.

"Đúng vậy" Cô gái gật đầu.

"Cô xem, bộ ngực của cô lớn như vậy, hỏi sao không đau" Hai mắt của hắn nhìn chằm chằm vào bộ ngực khổng lồ của cô gái ... không biết bác sĩ xem bệnh, lúc kiểm tra có coi đồ bệnh nhân ra hay không?

"Không, không phải, bác sĩ, tôi ... tôi trước kia đã lớn như vậy, nhưng không có bị đau" Cô gái nghe Trần Thiên Minh nói vậy, bất chấp thẹn thùng, vội vàng giải thích.

"Trước kia cũng lớn thế này??" Trần Thiên Minh cứ nhìn chăm chú vào hai quả núi lửa ấy, đột nhiên thấy cô gái nhìn hấn, vội vàng quay đầu đi.

"Dạ"

Khi Trần Thiên Minh vừa muốn nói hấn không phải là bác sĩ, đột nhiên phát hiện ra dụng cụ đo nhịp tim của Lý Yến để lại, linh cơ vừa động, vội vàng quay lại nói : "Cô cởi quần áo ra, để tôi xem một chút"

"Cái gì? Phải cởi quần áo ra?" Cô gái xinh đẹp hoảng sợ nhỏ giọng nói.

"Cô sợ cái gì? Tôi là bác sĩ, tôi thấy những thứ này còn nhiều hơn cô nữa, thế mà cô lại sợ như vậy, thôi, khỏi cởi cũng được, để tôi kiểm tra một chút"

Trần Thiên Minh nói xong, đeo hai cái ống nghe vào lỗ tai, cầm ống nghe lên.

"Được ... được ... " Cô gái xinh đẹp ngấm lại, nghe nói dạo này bác sĩ phụ khoa cũng có nam, chuyện này chắc không sao đâu.

"Cô nằm lên giường đi" Trần Thiên Minh chỉ vào một cái giường nhỏ.

"Dạ" Cô gái gật đầu, đi đến bên cạnh cái giường, nhẹ nhàng nằm xuống.

Trần Thiên Minh đang trong cơn kích động đem ống nghe chậm rãi hướng xuống bộ ngực của cô gái tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 76: CÔ ĐAU Ở ĐÂU?

Trần Thiên Minh cầm lấy ống nghe đặt lên ngực cô gái, nhẹ nhàng di chuyển một chút, mặc dù không có đụng chạm thực tế, nhưng mỗi lần di chuyển thì tay cũng có chạm phải cái vật áo, cũng truyền lại cho hấn một chút cảm giác, làm cho trong lòng hấn trở nên nóng rực.

"Tôi ... tôi thế nào? Bác sĩ?" Cô gái xinh đẹp nhìn thấy Trần Thiên Minh cứ ần ần xuống bộ ngực của mình một hồi lâu mà không làm gì khác, đành nhỏ giọng hỏi.

"Cái này ... không nhìn ra cô có vấn đề gì cả " Trần Thiên Minh nhìn thấy sắc mặt cô gái biến đổi, vội vàng lấy tay về, sau đó nói.

"Vậy .. vậy phải làm sao bây giờ?" Cô gái nghe Trần Thiên Minh, kẻ đang mạo danh bác sĩ, nói là không nhìn ra vấn đề, tâm lý không khỏi hốt hoảng, vội hỏi.

"Cái này ... chắc bởi vì vấn đề cách lợp quần áo, nếu như có thể để ống nghe bên trong, có thể nghe được chuẩn xác hơn" Trần Thiên Minh vừa nói vừa nhìn vào bộ ngực đầy đặn của cô gái.

"Vậy ... vậy ông nói phải làm thế nào?" Cô gái xinh đẹp nói đến đây, cả mặt đỏ bừng, hồng đến tận cổ "Được, để tôi nghe một chút" Trần Thiên Minh vui mừng nói.

"um "Cô gái xinh đẹp nhắm mắt lại, cúi cổ xuống, đến nỗi đụng cằm xuống ngực.

Trần Thiên Minh tay phải cầm ống nghe, tay trái nhẹ nhàng nhắc góc áo của cô gái lên, sau đó chậm rãi đưa ống nghe vào. Hấn cảm thấy tay của mình đụng vào một khối thịt, da thịt trơn láng, mềm mại mịn màng.

Chậm rãi, cứ từ từ chậm rãi, Trần Thiên Minh tự nói với chính mình. Đến rồi, đến trái tim của cô gái rồi, hấn cố ý dừng tay lại một chút ngay chỗ tim đập, rồi sau đó, tay hấn bắt đầu hướng đến chỗ cô gái bị đau.

Trần Thiên Minh mạnh tay ấn vào chỗ bị đụng, một cảm giác mềm mại khiến cho thằng em muốn nổ tung.

"A ... " Cô gái mở to mắt nhìn Trần Thiên Minh, nhỏ giọng kêu một tiếng.

"Ồ, ngực của cô bây giờ còn đau không?" Trần Thiên Minh hoảng sợ nhìn cô gái, sợ bị lật tẩy, vội vàng hỏi.

"Không có " Cô gái lắc đầu.

"Vậy tốt, vừa rồi tôi cố ý chạm vào nơi cô nói đau, nhưng có thể thấy đây không phải là vấn đề lớn" Trần Thiên Minh nói xong, chậm rãi điều chỉnh tư thế. Bây giờ phải làm ra vẻ đạo mạo nghiêm túc, vậy mới không bị cô gái để ý đến hành vi khi nãy rồi nói mình là dễ xồm, bác sĩ dễ.

"Vậy ... tại sao tôi bị đau hai ngày nay?" Cô gái xinh đẹp lo lắng hỏi.

"Bây giờ cô còn cảm thấy đau ở đâu không?" Bây giờ đầu của Trần Thiên Minh muốn nổ tung, cô mà còn hỏi cái gì nữa là tôi cần lưỡi đẩy.

"Bụng của tôi hai ngày nay cũng cảm thấy đau, nhưng không có lâu lắm" Cô gái xinh đẹp ngẫm lại, nói.

"Bụng?" Trần Thiên Minh liếc mắt xuống cái bụng bằng phẳng của cô gái, sắc tâm nổi lên.

"Đúng vậy, lâu lâu cảm thấy đau, nhưng không kéo dài, chỉ một chút thôi"

"Để tôi xem" Trần Thiên Minh vội vàng kéo áo của cô gái lên, và bắt đầu sờ sờ vào cái bụng trắng tinh của nàng..

Lúc này, Trần Thiên Minh sợ cô gái sẽ sinh nghi, nên không dám tiếp tục sờ nữa, hơn nữa cô gái đang mặc một cái quần bó, muốn sờ xuống dưới cũng không được nữa. Trừ khi cô gái tự cởi quần ra, còn không thì ...

Bây giờ, nếu cô ta ngắt đi thì tốt biết bao, như vậy thì mình muốn làm gì cũng được. Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh nói với cô gái : "Cô có cảm thấy choáng váng hay không?"

"Không có" Cô gái lắc đầu.

"Vậy có cảm giác buồn ngủ không?" Trần Thiên Minh vẫn chưa từ bỏ hy vọng.

"Không có"

Hắn thất vọng, xem ra phương án này không thể thực hiện được. Vậy phải làm sao bây giờ? Đánh ngắt đi? Dùng bản lĩnh của mình, cho dù không có dùng Hương Ba Công, cũng có thể đánh ngắt cô gái yếu đuối mong manh này. Vấn đề là, nếu làm như vậy, thì mình cùng sắc lang, lưu manh có khác gì đâu? Trần Thiên Minh tự hỏi.

Hơn nữa, một lát hỏi chị Yến sẽ trở lại, nếu để nàng thấy mình làm vậy mới một cô bé, chắc chắn sẽ mắng mình, chị Yến một lát nữa sẽ trở lại, phải làm sao bây giờ? Làm cách nào đuổi cô gái đi? Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh trở nên hoảng loạn, nếu hắn không đuổi được cô gái này đi, chị Yến từ trong WC trở về, vậy thì mọi chuyện sẽ bị vạch trần, lúc đó tội danh sắc lang của mình đã được thành lập.

Nhưng, vấn đề là nàng hỏi bệnh của nàng như thế nào? Mà mình phải xem bệnh ra sao? Làm sao bây giờ?

Nói thế nào bây giờ? Lần trước Tiểu Hồng ôm bụng vì vừa đến kỳ kinh nguyệt ... xem ra, bác sĩ không phải dễ làm!

"Tiểu Hồng!!!" Hai mắt Trần Thiên Minh chợt sáng lên.

Trần Thiên Minh nghiêm mặt nói với cô gái : "Em gái, cái tháng trước của em đến lúc nào?"

"Cái gì?" Cô gái xinh đẹp đỏ mặt, không biết Trần Thiên Minh đang nói cái gì.

"Là kỳ kinh nguyệt của cô, tháng trước đến lúc nào?" Trần Thiên Minh sốt ruột hỏi.

"Cái này ... là .. là ngày mười" Cô gái xinh đẹp ngẫm lại, đỏ mặt nói.

"Đúng, đúng là nó" Trần Thiên Minh cao hứng vỗ đùi : "Đây là dấu hiệu, nói cách khác, ngày mai kinh nguyệt của cô có thể sẽ đến"

"Thật vậy sao?"

"Bình thường, cái kia của cô có chính xác không?" Trần Thiên Minh nói. Cái vấn đề này, Trần Thiên Minh tuy không phải dân chuyên nghiệp, nhưng ngày trước học trung học, hắn thường lén trốn đi xem mấy quyển sách nói về vấn đề sinh lý, mặc dù trong trường không có khóa dạy vấn đề này, nhưng hắn tin tưởng rằng, trình độ của mình nhất định không kém với những thầy cô.

"Dạ, hình như cũng rất đúng" Cô gái xinh đẹp lại đỏ mặt.

"Là nó, cũng giống như kỳ kinh nguyệt bình thường, cơ thể của cô sẽ có phản ứng như vậy. Thế này đi, cô cứ trở về, nếu qua hai ngày sau mà vẫn còn đau, cô cứ quay trở lại đây khám" Bây giờ Trần Thiên Minh ước gì cô gái biến mất ngay lập tức. Dù sau thì trong hai ngày này, nếu còn đau thì đến khám bác sĩ khác. Trần Thiên Minh cao hứng vì nghĩ ra một diệu kế.

"Như vậy cũng được. nếu qua hai ngày tôi vẫn còn đau, thì tôi sẽ đến tái khám".

Cô gái xinh đẹp gật đầu.

"Tốt, vậy cô cứ về trước đi, tôi còn có chút việc".

"Hẹn gặp lại, bác sĩ".

"Hẹn gặp lại" Trần Thiên Minh nhìn thấy cô gái đi ra ngoài, trong lòng thở phào một hơi. Lưng hắn đổ đầy mồ hôi lạnh rồi, ngồi dựa vào cái ghế thờ đóc.

"Thiên Minh, vừa rồi có người đến khám bệnh không?" Lý Yến đi vào phòng trực ban, nhìn quanh bốn phía, không thấy người nào, cũng thở phào một hơi.

"Không có, tuyệt đối không có. Nãy giờ ngồi đây, ngay cả con ruồi cũng không phát hiện" Trần Thiên Minh nghe Lý Yến hỏi, vội vàng lắc đầu. Hắn không ngu mà đem chuyện vừa rồi nói với Lý Yến.

"Vậy em giúp chị một lát, được không?" Lý Yến cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 77: LÀ AI BỊ HẠI?

Trần Thiên Minh nghe Lý Yến còn muốn nhờ mình một chút, cảm thấy sợ hãi, nếu như cô gái xinh đẹp khi nãy quay lại để xem bệnh thì ... không biết mình sẽ chết như thế nào...

"Như thế nào, được không?" Lý Yến nhìn Trần Thiên Minh đang xấu hổ, hỏi.

"Không, đâu có gì. Chuyện chị Yến đã nhờ, em nào dám từ chối" Trần Thiên Minh thấy Lý Yến nhìn hắn, vội vàng vỗ ngực nói : "Cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu, em cũng không do dự"

"Tốt lắm, vừa rồi lúc chị đi ra, nhìn thấy bên ngoài trời đang mưa, em giúp chị quay về ký túc xá thu dọn quần áo một chút. Mặc dù quần áo của chị để bên trong hành lang, nhưng sợ mưa tạt vào ướt" Lý Yến nói.

"Không vấn đề" Trần Thiên Minh cao hứng nói. Hắn còn tưởng Lý Yến muốn nhờ hắn làm bác sĩ tạm thời, lỡ một lát xảy ra chuyện như hồi nãy, sau này làm hắn đi ra ngoài đường phải ngó trước ngó sau, tránh gặp lại cô gái khi nãy.

"Em có biết ký túc xá của chị không?"

"Biết" Trần Thiên Minh gật đầu, có lần hắn đã đi qua đó chơi, chỗ của nàng chính là ký túc xá của bệnh viện, hai người sống một căn, bất quá hắn chỉ nhìn thấy mỗi Lý Yến. Nàng nói người kia có nhà trong thành phố, cho nên đi làm xong là về nhà. Vì thế, ký túc xá mặc dù là hai người nhưng chỉ có một mình Lý Yến ở "Vậy, em lấy quần áo của chị treo ở hành lang đem vào nhà, đúng không?"

"Đúng vậy, cầm chìa khóa nè"

"Được rồi, em đi đây!" Trần Thiên Minh tính quay đầu bỏ chạy.

"Chờ chút"

"Còn có việc gì sao?" Trần Thiên Minh quay đầu lại hỏi.

"Em nhìn đi, bên ngoài mưa rất lớn, em nên mang theo cây dù đi" Lý Yến vừa nói vừa kéo ngăn tủ ra, lấy một cây dù màu xanh đưa cho Trần Thiên Minh.

"Em đi nha"

"Đi đi"

Trần Thiên Minh chạy đến trước cửa phòng, vội vàng gom quần áo của nàng, sờ sờ một chút, hoàn hảo, chưa bị ướt. Bên ngoài trời đang mưa to, cho dù cái hành lang này xây cao lên cũng sẽ bị ướt.

Hắn dùng cái chìa khóa khi nãy Lý Yến đưa mở cửa, sau đó đem quần áo của nàng để lên giường. Nhìn xuống đồng quần áo đó có vài cái áo ngực và quần lót, Trần Thiên Minh giật mình, hắn cầm cái áo ngực lên, đưa lên mũi ngửi ngửi một chút, sau đó cầm cái quần lót lên.

Đáng tiếc là đồng hồ này đã gặt qua, nên dù hần có ngửi đến rách mũi cũng không thể được mùi hương của Lý Yến.

Chẳng qua, Trần Thiên Minh vô tình nhìn thấy trên cái quần lót màu vàng có một chút hồng hồng, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được. Cái màu đỏ này hẳn biết là cái gì, hưng phấn dùng đầu lưỡi để liếm nhẹ vào chỗ đó, đột nhiên hần cảm thấy một sự bùng nổ từ dưới lên đến não, và cả thằng em cũng đã thức dậy.

MK, sao lại không biết nghe lời, đại ca đang hưng phấn, tiểu đệ làm loạn cái gì vậy? Trần Thiên Minh kẹp chặt hai chân lại, nhưng chỉ cảm thấy phía dưới càng lúc càng nóng hơn! Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ???

Không được, không ổn rồi, có cảm giác như sắp "Bắn ra" rồi, cần vào WC ?! Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh phóng vào trong toilet, cách bài trí trong phòng Lý Yến cũng giống phòng Trần Thiên Minh, và hình như cùng kiểu toilet. Hần đi đến WC, nhưng vì do quá gấp, nên cũng không buồn khép cửa lại, bởi vì dù sao phòng của Lý Yến cũng chẳng có ai, đóng hay không đóng cửa cũng như nhau cả.

"A ...!" Một tiếng kêu từ trong toilet phát ra.

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên, một người con gái mặc đồ lót màu đỏ đang dùng khăn lau mình.

Nàng ta nhìn thấy Trần Thiên Minh bước vào, cực kỳ hoảng sợ, vội vàng ném khăn đi, sau đó hai tay ôm lấy ngực, hét lên một tiếng.

"A " dường như là để đáp lại nên Trần Thiên Minh cũng hét một tiếng.

Bởi vì người con gái kia đang nhìn xuống chỗ ấy ấy của hần, vốn hần muốn móc ra để giải quyết, nhưng lại gặp tình huống này, sao không thể kêu to cho được?

"Sắc lang, lưu manh! " Người con gái kia rốt cục cũng đã bình tĩnh, bắt đầu chửi mắng Trần Thiên Minh. Hoàn hảo, vì nàng đang ăn mặc như thế này, nếu không thì đã móc điện thoại ra gọi 110 rồi.

"Cô mắng ai vậy?"

"Ta mắng người đó, người chính là sắc lang, lưu manh!" Nàng ta vừa ôm ngực vừa mắng.

WTF!!! Một chút ý thức bảo vệ cũng không có, phía dưới chắc chắn phải quý giá hơn, mà nàng lại chỉ che phía trên, thật là ngốc! Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

"Người đi ra ngoài cho ta!" Người con gái kia tức giận mắng.

"Ồ "Trần Thiên Minh gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

"Rầm!!" Một tiếng, cánh cửa bị người dùng lực đóng mạnh vào.

"MK, cái thái độ gì vậy?" Trần Thiên Minh bị đối đãi như vậy, hần tức giận đá vào cánh cửa một cước.

Nhưng ai ngờ, cánh cửa lại bị hần đá văng ra, chỉ thấy người con gái kia đang vội vàng mặc đồ vào. Nàng đang cầm một cái áo để mang vào.

"A!" Nàng ta nhìn thấy cửa bị Trần Thiên Minh đá văng, lại hét lên một tiếng chói tai.

"Cô bệnh rồi, mặc quần áo mà cũng không đóng cửa" Trần Thiên Minh liếc nàng một cái, rồi lớn tiếng nói. MK, giọng khỏe thật, lúc nào cũng la được.

"Cái cửa bị hư ... " Nàng ta thấy Trần Thiên Minh "đổ thừa" như vậy, tức đến run cả người.

"Ồ, thì ra là thế, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn" Trần Thiên Minh nhìn cánh cửa, ngượng ngùng nói.

"... "Bên trong truyền ra vài tiếng động, hình như có người đang kéo cái xô nước ra để chặn cửa.

MK, làm cái quái gì vậy, không biết bị ai hại. Phía dưới của mình bị nhìn, nàng ta vẫn còn mặc đồ lót ... trời ạ, Trần Thiên Minh càng nghĩ càng tức.

Thì ra là tại cái cửa hư, thế mà mình cứ tưởng là do Hương Ba Công đã luyện đến mức thu phát tự nhiên, tùy ý đá một cái cũng có thể làm bay cánh cửa!

"Người là ai?" Người con gái kia rốt cục cũng đi ra, bất quá không giống như khi nãy, nàng đã mặc đồ.

"Lời này tôi nên hỏi cô, cô là ai?" Trần Thiên Minh cũng không cam lòng yếu thế.

"Ta là chủ nhân ở đây!" người con gái kia bắt đầu tìm đồ để trên giường, hình như là muốn kiểm cái điện thoại di động.

"Chị họ của tôi bảo tôi đến dọn đồ giùm" Trần Thiên Minh phát hiện ra có gì đó không đúng, vội vàng nói.

"Chị họ của người là ai?"

"Lý Yến, chị ấy ở phòng này. Vì thấy trời mưa, chị ấy đang trực nên không rảnh về, vì thế nhờ tôi về dọn đồ giùm. Sau khi tôi dọn xong, thì cảm thấy cần phải đi WC, cho nên đã xảy ra chuyện đó, cô cũng biết, tôi không cần phải nói nhiều" Trần Thiên Minh thấy ánh mắt của nàng đã không còn hoảng sợ, vừa mở điện thoại ra cũng đóng nắp lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 78: BÀ DÌ HÀ MÃ

"Cô nhìn đi, đây là chìa khóa của chị tôi" Trần Thiên Minh đột nhiên nhớ ra mình có một chứng cứ chứng minh vô tội, vội vàng móc cái chìa khóa ra, nhằm giải thích rõ ràng với cô bạn chung phòng này, rằng bản thân không phải là sắc lang, lưu manh.

"Người là cậu em họ làm thầy giáo của chị Yến?" Người kia nhìn thấy chiếc chìa khóa trong tay Trần Thiên Minh, thở một hơi nói.

"Đúng vậy, cô có quen tôi hả?" Trần Thiên Minh cao hứng nói, xem ra, đẹp trai cũng có lợi.

"Tôi có nghe chị Yến nói về anh, chị ấy hình như rất thương người em họ này"

"Cái này là đương nhiên, tôi là em của chị ấy mà, chị không thương tôi thì ai thương" Trần Thiên Minh ngẩng đầu nhìn người con gái này, khoảng trên hai mươi, dáng người cũng đẹp, chỉ đáng tiếc là, khi này nàng chỉ lau người, nên không cởi áo ngực ra. Nếu không thì khi này đã có thể nhìn thấy hết rồi, mà như vậy thì ... chắc chắn sẽ bị báo cảnh sát. Nhưng mà, mẹ kiếp, nàng ta nhìn thấy hết của mình, còn mình lại chẳng thấy gì của nàng, như vậy là sao? Không phải nói rằng xã hội bây giờ rất công bằng sao? Sao có thể như vậy???

"Về sau cô nên chú ý một chút, muốn tắm rửa thay đồ gì đó, dù là cửa hư nhưng cũng phải lấy thùng nước hay thùng rác chặn lại chứ" Trần Thiên Minh trách móc cô ta.

"Tôi ... tôi không phải tắm rửa ... vừa rồi lúc tôi đến bệnh viện, bị mắc mưa, nên muốn thay quần áo một chút thôi. Ai biết ... anh ... anh lại ... " Người bạn cùng phòng với Lý Yến đỏ mặt, ấp a ấp úng nói.

"Lúc đó tôi cần WC, không biết cô ở bên trong" Trần Thiên Minh nói.

"Anh ... anh sau này vào trước khi vào wc phải gõ cửa chứ ... nếu không ... " Nàng ta nói một nửa, nửa sau đã không nói nên lời.

"Bình thường tôi cũng không như thế này, chỉ là do không thấy ai ở trong này, hơn nữa lại đang gấp, cho nên mới như vậy" Trần Thiên Minh cảm giác được cần phải giải thích rõ ràng vấn đề này. Nếu không nàng ta nói mình biến thái, rồi đem chuyện này ra đồn ầm lên, lúc đó mình còn mặt mũi nào nhìn người!!

"Vậy ... vậy anh gấp như vậy ... sao còn chưa đi?" Nàng ta nhìn xuống phía dưới của Trần Thiên Minh, rồi nói.

"Ồ ... tôi đi liền " Trần Thiên Minh vọt vào trong toilet lần nữa. Lần này hắn đi ra, phát hiện ra nàng ta đã thu dọn mọi thứ trên giường.

"Này, thầy giáo" Cô gái đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Trần Thiên Minh.

"Cái gì? Bác sĩ "

"Anh ... anh không được đem chuyện ngày hôm nay đi nói với người khác, đặc biệt là chị Yến"

"Không thành vấn đề, hơn nữa, vừa rồi phát sinh chuyện gì sao? Sao tôi lại không biết? Khi này dọn đồ cho chị Yến, rồi tôi vào toilet, sau đó đi ra" Giả điên là chuyện mà Trần Thiên Minh hay làm.

"Như vậy thì tốt ... "Cô gái nghe Trần Thiên Minh nói vậy, cũng thở phào một hơi, khuôn mặt hồng nhuận cũng khôi phục lại bình thường.

"Anh nói ... anh qua dọn đồ giúp chị Yến?" Cô gái đột nhiên hỏi Trần Thiên Minh.

"Ồ, đúng vậy" Trần Thiên Minh vừa nói vừa chỉ vào đống quần áo đặt trên giường.

"Không thể nào? Khi này tôi trở về, đã giúp chị Yến dọn đồ, anh xem "Cô gái vừa nói vừa chỉ về hướng giường của Lý Yến.

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên, nhìn thấy quả thật trên giường Lý Yến cũng có một đồng quần áo, vậy vừa rồi ... đồng đồ kia của ai???

"Vậy ... vậy đồng đồ kia của ai? Của cô?" Trần Thiên Minh nhìn bộ ngực đầy đặn của nàng, đột nhiên nhớ lại chuyện cái quần lót khi này, nuốt nước miếng cái "lực"

"Không phải, sao có thể là của tôi? Sao đồ của tôi mà không nhận ra được chứ "Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức đỏ lên, ngẩng một hồi, nói : "Có thể là của dì kế bên"

"Dì Mã??"Trần Thiên Minh hỏi.

"Trời ơi, quần áo của tôi đâu? Hồi sáng mới phơi ở đây mà, sao bây giờ không thấy???"Bên ngoài truyền đến một tiếng kêu.

"Dì Mã, đi xem có phải đồ của dì không?"Cô gái nghe thấy giọng nói đó, liền quay đầu ra cửa hỏi.

"Đề dì nhìn xem "

Trần Thiên Minh nhìn ra, chỉ thấy một người phụ nữ khoảng 40 tuổi đang tiếng vào, nhìn cái tướng y chang con hà mã cái. Bà ta nhìn vào đồng đồ do cô gái chỉ, cũng là cái đồng mà khi này Trần Thiên Minh gom vào, sau đó quay lại nói với cô gái : "Tiểu Mẫn, thật cảm ơn con, đã giúp dì dọn đồ" "Dì Mã, quần áo của dì?" Trần Thiên Minh ngây ngốc, sợ đến mức hai mắt muốn thành màu đen hết. Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy dì Mã cầm lấy cái quần lót của bà, trong lòng đột nhiên cảm thấy muốn ói.

Bởi vì ... vì cái quần lót đó, là cái quần mà khi này mình đã liếm vào ... mình còn tưởng là của chị Yến, ai biết là của con hà mã cái này. Trời ơi là trời ... về mặt của Trần Thiên Minh nhìn như là ăn phải mướp đắng, tại sao lại đi liếm quần lót của bà? Đặc biệt là cái chỗ màu hồng đó!!!

Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh lập tức chạy vào toilet, ói mửa liên tục.

"Tiểu Mẫn, người kia là bạn trai của con?"Dì Mã cười nói.

"Không, không phải đâu" Tiểu Mẫn nghe dì Mã nói vậy, vội vàng nghiêm mặt lắc đầu.

"Đứa nhỏ ngốc này, có gì mà phải thẹn thùng, nam nữ yêu nhau là chuyện bình thường. Hồi trước khi dì bằng tuổi con thì đã có em bé rồi" Dì Mã còn tưởng Tiểu Mẫn thẹn thùng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, an ủi nói.

"Con ...con ..."Tiểu Mẫn bị lời nói của dì Mã làm cho cứng họng.

"Tiểu Mẫn, nhìn tướng của thằng đó cũng ngon lành đấy, không biết nhân phẩm thế nào, nếu tốt thì không nên bỏ qua"

"Con ..."

"Con cái gì mà con, đề dì nói cho con nghe, nam theo đuổi nữ là xưa rồi, bây giờ thời đại mới, nữ phải theo đuổi nam" Dì mã đưa miệng lại gần lỗ tai của nàng nói nhỏ : "Trước kia dì cũng kìa ông chồng của dì như thế đó! Hắc hắc!"

...

"Thôi không nói nữa, đi đi đây "Dì Mã nói xong, cầm lấy quần áo của mình rồi đi ra ngoài.

.....

"Thiên Minh, giúp chị thu dọn quần áo sao rồi?" Lý Yến nhìn thấy Trần Thiên Minh trở về liền hỏi.

"Dạ rồi" Trong lòng Trần Thiên Minh đang vô cùng đau khổ, lúc đầu muốn giúp chị Yến dọn đồ, mà thành ra cuối cùng lại giúp dì Mã dọn.

"Tốt lắm, chị cũng hết ca trực rồi, đề chị đi thay đồ, rồi chúng ta trở về, đừng đề dì đợi" Lý Yến cười nói, rồi cầm túi đi ra ngoài.

"Đúng vậy, trở về, trở về phải đánh răng, súc miệng, rồi lại đánh răng, mẹ kiếp, sao mà xui dữ vậy!" Trần Thiên Minh đau khổ, âm thầm tự than tự trách.

CHƯƠNG 79: TỰ MÌNH XEM ĐI

Trong phòng, Trần Thiên Minh nghe được một tiếng "cạch" sau đó trong phòng Hà Đào vang lên tiếng động, hẳn biết, nàng vừa đi dạy trở về.

Biết Hà Đào trở về, Trần Thiên Minh đứng dậy, đi đến trước cửa phòng nàng, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Ai?" Bên trong truyền ra giọng của Hà Đào.

"Anh. . . "

"Có chuyện gì thì cứ nói ngoài cửa, không có gì thì rút đi" Hà Đào vừa nghe người gõ cửa là Trần Thiên Minh, liền không khách khí nữa.

"Anh . . . anh không có việc gì . . . " Trần Thiên Minh ngượng ngùng nói.

"VẬY anh rút đi"

"Anh . . ."

"Cút ngay!" Bên trong, Hà Đào càng lúc càng lớn tiếng.

Trần Thiên Minh nghe thấy cảm xúc của Hà Đào càng lúc càng kích động, biết nàng còn giận, đành phải quay đầu về, vào phòng, ngồi gần người trên ghế.

"Thiên Minh! " Một giọng nữ từ ngoài cửa truyền vào.

"Hà Đào, em đến à?" Trần Thiên Minh mừng rỡ, vội vàng đứng dậy, xem tí vấp ngã.

"Hi hi, thì ra đang nghĩ đến Hà Đào" Phạm Văn Đình đi vào, cười nói với Trần Thiên Minh.

"Ồ, thì ra là chị Đình " Trần Thiên Minh nhìn thấy người kêu là Phạm Văn Đình, tâm lý liền thất vọng, không nói thêm gì.

"Đúng, là chị, thấy chị không phải Hà Đào nên không chào đón chứ gì?" Phạm Văn Đình lại cười.

"Không phải, em thấy chị đến, hoan nghênh còn không kịp, chứ sao lại không chào đón?" Trần Thiên Minh vội vàng cười theo.

"Hi, em biết nói chuyện quá, vừa đẹp trai lại vừa biết cách ăn nói, ôi, chị thật sự lo lắng cho các cô gái trẻ đẹp!" Phạm Văn Đình vừa nói vừa cố ý uốn bộ ngực của mình ra.

"Đâu có đâu có!" Trần Thiên Minh nhìn thấy bộ ngực của Phạm Văn Đình, liếm liếm môi, mẹ ơi, mỹ phụ gọi cảm như vậy, là đàn ông thì sao có thể chịu nổi.

"Thiên Minh " Phạm Văn Đình thấy Trần Thiên Minh đang đắm đuối nhìn, cao hứng kêu.

"Dạ " Hắn vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

"Chị muốn mượn toilet của em một chút "

"Hả? Mượn toilet của em?" Sự cao hứng trong lòng của Trần Thiên Minh đã không thể diễn tả bằng lời được, không nghĩ rằng lại có một cơ hội tốt đến như vậy.

"Không được sao?" Phạm Văn Đình nhúm mày.

"Đồng ý, vô cùng đồng ý" Trần Thiên Minh thấy Phạm Văn Đình hiểu lầm ý của mình, vội vàng giải thích, sợ nàng ta mất hứng, lại đi mượn toilet của Hà Đào vậy thì mình sẽ mất đi một cơ hội tốt. Dù sao cái lỗ kia cũng nhỏ xiu, căn bản là không nhìn tới được cái vị trí wc của Hà Đào.

Lần trước, chỉ xem được có vài giây, thoáng qua một cái, bản thân còn chưa thấy rõ nữa. Cho nên lần này quyết tâm nhìn cho rõ.

"Tốt lắm, cảm ơn!" Phạm Văn Đình cười ngọt ngào với Trần Thiên Minh một cái, sau đó tiến vào wc.

Hắn vội vàng chạy lại cửa phòng đóng lại, sau đó bước nhẹ lại chỗ cánh cửa wc, nhìn vào cái lỗ nhỏ đó.

Không biết là gì nguyên nhân gì, Phạm Văn Đình còn chưa cởi quần, nàng đứng trong đó sửa sang lại quần áo một chút, đến khi Trần Thiên Minh tới, mới chậm rãi kéo quần xuống.

Tay phải của nàng kéo áo lên, rồi nhẹ nhàng cởi nút quần ra, sau đó bắt đầu kéo khóa quần jean xuống.

Kéo, kéo xuống nhanh lên, không phải bà đang gấp sao? Trần Thiên Minh vừa nhìn vừa nóng lòng, chị Đình hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Không phải là đang gấp sao? Sao cứ từ từ hoài vậy, dường như không có gì phải vội.

Phạm Văn Đình rốt cục cũng đã kéo khóa xuống rất từ từ, cái cảnh này, cũng giống như một đoạn phim quay chậm, thật chậm. Làm Trần Thiên Minh bên ngoài vừa nóng lòng vừa sốt ruột. Bây giờ hẳn đang ước rằng có thể giúp nàng kéo đại cái khóa xuống rồi lột sạch sẽ quần áo của nàng.

Cái khóa rốt cục cũng đã kéo xong, Trần Thiên Minh nhìn thấy quần lót màu đỏ của nàng, mặc dù không thấy toàn diện, nhưng cái quần lót gợi cảm này đã làm cho Trần Thiên Minh nuốt không biết bao nhiêu nước miếng.

Phạm Văn Đình nắm lấy hai bên lưng quần, ý muốn kéo xuống hết.

Trần Thiên Minh tròn trắng mắt, hẳn biết, rốt cục cũng đã đợi được đến lúc, chỉ cần Phạm Văn Đình cởi quần jean và quần lót của nàng xuống, như vậy hẳn có thể nhìn thấy phong cảnh mê người của nàng.

Xuống, xuống đi! Trong lòng Trần Thiên Minh thầm hô.

Phạm Văn Đình chậm rãi kéo quần xuống, không, phải nói là nàng chỉ kéo cái quần jean xuống, còn tình hình là cái quần lót của nàng vẫn như cũ, không nhúc nhích gì cả, vẫn nằm đó che đi vị trí mê người.

Không phải chứ? Cởi quần kiểu gì vậy, cởi thì phải cởi hết chứ, sao chỉ cởi một cái rồi chừa một cái, tại sao làm việc hiệu suất thấp thế này, sao không khởi động đồng nhất? Trần Thiên Minh vừa nghĩ vừa oán trách Phạm Văn Đình.

Chẳng qua, nói thật là, cái quần lót của nàng cũng thật hấp dẫn, rất giống với mấy cái quần lót mà mình xem trên mạng. Đáng tiếc là, nếu nàng mặc mấy cái quần lót chữ "T" rồi đến mượn toilet thì càng đẹp mắt hơn.

Càng nhìn, Trần Thiên Minh càng ngốc, bởi vì Phạm Văn Đình lại không kéo quần lót xuống hết, mà lại cầm cái quần jean kéo lên.

"Cái gì? Không phải đang mắc lăm sao? Cái gì thế này?" Trần Thiên Minh tự hỏi chính mình.

Nhưng mà, chuyện này chỉ làm cho Trần Thiên Minh ngây ngốc. Phạm Văn Đình đột nhiên đi đến, muốn mở cái cửa toilet ra.

Trần Thiên Minh quỳnh lên, vội vàng đứng dậy, kinh hoàng nhìn cánh cửa bị nàng mở ra. Hẳn là không bị phát hiện đâu, bởi vì khi nàng ta mở cửa thì mình đã đứng dậy, Trần Thiên Minh tự an ủi mình, không phải sợ.

"Chị Đình, xong rồi à?" Trần Thiên Minh ổn định tinh thần, vội vàng lên tiếng.

"Thiên Minh, nhìn rõ không?" Phạm Văn Đình cười gian.

"Không " Trần Thiên Minh đáp, hẳn phát hiện ra mình đã lỡ lời, vội vàng nói thêm: "Không biết chị đang nói cái gì?"

"Chị nói là khi chị ở trong toilet, cho xem được không?"

"Chị Đình, ănn có thể ănbậy, nhưng không thể nói bậy được! Sao chị có thể nói như vậy?" Trần Thiên Minh tái mặt, nhưng đánh chết hẳn cũng không thừa nhận. Nếu như đem chuyện nhìn lén wc này truyền ra ngoài, như vậy làm sao có thể nhìn người được???

"Có phải vậy không? Vậy em vào trong toilet đi, sau đó đóng cửa lại " Phạm Văn Đình nói xong, đẩy Trần Thiên Minh vào trong, sau đó đóng cửa lại.

Không còn cách nào khác, Trần Thiên Minh đành phải ở trong toilet, hẳn nhìn ra ngoài cửa, rồi ngây người. Bởi vì cánh cửa này được làm từ chất liệu gỗ ép, do đó, bên ngoài không thể nhìn vào bên trong, nhưng bên trong có thể nhìn ra ngoài một chút.

Hiện tại, hẳn có thể chứng kiến một người đang ngồi xổm xuống, hướng mắt vào bên trong, mặc dù không nhìn rõ là ai, nhưng từ sau cánh cửa này có thể biết được là có người đang nhìn lén.

"Thế nào? Thấy chứ?" Chị Đình mở cửa ra, lại tiếp tục cười gian.

"Thấy rồi" Trần Thiên Minh ôm đầu, đi tới nói : "Chị Đình, em bị nhửc đầu rồi, là em sai, sau này không dám nữa".

"Vậy em thừa nhận là em nhìn lén?" Phạm Văn Đình cười nói.

"Dạ " Trần Thiên Minh cúi đầu.

"Tốt lắm, thừa nhận là được. Sau này không nên như vậy".

"Không có đâu, chị Đình, xin hãy tin em".

"Tốt lắm, sau này chị có chuyện gì muốn nhờ em, thì em sẽ như thế nào? "

Phạm Văn Đình bỗng nhiên hỏi.

"Em sẽ làm " Trần Thiên Minh vỗ ngực nói lớn.

"Ngoan, chị trở về sẽ nhớ em".

"Thiên Minh, quần lót của chị đẹp không?" Phạm Văn Đình đột nhiên hỏi.

"Đẹp lắm" Trần Thiên Minh không hề nghĩ ngợi, lập tức trả lời.

"Ha ha, chị mua hết mấy trăm đồng nà. Cứ như vậy đi, chị đi, em nhớ kỹ những lời em vừa nói" Phạm Văn Đình nói xong, lại cười với Trần Thiên Minh một cái, sau đó đi ra ngoài.

Aaaaaaaaaa, sao tự nhiên gần đây xui quá vậy!!! Trần Thiên Minh âm thầm thở dài. Đầu tiên là Hà Đào phát hiện ra mối quan hệ của mình với chị Yến, sau đó lại là chuyện của bà hà mã, rồi lần này thì nhìn lên bị bắt tại trận. Trời ơi, bữa nào lão già đến, phải nhờ ông coi số lại giúp mình.

"Thảm rồi!" Trần Thiên Minh đột nhiên vỗ đùi, quát to một tiếng: "Nếu như vậy thì cái hôm rình Tiểu Hồng, chẳng lẽ cũng bị phát hiện???"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 80: GẶP LẠI LANG THỦ!

Hôm nay, Lưu Mỹ Cầm cùng đi với hiệu trưởng Lý vào trong Huyền thành.

Hiệu trưởng Lý đưa nàng đi dự hội nghị giáo viên tiêu biểu. Bộ giáo dục yêu cầu mang đến một giáo viên ưu tú, vốn dĩ Lưu Mỹ Cầm không được đi, nhưng hiệu trưởng Lý vẫn gọi nàng đi cùng.

Hội nghị bắt đầu từ lúc ba giờ chiều, các lãnh đạo của bộ giáo dục ngồi làm nhăm hết hai giờ, sau đó phát cho mỗi giáo viên một trăm đồng, rồi là biểu chương kỉ niệm, cho nên Lưu Mỹ Cầm cũng có.

Sau khi kết thúc, Lưu Mỹ Cầm nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ, nàng nói với hiệu trưởng : "Hiệu trưởng Lý, chúng ta nên quay về trường đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, nếu không sẽ không có xe về trường"

"Gấp cái gì, chúng ta đi ăn cơm trước đi. Nghe nói cô rất ít khi đến Huyền thành phải không?" Hiệu trưởng Lý hỏi.

"Đúng vậy!" Lưu Mỹ Cầm gật đầu.

"Vậy tối nay chúng ta nên đi chơi cho đã, khó có dịp đến Huyền thành như vậy" Hai mắt lão hiệu trưởng sáng lên.

"Nhưng ... trễ quá, có xe về không?" Lưu Mỹ Cầm cảm thấy ở cùng một chỗ với hiệu trưởng cũng an toàn, nên nàng chỉ lo lắng là không có xe đưa về trường.

"Sợ cái gì? Trường học chúng ta cách Huyền thành cũng không xa, cần thì tôi sẽ gọi một chiếc taxi đưa cô về" Hiệu trưởng Lý dương tay, tiêu sái phi thường.

"Nhưng ... nhưng mà ..." Lưu Mỹ Cầm nhà ở nông thôn, lại là chị lớn trong nhà, cả đám em còn đang đi học, nàng không muốn tiêu xài hoang phí.

"Được rồi, đừng nói gì nữa. Ở đây ăn uống và tiền taxi sẽ do trường chi trả, cô không cần lo lắng, dù sao chúng ta cũng làm việc công, trường học cũng nên chi trả cho chúng ta" Hiệu trưởng Lý nói xong, chánh khí lắm liệt, mọi tổn hao của lão và nàng đều đã do trường chi trả, nếu không thuận theo thì thiên lý bất dung.

Lưu Mỹ Cầm nghe hiệu trưởng Lý nói vậy, cũng không dám ý kiến gì nữa, dù sao nàng cũng phải phụ thuộc vào lão.

Hiệu trưởng, có rất nhiều việc do lão quản lý.

Hiệu trưởng Lý dẫn Lưu Mỹ Cầm đến khách sạn Không Thiên dùng bữa, đồ ăn cũng bình thường, không có gì quý giá, nên lúc tính tiền cũng chỉ có tám mươi đồng.

"Phục vụ, một lát ghi hóa đơn thì ghi vào một trăm tám" Hiệu trưởng Lý sợ người phục vụ nghe xong không hiểu nên đặc biệt dặn dò.

"Lát nữa chúng ta sẽ đi đâu?" Lão hiệu trưởng cầm hóa đơn, vừa dùng tăm xỉa răng vừa hỏi Lưu Mỹ Cẩm.

"Tôi ... tôi không biết đi đâu cả. Huyện Thành tôi không biết đường, nếu không ... chúng ta trở về đi" Lưu Mỹ Cẩm muốn thay đổi chủ ý của lão hiệu trưởng, mặc dù nàng cho rằng ở cùng lão sẽ không phát sinh chuyện gì nhưng nàng không thích ở cùng với lão.

"Nếu như vậy, chúng ta đi hát Karaoke đi" Lão hiệu trưởng nhìn cặp ngực no đủ của Lưu Mỹ Cẩm, đột nhiên lão nhớ đến quán Karaoke của Diệp Đại Vĩ, vừa có thể hát miễn phí, lại còn có thể ...

Trở về còn được đưa tiền nữa, nhất cử lưỡng tiện.

"Tôi ... tôi không biết hát" Lưu Mỹ Cẩm lắc đầu không muốn đi.

Đi chung với hiệu trưởng Lý thì không thích hợp.

"Không biết? Vậy tôi dạy cô hát" Hiệu trưởng Lý vẫn còn nhớ cái lần lão và 03 "hát hò" với nhau, mặc dù hát không hết bài, nhưng tình cảnh lúc đó lão vẫn nhớ rất rõ. Nghĩ đến đây, đồ vật hư hỏng của hắn đã bắt đầu ngoe muốn động.

"Nghe nói gia cảnh của Lưu Mỹ Cẩm rất khó khăn, bình thường rất tiết kiệm, nếu thường xuyên cho nàng ân huệ, sau đó còn cho thêm tiền, không biết nàng có hướng về mình yêu thương nhưng nhớ không?" Lão hiệu trưởng trầm nghĩ.

Lão nhìn Lưu Mỹ Cẩm một chút, dù mặc quần áo không đẹp, nhưng nàng tuyệt đối là một mỹ nhân, còn có bộ ngực cao vun vút nữa. Lão hận không thể nhào lại mà cắn bóp vài cái.

"Tôi ... tôi ... vậy sau khi hát xong, chúng ta trở về, được không?" Lưu Mỹ Cẩm nhỏ giọng hỏi, nàng biết lão hiệu trưởng Lý này là loại người chuyên chế, trong trường rất có tiếng nói, nên nàng không dám đắc tội, mà nàng cũng đắc tội không nổi.

"Được, không thành vấn đề, cô nói như thế nào thì cứ như thế đó!" Lão hiệu trưởng cao hứng nói. Cô trở về thì phải cần tôi, tôi thích hát đến lúc nào về thì về, cô không chịu nổi thì cứ đi bộ về, lão trầm nghĩ.

Lão hiệu trưởng móc điện thoại ra gọi cho Diệp Đại Vĩ, vừa đúng lúc hắn đang ở quán Karaoke, vì vội lão vội vàng dẫn Lưu Mỹ Cẩm đến quán Karaoke

"Ông chủ Diệp, chào ông, đây là cô gái Lưu Mỹ Cẩm của trường chúng tôi, Mỹ Cẩm, đây là ông chủ Diệp, là một kỳ tài kinh doanh, tuổi còn trẻ mà đã là giám đốc của mấy công ty lớn, và quan trọng là anh ta vẫn còn độc thân, chưa kết hôn" Lão hiệu trưởng thấy Diệp Đại Vĩ cười ha hả, giống như Diệp Đại Vĩ là cha mẹ của lão, nên lão đặc biệt quan tâm, giới thiệu.

"Haha, Lý hiệu trưởng lại nói đùa" Diệp Đại Vĩ cười một cái, nhìn thấy Lưu Mỹ Cẩm làm hai mắt hắn sáng lên, vóc người lồi lõm có hết, khuôn mặt xinh đẹp, tất cả làm cho hắn không khỏi giật mình.

"Tôi ... vẫn chưa để ý ai ..."

Lão hiệu trưởng lại tiếp tục "quảng lữ đạn" nói: "Ha ha, ông chủ xem ra vẫn chưa thích ai cả, nhân giới của ông rất cao" Lão hiệu trưởng nói như đúng rồi vậy, vì lão nhìn thấy bộ dạng của Diệp Đại Vĩ, biết hắn có ý tứ với Lưu Mỹ Cẩm

"Đâu có, nhân giới của tôi không cao đâu, không tin ông cứ hỏi cô giáo Lưu đi, xem cô Lưu có phải cũng xem thường tôi không?"

Lưu Mỹ Cẩm nghe vậy, xấu hổ cúi đầu, nhưng không dám để cho người khác thất vọng, vì vậy chậm rãi vươn tay ra.

Diệp Đại Vĩ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lưu Mỹ Cẩm, trong lòng thầm hô mềm quá, hắn đã chơi qua vô số đàn bà rồi, nên khi này vừa nhìn Lưu Mỹ Cẩm lần đầu, tuy nàng ăn mặc kín đáo, nhưng thân thể bên trong chắc chắn là rất hấp dẫn, là một sủng vật hiếm có. Nghĩ vậy, dâm ý của hắn đã muốn bộc phát.

Hắn nghĩ rằng mình nhất định không thể bỏ qua cô giáo này.

"Đi hát thôi, Mỹ Cẩm" Hiệu trưởng Lý bắt chuyện với Lưu Mỹ Cẩm, dâng một miếng thịt thơm như vậy cho Diệp Đại Vĩ, hắn không cam lòng.

Lão hiệu trưởng hát một bài "Tối ngoại ô Moscow" vốn dĩ bài hát này rất hay, nhưng bị chất giọng của lão làm cho trở nên kinh khủng, và có thể gọi tên khác là "Buổi tối kinh hoàng tại Moscow"

Diệp Đại Vĩ ngồi đánh giá tình hình, một con heo già hát như rống, thanh âm lúc lớn lúc nhỏ, lúc trầm lúc bổng. Nếu không phải phòng của hắn có cách âm tốt, e rằng những người bên ngoài đã bị thứ âm nhạc này giết chết.

Lão hiệu trưởng cuối cùng cũng hát xong, một người đều thở phào một hơi.

"Mỹ Cẩm, cô cũng hát đi"

Diệp Đại Vĩ vội vàng hỏi : "Cô Luru, cô muốn ca bài gì? Tôi sẽ chọn giúp cô" Hấn sợ lão hiệu trưởng sẽ tiếp tục hát nữa, nếu mà lão hát tiếp, cho dù mỹ nhân ở bên cạnh đi nữa hấn cũng phải kiểmcớ chạy vào toilet.

Vậy chọn bài " "Luru Nhược Anh' đi." Luru Mỹ Cầm then thùng rớt cục đã có dũng khí nói chuyện. Người phụ nữ nào mà lại không thích hư vinh, đặc biệt là đối với một ông chủ giàu có lại chưa vợ như hấn, và rất ân cần với mình.

Bạn đang đọc truyện *Luru Mạnh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 81: GẶP LẠI LANG THỦ! (2)

Luru Mỹ Cầm rất nhanh đã hòa mình trong âm nhạc, ca khúc "Sau Đây" chính là ca khúc mà nàng thể hiện tốt nhất, lúc còn học đại học, nàng đã bằng ca khúc này mà tiến vào được TOP mười danh ca của trường.

"Thật dễ nghe, rất dễ nghe." Diệp Đại Vĩ không nhịn được vỗ tay liên tục. Nói thật, Luru Mỹ Cầm hát cũng không kém chút nào so với ca sĩ mà hấn mời đến hát ở đại sảnh, thật không ngờ được nàng ta lại hát hay như vậy. Vừa rồi tưởng chỉ mời nàng ta hát ca khúc "Sau Đây", sau đó khen tặng một chút, bây giờ xem ra đã không còn quan trọng nữa rồi.

"Mỹ Cầm, không ngờ được cô lại hát dễ nghe như vậy, sau này tôi phải thường xuyên mang cô đi hát karaoke cùng mời được." Lý hiệu trưởng cũng cao hứng nói. Dẫn theo một cặp dưới vừa xinh đẹp vừa hát hay như vậy, quả thật là một việc rất hãnh diện.

Luru Mỹ Cầm lắc lắc đầu, nàng bây giờ cũng chưa bao giờ hứng thú với karaoke, vì thời học đại học, nàng cũng đã từng làm quản lý ở một quán karaoke để kiếm tiền sinh hoạt.

"Đúng, cô Luru, cô sau này phải thường đến chỗ này của tôi, chỉ cần cô đến, tất cả sau này đều miễn phí." Diệp Đại Vĩ đưa mặt đến gần Luru Mỹ Cầm rồi nói.

"Nơi này của hấn? Hoàn toàn miễn phí?" Lý hiệu trưởng buồn bực nghĩ. Không phải là bằng hữu của hấn mở sao? Con mẹ nó, mỹ nữ đúng là có khác, phí đều được miễn, không biết là 03 có phải cũng miễn không? Nghĩ đến 03, trong lòng Lý hiệu trưởng lại càng kích động hơn, phía dưới cũng nhanh chóng biến thành một cái lều rồi, tuy là không cao lắm, nhưng cũng có thể xem là không tồi.

"Cô Luru, thật sự hoài nghi cô là Luru Nhược Anh, thanh âm kia quả thật là giống như đúc, tôi ban đầu còn tưởng là nhạc chưa cất lời vẫn giữ lại giọng hát chứ," Diệp Đại Vĩ lại tiếp tục lấy lòng Luru Mỹ Cầm.

"Chẳng qua tôi nhìn lại, cô không phải là Luru Nhược Anh, cô ta làm sao mà xinh đẹp bằng cô chứ?"

Mấy câu khen ngợi của Diệp Đại Vĩ khiến Luru Mỹ Cầm trong lòng rất cao hứng. Tuy nàng thích Trần Thiên Minh, nhưng mà Trần Thiên Minh lại không có ý tứ với nàng, hấn lại có quan hệ với Hà Đào, hai người còn cùng nhau ăn cơm. Đối với Hà Đào, nàng lại không thể so sánh được, Hà Đào xinh đẹp hơn nàng, gia cảnh trong nhà lại tốt hơn, không giống như nhà nàng ở nông thôn, bên dưới lại còn có em trai và em gái đang đi học, tất cả đều cần nàng phải quản lý.

Đối với Diệp Đại Vĩ, nàng tuy rằng không thích, nhưng mà cũng có chút hảo cảm, ông chủ có tiền như vậy muốn nữ nhân xinh đẹp, căn bản là chỉ cần vung tay một cái là có một đống, đâu cần phải lấy lòng mình chứ? Chẳng lẽ là hấn thích mình? Nghĩ vậy, khuôn mặt của Luru Mỹ Cầm bỗng đỏ bừng, sau đó lại cúi đầu xuống.

Diệp Đại Vĩ nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt mê người của Luru Mỹ Cầm, sắc tâm trong lòng lại bùng lên, vì thế gọi Tóc Xù đến gần, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ: "Mấy đi gọi 03 đến phòng bên cạnh chờ, sau đó nói cho tên Lý sắc lang kia, nói là ta đêm nay muốn hấn cao hứng. Sau đó người kêu người lấy cho ta một viên 'Đầu Ruồi Đỏ' ".

Diệp Đại Vĩ nhìn Luru Mỹ Cầm rồi thầm nghĩ: "Con mẹ nó, cô giáo xinh đẹp như vậy không thể buông tha được, cô ta chỉ cần ăn phải một viên thuốc này, lát nữa nhất định sẽ cởi sạch quần áo rồi kêu gào ta tới chơi."

Lát sau, Tóc Xù đi vào, sau đó nhỏ giọng nói với Lý hiệu trưởng: "Lý hiệu trưởng, ông chủ chúng ta muốn tối nay ông vui vẻ, 03 cũng đang ở cách vách chờ ông" Tóc Xù nói xong thì đi đến bên cạnh Diệp Đại Vĩ, sau đó lặng lẽ đem thứ trong tay chuyển đến cho Diệp Đại Vĩ.

Lý hiệu trưởng vừa nghe thấy 03 đang chờ hấn ở phòng bên, mà lần này lại là Diệp Đại Vĩ mời khách, nghĩ đến song phong của 03, hấn rất vội vàng muốn chạy đến, vì thế liền đứng dậy nói với mọi người: "Tôi đi toilet chút, mọi người cứ hát từ từ, Mỹ Cầm, cô cũng hát nhiều một chút." Nói xong hấn

vô cùng cấp bách đẩy cửa đi ra ngoài.

Diệp Đại Vĩ lại nói với Lưu Mỹ Cẩm: "Cô giáo Lưu, cô hát thêm một bài đi." Nói xong, hắn liền rót nước vào cốc của Lưu Mỹ Cẩm.

Lưu Mỹ Cẩm cũng gạt đầu, sau đó cũng cầm micro lên hát.

Diệp Đại Vĩ thấy Lưu Mỹ Cẩm quay đi, hắn nhanh chóng cho viên 'Đầu Ruồi Đỏ' vào chén trà, sau đó rót nước. Trong lòng rất cao hứng: "Hát đi, lát nữa hát xong thì uống nước, tiếp đó thì 'hát' bên cạnh ta đây này." Nghĩ vậy, hắn trong lòng cũng thấy mừng đến phát điên rồi.

"Quả thật là rất dễ nghe" Diệp Đại Vĩ vỗ tay rất to, hắn càng lúc càng muốn "thượng" cô giáo xinh đẹp này, hắn bây giờ chỉ hận không thể lập tức tiến lên, xé hết quần áo của Lưu Mỹ Cẩm, rồi tách hai chân nàng ra, mạnh mẽ tiến vào.

Uống đi, uống chút nước. Diệp Đại Vĩ nghĩ thầm nhìn Lưu Mỹ Cẩm. Chỉ là khi hát xong Lưu Mỹ Cẩm cũng không uống trà, mà nàng chỉ ngồi xuống bên cạnh.

Diệp Đại Vĩ thấy Lưu Mỹ Cẩm không uống trà, vì thế nói: "Cô giáo Lưu, cô hát nhiều bài như vậy, có khát nước không? Thôi mời cô uống trà" Diệp Đại Vĩ cười rồi đưa ra chén trà, nếu như mà Lưu Mỹ Cẩm không uống, hắn có vẻ sẽ xông tới bắt nàng uống.

Lưu Mỹ Cẩm cười cười, sau đó gờ tay ra tiếp lấy chén trà rồi nói: "Ông chủ Diệp, cảm ơn ông".

Diệp Đại Vĩ thấy Lưu Mỹ Cẩm nâng chén trà lên, cũng rất cao hứng nói: "Cô giáo Lưu, cô cứ gọi tôi là Đại Vĩ đi, bằng hữu đều gọi tôi như vậy, mà tôi có thể gọi cô là Mỹ Cẩm không?"

Diệp Đại Vĩ rất chờ mong nhìn Lưu Mỹ Cẩm, hắn biết nếu nàng đồng ý, vậy thì có nghĩa là nàng không có ác cảm với hắn.

Lưu Mỹ Cẩm nghĩ, rồi cũng gạt đầu.

Diệp Đại Vĩ trong lòng rất cao hứng, càng khiến hắn cao hứng chính là Lưu Mỹ Cẩm lại đang chậm rãi đưa chén trà lên miệng, nước trà chỉ cần vào miệng nàng, không đến 2 phút được tình sẽ có hiệu quả, đến lúc đó hắn có thể làm gì tùy thích rồi.

Diệp Đại Vĩ trông thấy song phong cao ngất của Lưu Mỹ Cẩm, trong lòng nuốt nước miếng liên tục, bên dưới của hắn sớm đã không chịu nổi rồi, bây giờ đã thành một cái lều cao.

Hắn biết sự lợi hại của thuốc 'Đầu Ruồi Đỏ' này, thể tích nhỏ, được tính mạnh, không màu không mùi, rất khó bị phát giác, cho dù cho vào trong nước cũng không làm nước có gì khác lạ, cho nên giá bán của nó trên thị trường cũng gấp hai đến ba lần. Tiền tuy đắt, nhưng mà với đám sắc lang lại rất thích mua, ai mà không muốn bùng nổ một lúc, vì thế cho dù có bỏ thêm tiền cũng không sao.

Uống đi, uống đi, nhanh uống đi! Diệp Đại Vĩ trong lòng hét lớn, nhìn thấy thịt sắp tới tay khiến hắn vui sắp phát cuồng rồi.

Lần trước, Diệp Đại Vĩ đã dùng thuốc 'Đầu Ruồi Đỏ' này với một nữ sinh viên mà hắn đưa đến quán karaoke này. Nữ sinh viên kia cũng có hảo cảm với hắn, sau đó hắn mời cô ta uống trà, ý để cảm ơn.

Nữ sinh viên kia uống một ngụm trà có thuốc 'Đầu Ruồi Đỏ', không đến hai phút đã thấy cả người nóng lên, sau đó tự cởi hết quần áo, mặc cho hắn chơi đùa.

Tuy là song phong của nữ sinh viên kia không phải là rất lớn, nhưng mà song phong cũng khá cao, phía dưới cũng mới ít người "ra vào" mùi thơm cũng không tồi, làm cho hắn khi tiến vào cảm thấy rất "khít", điều này hắn bình thường cùng mấy tiểu thư không có được, quả thật là rất sáng khoái. Nghĩ tới đó, Diệp Đại Vĩ lại liếm liếm môi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 82: GẶP LẠI LANG THỦ! (3)

Nữ sinh viên kia sau khi tỉnh lại thấy toàn thân mình trần truồng, lúc đó thì khóc mãi mà không nói gì. Sau đó nữ sinh viên kia ở cùng một chỗ với hắn, nhưng mà chỉ được khoảng một tháng, Diệp Đại Vĩ chơi chán, hắn muốn vứt bỏ nàng ta.

Nữ sinh viên kia nhất quyết không chịu, thế là Diệp Đại Vĩ lại dùng một viên 'Đầu Ruồi Đỏ' nữa, sau đó hắn cho đám Tóc Xù cùng chơi nữ sinh viên kia,

lần này cô ta tỉnh lại cũng không nói gì cả mà đi luôn, sau đó cũng không còn tin tức gì nữa.

Cho nên, Diệp Đại Vĩ rất tự tin khi dùng 'Đầu Ruồi Đờ' này, muốn chơi thì dùng nó, không thích cũng dùng nó, tốt nhất là ngàn vạn lần đừng dùng nó.

Lưu Mỹ Cầm này so với nữ sinh viên kia thì hơn hẳn mấy cấp, song phong cao cao, vòng eo tinh tế, bờ mông đầy đặn, khuôn mặt xinh đẹp, hẳn hiểu rằng, nữ nhân vừa có khuôn mặt thiên sứ nhưng vóc dáng thì của ma quỷ như vậy trên đời cũng rất hiếm có, mà Lưu Mỹ Cầm này cũng là một trong số đó.

Con mẹ nó, trường của tên Lý sắc lang kia sao mà nhiều mỹ nữ vậy chứ, lại còn có cả Hà Đào nữa chứ.

Nghĩ đến Hà Đào, trong lòng Diệp Đại Vĩ lại rất tức giận, không ngờ lại để cho tên tiểu tử Trần Thiên Minh kia tiện nghi, một ngày nào đó ta sẽ cho các người xem, Diệp Đại Vĩ trong lòng gào lên.

Nhanh, nhanh, chén trà đã đến bên miệng Lưu Mỹ Cầm rồi. Diệp Đại Vĩ trong lòng thầm cười, chỉ lát nữa thôi hẳn sẽ chơi đùa với Lưu Mỹ Cầm như với nữ sinh viên trước kia.

"Bốp" cánh cửa phòng bị đẩy ra, Lý hiệu trưởng vẻ mặt rất vui vẻ bước vào.

Chén trà vốn đã đến bên miệng, nhưng mà Lưu Mỹ Cầm bởi vì trông thấy Lý hiệu trưởng vào thế là lại đặt xuống bàn.

"Con mẹ nó, lão khốn kiếp này" trong lòng Diệp Đại Vĩ mắng to Lý hiệu trưởng, "Người sao không đợi lát nàg ta uống trà xong rồi hay tiến vào" Trong lòng Diệp Đại Vĩ thở dài, đều là do cái tên đâm trủng Lý hiệu trưởng này phá mình, hẳn bây giờ rất muốn đá cho tên béo này một trận, sau đó lao đến để Lưu Mỹ Cầm ra.

Diệp Đại Vĩ đến bên cạnh Lý hiệu trưởng nhỏ giọng hỏi: "Ông không gặp 03 sao?"

"Có" Lý hiệu trưởng cười nói. Vừa rồi hẳn ở phòng bên đã xoa bóp song phong đầy đặn của 03, vậy thì làm sao mà lại kêu không gặp chứ, mà kể cả "cây cỏ" bên dưới hẳn cũng thấy rất rõ ràng. Tuy là hẳn có chút say, nhưng mà cảnh đẹp gần ngay trước mắt, thậm chí còn chạm cả vào đám cây cỏ của 03 mà.

"Vậy sao mà ông lại nhanh như vậy chứ?" Diệp Đại Vĩ kỳ quái hỏi Lý hiệu trưởng, người như hẳn làm gì có chuyện thấy 03 mà không làm, hay là 03 không chịu làm? Không phải đã nói là Diệp Đại Vĩ hẳn mời khách sao? Làm sao có chuyện 03 mặc kệ Lý hiệu trưởng chứ?

"Tôi 'ra' rồi còn không về đây, vậy còn ở trong phòng làm gì?" Lý hiệu trưởng cười cười hỏi lại.

Cái gì? Ra rồi? việc làm còn chưa được mấy phút mà tên Lý hiệu trưởng này đã kêu ra rồi, chẳng lẽ là hẳn liệt dương? Ài, sớm biết hẳn liệt dương thì mình đã cho đám Tóc Xù chặn cửa không cho hẳn vào.

Hiện giờ trong lòng lại cực kỳ hối hận.

"Mỹ Cầm, thời gian đã không còn sớm rồi, chúng ta cũng phải về thôi" Lý hiệu trưởng vừa rồi tuy chỉ cố gắng có mấy phút, nhưng mà cả người toàn là mồ hôi, cảm giác rất khó chịu, hẳn rất muốn nhanh chóng về nhà tắm một cái, lúc đó cho nó thoải mái.

"Được, chúng ta về thôi" Lưu Mỹ Cầm vừa nghe thấy nói đi về, vì thế đứng lên ngay.

Diệp Đại Vĩ đành lác đầu, thịt đến miệng rồi mà lại mất. "Cô về như thế nào?" Diệp Đại Vĩ hỏi.

"Tôi không có xe, lát ra ngoài rồi nghĩ biện pháp." Lão hồ ly như Lý hiệu trưởng trong lòng chợt hiểu, vì thế đưa ra chủ ý cho Diệp Đại Vĩ.

"Vậy, tôi đưa cô về, Mỹ Cầm" Diệp Đại Vĩ ôn nhu nói với Lưu Mỹ Cầm. Hẳn biết đây là thời cơ để thể hiện sự ân cần, vì thế hẳn đi ra cùng, qua chỗ của Tóc Xù, hẳn nhỏ giọng nói: "Gọi 03 đến đây chờ ta."

Chỉ cần vài phút lái xe, Diệp Đại Vĩ đã đến cổng trường của Lý hiệu trưởng.

Lý hiệu trưởng muốn nhanh chóng về phòng tắm rửa, vì thế vừa xuống xe là hẳn cáo từ ngay.

"Mỹ Cầm, đây là danh thiếp của tôi, sau này có việc gì thì cô gọi điện cho tôi, tôi sẽ đến ngay." Diệp Đại Vĩ giúp Lưu Mỹ Cầm mở cửa xe, sau đó chậm rãi đưa danh thiếp ra.

"Cảm ơn" Lưu Mỹ Cầm nhận lấy danh thiếp, rồi nâng gật đầu nói.

"Số điện thoại của cô là bao nhiêu?" Diệp Đại Vĩ hỏi. Hẳn biết nếu Lưu Mỹ Cầm cho hẳn số điện thoại, điều này sẽ đại biểu là nàng cũng có hảo cảm với hẳn.

"Đây..." Lưu Mỹ Cầm đọc số điện thoại của mình cho Diệp Đại Vĩ, nàng tuy là không thích hẳn, nhưng mà một nam nhân trẻ tuổi nhiều tiền theo đuổi nàng, mà nàng cũng không ghét hẳn, cho nên nàng nghĩ, đem số điện thoại của mình nói cho Diệp Đại Vĩ, dù sao mọi người cũng là bằng hữu.

Hơn nữa, Trần Thiên Minh đã có Hà Đào, hẳn sẽ còn thích mình sao?

"Mỹ Cẩm, tôi rảnh rồi sẽ gọi cho cô, được chứ? Sau này có thời gian thì đi chơi tiếp" Diệp Đại Vĩ chờ mong nói.

"Đề sau đi, bình thường tôi còn phải dạy học" Lưu Mỹ Cẩm nghĩ lại, cũng không đáp ứng hay là cự tuyệt, nàng cũng có chút hảo cảm với Diệp Đại Vĩ, vì dù sao Trần Thiên Minh cũng không thích nàng.

"Tốt lắm, tôi trong khoảng thời gian này cũng phải đàm phán với một công ty lớn, lúc nào rảnh sẽ gọi cho cô." Diệp Đại Vĩ lúc này tự quảng cáo cho mình, nói mình là một người rất bận rộn, cố gắng để chiếm được hảo cảm của mỹ nhân.

Diệp Đại Vĩ lên xe, sau đó nhanh chóng rời đi, hiện giờ hắn đang bị dục hòa thiêu đốt, vừa rồi không thể "thượng" được Lưu Mỹ Cẩm, giờ thì chỉ có về để "thượng" 03 mà thôi, mà giờ thì 03 cũng đang ở trong quán karaoke đợi hắn.

"Ông chủ" 03 thấy Diệp Đại Vĩ đi vào, đứng dậy cười.

"03, cô uống chén này cho ta" Diệp Đại Vĩ chỉ vào cái chén mà vừa nãy định rót cho Lưu Mỹ Cẩm uống, nhưng chỉ vì Lý hiệu trưởng vào phá mà hiện giờ vẫn còn nguyên nói.

"Đây là?" 03 thấy Diệp Đại Vĩ nhất quyết muốn có ta uống chén này, kỳ quái hỏi, cô ta cũng không biết đó là thứ gì, ông chủ trước mặt này làm việc rất kỳ quái, cứ hỏi trước là tốt nhất.

"Cô không phải sợ, không phải là độc dược, chỉ là 'Đầu Ruồi Đỏ' mà thôi, sau khi cô uống thì hầu hạ ta cho tốt" Diệp Đại Vĩ thấy song phong rất lớn của 03 thì lại cười dâm.

03 vừa nghe thấy Diệp Đại Vĩ muốn cô ta hầu hạ hắn, trong lòng rất cao hứng uống hết luôn. Cô ta biết đây là một cơ hội để lấy lòng ông chủ, trong quán karaoke này cũng có đến mười tiểu thư như cô ta, giờ hầu hạ hắn cho tốt, để cho hắn vui vẻ, vậy thì sẽ giới thiệu cho mình càng nhiều khách cao cấp, khi đó thì không còn phải lo thiếu tiền nữa.

Diệp Đại Vĩ thấy 03 uống hết chén trà kia, hắn cũng cao hứng nói với 03: "Tối đây, đem hết công phu của cô ra sử dụng đi, cho lão tử xem cô có bản sự gì, cố gắng làm cho ta sáng khoái đi." Diệp Đại Vĩ nói rồi nằm ra sofa, hai chân cũng đang rộng ra.

03 vừa rồi bị tên Lý hiệu trưởng kia làm cho cụt hứng, hiện giờ sau khi có thêm 'Đầu Ruồi Đỏ', trong lòng lại giống như có mấy trăm ngàn con sâu đang cắn vậy, còn cắn song phong của cô ta, cắn khiến cho cô ta rất ngứa ngáy, bên dưới cũng đã rất ẩm ướt rồi.

Cô ta nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Diệp Đại Vĩ, sau đó cúi người xuống, chậm rãi cúi người xuống giữa hai chân Diệp Đại Vĩ, cảm lấy cái dâm căn đã sớm không chịu được của hắn, nhẹ nhàng cho vào miệng, bắt đầu "thối".

"03, không tồi, công phu phía trên của cô rất khá, chẳng biết phía dưới thì thế nào đây?" Diệp Đại Vĩ bị 03 làm cho nói chuyện có chút mệt nhọc, năng nề.

Rất nhanh, 03 càng lúc càng điên cuồng, động tác càng ngày càng mạnh, cũng càng ngày càng nhanh. Diệp Đại Vĩ cũng biết, đây chính là tác dụng của 'Đầu Ruồi Đỏ', không lâu nữa 03 sẽ mất lý trí, sẽ càng điên cuồng, càng dùng sức hơn so với bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 83: CÔ ẤY ĐANG TỨC GIẬN

Quả nhiên, 03 cứ như đang điên vậy, cô ta nhanh chóng cởi sạch quần áo, sau đó ngồi lên người Diệp Đại Vĩ, liều mạng mà lắc, càng lúc càng nhanh, miệng thì liên tục kêu gào.

Diệp Đại Vĩ bị 03 làm cho thiếu chút nữa thì thua trận, hắn không ngờ được một dâm nữ sau khi uống 'Đầu Ruồi Đỏ' lại có phản ứng đáng sợ như vậy, nếu không phải là trước đó hắn đã sai Viagra, chắc là đã thua từ sớm rồi. Hiện giờ phía dưới của 03 quả thật rất ngứa ngáy, cô ta liều mạng "lên xuống", cứ như là dâm căn của Diệp Đại Vĩ là thứ trị ngứa vậy.

"A...!" Hai người cùng uống thuốc lên cùng kêu to. 03 thì mềm nhũn nằm trên người Diệp Đại Vĩ, còn Diệp Đại Vĩ thì lại mềm xèo nằm trên ghế sofa thở gấp.

Con mẹ nó, Lưu Mỹ Cẩm, lần sau cô sẽ không còn may như lần này đâu, ta nhất định sẽ chơi chết cô, giống như với 03 vậy. Diệp Đại Vĩ hung ác nghĩ.

Còn có Hà Đào nữa, cô cứ chờ đấy, một ngày nào đó ta sẽ cho cô uống một viên 'Đầu Ruồi Đò', sau đó thì hung hăng mà chơi cô, sau đó nhường cho đám Tóc Xù, đem người chơi thành một con tiện nhân, xem lúc đó cô sẽ như thế nào.

Trần Thiên Minh vừa thấy Hà Đào dạy xong khóa về đến phòng, hần thừa dịp nàng chưa kịp khóa cửa liền chui vào.

"Hà Đào, em vừa lên lớp xong rồi à?" Trần Thiên Minh cẩn thận hỏi Hà Đào.

"Người cút ra ngoài cho ta" Hà Đào vừa thấy Trần Thiên Minh, nàng rất tức giận chỉ ra cửa mắg.

"Em nghe anh giải thích, không cần tức giận" Trần Thiên Minh nghĩ, sau đó nhẹ giọng nói, hần biết Hà Đào đang rất bức mình, nhưng mà nếu không giải thích cho Hà Đào, hần sẽ không thấy thoải mái.

"Giải thích? Giải thích cái gì?" Là nghe người nói lời ngọt ngào, hay là nói lời yêu đương, mấy người có tiền các người đều như vậy, đều muốn có nhiều nữ nhân, người và Diệp Đại Vĩ thì có gì khác nhau chứ?" Hà Đào càng nói càng tức, càng nói càng lớn tiếng.

"Kẻ có tiền?" Trần Thiên Minh bị Hà Đào nói đến mức hồ đồ luôn, cái gì mà kẻ có tiền, chẳng lẽ là Hà Đào tức giận nên nói hồ đồ. Nghĩ vậy Trần Thiên Minh vẫn cảm thấy rất lo lắng.

"Ông chủ Trần, ông chủ của khách sạn Không Thiên, lại còn là ông chủ của phòng địa ốc nữa chứ, người chẳng nhẽ lại nói là đó không phải người? Ngày đó gặp người trên đường, cha ta ngay hôm sau đã cho người điều tra về người rồi, không thể tin nổi là người còn có nhiều tiền như vậy, cái gì mà lấy tiền cưới vợ mời ta đi ăn chứ, tất cả đều chỉ là lừa gạt mà thôi. Hà Đào nhớ lại những lời nói trước đây Trần Thiên Minh nói với nàng, tất cả đều là giả dối, nàng đau lòng đến bật khóc.

"Anh, anh..." Trần Thiên Minh cũng không ngờ được Hà thư ký lại có năng lực lớn đến thế, tra ngay được mình có những gì, thật không hổ danh là thư ký của ủy ban.

"Có gì thì nói, không có gì thì mời người ra ngoài cho ta." Hà Đào lại chỉ ra cửa rồi nói với Trần Thiên Minh, tuy rằng nàng thích Trần Thiên Minh, nhưng mà cùng nữ nhân khác chia sẻ người yêu, nàng không làm được.

"Nhưng, anh thích em thật mà," Trần Thiên Minh cuối cùng cũng tìm được một lý do, đáng tiếc là lý do này hơi yếu đuối.

"Thích ta? Vậy nữ nhân khác người cũng thích ư? Trần Thiên Minh, người so với Diệp Đại Vĩ còn hoa tâm hơn, hần thì làm trộm, còn người thì làm quang minh chính đại, người thật đáng ghê tởm" Hà Đào nói xong thì bật khóc, nàng không ngờ nam nhân mà mình thích lại là loại người này. Vì sao hần không lừa nàng như Diệp Đại Vĩ, nói rằng chỉ yêu mình nàng mà thôi, như thế thì trong lòng nàng cũng sẽ tốt hơn nhiều, hiện giờ thì khác, lòng nàng đang như bị hàng ngàn nhát dao cắt vào vậy.

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào khóc đau lòng như vậy, hần có chút chần chừ, sau đó đi đến bên người nàng, nhẹ nhàng ôm bờ vai của nàng nói: "Hà Đào, em đừng khóc, nghe tiếng em khóc, trong lòng anh đau lắm."

Trần Thiên Minh vừa chạm vào Hà Đào, Hà Đào bỗng như bị độc xà chạm vào vậy, nàng vội vàng tránh ra, "Người buông bàn tay bẩn thỉu ra ngay, đừng chạm vào người ta, nếu người còn không ra ngoài, vậy thì ta ra." Hà Đào vừa nói vừa đứng dậy.

Lưu Mỹ Cầm đang ngồi trong phòng, Diệp Đại Vĩ vừa gọi điện cho nàng, hần nói là thứ 7 tuần này là sinh nhật hần, hần muốn mời nàng đến phòng karaoke lần trước để mừng sinh nhật.

Đi, hay là không đi đây? Lưu Mỹ Cầm trầm nghĩ. Diệp Đại Vĩ nói đêm đó còn có cả mấy người bạn của hần nữa, không chỉ riêng gì hai bọn họ. Hơn nữa còn nói là hần quen Hà Đào, có thể mời cả nàng cũng đến, chẳng qua là hần còn bảo nàng đừng mua thứ gì cả, và lại còn dặn dò Lưu Mỹ Cầm là đừng nói đây là sinh nhật hần, chỉ nói là bằng hữu của nàng sinh nhật mà thôi, để Hà Đào cũng đi với nàng, cho Hà Đào một trận ngạc nhiên.

Còn việc trở về, Diệp Đại Vĩ có thể lái xe đưa các nàng về, Lưu Mỹ Cầm có thể đến nhà của Hà Đào trong thành phố, mà ở đây có đám đông, tuyệt đối là an toàn. Diệp Đại Vĩ vừa vỗ ngực vừa nói câu đó.

"Minh trước đi hỏi xem Hà Đào có đi không, nếu cô ấy đi, mình cũng sẽ đi, dù sao hai người đi cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu." Lưu Mỹ Cầm nghĩ thầm.

"Hà Đào, cô ở trong đó à?" Lưu Mỹ Cầm gõ cửa rồi gọi nhỏ.

"Trong này." Hà Đào mở cửa, nàng thấy Lưu Mỹ Cầm, hỏi: "Mỹ Cầm, cô vào đi, có việc gì vậy."

"Là thế này, tối thứ bảy này tôi có một người bạn tổ chức sinh nhật, hần mời tôi đi tham gia, trong thành phố, tôi muốn mời cô đi cùng, sau đó muốn đến ở nhờ nhà cô một tối, được không? Tôi không quen ai khác trong thành phố cả." Lưu Mỹ Cầm cẩn thận hỏi Hà Đào, nếu Hà Đào không chịu đi, nàng sẽ gọi điện luôn cho Diệp Đại Vĩ báo mình không đi.

Hà Đào liếc mắt nhìn Lưu Mỹ Cẩm, tất cả mọi người đều nói nhà nàng rất nghèo, cho nên cũng rất ít khi cùng những thầy cô trẻ đi chơi. Hôm nay cô ấy mời mình đi cùng, xem ra người sinh nhật có thể là bạn trai cô ấy, cũng tốt, đi thì đi, dù sao hai ngày nay mình cũng đã ôm tức giận trong lòng vì tên bại hoại Trần Thiên Minh kia rồi, đi chơi một chút cũng tốt, để cho mình thoải mái một chút.

"Được, đến lúc đó tôi sẽ đi cùng cô, tối hôm đó cô đến nhà tôi ngủ đi." Hà Đào gật đầu nói với Lưu Mỹ Cẩm.

"Tối thứ bảy tôi vào thành phố sẽ gọi điện lại cho cô," Lưu Mỹ Cẩm nói xong thì ở lại tán gẫu thêm mấy câu với Hà Đào rồi rời đi, buổi chiều nàng còn có khóa giảng.

"Ông chủ Diệp, ông khỏe chứ, tôi là Lưu Mỹ Cẩm đây." Lưu Mỹ Cẩm gọi điện luôn cho Diệp Đại Vĩ.

"Mỹ Cẩm, cô cứ gọi tên tôi không được sao? Thế nào rồi, cuối tuần này có rảnh không?" Đây chính là vấn đề mà Diệp Đại Vĩ quan tâm nhất, cũng là việc hấn giả sinh nhật để mời Lưu Mỹ Cẩm, sinh nhật của hấn vốn đã qua một tháng nay rồi, làm gì có chuyện là cuối tuần này chứ.

"Tôi có thời gian," Lưu Mỹ Cẩm nói.

"Vậy, vậy cô đến một mình sao?" Đây cũng là vấn đề mà Diệp Đại Vĩ rất quan tâm, hấn lần này chính là muốn "nhất tiễn song điêu, nếu không nhờ miệng Lưu Mỹ Cẩm, mời Hà Đào cũng không tới, vậy thì tuyệt đối sẽ không thể xuống tay với Hà Đào được. Bởi vì xét tới mối quan hệ của cha Hà Đào, hấn tuyệt đối không dám làm cứng.

"Đến lúc đó, Hà Đào sẽ đi cùng với tôi."

Diệp Đại Vĩ vừa nghe thấy, trong lòng cao hứng thiếu chút nữa thì nhảy cả lên, nếu không phải là đang gọi điện thoại, hấn chắc là đã "gầm rú như con thú" rồi. Xem ra phải cùng với đám Tóc Xù chuẩn bị kế hoạch cho tốt, đêm hôm đó nhất định phải tóm gọn cả hai nàng, con mẹ nó, đã lâu rồi không chơi 3P rồi, đêm đó phải cẩn thận tận hưởng, ít nhất cũng phải chơi hai viên Viagra mới đủ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Mạnh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 84: HẠ DƯỢC

Buổi tối thứ bảy, Lưu Mỹ Cẩm và Hà Đào đang chuẩn bị đến quán karaoke của Diệp Đại Vĩ.

Hà Đào vừa vào trong, nàng thấy ngay Diệp Đại Vĩ, nàng rất sững sốt, dừng lại ngay ở cửa.

"Hà Đào, thế nào? Thấy tôi nên không dám vào sao?" Diệp Đại Vĩ thấy Hà Đào cũng đến, trong lòng hấn mừng như điên, nhưng vẫn không quên khách bác Hà Đào.

"Ai nói ta không dám vào," Hà Đào cũng không chịu kém, nàng thấy trong gian phòng K có mấy nam mấy nữ, vì thế cùng Lưu Mỹ Cẩm cũng không quá sợ hãi. Xem ra là Diệp Đại Vĩ theo đuổi Lưu Mỹ Cẩm, đêm nay muốn nói chuyện với Lưu Mỹ Cẩm, nàng vốn biết con người của Diệp Đại Vĩ, cũng rất hiểu ở cùng với hấn thì nguy hiểm đến mức nào.

"Tốt, mọi người ngồi đi, cùng hát nào." Diệp Đại Vĩ bắt chuyện với mấy nam nữ kia, thật ra bọn họ đều là thủ hạ của hấn, chẳng qua là cũng không dám để Tóc Xù xuất hiện, bởi vì lần trước Tóc Xù đánh Trần Thiên Minh, Hà Đào cũng có mặt.

"Lão đại, đại sự không tốt," Lâm Quốc chạy ngay đến văn phòng gặp Trần Thiên Minh rồi vội vàng nói.

"Có chuyện gì mà gấp gấp như vậy?" Trần Thiên Minh vừa nghe thấy Lâm Quốc nói vậy, trong lòng cũng giật mình. Từ lúc chia tay với Hà Đào, hấn đến giờ toàn gặp vận "đen" không.

"Hà, Hà Đào cùng một cô giáo nữa trong trường đang ở quán karaoke của Diệp Đại Vĩ, Phùng Hào đã hỏi qua, hình như thấy bảo là sinh nhật của Diệp Đại Vĩ, chỉ là sinh nhật của hấn đã làm vào tháng trước, vì thế em nghi là trong việc này có điều mờ ám. Rất có thể..." Lâm Quốc nói đến đây thì hơi dừng lại.

"Có thể cái gì? Nói nhanh!" Trần Thiên Minh vừa nghe thấy Hà Đào đi đến chỗ của tên sắc lang Diệp Đại Vĩ kia, trong lòng rất gấp, vì thế vội hỏi có chuyện gì xảy ra.

"Nghe nói Diệp Đại Vĩ thường dùng thủ đoạn "hạ dược" để "mê gian" các cô gái. Chẳng qua đây chỉ là nghe nói, cũng chưa có ai thấy tận mắt." Lâm

Quốc khoát khoát tay bắt đắc dĩ nói.

"A Quốc, chú mau gọi điện thoại cho Phùng Hào, kêu nó bao căn phòng bên cạnh phòng đó cho anh, nhớ cẩn thận tìm hiểu, anh đến đó ngay." Trần Thiên Minh nghe thấy thủ đoạn bí ối của Diệp Đại Vĩ, hần cũng sợ Hà Đào có chuyện, vì thế liền kêu Lâm Quốc trông coi khách sạn, còn hần thì chạy ngay đi lấy xe chạy đến quán karaoke của Diệp Đại Vĩ.

"Phùng Hào, sự tình như thế nào?" Hà Đào tiến vào căn phòng mà Phùng Hào đã bao, sau đó hỏi luôn.

"Trong này có một tên phục vụ mà em quen, em đã kêu hần vào xem, bọn họ vẫn còn đang hát, chẳng qua em thấy hần nói là trong đó ngoài hai cô gái mà hần không quen, còn lại thì nam chính là thủ hạ của Diệp Đại Vĩ, còn nữ thì là đám "tiểu thư" trong quán." Phùng Hào nhanh chóng nói: "Em thấy hai cô giáo kia chỉ sợ là tối nay sẽ có chuyện."

"Tốt, Phùng Hào, chú ra cửa canh xem, phòng bên đó có chuyện gì không? Anh giờ liền gọi điện cho Hà Đào." Trần Thiên Minh nói xong liền lấy điện thoại gọi cho Hà Đào.

Di động kêu đã lâu, Hà Đào cũng không nghe, không biết là nàng không nghe được, hay là không muốn tiếp điện thoại của Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh vẫn không nản chí, tiếp tục gọi.

"Xin chào," Hà Đào rút cục cũng bắt máy, trong lòng Trần Thiên Minh rất cao hứng, "Hà Đào, em đang ở đâu?"

"Ta ở đâu thì liên quan gì đến người?" Hà Đào nghe thấy tiếng của Trần Thiên Minh, trong lòng rất giận, vẻ mặt cũng rất khó coi.

"Anh nói cho em nghe, Diệp Đại Vĩ không phải là người tốt đâu, em..." Trần Thiên Minh muốn nhanh chóng đem ý đồ của Diệp Đại Vĩ tối nay nói ra cho Hà Đào, chỉ là Hà Đào đã cắt lời hần.

"Trần Thiên Minh, người sao lại theo dõi ta? Ta thấy người cũng không tốt lành gì đâu? Người cũng đừng gọi điện thoại cho ta, có gọi ta cũng không nghe đâu, ta cũng muốn nhìn thấy người nữa, cũng không muốn nghe người nói nữa, người tốt nhất là tránh xa ta ra một chút." Hà Đào không ngờ được Trần Thiên Minh lại theo dõi nàng, vì thế rất tức giận cụp máy luôn.

"Anh..." Trần Thiên Minh còn đang muốn nói, nhưng mà Hà Đào đã cụp máy, vì thế đành thôi. Hần lại nói với Phùng Hào: "Phùng Hào, chú canh cửa cho anh, nếu có gì lạ, lập tức báo ngay." Trần Thiên Minh bắt đầu chờ đợi, nếu nửa tiếng nữa Hà Đào còn không ra, hần nhất định sẽ xông vào, mặc kệ Hà Đào coi hần là loại gì.

"Hà Đào, làm sao vậy, vừa nói chuyện điện thoại với ai, là ai đã chọc giận cô, ta sẽ cho người đánh hần cho cô bớt giận." Diệp Đại Vĩ loàng thoảng nghe được tiếng quát nạt tức giận của Hà Đào với Trần Thiên Minh, có vẻ là hai người bọn họ có xung đột, ha ha, "ném đá xuống giếng", đây chính là cơ hội tốt nhất.

"Không có gì, cũng không liên quan gì đến người." Hà Đào cũng không thèm nhìn Diệp Đại Vĩ, nàng đi thẳng vào phòng, không cho Diệp Đại Vĩ chút mặt mũi nào. Chẳng qua là Diệp Đại Vĩ bây giờ cũng không cần, hần chỉ cười cười, cho nên Hà Đào cũng không thể vô lý mắng hần được.

Hà Đào nhìn đồng hồ, cũng đã qua nửa tiếng, tuy rằng vừa rồi nàng tức giận mắng Trần Thiên Minh, nhưng quả thật nàng cũng không muốn ở lại cái loại địa phương này lâu, hơn nữa lại còn cùng chỗ với Diệp Đại Vĩ nữa chứ.

Hà Đào nhẹ nhàng kéo áo Lưu Mỹ Cẩm, nhỏ giọng nói: "Mỹ Cẩm, người trong này chúng ta đều không quen, hay là chúng ta đi về đi, được không?"

Lưu Mỹ Cẩm nghĩ lại, cảm thấy những người trong phòng này trừ Diệp Đại Vĩ ra nàng cũng không quen ai cả, chơi cũng không vui, hơn nữa mấy người này trông có chút "xấu xa". "Được, chúng ta đi thôi." Lưu Mỹ Cẩm cũng gật đầu nói.

"Diệp Đại Vĩ, chúng ta có việc phải về trước." Hà Đào đứng dậy nói.

"Cái gì, Hà Đào, cô cũng không cho tôi chút mặt mũi nào sao, mới đến một chút đã đòi về, thậm chí đến cả bánh ngọt cũng chưa ăn luôn." Diệp Đại Vĩ vừa nghe thấy Hà Đào nói cả hai nàng đều phải về, kinh ngạc nói.

"Không ăn, chúng ta thật sự là có việc phải đi." Hà Đào lắc đầu, nếu còn ăn bánh ngọt, vậy không biết đến khi nào đây.

"Hà Đào, cô thật là, đi đến đây, hát cũng không hát một bài, trà cũng không uống một ngụm, cứ như vậy đi, tối sau này còn mặt mũi mà gặp ai nữa! Các người nói có phải không?" Diệp Đại Vĩ đứng dậy nói, sau đó nháy mắt với 03.

03 lập tức hiểu ngay, nói: "Ông chủ Diệp, tôi thấy ông cũng không có bốn sự rồi, hai vị tiểu thư xinh đẹp này cũng không thèm nể mặt ông, đây ông xem, trà này là trà ngon, vậy mà cũng không uống lấy một ngụm."

Mấy người bên cạnh cũng nói xen vào, có người còn nói đùa kêu lấy đồ vào túi cho các nàng về nhà ăn uống nữa.

Hà Đào thấy đám người kia nói vậy, nàng cũng nâng chén, sau đó nói với Diệp Đại Vĩ: "Diệp Đại Vĩ, ta hôm nay thật sự có việc, thôi thì uống chén này coi như chúc mừng sinh nhật của người vậy."

"Vậy còn Mỹ Cẩm thì sao?" Diệp Đại Vĩ nhìn Mỹ Cẩm rồi ôn nhu hỏi.

"Tôi cũng giống như Hà Đào." Lưu Mỹ Cầm cũng nâng chén lên cùng uống với Hà Đào.

"Vậy chúng ta đi thôi." Hà Đào nói với Lưu Mỹ Cầm.

"Đi, các người đi đâu?" Diệp Đại Vĩ nhìn thấy Hà Đào cũng Lưu Mỹ Cầm uống hết chén trà, hần liền cười dâm nói.

"Chúng ta đi về, Diệp Đại Vĩ, người tránh ra." Hà Đào muốn đẩy Diệp Đại Vĩ ra, nhưng mà tay của nàng đã bị hần nắm được.

"Diệp Đại Vĩ, người buông ra." Hà Đào rất nóng nảy, hét lên.

"Buông ra? Ha ha, Hà Đào, người biết trong trà người vừa uống có cái gì không? Chính là [Đầu Ruồi Đỏ], một loại thuốc rất mạnh, chỉ lát nữa thôi người sẽ cầu xin ta "choi" người. Ha ha ha." Diệp Đại Vĩ lại tiếp tục cười to.

"Người, người dám, các người không phải vừa rồi cũng uống sao? Vì sao lại không có việc gì?" Hà Đào hỏi.

"Ha ha, đây chính là chỗ thông minh của ta, thuốc là nằm trong chén, chứ không phải trong trà."

Diệp Đại Vĩ nói xong lại cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 85: THIÊN QUÂN NHẤT PHÁT

"Diệp Đại Vĩ, người là tên khốn kiếp, ta sẽ kiện người," Hà Đào tức giận nói.

"Kiện đi, ai sẽ tin các cô, bên trong này tất cả đều là thù hata của ta, mà nói thêm, sau khi ta "thượng" các người, các người cũng sẽ không nhớ kiện ta đâu, cô nói xem đúng không? Mỹ Cầm" Diệp Đại Vĩ lúc này thấy Hà Đào lấy di động ra, hần liền xông tới, dứt máy của nàng, rồi hung ác nói: "Cô mà còn lộn xộn, ta lát nữa sẽ cho đám nam nhân kia xếp hàng lại "thượng" người".

"Lưu Mỹ Cầm vừa khóc vừa nói với Diệp Đại Vĩ: "Diệp Đại Vĩ, ta không ngờ người lại là con người như vậy."

"Ha ha, biết thì tốt, nhưng mà ta cũng không sợ, được tính hiện tại cũng đã bắt đầu phát tác rồi" Diệp Đại Vĩ thấy thân thể của Hà Đào bắt đầu vặn vẹo Hà Đào có chút mất tự nhiên, vì thế hần đoán là thuốc đã phát huy tác dụng rồi.

"Người, người tha cho chúng ta đi!" Lưu Mỹ Cầm lại tiếp tục khóc và nói.

"Tha cho các người? Làm sao có thể được? Lát nữa ta còn muốn chơi 3P!" Diệp Đại Vĩ nhìn hai mỹ nữ trước mặt rồi cười dâm nói.

"03, cô đi ra ngoài đi, mà còn cả hai người nữa," Diệp Đại Vĩ chỉ vào hai tên nam nhân trong phòng nói: "Các người cùng với Tóc Xù chắn ở cửa, không có ta gọi thì không cho ai vào cả. Ha ha, ta đêm nay muốn "nhất tiễn song điêu". Mỹ Cầm, lần trước để cô trốn, hôm nay thì cô có lên trời cũng khó mà thoát được. Còn cô Hà Đào, cô không phải vẫn rất cao ngạo vì mình có người cha là quan cấp cao sao? Ta đêm nay sẽ "thượng" cô để xem cô còn cao ngạo nữa không?" Diệp Đại Vĩ nói rồi tự cởi quần áo của mình ra.

Diệp Đại Vĩ sau khi đã cởi sạch quần áo ra thì đứng đó cười dâm đi về phía Hà Đào, ở trong lòng hần, Hà Đào vẫn quan trọng hơn Lưu Mỹ Cầm nhiều.

Hà Đào hiện giờ cảm thấy trong đầu rất choáng váng, chân tay thì bủn rủn không còn sức, xem ra đêm nay khó mà tránh được kiếp nạn này, ài, sớm biết thế này thì đã nghe lời của Trần Thiên Minh rồi.

"Trần Thiên Minh, tất cả đều là do người hại. Người giờ đang ở nơi nào" Hà Đào nhìn đáng vẻ đáng ghê tởm của Diệp Đại Vĩ, trong lòng cảm thấy rất tuyệt vọng.

"Lão đại, mấy người trong phòng bên đã đi ra, nhưng mà không có hai cô giáo kia, cũng không thấy Diệp Đại Vĩ, bọn họ vẫn còn trong phòng, lão đại, Tóc Xù và hai tên đàn em của Diệp Đại Vĩ đang canh ở cửa, xem ra là đang có việc xảy ra" Phùng Hào vội vàng chạy vào thông báo cho Trần Thiên Minh đang ở bên ngoài.

"Tiểu Tam," Trần Thiên Minh nói với một tên huynh đệ đứng cạnh Phùng Hào: "Đây là chìa khóa xe của anh, xe để ở phía ngoài, chú xuống đánh xe đến

trước cửa cho anh. Phùng Hào, chú cùng anh đi cứu người!" Trần Thiên Minh hiện tại rất vội, lời vừa mới dứt hẳn đã lao ra khỏi cửa rồi.

"Trần Thiên Minh?!" Tóc Xù là tên đầu tiên phát hiện ra Trần Thiên Minh.

"Mày đi chết đi." Trần Thiên Minh hiện đang rất tức giận, hẳn lập tức vận công rồi cho Tóc Xù một quyền, "Bốp" một tiếng, Tóc Xù bị một quyền của Trần Thiên Minh đánh cho gục xuống đất, mặt mũi vô cùng khó coi, không thể nhúc nhích được.

Hai tên khác thấy Tóc Xù bị người ta đánh ngã, liền lập tức xông vào đánh Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh cũng không thèm tránh, "tặng" cho mỗi tên một quyền, hai tên kia cũng nổi gót theo Tóc Xù.

Sau khi đánh ngã ba tên này, Trần Thiên Minh lại đập mạnh vào cánh cửa phòng, "Bang" một tiếng, cánh cửa vốn bị khóa đã bị Trần Thiên Minh đá tung.

"Tóc Xù, không phải là ta đã bảo người không cho người nào vào cơ mà?" Diệp Đại Vĩ đang cởi áo ngoài của Hà Đào ra nên cũng không quay đầu lại, hẳn vẫn tưởng người vào là Tóc Xù.

"Diệp Đại Vĩ, mày dám động đến nữ nhân của tao, tao giết mày" Trần Thiên Minh thấy Diệp Đại Vĩ trên người không mảnh vải lại đang cởi quần áo của Hà Đào, hẳn vô cùng tức giận lao tới, đá thẳng vào hông Diệp Đại Vĩ.

"Ai da!" Diệp Đại Vĩ bị Trần Thiên Minh đá ngã kêu thảm thiết.

"Tao xem mày còn dám cướp nữ nhân của tao không." Trần Thiên Minh vừa nói vừa hung hăng đá vào "tiểu huynh đệ" của Diệp Đại Vĩ, hẳn hẳn không thể dằn nát tiểu JJ của Diệp Đại Vĩ.

"A!" Diệp Đại Vĩ vừa ôm "tiểu huynh đệ" vừa kêu như heo bị chọc tiết, xem ra một cước này của Trần Thiên Minh khá là nặng.

"Lão đại, chúng ta cứu người quan trọng hơn" Phùng Hào vội vàng nhắc nhở Trần Thiên Minh đang sắp mất lý trí.

Trần Thiên Minh nghe thấy lời của Phùng Hào, hẳn cũng bình tĩnh lại, đi đến bên cạnh giúp Hà Đào mặc lại quần áo.

"Thiên, Thiên Minh." Hà Đào vẫn còn lại một chút lý trí rất cục cựa cũng mở mắt ra nhìn Trần Thiên Minh, "Người mau cứu bọn ta," Hà Đào giọng uể oải nói.

"Em không cần sợ, đã có anh ở đây rồi, không ai có thể làm em tổn thương được" Trần Thiên Minh lớn tiếng nói. Hẳn nhìn sang bên cạnh, thì ra cô giáo kia chính là Lưu Mỹ Cẩm.

"Phùng Hào, chú giúp anh đỡ cô giáo kia, chúng ta đi" Trần Thiên Minh vừa ôm Hà Đào vừa dẫn theo Phùng Hào đi ra ngoài, cũng không nên ở lâu ở trong này, cần phải nhanh chóng chạy đi.

"Các người đứng lại cho ta" Trần Thiên Minh dẫn cả bọn ra đại sảnh, phía sau cũng có mấy tên thủ hạ của Diệp Đại Vĩ đuổi theo.

"Đến đây, đêm nay ta sẽ cho các người biết kết cục của việc chọc giận ta" Trần Thiên Minh vừa nói vừa đưa Hà Đào cho Phùng Hào ở bên cạnh.

Trần Thiên Minh xông tới, một tên cầm đao cũng chém tới phía hắn, chỉ là Trần Thiên Minh né tránh rất nhẹ nhàng, sau đó dễ dàng tóm được cánh tay của tên này, "Rắc" một tiếng, tiếp theo thì tên này hét thảm, xem ra là cánh tay đã bị gãy rồi.

Trần Thiên Minh cũng hiểu cứu người mới là quan trọng, vì thế cũng không đợi mấy tên phía sau kịp phản ứng, hẳn liền phi nhanh vào giữa cả đám, nắm đầm liên tục được tung ra, không có một chút lưu tình nào cả, vì thế mấy tên vừa rồi còn đầy khí thế rất nhanh đã bị Trần Thiên Minh đánh cho nằm hết ra đất, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi.

"Phùng Hào, chúng ta đi" Trần Thiên Minh quay lại nói với Phùng Hào còn đang ngơ ngẩn.

Hắn nhanh chóng mang Hà Đào chạy đi, vì Tiểu Tam cũng đang mở cửa xe đợi bên ngoài rồi.

"Tiểu Tam, nhanh đưa chúng ta về khách sạn, nhanh" Trần Thiên Minh vừa lên xe liền nói lớn với Tiểu Tam, hẳn cảm thấy Hà Đào ở bên cạnh đang không thoải mái, hai má đỏ bừng, không biết là Diệp Đại Vĩ đã cho nàng ăn cái gì, thôi thì lát về khách sạn rồi tính vậy.

Phùng Hào vừa lên xe liền lè lưỡi, hẳn vốn tưởng rằng đêm nay sẽ có một phen kịch chiến vô cùng kịch liệt, nhưng không ngờ rằng hắn lại không có cơ hội ra tay, chỉ cần một mình lão đại ra tay đã xử lý xong rồi, hơn nữa còn không mất quá nhiều thời gian nữa.

Xem ra Quốc ca cũng không lắm, lão đại quả là người sâu không lường được, nếu người như thế mà là kẻ địch, vậy thì quả là hậu quả khó mà lường được.

"Phùng Hào, chúng ta trước tiên đem họ đến phòng nghỉ, Tiểu Tam, gọi điện thoại cho A Quốc, kêu nó nhanh chóng đến phòng nghỉ ngơi cho anh" Thật ra thì phòng nghỉ ngơi của Trần Thiên Minh cũng chỉ là một gian phòng bình thường, chỉ là hắn hay nghỉ ngơi ở đó nên gọi là phòng nghỉ mà thôi.

"A Quốc, nhanh xem giúp anh các nàng bị làm sao?" Trần Thiên Minh vừa thấy Lâm Quốc liên nói ngay, vừa rồi Hà Đào và Lưu Mỹ Cẩm đều nói là rất nóng và muốn cởi quần áo, nếu không phải là hắn ngăn cản, chắc giờ này hai nàng đã cởi sạch rồi.

"Lão đại, xem tình hình thì chắc là các nàng đã bị Diệp Đại Vĩ cho uống thuốc gì đó rồi!" Lâm Quốc thấy bộ dáng của hai người Hà Đào thì không cần nghĩ mà nói luôn.

"Vậy có biện pháp gì không?" Trần Thiên Minh hỏi.

"Trừ cùng các nàng làm... cái kia, nếu không thì không có" Lâm Quốc lắc lắc đầu nói.

Trần Thiên Minh liền cầm bình nước vẩy vẩy vào mặt Hà Đào, Hà Đào chỉ nằm yên được vài giây rồi lại tiếp tục vận vẹo cơ thể.

"A Quốc, nói xem bây giờ phải làm sao?" Trần Thiên Minh rất gấp, hần nhanh chóng hỏi Lâm Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 86: NHẤT TIỀN HẠ SONG ĐIỀU

"A Quốc, cậu nói giải quyết việc này sao đây?" Trần Thiên Minh hỏi lại Lâm Quốc.

"Đại ca, em cũng không có biện pháp nào khác. Những người uống phải loại thuốc này, cách duy nhất là phải cùng người khác giới phát sinh quan hệ thì mới giải quyết được. Nếu không giải được ngay, nhẹ thì sẽ bị đục hỏa công phạt hồng não bộ, nặng thì thổ huyết mà chết. Đại ca, đại ca nghĩ xem giải quyết như thế nào đi nhé" Nói xong Lâm Quốc chuồn mắt. Hần biết loại chuyện này hần không giúp được, chuồn là thượng sách, đại ca của hần phải tự mình giải quyết thôi.

"A Quốc" Trần Thiên Minh muốn gọi Lâm Quốc quay lại, nhưng Lâm Quốc lui còn nhanh hơn thỏ, thoáng chốc đã mất dạng. Trần Thiên Minh lắc đầu cười khổ, không còn cách nào khác hần đành đi đóng cửa lại.

Trần Thiên Minh quay đầu nhìn Hà Đào, Hà Đào đã cởi áo ngoài, thời gian Lưu Mỹ Cầm uống trà có thể muộn hơn so với Hà Đào, hành động của cô lúc này cũng không như Hà Đào, nhưng hai má cô cũng ửng đỏ, thân hình cô cũng gầy dẹt, uồn ẻo

Hà Đào, Mỹ Cầm song song nằm trên giường, hé lộ mị lực dụ người, tràn đầy sắc xuân, hai người giống như mỹ nữ trên xuân cung họa đồ. Trần Thiên Minh nuốt nước bọt. Trong tình huống này thì bất cứ người đàn ông nào cũng không thể kiềm chế được.

"Hà Đào, em mau tỉnh lại" Trần Thiên Minh lay người Hà Đào, hần muốn làm cho cô tỉnh lại.

"Thiên, anh Minh em không chịu được nữa rồi, em muốn.... Diệp Đại Vĩ đã giờ trò với bọn em, anh mau đi, em không trách anh đâu, mau đi anh" Hà Đào vừa nói vừa định cởi quần áo Thiên Minh, với cô trao đổi con gái cho người mình yêu thương thì có gì đáng sợ chứ.

"Không, không nên. Em tỉnh táo lại đi." Trần Thiên Minh dù rất ham muốn Hà Đào, lý trí của hần lại ngăn cản hần làm điều đó, hần nắm chặt tay Hà Đào ngăn cô cởi quần áo của hần.

Hà Đào thấy Trần Thiên Minh ngăn cản mình, cô liền tự lột bỏ y phục của mình, cô vắt bỏ đồ lót sang bên cạnh, sau đó cô ngã nhào vào vòng tay Thiên Minh, cô không ngừng phát ra yêu cầu của mình: "Thiên Minh, em muốn. Em muốn..."

Trần Thiên Minh ôm trong lòng thân thể Eva của Hà Đào tức thì đục hỏa trong đầu hần lập tức bốc lên.

Đặc biệt hai trái đào trắng nõn nà, cao vút của cô cứ cọ sát vào mặt hần làm cho hần thiếu chút nữa thì xị máu mũi.

Hần còn để tâm tới việc gì nữa, điều duy nhất hần muốn lúc này là có được Hà Đào. Hần muốn chính thức có được người phụ nữ của lòng hần, hần không muốn buông tay ra.

Khi Trần Thiên Minh tiến vào bên trong thân thể Hà Đào, địa phương phía dưới của cô đã rất ẩm ướt, Hà Đào vẫn bật ra tiếng kêu đau đớn, những giọt chất lỏng đỏ sẫm chảy ra ngoài.

Trần Thiên Minh biết cái màu đỏ đó là gì. Lúc trước ở trường đại học, hần và bạn cùng phòng đi xem phim xxx đã biết điều đó, xem xxx là nằm trong môn giáo dục giới tính đó là lý do hần biết về điều này sớm như thế.

Trần Thiên Minh nhìn về mặt đau đớn của Hà Đào, hần không dám tiếp tục hành động, tiểu đệ của hần nằm im bên trong Hà Đào.

"Em muốn..." Dục tỉnh lại bộc phát, Hà Đào cũng không còn cảm thấy đau đớn, cô lên tiếng thúc giục hắn.

Chờ lâu sốt ruột, những lời đó của Hà Đào giống thánh chỉ với Trần Thiên Minh. Hắn lập tức phát tiết, động tác của hắn càng lúc càng nhanh, mạnh mẽ. Hà Đào dưới tác động liên tục của Thiên Minh cũng sớm hưng phấn, cô luôn phát ra những âm thanh rên rỉ.

Nghe thấy những âm thanh hưng phấn của Hà Đào, Trần Thiên Minh càng thấy hưng phấn, chỉ nghe những âm thanh của Hà Đào thì biết hắn là người mạnh mẽ, sung sức thế nào. Hắn vô tình vận "Hương Ba Công", vận chuyển "Hương Ba Công" xuống đan điền.

Trước đó Trần Thiên Minh trào lên cảm giác muốn phun trào nhưng lúc này hắn chỉ còn cảm giác ham muốn mãnh liệt, cảm giác làm hắn muốn thực hiện động tác của mình hàng nghìn lần.

"Ư, ư..." Hà Đào liên tục bị Trần Thiên Minh đưa tới cao trào, cuối cùng cô ngất đi do quá hưng phấn.

"Sao lại ngất chứ? Sao mình vẫn chưa tới cao trào nhỉ" Trần Thiên Minh nhìn tiểu đệ của mình vẫn sừng sững ngẩng cao đầu mà thở ngắn thở dài. Nếu sớm biết điều đó, hắn đã không vận "Hương Ba Công" làm gì, nhưng vận "Hương Ba Công" lại mang cho hắn cảm giác đầy khí lực, sung mãn. Hắn lúc trước không bắt cần vận một chu thiên, thì hắn đã sớm lên tới cao trào rồi. Lẽ nào làm chuyện đó lại trợ giúp cho việc luyện công? Hắn cười nghĩ sau này muốn đạt tới khoái cảm thì phải thực tế một chút mới được.

Điều này cũng không trách hắn được, gặp một chuyện tốt như vậy có người đàn ông nào lại không thích, không ảo tưởng chứ?

Đang mãi mê suy nghĩ, đột nhiên vòng tay của ai đó ôm chặt lấy hắn. Hắn cảm nhận được hai vật to, mềm mại sát vào lưng hắn. Hắn quay lại nhìn – người đó chính là Lưu Mỹ Cẩm.

Lúc này Mỹ Cẩm cũng hoàn toàn thoát ý, trước đó cô cũng uống thuốc. Bây giờ Trần Thiên Minh và Hà Đào biểu diễn trực tiếp ngay cạnh cô, cô làm sao có thể kiềm chế được, cô vô thức cởi hết quần áo của mình ra, sau đó cô ôm chặt lấy thân hình Adam của Trần Thiên Minh.

"Không nên" Trần Thiên Minh bắt lực kêu lên, hắn cố sức kéo tay Lưu Mỹ Cẩm ra nhưng sự cám dỗ như vậy rất khó cự tuyệt, hơn nữa tiểu đệ của vẫn còn rất sung sức, sừng sững như muốn bốc hỏa.

"Tôi muốn, cùng tôi đi..." Mỹ Cẩm lúc này lý trí đã mất không để Trần Thiên Minh nói nhiều, cô ôm lấy Thiên Minh, trong lúc đó bàn tay của cô lần mò xuống phía dưới tìm tới tiểu đệ đang bốc hỏa của hắn, nắm chặt không rời ra.

"A" Trần Thiên Minh hưng phấn kêu lên "Đến đây, tôi sẽ cùng cô" Trần Thiên Minh như muốn bốc hỏa, hắn không quan tâm điều gì nên làm, điều gì không nên làm. Hắn bây giờ chỉ muốn làm chuyện hắn muốn, đó là làm cho tiểu đệ của hắn không bốc hỏa nữa.

"U" Lưu Mỹ Cẩm bị Trần Thiên Minh tác động vào phần thân dưới rên lên đầy thỏa mãn, cô đã uống thuốc kích dục khá lâu, cô có thể kiềm chế đến giờ cũng là khá kiên cường rồi.

Trần Thiên Minh mạnh mẽ tiến vào bên trong Mỹ Cẩm. Hắn làm cho cô cực kỳ thỏa mãn. Cảm giác thỏa mãn chưa từng có này làm cô quên hết mọi thứ xung quanh, làm cho cô quên đi nỗi đau đớn lần đầu của người con gái. Cô chỉ biết rằng cô muốn phát tiết, phát tiết tất cả dục vọng trong cô, cô muốn Trần Thiên Minh phải mạnh mẽ khi hắn ở trong cô, cô muốn hắn nhanh tiến vào thiên đường, lên tới đỉnh.

Trần Thiên Minh vô tình vận Hương Ba Công lần nữa, trải qua hàng trăm động tác lên xuống của hắn, Lưu Mỹ Cẩm cũng giống như Hà Đào mới rồi, hưng phấn quá ngất đi.

Trần Thiên Minh khé thờ dài khi nhìn xem tiểu huynh đệ của hắn có hạ hỏa không. Ngay lúc đó Hà Đào tỉnh lại, cô khẽ gầy gĩa kêu lên: "Em..."

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào vừa tỉnh lại, hắn nghĩ sao không cùng cô lần nữa. Hắn mặc kệ mọi việc, lại giương súng ra trận, lát sau, âm thanh rên rỉ của Hà Đào lại vang lên. Trần Thiên Minh phát hiện khi làm chuyện này mà vận chuyển "Hương Ba Công" thì hiệu quả tăng gấp đôi so với bình thường, thời gian vận một chu thiên càng lúc càng nhanh hơn. Toàn thân hắn cũng ngập tràn khí lực.

Hà Đào một lần nữa ngất đi.

Trần Thiên Minh nhìn Lưu Mỹ Cẩm với âm thanh tức giận ở bên cạnh, hắn biết cô đã tỉnh lại, động tác của hắn rung chuyển giống như động đất, Mỹ Cẩm không tỉnh lại thì mới lạ.

Hắn cẩn nhẹ đầu vú Mỹ Cẩm, hắn từ từ rút lấy.

Lưu Mỹ Cẩm bị Trần Thiên Minh làm cho phát ra âm thanh rên rỉ. Trần Thiên Minh lúc này không suy nghĩ nặng nề nữa, lần này hắn không vận "Hương Ba Công" nữa nhất định không được làm cho tiểu huynh đệ của hắn tức giận nữa không thì đến lúc đó, theo lời Lâm Quốc không phải Hà Đào và Mỹ Cẩm, chính hắn sẽ bị dục hỏa công phạt, nhẹ thì bại não, nặng thì thổ huyết mà chết.

Trần Thiên Minh giờ đây cái gì cũng không quan nữa, hắn chuyển thân đè lên người Mỹ Cẩm, hắn tiến vào người cô, tiếp tục xxx...

Rốt cuộc, Trần Thiên Minh hét lên một tiếng, nằm im trên người Mỹ Cẩm, cuối cùng hắn đã phun trào toàn bộ vào người Mỹ Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 87: TA CŨNG CHỈ LÀ NẠN NHÂN

Vài giờ sau, Trần Thiên Minh lắc lắc đầu tỉnh dậy, những sự kiện tối qua vẫn hiển hiện trong đầu hắn... Trước là hắn cùng Tiểu Tam cứu được Hà Đào và Mỹ Cầm, sau đó cả hai đã uống thuốc và hai cô không thể kiểm chế bản thân, cả hai tự trút bỏ trang phục, hắn cũng tự cởi bỏ trang phục của mình và chuyện xảy ra sau đó giữa ba người thì...

Rốt cục Trần Thiên Minh cũng nhớ rõ sự tình hôm qua. Hắn quay đầu nhìn hai mỹ nữ trong bộ dạng Eva đang nằm bên cạnh mình. Lưu Mỹ Cầm đang ôm hắn ngủ, một tay hắn lại đang ôm Hà Đào, tay còn lại thì đang ôm lấy hai vật mềm mại và cao vút của cô. Tình cảnh này làm Trần Thiên Minh nhớ lại nhân vật Vi Tiểu Bảo trong tác phẩm Lộc Đỉnh Ký, hắn giờ đây cũng phong lưu không kém Vi Tiểu Bảo, chỉ là so với hắn thì Tiểu Bảo có nhiều phụ nữ hơn mà thôi.

"U..." Hà Đào cuối cùng cũng tỉnh lại, cô phát hiện bộ dạng không mảnh vải che thân của mình, lại nữa Trần Thiên Minh cũng trong tình cảnh như thế đang ôm cô trong tay hắn, cái nơi nhạy cảm của cô cũng bị tên vô lại đó đè lên. Cô cảm thấy không thể đầu hết nỗi xấu hổ của mình.

Lưu Mỹ Cầm cũng vừa tỉnh lại, phát hiện ra tình cảnh như vậy, cô vội kéo chăn che kín phần lỗ thê của mình. Nhưng trên giường chỉ có một chiếc chăn nhỏ, Hà Đào cũng muốn kéo chăn đắp cho mình, hai người cứ kéo chăn qua lại.

Người đương nhiên chịu khổ nhất là Trần Thiên Minh, hắn bị kẹt giữa hai mỹ nữ, hắn muốn ngồi dậy cũng không được mà nằm im cũng không xong.

"Trần Thiên Minh, cái đồ bại hoại kia, anh rút ra ngoài mau" Hà Đào tức giận la lên.

Trong tình cảnh giống như Adam và Eve của ba người, câu nói của Hà Đào là giải thoát cho cả bà. Nói xong Hà Đào mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

Trần Thiên Minh nghe Hà Đào nói vậy, hắn gật đầu, vội vàng đứng lên, dù sao thì đây cũng không phải lần đầu hắn nghe những lời này. Khi đứng lên hắn lại không cẩn thận chạm vào vùng bí ẩn, nhạy cảm của cô.

"Anh, sao lại chạm vào em?" Hà Đào quát to lên. Cô đã nhìn thấy toàn cảnh Adam của Trần Thiên Minh, đặc biệt cái bộ phận bên dưới của hắn, tên tiểu hổ đàn đố căng cứng, tràn đầy sinh lực. Cô xấu hổ rúc đầu vào trong chăn.

Trần Thiên Minh cũng vội vàng tìm quần áo vứt bừa bộn dưới đất mặc vào. Tối qua ba người có thể nói chuyện gì cũng đã làm cùng nhau, thế nhưng hắn vẫn chưa quen với tình trạng lỗ thê trước mặt nữ giới.

Lưu Mỹ Cầm biết mình đã trao cái quý giá nhất của đời mình cho người mình yêu thương, tâm trạng lo lắng trong cô tạm lắng xuống, đều chỉ tại Diệp Đại Vỹ, cô không thể nghĩ được hắn lại là dạng người như vậy, sau này chính cô phải cẩn thận hơn khi xét đoán con người.

Lưu Mỹ Cầm ngồi dậy, nhưng phía dưới của cô lại đau đớn làm cho cô khẽ kêu lên. Cô không biết lần đầu tiên của người con gái lại đau thế, cũng có thể nguyên nhân là tối qua Trần Thiên Minh lại cùng cô những hai lần.

"Anh, anh ra ngoài đi, bọn tôi phải mặc quần áo" Lưu Mỹ Cầm nhỏ giọng nói, cô không dám liếc nhìn Trần Thiên Minh mặc dù hắn đã mặc quần áo vào.

Trần Thiên Minh nghe Mỹ Cầm nói vậy, hắn nghĩ rằng mình cũng nên ra ngoài vì vậy hắn liền đi ra cửa.

Hắn muốn tự mình đến quán cơm mang hai suất ăn sáng lên cho hai cô. Tối qua hắn cũng có điều không phải với hai cô, hắn giúp hai cô giải độc mà lại giải độc mỗi người hai lần.

Hắn phải bồi thường cho hai cô thì mới ổn, nhưng việc này không chỉ hai suất ăn sáng là xong. Chuyện này kết cục như thế nào thì cứ để thuận theo lẽ tự nhiên thôi, trong chuyện này hắn cũng chỉ là một nạn nhân, muốn ra sao thì ra" Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

"Mỹ Cầm, bạn có đau không?" Hà Đào nhỏ giọng hỏi thăm Mỹ Cầm.

"Ui, mình đau lắm" Lưu Mỹ Cầm xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, mặc dù hai người cùng là phụ nữ, nhưng vấn đề này làm cô khó nói ra.

"Mình cũng đau lắm, cái tên bại hoại đó tối qua lại cùng mình hai lần, hại mình giờ cả người không còn chút sức nào" Hà Đào thấy rõ hai người bọn họ đúng là đồng bệnh tương lân, cô không còn cảm thấy thẹn thùng, xấu hổ nữa, dù thế nào cô muốn nói ra tâm trạng buồn phiền với Mỹ Cầm nếu không sớm muộn nó cũng làm cô phiền lòng. Đó là cái tên hại người Diệp Đại Vỹ.

"Mình cũng thế, hấn cũng cùng mình hai lần" Lưu Mỹ Cầm sắc mặt tái tái, cô tiếp lời Hà Đào nhưng vẫn không dám ngừng đầu lên.

"Không ngờ Trần Thiên Minh cái tên bại hoại đó cũng lợi hại thật. Nếu ai mà lấy hấn, thì thật thê thảm" Hà Đào bỗng nhiên cười nói.

"Hà Đào, Trần Thiên Minh thích bạn đấy, mình biết điều đó, bạn hãy lấy hấn đi" Sau khi suy nghĩ, Mỹ Cầm cũng nói ra quyết định của mình.

"Cô nói gì vậy?" Hà Đào cảm thấy khó hiểu, cô chăm chú nhìn người đồng cảnh ngộ với mình.

"Dù sao thì Thiên Minh cũng không thích mình, sau này mình yêu thương ai đó, hấn thích, mình sẽ gả cho người đó là được thôi" Lưu Mỹ Cầm không khỏi hỏi chính mình, cô còn có thể yêu thương người khác không? Đặc biệt sau khi xảy ra chuyện tồi qua nó đã khắc cốt ghi tâm trong lòng cô, cả đời này cô cũng không thể quên được.

"Bạn cũng thích Thiên Minh, Mỹ Cầm, bạn không được gặt mình, mình biết mà" Hà Đào thăm dò hỏi Mỹ Cầm.

Mỹ Cầm cười sàu sảo: "Mình thích hấn thì có ích gì chứ, bạn mới là người hấn thích".

Tâm lý Hà Đào trầm xuống, quả thật Mỹ Cầm cũng thích Thiên Minh, tên bại hoại đó. Vấn đề này xem ra khó giải quyết rồi. nói thực lòng cô rất thích Thiên Minh, nhưng Thiên Minh vừa thích cô vừa thích cả chị họ của hấn. Hơn nữa bây giờ phát sinh chuyện này, cả Mỹ Cầm cũng dính vào, chuyện càng lúc càng phức tạp.

"Thiên Minh, anh ấy còn thích cả chị họ của anh ấy nữa, anh ấy đúng là một kẻ hoa tâm" Hà Đào nghĩ việc này cũng nên để Mỹ Cầm biết. Nếu lúc đó cô biết Mỹ Cầm cũng đi dự tiệc sinh nhật Diệp Đại Vỹ thì cô sẽ ngăn cản Mỹ Cầm. Cô thật không nghĩ ra tên Diệp Đại Vỹ đó chuyện như thế mà hấn cũng làm được. Nghĩ tới đó, cô nghiêng răng nghiêng lợi, thâm kỏi tổ tông mười đời nhà hấn ra chửi mắng.

"Ừ, nhưng mình không quan tâm đến việc đó, dù sao mình cũng còn trẻ, chuyện này để qua mấy năm nữa hãy nói, không chừng mấy năm sau mình gặp Thiên Minh, mình lại tốt hơn ấy chứ" Lưu Mỹ Cầm ra vẻ thoải mái nói. Bất quá cô biết, dù vài chục năm nữa qua đi cũng không ai có thể thay thế Thiên Minh được. Dù sao lần đầu tiên của cô đã trao cho người cô yêu quý, sao cô có thể quên đây?

"Đúng, chúng mình để sau hãy nói" Hà Đào dường như đã tìm ra giải pháp tốt nhất, cô gạt đầu, cao hứng nói với Mỹ Cầm.

"Cạch, cạch, cạch" Ai đó ở bên ngoài gõ cửa " Anh vào được không?" Giọng nói của Trần Thiên Minh vang lên.

"Lại là tên bại hoại Thiên Minh của cậu đấy" Lưu mỹ Cầm cố ý đá quả bóng sang Hà Đào.

"Này, cậu đừng quên, tồi qua hấn làm gì với cậu, hấn cũng là tên bại hoại của cậu đấy" Hà Đào không chịu yếu thế, đáp trả Mỹ Cầm.

Hai người vừa nói vừa đùa cợt với nhau, không khí bên trong rất thoải mái, vui vẻ, cả hai mặc kệ Thiên Minh đang đứng đợi ở cửa.

Trần Thiên Minh đứng ở cửa chờ một lúc, hấn thấy hai cô không nói để cho hấn vào hay không, hấn không còn cách nào khác dùng chìa khóa của hấn mở cửa.

"Tôi mang điểm tâm cho hai người" Trần Thiên Minh vẻ mặt tươi cười tiến vào. Hấn ước có thể dùng nụ cười của mình lấy lòng hai đại mỹ nhân trước mặt. Mặc dù hấn cho rằng hấn cũng là nạn nhân nhưng sự tổn hại của hai đại mỹ nhân đây so với hấn còn cao hơn gấp nhiều lần.

"Trần Thiên Minh, cái đồ bại hoại anh, em nói cho anh biết: chuyện xảy ra tồi hôm qua anh hãy coi như không có gì xảy ra, anh phải nhớ kỹ, nghe chưa? Bọn em muốn anh xử lý một chuyện, anh phải đối phó tên Diệp Đại Vỹ kia, người như hấn nếu không bị trừng trị, nhiều cô gái khác sẽ bị hấn làm hại" Hà Đào nghiêng răng, nghiêng lợi nói.

"Không có chuyện gì xảy ra là sao?" Trần Thiên Minh thấy mù mờ, hấn còn tưởng mình nghe nhầm. Trên thế giới làm gì có chuyện tốt như vậy, cả hai đã cùng mình nảy sinh quan hệ, giờ lại coi như không có gì là sao.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 88: TÔI KHÔNG CẦN ANH CHỊU TRÁCH NHIỆM

Trần Thiên Minh cúi nhẹ tay mình một cái. Mẹ ơi, đau quá, chuyện này chắc chắn không phải nằm mơ.

"Đúng vậy. Coi như mọi chuyện không có phát sinh cái gì cả" Lưu Mỹ Cầm gật đầu. "Em cũng không muốn anh chịu trách nhiệm gì cả. Mọi chuyện ngày hôm qua coi như không có gì cả".

Ông trời ơi! Mọi chuyện tốt như vậy sao. Trần Thiên Minh trong lòng thầm kêu to.

"Hai em thật sự không sao chứ?" Trần Thiên Minh cảm thấy chuyện này không phải như đang nằm mơ vậy. "Hai em chẳng lẽ nghĩ đến việc ngốc nghếch nào sao?" Chẳng lẽ là nhảy lầu, uống thuốc độc hay là hít khói ga... Trần Thiên Minh càng nghĩ càng thấy sợ. Nếu bởi vì chuyện này mà hai nàng xảy ra chuyện gì thì tội của hắn thật là lớn.

"Anh mới nghĩ quần đó?" Hà Đào vừa nghe Trần Thiên Minh nói các cô muốn tự sát, tức giận mắng hắn.

"Thứ nhất, các em ngàn vạn lần đừng nghĩ quần trong lòng" Trần Thiên Minh kiên trì nói với các nàng, về phần trách nhiệm của hắn, hắn bây giờ cũng không rõ nữa.

"Anh chịu trách nhiệm? Anh chịu trách nhiệm như thế nào?" Hà Đào cố ý nói như thế, như có chuyện, để xem Trần Thiên Minh như thế nào chịu trách nhiệm, chẳng lẽ lấy một trong hai người hay là lấy cả hai?" "Trời ơi! Minh sao lại trong đầu lại có suy nghĩ như vậy" Hà Đào cảm thấy choáng váng khi chính mình nghĩ như vậy, chẳng lẽ mình muốn cưới hắn. Cô cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

"Anh, anh quả thật không biết làm sao bây giờ nhưng chắc chắn anh sẽ chịu trách nhiệm" Trần Thiên Minh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hà Đào, trong lòng không khỏi giật mình. Mới vừa rồi cùng Hà Đào làm chuyện đó, làm cho hắn khó dùng lại trước bờ vực thẳm.

"Em, chúng em không cần anh chịu trách nhiệm, hơn nữa việc này cũng không thể nào trách anh. Bọn em sẽ không nghĩ quần đâu, nhưng chuyện này không nên nói tới nữa đúng không thầy Trần?" Lưu Mỹ Cầm nhìn chàng trai mà mình thích nói. Quả thật chuyện này kết quả không thật là xấu. Lần đầu tiên của mình đã cho nam nhân mình thích, sau này cưới ai cũng không sao cả.

"Cái đó, cái đó..." Trần Thiên Minh không biết nói như thế nào nữa.

"Không còn chuyện gì nữa bọn tôi nên đi về." Hà Đào cắt đứt lời của Trần Thiên Minh. Cô đứng lên nhưng chẳng may lại loạng choạng suýt nữa ngã. Hôm qua phóng túng đến hai lần làm cho cô cảm thấy rất đau.

"Em có chuyện gì không?" Trần Thiên Minh thấy Hà Đào sắp ngã liền chạy đến đỡ Hà Đào. Nhìn bộ dáng đau đớn của nàng, hắn quả thật muốn ôm nàng vào trong lòng mà vuốt ve.

"Anh, anh buông tôi ra" Hà Đào cắn răng buông cánh tay của Trần Thiên Minh. Tất cả đều xuất hiện trước mắt... Hắn không biết có xấu hổ không mà còn hỏi nàng xem có sao không? Nhưng hôm qua hắn sung sức như vậy mà sáng nay tinh thần vẫn bình thường, không có một điểm mệt mỏi. Hắn thật là người thép.

"Các em định về đâu? Anh đưa về" Trần Thiên Minh vội vàng buông tay mình ra, rồi quan tâm hỏi.

"Tôi không muốn nhìn thấy anh, bọn tôi về trường học" Thân thể đã như vậy rồi, Hà Đào không muốn về nhà để người nhà bắt gặp, hơn nữa cô thật không thoải mái khi nhìn thấy Trần Thiên Minh.

"Như vậy, anh bảo A Quốc đưa các em về. Anh sợ Diệp Đại Vĩ lại giờ trò với các em" Trần Thiên Minh nghĩ đến chuyện tối qua thì càng thêm lo lắng. Nếu hai người các nàng mà tự đi về trường học, hắn càng phải đưa các nàng trở về thì mới an tâm được.

"Không cần đâu, bọn tôi không nghĩ phiền toái đến anh lẫn bạn anh" Hà Đào vừa nghe thấy Trần Thiên Minh muốn để người khác đưa các cô về, cô cảm giác chuyện không hay, thật là phiền toái.

"Không phiền đâu, bây giờ để anh đi gọi hắn" Trần Thiên Minh nói xong liền chạy ra ngoài.

"Mỹ Cầm, bạn không nên xem thường địa vị của Trần Thiên Minh. Hắn thật ra là một ông chủ lớn đó, chúng mình đang ở trong khách sạn của hắn đó" Hà Đào cười cười nói với Lưu Mỹ Cầm.

"Thật sao?" Lưu Mỹ Cầm thật không tin vào tai mình. Nghĩ không ra Trần Thiên Minh lại là một ông chủ, cô còn nghĩ hắn cũng chỉ là một thầy giáo mà thôi. Bây giờ địa vị của họ ngày càng cách xa.

"Cô Hà, các cô thật sự hiểu lầm lão đại của chúng tôi rồi. Anh ấy không phải loại người xấu như Diệp Đại Vĩ đâu" Lâm Quốc vừa lái xe vừa nói với Hà Đào chuyện Trần Thiên Minh giúp mình "Nếu lão Đại không biết tôi, như thế nào lại giúp tôi, bởi vậy tôi luôn luôn đi theo anh ấy".

Hà Đào và Lưu Mỹ Cầm đưa mắt nhìn nhau, không thể tưởng tượng được rằng còn có chuyện phức tạp giữa Trần Thiên Minh và Lâm Quốc như vậy.

"Lâm Quốc, tôi không nói hắn là người xấu, nhưng về chuyện tình cảm thì hắn thiếu quyết đoán, làm tôi thật tức giận" Hà Đào nói.

Lâm Quốc nghe đến chuyện tình cảm nam nữ thì không dám nói nữa.

"Hà Đào" Trần Thiên Minh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Hà Đào, thấy nàng đang ngồi trước giường liền gọi một tiếng.

"Có chuyện gì vậy?" Hà Đào không quay đầu lại mà nói.

Trần Thiên Minh thấy nàng không có đuổi hấn đi, trong lòng căng mừng thầm, hấn nói: "Thân thể của em thế nào rồi?"

"Không sao cả" Tuy ở bên dưới Hà Đào vẫn thấy có chút đau đớn, nhưng chuyện này không nên để Trần Thiên Minh biết được

"Vây tốt rồi. Hà Đào, anh nghĩ chúng mình kết hôn đi" Trần Thiên Minh đem ý nghĩ vô cùng to lớn ở trong đầu nói ra, trong lòng hấn quả thật thoải mái đi rất nhiều.

"Chúng ta kết hôn? Vây chị họ của anh thì sao? Còn Mỹ Cầm nữa?" Hà Đào nhìn vẻ mặt đầy tin tưởng của Trần Thiên Minh đột nhiên méo xệch.

"Anh, để anh nghĩ lại đã" Trần Thiên Minh nghe Hà Đào nói như vậy, liền vội ôm đầu suy nghĩ.

"Còn nữa, hoàn cảnh nhà Mỹ Cầm anh đã nghe qua chưa, cô ấy còn phải lo học phí cho em trai em gái cô ấy nữa" Hà Đào nói thẳng trước mặt người con trai làm mình vừa yêu vừa hận. Vì sao những người nam ưu tú đều có những người nữ khác bên cạnh.

"Chuyện này anh biết" Trần Thiên Minh nghĩ một hồi rồi nói. Hấn nghĩ có lẽ đưa một ít tiền cho Mỹ Cầm là tốt rồi.

"Biết rồi là tốt. Hiện tại anh có thể đi ra" Hà Đào nhìn thật lâu Trần Thiên Minh vẫn chưa đưa ra quyết định. Rốt cuộc chuyện bọn họ sẽ như thế nào. Nếu như cô là một người thích tiền, cô chắc chắn sẽ buông tay. Nhưng nghĩ sẽ buông Trần Thiên Minh thì trong lòng lại không muốn tí nào, trái tim đang cô càng đau xót.

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào đuổi mình đi, hấn cũng muốn tìm Mỹ Cầm nên liền đi ra ngoài ngay.

"Luu... Mỹ Cầm, em có nhà không?" Bây giờ xưng hô với Luu Mỹ Cầm như thế nào. Trần Thiên Minh hiện tại cũng không biết. gọi là cô Luu sao, bằng vào quan hệ của bọn họ thế này thật không nên, hay gọi là Mỹ Cầm. Đường như trước kia đã từng gọi như thế.

"Em đây, anh có việc gì vậy?" Luu Mỹ Cầm nâng khuôn mặt tiều tụy của cô lên nhìn Trần Thiên Minh.

Con người là loại động vật kì lạ, trước kia Trần Thiên Minh và Luu Mỹ Cầm là bạn đồng nghiệp, cho dù cô ấy có đẹp như thế nào nhưng trong lòng hấn cũng chỉ có một mình Hà Đào. Trải qua chuyện tối qua, bộ mặt tiều tụy của Luu Mỹ Cầm bây giờ làm trái tim hấn nhói đau.

"Em, em phải chú ý tới thân thể đó!" Trần Thiên Minh quan tâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 89: ANH NGHĨ EM LÀ AI?

"Cô, cô phải chú ý thân thể đó!" Trần Thiên Minh quan tâm nói.

"Cám ơn anh, tôi biết" Luu Mỹ Cầm mặt không đổi sắc gạt đầu với hấn.

Thật ra nàng vô cùng muốn nhào vào lòng hấn mà khóc một hồi cho hả, nhưng như thế liệu có được không? Hấn đã có Hà Đào, rồi còn cả bà chị họ nào đó nữa chứ.

"Tôi, tôi, trong này có một vạn đồng, cô... cô hãy cầm lấy, sau này tôi sẽ đưa thêm".

Hấn ấp úng nói, trong túi liền lấy ra một xấp tiền.

"Trần Thiên Minh, anh nghĩ tôi là ai? Chỉ cần có tiền là bù đắp được sự việc tối qua sao?" Vừa thấy thế nàng tức giận quát lên "Chẳng lẽ dùng tiền này có bù đắp cho tôi sao?"

"Tôi, tôi không có ý này... thực sự không có" Thấy nàng hiểu lầm mình hấn vội giải thích.

Nàng trân trối nhìn hấn, biết hấn cũng không có ý, sắc mặt cũng dịu đi nhiều, chậm rãi nói: "Không phải là được rồi? Việc này coi như không có, tôi cũng không cần tiền của anh".

"Nhưng, đây là tấm lòng của tôi, thể hiện thành ý của mình, mà em của cô cũng cần tiền đóng học phí" Hấn lắc đầu, phát hiện hảo cảm với nàng ngày

càng tăng lên. Dù cần tiền nhưng không lấy của người khác, quả là đáng bội phục.

"Tôi không cần tiền của anh, việc của các em tôi đều có thể tự lo được, cảm ơn anh" Nàng cũng biết hảo tâm của hấn, nhưng không thể lấy tiền của hấn được, nếu hấn là người nào đó của nàng, thì suy nghĩ đó có thể đẹp từ lâu.

"Nhưng đây là thành ý của tôi mà" Hấn vẫn không thu tiền lại, tiếp tục đặt trên bàn. Hấn biết nàng đang gặp khó khăn, đây chỉ là vấn đề mặt mũi.

"Trần Thiên Minh, anh cầm lại đi, tôi đã nói là không cần mà" Thấy hấn vẫn để trên bàn, nàng vội đẩy về phía hấn.

Hấn thấy vậy cũng đẩy tay nàng về, vừa đẩy tới đã bị trả lại, không biết từ khi nào đã nắm lấy tay nàng. Tối hôm qua, giúp nàng giải xuân được cũng không dễ ý nhiều, bây giờ cầm lấy bàn tay này, trong lòng liền cảm giác lạ thường, phía dưới lại có phản ứng.

"Anh, anh buông ra" Nàng vội giật tay về, nhẹ nhàng nói: "Tiền này anh cầm về đi, sau này mà còn làm như thế tôi sẽ giận đấy, nếu không có việc gì anh cũng đừng tới đây nữa" Lời của nàng thật rõ ràng, nàng muốn tạo ranh giới với hấn, không muốn hấn làm phiền mình nữa.

Trần Thiên Minh không còn cách nào hơn là bắt đắc dĩ cầm lại, lắc đầu ra về.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, đảo mắt lại tới cuối tháng, lại sắp hết học kỳ.

Mà trải qua sự tình lần trước, Hà Đào cùng Lưu Mỹ Cẩm đều không chú ý tới hấn, làm hại hấn chẳng biết nên làm thế nào.

"Anh, anh đang nghĩ gì thế?" Tiểu Hồng đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng, nhẹ giọng hỏi.

"Không, không có gì" Đang ngẩn người trên ghế, hấn khẽ lắc đầu, không thể tưởng nổi mình đã ngồi đây lâu như vậy, vốn là muốn đi Trung tâm môi giới xem cho tòa nhà nào đang rao bán không, nhưng lại có Lệ Linh ở đó, nên cũng có chút ngại ngùng.

"Không có gì thì tốt" Thấy hấn không nói gì, nàng liền đi vào toilet.

Đột nhiên hấn chợt nhớ ra, chiếc quần lót tối qua nằm mộng tỉnh vẫn đang ở trong, từ khi trải qua lần đó, nhu cầu của hấn rất lớn, buổi tối thường mơ được cùng các nàng, có khi là Hà Đào, có khi là Lưu Mỹ Cẩm, lại có lúc là chị Yến, còn có cả Tú Linh vì thế toàn phun hết ra rồi mới tỉnh lại.

"Chết, coi chừng nàng lại giúp mình giặt đồ" Hấn kêu to không ổn, vội chạy tới toilet thì thấy Tiểu Hồng đang đỏ mặt giặt chiếc quần lót của hấn.

"Tiểu, Tiểu Hồng, anh tự giặt cũng được mà!" Vừa nói hấn vừa đi tới định đoạt lại chiếc quần.

Tiểu Hồng thực sự chưa bao giờ thấy quần lót bẩn của hấn, nhưng cái của mình đôi khi cũng bẩn, nên có thể đoán ra vài phần "Em, em sắp xong rồi" Nàng lắc đầu, nghiêng người không cho hấn tiến vào.

Bị nàng chắn như vậy, hấn chỉ đành lắc đầu: "Tiểu Hồng, về sau anh tự giặt quần áo cũng được, em không phải làm thế đâu".

"Anh, không sau đâu mà, dù sao em giặt cũng nhanh, anh nhìn mình xem, vô ý thế thì sao mà giặt đồ sạch được?" Nàng vừa nói vừa chọc hấn, ngượng ngùng lúc này như không còn tồn tại.

Hấn nhìn về nàng đang ngồi mà cười to, vô cùng đắc ý, đứng ở trên có thể thấy được đôi bạch thỏ trong cổ áo nàng, học sinh năm ba vẫn chưa bận nịt ngực, có thể tưởng tượng được nàng đã đều đặn đến thế nào, tuy chưa được như Hà Đào, Lưu Mỹ Cẩm nhưng với tuổi này thì thật là tốt lắm rồi.

Hấn vội nuốt nước bọt, không dám nhìn xuống nữa, bộ phận ương ngạnh phía dưới của hấn lên cứng lên, nếu cứ như vậy sợ có ngày cũng nổ tung ra.

Hấn vội chạy lại ghế, lấy tay ấn ấn vật cương ngạnh đó xuống, hi vọng nó không làm loạn.

"Anh, em xong rồi, nếu không còn gì nữa thì em về nhà" Nàng dùng khăn, lau bàn tay nhỏ của mình.

"Tiểu Hồng, hai trăm đồng này em cầm lấy, nếu không còn thì hỏi anh nhé, sắp tới kỳ thi rồi, em phải chú ý thân thể đấy" Hấn lấy tiền ra đưa cho nàng.

"Không, em không lấy đâu, lần trước anh đưa vẫn còn mà!" Nàng dấu tay ra sau lưng, lắc lắc đầu.

"Nghe lời anh, nếu em không lấy, anh không cho em giặt quần áo phụ nữa" Hấn đùa giỡn.

Nàng nghe vậy bật khóc: "Anh, anh xem em là như thế nào chứ, em giúp anh giặt quần áo để lấy tiền sao? Em nợ anh sáu trăm đồng, em nhớ rồi, nhất định sẽ trả lại".

Hấn nghe vậy vô cùng bối rối, đứng lên lau nước mắt cho nàng: "Tất nhiên xem em như em gái rồi, anh không có ý gì đâu, Tiểu Hồng đáng yêu, đừng khóc mà".

"Anh gạt em, người anh yêu nhất là cô Hà" Nàng lắc đầu không tin.

Vừa nghe thế đầu hấn như muốn to ra, thật không ngờ quan hệ của mình các giáo viên biết mà ngay cả học sinh cũng biết.

"Không, cái đó không giống, dù sao anh cũng yêu Tiểu Hồng nhất" Nghĩ rằng nếu nàng biết được cũng tốt, con bé này với mình cũng có chút ý tứ, tiện dịp phá vỡ ảo tưởng của nàng.

"Anh không gạt em chứ?" Nàng vừa mới đang khóc chợt hiện lên nét cười.

"Anh như thế nào lại lừa em được chứ?" Hắn vừa nói vừa nhét tiền vào tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 90: KHÔNG CẦN THẬN CHẠM NHÉ

Trần Thiên Minh sau khi xong tiết học, liền mang theo xấp giáo án vào văn phòng giáo viên.

Bởi vì thầy cô trong trường học cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có tầm vài mươi người, cho nên nhà trường dùng hai phòng học lớn hợp thành văn phòng giáo viên, như vậy sẽ tạo điều kiện cho mọi người sau khi kết thúc tiết học có thể nói chuyện phiếm hay là trao đổi kinh nghiệm giảng dạy.

Trần Thiên Minh ngồi ở vị trí của mình, cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, sau đó liếc nhìn Hà Đào bên cạnh.

Hà Đào hiện tại dường như có chút tiêu tụy, lông mày nhíu lại, tay chống cằm, hai mắt nhìn mặt bàn, hình như đang có tâm sự.

"Hà, Hà Đào, em không có tiết sao?" Trần Thiên Minh xoay người hướng Hà Đào cười nói.

Hà Đào xoay người, đưa lưng về phía hắn làm bộ như không nghe thấy Trần Thiên Minh nói gì.

Trần Thiên Minh cảm thấy thất vọng, sờ sờ mũi, nhưng hắn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp tục hỏi.

"Có tiết hay không liên quan gì đến anh?" Rốt cuộc Hà Đào quay mình lại trợn mắt nhìn Trần Thiên Minh một cái.

Trần Thiên Minh thấy vậy, không thể làm gì khác ngoài việc nhàm chán cầm lấy cuốn sách bên cạnh lên xem.

Vừa thấy đã nhìn ra ngay là Hà Đào đang giận mình, làm sao còn dám nói chuyện.

Lúc này, Lưu Mỹ Cầm cũng đã xong tiết học, ôm tài liệu trở lại văn phòng, nàng vừa đến nơi, phát hiện Trần Thiên Minh cùng Hà Đào cũng có tại văn phòng, về mặt ngăn ra, sau đó ngồi vào chỗ của mình.

"Mỹ Cầm, kết thúc tiết học rồi sao?" Hà Đào hỏi Lưu Mỹ Cầm.

"Đúng vậy, đã kết thúc, còn chị thì sao?" Lưu Mỹ Cầm thấy Hà Đào hỏi mình cũng hỏi lại một câu. Từ sau sự việc lần đó, nàng cũng không có nói chuyện với Hà Đào, bởi vì sự tình kia đã trở thành khúc mắc trong lòng các nàng, cho nên nàng cũng không có ý cùng Hà Đào nói chuyện hay trao đổi điều gì. Hơn nữa, cho dù có thể cùng Hà Đào chuyện trò, thì phải đối với Trần Thiên Minh ra sao đây? Chính mình nên đi ra, hay là Hà Đào đi ra, hay là tất cả cùng rời đi?

"Sáng nay mình không có lớp, bây giờ xem qua bài giảng, chuẩn bị cho tiết học tiếp theo".

Đột nhiên Lưu Mỹ Cầm đi sang bên trái Trần Thiên Minh, Hà Đào nhìn thấy Lưu Mỹ Cầm đi qua Trần Thiên Minh, nhưng hình như nàng không thấy Trần Thiên Minh liếc mắt nhìn Lưu Mỹ Cầm.

"Ồ" Lưu Mỹ Cầm gật gù đầu.Đột nhiên, lông mày nàng khẽ nhíu. Tất cả những điều này đều lọt vào tầm mắt Trần Thiên Minh vốn đang nhìn nàng.

Hắn đi đến bên người Lưu Mỹ Cầm nhẹ giọng hỏi: "Mỹ Cầm, thân thể em không khoẻ sao?"

"Tôi, tôi không có sao, cảm ơn anh, thầy Trần" Lưu Mỹ Cầm nói chuyện với Trần Thiên Minh ngữ khí giống như nói chuyện với người lạ, dường như nàng cùng Trần Thiên Minh căn bản một điểm quan hệ cũng không có.

"Mỹ Cầm, em gọi anh là Thiên Minh hay anh Minh cũng được" Trần Thiên Minh tươi cười nói, "Chắc là mắc bệnh rồi, em muốn anh cùng đi gặp bác sĩ không?" Vừa nói xong, hai mắt Trần Thiên Minh không khỏi sáng ngời, bởi vì hắn đứng còn Lưu Mỹ Cầm ngồi, hắn từ phía trên nhìn xuống có thể thấy cặp nhũ cầu của Lưu Mỹ Cầm, còn có nịt ngực màu đen trên nịt ngực là ren hoa lắm lắm.

Nhớ tới lần trước tại khách sạn Không Thiên là cặp tuyệt lê kia của Luru Mỹ Cầm, tiểu Trần Thiên Minh ở dưới vốn rất nghe lời giờ lại bắt đầu loạn động. Đặc biệt nhớ tới lần một mình 2P kia, trong lòng lại càng kích động. Fuck, khi nào mới có thể lại được chơi cái loại trò chơi sáng khoái chết người này.

"Tôi không sao, không cần đi bệnh viện gặp bác sĩ. Còn điều này nữa thầy Trần, mọi người là đồng nghiệp, anh hãy gọi tôi là cô Luru đi" Luru Mỹ Cầm trả lời rất lạnh nhạt, làm cho Trần Thiên Minh nghe thấy cảm giác như rơi vào hố băng, vô cùng mất tự nhiên.

Hà Đào chứng kiến Trần Thiên Minh cùng Luru Mỹ Cầm thấp giọng trò chuyện, lòng nàng tự nhiên khẽ nhói, dường như là cảm giác chua xót. Vừa rồi chính mình không quan tâm đến Trần Thiên Minh, giờ đây lại không muốn thấy hắn cùng Luru Mỹ Cầm trò chuyện.

"Chủ nhiệm Ngô, anh vừa tới" Hà Đào nhìn lên, thấy Ngô Thanh từ cửa thông thả từng bước tiến vào, nàng nhẹ nhàng mỉm cười.

Ngô Thanh bị nụ cười mê người của Hà Đào làm cho ngây ngốc, bởi vì cho tới bây giờ Hà Đào chưa bao giờ có thiện cảm đối với hắn, mà giờ đây thế nhưng nàng chủ động chào hỏi mình, lại còn hướng về mình cười khẽ, nàng cười lộ ra hàm răng trắng thật là làm cho hắn thần hồn điên đảo.

"Bang" Một tiếng, Ngô Thanh đụng vào góc nhọn của bàn làm việc, càng đáng chết chính là, góc nhọn kia vừa vặn tiếp xúc với địa phương yếu ớt ở phía dưới. Ngô Thanh đau đớn mà miêng nghiến răng muốn nứt ra, bụng ở phía dưới không dám lên tiếng. Cái này còn có thể trách ai đây? Hắn từ cửa đi vào ngẩn ngơ nhìn nụ cười của Hà Đào, thế nhưng đi đến bàn làm việc khi nào không biết.

"Hi hi," Hà Đào thấy bộ dạng Ngô Thanh ở phía bụng lấy cái... kia, không nhịn được phát ra tiếng cười.

Ngô Thanh thấy Hà Đào nhìn mình, thì bối rối buông tay, ngượng ngùng nói: "Hà Đào, không nên cười, tôi... tôi vừa rồi không chú ý, cho nên mới không cẩn thận va chạm nhẹ vào bàn làm việc mà thôi".

"Chủ nhiệm Ngô, kiểu tóc hôm nay của anh thật dễ nhìn" Hà Đào quét mắt qua Luru Mỹ Cầm cùng Trần Thiên Minh đang ở bên cạnh liếc nhìn một cái, sau đó ngọt ngào nói với Ngô Thanh đang cắn răng nín đau.

"Thật không? Dễ nhìn lắm sao?" Ngô Thanh vừa nghe Hà Đào nói như vậy, cao hứng liền ra vẻ tiêu sái mà lấy tay vuốt vuốt mái tóc bông bông có phần giống tổ quạ của mình.

"Vâng, chủ nhiệm Ngô tóc anh thực sự rất đẹp" Hà Đào lại liếc nhìn Trần Thiên Minh một cái, sau đó lớn giọng nói với Ngô Thanh.

"Đúng vậy, đúng vậy, chính tôi cũng cảm thấy rất đẹp!" Ngô Thanh hí mắt cười nói, "Đây là tôi đã nhờ nhà tạo mẫu tóc tại khách sạn Không Thiên làm giúp, phải mất 68 đồng đó!" Ngô Thanh nói xong vô cùng tự hào, còn vỗ vỗ lồng ngực đơn bạc của mình.

"Đúng rồi, chủ nhiệm Ngô tóc của anh so với người nào đó còn hấp dẫn hơn nhiều" Hà Đào vừa nói vừa cố ý nhìn mái tóc của Trần Thiên Minh.

Ngô Thanh thấy Hà Đào nhìn tóc Trần Thiên Minh, biết nàng có ý nói đến Trần Thiên Minh. Vì thế hắn cao hứng nói: "Ha ha, điều này là đương nhiên, Thiên Minh" Ngô Thanh gọi Trần Thiên Minh một tiếng.

"Chuyện gì? Chủ nhiệm Ngô" Trần Thiên Minh ở bên cạnh nghe Hà Đào cũng Ngô Thanh vừa rồi trò chuyện than thiết, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Lúc này Hà Đào đối với mình cả nhìn cũng không thèm nhìn, bây giờ không ngờ cùng với Ngô Thanh liếc mắt đưa tình như vậy, muốn điên lên mà không thể làm gì.

"Thiên Minh à Thiên Minh, không phải là tôi chê cười anh, anh nhìn lại tóc anh một chút, làm sao lại trở thành như vậy, một điểm thẩm mỹ cũng không có. Anh sau này cũng nên chú ý nhiều một chút, theo tôi mà học hỏi!"

Ngô Thanh vừa nói lại vừa lấy tay vuốt ngược vài cái lên mái tóc của mình.

"Tóc tôi?" Trần Thiên Minh ngẩn ngơ, tóc hắn cũng là do nhà tạo mẫu tóc tại khách sạn Không Thiên làm, ở bên ngoài phải có giá thấp nhất là 288 đồng mà? Tên Ngô Thanh kia chỉ vốn vẹn 68 đồng!

"Đúng rồi, là nói tóc anh, Hà Đào, cô đã nói đúng không? Tóc cậu ấy không thể so được với tóc tôi!" Ngô Thanh quay mặt về phía Hà Đào cười nói.

"Ừm" Hà Đào không nói gì thêm chỉ dùng giọng mũi coi như để đáp lời.

Ngô Thanh nghe mỹ nữ Hà Đào này cũng đồng ý với lời nói của mình, lại càng cao hứng, "Thiên Minh, chờ anh được phát tiền lương tháng này, tôi đưa anh đến khách sạn Không Thiên dạo chơi, không nên chỉ ở trong trấn, anh nên ra ngoài quan sát một chút, có câu thế giới bên ngoài rất đặc sắc đó!"

"Phi...", Hà Đào nghe Ngô Thanh tự đề cao chính mình như vậy, còn nói muốn dẫn ông chủ của khách sạn Không Thiên đi dạo chơi khách sạn Không Thiên, lại còn xướng thêm một câu "thế giới bên ngoài rất đặc sắc", không thể nhịn được mà bật ra tiếng cười.

Ngô Thanh thấy Hà Đào cười, tưởng rằng Hà Đào bởi vì ủng hộ lời nói của mình, lại càng thêm đắc ý, "Thiên Minh, anh xem, ngay cả mỹ nữ của trường ta cũng cười anh, anh lại phải càng nên chú ý, nếu không sau này anh không có bạn gái, thì phải làm thế nào?"

Trần Thiên Minh không nói gì, cái gì mà không có bạn gái, bởi vì chính mình bây giờ có quá nhiều bạn gái, không biết làm thế nào cho phải. Ài, nếu có thể giống như Vi Tiểu Bảo, bảy tám bà vợ cùng ôm trở về, thật là tốt biết bao.

Ngô Thanh thấy Trần Thiên Minh không nói gì, tưởng rằng Trần Thiên Minh đã hiểu được khuyết điểm của mình, hần đi qua, vỗ vỗ bả vai Trần Thiên Minh, nói: "Không sao, Thiên Minh, không có người nào hoàn hảo, về sau chú ý nhiều một chút là được".

Hà Đào nhìn thấy bộ mặt như trái khổ qua của Trần Thiên Minh, trong lòng thập phần cao hứng, bộ dáng kia thực sự là không dùng bút nào có thể miêu tả. Nàng cao hứng nói với Ngô Thanh: "Ngô chủ nhiệm, lần trước không phải anh muốn mời tôi đi ăn cơm sao? Thời gian vào lúc nào? Anh cũng không nên nói lời mà không giữ lời chứ?"

Nói xong, lại ngọt ngào cười với Ngô Thanh.

"Mời, mời cô ăn cơm?" Ngô Thanh nhất thời mơ màng, hần thể nhưng quên mất đã mời Hà Đào ăn cơm khi nào. Trời ạ, hôm nay mình làm sao thế này, hình như mọi chuyện tốt đều đến với mình. Mới rồi, vừa vào cửa Hà Đào liền chủ động hướng mình chào hỏi, lại còn cười với mình, sau đó còn nói tóc mình rất đẹp, nói tóc mình đẹp kì thật là nói chính mình đẹp! Vì Hà Đào là một con gái còn nhỏ cho nên ngượng ngùng không dám nói ra, đây là nàng dùng chiêu "nói bóng nói gió" mà thôi.

"Đúng rồi, như thế nào? Hay là anh không muốn?" Hà Đào liếc đôi mắt đẹp hướng Ngô Thanh.

Trần Thiên Minh thấy Hà Đào đối với Ngô Thanh như vậy lửa giận bốc lên đầu, có cảm giác muốn giết người. Nếu như không phải có Lưu Mỹ Cẩm cùng Hà Đào ở đây, hần thật muốn ngay lập tức xông đến đem Ngô Thanh đánh thành Trư Bát giới, sau đó đem tiểu JJ phế đi. Mịa, gái của mình mà hần cũng dám tranh sao.

"Muốn chứ, sao có thể không muốn?" Ngô Thanh thấy Hà Đào có vẻ không tin tưởng mình, vội vàng vỗ lên khung xương yếu ớt của mình vang lên tiếng "bộp bộp".

"Vậy bạn gái của anh sẽ không ghen chứ?"

"Sẽ không đâu, làm sao có thể như vậy chứ?" Ngô Thanh phát hiện mình nói không đúng, hấp tấp nói thêm, "Tôi không có bạn gái! Làm sao có người ăn dấm chua của tôi!"

Ngô Thanh nói cái này là đúng sự thật, hần tán tỉnh vài đối tượng nhưng không có thành công.

"Anh thật chung tình !Cũng không giống như một số người, rất hoa tâm, có rất nhiều bạn gái!" Hà Đào nói xong, hung hăng trừng mắt liếc Trần Thiên Minh một cái.

"Đương nhiên, đương nhiên!" Ngô Thanh càng cao hứng nói.

Trần Thiên Minh càng xem càng tức giận, hần cầm lấy tài liệu của mình đi ra khỏi văn phòng, quay về kí túc xá.

Hà Đào thấy mình đã thành công làm Trần Thiên Minh tức giận, nàng vui sướng mỉm cười.

Ngô Thanh thấy Hà Đào cười, liền nói: "Hà Đào, cô đêm nay có rảnh không? Tôi mời cô ăn cơm".

"Chủ nhiệm Ngô, anh đã mời tôi dùng cơm vào đêm nay sao?" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh đã bị mình chọc giận, cũng không muốn cùng Ngô Thanh đóng kịch nữa.

"Không phải, là, là..." Ngô Thanh nghĩ cả nửa ngày, cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình mời Hà Đào vào lúc nào.

"Không nhớ, đúng không?"

"Đúng vậy" Ngô Thanh ngượng ngùng nói.

"Được rồi, anh như vậy là không có lòng thành, tôi không ăn nữa" Hà Đào nói xong, có vẻ tức giận sau đó chính nàng cũng đi ra ngoài.

"Này, Hà Đào, cô nói khi nào thì sẽ khi vậy..." Nhưng mà, Hà Đào đã đi mất.

Lưu Mỹ Cẩm đang đọc sách mỉm cười, nhưng ngay sau đó, nàng cũng không cười nữa. Bởi vì nàng biết, đây là Hà Đào cố ý chọc giận Trần Thiên Minh, nói cách khác Hà Đào rất quan tâm đến Trần Thiên Minh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 91: CÁC NGƯỜI KHÔNG CẦN DIỄN TRÒ

Trở lại phòng, Trần Thiên Minh tức giận nằm trên giường. Xem ra, Hà Đào cùng Lưu Mỹ Cẩm đều không quan tâm đến mình. Ôi, tại sao số mình đen đui như vậy! Tên nhóc Vi Tiểu Bảo có mấy bà vợ mà không việc gì, mình thì chỉ mới nhiều hơn một chút đã trở nên như vậy. Ai, được rồi, sau này hăng tít.

Bỗng nhiên, Trần Thiên Minh nhớ tới lần trước đi cùng Tiểu Trử đến đại học sư phạm bị giữ chân ngoài cổng, xem ra phải dành một ít thời gian đi thăm Tiểu Trử mới được.

Trần Thiên Minh chạy xe tới cổng trường đại học sư phạm, chỉ thấy cái tên bảo an lần trước vẫy vẫy xe của hắn, ý bảo hắn dừng xe lại.

ĐM, cái thằng bảo an thối tha này. Mặc dù trước khi đến đã mua thuốc lá, nhưng vẫn sợ hắn ngăn không cho mình vào, không biết hắn có chịu nhận thuốc hay không.

"Ông chủ, ngài khoẻ chứ" Bảo an đi đến gần xe của Trần Thiên Minh, thấp lưng hơi cúi đầu: "Tôi có thể giúp gì cho ngài?"

"Anh, anh không nhận ra tôi?" Trần Thiên Minh nhìn thấy bộ dạng của bảo an hơi ngạc nhiên, không phải chứ, bảo an không nghi ngờ mình là lưu manh? Còn gọi mình là ông chủ?

Bảo an cẩn thận đánh giá Trần Thiên Minh một phen, sau đó lắc đầu nói: "Ông chủ, tôi không nhớ ra từng gặp ngài lúc nào".

"Tôi là tên lưu manh lần trước đi theo mỹ nữ!" Trần Thiên Minh gợi ý cho bảo an.

"Ông chủ, ngài không cần đưa loại người đó để đùa giỡn tôi, ngài là ông chủ, làm sao có thể là lưu manh được?" Bảo an một mực lắc đầu.

"Anh đã quên thật sao?"

"Ông chủ, có thể là ngài quý nhân hay quên, nhớ nhầm chăng," Bảo an đối với Trần Thiên Minh vẫn mỉm cười hoà nhã, đối với mình đã thay đổi 90 độ.

"Anh bạn, anh có còn nhớ mỹ nữ lần trước không?" Trần Thiên Minh biết có thể bảo an giả bộ. ĐM cái này gọi là người đẹp vì lụa, hôm nay mình lái xe đến, tên bảo an kia tự nhiên gọi mình là ông chủ.

"Dường như còn nhớ một chút" Bảo an nghĩ lại, gật gật đầu nói. Mỹ nữ kia chính là hoa khôi của trường này, hắn như thế nào lại không biết? Bởi vì nguyên nhân này mà ngày đó hắn mới liều mạng làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng hôm nay thì khác, người có thể lái chiếc xe vài chục vạn, cho dù là lưu manh, cũng là một tên lưu manh có địa vị cao. Lưu manh có địa vị như vậy là đối tượng hắn không thể trêu vào.

"Anh bạn, người đến đây", Trần Thiên Minh hướng về bảo an vẫy tay.

"Chuyện gì, ông chủ?"

"Thuốc lá này cho anh" Trần Thiên Minh vừa nói vừa đem gói thuốc trên xe đưa qua.

"Cái này, điều này sao có thể chứ?" Bảo an vừa nói vừa nhận gói thuốc, nịnh bợ cười với Trần Thiên Minh.

"Không có gì, anh bạn, sau này anh tra giúp tôi mỹ nữ đó ở nơi nào, thuộc ban nào, sau đó gọi điện cho tôi biết" Trần Thiên Minh nói ra mục đích của mình.

"Được thôi, không thành vấn đề, khi nào tôi hỏi thăm được, lập tức thông báo cho ngài, ông chủ".

Bảo an thấy Trần Thiên Minh vừa ném đến là thuốc lá, tuy cao hứng. Nhưng bây giờ hắn chưa muốn nói cho Trần Thiên Minh biết nơi ở cùng ban học, hắn còn muốn lần sau chiếm thêm một chút tiện nghi.

Trần Thiên Minh vội vàng đem số di động của mình đọc cho bảo an, sau khi tạm biệt bảo an lập tức lái xe rời đi.

Cuối tuần nên trên đường rất nhiều người qua lại. Trần Thiên Minh đi đến phố Nhai Giác lập tức phát hiện một đám côn đồ đang trêu đùa một cô gái. Trần Thiên Minh nhìn kỹ, thì ra tên cầm đầu là thủ hạ Tóc Xù của Diệp Đại Vĩ, chính hắn cản đường, không cho cô gái đi qua, dường như còn nói điều gì đó.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Thiên Minh lập tức nổi giận, ĐM, đám hỗn đản này, giữa ban ngày ban mặt cũng dám cũng dám đùa giỡn phụ nữ, gần đó có tám đến mười người nhưng không ai dám lên tiếng. Xem ra, chính mình phải làm anh hùng rồi. Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh dừng xe ở một bên, sau đó xuống xe.

"Dừng tay", Trần Thiên Minh quát to một tiếng. Tình huống này hắn đã thấy nhiều trong TV, thường thì "anh hùng" đều là trước tiên quát to, sau đó mới xông lên đem tất cả bọn người xấu đánh bại, cuối cùng cứu được mỹ nhân. Nhưng mà, không biết cô gái mình cứu có phải là mỹ nhân hay không.

Nghĩ tới đây, Trần Thiên Minh vừa ngẩng đầu lên nhìn thì ngẩn ra, bởi vì người mà Tóc Xù ngăn lại chính là cô bé Tiểu Trữ. Xem ra, mình cùng Tiểu Trữ đúng là có duyên phận, ông trời cũng giúp đỡ mình, chính mình còn không tranh thủ cơ hội này thì thật là muốn chịu sét đánh mà.

"Tên khốn kiếp nào có can đảm làm phiền đại gia cùng mỹ nữ trò chuyện vậy?" Tóc Xù vừa nói vừa nhìn lên.

"Trần Thiên Minh, ha ha, thiên đường có lối mây không đi, bọn tao đao muốn tìm mây, không thể ngờ mây lại tự chui đầu vào lưới!" Tóc Xù thấy người muốn làm anh hùng cứu mỹ nữ là Trần Thiên Minh, cao hứng cười to.

Ngày đó bọn hắn không mang theo vũ khí, bị Trần Thiên Minh thừa cơ vào mà đem Hà Đào cùng Lưu Mỹ Cẩm cứu mất, làm hại bọn họ bị Diệp Đại Vi nãng chửi một trận. Bây giờ thấy Trần Thiên Minh xuất hiện trước mặt bọn họ, đây chính là một cơ hội tốt để lấy lòng ông chủ. Chỉ cần xử lý Trần Thiên Minh, ông chủ nhất định trọng thưởng hắn.

"Các anh em, đánh tên này", Tóc Xù nói xong, chính mình đầu tiên lấy ra một thanh đao từ sau lưng sau đó hướng về Trần Thiên Minh.

"Dừng đao?" Trần Thiên Minh hơi lo lắng. Bởi vì bình thường mình cùng người khác đều là nắm tay chọi nắm tay, chưa bao giờ dùng đao. Hắn liếc mắt nhìn Tiểu Trữ một cái, phát hiện Tiểu Trữ không còn sợ hãi như vừa rồi, trái lại còn mỉm cười với mình. Nụ cười này làm cho Trần Thiên Minh có thêm dũng khí.

Sợ cái gì? Trần Thiên Minh tự nói với chính mình. Mình đã luyện Hương Ba Công đến tầng thứ năm, ông bác không phải đã nói mình có thể đối phó với địch nhân hay sao? Chỉ cần mình tránh ẻo sau đó tìm cơ hội ra tay là được.

Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh cũng nhìn Tóc Xù cười cười, nói: "Tóc Xù đừng tưởng mây cầm một thanh đao mà ra vẻ đắc ý. Mây như vậy có còn biết pháp luật hay không? Giữa ban ngày ban mặt, thế mà dám bắt nạt phụ nữ, đại gia ta hôm nay là muốn "gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ". Trần Thiên Minh nói xong, lại còn cố ý tiêu sái phát tóc, sau đó nhìn Tiểu Trữ mỉm cười an ủi: "Tiểu Trữ, cô không phải sợ, có ca ca ta ở đây, bọn hắn dám làm gì cô đâu?"

"Các anh em, đánh chết hắn, ông chủ sẽ trọng thưởng xứng đáng" Tóc Xù nói xong, dẫn đầu xông tới. Sau đó bọn kia cũng vung đao tiến về phía Trần Thiên Minh.

Thân hình Trần Thiên Minh chợt loé, xuất hiện phía sau Tóc Xù, sau đó một chân đá lên cái hông của Tóc Xù. Tóc xù bởi vì xông tới quá nhanh, lại bị Trần Thiên Minh đá vào hông, giống như một con chó dữ ăn phân, nằm bẹp trên mặt đất.

"Ha ha," Tiểu Trữ thấy Tóc Xù bộ dáng chật vật, không nhịn được bụng cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên.

"Tiểu Trữ, cô ở bên cạnh xem trò vui là được, đám khốn kiếp này một mình tôi có thể xử lý" Trần Thiên Minh trông thấy Tiểu Trữ tươi cười như hoa, liền nhìn ngây ngốc, ngay cả khi có một tên lưu manh vung đao chém về phía hắn, hắn cũng không biết.

Nhưng sự tình kì lạ xuất hiện, vốn tên lưu manh nọ tưởng rằng chém trúng tay Trần Thiên Minh, nhưng Trần Thiên Minh cánh tay giống như có mắt, di chuyển thân mình, đánh qua tên lưu manh cầm đao.

"Mọi người cùng lên" Tóc Xù từ trên mặt đất bò dậy điên tiết hét thù hạ của hắn.

Mấy tên lưu manh còn lại cùng nhau tấn công Trần Thiên Minh, Trần Thiên Minh né phải tránh trái, thỉnh thoảng đánh mạnh lên bọn Tóc Xù, chẳng mấy chốc, bọn người Tóc Xù toàn bộ gục trên mặt đất, "Ồi chao ôi chao" mà rên rĩ.

Trần Thiên Minh tiến đến cạnh Tóc Xù, hung hăng đá Tóc Xù một cái.

"Ồi chao, thầy Trần, Trần đại hiệp, ngài tha cho tôi, ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho, ngài cũng biết, tôi cũng là bất đắc dĩ. Đi theo phục vụ ông chủ, ông chủ bảo chúng tôi làm cái gì chúng tôi phải làm cái đó, chúng tôi thật sự không được phép lựa chọn mà!" Bây giờ Tóc Xù thấy Trần Thiên Minh nhặt một thanh đao trên mặt đất nhìn hắn, hắn lại càng sợ hãi sắc mặt tái nhợt. Hắn quỳ trên mặt đất cầu xin Trần Thiên Minh tha thứ.

"Mày nói xem, về sau gặp tao thì thế nào?" Trần Thiên Minh bây giờ có thể uy phong, đặc biệt trước mặt Tiểu Trữ hắn lại càng làm ra vẻ uy phong. Thường thì mỹ nữ đều thích anh hùng, đặc biệt là anh hùng đẹp trai như hắn vậy.

"Sau này tôi thấy ngài liền lập tức tránh mặt, ngài bỏ qua cho tôi được không, tôi trên có mẹ già tám mươi tuổi, còn có một cô vợ vừa kết hôn, dưới có con nhỏ, nếu như ngài giết tôi thì bọn họ làm sao mà sống nổi?" Tóc Xù vừa nói vừa giả khóc: "Tôi, tôi sau này cũng không dám làm vậy nữa, tôi nhất định làm một người tốt".

"Tóc Xù, mày vừa mới kết hôn, như thế nào lại có đứa con?" Trần Thiên Minh cười rộ nói với Tóc Xù.

"Đây, đây, đây là đứa con tôi vừa nhận nuôi" Tóc Xù thấy mình nói sai, đành phải tiếp tục nói dối.

"ĐM, mày đừng làm bộ nữa, mày về sau không được tiếp tục làm chuyện xấu, nếu không sau này tao nhìn thấy mày, bắt gặp lần nào đánh lần đó" Trần Thiên Minh tiêu sái phát tay.

"Vâng" Tóc Xù liều mạng gật đầu.

"Tiểu Trữ, bọn chúng đã bị tôi đánh bại" Trần Thiên Minh nhìn Tiểu Trữ vừa cười vừa nói.

"Ừm" Tiểu Trữ gật đầu.

"Cô sợ sao?" Trần Thiên Minh hỏi Tiểu Trữ. Trên TV tình tiết này hẳn cũng thấy rất nhiều, sau khi anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nữ thường thì cực kì sợ hãi, sau đó liền lao vào lòng "anh hùng" cảm kích mà khóc.

Nhìn vào bộ ngực đầy đặn của Tiểu Trữ, Trần Thiên Minh nuốt nước bọt ừng ực, hẳn chờ Tiểu Trữ nhào tới.

"Tôi không sợ" Tiểu Trữ lắc lắc đầu.

"Cô không sợ?" Trần Thiên Minh có chút hoài nghi phải chăng mình nghe lầm.

"Tôi sợ cái gì ? Đây là anh cùng bọn họ diễn trò, tôi việc gì phải sợ họ".

"Tôi cùng bọn họ diễn trò?" Trần Thiên Minh càng lúc càng hoài nghi chính mình nghe lầm.

"Đúng vậy."

"Tại sao tôi phải cùng bọn họ diễn trò?"

"Trần Thiên Minh, tôi hỏi anh, anh nhận ra hẳn chứ?" Tiểu Trữ vừa nói vừa chỉ vào Tóc Xù.

"Nhận ra" Trần Thiên Minh gật đầu.

"Đúng rồi, bọn anh quen biết nhau, trước tiên anh bảo bọn hắn đến khi dễ tôi, sau đó anh xông vào làm anh hùng cứu mỹ nhân. Tôi van anh, anh có thể đừng kể nào mới mẻ một chút được không?" Tiểu Trữ khinh thường nói.

"Tôi tại sao phải cùng bọn họ diễn trò? Cô không tin, cô có thể hỏi hắn." Trần Thiên Minh nói xong, dùng sức đá Tóc Xù một cái.

"Ồi chào, mẹ ời, tôi xin cô nãi nãi xinh đẹp của tôi, tôi không quen biết hắn, chúng tôi không diễn trò, Trần đại hiệp, xin ngài đừng đá tôi nữa" Tóc Xù bụng lấy chỗ đau mà cầu xin.

"Hừ," Tiểu Trữ lạnh lùng cười một tiếng.

"Tôi thật sự không phải đồng bọn của chúng" Trần Thiên Minh lại đá Tóc Xù một cái.

"Ồi chào, mẹ ời!" Tóc xù lại hét lên một tiếng chói tai.

"Nhảm chán" Tiểu Trữ nói xong, trợn mắt liếc Trần Thiên Minh một cái, sau đó bỏ đi.

"Tóc Xù, có nghe không vậy, bọn mày thật nhảm chán, cút mau" Trần Thiên Minh tức giận mắng.

ĐM thằng Tóc Xù, mình tốt bụng làm anh hùng, thế mà làm cho người ta nói chính mình đang tự diễn trò.

Tự diễn trò, trời ơi, tại sao tôi oan uổng như vậy! Trần Thiên Minh trong lòng khổ sở than thở.

Tóc Xù vừa nghe Trần Thiên Minh nói cho bọn họ đi, vội vã nhấc chân chạy trốn, bây giờ bọn chúng hận cha mẹ sao sinh chúng ra chỉ có hai chân, bọn chúng cao đao cũng không thêm nhát chỉ muốn chạy thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 92: TẠI SAO CƯỚP CỦA TA

"Ông chủ" Tóc Xù thở hển hển đại bại chạy về tiệm Karaoke báo cáo với Diệp Đại Vĩ.

Diệp Đại Vĩ thấy Tóc Xù mặt mũi sưng phồng chạy vào, giận dữ nói: "Tóc Xù, mày vừa cùng ai đánh nhau? Là kẻ nào đánh mày trở thành như vậy?"

Tóc Xù trên mặt đầy mồ hôi, nói: "Ông chủ, là từ địch của ngài Trần Thiên Minh đánh tôi thành thế này".

"Cái gì, lại là hấn? Không phải tao đã bảo mày mang theo nhiều người một chút, tại sao lại không mang theo? Đầu của mày dùng để làm gì hả? Dùng để làm cảnh hay sao vậy? Đúng là đồ ăn hại" Diệp Đại Vĩ vừa nghe là Thiên Minh đánh Tóc Xù trở thành như vậy, tức giận mắng chửi Tóc Xù.

"Ông chủ, ngài không biết, tôi mang theo mười người, chúng tôi còn mang theo đao. Nhưng dường như Trần Thiên Minh có võ công, chúng tôi không phải là đối thủ của hấn, chỉ một lúc đã đem mười người chúng tôi đánh bại, ngài không tin có thể hỏi hấn" Tóc Xù vừa nói vừa chỉ vào tên thuộc hạ vừa rồi cùng hấn chạy về.

"Đúng vậy, ông chủ, tên kia quá lợi hại, chỉ chốc lát liền đem toàn bộ chúng tôi đánh quỵ rạp trên mặt đất, hấn so với Hoàng Phi Hồng còn lợi hại hơn!" Tên thủ hạ này sợ ông chủ quát mắng hấn, cũng phụ họa với Tóc Xù kể chuyện.

"So với Hoàng Phi Hồng còn lợi hại hơn? Bọn mày dường như quá khoa trương rồi!" Diệp Đại Vĩ không tin.

"Ông chủ, thật sự không khoa trương, Trần Thiên Minh chắc chắn có học qua võ công. Còn điều này nữa, giám đốc Không Thiên khách sạn là Lâm Quốc, nhưng thật ra ông chủ Không Thiên khách sạn là Trần Thiên Minh, Lâm Quốc chính là thủ hạ của Trần Thiên Minh" Tóc Xù vừa nói vừa vuốt khuôn mặt bị Trần Thiên Minh đánh sưng phù. Mẹ kiếp, nhất định phải kích động để ông chủ xuất tiền mời sát thủ giết chết Trần Thiên Minh mới được.

"Nói như vậy, Trần Thiên Minh là kẻ có tiền?" Diệp Đại Vĩ không cam lòng nói.

"Vâng, chẳng những có tiền, mà võ công của hấn cũng rất lợi hại, chúng ta không thể động vào hấn!" Tóc Xù gật đầu nói.

"Vậy, vậy phải làm sao bây giờ? Nếu như không báo thù được Trần Thiên Minh này, tao cũng nuốt không trôi được cục tức" Diệp Đại Vĩ càng nói càng tức giận, mẹ kiếp, mắt thấy Hà Đào cùng Lưu Mỹ Cẩm sắp tới tay, thế mà bị hấn cứu đi, cuối cùng kẻ chiếm được tiện nghi là hấn. "Tao không giết chết Trần Thiên Minh, tao sẽ không phải họ Diệp".

"Ông chủ, hay là chúng ta xuất tiền mời Thiên Tinh bang đến giết chết Trần Thiên Minh" Tóc xù lập tức hiến kế.

"Thiên Tinh bang? Nhưng mà rất tốn kém" Diệp Đại Vĩ tuy biết Thiên Tinh bang là băng đảng xã hội đen lớn nhất khu, thực lực rất mạnh, lực thân bất nhận, chỉ cần có tiền, việc gì cũng có thể làm, nhưng mà giá tiền bọn họ đòi cũng cao hơn các bang phát khác rất nhiều.

"Không có cách nào khác. Trần Thiên Minh lợi hại như vậy, bang phái bình thường muốn xử lý là không thể. Hơn nữa, bang chủ Thiên Tinh bang lão đại, cũng luyện võ công. Tôi đã được gặp qua một lần, tận mắt chứng kiến hấn ra tay, một mình hấn đánh với hơn hai mươi người, chỉ trong chốc lát hấn đã đánh bại hơn hai mươi người kia" Tóc Xù hưng phấn nói.

"Lợi hại như vậy sao? Phải mời được bọn họ, tốn kém thì tốn kém, nếu có thể giết chết Trần Thiên Minh cũng đáng" Diệp Đại Vĩ nghe Tóc Xù nói như vậy liền gật đầu đáp ứng.

"Tôi đi tìm bọn họ luôn, ước hẹn thời gian mọi người nói chuyện?" Tóc Xù hỏi Diệp Đại Vĩ.

"Được, nhanh đi làm, mẹ kiếp, nghĩ tới Trần Thiên Minh cùng Hà Đào phong lưu khoái hoạt trên giường, lòng tao muốn điên lên" Diệp Đại Vĩ thúc dục Tóc Xù.

Sáng sớm chủ nhật, Trần Thiên Minh lại đi tới quán cơm Hào Lai Hương tìm Tiểu Trữ, sự tình ngày hôm qua là nàng hiểu lầm, vô luận như thế nào hôm nay hấn cũng phải giải thích rõ ràng với nàng.

Đi vào, Trần Thiên Minh đi tới một cái bàn liền ngồi xuống. Chờ tới khi Tiểu Trữ đi ra, hấn sẽ giải thích với nàng.

Lúc này, mấy người có bộ dáng như lưu manh tiến vào, nhưng mà những tên lưu manh này dường như có chút không giống với bọn Tóc Xù, về phần không giống chỗ nào, Trần Thiên Minh cũng không thể nói rõ.

Tên lưu manh đi ở phía trước lớn tiếng hướng vào bên trong kêu lên: "Bà chủ đâu rồi? Mau đi ra cho tôi" Nói xong, mấy người liền vất chéo chân ngồi lên ghế, lấy thuốc lá ra châm lửa, vừa hút vừa lớn tiếng trò chuyện.

"Ồ, là anh Thiên Bằng" Mẹ Tiểu Trữ vừa đi ra, sau khi nhìn thấy tên cầm đầu Thiên Bằng ca, liền nói chuyện lấy lòng hấn.

"Bà chủ, hôm nay nay là ngày giao phí bảo hộ, nhanh giao ra, chúng tôi còn phải đi đến nơi khác!" Thiên Bằng không kiên nhẫn nói với Trữ mẫu.

"Được, được, tôi lập tức giao ngay" Trữ mẫu vừa nói vừa đi trở vào.

Một lát sau, bà lại đi ra. Sau đó lấy ra một trăm đồng đưa cho Thiên Bằng, nói: "Thiên Bằng ca, đây là phí bảo hộ tháng sau, một trăm đồng".

"Bà chủ, bà tính sai rồi, từ sau năm mới, phí bảo hộ chúng tôi thu mỗi tháng là hai trăm đồng" Thiên Bằng nhận một trăm đồng kia, tiếp tục đòi tiền Trữ mẫu.

"Cái gì? Tại sao, tại sao lại tăng giá? Trước kia đều là một trăm đồng mà!" Trữ mẫu nói.

"Bây giờ xã hội như vậy, trước kia thịt heo là mười đồng tiền một cân, hiện tại đã là hai mươi đồng. Bà nói xem, bây giờ mọi thứ ở đâu mà không lên giá

chứ, cho nên chúng tôi cũng phải tăng giá bảo hộ phí nếu không, mấy anh em chúng tôi ăn không khí à" Thiên Bằng nói.

"Vậy có thể ít một chút hay không, anh Thiên Bằng, chúng tôi là quán nhỏ, kinh doanh nhỏ, chúng tôi giao một trăm năm mươi đồng được không?"

"Mẹ kiếp, bà cho rằng đây là nơi để mặc cả à, nhanh đưa đây nếu không muốn tôi thu của bà ba trăm đồng" Thiên Bằng tức giận lớn tiếng nói.

"Mẹ, không cần đưa cho bọn người xã hội đen này, bọn chúng dựa vào cái gì để nhận được bảo vệ phí? Nếu bọn chúng dám làm vậy, chúng ta liền báo cảnh sát" Lúc này, Tiểu Trữ từ trong phòng đi tới, nói với Trữ mẫu.

"Tiểu Trữ, nơi này không có chuyện của con, mau đi vào" Trữ mẫu nháy mắt với Tiểu Trữ.

"Ha ha, mỹ nữ này nói không sai, mỹ nữ đã nói như thế, vậy con mẹ nó quán này về sau cũng không cần giao bảo hộ phí nữa. Nhưng mà, cô em bây giờ phải cùng ca ca ta đi ra ngoài chơi đùa, có được không?"

Thiên Bằng vừa nhìn thấy Tiểu Trữ trước mặt, hai tròng mắt đột nhiên sáng ngời, hần nhìn Tiểu Trữ dâm đãng cười.

"Lưu manh, tránh ra" Tiểu Trữ thấy hai con mắt Thiên Bằng chăm chăm nhìn vào bộ ngực đầy đặn của mình còn không có ý dời đi, tức giận mắng.

"Cô em sai rồi, ca ca ta không phải lưu manh, cũng không phải xã hội đen, ca ca ta là người Thiên Tinh bang, đã nghe qua chưa? Lão đại ta là người Thiên Tinh bang. Sao hả?" Bây giờ Thiên Bằng đối với Tiểu Trữ đầy đặn nước miếng chảy ròng ròng, nữ nhân xinh đẹp như vậy, cho tới bây giờ hần chưa từng gặp qua.

"Lưu manh, sắc lang, anh còn không cắt đi, tôi liền báo cảnh sát" Tiểu Trữ thấy Thiên Bằng đi tới ngày càng gần mình, hoảng hốt vội vàng cầm lấy di động nói.

Trần Thiên Minh nghe Tiểu Trữ nói như vậy, nghe thấy cảm giác cực kì quen tai, mình dường như đã nghe qua ở nơi nào rồi. Hần chậm rãi đứng lên, chỉ cần Thiên Bằng tiếp tục bước đến gần Tiểu Trữ, hần lập tức ra tay. Hần cùng Thiên Bằng này không quen biết, nên Tiểu Trữ sẽ không tiếp tục hiểu lầm là chính mình gọi tới.

"Dừng tay" Một âm thanh từ bên ngoài truyền tới. Ngay sau đó, một nam nhân tiến vào.

"Sư huynh, là anh sao?" Tiểu Trữ vui mừng lẫn sợ hãi mà kêu lên.

"Tiểu Trữ, là em?" Nam nhân kia cũng lên tiếng.

"Trời!" Trần Thiên Minh muốn ngất. Tại sao chuyện tốt như vậy thế mà lại bị sư huynh Tiểu Trữ chiếm mất, chính mình tại sao không hô lên sớm một chút? Âm thanh "dừng tay" kia đáng ra phải là từ miệng mình phát ra! Bây giờ Trần Thiên Minh thực sự cực kì hối hận.

"Nhóc con, xem ra mày thật sự là chán sống, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?" Thiên Bằng nhìn thấy trước chỉ có một người thiếu niên anh tuấn, khinh thường nói.

"Ta không muốn làm cái anh hùng gì đó, nhưng tao không thể để cho mày khi dễ muội muội ta" Tên sư huynh kia nói.

"Như vậy ư, để xem mày có bản lĩnh để bảo vệ sư muội mày hay không" Thiên Bằng vừa nói vừa xoa nắm tay to lớn của mình.

"Đánh đi, Thiên Bằng nhanh đem cái tên sư huynh này đánh gục trên mặt đất, sau đó ta đường đường chính chính mà ra tay" Trần Thiên Minh trong lòng cao hứng thầm nói. Nếu sư huynh Tiểu Trữ cũng bị người đánh ngã, chính mình sau đó ra tay, như vậy lại càng tăng hào cảm của Tiểu Trữ đối với mình.

"Mày chết đi" Thiên bằng hướng quyền đánh vào sư huynh kia.

"Sư huynh, anh phải cẩn thận!" Tiểu Trữ nhìn thấy Thiên Bằng đánh tới sư huynh của nàng, lo lắng hét lên.

Người này mỉm cười với Tiểu Trữ, lắc mình một cái, nhẹ nhàng thành thoát một quyền độc ác của Thiên Bằng.

Thiên Bằng thấy một quyền của mình bị hụt, tức giận lại hướng tên sư huynh kia đánh tiếp ba quyền, nhưng cũng bị sư huynh dễ dàng tránh thoát, dường như thật sự quá dễ dàng.

Sư huynh của Tiểu Trữ có học võ công? Trần Thiên Minh ngẩn ngơ. Từ sau khi hần học Hương Ba Công, với võ công cũng có kiến giải nhất định. Chính là hành gia vừa ra tay liền có thể phân biệt hàng thật hàng giả.

Hần nhìn thân pháp tránh né của tên sư huynh kia, chắc chắn đã học qua võ công, cũng không yếu. Về phần so với mình như thế nào, Trần Thiên Minh cũng không biết.

"Hết rồi, mình lại không có cơ hội thể hiện rồi" Trần Thiên Minh than than thở. Bây giờ sư huynh Tiểu Trữ nhẹ nhàng tránh né Thiên Bằng như vậy, xem ra hần có khả năng đối phó với Thiên Bằng, hần có thể đối phó với Thiên Bằng vậy thì cơ hội lấy lòng Tiểu Trữ của mình bốc hơi mất rồi. Ôi, tại sao vừa rồi mình không ra tay sớm nhỉ?

"Mày mệt chưa?" Bây giờ sư huynh Tiểu Trữ chẳng biết đã dùng thủ pháp gì, đột nhiên bắt lấy nắm tay Thiên Bằng, lại đem nắm tay Thiên Bằng giữ chặt

lại.

"Mây, mây thả tay của tao ra" Thiên Bằng bại trận thở hổn hển nói.

"Mây có bản lĩnh tự mình thì tự mình thoát ra đi" Sư huynh Tiểu Trữ vừa cười vừa nói.

Thiên Bằng liều mạng giăng ra, cả mặt cũng đỏ bừng, nhưng hai tay vẫn ở nguyên vị trí cũ.

"Thế nào? Chuyện của sư muội tao, tao có thể quản chứ?" Sư huynh Tiểu Trữ nói.

"Có thể, có thể. Anh thả tôi ra".

"Không vội, chúng ta còn nói chưa xong mà! Về sau, quán nhỏ này của nhà sư muội ta có thể không nộp bảo hộ phí chứ?"

"Cái này, cái này.Ồi chào, có thể" Thiên Bằng bị sư huynh Tiểu Trữ tăng thêm lực, đành phải nhăn nhó đau khổ nói.

Sư huynh Tiểu Trữ thả nắm tay Thiên Bằng ra, sau đó nói: "Vừa rồi tao ở bên ngoài nghe được nhất thanh nhị sở ,mây gọi là Thiên Bằng , là người Thiên Tinh bang, nếu như mây không giữ lời, dám trả thù sư muội tao, tao chắc chắn sẽ đến Thiên Tinh bang tìm mây, sau đó..." Sư huynh Tiểu Trữ vừa nói vừa đem đôi đũa sạch (đũa dùng một lần) trên bàn cầm lên, sau đó song chưởng hợp lại, đôi đũa sạch kia thế mà hoá thành mảnh nhỏ trong song chưởng sư huynh Tiểu Trữ.

"Không dám, không dám" Thiên Bằng vừa thấy sự lợi hại của sư huynh Tiểu Trữ, biến sắc, vội vàng dẫn theo đồng bọn đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 93: THUÊ SÁT THỦ

Trần Thiên Minh nhìn thấy công phu của sư huynh Tiểu Trữ như vậy cũng ngây ngốc, nói thật hẳn cũng không biết mình có đủ nội lực để làm cho đôi đũa thành mảnh vụn như vậy hay không.

"Sư huynh, anh thật giỏi!" Tiểu Trữ nhìn sư huynh của nàng mà cười ngọt ngào, làm cho Trần Thiên Minh nhìn ngây ngốc. ĐM , tại sao cho tới bây giờ mình chưa từng thấy nàng cười với mình như vậy.

"Tiểu Trữ, không sao, không phải sợ, có Thái Đông Phong anh ở đây, không ai có thể khi dễ em" Thái Đông Phong chính là sư huynh Tiểu Trữ vỗ ngực thâm tình nhìn Tiểu Trữ nói.

"Sư huynh, anh đối với em thật tốt" Gương mặt trắng trẻo nhỏ nhắn của Tiểu Trữ nhìn như Thái Tiểu Phong, hơi hồng lên, thẹn thùng cúi đầu.

"Tiểu Trữ, vị này là...?" Trữ mẫu bên cạnh nhìn thấy, hướng con gái của mình hỏi.

"Mẹ, đây là sư huynh ở trường học của con, con năm nhất, anh ấy năm thứ tư, chúng con quen nhau trong một buổi hoạt động ở trường học" Tiểu Trữ thẹn thùng nói với mẹ.

"Ồ, là sư huynh ở trường học của con, cháu trai, hiện nay cháu ở đâu?" Trữ mẫu nhìn Thái Đông Phong, dường như đang muốn thăm dò điều gì.

"Thưa dì, nhà của cháu ở trong thành phố, bây giờ trong thành phố cháu có một công ty" Thái Đông Phong nhìn Trữ mẫu mỉm cười, hơi cúi người, từ tốn nói.

"Nói như vậy, cháu bây giờ chính mình là một ông chủ" Trữ mẫu nghe thấy Thái Đông Phong trả lời như vậy cực kì cao hứng, xem ra người con gái mình lựa chọn không tồi. Thân thể cao lớn đẹp trai, lại có tiền, có tinh thần trọng nghĩa. Người như vậy thì làm sao có thể có khuyết điểm nào đây?

"Mẹ, mẹ làm gì vậy?" Tiểu Trữ nghe mẹ mình giống như đang tra hỏi hộ khẩu thường trú, trong lòng giận dữ, lên tiếng nhắc nhở mẹ mình.

"Ha ha, đúng là mẹ hơi hơi nhiều, không có gì đâu. Tiểu Trữ, không phải con phải đến trường sao? Con để cho sư huynh của con tiễn một đoạn đường đi" Bây giờ Trữ mẫu xem Thái Đông Phong như là con rể của mình, điều này làm cho Trần Thiên Minh bên cạnh càng lúc càng tức giận.

"ĐM, cái gì mà công ty trong thành phố, cái gì mà sinh viên vừa tốt nghiệp không lâu, có thể làm nên điều gì chứ. Xem ra công ty kia chỉ là một công ty

nhỏ mà thôi" Trần Thiên Minh càng nhìn Thái Đông Phong càng thấy không vừa mắt, mà nguyên nhân không vừa mắt này là bởi vì Thái Đông Phong này lại còn bảnh trai hơn so với hắn.

"Dì, sau này đi gọi cháu là Phong là được, Tiểu Trữ em muốn trở lại trường học sao? Thật khéo, anh cũng muốn về thăm trường một lúc, em lên xe anh cùng đi nhé!"

"Cháu có xe?" Trữ mẫu hai con mắt mở to, trong lòng càng lúc càng cao hứng.

"Mẹ, cha của sư huynh con hình như là một quan chức thành phố, anh ấy từ trường học về nhà, trong nhà liền có xe tới đón anh ấy" Tiểu Trữ nhỏ giọng nói vào tai mẹ nàng.

Mặc dù thanh âm của Tiểu Trữ rất nhỏ, nhưng Trần Thiên Minh từ sau khi học Hương Ba Công, thính lực của hắn vô cùng tốt, đem lời nói của Tiểu Trữ nghe được rất rõ ràng. Đặc biệt Trần Thiên Minh còn thấy được khoe miệng Thái Đông Phong hơi giật giật, tựa cười mà không phải cười, điều này làm cho Trần Thiên Minh không thể không nghi ngờ Thái Đông Phong cũng là một người luyện nội công, những lời Tiểu Trữ vừa nói hắn đều nghe thấy hết.

"Thật ư? Tốt lắm, nhanh, nhanh, cùng Phong ngồi vào xe đi!" Trữ mẫu vừa nói vừa kéo Tiểu Trữ đi ra ngoài, nàng muốn nhìn xem chiếc xe của Thái Đông Phong như thế nào.

Trần Thiên Minh trong lòng máy động, hắn cũng muốn nhìn xem Thái Đông Phong dùng cái loại xe cũ nát nào, "Là Mercedes – Benz" Trần Thiên Minh ngây ngốc, không thể ngờ rằng Thái Đông Phong lại sở hữu một chiếc xe có danh tiếng, nói như vậy, thân phận hắn cũng không phải bình thường, không phải là bản lãnh của hắn, mà vì hắn có hậu thuẫn.

Nhìn Tiểu Trữ ngồi xe Thái Đông Phong biến mất, cuối cùng Trần Thiên Minh cũng chán nản đứng dậy. Thái Đông Phong này cao lớn đẹp trai, lại có tiền, Tiểu Trữ cùng mẹ của nàng dường như đều có hảo cảm với hắn. Xem ra, việc mình muốn theo đuổi Tiểu Trữ so với lên trời còn khó khăn hơn.

Ôi, số mình làm sao như vậy, Tiểu Trữ ghét mình, Hà Đào cùng Lưu Mỹ Cầm lại không để ý tới mình. May mắn là mình còn có Yến tỷ luôn ở bên mình. Nghĩ vậy, trong lòng Trần Thiên Minh thoải mái hơn một chút.

"Ông chủ, đây là lão đại Thiên Tinh bang Thiên Tinh đại ca" Tóc Xù chỉ vào một đại hán to lớn trước mắt giới thiệu với Diệp Đại Vĩ.

"Thiên Tinh lão đại chào ngài!" Diệp Đại Vĩ bắt tay Thiên Tinh.

"Ông chủ Diệp, chào ông" Thiên Tinh dùng sức nắm lấy tay Diệp Đại vĩ, lớn tiếng nói.

"Tốt, tốt...ôi chào, đau, đau" Vừa bắt tay Diệp Đại Vĩ không có cảm giác gì, nhưng Thiên Tinh đột nhiên bóp mạnh tay, hắn chỉ cảm thấy hai tay của mình giống như bị kim sắt kẹp chặt.

"Ha ha" Thiên Tinh cười lớn một tiếng, sau đó buông tay mình ra.

"Thiên Tinh lão đại, công phu thật tốt!" Diệp Đại Vĩ nhìn Thiên Tinh vừa cười vừa nói.

"Đâu có, đâu có" Thiên Tinh thấy động tác vừa rồi của mình đã có tác dụng, liền phát phát tay sau đó ngồi xuống.

Diệp Đại Vĩ cũng xấu hổ ngồi xuống, sau đó nhướng mày nhìn Tóc Xù một cái.

Tóc Xù thấy ông chủ nhìn mình ra hiệu, vội vàng đi tới bên người Thiên Tinh lão đại, khom lưng nói với Thiên Tinh lão đại: "Thiên Tinh lão đại ông chủ chúng tôi muốn nhờ ngài giúp một việc nhỏ" Nói xong, lấy ra một bức ảnh.

"Ai vậy, có lai lịch như thế nào?" Thiên Tinh liếc qua bức ảnh một cái, sau đó cầm chén trà trên bàn lên, chậm rãi uống một ngụm.

"Đây là một giáo viên, tên là Trần Thiên Minh, là từ đệ của ông chủ chúng tôi".

"Đơn giản vậy thôi sao?" Thiên Tinh để chén trà vào chỗ cũ.

"Đúng vậy, chỉ đơn giản vậy thôi" Tóc Xù nói.

"Con mẹ mày, Tóc Xù, mày dám lừa tao. Lão tử không phải là một tên lưu manh mới vào nghề. Nếu là một giáo viên bình thường, bọn mày có thể tự mình động thủ được, còn phải mời chúng tao sao?" Thiên Tinh liền mở miệng mắng Tóc Xù.

"Là, là..." Tóc Xù bị lão hồ ly Thiên Tinh này mắng không nói được lời nào.

Diệp Đại Vĩ thấy không lừa được Thiên Tinh, đành phải nói: "Thiên Tinh lão đại, tôi cũng nói không nói dối ngày, Trần Thiên Minh bề ngoài là một thầy giáo nhưng trên thực tế hắn là ông chủ của khách sạn Không Thiên, hơn nữa tệ hơn là hắn có học qua võ công, bọn người Tóc Xù không phải là đối thủ của hắn".

"Ồ, thì ra là như vậy" Thiên Tinh gật đầu, nhìn bức ảnh của Trần Thiên Minh có vẻ hứng thú. Bức ảnh này Diệp Đại Vĩ có được từ Lý hiệu trưởng.

"Thiên Tinh lão đại, thế nào?" Tóc Xù nhìn Thiên Tinh cười nói.

"Các người ra giá bao nhiêu?" Thiên Tinh hí hai con mắt của mình nhìn Diệp Đại Vĩ. Bây giờ trong mắt hắn Diệp Đại Vĩ giống như một miếng thịt heo để hắn tùy ý từng xẻo.

"Hai mươi vạn" Diệp Đại Vĩ khẽ cắn răng nói. Giá tiền này là Diệp Đại Vĩ bảo Tóc Xù ra ngoài thăm dò, bây giờ muốn lấy mạng một người, giá thị trường là hai mươi vạn, cho nên hắn cũng đưa ra giá này. Mẹ kiếp, vốn nghĩ rằng bọn Tóc Xù có thể thu thập được Trần Thiên Minh, ai mà ngờ được, bọn chúng lại quá vô dụng.

"Ha ha!" Thiên Tinh lắc đầu cười lớn.

Tóc Xù cũng cười để lấy lòng Thiên Tinh.

"Ông chủ Diệp, cô lẽ ngài cũng quá keo kiệt rồi?" Thiên Tinh đột nhiên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: "Người bình thường, ngài trả hai mươi vạn, tôi không có ý kiến. Nhưng bây giờ, Trần Thiên Minh này vừa là ông chủ của khách sạn Không Thiên, vừa có võ công, đây là một cục xương khó gặm, không dễ tiêu vào".

"Vây, vậy thì năm mươi vạn!" Diệp Đại Vĩ nghe lời Thiên Tinh vừa nói xong cũng có đạo lý, vì vậy hắn cắn răng đem gia tiền tăng thêm, chỉ cần có thể giết chết Trần Thiên Minh, tốn tiền thì tốn tiền.

"Một trăm vạn, không có giá thứ hai" Thiên Tinh lại nâng chén trà bên cạnh, chậm rãi uống một ngụm.

"Cái gì, một trăm vạn?" Diệp Đại Vĩ nhảy dựng lên, kinh hoàng thốt lên.

"Ông chủ Diệp, ngài cảm thấy không đáng giá sao?" Thiên Tinh nhìn Diệp Đại Vĩ, âm thanh trầm trầm nói.

"Đúng vậy, dường như giá hơi cao" Diệp Đại Vĩ bị ánh mắt nóng rực của Thiên Tinh nhìn, cảm thấy cả người không được thoải mái.

"Ông chủ Diệp, mặt khác, nếu có người xuất ra một trăm vạn để mua tính mạng của ngài thì ngài có cảm giác như thế nào? Hơn nữa, ngài không có võ công nhưng Trần Thiên Minh kia lại có".

"Điều này, điều này..." Tên Thiên Tinh nói vớ vẩn gì vậy, mình chỉ có giá một trăm vạn thôi sao? Mình phải hơn thế ngàn vạn lần ấy chứ.

"Có phải ngài cảm thấy giá trị của mình không chỉ hơn ngàn vạn lần như thế?" Thiên Tinh tiếp tục nói.

"Điều này, đúng vậy." Diệp Đại Vĩ hơi giật mình, không ngờ Thiên Tinh có thể nhìn thấu tâm can hắn.

"Chính là ông chủ của Không Thiên khách sạn, ngài nói xem giá trị của hắn ra sao? Chúng tôi giết chết một người, còn có rất nhiều cái ở phía sau phải xử lý. Hơn nữa, Trần Thiên Minh có võ công, điều này làm cho hành động của chúng tôi thêm phần khó khăn" Thiên Tinh đem việc giết người nói ra như là một công việc rất bề bộn và nhiều vấn đề cần xử lý.

"Điều này, tôi, tôi chưa nghĩ tới." Diệp Đại Vĩ đột nhiên nghĩ lại nói. Một trăm vạn này không phải là con số nhỏ, cho nên hắn muốn suy nghĩ cho tốt một chút.

"Vây ông chủ Diệp cứ suy nghĩ cho rõ ràng đi, nhưng ngài tốt nhất là nhanh lên một chút. Bởi vì nếu như từ địch của ngài tìm được ta nói muốn giết chết ngài, có thể ta chỉ đòi hắn bảy mươi hoặc tám mươi vạn thôi. Dù sao ngài cũng không biết võ công. Ha ha!" Thiên Tinh nói xong liền cười lớn.

Tóc Xù thấy Thiên Tinh muốn trở mặt, vội vàng đi tới bên cạnh Diệp Đại Vĩ nhỏ giọng nói: "Ông chủ, Thiên Tinh lão đại là một kẻ lòng dạ độc ác, chúng ta không thể đắc tội, nếu như cuộc đàm phán này không thành, sau này chắc chắn chúng ta sẽ gặp phiền toái".

"Vây, được rồi, Thiên Tinh lão đại, ta đáp ứng" Cuối cùng Diệp Đại Vĩ ngẩng đầu lên nói với Thiên Tinh.

"Việc này cũng đúng thôi, dựa theo quy cũ cũ, trong vòng ba ngày ngài đem một trăm vạn gửi tới cho chúng tôi, như vậy sự tình kia sẽ để chúng tôi xử lý. Trong một tháng, ngài sẽ thấy từ địch của ngài bỏ mạng" Thiên Tinh cao hứng nói.

"Chắc chắn sẽ thành công chứ?" Diệp Đại Vĩ suy nghĩ nếu không thành công, tiền kia có thể đòi về hay không đây?

"Đương nhiên, cho tới bây giờ chúng tôi chưa từng thất thủ" Thiên Tinh ném cho Diệp Đại Vĩ một cái nhìn xem thường.

"Đúng vậy, đúng vậy, Thiên Tinh lão đại xuất thủ, chúng ta yên tâm" Tóc Xù ở bên cạnh vội vàng giảng hoà.

"Ông chủ Diệp, nghe nói KTV này của ngài có mấy tiểu thư không tới?" Thiên Tinh thấy mọi việc đã xong, bắt đầu cười dâm nói.

"Đúng thế, đúng thế, chỉ cần Thiên Tinh lão đại có hứng, hôm nay ngài muốn ở nơi này của chúng tôi chơi đùa như thế nào thì sẽ chơi như vậy?" Diệp Đại Vĩ quay đầu qua Tóc Xù nói: "Nhanh lên, gọi số 03".

"Ông chủ, các ngài khoẻ chứ" Số 03 đầy đặn bước vào.

"Không tới, không tới, thật là nở nang" Thiên Tinh một bên nắn bóp song phong lớn của 03 một bên nói.

"Ông chủ Diệp, gọi thêm một người cho tôi, tôi thích chơi 3P" Thiên Tinh lão đại vừa nói vừa cởi áo 03, một đôi tuyết lê không lồ lộ ra. Bên cạnh Tóc Xù nhìn thấy nuốt nước bọt ừng ực.

"Mẹ kiếp, nhanh đi, không nghe Thiên Tinh lão đại nói gì sao? Tiếp tục gọi 08 vào đây" Diệp Đại Vĩ tức giận mắng Tóc Xù, sau đó hắn cũng đi ra ngoài. Xem ra, Thiên Tinh lão đại này thích có người bên cạnh lúc tiết dục. Nhưng mà, hắn lại không quen nhìn người khác làm việc.

Nhớ tới Thiên Tinh nói về 3P, Diệp Đại Vĩ lại tức giận. Mẹ kiếp, đều là Trần Thiên Minh làm hại, hại mình không thể cùng Hà Đào, Lưu Mỹ Cẩm hai người các nàng thưởng thức 3P.

"Trần Thiên Minh, mày chờ đi gặp Diêm Vương đi!" Diệp Đại Vĩ cười âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 94: GỖ NHÀM CHỖ

Trần Thiên Minh đang cúi đầu đi trên một đường nhỏ trong khuôn viên trường học, bỗng nhiên bị một người chặn lại. Trần Thiên Minh vừa ngẩng đầu, hai tròng mắt không khỏi sáng ngời.

Song phong đầy đặn bị chủ nhân bó sát vào áo vơm lên như quả đào, da thịt trắng nõn, dường như muốn người ta liên tưởng đến địa phương mê người ở bên trong.

"Thiên Minh, cậu đừng có vô lại như vậy có được không?" Nữ nhân trước mặt Trần Thiên Minh nũng nịu nói.

Trần Thiên Minh nghe âm thanh này liền biết là ai. Thật ra không cần đoán hắn cũng biết, bộ ngực như thế, trong trường học ngoài chị Đình thì không ai của ai có thể ngạo nhân như vậy. Ôi chị Đình, ta không phải vô lại, nhưng ta lại không thể không vô lại. Cái kia của chị như vậy, người nghiêm chỉnh đứng đắn cũng trở nên vô lại, trừ khi người đó là thái giám.

"Cậu còn nhìn?" Chị Đình tức giận nói. Nhưng mà khi nàng tức giận trông thật xinh đẹp, địa phương đầy đặn kia vun vào cùng một chỗ, thật sự là muốn câu dẫn người ta "khám phá" mà.

"Chị Đình, chị rốt cuộc bao nhiêu tuổi vậy? Tại sao chị càng ngày càng trẻ ra thế?" Trần Thiên Minh đánh giá Phạm Văn Đình, trước kia nhìn nàng tầm ba mươi tuổi, bây giờ thoát nhìn chỉ tầm hơn hai mươi tuổi. Người ta nói, chỉ có người phụ nữ không biết tự làm đẹp, không có người phụ nữ xấu, điều này thật là đúng.

"Cậu thôi đi, có người nào hỏi tuổi của phụ nữ như vậy không chứ?" Phạm Văn Đình bộ dáng tức giận mắng.

"Chị có phải ba mươi tuổi không? Chị Đình." Trần Thiên Minh cẩn thận hỏi.

"Cậu chưa từng nghe nói, tuổi phụ nữ rất bí mật, so với bí mật quốc gia còn khó tìm hiểu hơn? Vì vậy, tôi sẽ không nói cho cậu đâu" Phạm Văn Đình cười cười nói.

"Chị Đình, nói một chút thôi!" Trần Thiên Minh vừa nói vừa nhìn Phạm Văn Đình, cái kia đúng là bạch thỏ, chỉ tiếc là thỏ bị nhốt vào túi, không thể nhìn thấu.

"Được rồi, Thiên Minh, cậu còn có tiết chứ?" Phạm Văn Đình nói.

"Không có".

"Tốt lắm, cậu hãy đến phòng tôi, lái xe đưa tôi đến Tranh Huyền thành, tôi có việc phải quay về Huyền thành, thời gian ngắn thôi. Sau đó cậu lái xe đưa tôi về".

"Không thành vấn đề, vậy chị Đình, có phải điều kiện lần trước chính là tôi phải làm việc này..." Trần Thiên Minh đột nhiên nhớ tới sự việc lần trước mình nhìn lên chị Đình đi WC bị chị Đình bắt quả tang, nàng lấy lý do này áp chế mình.

"Việc này chỉ là một trong số đó, còn chưa thể xem như hết nợ được" Phạm Văn Đình lắc lắc đầu, nói.

"Ài, được rồi, bây giờ tôi đi lấy xe"Trần Thiên Minh hôm nay đến trường bằng xe máy. Khi nhớ tới xe máy, tâm lý Trần Thiên Minh không thể không rục rịch, nếu như Phạm Văn Đình ngồi ở phía sau mình, như vậy sẽ có cơ hội cọ xát với bộ ngực đầy đặn của nàng. Minh có thể chiếm tiện nghi một lúc. Nghĩ tới đây, Trần Thiên Minh hoa tâm nổi lên.

"Được, tý nữa cậu đến phòng tìm tôi"Phạm Văn Đình gật đầu.

"Được" Trần Thiên Minh cao hứng rồi đi.

Trần Thiên Minh lấy xe rồi đi đến trước nhà kí túc xá của Phạm Văn Đình, dừng xe lại. Nơi mà nàng ở, cũng giống nhà kí túc xá của Trần Thiên Minh, là nhà trệt.

"Chị Đình mở cửa, tôi là Thiên Minh" Trần Thiên Minh vừa nói vừa gõ cửa. Nhưng mà, không biết chị ta ở bên trong làm gì? Trần Thiên Minh gọi to vài tiếng, bên trong cũng không có hồi âm

"Không có ở đây?" Trần Thiên Minh cảm thấy kì quái, vừa rồi không phải đã đồng ý sao? Tối nay đón nàng, chẳng lẽ nàng đã ra ngoài? Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh vừa gõ vừa quay đầu nhìn ra phía sau, muốn xem Phạm Văn Đình có phải ở ngoài hay không.

"Ồ? Tại sao cánh cửa lại trở nên mềm thế này?Vừa rồi gõ còn thấy rất cứng mà? Trần Thiên Minh ngạc nhiên quay đầu lại, ngây ngốc. Bởi vì Phạm Văn Đình không biết từ lúc nào vặn khoá cửa mở ra, nàng đang đứng trước mặt mình. Mà mình vừa rồi gõ cảm thấy rất mềm, tất nhiên là gõ vào Phạm Văn Đình, mà vị trí tay gõ đến vừa vặn trúng vào bộ ngực đầy đặn của chị Đình.

Trần Thiên Minh nhìn chị Đình đỏ bừng mặt, biết việc này tám chín phần là không ổn rồi. "Chị Đình, tôi, tôi vừa rồi là gõ cửa, không phải muốn gõ vào chỗ đó của chị".

"Hừ, cậu còn dám nói? Tôi bây giờ không có thời gian, sau này sẽ tính sổ với cậu" Phạm Văn Đình trợn mắt liếc Trần Thiên Minh một cái, sau đó đóng cửa phòng mình, liền đi tới bên cạnh xe máy của Trần Thiên Minh.

"Sao cậu còn đứng ngây ngốc ở đó? Còn không đến lái xe, tôi không muốn phí phạm thời gian" Phạm Văn Đình trợn mắt nhìn Trần Thiên Minh.

"Ồ , đúng rồi, lái xe" Trần Thiên Minh phục hồi lại tinh thần. Sợ cái gì, dù không muốn gõ thì cũng đã gõ, đáng tiếc chính là, lúc đầu không biết đó là nơi kia của chị Đình, còn chưa kịp thương thức?

Trần Thiên Minh chờ Phạm Văn Đình, hần cố ý đi nhanh, từng đợt gió thổi tới, làm cho Phạm Văn Đình không thể không nhích lại gần Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh chỉ chờ cơ hội như thế, hần nắm chắc hai tay lái, sau đó duỗi thẳng tay, cố gắng đưa lưng tựa ra sau. Hần nghĩ làm như vậy có thể ít nhiều cảm nhận được địa phương hấp dẫn kia của Phạm Văn Đình.

Quả nhiên, hần tính toán không sai, sau lưng hần quả nhiên có một cảm giác mềm mại. Loại cảm giác này, thật là một loại cảm thụ làm cho người ta hưng phấn, một loại cảm giác làm cho phía dưới của hần lập tức hưng phấn trời dậy.

Ôi, thứ kia lớn dị thường, chỉ cần nhẹ nhàng đưa lưng ra phía sau là có thể cảm nhận được. Bởi vì hần phóng xe rất nhanh, có thể Phạm Văn Đình sợ ngồi không vững, cho nên cũng không giống như Lưu Mỹ Cẩm hay là Hà Đào trước kia, các nàng đem tay đặt ở giữa để ngăn cách, làm cho mình muốn thừa nước đục thả câu cũng không được.

Cứ như vậy, Trần Thiên Minh một bên nhẹ nhàng len lén đưa lưng ra phía sau, một bên lái xe đi tới Huyền thành. Sau đó dưới chỉ dẫn của Phạm Văn Đình dừng lại ở bên đường.

"Cậu chờ một lát, tôi gọi điện, ông xã tôi đến đây đón là được." Phạm Văn Đình nhìn Trần Thiên Minh cười cười nói.

Ông xã của chị Đình? Trần Thiên Minh trong lòng thầm nghĩ. Hần gật đầu: "Được, không thành vấn đề, chị Đình , tôi không thiếu thì giờ, việc của chị gấp gáp! Tôi chờ chị".

Phạm Văn Đình cũng gật gù, sau đó lấy di động của mình ra, bắt đầu gọi điện.

"Thiên Minh" Phạm Văn Đình sau khi đem di động cất vào túi quần bỏ của mình nói: "Thật ra nếu như cậu không háo sắc như vậy, cậu cũng là một người tốt".

"Háo sắc?"Trần Thiên Minh cũng không lên tiếng. Ai bảo mình không cẩn thận mà lưu manh một tý, lại để cho nàng bắt được!

"Vừa rồi cậu đi xe thật nhanh, làm cho tóc tôi bị thổi rối" Phạm Văn Đình vừa nói vừa cời bỏ dây da buộc tóc,sau đó nhẹ nhàng vuốt mái tóc của mình.

Trần Thiên Minh bị tư thế đó của Phạm Văn Đình hấp dẫn, không ngờ thời điểm nữ nhân vuốt mái tóc cũng hấp dẫn như vậy. Tay của Phạm Văn Đình nhích tới nhích lui, bạch thủ đầy đặn cũng theo tay nàng mà rung động, thấy vậy Trần Thiên Minh trong lòng ngứa ngáy, hận không thể đi tới, hảo hảo cảm thụ một trận.

Nghĩ tới đây, phía dưới Trần Thiên Minh rục rịch báo động. "Hạ xuống, nhanh hạ xuống, mày có biết như vậy là hại người không?" Trần Thiên Minh âm thầm nói với phía dưới của mình.

"Văn Đình" Một âm thanh ở đối diện vang đến.

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện có một nam nhân đẹp trai đứng trước mặt. Trần Thiên Minh lại ngây ngốc, mấy ngày nay thế nào vậy, thấy toàn những nam nhân so với mình còn đẹp trai hơn. Đầu tiên là Thái Đông Phong, tiếp đến là nam nhân này. Sự tự tin trước kia của mình cũng ngày càng yếu đi.

"Ông xã, anh tới đây" Phạm Văn Đình vẫy tay với nam nhân.

"Thiên Minh, đây là ông xã của tôi, ông xã, đây là đồng nghiệp của em, Trần Thiên Minh. Là cậu ta lái xe đưa em trở về đó" Phạm Văn Đình giới thiệu chồng mình với Trần Thiên Minh.

"Xin chào" Trần Thiên Minh đưa tay mình ra.

Nhưng mà, chồng Phạm Văn Đình, Tiết Phương chỉ cười với Trần Thiên Minh nói: "Cảm ơn anh đã đưa bà xã của tôi trở về".

ĐM, xem thường tao? Hay là nghĩ tao chiếm tiện nghi của vợ mày? Trần Thiên Minh trong lòng thầm mắng. Nhưng mà nghĩ lại cũng là, nếu như bà xã xinh đẹp của mình cũng thường xuyên ở bên ngoài phóng túng như vậy, tâm lý cũng sẽ không thoải mái. Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh cũng liền tha thứ cho Tiết Phương.

Phạm Văn Đình kéo Tiết Phương tới bên cạnh, sau đó thì thầm bên tai một hồi, sau đó đưa cho hắn một cái túi nhỏ. Cuối cùng, nàng hôn lên mặt Tiết Phương một cái, nói: "Gặp lại, ông xã, chúng em quay về trường học đây".

Tiết Phương bị Phạm Văn Đình hôn một cái, mặt lập tức hồng lên.

"Xem ra, ông xã chị Đình là một người thành thật, nhưng mà, nhìn khuôn mặt đỏ của hắn. ĐM, tại sao da hắn trắng như vậy?" Nghĩ tới đây Trần Thiên Minh nhìn lại màu da cánh tay của mình, hắn liền thở dài một hơi, bản thân lấy lại được một ít sự tự tin.

"Thiên Minh, nhìn ông xã ta làm gì? Không phải là cậu thích nam nhân đấy chứ?" Phạm Văn Đình đùa giỡn nói.

"Tôi làm gì mà thích nam nhân? Tôi muốn thích thì sẽ thích phụ nữ xinh đẹp mà gọi cảm như chị vậy" Trần Thiên Minh thấy Tiết Phương đã đi khuất bóng, hắn cũng lớn mật trêu chọc Phạm Văn Đình.

"Cậu thôi đi, cậu sẽ thích phụ nữ như tôi sao?" Phạm Văn Đình nũng nịu nói.

"Đương nhiên rồi. Chị Đình, không ngờ ông xã chị không tôi cũng cao lớn, đẹp trai như tôi vậy" Trần Thiên Minh tự đề cao ngoại hình của mình lên một chút.

"Được rồi, không cần khen ông xã tôi, chúng ta nhanh trở về, thời gian cũng không còn sớm" Phạm Văn Đình xem đồng hồ, thúc giục Trần Thiên Minh.

"Được, lên xe, chúng ta trở về" Trần Thiên Minh thấy Phạm Văn Đình đã ngồi trên xe của hắn, trong lòng lại thêm cao hứng. Không thể nghĩ ngờ Phạm Văn Đình ngồi xe máy như vậy, một lúc sau lại có thể chiếm tiện nghi, không được dùng tay sờ, dùng lưng động động chạm chạm cũng là không tồi. Nghĩ vậy, Trần Thiên Minh dâm dăng cười thầm không ngớt.

"Đến rồi, chị Đình" Trần Thiên Minh chạy xe đến trước phòng Phạm Văn Đình, lúc đến nơi còn không quên cố ý phanh lại một cái, song phong đầy đặn của Phạm Văn Đình lại đập vào lưng hắn.

"Oa" Một cảm giác mềm mại từ sau lưng truyền tới, làm cho Trần Thiên Minh sáng khoái không thôi.

"Thiên Minh, là cậu cố ý" Phạm Văn Đình đã xuống xe lấy tay che ngực tức giận nói. Nhưng mà bất kể nàng che chắn như thế nào thì bây giờ đã không còn tác dụng, bởi vì cái không nên va chạm cũng đã chạm.

"Không có, tôi chỉ muốn dùng xe thôi, mới phanh lại, không phải cố ý" Trần Thiên Minh cũng xuống xe, cười nói.

"Hừ, đầu tiên là gõ vào nơi đó của tôi, giờ đây lại cố ý phang đụng vào nơi nào, cậu là một tên sắc lang" Phạm Văn Đình vừa nói vừa đưa tay muốn gõ lên đầu Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh nhanh nhẹn tranh né, vừa cười vừa nói: "Chị Đình, chị không thể gõ tôi đâu".

Đối với điều này, Trần Thiên Minh rất tự tin, hắn có thể nhìn Phạm Văn Đình ra tay, sau đó trốn tránh.

"Phải vậy không? Vậy thử xem xem, tôi có thể gõ trúng cậu hay không" Phạm Văn Đình vừa nói vừa hướng Trần Thiên Minh đánh tới. Không biết vận khí của nàng tốt hay là vì nguyên nhân nào khác, Trần Thiên Minh tránh như thế nào cũng nằm trong dự liệu của nàng.

"Cốp" Một tiếng, đầu Trần Thiên Minh đã bị Phạm Văn Đình gõ nhẹ.

"Thế nào? Tôi có thể gõ trúng rồi" Phạm Văn Đình nói xong, liền mỉm cười đi vào phòng mình, sau đó đóng cửa.

Trần Thiên Minh nghĩ lại, thế nào cũng nghĩ không ra tại sao Phạm Văn Đình lại có thể gõ trúng đầu mình, lần trước bọn Tóc Xù mấy người cùng đánh

mà không thể đánh trúng mình, giờ đây tại sao lại...?

ĐM, có lẽ chính mình có ý để nàng gõ trúng. Trần Thiên Minh tự mình giải thích. Có thể mình không đành lòng để nàng gõ không trúng mình, động tác mới chậm lại! Nghĩ tới đây, Trần Thiên Minh ngồi lên xe máy của mình, quay về kí túc xá của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 95: QUÁ MỆT MỎI?

Sau một ngày bận rộn ở khách sạn, Trần Thiên Minh về đến nhà. Tháng này khách sạn tổ chức sinh nhật một muốn chết, tết nguyên đán sắp đến, tất cả mọi người đều nhân cơ hội này mời com khách, xã hội lúc này là như thế, phải có quan hệ tốt với cấp trên trong cơ quan, bất kỳ lý do gì cũng được sử dụng cho mục đích này.

Thế nhưng người bạn đồng học do Trương Lệ Linh mời tới cũng làm việc rất tốt, cô cũng học chuyên ngành quản lý khách sạn ra, cô quản lý khách sạn rất hiệu quả, hần cũng thấy thoải mái khi tồn kém thêm. Nhưng việc làm ăn của khách sạn gần đây cũng rất tốt, không gian yên tĩnh của các phòng ăn đã thu hút nhiều khách hàng đặt com.

Tại khách sạn vào đêm ba mươi tết âm lịch, có mười lăm bàn ăn được đặt trước. Xem ra năm nay việc kinh doanh của hần lại phát tài.

Nghĩ đến đây, Trần Thiên Minh cao hứng cười, hần ném chìa khóa lên bàn, tiện thể hần nằm ngay trên giường, đèn cũng không bật.

"Ai?" Trần Thiên Minh ngay lập tức nhảy xuống giường, mới rồi hình như hần chạm phải một người đang ngủ trên giường.

"Thiên Minh, em về rồi à?" Người đó bật đèn ở đầu giường hần.

Trần Thiên Minh nhìn lại, thì ra đó là Yến tỷ: "chị, là chị, em cứ tưởng là ai? Muốn như vậy chị chưa đi ngủ à?" Trần Thiên Minh bối rối hỏi.

"Chị chờ em, chị thấy muộn mà em vẫn chưa về, không biết em đã ăn com chưa? Chị ngồi chờ ở phòng em, mệt quá chị nằm một chút không ngờ lại ngủ quên" Yến tỷ dụi dụi hai mắt, ngượng ngập trả lời.

"Chị, em đã ăn ở khách sạn rồi".

"Ồ, chị quên là em còn có khách sạn" Yến tỷ vỗ vỗ đầu, cười.

"Chị" Trần Thiên Minh nuốt nước bọt nhìn Yến tỷ, vì cô vừa nằm ngủ trên giường nên quần áo sộc xệch, hần nhìn thấy cả áo ngực của cô lộ ra ngoài.

"A" Yến tỷ phát hiện xuân quang của mình lộ ra, cô vội lấy tay khép chặt cổ áo.

Mặc dù cô cùng hần đã từng có quan hệ thân mật, nhưng cô chưa cho hần nhìn thấy chỗ đó, tình cảnh này làm cô xấu hổ.

"Chị, em muốn..." Yến tỷ sớm đã khơi dậy dục hỏa của Trần Thiên Minh, hần không đắn đo suy nghĩ gì nữa, thời gian gần đây, hần đã phải khổ sở kiềm chế, hạnh phúc nào cũng phải do hai bàn tay đoạt lấy, hần quyết định chính hần phải tự mình đoạt lấy.

"Em, em mệt mỏi rồi, không nên" Sự vuốt ve của Trần Thiên Minh Yến tỷ vô lực chống đỡ.

Mỗi lần để cho Trần Thiên Minh vuốt ve, Yến tỷ đều có một loại cảm xúc không kiềm chế được, nếu như không phải đến lúc cuối cùng lý trí của cô đã ngăn cản Trần Thiên Minh thì e rằng cô đã trao hết cho hần rồi.

Nhưng Yến tỷ cũng biết cô không thể cứ kim nén mãi được, nếu Trần Thiên Minh không nghe cứ làm tới thì cô cũng không thể không chế nổi bản thân mình nữa.

"Em không mệt" Trần Thiên Minh vừa sờ soạng Yến tỷ vừa thờ hỏn hển nói. Thời gian gần đây hần rất ít khi gặp Yến tỷ ở nhà, lúc hần ở nhà thì Yến tỷ đi làm, lúc Yến tỷ ở nhà thì hần đi dạy ở trường hoặc mắc công chuyện bên ngoài.

Nơi đó của Yến tỷ lớn hơn, đầy đặn hơn so với trước. Trần Thiên Minh lúc này không để tâm đến gì nữa, hần chỉ muốn Yến tỷ, chỉ muốn hảo hảo hưởng thụ Yến tỷ.

Hà Đào không phải đã nói hần do dự thiếu quyết đoán sao? Vậy bắt đầu từ hôm nay hần sẽ không ôn nhu nữa, bất kỳ người phụ nữ hần thích hần sẽ không buông tha cho họ. Thời cổ đại ai mà không có tam thê, tứ thiếp, Vi Tiểu Bảo không phải cũng có nhiều nữ nhân sao? Đây là giấc mơ của đàn ông, một giấc mơ ai cũng muốn thành sự thật. Trần Thiên Minh hần có quyền mơ mộng không? Có lẽ có, vì vậy hần mơ ước có được nhiều phụ nữ.

Mà còn muốn sinh nhiều hài tử, mẹ hần chẳng phải suốt ngày nói phòng của hần không có hơi người sao? Ha, đến lúc đó ta nghĩ mẹ nhìn đâu cũng thấy khí người.

Kế hoạch sinh đẻ, ta x! cái gì gọi là sinh đẻ kế hoạch, ta không có kế hoạch sao? Ta có, ta có một kế hoạch vĩ đại. Sinh đẻ kế hoạch là dành cho người nghèo, ý muốn nói cho họ biết nghèo thì không được đẻ nhiều như vậy nếu không thì sẽ càng nghèo thêm.

Nhưng đối với người giàu mà nói thì không có nhiều ảnh hưởng, hần có thể nuôi tới hai mươi người cũng không thành vấn đề. Bây giờ có tiền thì có thể xui khiến ma quỷ, kế hoạch sinh đẻ cũng không ngăn được hần.

Trần Thiên Minh càng nghĩ càng vui vẻ, tay hần càng không muốn dừng lại, hần nhất định đêm nay phải công chiếm Yến tỷ, cái vật bên dưới của hần rất khó chịu, nếu hôm nay không được giải tỏa, ngày mai hần sẽ phải đi mua một cái bao an toàn để bao chỗ đó của hần lại.

Yến tỷ thấy Trần Thiên Minh không có ý dừng lại, cô biết hần ý tứ của hần, cô đỏ mặt, bàn tay cô đưa ra cầm lấy vật cứng rắn phía dưới Trần Thiên Minh, cô muốn dùng tay giúp hần giải quyết vấn đề giống như những lần trước.

Vật phía dưới của Trần Thiên Minh đã bị Yến tỷ nắm lấy, hần càng hưng phấn, một tay hần bóp chặt lấy ngực nàng, tay còn lại thì vuốt ve phong đồn vênh cao của cô.

Yến tỷ khẽ cắn môi, hình như hôm nay Trần Thiên Minh đã nổi điên, động tác mạnh mẽ của hần làm cho cô đau, thế nhưng hành động của hần lại gây cho cô một cảm giác mà cô không muốn hần ngừng lại.

Cô bắt đầu nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve cây thiết côn phía dưới của Trần Thiên Minh. Mặt khác dục hòa của cô cũng bốc lên dưới sự vuốt ve của Trần Thiên Minh, tay của cô chuyển động càng lúc càng nhanh hơn.

Giờ đây Trần Thiên Minh không thể buông Yến tỷ ra được nữa, dù cho tòa nhà này có sụp đổ thì hần cũng không dừng lại, hần trước tiên phải tiêu trừ dục hòa trong hần, cho dù tan xương nát thịt hần cũng cam lòng.

Tay Trần Thiên Minh như gắn vào chỗ trơn, mượt và mát lạnh của Yến tỷ làm cho hần có một cảm giác cực kỳ hưng phấn.

"Không, không được" Yến tỷ phát hiện bàn tay Trần Thiên Minh luồn tới áo ngực, ôm lấy bộ ngực của cô, cô cảm thấy xấu hổ nhưng lại không phản kháng được vội kêu lên.

"Chị, em muốn" Trần Thiên Minh rút bàn tay đang vuốt ve cặp nhũ hoa của Yến tỷ ra.

Yến tỷ vừa nghe Trần Thiên Minh nói thế, cô vội buông bàn tay phía dưới ra, cô cầm lấy tay hần.

Nhưng Trần Thiên Minh vẫn không thỏa mãn, dục hòa xâm lấn, tay hần bắt đầu lần mò xuống phía dưới của Yến tỷ, sau cùng hần cũng tìm thấy nơi thần bí nhất của cô.

"Thiên Minh, không được" Lúc này Yến tỷ đã tỉnh táo, cô giữ chặt tay Trần Thiên Minh.

"Chị, em mặc kệ, em muốn chị, chị chiều em đi, em không chịu được nữa rồi" Trần Thiên Minh thờ phỉ phò nói.

Yến tỷ nhìn bộ dạng khổ sở của Trần Thiên Minh mà không đành lòng, cô chậm rãi buông tay ra. Cô nghĩ Trần Thiên Minh đã trưởng thành, chính cô cũng yêu hần, cô thấy hạnh phúc khi trao lần đầu tiên của cô cho hần. Nếu sau này cô lấy người khác thì cô cũng không hối tiếc về chuyện này, dù sao thì lần đầu của cô cũng phải trao cho người cô yêu thương.

Trần Thiên Minh thấy Yến tỷ buông tay ra, hần vội vàng cởi bỏ quần áo của Yến tỷ, hần cũng cởi toàn bộ quần áo của hần vắt dưới giường, sau rồi hần hướng cây thiết côn của hần tới chỗ rậm rạp ướt át của Yến tỷ.

"Đau" Yến tỷ bật kêu lên khi Trần Thiên Minh bắt đầu xâm nhập.

Trần Thiên Minh nghe Yến tỷ kêu vội dừng lại, lát sau hần lại chậm rãi tiến vào, Yến tỷ lúc trước vừa kêu đau đớn, nhưng giờ đây có lẽ cô đã quên cảm giác đau đớn đó, động tác của cô phối hợp với Trần Thiên Minh càng lúc càng nhanh, càng mạnh mẽ.

CHƯƠNG 96: LƯU MỸ CÀM CÓ THAI

"A!" Trần Thiên Minh thở ra một hơi rất cục ngã vào Yến tỷ trên người.

Lúc này đây hần chưa dùng tới Hương Ba Công bắt quả hần vẫn là đem Yến tỷ làm hai lần ** sau mới bắn ra bản thân dục hỏa không thể tưởng được chính mình không cần công cũng mạnh như vậy. Nghĩ vậy Trần Thiên Minh âm thầm cao hứng.

"Tỷ đau không?" Trần Thiên Minh cẩn thận cánh thấp hỏi han.

"Đương đương đột nhiên đau nguoi vừa rồi liệu mạng địa dùng sức tuyệt không thương yêu ta."

Yến tỷ trắng Trần Thiên Minh liếc mắt một cái hồn dỗi nói.

Nói ta? Vừa rồi là ai để cho ta mạnh mẽ điểm? Trần Thiên Minh ở trong lòng oan uổng địa kêu bắt quá mặc dù là nghĩ như vậy hần còn là phi thường quan tâm Yến tỷ nữ nhân lần đầu tiên đều là thương yêu. Nay tại hần đọc thư thời điểm cũng đã biết.

"Na Na này chán đơn..." Trần Thiên Minh nhìn sàng đan một đồ sẫm làm khó nói. Như vậy cái chán đơn để hần đi tắm nhất định là tắm không sạch sẽ nếu tắm không sạch sẽ vậy sẽ làm khôn khéo mẹ ngay lúc đó và vân vân.

"Ta ta lấy đi tắm đi sao nguoi bản thù bản cước." Yến tỷ cười cười nàng rót cục có thể giấu cột một lần Trần Thiên Minh. Nàng vừa nói vừa giỡn dựa lấy.

"Ồi!" Yến tỷ nhỏ giọng địa kêu một tiếng.

Trần Thiên Minh vội đỡ lấy Yến tỷ nhỏ giọng nói "Làm sao vậy? Tỷ."

"Đều là nguoi này tôi gia hóa làm hại." Yến tỷ hồng nghiêm mặt trừng mắt nhìn Trần Thiên Minh liếc mắt một cái "Ta ngồi một chút là được rồi."

Trần Thiên Minh vừa nghe Yến tỷ nói như vậy vội ôm nàng tại bên giường ngồi. "Tỷ ta sẽ phụ trách ta sẽ cả đời đối với nguoi tốt."

"Thiên Minh tỷ không cần nguoi phụ trách nguoi đi tìm nguoi vị kia đồng sự Hà lão sư đi sao nàng cùng với nguoi rất xứng." Yến tỷ cười cười nói. Tuy rằng Yến tỷ chưa giống như không cần bộ dáng nhưng nàng sau khi nói xong trong lòng của nàng hết cách địa tê rần.

Cái gì? Lại là một cái không cần phụ trách? Ta rốt cuộc đi cái gì vậy? Trần Thiên Minh vừa nghe Yến tỷ cũng làm cho hần không cần phụ trách giật mình địa mở to hai mắt. Không được ta là nam nhân ta tác chủ ta định đoạt ta chẳng những phải chịu trách nhiệm muốn toàn bộ phụ trách đem các nguoi đều phụ trách.

"Tỷ ta phải có tỷ." Trần Thiên Minh ôm sát Yến tỷ.

"Cái gì? Nguoi muốn cho ta đương tình nhân của nguoi?" Yến tỷ giật mình nói.

Trần Thiên Minh vừa nghe Yến tỷ hiểu lầm ý tứ của hần đang muốn giải thích nhưng Yến tỷ lại nói tiếp "Ta ta là không có vấn đề lại là kia Hà lão sư chịu không? Có thể tính là gạt nàng nhưng hóa là bao không được gạt." Hiện tại Yến tỷ cũng muốn mở cùng với đề oa gả cho một cái nàng không thích nguoi còn không bằng ở sau lưng đi theo Trần Thiên Minh dù sao nàng là không câu cái gì danh phận tài năng ở Trần Thiên Minh bên người nàng tự thỏa mãn.

"Tỷ ta sẽ xử lý bắt quả như vậy rất ủy khuất nguoi." Trần Thiên Minh ôn nhu địa sờ một lần Yến tỷ mặt sau đó lại nhẹ nhàng mà hôn nàng xuống. Yến tỷ hay giống như trước đây sự tình gì đều sủng ái hần từ nào đó hần.

"Thiên Minh có thể cùng nguoi cùng một chỗ tỷ tự cảm thấy mỹ mãn những thứ khác tỷ tự không có gì." Yến tỷ tại Trần Thiên Minh thân phủ hạ lại mềm xuống.

"Tỷ nguoi thật tốt." Trần Thiên Minh không thể tưởng được sự tình dễ dàng như vậy giải quyết. Hần nhìn thần tình cười - quyến rũ Yến tỷ trong lòng không khỏi một động thủ lại sờ lên Yến tỷ cặp mông.

"Thiên Minh nguoi đừng..." Yến tỷ đẩy ra Trần Thiên Minh tay "Đã trễ thế này thả ta kia còn có chút thương yêu ta còn muốn gột rửa kia chán đơn đâu!" Không thể tưởng được Trần Thiên Minh mạnh như vậy hoàn hảo không phải mình đối phó hần nếu không chính mình thật là ăn không tiêu.

Yến tỷ nói xong chậm rãi đứng lên cầm chăn đơn uốn éo uốn éo địa đi ra ngoài.

Trần Thiên Minh mới vừa lên hoàn khóa nằm ở trên giường điện thoại tay của hần tự vang lên. Hần cảm lên vừa thấy là Hà Đào A chẳng lẽ Hà Đào tha thứ hần suy nghĩ hần?

"Uy Hà Đào sao?" Trần Thiên Minh vừa tiếp xúc với mở điện nói tự ôn nhu nói. Không phải là Hà Đào đã xảy ra chuyện gì đi sao cùng nhau đến nơi đây Trần Thiên Minh tâm vừa khản trương. Tuy rằng hắn vẫn phải người giám thị lấy Diệp Đại Vi nhưng có một việc không nhất định phải Diệp Đại Vi chính mình làm. Tỷ như nói bắt cóc, giết người... Trần Thiên Minh hiện tại lại là càng nghĩ càng sợ Hà Đào gọi điện thoại cho hắn nhất định là có chuyện tìm hắn.

"Trần Thiên Minh người cho ta lại đây." Trong điện thoại di động vang lên Hà Đào kia hung ba ba thanh âm.

Qua tới? Kia thuyết minh Hà Đào là ở gian phòng của nàng kia thuyết minh nàng bây giờ là không gặp nguy hiểm nàng kia gọi hắn qua tới rốt cuộc là chuyện gì đâu?

Vừa rồi nghe nàng kia hung ác giống như muốn đem hắn ăn như vậy thanh âm nhất định là hắn đắc tội Hà Đào. Nhưng hắn này đoạn thời gian không có cùng với Hà Đào nói chuyện nhiều a.

Chẳng lẽ không nói chuyện cũng sẽ đắc tội nàng? Ai nữ nhân thật là khó hiểu tốt nhất cũng là không cần sai sai qua đoán đi thật là đem nàng yêu.

"Hà Đào ta vào được." Trần Thiên Minh vừa nói vừa đi tiến vào Hà Đào phòng. Hà Đào hay ngồi ở trước bàn làm việc ghé trên một thân trắng nõn kiện mỹ quần áo đem thân hình của nàng vẽ bề ngoài đắc có lỗi có lỗi từ từ lần trước hắn và Hà Đào chân chính thân mật tiếp xúc sau cũng rất suy nghĩ lại một lần nữa có được nàng.

Nhưng ngay lúc đó đang nhìn tức giận hướng thiên địa nàng Trần Thiên Minh đành phải dè xuống phía dưới dục hòa.

"Người người có chuyện gì không?" Trần Thiên Minh thật cẩn thận hỏi han gần như vậy địa phương chính cách lấp kín tường chỉ cần kêu lên một tiếng có thể nghe được về phản gọi điện thoại sao?

"Ta ta cho người biết này bại hoại Mỹ Cầm có!" Hà Đào tức giận đến chỉ vào Trần Thiên Minh cái mũi mắng giống như hiện tại có khi là nàng nàng muốn tìm Trần Thiên Minh tính toán sổ sách.

Có? Trần Thiên Minh lừa gạt. Chính là thảng trước cái kia lần? Vì cái gì Hà Đào không có đâu?

A hắn nghĩ tới cuối cùng hắn tinh hoa là xuất tại Mỹ Cầm trên người. Không thể tưởng được dễ dàng như vậy ở giữa thường sớm biết rằng lúc ấy cũng cấp Hà Đào một chút như vậy không phải vẹn toàn đôi bên sao? Nghĩ vậy Trần Thiên Minh tự hỏi hận vô cùng.

"Người đang suy nghĩ gì? Có phải hay không muốn trốn tránh trách nhiệm?" Hà Đào thấy Trần Thiên Minh không ra tiếng cho là hắn không nghĩ nhận nợ tức giận đến đứng lên cầm lấy trên bàn thư hung hăng địa đập vào Trần Thiên Minh trên người.

"Ta ta cũng không nói gì không tiếp thu trách nhiệm a!" Trần Thiên Minh cùng ôm chầm Hà Đào nhẹ nhàng mà nói.

"Người này bại hoại mau thả ta ra." Hà Đào gãy dựa lấy phải rồi khỏi Trần Thiên Minh ôm tuy rằng như vậy ôm làm cho nàng phi thường lưu luyến.

"Ta không để ai bảo người đánh ta Hà Đào ta không cho người rời đi ta." Trần Thiên Minh đem Hà Đào ôm càng chặt hơn.

"Người không cần ảo tưởng mau đi giải quyết Mỹ Cầm chuyện đi sao một cái vị hôn nữ nhân xuất hiện chuyện như vậy thật là phiền toái nếu như là ta cũng không biết như thế nào làm!" Hà Đào nhẹ nhàng mà đẩy ra Trần Thiên Minh "Mỹ Cầm gia ngay tại trấn bên Lưu gia thôn người biết không?"

Trần Thiên Minh gật đầu Lưu gia thôn hắn biết trước kia đi qua nhà này tìm hiểu cách trường học không xa.

"Vậy người mau đi đi nàng vừa rồi gọi điện thoại cho ta nói nàng không biết như thế nào cho phải nàng hiện tại tại nhà của nàng." Hà Đào thương tâm nói. Xem ra từ hiện tại bắt đầu Trần Thiên Minh như muốn chân chính địa cách nàng tới hắn sẽ tốt đẹp cảm cùng một chỗ.

Trần Thiên Minh nói "Tốt lắm ta đi trước nàng vậy người chờ ta trở lại." Trần Thiên Minh nói xong liền đi ra ngoài vừa rồi hắn ôm Hà Đào chỉ biết nàng đối với hắn là phi thường địa không tha xem đi hắn nhất định sẽ đem Hà Đào muốn làm ước lượng.

Cái gì là nam nhân đây là nam nhân!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 97: THĂM NHÀ

Trần Thiên Minh mua một ít hoa quả trên đường lái xe tới Lư gia thôn.

Khoảng thời gian qua vì khá bận rộn, hắn cũng không sợ bị người khác đề ý, để thuận tiện quay về khách sạn và công trường hắn thường lái xe đi làm.

Hắn nghe Hà Đào nói hai ngày nay Mỹ Cẩm thấy không thoải mái nên xin nghỉ phép ở nhà, nói không thoải mái kỳ thật do cơ thể không được khỏe.

Trần Thiên Minh tới Lư gia thôn, hắn hỏi thăm một người nhà của Lư Mỹ Cẩm, người đó chỉ đường cho hắn. nhà Lư Mỹ Cẩm là một ngôi nhà cũ lợp ngói, hình như hắn đã nghe người khác nói mấy năm trước cha của Mỹ Cẩm qua đời, cô chỉ còn mẹ, cô là chị cả, dưới cô còn một em gái đang học trung học, một em trai đang học sơ trung, tất cả đều dựa vào tiền lương của cô, cuộc sống của cô cũng khá vất vả.

Trần Thiên Minh xuống xe, lấy từ trong xe một đồng lớn hoa quả và thực phẩm dinh dưỡng đi về phía cổng nhà Mỹ Cẩm. Trước cổng nhà cô có một phụ nữ chừng năm mươi tuổi đang dọn dẹp có lẽ đó là mẹ Mỹ Cẩm.

"Cháu chào cô, đây có phải nhà Mỹ Cẩm không?" Trần Thiên Minh lễ phép hỏi thăm. Người này có thể là nhạc mẫu tương lai của hắn, sao hắn lại không cẩn thận chứ?

"Cậu là? Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Trần Thiên Minh rồi bà lại nhìn đồ đạc nơi tay hắn, cuối cùng bà liếc nhìn cái xe phía xa.

"Cháu là đồng nghiệp của Mỹ Cẩm, cháu nghe nói cô ấy không khỏe nên đến thăm" Trần Thiên Minh cười nói.

Người phụ nữ vừa nghe Trần Thiên Minh nói như vậy, ánh mắt bà rạng ngời giống như thấy bình minh trong đêm đen. Bà gọi vào trong phòng:" Mỹ Cẩm, đồng nghiệp của con tới tìm con"

"Mẹ, ai vậy?" Từ bên trong truyền ra âm thanh của Mỹ Cẩm, rồi tiếng bước chân mỗi lúc một gần:" Là anh?" Lư Mỹ Cẩm thấy Trần Thiên Minh, cô lẳng lặng bảo hắn:" Vào nhà ngồi đi"

Trần Thiên Minh vội đưa những vật đang cầm ở tay cho mẹ Mỹ Cẩm, hắn nói:" Cô, cháu lần đầu tới đây, cháu không biết mua gì, cô đừng cười chê cháu"

Mẹ Mỹ Cẩm nhìn một đồng lớn quả trong tay Trần Thiên Minh, bà mặt mày hớn hờ nói:" Thầy giáo, thầy không nên khách khí, đến thăm Mỹ Cẩm là được rồi, lại còn mua nhiều quà thế?"

"Không nhiều lắm, không nhiều lắm" Trần Thiên Minh đặt gói quà xuống rồi đi theo Mỹ Cẩm. hắn cùng đi vào phòng của cô, cô hỏi hắn, giọng oán giận:" Anh tới nhà em làm gì?"

"Đến gặp em" Trần Thiên Minh nhìn khuôn mặt tiều tụy của Lư Mỹ Cẩm hắn không khỏi đau lòng.

"Không phải em đã nói sau này anh đừng tới tìm em sao?" Lư Mỹ Cẩm ngồi ở cạnh giường, cúi đầu nói.

"Không phải em không thoải mái sao? Anh đến thăm em" Trần Thiên Minh cũng ngồi ở cạnh giường, mỉm cười với cô. Hắn nhìn quanh căn phòng của cô, căn phòng rất đơn sơ, xem ra tất cả tiền lương của cô dùng cho gia đình.

"Vậy bây giờ anh đã gặp được em, anh có thể quay về " Lư Mỹ Cẩm nói mà không nhìn Trần Thiên Minh.

"Anh không vội, anh muốn ở lại" Trần Thiên Minh hắn hôm nay đã quyết định việc này

"Anh mau đi" Lúc này tâm trạng Mỹ Cẩm bấn loạn, cô ước gì Trần Thiên Minh mau ra khỏi nhà cô. Trước kia cô đã nói không cần Trần Thiên Minh chịu trách nhiệm, cô bây giờ rất bối rối khi phải nói với Trần Thiên Minh rằng cô có hảo sự.

"Anh biết em có"

"Sao anh lại biết?"

"Hà Đào nói cho anh biết"

"Là cô ấy. Em, em sẽ giải quyết, anh đi đi, em không muốn anh chịu trách nhiệm" Lư Mỹ Cẩm cắn răng, cô tàn nhẫn nói với Trần Thiên Minh.

"Em giải quyết như thế nào? Trần Thiên Minh hỏi.

"Em....." Lư Mỹ Cẩm không thốt nên lời.

Kỳ thật cô cũng không biết giải quyết cách nào, nếu bỏ đi thì cô chỉ tốn ít tiền nhưng cô lại không nỡ. Không bỏ đi, sao cô có thể đối mặt với đồng nghiệp ở trường và bản thân cô cũng không có tiền để nuôi dạy đứa bé.

"Mỹ Cẩm, em không phải sợ, anh sẽ chịu trách nhiệm" Trần Thiên Minh vừa nói vừa ôm Mỹ Cẩm vào lòng, một cô gái mà lại có chuyện đó, rõ ràng cô

đã chịu áp lực rất lớn.

"Ô, ô" Mấy ngày nay tâm trí Mỹ Cầm hỗn loạn, lúc này có vẻ cô đã tìm được chỗ dựa của đời mình, cô ngã vào lòng hân khóc như mưa như gió.

Sau một lúc, Trần Thiên Minh vỗ nhẹ bả vai Mỹ Cầm, khẽ nói: "Không có việc gì hết, em không phải sợ, tất cả đã có anh, em yên tâm"

"Thế còn Hà Đào thì sao?" Lúc này Mỹ Cầm đã tỉnh táo, cô hỏi hân.

"Tất cả đi theo anh, được không? Dù sao anh đã quyết định, anh sẽ không từ bỏ một ai trong các em, anh có thể chu cấp được tất cả bọn em" Trần Thiên Minh sợ Luru Mỹ Cầm không đồng ý, hân thận trọng nói với cô.

"Anh, anh muốn có một kết cục hoàn hảo, hiện tại anh có bao nhiêu tiền? Luru Mỹ Cầm thất kinh khi nghe Trần Thiên Minh nói hân muốn có tất cả các cô.

"Anh cũng không tính toán nhưng anh ước chừng khoảng một ngàn vạn" Trần Thiên Minh suy nghĩ rồi nói.

"Nhiều như vậy?" Luru Mỹ Cầm giật mình.

"Đúng vậy nên anh mới dám nói như vậy" Có tiền có khác, Trần Thiên Minh thấy cách nói chuyện của hân cũng khác trước.

"Có phải người có tiền đều muốn có nhiều phụ nữ?" Luru Mỹ Cầm không phục hỏi hân.

"Không phải, ít nhất anh không giống bọn họ, anh yêu bọn em" Trần Thiên Minh lắc đầu phản đối ý kiến của Mỹ Cầm.

"Vậy Hà Đào có đồng ý không?" Trong hoàn cảnh hiện tại Luru Mỹ Cầm thấy không có sự chọn nào tốt hơn, hơn nữa cô cũng muốn đi theo Trần Thiên Minh mặc dù cô phải chia xẻ hân cùng với người phụ nữ khác.

"Anh sẽ giải quyết, việc chính bây giờ là chuyện của em, anh sẽ có cách, em không nên lo lắng" Trần Thiên Minh vừa vỗ nhẹ vai Mỹ Cầm vừa an ủi cô.

"Được dù sao anh cũng đã quyết định, học kỳ này cũng không sợ lắm, sắp đến kỳ nghỉ rồi.

Tuy nhiên cũng rất nhanh đến học kỳ tới, mọi người có thể phát hiện ra" Luru Mỹ Cầm lo lắng nói.

"Đừng sợ, anh sẽ thu xếp" Trần Thiên Minh nhẹ nhàng vuốt bụng Mỹ Cầm, hân hạnh phúc nói: "Anh có con rồi, hạnh phúc quá"

"Anh có con? Không nên vui vẻ quá. Thiên Minh, nói thật em cũng không nỡ từ bỏ đứa con trong bụng" Luru Mỹ Cầm cũng vuốt bụng của cô.

"Buổi chiều anh sẽ đưa em đến bệnh viện kiểm tra" Trần Thiên Minh vừa nói hân vừa đi chuyển bàn tay hướng lên trên, nhẹ chạm vào xxx của Mỹ Cầm, mặc dù xxx của cô bé hơn so với của Yến tỷ, nhưng khi vuốt ve cũng thấy rất co dãn, làm cho chỗ bên dưới của hân lại dựng lên.

Sau một hồi Mỹ Cầm nhẹ nhàng đẩy tay Trần Thiên Minh ra: "Không nên lộn xộn, không biết có ảnh hưởng gì đến cái thai không?" Luru Mỹ Cầm không thể ngăn Trần Thiên Minh, bàn tay hân đã mò xuống phía dưới của cô làm cho cô cũng thấy rạo rức nhưng bây giờ không phải là lúc cho chuyện đó.

"Đừng, anh không thể lộn xộn" Trần Thiên Minh gạt đầu, hân thiếu chút nữa đã quên đứa bé trong bụng Mỹ Cầm, không thể loạn động nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai khí.

Trần Thiên Minh móc tiền từ trong túi ra: "Mỹ Cầm, đây là hai vạn, em đang mang thai, em phải chú trọng tăng thêm dinh dưỡng, hơn nữa em còn phải lo cho gia đình nữa, em không nên tiết kiệm

Bạn đang đọc truyện *Luru Mạnh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 98: CON CÒN NHỎ

"Em không muốn cầm tiền của anh, Thiên Minh, anh biết rõ là do em yêu anh nên em mới ở cùng với anh, em không tham tiền của anh" Luru Mỹ Cầm lắc đầu, đẩy món tiền lại cho Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh thấy xúc động khi nghe Luru Mỹ Cầm nói thế. Luru Mỹ Cầm thực là người phụ nữ tốt, bây giờ tìm được người phụ nữ như cô là rất

hiếm

"Mỹ Cầm, anh biết em không tham tiền của anh, nhưng chúng ta là người một nhà, tiền của anh cũng là tiền của em, vậy em nhất định cùng anh nói lại chuyện này sao? Hơn nữa thời gian này em không khỏe, không có nhiều thời gian chăm sóc gia đình, số tiền này cũng cần cho họ, em thấy đúng không?" Trần Thiên Minh giải thích nguyên nhân cho Mỹ Cầm, dùng tình cảm lay chuyển ý chí.

"Thiên Minh, anh thật tốt với em" Lưu Mỹ Cầm cảm động khóc.

"Em đã là người của anh rồi, sao anh không tốt với em được chứ?" Trần Thiên Minh tươi cười giúp Mỹ Cầm lau nước mắt. lúc này, cô xinh đẹp như đóa hoa lê làm cho Trần Thiên Minh không khỏi có chút động lòng.

"Anh, anh mới vừa rồi, vẫn chưa đủ sao?" Mỹ Cầm cúi đầu thẹn thùng, đây mới là lần đầu tiên bọn họ thân mật ở cùng nhau trong trạng thái tỉnh táo, lần trước bởi vì Mỹ Cầm uống thuốc nên cô không tỉnh táo.

"Mỹ Cầm, ăn cơm thôi, bảo đồng nghiệp của con đến cùng ăn nào" Mẹ Mỹ Cầm đứng ngoài cửa khẽ gọi, mặc dù rất bé nhưng cả hai có thể nghe rất rõ ràng.

"Mau, mau ngồi ra đi, đừng để mẹ em nhìn thấy" Lưu Mỹ Cầm vội đẩy Trần Thiên Minh đứng lên, bắt hắn ngồi xuống ghế đối diện.

May mắn, mẹ Mỹ Cầm cũng rất lịch thiệp, bà không vào trong, bà chỉ ở ngoài cửa gọi xong là đi ra.

"Ở nhà em ăn cơm rồi hăng đi" Lưu Mỹ Cầm nói với Trần Thiên Minh.

Trần Thiên Minh ngẫm nghĩ rồi gật đầu, dù sao thì quay về trường học cũng không có cơm ăn. Con giận của Hà Đào vẫn chưa tan, cô sẽ không để phần cơm cho hắn.

"Mẹ, đây là thầy Trần ở cùng trường với con, đây là mẹ em" Lưu Mỹ Cầm phát hiện Trần Thiên Minh đến nhà lâu như vậy mà chưa giới thiệu với mẹ.

"Chào cô"

"Thầy Trần, thầy không nên khách sáo, cứ coi đây như nhà mình nha" Lời lẽ của Mẹ Mỹ Cầm giống như hiểu chuyện, bà cũng không phải kẻ ngốc, thầy giáo này ở trong phòng đóng kín cửa cùng con gái bà lâu như vậy mới ra, mối quan hệ của hai người nhất định không bình thường, xem ra tướng mạo tiêu tử này cũng được, lại lái xe đến thăm gia đình bà, chắc chắn là người có tiền.

"Anh ăn đi, em không nói chuyện với anh nữa, em đói rồi" Tâm lý của Mỹ Cầm đã khôi phục, tâm trạng của cô trở lại giống như bình thường. Xem ra bệnh của cô chính là tâm bệnh, giờ đây tâm bệnh đã giải trừ cô lại trở nên bình thường.

"Thầy Trần, thầy không nên để ý, con gái cô là thế đấy" Mẹ Mỹ Cầm nghe cô nói vậy liền trách cứ cô.

"Cô à, cứ gọi cháu là Thiên Minh, cháu không để tâm đâu" Trần Thiên Minh lắc đầu nói.

Mẹ Mỹ Cầm thấy Trần Thiên Minh đến thăm, con gái bà hình như tốt lên, bà vui vẻ nói: "Mỹ Cầm, mẹ thấy hôm nay bệnh của con khá hơn đấy"

"Mẹ, con khỏe mà, ăn xong con sẽ quay về trường, buổi chiều con có giờ dạy" Mỹ Cầm vừa ăn cơm vừa nói.

"Sao? Con không nghỉ ngơi à?" Mẹ Mỹ Cầm nghe thế thấy sốt ruột.

"Con không có việc gì, nghỉ ngơi để làm gì chứ? Sắp đến kỳ thi tốt nghiệp, con phải dạy bù cho học sinh những giờ học bị chậm, con sẽ quay về trường dạy lớp buổi chiều" Lưu Mỹ Cầm lắc đầu.

"Hôm nay em nghỉ ngơi đi, ngày mai anh quay lại đón em về trường" Trần Thiên Minh không muốn Lưu Mỹ Cầm nhanh chóng quay lại giảng dạy, dù sao thì sức khỏe cũng quan trọng hơn.

"Em không sao, anh ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta còn quay về trường" Lưu Mỹ Cầm không nghe, hờn rồi nói.

Mẹ Mỹ Cầm cũng nhìn ra mọi chuyện, giờ đây ánh mắt con gái bà nhìn Trần Thiên Minh giống hệt ánh mắt trước đây của bà nhìn người chồng quá cố. Bà nghĩ, hồngбет rồi, nếu Mỹ Cầm lấy chồng thì ai sẽ chăm lo cho cái gia đình này.

"Các người, Mỹ Cầm, con còn nhỏ, trong nhà vẫn còn người cần con chăm sóc....." Mẹ Mỹ Cầm áp úng nói. Trần Thiên Minh đang ở đây, bà cũng thấy ngượng khi nói thẳng ra.

"Mẹ, con biết mẹ muốn nói cái gì, nói thật con yêu Thiên Minh, con muốn ở cùng anh ấy, mẹ cũng không cần lo lắng, Thiên Minh đã nói rõ ràng anh ấy sẽ quan tâm đến gia đình chúng ta. Đây là một vận, Thiên Minh biểu mẹ" Lưu Mỹ Cầm liếc nhìn người mẹ thích tiền của cô, cô chần chừ một chút rồi nói ra.

Cô cũng không lạ tính mẹ cô, sau khi ba cô qua đời, một mình mẹ cô chèo chống gia đình. Bây giờ cô tốt nghiệp đại học đi làm, mẹ cô muốn cô cùng chăm lo cho gia đình. Dù sao cô cũng còn một em gái và một em trai đang đi học, tiền lương của cô cơ bản là để chu cấp cho gia đình.

"Ôi, Mỹ Cẩm con nói gì vậy, chỉ cần con thích là được, hơn nữa mẹ cũng có hảo cảm với Thiên Minh, con xem cậu biểu bao nhiêu là quà này, mớ tiền này, chúng ta không có lòng dạ nào mà nhận được" Mẹ Mỹ Cẩm vừa nói, tay vừa lên cầm tiền ở trên bàn trước mặt bà.

"Cô à, cô yên tâm, cháu sẽ quan tâm chăm sóc Mỹ Cẩm, cũng sẽ chiều cổ cho cô và gia đình, sau này tiền sinh hoạt trong gia đình, tiền học của hai em Mỹ Cẩm cháu sẽ lo liệu" Lúc này Trần Thiên Minh là người có tiền, ngữ khí khi nói chuyện cũng không giống trước. Hơn nữa tiền bây giờ đối với hắn không là gì cả.

"Thiên Minh, chỉ cần cháu tốt với Mỹ Cẩm là được, nó đã chịu nhiều vất vả cùng với bác, nhưng nó cũng không chịu thua kém, nó phải vừa đi học vừa đi làm kiếm tiền" Mẹ Mỹ Cẩm vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con sẽ không để mẹ phải chịu khổ nữa" Mỹ Cẩm thấy mẹ như vậy cô không chịu được khóc theo. Cả hai dường như đang mơ. Cứ tưởng rằng cô sẽ phải có một khoảng thời gian vất vả nữa, không ngờ cô lại gặp Trần Thiên Minh. Chuyện xảy ra ở quán karaoke lần trước đến giờ không còn là chuyện xấu nữa. đúng là tái ông mất ngựa, nhân họa đắc phúc.

"Cô, cô yên tâm cháu sẽ không để cô phải chịu vất vả nữa" Trần Thiên Minh thấy hai mẹ con khóc, hắn không biết phải làm gì chỉ biết ở bên khuyên nhủ.

"Thiên Minh, có những lời này của cháu là tốt rồi, cô yên tâm giao Mỹ Cẩm cho cháu" Mẹ Mỹ Cẩm lau nước mắt, Mỹ Cẩm có thể lấy một người giàu có là tâm nguyện một đời của bà. Bà mỗi lần đi lễ đều cầu khẩn điều đó nhưng không nghĩ ra nó lại linh ứng giống như đang nằm mơ. Xem ra ngày mai bà phải đi tạ ơn thần thánh mới được.

"Cô, cháu đã nói tiền sinh hoạt hàng tháng của gia đình cô cháu sẽ chu cấp, cô không cần lo lắng" Trần Thiên Minh cảm thấy mẹ Mỹ Cẩm hình như khi nghe đến chữ tiền thì rất vui vẻ.

"Thiên Minh, thế này thì xấu hổ quá" Mẹ Mỹ Cẩm vừa nghe Thiên Minh sẽ chu cấp tiền hàng tháng cho bà, bà cười vui vẻ, gương mặt bà giờ giống như đóa tàn hoa.

"Mẹ, không cần khách khí, chúng con cũng không để mẹ chịu khổ cực nữa. Đây là hai vạn Thiên Minh biếu mẹ, mẹ cầm đi. Thiên Minh chúng ta ăn cơm đi, lát nữa sẽ trở về trường" Lưu Mỹ Cẩm thấy mọi người nói chuyện lâu mà cơm cũng không ăn.

"Cái, cái này....." Mẹ Mỹ Cẩm vừa nói, vừa không khách khí cầm lấy hai vạn, bà cao hứng cười đầy mãn ý.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 99: EM KHÔNG TRÁCH ANH

"Thiên Minh, ngại quá, chúng quy chỉ tại mẹ em sợ đói nghèo, giờ nghe thấy có tiền nên bà hạnh phúc quá" Lưu Mỹ Cẩm đang ngồi trên xe Trần Thiên Minh, cô áy náy nói với hắn. Biểu hiện hôm nay của mẹ cô quá kém, bà thấy một vạn, miệng nói không cần, tay thì lại cầm thật sự hồ thẹn

"Mỹ Cẩm, không sao mà, chẳng phải anh đã nói sao? Anh muốn chiều cổ gia đình em, báo đáp mẹ em là việc phải làm, bà nuôi dưỡng em nên người, anh nghĩ là anh như đang mặc cả vậy" Trần Thiên Minh thấy Mỹ Cẩm lo lắng, hắn đùa vui với nàng.

"Cái gì? Anh đem em ra buôn bán à? Em đánh chết anh" Lưu Mỹ Cẩm nói xong, cô giờ đôi tay trắng như phấn phấn Trần Thiên Minh.

"Đừng, đừng, đừng, anh đang lái xe! Em muốn đánh anh thì anh dừng xe cho em đánh, em đừng làm ảnh hưởng đến việc lái xe của anh, nếu không một xe ba mạng đấy" Trần Thiên Minh kêu lớn.

"Ồ đâu ra mà ba mạng?" Lưu Mỹ Cẩm nói xong, cô đột nhiên hiểu Trần Thiên Minh ám chỉ tới đứa bé trong bụng cô, cô xấu hổ gượng tay lên nhưng sau khi suy nghĩ về vấn đề an toàn, cô không đánh nữa, "Hừ, em không nói chuyện với lưu manh như anh" Lưu Mỹ Cẩm quay đầu sang hướng khác

"Sao em và Hà Đào đều gọi anh là lưu manh?" Trần Thiên Minh lơ đãng hỏi.

"Đúng rồi, Hà đào tha thứ cho anh chưa?" Lưu Mỹ Cẩm hỏi Thiên Minh.

"Chưa" Trần Thiên Minh lắc đầu.

"Vậy chuyện này giải quyết thế nào?" Lưu Mỹ Cẩm băn khoăn: "Mặc dù em không muốn chia sẻ anh với người phụ nữ khác, nhưng đây là số mệnh đó là

ông trời làm cho đồng thời xuất hiện lần xảy ra chuyện đó, cũng có thể ông trời muốn hai bọn em ở cùng nhau. Em không có trách anh, anh lại còn làm nhiều việc cho gia đình em nữa" Lưu Mỹ Cẩm bỗng nhiên nói ra điều cô không muốn nói.

"Không sao, Mỹ Cẩm, anh sẽ giải quyết. Đúng rồi, em cứ nghỉ trưa đi, không cần phải lên lớp buổi chiều, anh sẽ xin phép cho em" Trần Thiên Minh lo lắng đến tình trạng sức khỏe của Mỹ Cẩm.

"Em không sao, ngày mai anh đi cùng em đến bệnh viện ở Huyện thành một chút, anh cũng mau tìm Hà Đào nói chuyện đi. Em chúc anh thành công!" Lần này Mỹ Cẩm đã nói thật lòng, biểu hiện của Trần Thiên Minh ở nhà cô lúc trước làm cô biết Thiên Minh thật lòng với cô, có sự thật lòng của hẳn dù cô phải chia sẻ danh phận cùng người khác cũng không còn quan trọng nữa.

Chỉ trong chốc lát, Trần Thiên Minh lái xe về tới trường. Trần Thiên Minh lái xe thẳng tới trước cửa phòng Mỹ Cẩm, hẳn mở cửa xe và nói với cô: "Anh cùng vào với em".

"Không cần, sau này không có việc gì anh đừng trực tiếp tìm em tránh có lời ra tiếng vào, có việc gì anh cứ gọi điện cho em. Em cũng thế, có gì em sẽ gọi cho anh, ngày mai em sẽ chờ anh ở con đường trước cổng trường" Lưu Mỹ Cẩm muốn an bài mọi việc thật tốt.

Trần Thiên Minh vốn định vào phòng Mỹ Cẩm để cùng cô vui vẻ một chút, hẳn nghe cô nói thế chỉ còn cách gật đầu nói: "Em nghỉ ngơi nhé, có chuyện gì gọi điện cho anh".

Trần Thiên Minh lái xe quay về trước cửa phòng hẳn, hẳn đỗ xe ở khu đất trống. Hẳn xuống xe, đứng đối diện với một người đang đi tới, hẳn ngừng đầu lên thì ra đó là Hiệu trưởng Lý.

"Trần Thiên Minh, xe của cậu à?" Hiệu trưởng Lý nhìn chiếc xe trước mặt, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ, hẳn làm hiệu trưởng nhà trường, tham ô công quỹ cũng chỉ kiếm được hai, ba mươi vạn. Chiếc xe này hẳn có thể mua được nhưng dùng hết cả gia tài để mua xe thì hẳn lại không cam lòng.

"Tôi làm gì có tiền, đây là xe của bạn tôi" Trần Thiên Minh lắc đầu, hẳn không muốn nói nhiều khi đứng trước một con người đáng ghét như ông ta.

"Tôi đã nói anh thì làm gì có tiền mà mua" Hiệu trưởng Lý nghe nói xe này không phải là của Trần Thiên Minh, hẳn hơi yên lòng. Lần trước sau khi ông ta cùng Trần Thiên Minh xảy ra xung đột, ông ta đã đi thăm dò tin tức về Trần Thiên Minh, mặc dù không được nhiều lắm nhưng ông ta cũng biết Trần Thiên Minh và giám đốc khách sạn Không Thiên rất thân thiết.

Trần Thiên Minh liếc nhìn hiệu trưởng Lý, hẳn không nói gì nữa, xoay người đi vào phòng. Hẳn không muốn nói gì với hiệu trưởng Lý dù gì hẳn và ông ta cũng đã không bằng mặt với nhau.

"Thiên Minh, cậu chờ chút" Giọng nói của Hiệu trưởng Lý rất thân thiết giống như Thiên Minh là người của ông ta vậy. Ông ta sau khi biết Thiên Minh rất thân thiết với giám đốc khách sạn Không Thiên nên ông ta cũng không muốn đắc tội với hẳn.

Con người ta là như vậy, người càng nghèo càng không có bản lĩnh, người khác lại càng coi thường. Người có tiền hoặc có quan hệ với người có tiền, người khác sẽ không dám khinh thường nữa. Đây chính là đạo lý cái thiện sợ cái ác.

"Gì vậy?" Trần Thiên Minh dừng bước: "Hiệu trưởng Lý, tôi nói ông biết, đừng động đến tôi. Ý của tôi là ông là tốt với tôi, tôi tốt với ông. Ông dờ dờ với tôi, tôi sẽ không để ông yên đâu" Trần Thiên Minh nghĩ rằng hiệu trưởng Lý lại nghĩ ra trò quỷ gì đối phó với hẳn nên hẳn hung hăng nói với ông ta.

"Thiên Minh, cậu đừng hiểu lầm, lần trước tôi bị Diệp Đại lừa gạt, sau này tôi sẽ không cư xử như vậy với cậu nữa. Cậu, người quân tử không chấp kẻ tiểu nhân mà" Hiệu trưởng Lý cười xu nịnh, ông ta là loại người ba mặt giống như con tắc kè hoa vậy.

"Thôi được, ông không đụng tới tôi thì tôi sẽ không đụng tới ông, còn không thì ông hãy tự nghĩ lấy hậu quả đi" Nói xong Trần Thiên Minh quay đầu đi về phòng.

"Thiên Minh, cậu chờ chút" Hiệu trưởng Lý lại gọi Trần Thiên Minh lại: "Có phải cậu có quan hệ rất thân thiết với giám đốc khách sạn Không Thiên?"

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Trần Thiên Minh nghe hiệu trưởng Lý đề cập đến khách sạn Không Thiên, hẳn đứng lại chờ xem hiệu trưởng Lý nói gì.

"Tôi, cậu, cậu... có thể ưu đãi của khách sạn không? Tôi muốn được hưởng ưu đãi khi đến đó dùng cơm lần tới" Cuối cùng hiệu trưởng Lý cũng nói lý do ông ta đến tìm Trần Thiên Minh hôm nay. Ta còn tưởng có chuyện gì nữa chứ. Giảm giá, cái này cũng có thể, có thể thu hút thêm khách hàng cho khách sạn. Tuy nhiên ta muốn kích động sự thèm khát của ông ta, không thể dễ dàng đáp ứng ông ta. Trần Thiên Minh thầm nghĩ.

"Cũng hơi khó khăn đấy, khách sạn đang làm ăn tốt, giá cả của bọn họ cũng rẻ, họ sẽ không giảm giá đâu" Trần Thiên Minh cố ý làm khó.

"Thiên Minh, cậu nghĩ biện pháp đi" Hiệu trưởng Lý vừa nghe Trần Thiên Minh nói thế, ông ta thấy không thu được lợi ích gì đâm ra sốt ruột.

"Tôi có thể ưu đãi, nhưng thế này chỉ dành cho khách quen thôi, người bình thường không dùng được" Trần Thiên Minh lại vừa khơi gợi sự thèm khát của hiệu trưởng Lý.

"Vậy, vậy cậu cho tôi đi" Hiệu trưởng Lý nghe Trần Thiên Minh nói có thể ưu đãi, ông ta vui mừng ôm Trần Thiên Minh nhảy lên vui sướng.

"Nhưng vẫn còn chút khó khăn" Trần Thiên Minh làm bộ xấu hổ.

"Thiên Minh, cậu cho tôi đi, tôi biết cậu có lòng tốt mà" Hiệu trưởng Lý năn nỉ.

"Thẻ của tôi là loại giảm giá mười phần trăm tôi có thể cho ông, nếu ông không lấy hóa đơn thì khách sạn còn giảm giá nhiều hơn nữa" Trần Thiên Minh làm bộ suy nghĩ một chút rồi mới nói.

Hiệu trưởng Lý nghe Trần Thiên Minh nói không lấy hóa đơn còn được ưu đãi thêm nữa, ông ta cao hứng cười ha hả: "Ha, ha Thiên Minh, cậu sau này có chuyện gì cứ tìm tôi" Nói xong ông ta cầm cái thẻ ưu đãi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 100: CHÚNG TA NGHỈ NGƠI MỘT CHÚT ĐI

Trần Thiên Minh trở về phòng, thở một hơi, Hiệu trưởng Lý thật là loại kỳ đà cản mũi, vô cùng chướng mắt. Bất quá hắn cũng chẳng lo làm gì cho mệt, mất đi một chiếc thẻ ưu đãi lại có thể kiếm về một mối.

Bây giờ hắn chỉ có thể càng kiếm ra nhiều tiền, để có thể trả đủ cho nhân viên, gia đình họ cũng đâu ít người, vì thế lúc này phải liều mạng kiếm tiền.

"Trần Thiên Minh" Hà Đào ở sát vách gọi hắn, dường như nàng đang chờ hắn nên chưa đi ngủ.

"Anh nghe đây." hắn cũng đáp lại.

"Anh qua đây một chút" giọng nói của nàng dường như không nhớ tới sự cố hồi sáng.

Vừa nghe nàng gọi, hắn liền chạy tới, lần trước nàng chỉ gọi đi động, lần này là gọi thẳng, xem ra đã có chút thay đổi, trong lòng hắn vô cùng cao hứng.

"Có chuyện gì sao?" hắn mừng như điên, phóng ra khỏi phòng, cửa phòng nàng đã mở sẵn, liền cao hứng chạy vào, ôn nhu kêu lên: "Hà Đào, anh tới đây".

"Anh tới chỗ của Mỹ Cẩm rồi à?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Rồi" hắn gật đầu.

"Có gặp cô ấy không?".

"Có".

"Rốt cuộc xảy ra cái gì? Anh nói rõ cho tôi biết, gia đình của nàng khó khăn, anh phải có trách nhiệm" Nàng nhìn hắn, buồn bã nói.

"Anh sẽ có trách nhiệm, nhưng mà, Hà Đào, nhưng còn em thì sao?" hắn nhìn thẳng vào mắt nàng nói.

"Tôi... tôi không cần anh lo, anh lo cho Mỹ Cẩm đi, còn cả mối quan hệ với chị họ nữa. Tôi nói cho anh biết, nếu anh ăn hiếp cô ấy, tôi sẽ không tha cho anh đâu".

"Nhưng mà Hà Đào, sao lại là cô ấy, mà không phải là em? Em không phải cũng ở cùng anh đêm đó sao?" Hắn nói ra nghi ngờ, cũng chính là suy nghĩ của hắn. Tốt nhất là có được nàng, cùng hắn kết hôn, có một cuộc sống hạnh phúc.

"Tôi, tôi không có gì, cái...kia của tôi tới" nàng vừa nghe thế, trong lòng chợt quỳnh lên, buột nói ra. Nhưng vừa nói ra liền phát hiện kẻ cho hắn chuyện này thật không phù hợp, vì thế, khuôn mặt liền đỏ bừng.

"Ồ" hắn thất vọng kêu lên một tiếng, đúng là buổi tối hôm đó, sau khi nhảy lên Lưu Mỹ Cẩm cũng bắn hết vào cô ấy mà không bắn vào nàng. Nếu sớm biết thế, mình đã để lại trên người mỗi người một ít, thì bây giờ đã có thể đặc ý ôm cả hai nàng rồi. Hắn lúc này thật vô cùng hối hận.

"Anh xử lý việc này cho tốt nhá, anh đi đi" nàng hướng về phía hắn phát tay.

"Nhưng..."hắn cảm thấy chính muốn nói với nàng rất nhiều, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

"Nhưng nhĩ cái gì? Chẳng lẽ anh vẫn muốn cùng lúc có cả tôi, Mỹ Cẩm và chị họ sao?"

"Đứng, đứng" nghe nàng nói ra tâm ý của mình, hấn liên tục gật đầu. Nàng thật là tốt, hiểu được lòng hấn.

"Trần Thiên Minh, tôi cùng người khác không giống nhau, tôi không thể chia sẻ bạn trai với người khác được. Cho nên, sau này, nếu không có việc thì anh đừng tìm tôi, anh cũng nên tự trọng, đừng quấy rối tôi nữa, việc trước kia coi như quá khứ, tôi muốn một cuộc sống mới" nàng xoay người, lưng hướng về phía hấn.

Trần Thiên Minh nghe Hà Đào nói như vậy, thì rõ ràng là có ý bảo mình về sau không quấy rầy nàng nữa, nàng muốn cuộc sống yên ổn của mình. Hấn đành ủ rũ cúi đầu đi ra khỏi phòng, xem ra mình với nàng chính là hữu duyên vô phận, hấn thương tâm ca thán.

-

Chiều hôm sau, Trần Thiên Minh lái xe chở Mỹ Cẩm tới khách sạn Không Thiên ăn sáng, rồi chuẩn bị tới bệnh viện. Tối qua chị Yến đã dặn mang nàng tới kiểm tra.

"Thế nào? Ăn ngon không?" hấn quan tâm hỏi.

"Ngon lắm!" nàng cười ngọt ngào với hấn, đây là lần đầu tiên nàng được quan tâm như vậy. Mà trước mặt lại chính là người đàn ông của mình, trong lòng nàng như ăn mật ngọt.

"Ngon thì ăn nhiều vào nhé, dù sao nơi này cũng là của anh" hấn nói chuyện như đang dụ dỗ trẻ em.

"Em ăn no lắm rồi" nàng khẽ sờ bụng mình, yêu kiều liếc hấn.

"Tốt quá, tí nữa đi kiểm tra xong, anh tiện thể đưa em đi mua ít quần áo. Em nhìn xem, quần áo của em đều đã mua từ năm ngoái rồi" Nhìn bộ đồ giản dị của nàng, hấn nói.

"Thiên Minh, đồ này còn tốt, anh đừng vì em mà lãng phí. Tiền bạc kiếm ra đâu phải dễ dàng" nàng thâm tình nhìn hấn nói.

"Không sao mà, em chưa về nhà chồng mà đã giúp ông xã suy tính à, ha ha" hấn nhìn nàng cười cười.

"Anh, anh đừng cười em" nàng có chút tức giận nói "Thiên Minh, anh nói xem chị Yến có thích em không?" nói tới đây, nàng thực sự lo lắng.

"Tất nhiên, anh thích ai thì chị cũng thích người đó. Chị Yến tốt lắm" Hấn gật gù đầu.

"Nếu vậy thì tốt quá" nàng đã có chút yên tâm. Tối hôm qua nàng vô cùng lo lắng, đặc biệt là từ trước tới giờ nàng chưa từng tiếp xúc với chị Yến, không biết chị là người như thế nào? Không biết có thích nàng, có chịu ở chung với nàng không?

"Mỹ Cẩm, hôm qua chị Yến nói chín giờ mới có thể giúp em kiểm tra, bây giờ mới tám giờ, mình nghỉ ngơi một lúc nhé?" hấn nhìn chằm chằm vào ngực nàng, sắc tâm lại nổi lên.

"Nghỉ ngơi nữa sao?" nghe hấn nói vậy, nàng lập tức đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu xuống.

"Em, em đừng hiểu lầm, anh có một phòng nghỉ ngơi ở trên, dù sao cũng còn một lúc nữa mới đến, anh chỉ sợ em mệt nên gọi em lên đó nghỉ một chút thôi" thấy quý kẻ của mình đã bị nàng phát hiện, hấn nghiêm mặt nói.

"Như vậy thì tốt quá" nàng nhìn giờ một chút, lúc này quả thật vẫn còn sớm nếu cứ ngồi ở đây cũng không tốt, dù sao mình cũng là người của hấn rồi, chẳng sợ hấn làm gì nữa! Vừa nghĩ thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đỏ lên. Từ khi việc lần trước xảy ra, nàng cũng có khi nằm mơ thấy chuyện đó, vừa nghĩ đến phía dưới liền ảm ướt.

"Đi, chúng ta đi thôi" trong lòng hấn mừng như điên, âm mưu của mình phải mau chóng thực hiện: "Tiểu Tam, cậu tới đây một chút" hấn nhìn về phía Tiểu Tam đang nhàn hạ đứng ở cửa, đưa tay vẫy.

"Anh Minh" Tiểu Tam đi tới "Có chuyện gì ạ?".

"Chìa khóa xe tôi đây, cậu đồ xăng giúp tôi nhé, tiện thể cho đi rửa luôn" hấn nói.

"Tiểu Tam? Sao tên nghe lạ quá vậy, là biệt danh à?" Mỹ Cẩm thấy thế liền hỏi.

"Chị dâu, tên thật của em không phải là Tiểu Tam, Tiểu Tam chỉ là biệt danh thôi, mọi người đều gọi em như vậy" hấn tôn kính trả lời nàng.

"Vậy tên cậu là gì?" nhìn hấn thật sự vẫn chưa trưởng thành nàng thật có chút hảo cảm.

"Em tên là Trương Ngạn Thanh" Tiểu Tam nói.

"Về sau tôi sẽ gọi cậu là Ngạn Thanh, không gọi là Tiểu Tam nữa, như thế thật khó nghe" Lưu Mỹ Cẩm nói.

"Cám ơn chị dâu".

"Thiên Minh, về sau anh cũng gọi cậu ấy là Ngạn Thanh nhá, cậu ấy cũng lớn rồi, cứ gọi là Tiểu Tam thì kỳ quá".

"Được, cứ như lời em nói đi" Thiên Minh gật đầu, Tiểu tam chính là huynh đệ của Lâm Quốc, mọi người đều gọi hắn như vậy nên Thiên Minh cũng không biết tên thật của hắn là gì.

"Ngạn Thanh, có việc rồi thì đi đi" Thiên Minh giao chìa khóa xe cho hắn.

"Cám ơn lão Đại, cám ơn chị dâu" hắn cao hứng nói.

"Vào đi" Trần Thiên Minh giữ cửa quay lại gọi nàng.

"Đây là phòng nghỉ của anh sao? Sao giống phòng khách thế?" Quan sát kỹ căn phòng một hồi, dường như đã đánh giá tất cả, nàng chột hỏi.

"Ha ha, thật ra đây chính là phòng khách mà, tại anh có khi thường xuyên phải ở đây, nên đã chọn một phòng để nghỉ ngơi. Em một không? Một thì nằm xuống đi" hắn vừa nói vừa đỡ nàng.

"Em, em tự làm được, anh không cần đỡ đâu" nàng nhẹ nhàng vẫy vẫy tay như muốn gạt bàn tay hắn ra.

"Anh muốn chăm sóc cho em mà" Hắn ôm nàng thật nhẹ nhàng, bàn tay trên lưng đã bắt đầu hoạt động lên xuống.

"Thiên Minh, anh tốt với em quá" nàng tựa đầu vào vai hắn, nhẹ giọng nói.

"Đương nhiên, em là bà xã của anh, anh không tốt với em thì tốt với ai?" vẫn chưa đủ thỏa mãn, hắn bắt đầu đi xuống bộ mông tròn lẳn của nàng.

"Đừng" Lưu Mỹ Cầm khẽ rên lên.

Vừa nghe tiếng rên, bộ phận phía dưới của hắn liền dựng đứng lên, chọc thẳng vào bụng dưới của nàng.

Cảm giác được bộ phận hùng dũng của hắn, khuôn mặt đỏ của nàng lại càng hồng thên, có chút gất gao ôm chặt lấy hắn.

Trần Thiên Minh chỉ kịp cảm thấy một trận nóng bỏng, đôi bạch thủ đầy đặn của nàng đã áp vào ngực hắn, ngửi thấy mùi hương cơ thể từ lồng ngực truyền tới não, rồi từ não lại chuyển tới chỗ đó, phía dưới của hắn càng trở nên mãnh liệt. Hắn chậm rãi vận vẹo mông, bộ phận phía dưới cũng theo đó mà ma sát nhẹ nhàng vào bụng nàng.

"Đừng, đừng như vậy mà" cảm giác được cái đó ngày càng hướng về phía dưới của mình, nàng vội đẩy hắn ra.

"Mỹ Cầm, anh..." Trần Thiên Minh chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, ngay cả nói cũng có chút khó khăn.

"Đừng, em muốn đi WC" nàng thẹn thùng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

"Tối lắm, WC ở đây này" hắn vừa nói vừa dẫn nàng vào.

"Anh, anh đi ra đi!" nhìn thân hình thon như quả chín mọng của nàng, sắc tâm của hắn đột nhiên lớn lên, thật muốn xông vào hành quyết hay lập tức. Nếu không phải lo cho đứa bé trong bụng, sợ rằng hắn thật sự làm việc đó trong WC.

"Đừng sợ, chúng mình là vợ chồng rồi, có gì mà thẹn thùng? Qua đây anh giúp em" Hắn vừa nói vừa cởi quần jean của nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Anh đừng như vậy mà

"Ra ngoài đi, nhanh ra ngoài đi" trong lòng hắn âm thầm nói "Em tưởng anh không nhìn được sao? Ha ha, mình đã chuẩn bị hết rồi".

Thì ra, sau sự kiện rình trộm WC bị Phạm Văn Đình phát hiện, ở phòng nghỉ của mình hắn cũng chỉnh một ít, đục một lỗ nhỏ ở cánh cửa, đương nhiên là cửa này cũng không giống với cái ở ký túc xá, bên trong có thể nhìn ra được.

Vừa nhìn vào hần liền thấy nàng đang cời quần bò, lộ ra cặp đùi trắng nõn nà. Phía dưới của hần liền dựng đứng lên.

Chỉ thấy trong chỗ trắng có ít "cỏ" đen, làm cho người xem trăm lần không chán.

Đặc biệt là khi nhìn thấy nàng nhẹ nhàng, vuốt bụng, thật là đáng tiếc, chỉ là vuốt bụng chứ không phải là phía dưới. Cũng đủ để hần liệu mạng nuốt nước bọt.

Nhưng cảnh đẹp cũng không diễn ra lâu, chỉ một lát, nàng liền ngồi xuống, bởi vì WC của khách sạn đặt ngồi, nên khi nàng ngồi xuống, cũng chẳng còn gì nhiều để mà nhìn.

Hần liền vận công, liền nghe được tiếng "Róc rách" tuy không thấy được nhưng cũng có thể biết nàng đang làm gì.

Tuy lúc này không có gì cả nhưng hần vẫn kiên nhẫn chờ đợi, bởi vì hần biết khi nàng đứng lên, nhất định sẽ thấy được cảnh nàng mặc đồ lại.

Qua một hồi, thanh âm nước chảy không còn nữa, chỉ thấy nàng rút ra vài tờ khăn giấy ở bên, sau đó liền đưa về phía giữa hai chân, nhẹ nhàng lau.

Một lần, hai lần, ba lần Mỹ Cầm cuối cùng cũng lau tới lần thứ tư. Ở ngoài, hần lúc này thật vô cùng ngứa ngáy, thật sự muốn xông vào giúp nàng nhẹ nhàng lau...chỗ đó, cái việc của nữ nhân này chính là điều mà tất cả đàn ông trên thế giới đều muốn làm.

Nàng lau xong liền ném khăn đi, sau đó đứng lên, hần một lần nữa lại thấy được cảnh nàng chỉnh quần áo.

Làn da trắng muốt của nàng, cùng với cỏ cây u nhã, tươi tốt ở dưới, làm cho người khác muốn liên tưởng đến, phía dưới của hần càng lúc càng cương cứng lên, như muốn phát hỏa.

Nhìn thấy nàng kéo quần lên, từ bắt đầu cài cúc, hần liền chạy nhanh về phía giường, ngồi xuống. Lúc này, phản ứng phía dưới của hần quả là lợi hại, hần phải dùng chân kẹp lại để tránh tí nữa lại có hành vi vùng dậy.

"Mỹ Cầm, xong rồi sao?" nhìn thân hình đầy đặn của nàng, hần ôn nhu nói, vừa rồi, thật tiếc là nàng không cời cả áo ra cho hần nhìn cả ngực.

"Ừm" nàng nhẹ nhàng gật đầu, ngồi xuống một chiếc giường khác.

"Anh...anh vào WC đã" hần vừa nói vừa chạy vào. Thực sự là hần muốn xem lúc này nàng có để lại dấu vết gì không, nhưng kết quả thật đáng thất vọng, hần tìm tới tìm lui mà không thấy một tí gì, ngay cả chiếc khăn nàng vừa dùng cũng không, chắc là đã bị nàng xả đi một lượt.

Ai dà, hay là mình tự sướng ở đây nhì. Hần lắc đầu bất đắc dĩ, lấy vật cứng ở dưới ra.

Nhưng càng làm thì nó lại càng cứng thêm nhưng mãi không thể ra được. Cứ thế một hồi, thấy không thể nào xoay chuyển, hần đành dừng lại.

"Em đang xem TV à?" vừa đi ra hần vừa len lén nhìn nàng.

"Ừ" nàng vừa nhìn TV vừa nói.

"Em có lạnh không?" hần làm bộ như cố ý tỏ vẻ quan tâm, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

"Không lạnh" nàng cũng không chút phản kháng, tùy ý cho hần ôm, còn nhẹ nhàng dựa vào ngực hần, mắt nhìn TV.

Thấy nàng cũng không có ý đề phòng mình, hần liền nhẹ nhàng vuốt ve phần trên của nàng. Tuy đã cách một lớp quần áo, nhưng cảm giác mềm mại quả thực làm cho hần muốn kêu trời ời.

"Đừng" nàng cũng bởi bị hần vuốt ve mà thẹn thùng mà nhắm mắt lại, không xem TV nữa.

Sờ bên ngoài một hồi, không còn đủ thỏa mãn nữa, hần liền chuyển tay xuống đến bụng nàng, rồi nhẹ nhàng, chui vào trong lớp áo, chuẩn bị dòi lên trên.

"Đừng, đừng, anh đừng như vậy, tí nữa còn phải gặp bác sỹ đó!" nàng vội đem bàn tay đang hướng lên chặn lại, thẹn thùng nói, mặt đã ửng đỏ, vô cùng đáng yêu.

"Cho anh sờ tí đi, một xú thôi mà, dù sao ở chỗ này cũng chán lắm. Hơn nữa cũng lâu lắm rồi chưa sờ lần nào" Trần Thiên Minh vừa nói vừa nhẹ nhàng mà hôn lên vành tai nàng, sau đó lại xuống tới cổ.

Nghe hần nói như vậy, nàng không nói gì nữa, chậm rãi buông tay ra. Sau đó thả lỏng, dựa vào lòng hần.

Vừa được đảm bảo, hần liền cho tay lên trên, đụng ngay vào nịt ngực của nàng, không thể thấy được hình dáng cũng màu sắc thì thực là phí phạm, trong lòng vừa động, bàn tay còn lại liền cời nút somi nàng ra.

"Đừng mà" Mỹ Cầm khẽ vô lực kêu lên một tiếng. "Chỉ một xú thôi mà" hần lại thì thầm vào tai nàng.

Trong chốc lát, hần cời toàn bộ nút phía trên ra, chính là chiếc áo lót màu đen lập tức hiện ra trước mắt.

Hình như quần lót của nàng cũng màu đen, trong lòng hấn lại thầm nghĩ. Vừa này nàng chỉ cởi ra có một nửa, nên cũng không để ý tới cái quần lót của nàng.

"Nịt ngực của em là loại nào?" hấn liền hỏi.

"Là, là 38D" Mỹ Cẩm then thùng nói.

"Ồ" Trần Thiên Minh gật đầu... loại này cũng đã cũ rồi, lúc nào phải dẫn nàng đi mua một ít đồ lót quyền rũ rồi từ từ thưởng thức một phen mới được.

"Đẹp quá" vừa nói hấn vừa vuốt ve chiếc nịt ngực, thực ra với sắc lang như hấn, cái áo không có gì đáng chú ý cả, mà chính là vật ở trong.

Trần Thiên Minh muốn luôn tay ra sau cởi phăng nó ra, nhưng Lưu Mỹ Cẩm lúc này vẫn nằm trong lòng hấn, lưng dán chặt vào ngực, đến nỗi ngón tay cũng không xuyên vào được.

Khuấy động một hồi vẫn không có biện pháp nào, trong lòng hấn gấp đến độ trán toát đầy mồ hôi. Hấn trực tiếp thò tay vào trong chiếc áo, cuối cùng cũng trực tiếp động được tới ngực nàng.

"Đừng" đầu nàng bây giờ đã gần như cúi sát tới tận ngực.

Mặc dù bị cái áo lót dè rất chặt, nhưng tay của hấn đích thực đang đi chuyển bên trong, Mịch, bắt động cũng được, mà di chuyển cũng tốt.

Quả nhiên, chỉ một lúc là hai má nàng càng đỏ hồng, hai tay ôm chặt bắp đùi hấn, thi thoảng lại khẽ run lên một chút.

Mặc kệ, trước tiên cứ hoạt động thân thể một tí đã, tới bệnh viện sau cũng được. Nghĩ tới hấn liền rút tay ra khỏi chiếc lồng, chậm rãi hướng xuống bụng nàng, vuốt ve.

"Đừng, đừng mà, một lát phải tới bệnh viện nữa" Lúc này hai mắt nàng mở to, đầy vẻ kiên định nói.

"Anh, anh không phải là muốn cái kia, anh chỉ là muốn xoa bụng em thôi, con của chúng ta" vừa thấy ý nghĩ của mình bị nàng phát hiện, hấn lập tức dừng tay, nhẹ nhàng sờ bụng nàng, ra bộ dáng muốn là... người cha tốt.

"Ừ" Nàng cũng hạnh phúc ngã vào lòng hấn, nỉ non: "Thiên Minh, nhà em có việc, lại phải làm phiền anh nữa".

"Anh chính là ông xã em, sau này dù có việc gì, anh cũng không để em chịu khổ nữa" hấn xoa đầu nàng, có chút cảm động nói. Mỹ Cẩm chỉ là người quê lên tỉnh, sau này đi theo mình, lại còn chấp nhận chia sẻ với những phụ nữ khác, Trần Thiên Minh chỉ lo nàng phải chịu nhiều ủy khuất!

"Em rất hạnh phúc" Nàng cảm kích nói với hấn.

"Em về sau này chắc chắn sẽ còn... hạnh phúc hơn" hấn cười âm thầm, cố ý nhấn mạnh hai chữ "hạnh phúc"

"Ừ" không nghe rõ ràng nên nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên mặt hấn.

Trần Thiên Minh liền trở nên ngây ngốc, đây chính là nàng chủ động thân mật với mình. Hấn kích động ôm chặt lấy nàng, tay phải lại bắt đầu hoạt động, hấn bây giờ như một thanh củi khô, bị Lưu Mỹ Cẩm...châm lửa, sao có thể không bùng cháy?

"Đừng mà, anh, em không chịu nữa đâu, đang là ban ngày mà" Dù bị hấn khi dễ làm cho toàn thân khó chịu, nhưng dù sao nàng cũng là con gái, không chế tốt hơn hấn rất nhiều nên vội nói.

"Ồ" nhìn xuống bàn, đồng hồ cũng chỉ gần chín giờ. Nghĩ tới việc không đi sẽ bị chị Yến quở trách, hấn liền hung hăng nắn bóp ngực Lưu Mỹ Cẩm thêm vài cái rồi mới từ từ đứng lên.

Về mặt ửng hồng nàng cũng đứng lên, vội chỉnh lại quần áo.

"Đề anh giúp em, đó là trách nhiệm của anh" thấy được cơ hội để khinh bạc, hấn liền vội tới giúp nàng.

Thấy hấn đã nói như vậy, nàng cũng không cần.

Hấn chậm rãi chỉnh lại y phục cho nàng, lâu lâu lại đùa nghịch chiếc nịt ngực, làm cho sắc mặt nàng vừa hồi phục, lại trở nên ửng hồng.

"Anh, đừng phá nữa mà, không còn sớm nữa đây, nếu mà anh muốn, thì...sau đó cũng được" nàng vừa nói ra ý nghĩ của mình, mặt liền đỏ ửng.

"Tốt, tốt" nghe nàng nói vậy, hấn cao hứng gật đầu, ý của nàng, hấn đâu phải chẳng ngu mà không hiểu? Phía dưới ngay lập tức lại dựng đứng lên.

Chương 102: Bị ám sát

"Đại ca, chuyện nhỏ như vậy, anh không cần phải động tới, cứ để bọn em xử lý hộ cũng được" ngồi trong quán mì, Thiên Bằng nói với Thiên Tinh.

"Không sao, hôm nay anh cũng rảnh, không có việc gì làm. Tên Trần Thiên Minh này quả thật không đơn giản, tra qua tư liệu, hắn chỉ là một giáo viên nhưng lại có được một khách sạn cùng một công ty địa ốc" hắn giương mắt nhìn ra ngoài nói.

"Cái gì? Hắn còn có cả một công ty địa ốc nữa sao? Diệp Đại Vĩ, con mẹ mày, dám gạt bọn ta?" Vừa nghe Diệp Đại Vĩ không đưa cho bọn hắn tư liệu chính xác, Thiên Bằng liền nổi giận.

"Diệp Đại Vĩ chính hắn cũng không biết, anh chính là mua được từ người có liên quan nên mới biết" Thiên Tinh lắc đầu nói "Điểm kỳ quái của Trần Thiên Minh chính là chỗ này, công ty và khách sạn của hắn đều do người khác đứng tên. Có thể sau lưng hắn chính là có người chống lưng, nếu không cũng không thể có nhiều vốn như vậy" Thiên Tinh đang ngẫm nghĩ bỗng nhiên giật mình.

"Nghe nói hắn còn có võ công?"

"Vâng, lần trước anh hỏi tên Long Rậm nghe được ngày đó lúc giao thủ, không biết Thiên Minh ra tay như thế nào mà bọn chúng đều bị đánh ngã cho nên cũng có chút lo lắng, phải tới đây xem kỹ một lần" Thiên Tinh cũng nói ra nguyên nhân vì sao hắn muốn tới.

"Hắn là sao mà luyện được võ công nhỉ? Xem hắn cùng lắm mới chỉ hai mươi, sao lại luyện công phu được chứ. Dù sao chúng ta cũng là đệ tử Ma Môn, chỉ cần một người cũng đủ để đối phó với hắn. Và lại chúng ta còn có sự giúp đỡ của cao thủ lợi hại, từ trước tới giờ chưa từng thất thủ" Thiên Bằng kiêu ngạo nói, như thể Trần Thiên Minh chết chắc.

"Bằng, trước kia anh nói với mày thế nào, núi cao còn có núi cao hơn. Ngần vịn lần đừng xem mình là vô địch, mày cứ xem sư đệ của chúng ta, hắn tuy nhập môn sau, tuổi còn trẻ. Nhưng sư phụ nói công phu của hắn còn hơn cả hai chúng ta, chỉ cần mười năm nữa, thì chính là thiên hạ không đối thủ" nhìn đệ đệ kiêu ngạo của mình, hắn không khỏi khiển trách, cũng bởi chuyện đi này, cẩn thận chính là vấn đề được đề cao nhất, chỉ cần có thể, vạn sự đều thành công.

"Đại ca, anh nói vậy cũng không được. Hắn ta chỉ là đệ tử lứa mới, công phu tập luyện chưa lâu, nên so với chúng ta có chút hoàn hảo, được sư phụ ưu ái cũng không có gì đáng nói, chính người cũng nói cốt cách của hắn chính là vô cùng thích hợp để luyện võ công Ma Môn. Hiện tại, ngoài sư phụ ra, hắn chính là kẻ có quyền uy lớn nhất" nghe hắn nói thế, Thiên Bằng cũng gật đầu đồng ý.

"Chúng ta trong sư môn cũng chỉ là một quân cờ nhỏ, sư phụ sắp đặt việc này, cũng là có mục đích" Thiên Tinh ngẫm lại, không khỏi đột nhiên thốt lên.

"Mục đích gì?" vừa nghe sự việc này do sư phụ sắp đặt, chắc chắn là có ý tứ hắn liền nhận không được hỏi đại ca một tiếng.

"Việc này em cũng không nên quản, biết nhiều cũng không có lợi gì" Thiên Tinh biết mình đã nói quá nhiều, liền can lại.

"Ồ"

"Chúng ta cẩn thận một chút làm tốt làm tốt sự tình này, không nên để xảy ra sai lầm" Hắn liền cẩn thận dặn dò.

"Đại ca anh không phải lo, hôm nay em có mang theo cái đó" Thiên Bằng vừa nói vừa vỗ vỗ sau thắt lưng.

"Em mang theo cả súng hả?"

"Đúng vậy, em không phải là sợ có việc gì, chỉ đề phòng nếu hắn ra tay không cân nhắc, liền giết hắn" Thiên Bằng âm hiểm cười, đắc ý nói.

"Cũng tốt, đề phòng ngừa vạn nhất có gì bất ngờ. Tuy rằng ở đây chúng ta có người giúp đỡ, nhưng bớt được một chuyện thì càng tốt" Thiên Tinh gật gật đầu nói.

"Đại ca, huynh đệ bên ngoài báo rằng hắn đã đi ra" Thiên Bằng hướng điện thoại về phía hắn.

"Tốt, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng đi" Vừa nói xong, Thiên Tinh liền đeo mặt nạ vào.

Trần Thiên Minh tuyệt không tuyệt không biết nguy hiểm đang ở bên cạnh, hắn còn đang vui vẻ cùng Lưu Mỹ Cầm nói chuyện, hướng tới bãi đỗ xe đằng xa. Vừa rồi Tiểu Tam gọi điện thoại, nói rằng đã chuẩn bị xong, sẽ trở lại nhanh nên hắn cùng nàng xuống đó đợi.

"Thiên Minh, khách sạn này của anh tổng cộng có bao nhiêu công nhân?" nàng chỉ về mấy người mang khẩu trang quét rác, nói với hắn.

"Anh không biết, những cái này đều là do bọn Lâm Quốc an bày, cái chức tổng giám đốc này của anh cũng chỉ là hữu danh vô thực, đều là anh em quan tâm" hần cũng có kỳ quái tại sao hôm nay lại có nhiều người quét rác đến thế, bình thường cũng chỉ có một, hai người

"Anh sao lại như vậy, mọi việc đều để cho người khác quan tâm" nàng điểm tay vào trán hần.

Trần Thiên Minh ngượng ngùng nói rằng:"Anh bận việc, còn công việc ở trường nữa! Hơn nữa, ai làm ông chủ lại muốn tự mình làm việc, đầu là do cấp dưới làm hết".

"Vậy anh đối xử với họ tốt một chút nhá" nàng ngẫm lại thấy cũng phải, nhưng cũng đã thêm một hai câu.

"Biết rồi mà bã xă, sau này nhất mực đều nghe em hết" hần nhìn nàng, cười cười nói.

"Biết ngay cái tính của anh mà" nàng cũng cười rộ lên, đi theo hần.

Lúc này, một công nhân đang ở đang hướng vòi nước ra xa, đột nhiên chuyển hướng về phía hần. Thủy lực mạnh như thế, cả hai người ngay lập tức ướt sũng.

"Mẹ, mày làm gì thế?" Thấy Lưu Mỹ cầm và mình ướt sũng, hần không khỏi nóng máu, hướng tới phía người công nhân chửi lớn.

Tên đó cũng biết việc sai của mình, vội chạy về phía hần, ngượng ngùng xin lỗi. Mà mọi người cũng đi tới hướng đó cầu tình, ánh mắt trách cứ người đó.

Đột nhiên một người đang tới gần Lưu Mỹ Cầm tay liền biến thành trào, chặt về phía cổ nàng.

"Mỹ Cầm" nhìn nàng chậm rãi ngã xuống, hần kêu to một tiếng. Những người khác đột nhiên cũng mọc dao ra, hướng hần xông tới.

Vốn định nhìn xem Mỹ Cầm như thế nào, hần đánh phải đối phó cùng bọn công nhân đang đánh tới. Những người này hình như đều đã trải qua huấn luyện, người tấn công vừa rút người khác liền xông tới, nhiều lúc làm cho hần suýt nữa bị đâm trúng.

"Đại ca, anh thấy bọn họ thế nào?" Ngồi trong xe quan sát Thiên Bằng cao hứng hỏi.

"Được, phối hợp rất tốt" Thiên Tinh cũng vui vẻ nói.

"Những người này đều đã học qua một ít công phu nên mới lợi hại như vậy" Thiên Bằng nói.

"Các huynh đệ bên ngoài làm việc thế nào?" Thiên Tinh hỏi.

"Không vấn đề gì, bên ngoài đã xuất hiện sự cố nhỏ nhỏ, làm cho cửa vào bị chặn lại, không có em gọi thì không ai tới được" Thiên Bằng vừa cười vừa nói

Hiện tại Trần Thiên Minh vô cùng nóng nảy. Tuy rằng mấy người trước mặt không có tạo nguy hiểm gì, thế nhưng, Mỹ Cầm đã ngã xuống, sống chết chưa biết, vì thế, hần muốn giải quyết bọn này nhanh chóng.

Thế nhưng, không thể so với bọn Long Rậm trước đây, những người này hình như có võ công, xuất thủ phi thường nhanh, kinh đạo xé gió. Hần vốn định hạ thủ từng người, nhưng vừa định tấn công mục tiêu nào thì lập tức có vài tên tấn công hần, nếu như cố tình đã thương mục tiêu thì chính mình cũng chịu thụ thương.

Xem ra, không tàn nhẫn thì không được. Hần vừa nghĩ vận công lực vận đủ mười thành, rống lên một tiếng, đánh tới một tên công nhân.

"Không tốt, chúng ta nhanh tới đó trợ giúp" Thiên Tinh thấy biến hóa của hần vội kêu lên.

Khi Thiên Bằng và Thiên Minh vừa tới nơi thì Trần Thiên Minh đã đánh gục ba người, ba người này đều bị hần cho một quyền vào bụng dưới, không đứng dậy nổi.

Nếu như không phải lo nghĩ đến Lưu Mỹ Cầm, Trần Thiên Minh thật sự muốn lao tới bồi thêm mỗi người một đá, chỉ ít để cho bọn chúng một tháng không bò dậy nổi. Hần lúc này đã vô cùng tức giận, nếu không phải hai người kia đi tới, thì đã có thêm ba kẻ ngã xuống.

"Anh em, chúng ta cùng tiến lên, tốc chiến, tốc thắng" Thiên Tinh sốt ruột nói, lập tức cùng Thiên Bằng vùng tay đánh tới phía hần.

Trần Thiên Minh nhìn nắm tay hai người bọn họ, tâm tình càng trầm trọng, bọn công nhân cũng đã ngừng tay, hai người này so với bọn lúc này thì lợi hại hơn nhiều.

Hần hiện tại vận công lực toàn thân, cẩn thận đối phó.

Ba người đánh như rồng bay phượng múa, ba công nhân còn lại liền ngừng công kích, hướng ra xa, nếu như bọn họ nhúng tay vào, có thể sẽ bị thương tích.

Hần càng lúc càng nóng ruột, Mỹ Cầm lúc này vẫn chưa tỉnh lại, Tiểu Tam cũng chưa trở về. Xem ra chỉ có thể ra tay tàn nhẫn. Bởi vì từ trong lúc giao thủ hần cũng nhìn ra, Thiên Tinh thực lực cường đại, Thiên Bằng thì yếu hơn, nên hần cần rằng, thăm hạ quyết tâm, chuẩn bị liều lĩnh đánh ngã tên đó

trước.

Nói thì chậm, còn sự việc lại rất nhanh, Trần Thiên Minh đột ngột vọt tới, vận đủ công lực toàn thân, hung hăng đánh một quyền vào ngực Thiên Bằng, quyền này, chỉ cần hắn đánh trúng, thì Thiên Bằng cho dù không chết cũng bị thương nặng.

Thiên Tinh thấy tình cảnh này, cũng dùng hết khí lực toàn thân hướng Trần Thiên Minh đánh tới. Hắn vốn muốn vây Nguy cứu Triệu, bức Trần Thiên Minh ngừng công kích để cứu Thiên Bằng.

Thế nhưng, Trần Thiên Minh cũng không tránh một quyền của hắn, cắn răng, "Thịch" một tiếng, hung hăng đánh tới Thiên Bằng. Thiên Bằng bị đánh trúng lập tức bay ra ngoài xa ba thước. Lại "Thịch" một tiếng, phía sau lưng Trần Thiên Minh cũng bị đánh một quyền.

Hắn chỉ cảm thấy yết hầu có chút vị ngọt xông lên, cảm giác muốn ngất đi. Nhưng hắn cắt chặt đôi môi, lắc đầu âm thầm tự nhắc chính mình "Không thể ngã xuống, không thể ngã xuống, mày còn phải cứu Mỹ Cầm nữa".

Lúc này, Thiên Tinh lập tức vọt tới đệ đệ của mình, dịu hân đứng lên, hỏi: "Sur đệ, em không sao chứ?"

"Không có việc gì Đại ca". Thiên Bằng ngang ngạnh đứng lên, sau đó từ sau lưng móc ra một khẩu súng nhìn Trần Thiên Minh âm hiểm cười "Mẹ kiếp, Trần Thiên Minh, để xem mày lợi hại, hay súng của tao lợi hại".

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Cứu Giúp

Trần Thiên Minh nhìn thấy Thiên Bằng rút súng lục từ bên người ra, rất giật mình. Hắn thầm nghĩ: "Chuyện này, không biết "Hương Ba Công" của mình có thể đỡ đạn được không, chuyện này cũng không thấy ông bác kia nói qua, có khi lại không đỡ được. Mà nếu ngay cả đạn cũng đỡ được, vậy chẳng phải là biến thành siêu nhân rồi sao?"

Thiên Bằng giờ súng lên, sau đó chỉ vào Trần Thiên Minh "bang bang" bắn liền hai phát.

Trần Thiên Minh chỉ thấy Thiên Bằng chìa súng về phía mình, rồi thì có hai tiếng nổ liên tiếp. Sau đó có cái gì đó bay rất nhanh về phía ngực mình. Đại khái là theo bản năng tự vệ, Trần Thiên Minh vội vàng lấy hai tay che lên trước ngực.

"Ồi," Trần Thiên Minh kêu lớn, con đầu đón truyền tới từ hai tay, chắc chắn là do tay trúng đạn. May mắn là mình lấy tay che, nếu không thì đã bị trúng ngực rồi, vậy thì chắc cái mạng nhỏ cũng xong đời luôn rồi.

"Bang" Lại một tiếng nữa vang lên, không biết là do Thiên Bằng bắn không chuẩn, hay là do hắn vừa thấy Trần Thiên Minh trúng đạn, phát đạn này lại bắn ngay vào bụng Trần Thiên Minh. Lại một trận đau đón truyền đến từ bụng, Trần Thiên Minh đau đón gục trên mặt đất.

Thiên Bằng thấy mình đã bắn cho Trần Thiên Minh gục trên mặt đất, hắn lại giờ súng lên, chuẩn bị "tặng" thêm một phát nữa vào đầu Trần Thiên Minh.

Lúc này, một người bật mặt từ trong xe bước ra, tay hắn vung lên rất nhanh, chỉ thấy một tia sáng màu bạc lóe lên, có thứ gì đó đã bay về phía Thiên Bằng.

"Ồi," lần này thì tiếng kêu phát ra từ miệng Thiên Bằng, một thanh tiểu đao đang cắm vào tay hắn, còn cây súng thì đã rơi trên mặt đất.

Mà cây đao nhỏ này gọi là tiểu đao cũng không đúng, nó đại khái chỉ dài khoảng 5 ly, so với đao của trẻ con chơi còn nhỏ hơn nhiều. Nếu không phải là nó đang cắm chặt trên tay của Thiên Bằng, quả thật nên nghĩ nó là đao giả.

Thiên Tinh thấy cảnh này, còn đang muốn nhặt súng lên, chuẩn bị nhắm vào Trần Thiên Minh. Nhưng "vù" một tiếng, một thanh đao nhỏ lại nhắm về phía hắn, khiến hắn lập tức vọt qua bên cạnh, tránh khỏi một đao này. Nguy hiểm thật, nếu mà chỉ chậm thêm một chút, vậy chắc là bị trúng rồi. Thiên Tinh âm thầm lau mồ hôi.

"Ô ô ô," Bên ngoài đã vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

"Nhanh chạy, cảnh sát đến." Thiên Tinh biết có người báo cảnh sát, vì thế nhanh chóng nâng Thiên Bằng dậy, nhanh chóng chạy về phía xe đang đợi. Mà mấy tên sát thủ giả trang thành công nhân đi cùng hắn, cũng nhanh chóng chạy lên xe du lịch.

Người che mặt kia cũng chạy đến bên cạnh Trần Thiên Minh, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc Trần Thiên Minh, hỏi: "Người ổn không?"

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên, hần nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của người bịt mặt, hần muốn nhờ người bịt mặt gọi giúp xe cấp cứu để xem Luru Mỹ Cầm có sao không, nhưng mà hần còn chưa nói ra, hai mắt đã tối sầm lại, đã ngất đi rồi.

Tiếng còi cảnh sát càng lúc càng gần, người bịt mặt nhanh chóng nhìn bốn phía, cũng không phát hiện ra người nào cả.

Vì thế, hần nhặt lại cây đao nhỏ vừa bắn về phía Thiên Minh, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, phi nhanh về phía cầu thang của khách sạn Không Thiên.

Trương Ngạn Thanh theo xe cảnh sát đi tới. Vừa mới đỗ xe bên ngoài, sau lại nghe thấy tiếng còi cảnh sát, cũng chưa hiểu chuyện gì, bọn họ rất nhanh đã chạy ra xem. Nhưng mà vì tiếng loa quá to, hần cũng không nghe được tiếng súng nổ.

Mà xe vừa mới tiến vào, hần đã thấy ngay Trần Thiên Minh và Luru Mỹ Cầm đang ngã trên mặt đất, trên người Trần Thiên Minh lại còn có máu. Vì thế hần lập tức dừng xe, chạy ngay tới, rồi gọi lớn: "Anh Minh, anh Minh".

"Cảnh sát, mau gọi xe cấp cứu, mau lên" Trương Ngạn Thanh nhanh chóng nói với cảnh sát bên cạnh.

"Bác sĩ, bác sĩ, nhanh tới đây, cứu mạng." Trương Ngạn Thanh ôm Trần Thiên Minh vừa chạy trên hành lang bệnh viện vừa kêu lớn. Vì Bệnh Viện Nhân Dân Số 3 cũng rất gần khách sạn không thiên, nên Trương Ngạn Thanh cũng không chờ xe cấp cứu tới mà nhờ ngay xe cảnh sát để đến bệnh viện. Mà Luru Mỹ Cầm thì đại khái là do bị đánh ngất đi thôi, ngay trong xe nàg đã tỉnh lại rồi. Cho nên, bây giờ Trương Ngạn Thanh rất lo lắng cho Trần Thiên Minh.

"Tiểu Tam, chú gọi cái gì vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?" Lý Yến ở trong phong trực ban chờ Trần Thiên Minh, nhưng chờ mãi cũng không thấy bọn họ tới, mà gọi điện thoại cũng không thấy người nghe. Sau lại nghe thấy tiếng người gọi ở bên ngoài, ôi lại thấy Trương Ngạn Thanh ôm tới một người, vì thế vội vàng hỏi.

"Chị Yến, Minh ca có chuyện, có người muốn giết anh ấy, mà anh ấy lại trúng mấy phát súng, chị mau cứu anh ấy đi!" Trương Ngạn Thanh nhanh chóng nói cho Lý Yến biết. Nói xong, nước mắt hần cũng không tự chủ được mà rơi xuống.

"Cái gì, có người muốn giết Thiên Minh, hần, hần hiện giờ thế nào rồi?" Trong lòng Lý Yến hiện giờ rất đau, vội vàng lao ra ngoài. "Nhanh, theo chị đến phòng giải phẫu."

Lý Yến nhanh chóng chạy đến bên cạnh một hộ sĩ rồi lớn tiếng nói: "Mau gọi bác sĩ Viên đến đây, nói là có người trúng đạn, cần phải giải phẫu gấp."

"Ta giờ đang ở đâu? Trên thiên đường sao?" Trần Thiên Minh nhìn bốn phía rồi nói.

Hần chậm chậm nghĩ lại, hần và Luru Mỹ Cầm đang chuẩn bị đi đến chỗ Lý Yến kiểm tra, nhưng mà chỉ vừa mới xuống đến bãi để xe, nhưng mà đã đụng ngay phải một tên sát thủ giả dạng thành nhân viên dọn vệ sinh ám sát. Đầu tiên là Luru Mỹ Cầm bị đánh ngất, sau đó trong lúc mình và bọn kia đánh nhau, mình đã bị trúng ba viên đạn.

Chính trong lúc mình bị trúng đạn đang không chịu được, một người bịt mặt đã xuất hiện, sau đó dùng đao nhỏ ném trúng tên đang bắn, rồi đuổi chúng chạy mất. Sau thì mình không còn biết thêm gì nữa.

"Thiên đường mà có thể tốt như vậy sao?" Lý Yến thấy Trần Thiên Minh đã tỉnh lại, vì thế rất vui mừng đứng cạnh hần nói.

"Yến, chị nói đây là đâu? Đây là bệnh viện, bệnh viện nào mà lại đẹp hơn thiên đường sao?" Trần Thiên Minh nhú mồm nói.

"Ngốc thật, nếu em lên thiên đường, có đẹp thì cũng không vô ích, bởi vì lúc đó em đã chết. Mà em hiện lại đang trong bệnh viện, điều đó có nghĩa là em chưa chết." Lý Yến đứng đây, chuẩn bị kiểm tra thêm cho Trần Thiên Minh.

"Yến, Mỹ Cầm đâu?" Trần Thiên Minh nhớ tới Luru Mỹ Cầm, vì thế vội hỏi xem nàg có chuyện gì không.

"Cô gái đến cùng em chính là Mỹ Cầm sao?"

"Đúng".

"Em không cần lo, cô ấy không sao đâu, cô ấy chỉ bị người ta đánh ngất, cũng chỉ chịu chút hoảng sợ thôi. Chị đã cho cô ấy một ít thuốc an thai rồi, hiện tại đang ở phòng bên!" Lý Yến nói.

Trần Thiên Minh nhìn thấy Thiên Bằng rút súng lục từ bên người ra, rất giật mình. Hần thầm nghĩ: "Chuyện này, không biết 'Hương Ba Công' của mình có thể đỡ đạn được không, chuyện này cũng không thấy ông bác kia nói qua, có khi lại không đỡ được. Mà nếu ngay cả đạn cũng đỡ được, vậy chẳng phải là biến thành siêu nhân rồi sao?"

Thiên Bằng giờ súng lên, sau đó chỉ vào Trần Thiên Minh "bang bang" bắn liền hai phát.

Trần Thiên Minh chỉ thấy Thiên Bằng chĩa súng về phía mình, rồi thì có hai tiếng nổ liên tiếp. Sau đó có cái gì đó bay rất nhanh về phía ngực mình. Đại khái là theo bản năng tự vệ, Trần Thiên Minh vội vàng lấy hai tay che lên trước ngực.

"Ồi," Trần Thiên Minh kêu lớn, con đầu đón truyền tới từ hai tay, chắc chắn là do tay trúng đạn. May mắn là mình lấy tay che, nếu không thì đã bị trúng ngực rồi, vậy thì chắc cái mạng nhỏ cũng xong đời luôn rồi.

"Bang" Lại một tiếng nữa vang lên, không biết là do Thiên Bằng bắn không chuẩn, hay là do hắn vừa thấy Trần Thiên Minh trúng đạn, phát đạn này lại bắn ngay vào bụng Trần Thiên Minh. Lại một trận đau đón truyền đến từ bụng, Trần Thiên Minh đau đớn gục trên mặt đất.

Thiên Bằng thấy mình đã bắn cho Trần Thiên Minh gục trên mặt đất, hắn lại giờ súng lên, chuẩn bị "tặng" thêm một phát nữa vào đầu Trần Thiên Minh.

Lúc này, một người bật mặt từ trong xe bước ra, tay hắn vung lên rất nhanh, chỉ thấy một tia sáng màu bạc lóe lên, có thứ gì đó đã bay về phía Thiên Bằng.

"Ồi," lần này thì tiếng kêu phát ra từ miệng Thiên Bằng, một thanh tiểu đao đang cắm vào tay hắn, còn cây súng thì đã rơi trên mặt đất.

Mà cây đao nhỏ này gọi là tiểu đao cũng không đúng, nó đại khái chỉ dài khoảng 5 ly, so với đao của trẻ con chơi còn nhỏ hơn nhiều. Nếu không phải là nó đang cắm chặt trên tay của Thiên Bằng, quả thật nên nghĩ nó là đao giả.

Thiên Tinh thấy cảnh này, còn đang muốn nhặt súng lên, chuẩn bị nhắm vào Trần Thiên Minh. Nhưng "vui" một tiếng, một thanh đao nhỏ lại nhắm về phía hắn, khiến hắn lập tức vọt qua bên cạnh, tránh khỏi một đao này. Nguy hiểm thật, nếu mà chỉ chậm thêm một chút, vậy chắc là bị trúng rồi. Thiên Tinh âm thầm lau mồ hôi.

"Ồ ô ô," Bên ngoài đã vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

"Nhanh chạy, cảnh sát đến." Thiên Tinh biết có người báo cảnh sát, vì thế nhanh chóng nâng Thiên Bằng dậy, nhanh chóng chạy về phía xe đang đợi. Mà mấy tên sát thủ giả trang thành công nhân đi cùng hắn, cũng nhanh chóng chạy lên xe du lịch.

Người che mặt kia cũng chạy đến bên cạnh Trần Thiên Minh, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc Trần Thiên Minh, hỏi: "Người ổn không?"

Trần Thiên Minh ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của người bật mặt, hắn muốn nhờ người bật mặt gọi giúp xe cấp cứu để xem Lưu Mỹ Cẩm có sao không, nhưng mà hắn còn chưa nói ra, hai mắt đã tối sầm lại, đã ngất đi rồi.

Tiếng còi cảnh sát càng lúc càng gần, người bật mặt nhanh chóng nhìn bốn phía, cũng không phát hiện ra người nào cả.

Vì thế, hắn nhặt lại cây đao nhỏ vừa bắn về phía Thiên Minh, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, phi nhanh về phía cầu thang của khách sạn Không Thiên.

Trương Ngạn Thanh theo xe cảnh sát đi tới. Vừa mới đỗ xe bên ngoài, sau lại nghe thấy tiếng còi cảnh sát, cũng chưa hiểu chuyện gì, bọn họ rất nhanh đã chạy ra xem. Nhưng mà vì tiếng loa quá to, hắn cũng không nghe được tiếng súng nổ.

Mà xe vừa mới tiến vào, hắn đã thấy ngay Trần Thiên Minh và Lưu Mỹ Cẩm đang ngã trên mặt đất, trên người Trần Thiên Minh lại còn có máu. Vì thế hắn lập tức dừng xe, chạy ngay tới, rồi gọi lớn: "Anh Minh, anh Minh".

"Cảnh sát, mau gọi xe cấp cứu, mau lên" Trương Ngạn Thanh nhanh chóng nói với cảnh sát bên cạnh.

"Bác sĩ, bác sĩ, nhanh tới đây, cứu mạng." Trương Ngạn Thanh ôm Trần Thiên Minh vừa chạy trên hành lang bệnh viện vừa kêu lớn. Vì Bệnh Viện Nhân Dân Số 3 cũng rất gần khách sạn không thiên, nên Trương Ngạn Thanh cũng không chờ xe cấp cứu tới mà nhờ ngay xe cảnh sát để đến bệnh viện. Mà Lưu Mỹ Cẩm thì đại khái là do bị đánh ngất đi thôi, ngay trong xe nằng đã tỉnh lại rồi. Cho nên, bây giờ Trương Ngạn Thanh rất lo lắng cho Trần Thiên Minh.

"Tiểu Tam, chú gọi cái gì vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?" Lý Yến ở trong phòng trực ban chờ Trần Thiên Minh, nhưng chờ mãi cũng không thấy bọn họ tới, mà gọi điện thoại cũng không thấy người nghe. Sau lại nghe thấy tiếng người gọi ở bên ngoài, ồ lại thấy Trương Ngạn Thanh ôm tới một người, vì thế vội vàng hỏi.

"Chị Yến, Minh ca có chuyện, có người muốn giết anh ấy, mà anh ấy lại trúng mấy phát súng, chị mau cứu anh ấy đi!" Trương Ngạn Thanh nhanh chóng nói cho Lý Yến biết. Nói xong, nước mắt hắn cũng không tự chủ được mà rơi xuống.

"Cái gì, có người muốn giết Thiên Minh, hắn, hắn hiện giờ thế nào rồi?" Trong lòng Lý Yến hiện giờ rất đau, vội vàng lao ra ngoài. "Nhanh, theo chị đến phòng giải phẫu."

Lý Yến nhanh chóng chạy đến bên cạnh một hộ sĩ rồi lớn tiếng nói: "Mau gọi bác sĩ Viên đến đây, nói là có người trúng đạn, cần phải giải phẫu gấp."

"Ta giờ đang ở đâu? Trên thiên đường sao?" Trần Thiên Minh nhìn bốn phía rồi nói.

Hắn chậm chậm nghĩ lại, hắn và Lưu Mỹ Cẩm đang chuẩn bị đi đến chỗ Lý Yến kiểm tra, nhưng mà chỉ vừa mới xuống đến bãi để xe, nhưng mà đã đụng ngay phải một tên sát thủ giả dạng thành nhân viên dọn vệ sinh ám sát. Đầu tiên là Lưu Mỹ Cẩm bị đánh ngất, sau đó trong lúc mình và bọn kia đánh nhau, mình đã bị trúng ba viên đạn.

Chính trong lúc mình bị trúng đạn đang không chịu được, một người bật mặt đã xuất hiện, sau đó dùng đao nhỏ ném trúng tên đang bắn, rồi đuổi chúng chạy mất. Sau thì mình không còn biết thêm gì nữa.

"Thiên đường mà có thể tốt như vậy sao?" Lý Yến thấy Trần Thiên Minh đã tỉnh lại, vì thế rất vui mừng đứng cạnh hắn nói.

"Yến, chị nói đây là đâu? Đây là bệnh viện, bệnh viện nào mà lại đẹp hơn thiên đường sao?" Trần Thiên Minh nhiu mày nói.

"Ngốc thật, nếu em lên thiên đường, có đẹp thì cũng không vô ích, bởi vì lúc đó em đã chết. Mà em hiện lại đang trong bệnh viện, điều đó có nghĩa là em chưa chết." Lý Yến đứng dậy, chuẩn bị kiểm tra thêm cho Trần Thiên Minh.

"Yến, Mỹ Cẩm đâu?" Trần Thiên Minh nhớ tới Lưu Mỹ Cẩm, vì thế vội hỏi xem nàng có chuyện gì không.

"Cô gái đến cùng em chính là Mỹ Cẩm sao?"

"Đúng".

"Em không cần lo, cô ấy không sao đâu, cô ấy chỉ bị người ta đánh ngất, cũng chỉ chịu chút hoảng sợ thôi. Chị đã cho cô ấy một ít thuốc an thai rồi, hiện tại đang ở phòng bên!" Lý Yến nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Manh Lão Sư Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.